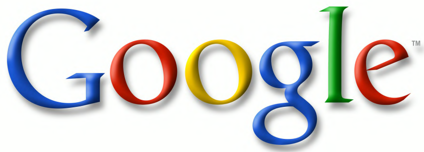

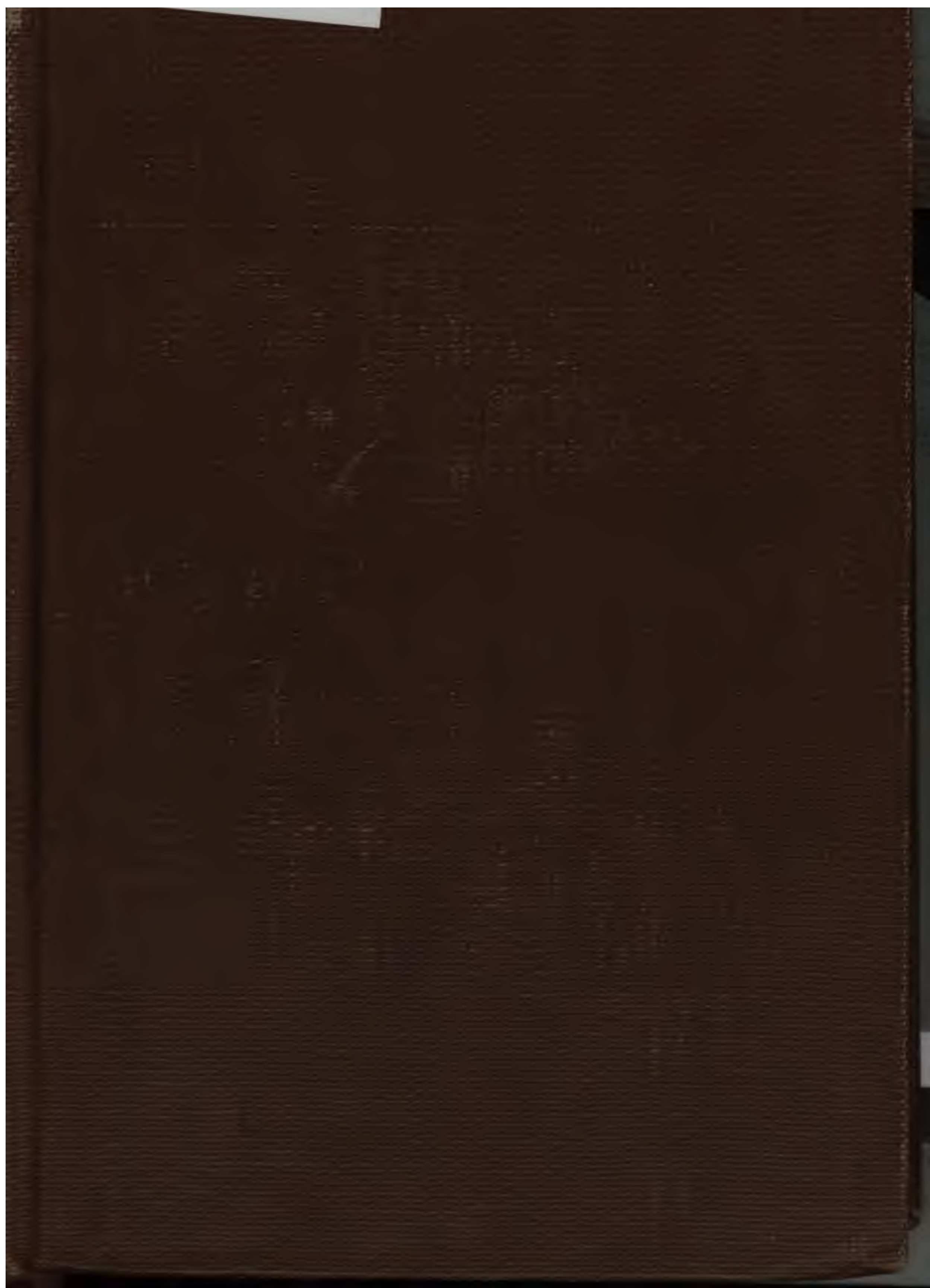

1817
ARTES
SCIENTIA
VERITAS
LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF MICHIGAN
TUEBOR
CIRCUMSPICE

1817
ARTES
VERITAS
SCIENTIA
LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF MICHIGAN
TUEBOR
CIRCUMSPICE

EPIGRAMMATA GRAECA

EX LAPIDIBVS CONLECTA

EDIDIT

GEORGIVS KAIBEL.

BEROLINI
APVD G. REIMER.
1878.

FRANCISCO BVECHELER

HERMANNO VSENER

V. S. L. M.

neque in bona segete nullum est spicum nequam neque in mala non aliquod bonum.

Varro.

Vestrae fidei vestroque, viri optimi, amori quoniam hunc librum conmendaturus sum paucis exponere decet qualis quem ante hos sex annos nascentem vidistis singularique studio fovistis iam adultus ad vos redeat.

Epigrammata graeca e lapidibus excepta triplex fuit munus conligendi emendandi adnotandi, quorum primum sane non aeque mihi fuit difficile et ambiguum quam eis qui olim similem rem adgressi non tam conlegerunt epigrammata quam elegerunt. Mihi vero cum omnium quotquot ex lapidibus descripta habentur epigrammatum graecorum non eclogen sed syllogen plenam fere et absolutam proponere consilium fuerit, si quae desiderantur ea errore culpaque mea omissa putaveritis. Consulto vero omisi cum ea quae adeo mutila erant ut ne de natura quidem tituli integri iudicari posset tum ea quae ex codicibus anthologiisve petita iniuria aliquamdiu inter titulos ferebantur, velut epigramma Hesiodi tripodi inscriptum, Homeri Sapphonis Diogenis Oppiani epitaphia, Pythiae denique oraculum (C. J. 1724) a Cyriaco ex codicibus transscriptum et a Moroniano ex H. Stephani editione interpolatum, ut taceam de Aureoli titulo vilissimo (C. J. 6761), quo tandem liberavit nos Mommseni prudens iudicium (*Anal. epigr.* p. 255). Haec igitur cum non verendum sit ne quo invito praetermiserim, rectius fortasse ideo inculpabor quod ea non recepi quae etsi nemo recentioris memoriae in lapide viderit tamen vere inscripta fuisse aut luculentissimis constet testimoniis aut certissime demonstrari possit, velut quae in Anthologiae

codice Palatino VII 327—340 παρὰ τοῦ μακαρίτου Γρηγορίου Καμψικοῦ descripta leguntur quaeve cum alii scriptores tum Pausanias ex periegetarum fide haud ambigua rettulit. Quae omnia una cum oraculis aliisque similibus inscriptionibus genuinis singulari aliquando libro conplexus edam, neque minus quae nostrae aetatis antiquitates investigandi sedulitas reperiendique felicitas nova protulerit conligere et ex instituto consilio tractare pergam.

Inedita haud ita multa mihi praesto fuisse epigrammata ipsa res tulit. Nam etsi amicorum auxilio nunquam destitutus accipiebam fere quae sive Romae et Athenis sive in aliis Graeciae Italiaeve partibus reperiebantur, tamen feliciter factum est ut nostrates quae alicuius essent momenti ad veterum res litterasque cognoscendas quam primum fieri posset edere consuerint. Sunt vero quae primus ego prodam sive a me ipso olim descripta sive aliorum beneficio debita.

Difficilius erat conlecta generibus inlustrare partibusque apte discribere. Cum enim in unum conprehendenda essent quae decem fere saeculorum spatio in omnibus fere orbis terrarum partibus, ubi quidem sermo graecus vigeret, lapidibus mandata essent, non e re fore arbitrabar si, quod recte faciunt qui Inscriptionum Corpora condunt, ex solo geographico qui dicitur ordine epigrammata digererem, qua scilicet re saepius disiungerentur quae iungenda erant diversaque plane conmiscerentur, sed varia argumentorum genera distinguenda, praeterea temporum locorum ingenii disciplinae artis ratio habenda erat. Meliora enim quarto a. Chr. n. quam tertio p. Chr. n. saeculo proveniunt, meliora plerumque Athenis quam apud Macedones Syrosque, melius Graeci quam barbari cultae linguae sero adsueti locuntur, et quod gravissimum est in certis quibusdam civitatibus provinciisque certum quoddam dicendi sentiendique genus florebat exercebaturque, quae omnes res, si quidem ipse mihi constare volui, in censum vel maxime erant vocandae. Itaque ut de sepulcralibus primum dicam titulis primam partem atticorum feci, ita tamen ut quae graecae essent aetatis quaeque romanorum temporum esse viderentur secernerem. Subiunxi insularum Asiaeque epigrammata, in quibus indolis graecae sive mavis artis alexandrinae longissime patent vestigia et fructus. Sed earundem regionum cum longe maior pars inferiorum esset temporum et hominum incultiorum, priore loco posui melioris notae epigrammata, altero reliquorum multitudinem adieci provinciarum fere ordinem secutus: nam in unum conponendi

erant Lydorum tituli, qui multi sunt et tamquam helluantur in varia de rebus futuris cogitatione (nescio an Erythraeis ducibus, beatorum colonis, cf. ad n. 904), neque minus Phrygiorum, quibus Graecorum de inferis fabulae maximam in contemptionem venerunt. Denique peculiarem locum Syris adsignavi, quorum quae potissima scribendi ratio fuerit neminem fugiet legentem. Ex Asia in Graeciam remigravi, cui priores partes eam ob rem denegaram ne vilia infimae aetatis carmina quae praevalent elegantissimis Ionum Dorumque epigrammatis anteponere cogerer: quamquam hac de re num recte iudicaverim iamiam dubitationis aliquid subnascitur. Restant qui a Graecis didicerunt Romani, qui quam sollerter veterum epigrammatographorum exempla secuti sint et excoluerint et Anthologiae poetae plurimi docent et prior quam a reliquis separavi Romanorum et Neapolitanorum epigrammatum pars: praevalent autem hic quoque ut par est viliora.

Dedicatoria longe diversum sibi postulabant ordinem, ut quae et pauciora essent et pro argumentorum diversitate sponte in diversas discederent partes : nam et ephebica et agonistica inter se divisi (nec poenitet fecisse) et proscynemata hymnos oracula iure mihi videor dedicatoriis adnumerasse. Septem igitur institui partes, quarum quo quamque modo disposuerim explicare nihil adtinet.

Claudunt agmen epigrammata varia quattuor in partes divisa omnia, e quibus prima terminorum aedificiorum fontium pontium titulos, quarta amuleta et diras conplectitur, reliquas duas magis dubito num recte administrarim.

Conlecta dum edo schedasque prelo trado haud mediocris succrevit *Addendorum* copia cum eorum quae recens inventa sunt tum eorum quae ego huiusmodi negotii nondum satis peritus vel omiseram vel falso olim loco conlocata retraxeram. Eisdem autem de causis vel *Addendis* quae adderem habui, quae in huius praefationis calce subicienda curavi; nonnulla doleo quod post confectos demum et typis expressos indices accesserunt. Addendis passim intermiscui corrigenda; correxi tamen ea tantum quae legentes offendere viderentur, alia permulta sciens praetermisi. Quod incredibili operarum socordia et inperitia factum est ut innumeris fere locis spirituum accentuumque notae dilapsae abierint, aegre hoc fero, aegrius vero quod ipse iusto saepius accentus perperam positos corrigere neglexi; qui errores quam digni sint qui graviter castigentur probe scio, quamquam neque aeque neque prudenter existimantis

iudicis est in eis solis indagandis aut tempus terere aut eruditionem ostentare.

Superest longe difficillimum emendandi adnotandique munus. Duae autem sunt adnotationis partes, altera quae antecedit ipsum epigramma locum ubi repertum sit editoresque indicans: ubi minime omnium posui editorum nomina sed eorum qui vel optime ediderunt vel plenissime, ut Corporum editores, superiores editiones enumeraverunt; quae ipse descripseram asterisco numeris praefixo notavi — altera quae est critica et interpretatoria. Cuius primo loco saepius indicavi saeculi notam plerumque ex indiciis epigraphicis, interdum ex indole epigrammatis repetitam. Qua in re quin saepe erraverim non dubito, neque mirabitur qui quanta incuria praeter atticos titulos pleraque ex lapidibus describi soleant noverit quique quam fallax sit usus auriumque iudicium expertus erit. Tum variam lectionem adstruxi, ne hanc quidem plenam: meliora enim ubi praesto erant apographa deteriora ut par est abieci, ubi dubitationi locus videbatur relinqui cavi ne quid omitterem. Interpres esse studui quam brevissimus et quam rarissimus; neque enim quae ex continua epigrammatum lectione sponte explicantur tamquam in tironum usum usquequaque monui, eis fere contentus quae ad emendationem apta et necessaria essent. Hoc enim inprimis consilium secutus sum ut epigrammatum verba emendatiora quam adhuc legebantur proponerem, quod fieri potuit vel melioribus adscitis apographis vel deteriorum fide adcuratius examinata vel selectis doctorum virorum emendationibus. Et has quidem minime adfirmo omnes me cognitas habuisse, sed quod paucas memoravi hinc nolim reliquas me ignorasse conligatur; praetermisi enim quidquid inutiliter aut falso disputatum vel coniectum demonstrari poterat, ne supra modum libri moles augeretur neve vituperandi essent quos aut laudare mallem aut ne vituperio quidem dignos putarem. Praeter Boeckhium et Kirchhoffium quibus equidem laudandis non par sum felicissimi epigrammatum vindices atque emendatores extiterunt Fridericus Jacobs et Godofredus Hermann, alter horum studiorum omnino princeps, alter hoc potissimum nomine praeclarus quod etsi non ubique verum reperiret ubique tamen ad verum reperiendum viam monstraret. Privatim praeter vos ipsos, Hermanne Vsener et Francisce Buecheler, qui haerenti mihi nunquam auxilium denegavistis, unum nanctus sum operis tamquam socium Vdalricum de Wilamowitz, qui et interpretando et emendando quid potuerit praestare

sciunt qui admirabilem eius doctrinam noverunt, quid voluerit pro egregia eius erga me voluntate omnis fere pagina clamitat : illi igitur iucundum est etiam publice gratias agere singulares.

Ipse denique quam adcuratissime tituli verba transcribere studui ne orthographicis quidem mendis sublatis, iota muto quod dicitur adscripto ubi traditur adscriptum, subscripto ubi omissum est in lapide. Emendandi copiam ita mihi paravi ut varias et lapidariorum et describentium errandi causas ipse cum in Graecia Italiaque olim biennium versarer satis expertus ubi fieri potuit diligenter litterarum similitudines rimarer, ubi ex apographorum indole fieri nequibat epigrammatum usum diu observatum sequerer; quo fretus usu saepius mutila restituere conatus sum, ut pristinae formae imaginem repraesentarem; quod qui audacius factum clamitent ignoscant ubi bene cessit opera, ubi male cessit corrigant ipsi.

Ceterum monito vix opus est quae ab aliis inventa sunt ea vel minutissima ad suum quaeque auctorem me rettulisse; ubi nomen non additur meo ipsius agi periculo scitote. Permulta minus quam volueram emendata et perpolita manserunt, quorum alia nisi novis adhibitis apographis emendari posse desperavi, alia si quis sagacior integro iudicio rem adgressus erit facili fortasse opera sanabuntur. Ego cui diu incubui thesauro tandem e manibus dimitto.

Relicum est ut addam quae additurum me supra promiseram.

2. Artificis nomen restituit Lolling *Mittheil. des archaeol. Inst. in Athen* I 175 Ἀριστίων Π]άριος. Cf. quae secuntur.

Add. **4** a. Subscripta vidit Lolling *l. s. s.* haec:

ϟTION : IAPI . . . . . O . ϟ E

recteque legit Ἀρι]στίων : Πάρι[ος : ἐπ]ό[η]σε.

69, 1. lege Ὦ τὸν κτλ'.

88, 1. Cf. Democriti apud Stob. *serm.* V 24 ἄριστον ἀνθρώπῳ τὸν βίον διάγειν ὡς πλεῖστα εὐθυμηθέντα καὶ ἐλάχιστα λυπηθέντα.

---

149. Litteris versuum initialibus nomen Sarapionem contineri vidit Nauck; ubi monuerit indicare nunc non queo. Intellege poetam.

173, 21 sq. Agathiae epigr. A. Pal. VII 551:

χαίρετον ὦ γλυκερὼ καὶ ὁμόφρονε· σήματι δ' ὑμέων
ὤφελεν ἱδρῦσθαι βωμὸς Ὁμοφροσύνης,

ubi v. 2 scribendum aut ὤφελ' ἐνιδρῦσθαι aut ἐφιδρῦσθαι.

182, 2. lapis βαρνάμενος.

---

194. Sententia inde a v. 6 sic fere restituenda:

. . . ἀδελφοῦ τε ἔστιν εὐκλεεστάταν
ὁρᾶν ἄκ]οιτ[ι]ν· βῶλος [ὀ]στέων δ' ἀπό
ἡ]δ[υπνό]ο[ι]σ[ιν] κᾶπον ἄνθεσιν βρύοι.

certum enim videtur verbum βρύειν vi transitiva positum.

222b. Mileti. Rayet *Revue archéol.* 1874 XXVIII 113.

Ἀντήνωρ Εὐανδρίδου
Ἀντιφάνης Μοσχίωνος
Χίονις Χιόνιδος.

a. *Τὸν Ἑστιαίου τῆς τραγῳιδίας γραφῆ*
Εὐανδρίδαν κέκρυφ' ὁ τυμβίτας πέτρος,
ζήσαντα πρὸς πάντ' εὐσεβῶς ἀνὰ πτόλιν
ἐτῶν ἀριθμὸν ὀγδοήκοντ' ἀρτίων.

b. *Οὐχὶ κεναῖς δόξαις ἐζηκότα τόνδε δέδεκται*
τύμβος ὅδ' ἐκ προγόνων, ταῖς δ' ἀπὸ τᾶς σοφίας
ταῖς ἀπὸ Σωκράτεω πινυταῖς μάλα τοῦ τε Πλάτωνος,
κοὐκ Ἐπικουρήοις ἡδονικαῖς ἀθέοις,
Ἑστιαῖον τὸν φύντα πατρὸς κλεινοῖο Μενάνδ[ρου,
ἐσθλοτάταν βιοτᾶς ἐξανύσαντος ὁδόν.
κούφη γαῖα χυθεῖσ' ὁσίως κρύπτοις σὺ τὸν ἄνδρα
ἐλθ]όντ' εὐ[σεβέων εἰ]ς ἱεροὺς θαλάμο[υς.

Circa Chr. natum videtur Antenor Euandridae filius Hestiaei nepos incultos versus in patrem avumque scripsisse, alterum pridem alterum nuper sepulcro conditum. Nec tragicum poetam Euandridam nec Socraticum novimus Hestiaeum; nomina ipsa testatur editor crebro in titulis Milesiis reperiri. — 1 articulum vocabulo τραγῳδίας adiectum ne mireris dixit Philostratus *vit. soph.* II 239 Clementem Byzantinum et τραγῳδίας et τῆς τραγῳδίας ὑποκριτήν. Videtur autem Euandridas τῆς ἱερᾶς συνόδου

τῆς τῶν περὶ τὸν Διόνυσον τεχνιτῶν sodalis fuisse. — 12 κλίν]οντ' editor, qui cetera recte supplevit. Pro ἱερούς cave conicias σκιερούς, cf. 222,8. 228,7.

---

229 conl. Add. Ex ectypo ipse cognovi v. 1. Πώλιττα esse in lapide; idem nomen A. P. VII 335.

248,9 fortasse μοῖραι δὲ [π]έ[σην σ]οι — [ἡλικίην κλῶσαν κτλ'. ad quae quod minus bene videbuntur proxima se adplicare inscitum adgnoveris interpolatorem, cf. adn.

251,1 sq. cf. Leonidae ep. A. P. VII 440 et index scriptorum s. v.

269,4. ἱλαραῖς Χάρισιν dixerat Meleager A. P. VII 419,4.

---

271. Falso haec interpretatus sum. Scriptum fuit epigramma sub Panis statua ab Ampelio una cum Musis in luco quodam posita: *non iam Echus amator sum* (nam v. 3 scribendum Ἠχῶ δ' οὐ φιλέω), *non iam pastorum delector sodalicio, sed ab Ampelio huc translatus Musarum socius frigida fontium arborumque umbra fruor.*

---

288 a. Cypro in insula. Ceccaldi *Rev. archéol.* 1875 I 97.

Σεμνὸν ἀεὶ ζήσας βίοτον, μάκαρ Ἀρτεμίδωρε,
σωφροσύνην διὰ σὴν χαῖρε καὶ ἐν φθιμένοις.

Litterae ϵ c ω. — 2 χαῖρε καὶ ἐν φθιμένοισιν Meleager A. P. VII 421,12; cf. epigr. sequens.

---

288 b. Cypro in insula. Ceccaldi *Rev. archéol.* 1875 I 97.

Εἰ καὶ μοιρίδιον τέλος ἤγέ σε γῆς ὑπὸ κόλπους,
Σώπατρε σεμνὲ θανών, χαῖρε καὶ ἐν φθιμένοις.

Litterae eaedem quae antecedentis tituli, eadem praeterea σεμνότητος laus, eadem denique clausula v. 2.

288c. Cypro in insula. Ceccaldi *Rev. arch.* 1874 XXVII 94.

. . . .
ἡρπάσθ[ην . . . .
μηδένα πατρὶ δ[ιδοὺς γόον ἄλλον, μηδ' ἀδικήσας
γλώσσῃ πικρο[λόγῳ μηδένα, πᾶσι φίλος
κεῖμαι ὑπὸ χθονὶ τ[ῇδε] . . . .
τοὺς πρὶν ἀποιχομ[ένους . . . . . .
κωκύω γονέων [πικ]ρ[ὸν μόρον. . . . . .
σοὶ χάρις εὐξ . . . .
εὔνασον ἤδη [θ]υ[μ]ὸ[ν . . . .
ἀ[ρ]κετὰ τρι[σ. . . . .

Litterae ϵ ϲ ω. — Ab initio traditur

ΡΗΙϹ
ΗΡΠΑϹΘΙΙ
ΜΗΔϵΝΑΠΑΤΡΙΔ

pentametrorum εἴςθεσις diligenter observatur. — 5 ΧΘΟΝΙΤΙΙ videtur hereditario sepulcro conditus ad pridem mortuos proavos se contulisse dici. — 7 ΓΟΝϵωΝΙ Ρ — 8 nescio cuius rei gratias agat Plutoni, cf. 462,14; fortasse precantem (εὐξ[άμενον]) nescio quid deus exaudierat. — 9 ΗΔΗ ΥΝΟ — 10 Α⊢ΚϵΤΑΤΡΙ rogatur deus iram missam faciat et adquiescat tribus quae rapuerit corporibus, cf. 413,7.

319,1. Eadem dictio μνήμῃ παραδοῦναι est in *Actis Timothei* (ed. Vsener in progr. Bonnens. ad natal. inperat. 1877) p. 8.

324,1 scribe ἀμειλίκτων ὑπὸ μοιρῶν.

372,31 scribe καὶ θρηνεῖ σε πατήρ, cf. 379,4.

409,1 scribe Νομίῳ ἥρωι Τροχονδεύς.

425,7 scribe στηλίδα χάραξεν.

431a. Damasci. Waddington apud Lebas III part. VI n. 2549.

Ἐντεῦθ' ἀρχιερεὺς ἐγώ ποτ' ᾠχο[υ]ν,
ἄνθος ξυράμενος νέων ἰούλων,
ψυχὴν εὐσεβίης ὕπερ τεθηλώς

καὶ σεμν[ῆ]ς μακάρων ὑπηρετείας.
ἀ[λλ]' εἰς γῆρας ἵκνσϑε πάντες ἑξῆς,
μνείαν Μητροφάνους ὅσοι ποιεῖσϑε.
νὴ τὸν Δία συντηρήσω.

1 videtur ille ἐνταῦθα et ἐντεῦθεν inter se confudisse. — 2 sqq. *barbam quidem tonsam, sed animum validum habui ad pium sanctumque deorum ministerium.* — 4 CEMNIIC — YΠΗΕΤΕΙΑΙC Buecheler *Mus. Rh.* XXVII 475 scripsit σεμναῖς ὑπηρετείαις. — 5 AMEIC corr. Buecheler. — 7 *subscripsit pius homo* idem.

437,4 scribe ἐς γλυκεροὺς εὐσεβέων θαλάμους.

444,1 nomen fuerit Ὀνομαστός.

474a. Spartae. Cumanudes *Athenaei* 1874 p. 484.

Θρέπτος ὁ ταῖς Μούσαις ἀρέσας, ὃν ἐπήνεσεν Ἑλλὰς
καὶ περίφρων Ἀσίη καὶ νοεροὶ βασιλεῖς,
οὐκέτι ταῖς ϑυμέλαις ταῖς εὐστεφάνοις παρεδρεύω,
τερπνὰ μέλη κελαδῶν τοῖς λιγυροῖσι χοροῖς·
οὐδὲ σύνευνον ὁρῶ[ν] φιλοσύνγαμον, οὐδὲ τὰ τέκνα
κεῖμαι τοῦτον ἔχων οἶκον ὑπαίδιον.
παροδεῖτα χαῖρε.

Aetatis inferioris esse dicitur Threpti tibicinis epitaphium; inperatores intellegere licet M. Aurelium et L. Verum (v. 2). — 5 melius scripsisset οὐδ' ἔτι τέκνα, ceteroqui enim haud inscite factum epigramma.

480a. Mantineae. Foucart-Lebas 352 q.

. . . . Φίλα δέ με γεί[νατο μήτηρ,
Πρεῖμος δ' οὔνομά μοι, [Μαντινέη] δὲ πάτρη·
εἰκοστὸν λυ[κ]ά[βαντα καὶ] ὄγδοον οὐκέτι πλήσας
ἥρπασμαι], γαμετῇ παῖδα λιπὼν Ἰόλην.
οὐδὲ λα]ϑεῖν εἴα με [τ]αχὺς δρόμος, οὐδὲ [παλαίστρης
κ[ά]μος, ἐν ἡλαπίναις δ' ἐσϑλὸς [ἐὼν κλέ]ομαι.
ταῦτα μαϑ[ώ]ν, ξένε, πεῖνε, γ[έλα, κῶμ]αζε, μυρίζου·
κοινὰ γάρ ἐστι [βροτο]ῖς ταῦτα τὰ συνϑέματα.

Litterae Α Σ Ε ω. — 1 ab initio ὁ δεῖνα μ' ἔσπειρε; clausula est homerica Il. Φ 109 θεὰ δέ με γείνατο μήτηρ. — 2 Μαντινέη Wilamowitz. —

3 6 7 8 suppl. Foucart, nisi quod v. 6 ἐσθλὸς ἀεὶ κλέομαι voluit. — 3 ΛΥΓΑ quod nescio an cum editore servandum sit. — ΟΓΔΟΟΝΟΝ — 5 ΛΘΕΙΝ-ΙΑΧΥΣ — 6 ΚΟΜΟΣ uti v. 7 ΜΑΘΟΝ. Videtur inesse ea quam posui sententia *haud ignobilem me sivit esse cursus pernicitas aut turba palaestrae, cuius laudabunt me sodales*, cf. 663.

492. Ediderunt Cumanudes *Athenaei* 1874 p. 478 et Foucart *Rev. arch.* 1875 I 110, qui v. 1 sqq. recte suppleverunt:

Οὐκ ἔστ' οὐδὲν τέρμα βίου θνητ[ῶν ἐπι]νοί[α]ις,
ἀλλὰ Τύχη κρείσσων ἐλπίδος [ἐξ]εφάνη,
ἣ καὶ Τιμοκλέην Ἀσωπίχου ἠφάνισ' υἱόν κτλ'.

v. 5 confirmatur vitiosa lectio καὶ ἐν Ἡρακλέους τρὶς ἐν ἄθλοις, ubi Leo amicus recte fortasse τρισὶν ἄθλοις proposuit. Addiderunt vero in eodem lapide ad dextram scriptum alterum epigramma, nimis quidem mutilum quam quod restitui possit, memorabile tamen non uno nomine:

492b. *Ἀπόλλωνος] Πουθιῆος τ . . . .*
. . . . Πούθια παγκ[ράτιον
Παῖδ[α Μεν]εκράτεω . . . .
Κορρείδας ἱεραῖ νηα . . . . . .
ἐγνίκας ἔτι θερμὸς ὁ . . . .
Φοίβου τῶν ἐτύμων . . . .
Λύσιππος Σι[κυώνιος ἐποίησε.

In praescriptis παγκράτιον suppleverunt editores. — 1 παῖδ . . . . εκρατεω Cum., ΚΑΙΔ . . . . ΛΕΚΡΑΤΕΩ Foucart. — 2 Κορβείδας Cuman.; quartam litteram Ρ potius quam Β sibi videri esse ait Foucart; qui deinceps ΙΕΡΑΙΝΙΑ . . tradit; Cumanudes ἱερᾶι νῆα, addens tamen Η incertam esse. — 3 θερμὸς ὁ[ρούσας Cumanudes nescio quo sensu. Sententia certa conparato ep. 942 ἀλλ' ἔτι θερμὸν πνεῦμα φέρων σκληρᾶς παῖς ἀπὸ πυγμαχίας ἔστα παγκρατίου βαρὺν ἐς πόνον. — Lysippum cum recte editor intellexerit notissimum illum Sicyonium, Polycletum cuius nomen priori subscriptum est carmini non minus recte idem minorem adgnovit Lysippi aequalem, Naucydis discipulum, ut iam certa habeamus saeculi quarti documenta. Notatu vero digna duorum epigrammatum eodem in lapide eodemque fere tempore insculptorum diversa dialectus.

---

524. Χρήστῃ τῇ συμβίῳ legendum vidit Wilamowitz.

550, 5 cf. Agathiae A. P. VII 574 ἡ δὲ κόμην τίλλουσα.

625, 3 vitium metricum sustuleris cum in archetypo pro πολλάκις fuisse sumpseris ἑξάκι simile.

---

639. L. Arulenus Anoptes est C. I. L. V 5762.

640,4. Idem in eodem nomine lusus in ep. Antipatri Thessal. A. P. IX 517 σοὶ δ' εἴκει μελπομένῳ, Γλάφυρε, — οὔνομα καὶ τέχνης καὶ σώματος.

646a. Romae. Garrucci *Bullet. arch.* 1861 p. 37 cum notis Kiesslingii et Detlefsenii.

Θ(εοῖ)ς [κ(αταχθονίοις).

Φρόντιζ' ἕως ζῇς, πῶς καλῶς ταφήσεε.
καὶ ζῆσον, ὡς ζήσο[ις]· κάτω γὰρ οὐκ ἔχις
οὐ πῦρ ἀνάψε, οὐδὲ διπνῆσε καλῶ[ς.
ἐγὼ λέγω σοι ταῦτα ἅπαντα πιράσας·
ἐντεῦθεν οὐθὶς ἀποθανὼν ἐγίρε[ται.

Litterae videntur ϵ c ω fuisse. — 2 ΖΗCΟΚΚΑΤΩ correxi; ὅτι κάτω male Detlefsen. — 5 suppl. Kiessling.

647, 1 sq. cf. Senecae epitaphium in *Anthol. lat.* (ed. R.) 667:

cura, labor, meritum, sumpti pro munere honores,
ite, alias posthac sollicitate animas.

654, 7 κυδρῇ παρακοίτι confirmatur ex Homeri Il. Σ 184.

686, 5 sic fere scribendum videtur:

Πιερίδων Μουσῶν ἰσαρίθμιός ἐστιν ὁ μάρτυς,
οὓς γε γ]όνους προφέρεσκεν ἑῆς ἐκ νηδύος ἁγνῆς
ἐννέα· τ]οῖς χαίρουσα φίλ[η θάνε] πᾶσιν ἀληθῶς

vitae testes etsi non ipsas Musas tamen liberorum numerum Musis aequalem habet, quos peperit novem.

698, 1 lege χυτὴ (ΑΤΕΗ) κατὰ γαῖα καλύπτει. Versus enim homericus est Il. Z 464 ἀλλά με τεθνηῶτα χυτὴ κ. γ. κ.

714, 7. Voluit *θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή*, quae sunt homerica Il E 83.

---

743 a. Athenis prope Olympieum. *Bulletin de correspondance Hellénique* I 350. Ectypum vidi apud Kirchhoffium.

Μνῆμα τόδε ης ἀρχῆς Πεισίστ[ρατος Ἱππίου] υἱός
θῆκεν Ἀπόλλωνος Πυθίου ἐν τεμένε[ι.

Thuc. VI 54 Πεισίστρατος ὁ Ἱππίου τοῦ τυραννεύσαντος υἱός, *τοῦ πάππου ἔχων τοὔνομα, [ὃς] τῶν δώδεκα θεῶν βωμὸν τὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ ἄρχων ἀνέθηκε καὶ τὸν τοῦ* Ἀπόλλωνος *ἐν* Πυθίου. *καὶ τῷ μὲν ἐν τῇ ἀγορᾷ προςοικοδομήσας ὕστερον ὁ δῆμος* Ἀθηναίων *μεῖζον μῆκος τοῦ βωμοῦ ἠφάνισε τοὐπίγραμμα· τοῦ δ' ἐν* Πυθίου *ἔτι καὶ νῦν δῆλόν ἐστιν ἀμυδροῖς γράμμασι λέγον τάδε· μνῆμα τόδ' ἧς ἀρχῆς κτλ'.* Hoc ipsum iam exemplum nos tenemus, etsi cur *ἀμυδρὰ* visa sint Thucydidi *γράμματα* ex ectypo optimis clarissimis elegantissimis litteris scripto minime perspicitur. — 2 TEMENE iota lapide fracto periit.

---

757 a. Thisbe. Cumanudes *Athenaei* IV 378.

Εὖ]χὰν ἐκτελέσαντι Διωνύσωι Νεομήδης
ἔργων ἀντ' ἀγαθῶν μνᾶμ' ἀνέθηκε τόδε.

1 *εὐχὴν ἐκτελέσαι* plerumque homines dicuntur votum susceptum solventes.

---

768 a. Thebis. *Bulletin de correspond. Hellénique* I 351.

Ξενοκράτης
Θεόπομπος
Μνασίλαος.

Ἁνίκα τὸ Σπάρτας ἐκράτει δόρυ, τηνάκις εἷλεν
Ξεινοκράτης κλάρωι Ζηνὶ τρόπαια φέρειν,
οὐ τὸν ἀπ' Εὐρώτα δείσας στόλον οὐδὲ Λάκαιναν
ἀσπίδα· Θηβαῖοι κρείσσονες ἐν πολέμωι·
καρύσσει Λεύκτροις νικαφόρα δουρὶ τρόπαια·
οὐδ' Ἐπαμινώνδου δεύτεροι ἐδράμομεν.

Narrat Pausanias IV 32,5 Thebanis cum instaret proelium Leuctricum a Trophonio inperatum esse ut clypeum olim ab Aristomene Messenio in herois fano consecratum inde repeterent tropaeique loco priusquam ad manus res veniret conlocarent; repetiisse autem Epami-

nondae rogatu Xenocratem; quem clypeum conspicatos Lacedaemonios fugisse. Hanc Pausaniae narrationem cum epigrammatis memoria fere congruam esse intellexit Buecheler *Mus. Rhen.* XXXII 479 sq., ipsum epigramma non omni ex parte ut mihi videtur recte interpretatus. Sic intellego: *dum Lacedaemonii in eo est ut vincerent* (confirmatur igitur Xenophontis iudicium *Hellen.* VI 4,13), *Xenocrati sorte obtigit* (sortiti autem erant praeter ipsum Theopompus et Mnasilaus) *ut Iovi tropaeum adferret. Et adtulit ille hostium copias armaque nequaquam metuens: sic factum ut Thebani victores e pugna discederent, cuius rei testimonium tropaeum est Leuctris positum. Princeps quidem victoriae auctor Epaminondas fuit* (Diod. XV 56,2), *nos vero propter utilem cursus celeritatem illo vix inferiores.* Adparet ex his periculosum aliquod per medios hostes iter fecisse Xenocratem ad reciperandum illud quod Iovi poneretur tropaeum, adparet non minus (cf. v. 6) singulari quadam hac in re celeritate opus fuisse. Tropaeum quale fuerit*) mirum est quod ex titulo non discimus (hastam enim fuisse haud recte Buecheler ex vv. 1 et 5 conlegit); sed et hoc et inscita narrandi ratio, dictionis inconcinnitas et obscuritas, dialecti inconstantia (v. 5 δουρί) eo magis ducit ut epigramma non IV saeculo sed tempore aliquanto recentiore scriptum putemus, quam eo ut rei memoriam a Pausania traditam fabulosa temporum longinquitate obscuratam dicamus. — 3 Diod. XV 53,2 οἱ δὲ Βοιωτοὶ — κατενόησαν τοὺς Λακεδαιμονίους ἐπέχοντας ἅπαν τὸ Λευκτρικὸν πεδίον, quod Xenocrati videtur percurrendum fuisse. — 5 νικαφόρα δουρὶ τρόπαια sunt tropaea quibus victoria armis parta indicatur. — 6 *currebant et Epaminondas et Xenocrates, alter contra hostes alter tropaeum ut repeteret.*

---

784. Gravi meo errore factum est ut epigrammatis huius et verba et aetatem perperam constituerem. Teste enim Froehnero V a. Chr. n. saeculo scriptum est, legendum autem sic:

Τέρπων εἰμὶ θεᾶς θεράπων σεμνῆς Ἀφροδίτης·
τοῖς δὲ καταστήσασι Κύπρις χάριν ἀνταποδοίη.

Terpon eorum daemonum numero accedit quales sunt Τύχων Γοργών Κηδαλίων alii.

---

*) moneo de sacro clypeo, quem *ἐκ τοῦ νεὼ τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Ἰλιάδος λαβὼν ἅμα οἷ εἶχεν Ἀλέξανδρος καὶ πρὸ αὐτοῦ ἐφέρετο ἐν ταῖς μάχαις* Arrian. *Anab.* VI 9,3.

824 a. Tauromenii. Ex Camardae libro *Lettera sull' epigrafe Taormi-nese* (Palermo 1862) repetiit Ritschl *M. Rh.* XXI 140 (*Opusc.* I 784).

Ἀμφὶ παραστάσι ταῖσδε Σαράπιδος Ἑστίαι ἁγνόν
βωμὸν Βαρκαῖος Καρνεάδης ἔθετο,
Εὐκρίτου υἱός, ξεῖνε, ὁ νεωκόρος, ἅ θ' ὁμόλεκτρος
Πυθιὰς ἁ κείνου καὶ θυγάτηρ Ἐρασώ.
ἀνθ' ὧν, ὦ κραίνουσα Διὸς μεγαλαυχέας οἴκους
θυμαρὴν βιοτᾶς ὄλβον ἔχοιεν ἀεί.

Litterarum ex formis Cavedoni (*Atti e Memorie delle Deputazioni di storia patria per le provincie Modenesi et Parmesi* Mod. 1863 I) probante Ritschelio titulum ante scriptum conlegit quam Augustus exactis incolis Tauromenio urbi praesidium romanum inponeret. — 2 Cyrenaeus fuit etiam Carneades philosophus cognominis.

***831 a.** Romae. C. I. 5984 b.

Ἡλικίην παῖς εἰμι· βρέτας δ' ἐστήσατο Φῆλιξ
Ἡρακλέους εἰκῶ· οἶσθά με κἀικ Προδίκου.

III fere p. Chr. n. saeculi.

---

831 b. Romae. C. I. 5972.

Ἔγλυψέν με σίδηρος, ἐποίησαν δέ με χεῖρες
τέχνῃ πιθόμεναι· εἰμὶ δ' ἄγαλμα Δίκης.

Litterae ϵ c.

---

856 a. Hypate. *Bulletin de corresp. Hellén.* I 120 litteris minusculis.

Λατνέων ἁ πόλις
Σώσανδρον Τολμαίου
εὐεργέτην τοῖς θεοῖς.

Τὸν μέγαν ἐμβουλαῖς τε καὶ ἤθεσι καὶ φρενὸς ἀλκῇ
Σώσανδρον κλεινῶν ἔκγονον Αἰνιέων,
Τολμαίου κλυτὸν υἷα πόλις Λάτνια φιλόπλου
χάλκεον ἀντ' ἀρετᾶς εἵσατο τᾷδε θεοῖς.
τόνδε γὰρ ἁγητῆρα δι' εὐξυνέτοιο μερίμνας
σωτῆρα κτίστην ἄλλον ἔδεκτο Δία.
ἡρώων θρέπτειρ' ἐναρηφόρε πότνι', ἀγώνων
σὸν κλέος, εἰ τοιούσδ' ἄνδρας ἔχεις, Ὑπάτα.

Litteras editor ait aetatis macedonicae esse; indoles carminis videtur recentior. — 2 Αἰνιεῖς formam pro ea quae est vulgarior Αἰνιᾶνες commemoratam ab Eustathio Il. B 749 adtulit editor. — 3 φιλόπλου genetivus male conlocatus videtur ad ἀρετᾶς referendus. — 6 σωτὴρ καὶ κτίστης et Olympius saepius vocatur Hadrianus C. I. 321 sqq. — 7 ἡρώων qualis est Sosander.

---

877 b. Epidauri prope templum Aesculapii iuxta statuam virilem. Cumanudes *Athenaei* 1874 p. 273.

Ἄνθετο μέν μ' Ἐπίδαυρος Ἀριστείδαο Φίλιππον
Περγαμόθεν, θείας κοίρανον ἱστορίας,
ἀγλάισαν δέ μ' ἄν[ακτ]ες, ἐπεὶ πολεμογράφον αἰδὰν
ἔκλαγον ἀμερίων κόσμον ἐπερχόμενος.

Ἐγὼ παντοίων παθέων καὶ ξυνεχέος ἀλληλοφονίης ἀνά τε τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν Εὐρώπην καὶ τὰ Λιβύων ἔθνεα καὶ νησιωτέων πόλιας καθ' ἡμέας γεγενημένων ὁσίῃ χειρὶ τὴν περὶ τῶν καινῶν πράξεων ἱστορίην ἐξήνεγκα ἐς τοὺς Ἕλ[λην]ας, ὅπως καὶ δι' ἡμέων μανθάνοντες ὁκόσα δημοκοπίῃ καὶ κερδέων ἀμετρησίῃ καὶ στάσιες ἐμφύλιοι καὶ πιστίων καταλύσιες γεννῶσι κακά, παρατηρήσει παθέων ἀλλοτρίων ἀπενθήτους ποιέονται τὰς τοῦ βίου δ[υςδι]ορθωσίας.

II p. Chr. n. saeculi. Ex eorum enim scriptorum numero est Philippus, quos Lucianus πῶς δεῖ ἱστορ. συγγρ. c. 16 sqq. dialecto ionica usos ἰητρείην dicentes καὶ πείρην καὶ ὁκόσα καὶ νοῦσοι cavillatur. Quas res apud Afros insulanosque nuper gestas ille enarrasse se glorietur videmur ignorare. Epigramma civitas Epidauriorum, subscripta ipse Philippus insculpenda curavit. — Cumanudis lectionem bis correxi, et v. 3, ubi ἄν[δρ]ες illi exciderunt, et extremum vocabulum ubi ille δι; (αν)ορθώσιας edidit; intellege *ut Graeci alienis malis cognitis ipsorum infortunia efficiant ut dolore careant.*

931, 1. μῆλα Pythionicis praemia proposita saepius reperiuntur, cf. Luc. *Anachars.* c. 9.

---

932 a. Olympiae. Fraenkel *Diar. arch.* 1877 XXXV 47.

Πρῶτος ἐγὼ Τρώων Πισάτιδος ἔρνει ἐλαίας
στεφθεὶς καρύχθην, τοὔνομ' Ἀκεστορίδης·

καὶ μὰν καὶ Λουσοί με κατέστεφον ἠδ' Ἐπίδαυρος
καὶ Φένεος Νεμέα τ' ἴαχεν ἀθλοφόρον.
ἦ ῥα τόθ' Ἑρμοκρέοντος ἐς υἱέα λείπετο πώλων
αἷμα παλαιγενέων κραιπνοῦ Ἐριχθονίου.

1 fere a. Chr. n. saeculi. — 5 sententia non bene expressa haec est: *tunc adparuit Erichthonii equorum prolem usque ad me Acestoriden Hermocreontis filium perdurasse.* Equorum autem virtus (κραιπνότης) haud magis eleganter in ipsum Erichthonium transfertur.

---

938. Edidit Cumanudes *Athenaei* 1874 p. 477, qui recte v. 4 στεφανο[ῖ] supplevit.

---

938 a. Thebis. Cumanudes *Athenaei* 1874 p. 477.

Π]άμμαχον, ὦ Θήβα, κρατέοντά με παῖδα[ς ἀγῶνι
καὶ τὸ πάλιν μεσάταν ἁλικίαν τίς ἐρεῖ
τοίας ἐκ προβολᾶς εὐάγκριτον; ἁ δὲ Νέμειος
νίκα μοι λεκτῶν ἦλθεν ἀπ' ἠιθέων
πατρὸς δῶμα Τρίακος· ἄεθλα γὰρ οἱ παρὰ Δίρκαι
ἀμφαδὸν Ἑλλάνων πλεῖστα φέροντι νέοι.
Τεισικράτης ἐποίησ[ε.

Tisicrates Sicyonius IV saeculi artifex. Eiusdem igitur aetatis Phorystae alterius Triacis filii epigramma (n. 938) est, unde corrige errorem. — 1 πάμμαχον — ἀγῶνα Cumanudes, idemque v. 3 ἅδε scripsit. At sic procedit oratio: *vici primum pueros, tum qui pueros inter iuvenesque aetate sunt medii, denique vero Nemea victoria* (quae in causa fuit cur imago poneretur) *ex iuvenibus reportata est.*

---

942 a. In provincia Trevisana repertum anaglyphum. Veludo *Atti dell' Istituto Veneto di scienze lettere ed arti* ser. III. vol. VIII.

Κλαυδιανὸν πύκτην λεντιάριοι ἐνθάδ' ἔθηκαν,
τειμῶντες καὶ νῦν εἰκόνι καὶ στεφάνοις.

1 lintearii videntur ei vocari qui velorum in amphitheatro curam agebant.

---

943 a. Athenis. Vssing *Graeske og Latinske Indskrifter i Kjöbenhavn* (1854) p. 24.

Νεικήσας πολέμαρχος Ἀπολλοφάνης Εὐφήμου
λαμπάδ' ἔθηκε θεοῖς τοῖσιν ἐνὶ σταδίοις.
παιδοτριβοῦντος Ἀβασκάντο[υ κτλ.'

Anno $14^{7}/_{8}$ τῶν ἰδίων πολέμαρχος Ἀπολλοφάνης συνεφήβων fuit, Abascanti paedotribae anno decimo; cf. ad n. 960. — 2 dei sunt Mercurius et Hercules, cf. n. 943,2.

1028. A se olim confectum apographum versuum 1—29 et 48—70 benigne mecum conmunicavit E. Curtius, ex quo haec enotabo: v. 11 ΧΑΡΑ ΞΕΙ, v. 14 ΤΥΡΑΝΝΩΙ unde fortasse scribendum τυράννω πρέσβα Κρόνω θυγάτηρ, quicum congruit et hymnus Nysaeus (cf. p. 440) et Homeri versus quem imitatus est poeta πρέσβα Διὸς θυγάτηρ Ἄτη (Il. T 91). v. 16 ΩΠΟΤΕΥ, v. 18 ΕΛΙΝΟΤΡΟΠΟΣΕ, v. 19 ΩΡΑΝΟΣ, v. 22 ΕΝΠΕΤΑΣΕΙ quod reponendum est, v. 24 ΘΗΛΥΤΕΡΑ, v. 28 ΩΡΑΝΙΟΙΣΙ, v. 48 extr. . . . . . ΩΙ, v. 52 ΥΠΕΙΡΟΧΟΤΑΝΙΚΑΝ, v. 53 ΤΕΙΜΑΝ, v. 54 ΑΝΑΝ unde ἀνάνκαν scribendum, v. 62 ΕΠΙ.

Eiusdem fere argumenti hymnum isiacum pedestri sermone scriptum apud Ietas inventum edidit Weil *Mittheil. des arch. Inst. in Athen* II 79, qui ab Eustratiade admonitus ridiculos suos de titulo errores ridicule retractavit *ibid.* II 189. Vtile erit Wilamowitzii adhibitis supplementis hymni verba huc transscribere.

octo fere versus perierunt ab initio

ἐγώ εἰμι . . . . . ΓΥΝΑΙΚΙΘΕΟΕΚΑΛΟΥ
ΕΡ.Η *ἐ[μοὶ Βού]βαστις πό[λι]ς οἰκοδο-*
μήθ]η, ἐ[γὼ] ἐχώρισα γῆν ἀπ' οὐρανοῦ,
ἐγὼ ἀ[στράσι]ν ὁδοὺς ἔδειξα, ἐγὼ ἡλίου καὶ
σε[λή]νη[ς] πορείαν συνέταξα, ἐγὼ θάλα[σ . .
ΕΙΑΕΡΓ.Ε . . . Ε *[ἐ]γὼ τὸ δίκαιον ἰσχυρὸν ἐπο[ί-*
η]σα, ἐγὼ [γ]υ[ν]αῖκα καὶ ἄνδρα συνήγαγα,
ἐγὼ γυναι[κὶ] δεκά[μη]νον βρέφος ἐνέ[σ]αξα,
ἐγὼ ὑπὸ τέκνων γονεῖς φιλοστοργεῖσθαι ἐνο-
μοθέτησα, ἐγὼ τοῖς ἀστό[ργως γ]ονεῦσι δια-
κειμένο[ι]ς τειμωρίαν ἐπέθηκα, ἐγὼ μετὰ
τοῦ ἀδελφοῦ Ὀσεί[ρ]ε[ος] τὰς ἀνθρωποφαγίας ἔπαυσα,
ἐγὼ πυ[ροὺ]ς ἀνθρώποις ἀνέδειξα, ἐγὼ ἀγάλματα
ἱστ]ᾶν ἐδ[ίδαξ]α, ἐγὼ τεμένη θεῶν ε[ἱ]δρυσά-
μην, [ἐ]γὼ τυρά[νν]ω[ν] ἀρχὰς κατέλυσα, ἐγὼ στέργε-

σθαι [γ]υν[αῖκ]α[ς] ὑπ' ἀνδ[ρῶ]ν ἠνάνκασα, ἐ[γὼ τ]ὸ δί-
καιον εἰσχυρότερον χρυσοῦ καὶ ἀργυρίου ἐποί-
ησ]α, ἐγὼ τὸ ἀληθὲς καλὸν ἐνομοθέτησα
ν[ο]μ[ίζεσ]θα[ι], ἐγὼ συνγραφὰς Ἑ[ρμοῦ . . .
Η . . . Μ . . ΤΟΥϹ

1 fortasse τοῦ ἀληθέος καλοῦ, cf. v. 18. — 2 Ε . . Ε . . ΒΑϹΤΙϹΙΙΟ . . corr. Wilam. — 3 Ε . . ΙΙΕΧΩΡΙϹΑ corr. Weil. — 4 Α . . . Ι . Ν corr. Wil. ἀστέρων Weil. — 5 ϹΕ . . ΝΙΙ . corr. Weil. — ΘΑΛΑΙ . | ΕΙΑΕΡΓ . Ε . . . Ε θαλάσσια ἔργα vix fuerunt, θάλασσαν ἐστόρεσα Wilam. — 7 ΕΥΙ . ΑΙΚΑ et 8 ΔΕΚΑΙ . ΙΝΟΝ corr. Weil. — 8 ΕΝΕΑΞΑ correxi, ἐνέταξα Wilam. — 10 ΑϹΤΟΙϹΟΙΙΙΟΝΕΙϹΙ corr. Wilam. — 12 ΟϹΕΙΙΕΘΕ corr. Wilam. — 13 ΙΙΥΗΓΙΙϹ πυροὺς probabiliter Wilam. — 14 ἱστᾶν Wilam. ἐδίδαξα ego. — ΕΔΡΥϹΑ — 15 ΚΓΩΤΥΡΑΙΩ . corr. Weil. — 16 ϹΘΑΙΥΝ . . ΑΡΥΠΑΝΔΙΙΙΝ et ΕΓΓΟΔΙ corr. Weil. — 17 χρυσίου Wilam. — 19 Ν . Μ . . . . ΘΑΤ corr. Weil. — Ἑρμοῦ Wilam. — Adparet et Nysaeorum et Ietarum et Andriorum hymnos ad unum omnes fontem referendos esse.

1044. Duo praeterea huius epigrammatis apographa extant, alterum Vischeri *Archaeol. Beitr.* tab. VI 1, alterum Foucarti recens editum apud Lebas 331a, quorum prior v. 2 ΙΝΕΜΕΓΑΚΛΕΙΑΣ legit, Foucart eodem v. extr. ΕΥΣΕΒΙΑΙ, unde spretis Foucarti supplementis sic scribendum:

Αἴνεσον] εὐόπλου Φιλοποίμενος αἷμα [λαχούσας,
ξέ]ῖνε, Μεγακλείας αἴνεσον εὐσεβίαν

v. 3. ΝΑΠΟ Vischer, v. 4 ΑΝΙΑΣ . . Ν . . ΚΥ κτλ'. Foucart, qui recte supplevit:
ἃν ἀπὸ Δαμοκράτους λέκτρων ἠνέγκατο μ[άτηρ,
Οὐρ]ανίας [σεμ]ν[ὰν] Κύπριδος ἱροπόλον.

v. 6 ΞΟΥΝΟΙΣ . . . . . . Α . ΗΓΕΜΟΣΙ Foucart, qui legit καὶ ξούνοις θαῦμα καὶ ἀγεμόσι, quae nec intellego nec corrigo. — v. 7 ΕΙΔΕΓΥΝΑΠ . . ΟΙΟΚΛΑ Vischer, extr. Foucart Λ . ΞΑΤΟΦΑΜΑ — v. 8 . ΥΘΑΥΜΑ Foucart, . . . ΥΠΟ . . ΙΟΝ . ΑΙ . . ΙΙΑΡΕΤ Vischer. Redintegrandum distichon aliis relinquam. Foncart nec v. 7 πλούτοιο κλέος recte scripsit nec v. 8 οὐ θαυμαστόν. Bene vere idem monuit Vraniae Veneris apud Megalopolitanos templum Pausaniae aetate (VIII 35) iam dirutum fuisse.

1046,83 clausula est Theocritea XXV 158 ἐν ὕλῃ χλωρᾷ θεούσῃ. Ceterum initia versuum 31—46 in fragmento marmoreo repetita invenit

Detlefsen apud equitem Morbio Mediolanensem, praemisso fortasse nomine [Ἀννία Ῥ]ή[γιλλα]. Cf. *Bullet. arch.* 1863 p. 147 sqq.

1046 a. Hermione. Foucart-Lebas 159 g.

Τὸν παρθενῶνα τόνδ' ἔτε[υξε nomen dedicantis
πορὼν θεῆς Δήμητρος ἱερείαις [χάριν,
ἐπὶ στρατηγοῦ τοῦ νέου Πα . . . . .

II fere p. Chr. n. saeculi. — 1 ἔτευξε Foucart. — 2 χάριν Wilamowitz.

1072,5. Litterae ΕΠΤΟΝΤΟΝ possunt fuisse ΕΥΤΡΟΠΙΟΝ, cf. v. 10.

1087. Epigramma expressum videtur ex [Aeschyli] ep. Bergk. *Poet. Lyr.* II 571:

ἀλκὴν δ' εὐδόκιμον Μαραθώνιον ἄλσος ἂν εἴποι
καὶ βαθυχαιτήεις Μῆδος ἐπιστάμενος.

1100 a. Olympiae. Dittenberger *Diar. arch.* 1877 p. 96.

Ἡ πόλις ἡ . . . τὸν δεῖνα] Ἀλεῖον τὸν αὐτᾶς πρόξενον [καὶ εὐεργ]έταν ἑλλανοδικοῦντα Διὶ Ὀλυμπίωι.

Τεῦξεν Ἀριστομένης Μεσσήνιος Ἁγία υἱός.

Ante Chr. n. factum videtur editori.

1117 a. Tabula lignea ex Aegypto una cum sequenti in Americam translata, ubi extant in museo privato Eboracensi. Froehner *Tablettes grecques du Musée de Marseille* (1867) p. 4.

Ὅταν ποιῶν πονηρὰ χρηστά τις λαλῇ
καὶ τὸν παρόντα πλησίον μὴ λανθάνῃ,
διπλάσιος αὐτῷ γίνεθ' ἡ πονηρία.

1117 b. Tabula lignea; vid. ad ep. anteced. Froehner *l. s. s.*

Ὧι μὴ δέδωκεν ἡ τύχη κοιμωμένῳ,
μάτην δραμεῖται, κἂν ὑπὲρ Λάδαν δράμῃ.

1119. Eosdem versus in quattuor tabellis similibus musei Borelli (ex museo Clot-Bey) legit Froehner *Tablettes grecque du Musée de Marseille* p. 6, quarum in secunda tertia quarta praeterea haec sunt: Μ. Αὐρήλιος Θεόδωρος τοῦ Ἀνουβίωνος ἔγραψα τῇ ῑ Θ. Aurelium autem Theodorum

alia quaedam tabella et ipsa ex Aegypto adlata docet fuisse saeculo III exeunte vel ineunte IV: Αὐρήλιος Θεόδωρος Ἀνουβίωνος ἔγραψα τῇ κθ ἡμέρᾳ ἡλίου ὑπατίας Φλαουείου Κωνσταντίου καὶ Οὐα . . . . . τῶν ἐπάρχων. Consules fuerunt Flavius Constantius et Galerius Valerius Maximinus annis 294, 300, 302, 305, 306; cf. Froehner *l. s. s.*

*** 1119 a.** Diptychon Mediolani in museo Trivultiano. Mommsen C. I. L. V 8120.

Τῷ σεμνύνοντι τοῖς τρόποις τὴν ἀξίαν
ὕπατος ὑπάρχων προσφέρω Φι[λό]ξε[νος.

Fl. Theodo(rus) Filoxenus Sotericus Filoxenus
vir ill. com. dom. ex magistr. per Thracia
et consul ordin.

Anno p. Chr. n. 525. — 1 *qui morum castitate consularem dignitatem inlustravit.* — 2 cf. seq. ep.

1119 b. Diptychon Compendiense. Ex Gorio Mommsen C. I. L. V 8120 adn.

Τουτὶ τὸ δῶρον τῇ σοφῇ γερουσίᾳ
ὕπατος ὑπάρχων προσφέρω Φιλόξενος.

Vide ep. praeced.

1135,1. Formam μολόχην seravit cod. Π in Nicandri *Theriac.* 89.

Additis quae habui addenda praefandi finem faciam. Penes vos autem, viri optimi, praeter ceteros iudicium esto; vobis si videatur hinc illinc bonum aliquod spicum ex hac segete legi posse, maximo opere gaudebo. Valete.

Scr. Romae Id. Decembr. a. h. s. LXXVII.

I. EPIGRAMMATA SEPULCRALIA.

I. ATTICA.

SAECVLI SEXTI.

*1. Sepoliae. Kirchhoff C. I. A. 463.

Εἴτ' ἀστό]ς τις ἀνὴρ εἴτε ξένος ἄλλοθεν ἐλθών,
Τέ[ττ]ιχον οἰκτίρας ἄνδρ' ἀγαθὸν παρίτω,
ἐν πολέμωι φθίμενον νεαρὰν ἥβην ὀλέσαντα·
ταῦτ' ἀποδυράμενοι νεῖσθ' ἐπὶ πρᾶγμ' ἀγαθόν.

1 supplevit Kirchhoff *Herm.* V 53 — clausula fere homerica Od. η 52. 33. ρ 382. — 2 Τέττιχον restituit Kekulé *Theseum* p. 159.

---

*2. Ad Dipylon. Ex Luedersii apographo E. Curtius et Kirchhoff *Act. acad. Berol.*. 1873 p. 153.

Σῆμα πατὴρ Κλεόβουλος ἀποφθιμένωι Ξενοφάντωι
θῆκε τόδ' ἀντ' ἀρετῆς ἠδὲ σαοφροσύνης.

In sinistro basis latere Π]άριος quae artificis patriam indicant; a sinistra 16 vel 17 litterae perierunt. Κλεόβουλος in lapide est.

---

3. Incerti loci. Kirchhoff 465.

Ἀρχένεως τόδε σ[ῆμα nomen defuncti
ἔστησ' ἐνγὺς ὁδοῦ ἀγαθοῦ καὶ [σώφρονος ἀνδρός.

Supplevit Kirchhoff. — 2 ΔΟΙ corr. Kiessling hastam pro interpunctionis nota habens (⁝).

***4.** εἰς τὸ Φορβαντεῖον. Pittaces. Kirchhoff 466.

᾿Α]ντιλόχου ποτὶ σῆμ' ἀγαθοῦ καὶ σώφρονος ἀνδρός
. . . .

Alterius versus paucarum litterarum apices supersunt; tale quid fuerit ἴστε προσερχόμενοι. Altero eiusdem cippi fragmento artificis nomen inscriptum Ἀριστίων μ' ἐπόησεν.

***5.** Ad Velanidezam. Kirchhoff 468.

Λυσέαι ἐνθάδε σῆμα πατὴρ Σήμων ἐπέθηκεν.

---

6. Incerti loci. Ex apographo adcuratissimo archaeologorum Atheniensium (1851) Kirchhoff 469.

Σῆμα Φρασικλείας· κούρη κεκλή[σο]μαι αἰεί,
ἀντὶ γάμου παρὰ θεῶν τοῦτο λαχοῖσ' ὄνομα.

---

7. Ad Sunium promunturium. Ex Rangabis Michaelis Cordellae apographis Kirchhoff 470.

Τ]οιπικλέους παιδὸς Δαμασιστράτου ἐνθάδε σῆμα
Πεισιάναξ κατέθηκε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντω[ν.

1 init. . PPI Cord. At Τερπικλῆς graecum nomen esse recte negat Wilamowitz. — 2 θανόντος Michaelis satis spatii negans superare ad N litteram supplendam; usus tamen et ratio formulae pluralem postulant.

---

8. Ad Sunium. Ex Cordellae ectypo Kirchhoff 471.

— — — — — — — — — — — —
. . . . ἦν γ]ὰρ ἁπάσης
νοῦν τε καὶ ἀνο[ρέ]αν ἔξοχος ἡλικίας.
. . Ἐπ]ιστήμων τόδ' ἐπόει Ἱπ(π)οστράτου σῆμα.

Ab initio paullo plura periisse quam sola defuncti patrisque nomina, coniunctio γάρ docet; fortasse viator ut iuvenem defleret invitabatur. Duo fuerunt disticha. — 2 Sauppe cum in Cordellae ectypo legisset ANΔ, ἀνδρείαν scripsit *Philol.* XXVIII 174. — Post ἡλικίας spatii aliquid vacat, unde v. 3 ab ipso epigrammate seiungendum esse patet. Sed qui τόδ' scripsit instituitque tam quaesitum verborum ordinem versum facere

voluisse mihi quidem videtur, modo non poetam sed ipsum artificem (Epistemonem opinor Hippostrati f.) artis musicae ignarum extrema de suo addidisse pntes.

---

9. Sub Hymetto. Ex Velseni et Prokeschii schedis Kirchhoff 472.

Σῆμα τόδε Κύλων παίδοι[ν] ἐπέθηκεν θανό[ν]τοι[ν
μ[ν]ῆμα φιλημοσύνης . . . .

Mirum in modum turbavit lapidarius semel corrupta (ΜΤΕΜΑ), ter omissa *ν* littera; neque enim potuit sexti saeculi homo *παίδ' ᾧ ἐπέθηκε θανόντι* scribere. Dualem reposuit Keil *Ad syll. inscr. Boeot.* p. 633 adn. 39. — Ross (*Annal. Instit.* IX 10) Cylonem tyrannum intellegit, cui etsi non aetas, ignobilis tamen scripturae habitus refragatur.

---

10. Inter Atticas. E schedis Mustoxydis Kirchhoff 473.

Σῆμ]α τόδ'[ἐ]ν[γ]ὺς ὁδοῦ Θεοσήμου [στῆσα (uxoris nomen)
ἀν]δρὸς ἐμο[ί τ]ε φίλου κἀγαθοῦ ἀνφ[ότερον.

1 ΑΝΑV — 2 ΕΜΟΝΕ Kirchhoff, qui omnia egregie restituit, *ἐμοῦγε* vel *ἔμοιγε* vel *ἐμοί τε* proposuit. *γε* particula, nisi plane inutilis sit, verendum ne ex ambiguo accipiatur.

---

11. Ceratiae. Ex Rossii apographo Kirchhoff 475.

Λοι]μῶι θανούσης εἰμὶ [σῆ]μα Μυρίνης.

Supplevit Kirchhoff.

---

12. In occidentali urbis parte. Kirchhoff 476.

Ἐνθάδε σῆμα θανόντι φίλωι Χ]σενόφα[ντος ἀδελφῶι
Ἐνδόχ]σωι κατέθ[ηκεν, ἐπεὶ πάρος ὤλετ' ἄ]ωρος.

1 *ἔνθα κασιγνήτῳ σῆμα Ξενόφαντος ἀδελφός* Kirchhoff. At *ἔνθα* pro *ἐνθάδε* positum ante romana tempora in titulis atticis non reperitur. — 2 suppl. Kirchhoff.

---

13. *In ea parte urbis, cui nunc nomen Palaeochori.* Kirchhoff 477.

Ἐνθά]δε Φ[. . . .(nomen mariti) ἄλοχον] κατέθηκε θανοῦσαν
Λ[αμπι]τὼ αἰδοίην γῆς ἀπὸ πατρωίης.
Ἔνδοιος ἐποίησεν.

1 Τῇ]δε φ[ίλην ἄλοχον ὁ δεῖνα]κ. θ. Kirchhoff. At quattuor ab initio litterarum spatium vacat. Cumanudes *tit. att. sepulcr.* 3090 . . . . ον κατέθηκε, ubi ον litterae errori fortasse tribuendae. — 2 suppl. Kirchhoff. Maritum qui posuit monumentum ex Ionica aliqua civitate oriundum fuisse, e dialecto evicit idem *Herm.* V 54.

---

14. Eleusine. Kirchhoff 478.

Α]ἰνείαι τόδε σῆ[μα πατὴρ ὧι παιδὶ θανόντι
Τιμοκλῆς ἐπέ[θηκε . . . .

1 suppl. Bergk. *Diar. archaeol.* 1850 p. 172. Ross *Diar. archaeol.* 1844 p. 295 unum versum effecit Αἰν. τόδε σῆμα πατὴρ Τιμ. ἐπέθ. idque nunc etiam Bergkio persuasit (*Histor. litt. gr.* I 384)

---

15. Inter rudera muri Themistoclei. Ex Rossii apographo Kirchhoff 479.

Σῆμα φί[λ]ου παιδὸς τόδε Δ . , . . (nomen patris) κατ]έθηκεν
Στησίου, ὃν θάνατος [δακρυ]όεις καθέχει.

1 ΤΟΔΕΙΔΕΝΔΙ . . . quod Δημάνθης vel simile nomen fuisse Ross coniecit *Jahn. Annal.* 1833 II 437. Certe littera I post τόδε interpunctionis nota ⁝ videtur. — κατέθηκεν Kirchhoff ἀνέθηκεν Ross. — 2 suppl. Ross.

***16.** In fundamentis ecclesiae Euangelismi. Kirchhoff 481.

Κρύπτει σῆμα τόδ' . . .]ον, ἄωριον εἰς Ἀίδαο,
πᾶσι λιπόντα φίλοις πέ]νθος, ἀποιχόμενον.

1 κρύπτει σῆμα . . . .]ον Kirchhoff. At demonstrativo pronomine τόδε opus est.

---

17. In Propylaeis. Kirchhoff 482.

Δημο]χά[ρους τόδε σῆμα πατὴρ κατέ]θηκεν nomen patris
παιδὸ]ς κηρῦχ[σαι μνῆμα σαοφρο]σύνης.

Suppl. Kirchhoff. — Subiunctum erat artificis nomen ab litteris HE incipiens.

---

18. Prope Liopesi. Ex Rossii apographo Kirchhoff 487.

— — — — — — — — — — —
. . . . *οὕ]νεκα πιστὸς ἔφυς.*

---

19. *In regione Attica.* Kirchhoff 492 qui haec scripsit:
Positum statuo titulum ad locum designandum consecratum, quo virum quendam olim a puero adamato rixa suborta interfectum esse fama ferebat, rusticorumque hominum prodere artem litteraturae genus minus elegans et inconstantia insigne. Haec autem videntur carminis verba fuisse:

Ἐνθάδ' ἀνὴρ ὁ . . . . . . ονηια· παιδὸς ἐρα[σ]θ(ε)ίς
νείκεα συνμεί[ξας] πόλεμόν θ' ἅμα δακρυόεντα
ὤ]ναθ', ὃ[πρ]ὸς φί[λου] ὤλετ'· ἐ[κείνου δ']ἱερός εἰμι.

ὤνασθε dixit Euripides Herc. fur. 1368. Versu extremo τὸ ἡρῷον vel τοῦ ἡρῴου vestigia adparere haud inepte conieceris. — Mira multa, incerta plurima esse patet, quibus tamen certiora non substituam. Rusticorum autem hominum carmen vix est, si quidem recte conicio v. 2 ex Anacreontis elegiis desumptum esse fr. 94 B.

οὐ φιλέω ὃς κρητῆρι παρὰ πλέῳ οἰνοποτάζων
νείκεα καὶ πόλεμον δακρυόεντα λέγει·
ἀλλ' ὅστις Μουσέων τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ' Ἀφροδίτης
συμμίσγων ἐρατῆς μνήσκεται εὐφροσύνης.

Koehler, qui descripsit, iterum examinato lapide haec tradidit: 1 post ἀνήρ haec ΟΤ. Ο[illegible]Ε[illegible]|ΤΑΗΟΝΕΙΑ 2 ϟΥΝΜΕΙϟΙ 3 ΠΝΑΘΟ/| ΟSΦΙ+[illegible] ΟΙΕΤΕ. — Extrema spatio interiecto extra versuum ordinem posita ΤΟΗΕΡΟΤΟΓ. — Inter sepulcralia rettuli cum Kirchhoffio.

SAECULI QUINTI.

20. In Ceramico positum fuisse titulum testis est Pausanias I 29,7. Kirchh. 441. Ad dextram nominum tabulae superest vocabulum μαρνά-[μενοι, quod cum undique mutilus sit titulus, ne hoc quidem sciri potest, quo versus loco positum fuerit. Nec tamen neglegi fas duxi, quia certis omnino rationibus Boeckh demonstravit fragmentum esse epitaphii quod sociis Cleonaeis in pugna Tanagraea occisis Athenienses publice posuissent.

---

21. In campo Academiae (i. e. in Ceramico), nunc in museo Britannico. Anaglypho, quod periit, tres bellatores nudi exsculpti, quorum sinister humi iacet hasta medii ictus, dexter aversus ab his vibrat hastam. Kirchhoff 442. Novum apographum ed. Hicks *Inscr. gr. mus. Brit.* I 111.

a. *Ἀθάνατόμμε [ϑ]α[νοῦσιν ἔϑηκαν σῆμα πολῖται*
σημαίνειν ἀρετ[ὴν τῶνδε καὶ ἐσσομένοις,
καὶ προγόνους[. . . . . . . ἀρετῆς δέ
νίκην εὐπόλεμομμνῆμ' ἔλαβον [σ]φ[ετέρας.

b. *Αἰϑὴρ μὲμψυχὰς ὑπεδέξατο, σώ[ματα δὲ χϑὼν*
τῶνδε, Ποτειδαίας δ' ἀμφὶ πύλας ἔδ[αμεν·
ἐχϑρῶν δ'οἱ μὲν ἔχουσι τάφου μέρος, ο[ἱ δὲ φυγόντες
τεῖχος πιστοτάτην ἐλπίδ' ἔϑεντο [βίου.

c. *Ἄνδρας μὲμπόλις ἥδε ποϑεῖ καὶ δ[ῆμος Ἐρεχϑέως,*
πρόσϑε Ποτειδαίας οἳ ϑάνον ἐμπρ[ομάχοις,
παῖδες Ἀϑηναίων, ψυχὰς δ' ἀντίρρο[πα ϑέντες
ἠ[λλ]άξαντ' ἀρετὴν καὶ πατ[ρίδ'] εὐκλ[έισαν.

Unius Fauvelii fide haec constant: 1 ΟΜΜΕΟΑ 2 ΑΡΕΤ 3 post προ-γόνους (quod ex Hicksii apographo nunc certum est) ΘΕΝΕΣ vel ΟΝΝΕΣ 4 ΑΒΟΙ.Φ. — v. 1—4 Boeckhii supplementis, quae vv. 5—12 certa sunt, mea praetuli, nisi quod v. 3 nihil certi video cf. [Simon.] ep. 105 B. κάλλιστον δ' ἀρετῆς μνῆμ' ἔλιπον φθίμενοι — 6 ΕΙ Hicks, qui male legisse videtur. — 5sq. ne in funebri quidem publica laudatione nova Euripidea philosophandi ratione abstinetur. — De re ipsa Thuc. I 63 Ἀθηναίων δὲ αὐτῶν πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν (ἀπέθανον) καὶ Καλλίας ὁ στρατηγός.

---

22. In Aegina insula. Ed. Kirchhoff *Act. acad. Berol. minor.* 1873 p. 265.

Χαίρετε οἱ παριόντες, ἐγὼ δὲ Ἀντιστάτης υἱὸς Ἀτάρβου
κεῖμαι τῇδε θανὼν πατρίδα γῆν προλιπών,
Ἀντιστάτης Ἀθηναῖος.

Sub ol. 83 titulus editori scriptus videtur. — 2 poeta cum extrema scriberet oblitum se esse sensit patriam indicare; itaque qua sola potuit ratione patriae nomen infra subiecit repetito mortui nomine.

---

23. Thorici. Ex suo ectypo Belger benigne edendum permisit.

Καλλίμαχος.
Καλλιμάχου μνημεῖον ἐν ἀνθρώποισι τόδ' ἔσται·
χαίρετε δ' οἱ παριόντες, ἐ[γ]ὼ δὲ λιπὼν πατρίδα ἐνθάδε κεῖμαι
δύσμορος, οὐδὲ φίλους γονέας ἐπιδών.

IV saeculi ineuntis. v. 3 ὀδέ ex falsa analogia scriptum et φίλος. Tamen huc rettuli epigramma praecedenti simillimum, nisi quod Callimachi patriam indicare oblitus plane est poeta. — 1 μνημεῖον monumentum, non sepulcrum. — 2 ΕΓΙΩ.

SAECVLI QVARTI ET TERTII SECVNDIVE.

24. *Ad ecclesiam Catholicam.* Boeckh C. I. 173 e Pocockio et Mustoxyde.

Εἰ] τοιῶνδ' ἀνδρῶν εἴη πόλις, οὔποτ' ἂν αὐ[τῆς
ἐχθροὶ στήσαιεν Ζηνὶ τρόπαιον ἕδος.

In altero latere:

Κ]τ[ώμ]ενον εὔκλειαν [δ]ορὶ καὶ χερὶ τόνδε πρὸς ἀ[νδ]ρὸς
ἐχθροῦ Ἀρι]σ[τ]όκ[ριτ]ον ὤλεσε θοῦρος Ἄρ[ης.
— — — — — — — — — — —

Ante med. IV saec. v. 1 ἔη et ὄποτ', v. 3 εὔκλεαν — 1 εἰ suppl. G. Hermann *Diar. litter. Lips.* 1829 mens. Jan. αὐτῆς ego restitui. — 3 ΤΟΛΕΝΟΝ corr. Boeckh. σὺν δορὶ καὶ χερί Aeschylus Agam.

110 Herm. — 4 - . . . - ꜱ . OK . . KON Πλειστόκριτον Boeckh, Αριστόκριτον Cuman. 3486, quo probato addidi ἐχθροῦ. Syllaba ultima prioris pentametri partis correpta a nomine excusationem habet. — 5 . . . . . ξοχας . . .

***25.** Anaglyphi fragmentum (eques nudum hostem proculcans) prope urbem repertum, nunc in museo Berolinensi. Ross *Mus. Rhen.* VIII 125. E Ribbeckii apographo Welcker ibid. 625.

. . . . ἕταροι δέ τε πάντες ἴ]σασιν
καὶ πατρὶς ὡς πολλοὺς ὤλεσα δυσμε[νέων·
ὑμεῖς δ', ὦ παριόντες, ἐνὶ ξείνοισι γεν]έσθε
μάρτυρες ὅσσ' ἀρετῆς (σ)τῆσα τρόπαια μά[χης.
. . . .]υλος Φλυεύς.

Ante med. saec. IV. v. 2 πολλός. — supplevi v. 1 et 3. — 1. ΩΣΑΣΗ Ross ΣΑΣΙΝ Ribb. Ω nunquam fuit in lapide. — 4 cf. versum Aristophaneum ὃς πλεῖστα χορῶν τῶν ἀντιπάλων νίκης ἔστησε τρόπαια.

---

26. Ad portam Acharnensem repperit Fauvelius, ex cuius apographo C. I. 175. Denuo descr. Cuman. 16.

Μν[ᾶ]μα [τόδ' ἐστ' ἐ]πὶ σ[ώ]ματι κείμενον ἀνδρὸς ἀρίστου·
Πυθίων ἐγΜεγάρων δαιώσας ἑπτὰ μὲν ἄνδρας,
ἑπτὰ δὲ ἀποῤῥήξας λόγχας ἐνὶ σώματι ἐκείνων
εἵλετο τὰν ἀρετὰν πατέρα εὐκλείζων ἐνὶ δήμωι·
οὗτος ἀνήρ, ὃς ἔ[σ]ωισεν Ἀθηναίων τρεῖς φυλάς
ἐκ Παγᾶν ἀγαγὼν διὰ Βοιωτῶν ἐς Ἀθήνας,
εὐκλέισε Ἀνδοκίδαν δισχίλοις ἀνδραπόδοισιν·
οὐδένα πημάνας ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
εἰς Ἀίδα κατέβα πᾶσιν μακάριστος ἰδέσθαι.
φυλαὶ αἵδ' εἰσίν· Πανδιονὶς Κεκροπὶς Ἀντιοχίς.

Ante med. saec. IV. scriptum v. 5 τρε̃ς et v. 9 ἐς. Pessimum epigramma referri potest ad pugnam Corinthiacam a. 394, quamquam singula nescimus cf. Xen. Hellen. IV 2. — 1 μνῆμα corr. Jacobs. — τόδ' ἐστι scripsi. ἰδὲ τοῦτ' Visconti. βλέπεις Jacobs. — σάματι corr. Bekker. — 5 οσεωισεν. scripsi ὅς ἔσωισεν una addita littera, nisi malis una mutata ὃς σῶισεν. reliqui ἐσάωισεν. — 7 correxerunt δισχιλίοις. — 10 non scriptum φυλαὶ δέ.

***27.** Ad Olympieum. *Ephem. archaeolog.* 545.

Ὦ Χρό]νε, παντοίων θνητο[ῖς πανεπίσκοπε δαίμων,
ἄγγελ]ος ἡμετέρων πᾶσ[ι γενοῦ παθέων·
[ὡς ἱερὰν σώζειν πειρώμενοι Ἑλλάδα χώραν
Βοιωτῶν κλεινοῖς θνήσκομεν ἐν δαπέδοις.]

Fragmentum teste Koehlero inter annos 350 et 300 scriptum superest de epigrammate Anth. Pal. VII 245, ubi perperam Gaetulici nomine fertur. Epitaphium esse eorum qui in pugna Chaeronensi ceciderunt exposui in dissertatione *de monumentorum aliquot graecorum carminibus* (Bonnae 1871). L. Spengelii scrupulos (*Act. Monac. acad. minor.* m. Mai. 1875) tollit egregia Kirchhoffii coniectura, quam utendam mihi benigne permisit, Dem. π. στεφ. 290 verba καὶ ἐν αὐτῷ τούτῳ (cf. § 289) μηδὲν ἁμαρτεῖν ἐστι θεοῦ καὶ πάντα κατορθοῦν interpolata esse.

***28.** In Propylaeis. Rangabes *Antiquités hellén.* 2204. Cuman. 3480.

Ο[ὐ]δὲν ἐλευθερίας κρεῖττ[ον πέλει ἀνδράσιν ἐσθλοῖς,
ἧς] ο[ἵ]δε ἱέ[μ]ενοι [θ]νῆι[σκον . . . . . .
ναυμαχίας ἐν ἀγῶνι· τάφ[ος δ' ὃν δῆμος ἔδωκεν
φράζει κ[αὶ] πατρίδ' α[ἷ]ς [ἤγλαισαν χάρισιν.

Supplevi ut potui; lapis valde detritus, a dextra fractus. — 2 . . Ο ΔΕΙΕ ΕΝΟΙΟΝΗΤ Rang . . . ο . ειςΓενοιον ΙΙΙ Cuman. . . . ΛΕΙΕ΄ΕΝΟΙΟΝΗΤ ego. verbum θνήισκω certum est, minus certum ἱέμενοι.

---

29. Athenis. E schedis Fourmonti C. I. 1042.

Μοχθηρᾶς οὐδ' ἔβη νέ]ατο[ν πρ]ὸς τέρμα κελ[εύ]θο[υ,
εὔκλειαν δ[ὲ] β[ί]ου [κάλλιπ' ἀποφθίμενος·
καὶ γὰρ ἐλευθερίας κλεινοῖ]ς ἐν ἀγῶσι δαμέντα
Ἰσ[. . . . .]ν πατρί[α χθὼν ἐκάλυψε τάφωι.

Supplevi. 1 ΑΤΟΓΒΟΣ-ΚΕΛ΄ΘΟΙ πρὸς τ. κελεύθου dedit ipse Boeckh. — 2 ΔΒΡΟ correxit Wilamowitz. — 4 nomen fuit velut Ἰσόνομον.

---

30. Salamine. *Ephem.* 2565.

Εἷλε σό[ν], Ἡράκλειτε, καὶ αἰνετὸν υἷα [Δ]εαί[ν]ης
εἷλεν θαρραλέης [αἶσ]α Λέοντα μάχης·
ἀγχιάλου Σαλαμῖνος ὃ γὰρ κλήροισιν ἀμύνων
δυσμενέων ὀλοὸν τραῦμα κατηγάγετο.

ζηλοῦτ' ἀλλὰ νέοι τὸν ὁμήλικα· [κά]θθανε γάρ που
μηδοφόνων ἀρετᾶς μνωόμενος πατέρων.

Leo occidit circa ol. 137, cuius anno primo coloni attici insulam occupaverunt; quicum convenit quod Alexandrinae artis vestigia inesse observavit Wilamowitz, velut anaphorice iteratum verbum εἶλεν, figuram ἀπὸ κοινοῦ (v. 1), ὁ γάρ tertio, ἀλλά secundo loco positum. — 1 ΣΟΙ — ΔΕΑΙΡΙΗΣΕΥΤ. Ν postremae litterae simul cum aliis quae inter vv. 1 et 2 leguntur ex vetustiore titulo superesse videntur. Ceterum eadem restituit Keil *Mus. Rhen.* XVIII 61. — 2 ΕΓΑ Bursian *Act. societ. Saxon.* XII 202 ἔργα δαέντα. Cuman. 2958 ἔργα τελοῦντα. Buecheler αἶα — ἀγχιάλου Σ. At quo referas μάχης genetivum obscurum. Λέων enim nomen est defuncti. αἶσα — μάχης scripsi, quod cedet vero. — 4 τραῦμα καταγαγέσθαι ut ἕλκος ἀρέσθαι. — 6 ἀρετᾶς scripsi, reliqui ἀρετάς. Similiter in titulo Attico (infra n. 70) ἀρετᾶς una forma dorica est ὦ τὸν ἀειμνήστου σ'ἀρετᾶς — ἔπαινον ἔχοντα.

***31.** In Propylaeis. Cuman. 3483.

Αἰχμῆι τόνδε θαν]όντα δορὸς κλ[υτὸν υἷα nomen patris
nomen defuncti *κ]ρύπτει χθόνιο[ς τάφος* . . . . .

---

32. In Propylaeis. Cuman. 3492.

— — — — — — — — — — —
πε]ν[τ]ήκονθ' ὃς ἔ[τη . . . .
καὶ νομίμοις π[ατρίοις ὤλετο πειθόμενος.

2 probabiliter refeci ex Spartiatarum epitaphio, cuius varia lectio apud Lycurgum Strabonem alios est πειθόμενοι νομίμοις cf. A. Pal. VII 438 πατέρων ἁζόμενος νόμιμα.

***33.** Loci incerti, descripsi ad Parthenonem. Cuman. 3493.

. . . . *θαν]άτωι* . . . .
. . . *πατρία χθ]ὼν ἐκάλυψ[ε τάφωι*
. . . . *ἀ]ρήιον· εὖ δ' ἐν ἀ[γῶνι*
μαρνάμενος μοιρῶν δόγμα]σι παγκρατ[έσιν
ἔφθιτο· μειλιχίοισι δ' ἐπ']ήθεσι νοῦ τ'[ἐπὶ δόξηι
κῦδος ἀπ' ἰφθίμων εἷλε]το Κεκροπ[ιδῶν·

. . . . ἔχ]ει βιότοιο [τελευτήν
. . . . . πέν]τ' ἐπὶ π[έντ' ἐτέων
τετράσιν εὖ ζήσας ὑπέδυ τ]άφον· ἀλλ'[ἐνὶ οἴκωι
μήτηρ δύστηνος μύρ]εται ἠίθ[εον.

III vel adeo II saeculi. Argumentum carminis significavi. —

---

*34. Ad Dipylon. Schoell *Bullet. archeolog.* 1870 p. 146.

Πότνια Σωφροσύνη, θύγατερ μεγαλόφρονος Αἰδοῦς,
πλεῖστα σὲ τιμήσας εὐπόλεμόν τ' Ἀρετὴν
Κλείδημος Μελιτεὺς Κλειδημίδου ἐνθάδε κεῖται.

Saec. IV. Quod ait Schoell versus leviter incisos potius quam insculptos esse, ad solum v. 4 pertinet, qui revera nullus est. Litterae enim sparsim et paucissimae ibi comparent formis recentioribus; vetus epigramma in voc. κεῖται desinere adfirmo testis oculatus. — Adtulit editor Thuc. I 84 πολεμικοί τε καὶ εὔβουλοι διὰ τὸ εὔκοσμον γιγνόμεθα τὸ μὲν ὅτι αἰδὼς σωφροσύνης πλεῖστον μετέχει κτλ'.

---

*35. Ad Dipylon. Salinas (*I monumenti sepolcrali scoperti presso la chiesa della Sta Trinità in Atene.* Torino 1863) tab. V. Cuman. 2784.

a. *Οὐθεὶς μόχθος ἔπαινον ἐπ' ἀνδράσι τοῖς ἀγαθοῖσι*
ζητεῖν, ηὕρηται δὲ ἄφθονος εὐλογία·
ἧς σὺ τυχὼν ἔθανες, Διονύσιε, καὶ τὸν ἀνάνκης
κοινὸν Φερσεφόνης πᾶσιν ἔχεις θάλαμον.

b. *Σῶμα μὲν ἐνθάδε σόν, Διονύσιε, γαῖα καλύπτει*
ψυχὴν δ' ἀθάνατον κοινὸς ἔχει ταμίας·
σοῖς δὲ φίλοις καὶ μητρί, κασιγνήταις δὲ λέλοιπας
πένθος ἀείμνηστον σῆς φιλίας φθίμενος.
δισσαὶ δ' αὐπατρίδες σ' ἡ μὲν φύσει ἡ δὲ νόμοισιν
ἔστερξαν πολλῆς εἵνεκα σωφροσύνης.

Circa med. saec. IV. Dionysium publico funere sepultum esse colligi potest inde quod litterae sicut in actis publicis accurate singulae sub singulis positae sunt et suum quaeque ut ita dicam locum quadratum obtinent; cf. Simon. ep. 95 B ἀγηράντῳ χρώμενοι εὐλογίᾳ coll. v. 2. Priori epigrammati e Cumanudis apographo praecedunt litterae aliquot

colore pictae, in quibus Διονύσιος nomen adgnoscitur. — 9 pluralem νόμοισι metro condonabis; quamnam habuerit alteram patriam nescimus.

***36.** Ad Dipylon. C. Curtius *Diar. archaeol.* 1871 p. 29.

Πυθαγόρου.
Προξενίας ἀρετῆς τε χάριμπρογόνων τε καὶ αὐτοῦ
ἐνθάδ' Ἀθηναῖοι Πυθαγόρην ἔθεσαν
υἱὸν δημοσίαι Διονυσίου· ἱππόβοτον δὲ
πατρίδα Σαλυβρίαν ἴκετ' ἄχος φθιμένου.

Ante med. saec. IV. ο pro ου scriptum, litterae ρ antiquiores et ϝ formae. — πρόξενον non esse legatum contra Curtium moneo. — 1 Pythagorae etiam maiores Atheniensibus amici et πρόξενοι fuisse videntur; nam διὰ γένους a patre ad filium προξενία tradi solebat. — 2 miror accusativum ionicum Πυθαγόρην, cum praesertim recte dorica Σαλυβρία forma sequatur; est enim urbs a Megarensibus condita adscitis Boeotis. Contra in titulis Atticis Euclida superioribus Σηλυμβρία formam ubique reperiri consentaneum, vid. Kirchh. Ind. V. — 3 δημοσίᾳ male collocatum.

***37.** Ad Dipylon. C. Curtins *Diar. arch.* 1871 p. 28.

Ἐνθάδε Θέρσανδρον καὶ Σιμύλον ἄνδρε ποθεινώ
πατρίδι Κερκύραι δέξατο γαῖα τάφωι,
πρέσβεις ἐλθόντας· κατὰ συντυχίαν δὲ θανόντας
παῖδες Ἀθηναίων δημοσίαι κτέρισαν.

IV saec. v. 3 πρέσβες. Curtius Thersandrum et Simylum Athenas missos esse putat ut agerent de Corcyraeis aliisque foederi marino attico sociandis a. 378/7 cf. Schaefer *de sociis Atheniens.* p. 12 sq.

***38.** Ad Dipylon. C. Curtius *Diar. arch.* 1871 p. 27.

Ζηλοῖ σ' Ἑλλὰς πᾶσα ποθεῖ θ' ἱεροῖς ἐν ἀγῶσιν,
Εὐθία, οὐκ ἀδίκως· ὃς τέχνηι, οὐχὶ φύσει
ἐμβοτρυοστεφάνωι κωμῳδίαι ἡδυγέλωτι
δεύτερος ὢν τάξει πρῶτος ἔφυς (σ)οφίαι.

IV saec. v. 2 τέχνει v. 3 κωμοιδίαι scriptum. — 4 secundas tulit cf. Callim. ep. 9 Schn.

***39.** Ad Dipylon. Edit. in *Bullet. archeolog.* 1864 p. 40. Cuman. 735.

Μακαρεὺς Λακιάδης. Ἀρχέβιος.
Εἴ σε τύχη προὔπεμψε καὶ ἡλικίας ἐπέβησεν,
ἐλπίδι γ' ἦσϑα μέγας τῶι τε δοκεῖμ Μακαρεῦ,
ἡνίοχος τέχνης τραγικῆς Ἕλλησιν ἔσεσϑαι·
σωφροσύνηι δ' ἀρετῆι τε οὐκ ἀκλεὴς ἔϑανες.

IV saec. scriptum σωφροσύνει sed ἀρετῆι. — Macareus histrio fuit tragicus.

***40.** Incerti loci. Pittaces *Anc. Athènes* 71 apographo usus ex quo nihil intellegas. Ego *Bullet. archeolog.* 1873 p. 248.

. . . .
. . . . . *σοφίης πεῖρατ' [ἐ]φιέ[με]νον·*
ἐκ δ' Ἀκα]δημείης, Τηλέκλεες, οὐκ ἀβόητο[ν
σὸν κλέος] ἰφϑίμοις ἔπλετο Κεκροπίδαι[ς·
καὶ νῦν τῆιδέ]σε κοῦρ[ος] ὑπὸ χϑονὶ ϑῆκε Σέλ[ε]υκο[ς
δακρυχέων· ἐσϑλὴ]ν δ' ἐσ[ϑλ]ὸς ἔτεισε χάρι[ν.

Laert. Diog. IV 60 ὁ γοῦν Λακύδης (qui scholam accepit a. 240) ἐσχόλαζεν ἐν Ἀκαδημίᾳ ἐν τῷ κατασκευασθέντι κήπῳ ὑπὸ Ἀττάλου τοῦ βασιλέως καὶ Λακύδειον ὑπ' αὐτοῦ προσηγορεύετο· καὶ μόνος τῶν ἀπ' αἰῶνος ζῶν παρέδωκε τὴν σχολὴν Τηλεκλεῖ καὶ Εὐάνδρῳ τοῖς Φωκεῦσιν. — 2 propria Academicorum laus est, qui nunquam ad sapientiae perfectionem se pervenisse, sed quaesivisse sapientiam gloriabantur. — 4 suppl. Diels.

---

41. In Piraeo. Papasliotes *Diar. archaeol.* 1856 p. 139.

Εὐρυμάχου ψυχὴν καὶ ὑπερφιάλους διανοίας
αἰϑὴρ ὑγρὸς ἔχει, σῶμα δὲ τύμβος ὅδε.

IV saec. v. 1 ὑπερφιάλος, nisi erravit lapicida. Simillimum est Pepli Aristotelei epigramma (Rose Pepli fr. 50):

Θυμὸν δὴ Κύκνου καὶ ὑπερφιάλους διανοίας
αἰθὴρ λαμπρὸς ἔχει, σῶμα δὲ τύμβος ὅδε.

Alterum ex altero fictum esse negari nequit, sed utrum ex utro non dispicio in his de Peplo quaestionis tenebris.

---

42. Venetiae esse dicitur. Atticum esse coniecit Boeckh C. I. 710. Anaglypho iuvenis expressus pallio indutus.

Εὐτυχίδης Ζωΐλου Μιλήσιος.
Πραξιτέλους ἤνθουν λαοξόος οὔτι χερείων,
ἐς δ' ἐτέων δισσὰς ἤλυθον ὀγδοάδας·
οὔνομα δ' Εὐτυχίδης· ψευδώνυμον ἀλλά με δαίμων
θῆκεν ἀφαρπάξας ὠκύτατ' εἰς Ἀίδα.

3 ante ψευδώνυμον interpungendum esse ἀλλά docet Alexandrina arte postpositum.

***43.** Ante Parthenonem. Lebas I p. 2 n. 9. Omisit Cumanudes.

Σῆμα τόδ' ἐστὶ] Δράκο[ντος Ἀ]θην . . . . ὃς μέν
ὀγδώκονθ' ὁσίως] ἐξεπέρα[σ]εν ἔτη.
ἱερὰ τεσσαράκ]οντα δ' ἔτη καὶ τέσσαρ' Ἀθάναι
ῥέξας τέκνα φίλων] τέσσαρ' ἐπεῖδε τέκνων.
. . . . . εος Φλυέως μήτηρ
ἐπ]όησεν.

III fere saeculi. — 1 . . . . HN Leb. . . . . OH ego, quibus compositis patris nomen singnificandum erat. — 3 δ' tertio loco posui, nam inprobabile ab initio vocabulum fuisse ad v. 2 referendum, cuius sententia plana est et absoluta. Legi IT . . . . . . ONTA unde certum est numerale. — Momenti aliquid tribuitur numero quaternario in hoc carmine, quod ipsum quattuor versibus conceptum est cf. Welcker Syll. ep. p. 86 sq.

***44.** In Piraeo. Cuman. *Philistoris* I 327.

Χαιρεστράτη Μεν]εκρ[άτους Ἰ]καριέως.
Μητρὸς παντοτέκνου πρόπολος σεμνή τε γεραιρά
τῶιδε τάφωι κεῖται Χαιρεστράτη, ἣν ὁ σύνευνος
ἔστερξεν μὲν ζῶσαν, ἐπένθησεν δὲ θανοῦσαν·
φῶς δ' ἔλιπ' εὐδαίμων παῖδας παίδων ἐπιδοῦσα.

IV vel III saec. Nomina supplevit Cuman., nisi quod Μενεκράτου scripsit. — 3 ἔστεργεν Cuman. In lapide aoristus est.

***45.** Menidi. Cuman. 3406, cuius lectionem correxi in *Annal. Fleckeis.* 1873 p. 815. In anaglypho mulieri sedenti altera adstans dextram iungit.

Φανο[στράτη nomen patris virive] *Με[λιτέως.*
Μαῖα καὶ ἰατρὸς Φανοστράτη ἐνθάδε κεῖται
ο]ὐθενὶ λυπηρά, πᾶσιν δὲ θανοῦσα ποθεινή.

IV vel III saec.

---

46. *Athenis sub anaglypho.* E schedis D. S. Martin C. I. 930.

Γοῦργος χρυσοχόος κεῖμαι πολλοῖσ[ι] ποθεινός.

De nomine dubito. — Videtur integrum epigramma.

---

47. In urbe. Ross *Bullet. archeol.* 1841 p. 59.

Ἐνθάδε γῆ κατέχει τίτθην παίδων Διογείτου
ἐκ Πελοποννήσου τήνδε δικαιοτάτην.
Μαλίχα Κυθηρία.

IV saec. o pro ov scriptum.

---

48. In urbe repertum, post apud Guilfordos Anglos. C. I. 808.

Ἀπολλοδώρου ἰσοτέλου θυγάτηρ Μέλιττα τίτθη.
Ἐνθάδε τὴν χρηστὴν τίτθην κατὰ γαῖα καλύπτει
Ἱπποστράτης· καὶ νῦν ποθεῖ σε.
καὶ ζῶσάν σ' ἐφίλουν, τίτθη, καὶ νῦν σ' ἔτι [τι]μῶ
οὖσαν καὶ κατὰ γῆς, καὶ τιμήσω σ' ἄχρι ἂν ζῶ·
οἶδα δὲ σοὶ ὅτι καὶ κατὰ γῆς, εἴπερ χρηστοῖς γέρας ἐστίν,
πρώτηι σοι τιμαί, τίτθη, παρὰ Περσεφόνηι Πλούτωνί τε κεῖνται.

III fere saec. v. 7 πρώτει et Περσεφόνει scriptum. — Nutricem Hippostrate deflet vulgaribus epigrammatum sententiis verbisque abutens. Nihil mutandum nisi quod recte v. 3 τι litteras facili errore excidisse Boeckh intellexit. — 3 Ἱππόστρατος aut Ἱπποκράτης Boeckh, quibus nihil opus, modo recte distinguatur.

---

49. Cantabrigam Athenis delatum anaglyphum. C. I. 805.

Εὐ]θύκριτος [Οἰν]αῖος
Ἐνθάδε τὸν πάσης ἀρετῆς ἐπὶ τέρμα μολόντα
Ε]ὐθύκριτον πατρία χθὼν ἐκάλυψε τάφωι,
μητρὶ φίλον καὶ πατρί, κασιγνήταις δὲ ποθεινόν
πᾶσ[ί] τε ἑταίροισιν σύντροφον ἡλικίας.

IV saec. — 1 ΗΛΙΑΙΟΣ Dobreus . . ΛΙΑΙΟΣΟ. Mueller; recepi Boeckhii emendationem, cui Εἰτεαῖος non praestat.

---

50. Pone Piraeum. In museo Leidensi mihi descripsit M. Posener. C. I. 800 b.

Φιλοστράτη Φίλωνος·
Φίλων Καλλίππου Αἰξωνεύς.
Ἐνθάδε τὴν πάσης ἀρετῆς ἐπὶ τέρμα μολοῦσαν
Φαναγόραν κατέχει Φερσεφόνης θάλαμος.
Ἀλκιμάχη Καλλιμάχου Ἀναγυρασίου.

IV saec. ο pro ου scriptum praeter Καλλιμάχου.

***51.** Athenis. Ross *Intelligenzblatt* 1837 p. 99.

Ἐνθάδε τὴν ἀγαθὴν καὶ σώφρονα γαῖ' ἐκάλυψεν
Ἀρχεστράτην ἀνδρὶ ποθεινοτάτην.

***52.** In Piraeo. Cuman. 1412.

Οὔνομ]α μὲν τοὐμὸν καὶ ἐμοῦ πατρὸς ἥδ' ἀγορεύ[ει
στήλ]η καὶ πάτραν· πιστῶν δὲ ἔργων ἕνεκα ἔσχο[ν
Πισ]τὸς ἐπωνυμίαν, οὗ σπάνις ἀνδρὶ τυχεῖν.
Πραξίνους Τερεία Αἰγινήτης.

IV saec. ο pro ου scriptum praeter οὗ v. 3, τυχεῖν ibid. — Supplevit Cuman.

---

53. In Piraeo. Cuman. 2716.

Γλυκέρα Θουκλείδου.
Οὗ σπάνις ἐστὶ γυναικὶ ἐσθλὴν καὶ σώφρονα φῦναι
τὴν αὐτὴν δοκίμως, τοῦδε τύχεγΓλυκέρα.

IV saec. ο pro ου scriptum. — Verba οὔ σπάνις ἐστί et τυχεῖν eadem quae epigr. 52, cui hoc Glycerae epitaphium similius est quam ut casu factum putes; concinit et aetas et scriptura, eodem denique loco uterque cippus inventus.

---

54. In urbe, nunc in museo Parisino. C. I. 837. Nuper ex novo apographo Froehner *les musées de France* tab. IX.

Σωσίνους Γορτύνιος χαλκόπτης.
Μνῆμα δικαιοσύνης καὶ σωφροσύνης ἀρετῆς τε
Σωσίνου ἔστησαν παῖδες ἀποφθιμένου.

IV saec. ο pro ου scriptum. — 2 genetivos revocavi ex lapidis fide. Clarac (*Catal. Inscr.* 720) ΣΩΣΙΝΟΕΣΤΗΣΑΝ idemque Froehner; deinde omnes ἀποφθιμένο. Iota omitti non poterat, unde falso correxerunt Σωσίνῳ — ἀποφθιμένῳ.

***55.** Prope urbem. Cuman. 3499.

Πα[τρὶ nomen patris, n. defuncti] . . . . . *ἠδὲ Φιλ[ίνναι*
μητρὶ θάνες στοναχὴ]ν . . . . *προλιπών·*
σω[φροσύνη]ς δὲ ἀρετῆς τε π[ρόφρ]ων τόδε τεῦξε πατήρ σοι
μνημεῖον θνητοῖς πᾶσιν ὁρᾶν φανερόν.

IV vel III saec. — 1 ΠΑΙ dein 30—33 litterarum lacuna, post ΦΙΛ 20 fere litterae desunt, dein ΝΗΛΙΠΙ (Cum. νηλιπα) in fine versus. ἢ λιπαράν nolui scribere. — 3 σωφροσύνης suppl. Cum., qui deinde Π . . . ων, quae ego non vidi.

56—58 quorum priores duo tituli Piraeenses sunt, tertius Salaminius.

I. Cuman. 3037.

Καλλιστώ.
Σῶμα σὸν ἐν κόλποις, Καλλιστοῖ, γαῖα καλύπτει,
σῆς δ' [ἀ]ρετῆς μνήμην σοῖσι φίλοις ἔλιπες.
Εὐκολίνη.

1 ἐρετῆς error lapicidae. — Cf. Speusippi in Platonem epigr. σῶμα μὲν ἐν κόλποις κατέχει τόδε γαῖα Πλάτωνος.

*II. Kekulé *Theseum* 224.

Σῶμα μὲν ἐνθάδ' ἔχει σόν, Δίφιλε, γαῖα θανόντος,
μνῆμα δὲ σῆς ἔλιπες πᾶσι δικαιοσύνης.

III *Ephem. arch.* 1642. 2737. Rang. 1518. Male tractavi in Commentationibus Bonnens. p. 22.

Ἐξηκεστίδης Ἀριστοδώρου Κοθωκίδης.
Σῶμα μὲν [ἐνθ]άδ' [ἔχει . . . .
μνῆμα δὲ [σῆς ἔλιπες πᾶσι δικαιοσύνης.

1 ΜΕΝ . . . ΔΑ sed ut in istorum apographis ΑΔ pro ΔΑ legere non dubitavi. — Inhabile Ἐξηκεστίδης nomen non video qui versui potuerit adaptari; cave conicias *τὸ σόν*, Ἐξηκεστίδη, *αἶα*, nam *αἶα* vocabulum sprevit usus Atticorum. Sed potest aliud defuncti nomen fuisse; subscripta enim haec:

. . . φο . . . .
Ἐξηκεστίδου
Κοθωκίδης.

Videtur omnium horum epigrammatum unum extitisse archetypum a ceteris ut cuique visum est immutatum eiusque haec fuisse sententia: *corpus tuum terra in sinus recepit, virtutis vero tuae memoria omnibus relicta est.* Hinc Speusippo solo hexametro uti placuit, alii nec pentametrum neglexerunt. Singula examinare non huius loci est, cf. quae secuntur.

---

59. In urbe. Mihi descripsit Lolling edidique *Bullet. arch.* 1874 p. 170.

— — — — — — — — — — —

σ]ῆς δ' ἀρετῆς καὶ σωφροσύνης μνημεῖον ἅπασιν
λείπ]εις οἰ[κτ]ρὰ παθὼν μοίρας ὕπ[ο] δαίμονος ἐχθροῦ.

2 ΚΙΣ. — Supra anaglypho unus ad minimum hexameter scriptus fuit nunc quidem deperditus. — *μοίρας ὕπο δ. ἐ.* coll. *δαίμονος αἶσα.*

---

60. *Athenis sub anaglypho.* C. I. 954.

Σῆς ἀρετῆς μνημεῖα, Θεοφίλη, οὔποτε λήσει,
σώφρων καὶ χρηστὴ καὶ ἐργατὶς πᾶσαν ἔχουσα ἀρετήν.

Probum archetypum corruptum verbis *καὶ ἐργατίς* insertis. — 1 λήξει ci. Jacobs ap. Welckerum *Syll.* 6.

---

62. In urbe. Male Rang. 2202. Plenum dedit Cuman. 699.

Πολυκράτης Πολ[υ]αράτου Κριωεύς. Πο[λύμν]ηστος Πο-
λ[υ]αράτου Κριωεύς.
Νικ]οπτολέμη Νι[κο]κ[ράτου] Κεφαλῆθεν, [Πο]λυαράτου
Κριωέως γυνή.
Σῆς ἀρετῆς, Νικοπτολ[έ]μη, χρόνος οὔποτε λ[ύ]σει
μνήμην ἀθάνατον, σῶι πόσει ἣν ἔλιπες·
εἰ δέ τις εὐσεβίας παρὰ Περσεφόνηι χάρις ἐστίν,
καὶ σοὶ τῆςδε μέρος δῶκε τύχη φθιμένηι.

Nominibus apud Rangaben antecedunt litterae ΦΙΛΙΤΙΑ, quas Cumanudes dubias esse dicit recteque ad inscriptionem pertinere negat. — 2 Περσεφόνει 4 φθιμένει. — Versum tertium olim divinando restituit Keil *Mantissa epigr.* Numburgi 1864 p. 6.

***62.** In urbe. Versus primus C. I. 174, totum ed. Cuman. 426, cuius lectionem correxi *Annal. Fleckeis.* 1873 p. 813.

Νικόβουλος Μυννίχου Εἰτεαῖος.
Σῆς ἀρετῆς ἕστηκεν ἐν Ἑλλάδι πλεῖστα τρόπαια,
ἔν τε ἀνδρῶν ψυχαῖς (σ)ῶιος ἐὼν ἔλιπες,
Νικόβουλε, ἠελίου λαμπρὸμφῶς, Περσεφόνης δὲ
δῶμα ποθεινὸς ἐὼν σοῖ[σι φίλοι]ς κατέβης.

IV saec. ο pro ου scriptum ubique, ut Νικόβουλος, non Νικόβολος, quod ex v. 3 conicias, nomen fuisse certum sit. — 2. ΥΧΑΙΣΩΙΟΣ legi, ψυχαῖς οἷος Cuman. — 4 suppl. Cuman.

***63.** In arce. Cuman. 3076.

Κρῖος.
Οὗτος ὃς ἐνθάδε κεῖται ἔχει μὲν τοὔνομα κριοῦ,
φωτὸς δὲ ψυχὴν ἔσχε δικαιοτάτου.

IV saeculi titulus, in quo ο pro ου scriptum, antiquior Sositheo, cuius fragm. 2 (Nauck *fr. trag.* 639) simile est Μίδου γέροντος, ὅστις ὦτ' ἔχων ὄνου ἤνασσε καὶ νοῦν φωτὸς εὐήθους ἄγαν.

***64.** Incerti loci. Cuman. 1052.

Ὀλυμπιόδωρος. Πολεμώ. Σώτιος.

Σώτιον ἐνθάδε γῆ κατέχει τέχνην τε κράτιστον
ἣν εἶχεν πάντων ὄντα φύσιν τε ἀρετῆς
ἀστοῖσίν τε ποθεινόν· ἀεὶ γὰρ πᾶσιν ἀρέσκων
ἦν ψυχήν τε φίλοις ἔσχε δικαιοτάτην.

IV saec. v. 2 ἔχεν, v. 3 ποθενόν scriptum. — Infra nomina recentius addita Μ]ελάνης Ποτάμιος. — 3 quod omnibus placuit mira laus est mirumque Biantis qui dicitur praeceptum ἀστοῖς ἄρεσκε πᾶσιν ἐν πόλει αἴ κε μένῃς (PL[3]. ed. B. p. 969), facetius idemque modestius et Antigona Sophoclea (v. 89) condigne Cuman. 3490: ὃ]μὲν ἥνδανεν οἷς χρῆν. — 4 cf. n. 63.

---

65. Vraonae. Cuman. 170 coll. Addend. p. 444.

Μνησαρχίδης Μνησάρχου Ἁλαιεύς.
Εἰ τὰ θεῶν τιμᾶν χρηστῶν τ' ἔργων ἐπιθυμεῖν
καὶ τὸ δικαιοσύν[ῃ τε φίλο]ν τε φίλοισι προσεῖναι
δόξα ἀρετή τε βροτοῖς καὶ ἀνενκλήτως βιοτεῦσαι,
πάντα σὺ ταῦτ' ἔσχες, Μνησαρχίδη, ἀπροφασίστως.
Μνήσιππος Χαριταίου Ἁλαιεύς· Μνης . . . . . .

2 septem litterarum spatium quod indicavit Cumanudes octo litteris explere ausus sum cf. n. 64,4. Intellege *si deos colere probeque agere atque iustitiae amicisque amicum non deesse laus virtusque est* e. q. s. Melius dixisset δικαιοσύνῃ συνεῖναι, falso tamen φίλοισι συνεῖναι.

---

66. In urbe. De anaglypho nihil superat praeter hominum aliquot pedes. Ross *Demen* p. 87.

Σῆμα τόδ' Οἰναίου Διονυσίου· τῶν δ' ἔτι πρόσθεν
Πείθωνος πατρὸς οὗ καὶ Φειδίππου τόδε θείου
τούτου τῶν τ' ἄλλων, ὧν τύπος εἰκόν' ἔχει.

1 pagi nomen, quod raro fit, ideo additum videtur ut tamquam vinosus Dionysus significaretur defunctus, cf. Melanippidae fr. 5 (PL[3]. p. 1246) ἐπώνυμον — οἶνον Οἰνέως. Reliqua sic procedunt *sepulcrum hoc Dionysii, maiorum praeterea Pithonis patris eiusque avunculi Phidippi, aliorum denique quorum figurae anaglypho expressae sunt.* — 2 τόδε male in versus gratiam interpositum.

---

67. In urbe. E Welckeri schedis Keil *Mus. Rhen.* XX 558. Omisit Cumanudes.

Κ[υδίμαχ]ος [Θ]οραε[ύς.
Κυδίμαχο[ν] χθὼν [ἥδε τ]α[φ]ῆς στε[γέεσ]σι καλύπ[τει,
ὄλβι[ο]ν εὐαίω[ν]α βί[ου] πλεύσαντα πρὸς ὅρμον·
παῖδα[ς γὰρ] παίδω[ν ἐ]σιδὼν καὶ γῆρα[ς ἄ]λ[υπον
τὴν πάντων κοινὴν μοῖραν [ἔχει] φ[θ]ίμ[ε]νος.

Omnia tam certa ratione restituit editor ut de corruptela lectionis pauca memorasse sufficiant. 1 ΠΑΣ . ΑΤΗΣ iniuria dubitat de verbis ταφῆς στεγέεσσι, quamquam ipse attulit Lycophr. v. 1097 ὃν νεοσκαφὲς — κρύψει ποτ' ἐν κλήροισι Μηθύμνου στέγος. — 2 fortasse Callimachi memor erat poeta V 117 ὀλβίσταν ἐρέει σε καὶ εὐαίωνα γενέσθαι. — 3 ΓΗΡΑ . ΛΛ

***68.** In Piraeo. Cuman. Addend. 3500 β p. 451.

Ὄλβιον εὐγήρων ἄνο[σον . . . .
τύμβος ὅδ' εὐθάν[ατον nomen defuncti ἔχει

Novit hoc epigramma eiusve sive archetypon sive apographon Gregorius Theologus, qui non solum priorem versum imitatus est A. Pal. VIII 111 ὄλβιος εὐγήρως ἄνοσος θάνον (cf. ibid. 17,5), sed etiam pentametrum ante oculos habuit ep. 108,2 τύμβος ὅδ' εὐγενέτην Μαρτινιανὸν ἔχω coll. 95,2. Adiectivum εὐθάνατος mortis epitheton est Menandro Athen. XII 549 C, quo titulus vix antiquior.

***69.** In Piraeo. Ross *Demen* 101 c. Meieri adnot.

Τηλέμαχος Σπουδοκράτους Φλυεύς.
Ὦ τὸν ἀειμνήστου σ' ἀρετᾶς παρὰ πᾶσι πολίταις
κλεινὸν ἔπαινον ἔχοντ' ἄνδρα ποθεινότατον
πᾶσι φίλῃ τε γυναικί· — τάφου δ' ἐπὶ δεξιά, μῆτερ,
κεῖμαι σῆς φιλίας οὐκ ἀπολειπόμενος.
Ἱεροκλεία Ὀψιάδου ἐξ Οἴου.

IV saec. scriptum Σπουδοκράτος, τάφο, φίλει. — Subscriptum uxoris nomen; colloquitur autem Telemachus v. 3sq. cum matre ante mortua: hoc novum ac pulcrum. — 1 dici non posse ἀειμνήστους ἀρετὰς παρὰ πολίταις ἔχειν vidit Nauck qui correxit (*Mus. Rh.* 1848 p. 442). Falso Welcker ἀειμνήστης (*Mus. Rh.* I 203). ἀρετᾶς una forma dorica ut supra n. 30,6.

---

70. *Ante magnam Palladis aedem* Cyriacus. C. I. 747.

Πόλυλλος Πολυλλίδου Παιανιεύς.
Εἰκόνα τήνδ' ἀνέθηκε Πολύστρατος αὑτοῦ ἀδελφόν,
μνημοσύνην θνητοῦ σώματος ἀθάνατον.

Boeckh negat sepulcralem esse titulum. At et μνημοσύνη eius dicitur qui mortuus est et adiectiva θνητός et ἀθάνατος inter se opposita saepius in epitaphiis reperiuntur, cf. Simon. ep. 123 B.

---

71. Sub Lycabetto. Ross *Bullet. archeol.* 1840 p. 104.

Ἐνθάδε [Π]υθοκλῆς κεῖται πολλοῖσι ποθεινός
καὶ Σάτυρος νέος ὢν ἔσχεν ἐπωνυμίαν.
παῖς δ' Ἡρακλείδου, μητρὸς δὲ Ἀριαστίδος ἐστί
π]ατρὶς δέ ἐστι Ἔφεσος κλεινοτάτη πόλεων.
θρεφθεὶς δ' ἐν χθονὶ τῆιδε θάνεν μέγα πῆμα φίλοισ[ι
τῆι τε κασιγνήτηι πένθεα πλεῖστα λιπών.
Ἀριαστίς. Πυθοκλῆς.

IV saec. ο pro ου scriptum, ε pro ει in θρεφθείς et κλενοτάτη. — Pythocles puer Ephesi natus Athenis altus et educatus est; nomen subscriptum Ἀριαστίς si sororis est, pater materque, si matris, pater prior obiisse putandus est. Et dicendi et sentiendi genus Atticum prodit poetam. — 2 Ross defunctum cum puer esset Satyrum, postea Pythoclem nominatum existimat, quod reprobatur aoristo ἔσχεν v. 2. Vtebatur Satyro cognomento nescio quam ob causam ei indito. Cf. Anth. App. 34. — 5 clausula homerica.

---

72. Loci incerti. In museo Athen. descr. Cuman. 3391 b.

Φα[ίδιμο]ν Ε[ὐ]θυ[γέ]νους ὅδ' ἔχει τάφος ἀνφικαλύψας.

IV saec. Ο pro ΟΥ scriptum. — Suppl. Cumanudes.

---

73. In Piraeo. Cuman. 2961.

Ἀνθεμίδος τόδε σῆμα κύκλωι στεφανοῦσιν ἑταῖροι
μνημείων, ἀρετῆς οὕνεκα καὶ φιλίας.

Intellegendum sic fere videtur: *flores et serta imponunt, monumenta quae sint et virtutis defuncti et superstitum amicitiae.* στεφανοῦν τινά (vel τι) τινος recentior est structura, huic tamen loco necessaria.

---

74. Ad Dipylon. Cuman. 305, qui anaglyphum dicit coeptum esse superinsculpi litteris, non tamen perfectum.

Στρατωνίδης Εὐδώρου Ἀφιδναῖος.
Εὔδημος Εὐφάνους Ἀφιδναῖος.
Ἐ]νθάδ' [ἐγὼ κε]ῖμαι, π[ᾶσιν φίλος ὅς ποθ'] ἑταίρο[ις
εἴκοσι [καὶ δ]ύ' ἔτη γ[εγονὼς λείπω νε]ότητα,
ἐ]ν πᾶσι[ν κλεινὸν ἔργμασιν αἶνον] ἔχων,
σ]ωφροσ[ύνης πλεῖστον καὶ φιλί]ας μετέχων,
γυμνασί[ων ἔργοις δόξαν ἀειρά]μενος.

Supplevi. — 3—6 tria habes asyndeta quae insoliti metri aequabilitate tamquam sustentantur. — 3 brevem syllabam in medio pentametro vide ut tollas.

---

75. Athenis olim. C. I. 749.

Πολλὰ μεθ' ἡλικίας ὁμοήλικος ἡδέα παίσας
ἐκ γαίας βλαστὼν γαῖα πάλιν γέγονα·
εἰμὶ δὲ Ἀριστοκλῆς Πειραιεύς, παῖς δὲ Μένωνος.

IV vel III saec. — 2 Theogn. 878 ἐγὼ δὲ θανὼν γαῖα μέλαιν' ἔσομαι. Eurip. Hypsipyles fr. 757 N. ἄχθονται βροτοὶ εἰς γῆν φέροντες γῆν.

---

76. Ad Dipylon. Anaglypho exsculpta femina sedens capite velato et manu dextra inniso, a dextra puellula matris genua amplexa, a sinistra ancilla manu mento admota. Ex imagine photographica descripsi. Minusculis litteris ed. Cuman. 3264.

Πένθος κουριδίωι τε πόσει καὶ μητρὶ λιποῦσα
καὶ πατρὶ τῶι φύσαντι Πολυξένη ἐνθάδε κεῖται.

O pro OY scriptum et ʟ forma antiquior quintum produnt saeculum, anaglyphi tamen et dictionis indoles eis simillima quae quarti saeculi habentur. Cui si addideris apud Dipylon inventum esse, quae V saeculi necropolis non fuisse videtur, conicias quarti saeculi lapicidam vetustiorem litteraturam et scripturam data opera imitatum esse.

***77.** Ad Dipylon. Ross *Archaeol. Aufs.* II 673. Cuman. 3074.

Παῖδά τοι ἰφθίμαν Δαμαινέτου ἅδε Κρατίσιαν
Ἀρχεμάχου δὲ φίλαν εὔνιν ἔδεκτο κόνις·

α ποθ' ὑπ' ὠδίνων στονόεντι κατέφθιτο ποτμωι,
ὀρφανὸν ἐμμεγάροις παῖδα λιποῦσα πόσει.

III saec. — Damaenetus Doriensis Cratistam filiam Archemacho Atheniensi uxorem dederat; itaque non recte Welcker (*Mus. Rhen.* I 205) v. 4 ἐμΜεγάροις. — 1 ἰφθίμα Theocrito Berenice vocatur XVII 128. — 4 ΕΜ non ΕΙΜ.

---

78. In urbe. Cuman. 24.

Φίλαγρος Ἀγγελῆθεν. Ἥγιλλα Φιλάγρου.
Ἡλικίαμμὲν ἐμὴν ταύτην δεῖ πάντας ἀκοῦσαι·
εἰκοστῶι καὶ πέμπτωι ἔτει λίπον ἡλίου αὐγάς·
τοὺς δὲ τρόπους καὶ σωφροσύνην ἣν εἴχομεν ἡμεῖς,
ἡμέτερος πόσις οἶδεν ἄριστ' εἰπεῖν περὶ τούτων.

***79.** In Piraeo. Cuman. 3125.

Χαῖρε, τάφος Μελίτης· χρηστὴ γυνὴ ἐνθάδε κεῖται·
φιλοῦντ' ἀντιφιλοῦσα τὸν ἄνδρα Ὀνήσιμον ἦσθα κρατίστη.
τοιγαροῦν ποθεῖ θανοῦσάν σε, ἦσθα γὰρ χρηστὴ γυνή. —
καὶ σὺ χαῖρε, φίλτατ' ἀνδρῶν, ἀλλὰ τοὺς ἐμοὺς φίλει.

Epigramma et metri insolentia et inconcinno genere dicendi insigne; videntur quaedam ex meliore archetypo expressa, ubi participium φιλοῦντα v. 2, quod eici nequit, monstrat pluribus hanc sententiam expositam fuisse. Pulcra sunt extrema ἀλλὰ τοὺς ἐμοὺς φίλει, quibus optime inlustratur anaglyphum, quo mulier sedens marito dextram porrigens exsculpta est.

***80.** In arce. Cuman. 3498.

Ἀ]θάνατος φιλία σῆς ψυχῆς ἐστι παρ' ἀνδρί
— — — — — — — — — — —

Epigramma quinque fuit versuum. — 2 init. legi . . ΑΓΟΡΑΚΑΙ, quod fuerit mulieris nomen velut Κλεαγόρα.

***81.** In Piraeo. Integrius alterum epigramma ed. Ross *Intelligenzblatt* 1837 p. 692. 710 coll. Welcker *Mus. Rh.* I 204 et Stephani *Ind. lect. Dorp.* 1850 n. XIV.

a. *Καὶ ζῶσαι πλούτου πατρικοῦ μέρος εἶχον ὁμοίως,*
τὴν αὐτῶν φιλίαν καὶ χρήματα ταῦτ' ἐνόμιζον.

b. *Οὐ]δένα λυπήσασα τέκνων ἐπιδοῦσ[ά τε] παῖδας*
τῆς κοινῆς μοίρας πᾶσ[ιν ἔχ]ει τὸ μέρος.
. . . .]οστράτη. Μελινώ.
. . . .]νος Ἀναφλυστίου.

Nomina supplevit Ross Σωστράτη et Κόνωνος, Timothei filium intellegens divitiis famosum Anaphlystium. — 2 *et amicitiam communem et divitias communes putabant.* Alii ταῦτ' scripserunt, quod non intellego. — 3 τε scripsi. πρόπαιδας Ross, quod vocabulum non novi. ἔτι παῖδας Keil *Anal. epigr. et onomat.* p. 7. γε π. Stephani. — Videtur quae altero laudatur disticho prior obiisse sororque ei sepulcrum comparasse quo et ipsa postea inferretur. Propterea non solum sororis epitaphium sculpendum curavit sed prius quoque distichon, quod ad utramque pertineret. Dein postquam et ipsa mortua est, sororis nomini ipsius nomen additum est; utrumque enim distichon eadem manu eodemque tempore scriptum.

***82.** In urbe. Cuman. 3484, cuius errores correxi *Annal. Fleckeis.* 1873 p. 810.

Εἰκὼν μνῆμα χρόνου, τιμὴ δὲ κασιγνήταισιν
τοῖν . . . .,
Καλλιστοῦς τε Φίλης τε, οἷν ἡ πίστις διέμεινεν
ἀρ . . . , ...

IV saec. O pro OY scriptum, quo non perspecto Cumanudes κάλλιστος τε φίλης τε. — 4 αι . . Cuman.

***83.** In arce. Stephani *tit. graeci* IV 7. Cuman. 2777.

Οὐχὶ πέπλους, οὐ χρυσὸν ἐθαύμασεν ἐμβίωι ἥδε
ἀλ[λ' . . . .
ἀντὶ δὲ σῆς ἥβης, Διονυσία, ἡλικίας τε
τόνδε τάφο[ν . . . .

Eadem quae v. 1 sententia fuisse videtur in epigrammate Argivo inedito ο]ὐ πέπλοισι μετάρ[σιος . . .

***84.** In Piraeo. Cuman. 3491.

Ἐσθλὴ τῆιδε ν]όημα τρόπους [θ'] ἅμ', Ἴασ[σ]α, καλύπτει
γῆι, πάσης ἀρετῆς π]λεῖστον ἔχουσα μέρος·
σοὺς δὲ τύπους ἐπὶ τῆιδε] σορῶι δεικνῦσα ἀναφαίνει
εἰκών· τοῦτο γάρ ἐστ' ἐ]μφθιμένων νομίμοις.

Supplevi quae suppleri posse credidi, nisi quod v. 1 plane incerta

est lectio. τρόπους αμιας . . καλ. Cuman. ΑΜΙΑΣ . Λ κτλ'. ego. Manifestum ex participio ἔχουσα v. 2, secundam personam esse formam καλύπτει, unde nomen proprium vocativo casu positum esse sequitur. Non novi equidem Ἴασσα nomen, at traditum videtur. Gravius est quod θ' inserui; videant periti. — 4 defendi fortasse potest quod olim conieci εὖ ζήσαις ἐμφθιμ. ν.

---

85. In urbe. Cuman. 3500.

nomen defunctae καὶ] μητρὶ φίλης καὶ πατρὶ [ποθεινῆς
πα]ιδὸς τύμβον ὁρᾶν τόνδε πρό[ςελθε, φίλε.
ἤσκουν μὲν τὸ δίκαιον ἐμιμού[μην τε τὸ καλόν,
ἐν τῶι δ' ἐκτελέσαι λείπομα[ι οὐ δι' ἐμέ.
μοῖρα γὰρ οὐκ εἴασ', ἔστησ[ε δὲ τέρμα κελεύθωι·
ἐν τριάκοντ' ἔτεσιν κ[άτθανον ὠκύμορος.

Supplevi, nisi quod Cumanudes v. 2 παιδός et v. 3 ἐμιμούμην praeivit. — 2 non ausus sum scribere πρόβαινε πόδα. — 3 nescio ubi legerim versum Sotadeum μιμοῦ τὸ καλὸν καὶ μενεῖς ἐν βροτοῖς ἄριστος. — 6 asyndeton bene habet.

---

86. Loci incerti, sed fuit inter Elgini marmora. Parianis adiecit Boeckh propterea quod Pariani nominarentur Diitrephes et Demophon. At hoc ipsum est cur Parianum titulum esse negem, et exspectarem sane μοίρην pro μοῖραν v. 4 ut in urbe a Milesiis et Pariis condita. Videtur mater cum filiis Athenas transmigrasse. — C. I. 3648. Cuman. 2767 non integrum.

Διιτρέφης Ζωίλου Παριηνὸς στρατιώτης.
Δημοφῶν Μητροδώρου Παριηνὸς στρατιώτης.

Μνῆμα φίλη μήτηρ με Διιτρέφει ἐνθάδ' ἔθηκεν
καὶ Περικλεῖ φθιμένοιν Μητρίχη αἰνόμορος·
Ἁγνῆις τ' ἐνθάδε οἱ θυγατὴρ καὶ ἀδελφὸς ἔχουσιν
μοῖραν Δημοφόων, τῆς μέτα πᾶσι βροτοῖς.

IV saec. Ο pro ΟΥ scriptum. — Metriche mater Diitrephen et Periclem e Zoilo, deinde Hagneidem et Demophontem e Metrodoro viro susceperat. Alterum tamen distichon fortasse post matris mortem insculptum.

---

87. Vari. Cuman. 3153.

Μνῆμα Μνησαγόρας καὶ Νικοχάρους τόδε κεῖται·
αὐτὼ δ' οὐ παραδεῖξαι ἀφείλετο δαίμονος αἶσα,

πατρὶ φιλωι καὶ μητρὶ λιπόντε ἀμφοῖμμέγα πένθος,
οὕνεκα ἀποφθιμένω βήτην δόμον Ἀίδος εἴσω.

IV saec. O pro OY scriptum, E pro EI praeter κεῖται. — 2 nec structuram intellego nec verbum παραδεῖξαι. Quodsi sculpta repraesentatio dicitur, doleo quod anaglyphi argumentum editor non enarravit. Hoc voluisse videtur poeta: *fatum festinans prohibuit ne ipsi defuncti arte exhiberentur*, in quo οὐ ita excusationis aliquid habet, ut monumento, quod ante oculos est, ipsos defunctos, quorum imagines ponere non licuit, opponi dicamus: τὸ μὲν μνῆμα τόδε κεῖται, αὐτὼ δὲ τὼ θανόντε οὐχ οἷόν τ' ἦν παραδεῖξαι. — 4 clausula homerica.

---

88. Athenis. Cuman. 2486.

Σύμμαχος Σίμωνος Χῖος.
a. *Πλεῖστα μὲν εὐφρανθεὶς βιότωι, λύπαις δὲ ἐλαχίσταις*
χρησάμενος, γήρως τέρμα μολὼν πρὸς ἄκρον,
Χῖος μὲν γενεὰν βλαστών, πατρὸς δὲ Σίμωνος
Σύμμαχος ἐν δαπέδοις Κεκροπίας ἐκλίθην.

b. *Ἡ μὲν καλλικόμοις πτόρθοις βοτρυώδεος οἴνης*
Χῖος ἀγαλλομένη Συμμάχωι ἐστὶ πατρίς.
αἱ δὲ θεοῖσι μάλιστα φίλαι θνητοῖσί τε Ἀθῆναι
σῶμα σὸν ἐγκόλποις κρύψαν ἀποφθίμενον.

Alterum epigramma priore longe pulcrius, nisi quod melius dixisset poeta v. 8 ἀποφθιμένου. — 6 mira Χίος nominis trochaica mensura, qua tamen minime defenditur epigrammatis quod Simonideum dicitur 119, v. 4 οὐδ' ἵκευ Χίον ἐς ἀμφιρύτην. — Ceterum Chius potius quam Atheniensis poeta videtur fuisse.

---

89. Incerti loci; lapis fortasse ex Euboea Athenas translatus est. Cuman. 1651.

Νικίας Νικίου Ἐρετριεύς.
Σῆμα τόδ' ἐν κενεῆι κεῖται χθονί, [σῶμα δ' ἐπ' ἀγροῦ
Ὠρείου κρύπτει πυρκαιὴ φθιμένου·
τόνδ' ἔτι παπταίνοντ' ἐπὶ γούνασι πατρὸς μάρψας
Ἅιδης [ο]ἱ σκοτίας ἀμφέβαλεν πτέρυγας.

ἡ δ' ὁσίαν στέρξασα λέχους Κύπ[ριν χέ]εν [ἡ]μῖν
χῶμα καὶ ἐν ξεστῶι γράμμ' ἐτύπωσε πέτρωι.
δηλοῖ δ' οὔνομα πατρὸς ἐμόν θ' ὅδε τύμβος, ὁδῖται·
ἀλλ' ἴτε τέρμ' ἀγαθῆς τ' ἐξανύοιτε τρίβον.

Nicias Eretriae natus, Orei crematus sepultusque est; cenotaphium vero probabilius est Eretriae quam Athenis ei factum esse. — 1 χθονι πολυ . . quibus quid facerem nescius eo tandem adductus sum, ut litteras πολυ ex antiquiore titulo crederem residuas esse, vera autem iam non satis distingui posse. Quae posui rerum necessitas videbatur postulare; ἡ 'Ωρεία Straboni (p. 445) Oreitarum ager est. — 4 ωι Cum. quod correxi. Poeta melius imitatus archetypum probam et pulcram sententiam pessimis numeris inclusit; ἐμπεδὴς γάμορος μάρψεν 'Αίδης antiquus dixerat poeta, cf. Bergk Hippon. fr. 113. — 5 Κυπ . . . . . ενμιν Cum. Κύπριν ne pyrrhichium facerem vetuerunt spatii angustiae. Η sive Cumanudis sive lapidarii culpa intercidit.

---

90. In urbe. Cuman. 1825.

'Οστέα μὲν καὶ σάρκας ἔχει χθὼν παῖδα τὸν ἡδύν,
ψυχὴ δ' εὐσεβέων οἴχεται εἰς θάλαμον.
εἰ δ' ὄνομα ζητεῖς, Θεογείτων Θυμούχου παῖς,
Θηβαῖος γενεάν, κε[ῖ]μα[ι] κλειναῖς ἐν 'Αθήναις.

IV saeculi, nisi error est v. 3 θυμόχου. Dein v. 1 εἶχει et v. 4 κεμα scriptum esse testatur editor. — 1 idem exordium in tit. Ephes. C. I. 3026. — 4 eadem clausula in tit. sequente.

---

91. In Piraeo. Ross *Bullet. arch.* 1841 p. 55. Cum. 2856.

'Ερσηίς·
Τηλοῦ πατρίδος οὖσ' ἔθανον κλειναῖς ἐν 'Αθήναις
'Ερσῆις, γνωτοῖσιν πᾶσι λιποῦσα πόθον.

IV saec. Ο pro ΟΥ scriptum. — 2 'Ερσηίς disyllabum ut supra ep. 86 'Αγνηίς.

---

92. Athenis. Ex Rossii schedis ed. in *Diar. arch.* 1856 p. 141.

Λευκὰς μὲν πα[τρίς ἐστιν] ἐμοί· σπεῖρεν[δέ με nomen patris
τοὔνομα Δη . . . . . ., κεῖμαι δ' ἐν δήμ[ωι 'Αθηνῶν.

Supplevit Ross. — 2 C. I. 6280 B 46 σῆμα μὲν οἱ νηῷ ἴκελον δήμῳ ἐν Ἀθηνῶν, qui titulus Herodis Attici est.

***93.** Salamine Delive; dicendi genus atticum est. C. I. 2322b[42]. Kekulé *Thes.* 52.

Χρηστοῦ Τέχνωνος μνῆμα τοῦ Φρυγὸς τόδε,
ὃς νῦν ποθεινὸς γέγονα τοῖς ἐν τῆι πόλει.

2 ΤΕΙ.

---

94. Inter Elgini marmora. C. I. 815. Hicks *Inscr. gr. mus. Brit.* p. 148.

Π]ατρὶς Ἀλε[ξάνδρεια, πατὴρ nomen, *ἐγὼ δέ*
Βρισηὶς πυκιν[αῖς ἔξοχος ἐν πραπίσιν.
καί ν]ύ με κὴρ ἐδ[άμασσε νόσου . . . .
— — — — — — — — — —

2 Βρισηὶς πυκινή Boeckh. — 3 υμε κῆρε δ[ύο idem. — Post v. 3 haec supererant

ΟΝ ΕΛΕΙΟΥΙΗ
ΙΩΣ ΖΩ

unde conicias in Ἐλειθυίης doloribus illam τὸ φῶς ζωῆς amisisse.

***95.** Extra Ceramicum. Kekulé *Thes.* 358. Cuman. 3151.

Μιναχὼ Λίβυος χρηστή.
Εἴ τις ὅλως γέγονεν χρηστὴ γυνή, ἥδ' ἐγώ εἰμι,
πρός τε δικαιοσύνην καὶ τοῖς ἄλλοισιν ἅπασιν·
οὖσα δὲ τοιαύτη χάριν οὐ δικαίαν κεκόμισμαι
οὔτε παρ' ὧν ᾤιμην οὔτε ἀπὸ δαιμονίου.
. . . . ος ἀπὸ μητρὸς ἐμῆς καὶ πατρὸς ἄπιμι·
σιγῆι δὲ κρύ]πτω, οἵας χάριτας μοι ἀπέδωκα[ν,
ἀνθ' ὧν ἤμελλον π]αρὰ τῶν παίδων κομίσεσθαι.

III fere saeculi titulus melius insculptus quam compositus. — 5 . . . . . Τ . ΟΣ Kek. ΤΙΗΟΣ Rhusopulos *Bullet. arch.* 1863 p. 168. ΤΕΙ(;) μος Cumanudes. -ΤΞΛΟΣ ego. Ante ος sex septemve litterae perierunt; videtur adiectivum fuisse, cuius brevis terminatio producta non offendit.

Nec δύστηνος nec δύστειμος, quod e Cumanudis lectione conicias, satis placet. — 6 sq. supplevi. — Querelam habes puellae male moratae, quae omnium virtutum compos sibi esse videbatur; peregrinam fuisse praeter nomina adpellatio χρηστή demonstrat coll. Cuman. Indic. p. 455.

***96.** Ad Dipylon. Anaglypho exsculptus homo mortuus in lecto recubans, cuius capiti a sinistra leo imminet; a dextra iuvenis nudus homine maior opem fert stricto gladio; iuxta navis rostrum effictum est. Wachsmuth *Ann. Instit.* 1861 p. 322. Kekulé *Thes.* 57 quosque alios enumerat Vsener *de Iliadis carmine quodam Phocaico.* Bonnae 1875 p. 33 adn.

Ἀντίπατρος Ἀφροδισίου Ἀσκα[λωνίτης.
Δομσαλῶς Δομανὼ Σιδώνιος ἀνέθηκε.
Μηθεὶς ἀνθρώπων θαυμαζέτω εἰκόνα τήνδε,
ὡς περὶ μέν με λέων, περὶ δ' ἐγπρώιρ[η] 'κτετάνυσται·
ἦλθε γὰρ εἰχθρολέων τάμὰ θέλων σποράσαι·
ἀλλὰ φίλοι γ' ἤμυναν καί μοι κτέρισαν τάφον οὔτηι,
οὓς ἔθελον φιλέων, ἱερᾶς ἀπὸ νηὸς ἰόντες·
Φοινίκην δ' ἔλιπον, τῆιδε χθονὶ σῶμα κέκρυνμαι.

Phoenix graece balbutit Wachsm. — 2 ΔΕΓΓΡΩΙΡΙΓΚΤΕ δὲ πρῷρ' ἐκτ. Rhosopulos. δ' ἡ πρῴρη 'κτετ. Wachsm. δὲ πρῷρ' ἐγκτετ. Vsener ante duplicem consonantem facile nasalem litteram prava plebi pronuntiatione gigni potuisse ratus. Mihi iterasse ille videtur praepositionem ἐκ. — 3 εἰχθρολέων diphthongum nasali pronuntiatione ortam esse bene coniecit Vsener. — σποράσαι i. q. σπαράξαι — 4 οὔτηι pro τῇδε ceteris non magis barbarum. — 6 δὲ λιπών Wachsm. Vsener.

AETATIS ROMANAE.

***97.** Ad S. Trinitatem. Cuman. 324.

Εὐ[ρυ]άνθη Ἀρίστωνος ἐξ Ἀχαρνέων. Εὔπορος
Ἕρμιος.

Εἰκόνα μὲν γραπτάν, οἷα πέλει ἀμφιπό[λοιο,
θήκαμεν ἐ[ργ]οπόνου [Παλλ]άδος ἐν τεμένει,

σκ[ή]νει δ[ὲ χθόνιον δίδομεν τά]φ[ον· ἀλ]λὰ καὶ ἔνθα
μανύω[ν, τί καλεῖν οὔνομα] δεῖ σε, τύπος.
πα[ῖδ]ε [. . . Ἕρμιος τε καὶ Εὔ]πορος, ἐν δ' ἱεροῖσιν
. . . . μητρὶ φίλῃ] μοῖραν ἔχοντες ἴσην.
. . . . ζ]ώεσκεν ὅτε . . . . . θνήσκεις,
ὃς κεν . . . . . . ος δεχ[νύμενος φθι]μένην.

Litterae III saeculi p. Chr. n. — 1 ἀμφιπο . ει Cum. ΕCΟΘ non possunt distingui in lapide valde det ito. — Deae ministra fuit Euryanthe, quam sacra veste indutam repraesentatam fuisse sumpsi. — 2 suppl. Cuman. θήκαμεν i. e. filii. — 3 sqq. quae snpplevi non certa esse scio, at lacunarum spatio adaptata. ἔνθα i. e. in sepulcro, non solum in arce. — 4 in lapide non est μανύει. Philodemi epigr. A. Pal. V 46 τί δεῖ σε καλεῖν. — 5 filii, quorum nomina supra scripta sunt, videntur et ipsi in sacris Minervae occupati fuisse. — Extremi distichi vel sententia obscura.

***98.** In arce. Cuman. 3496.

— — — — — — — — — — —

. . . . ὅ[τ]ι μο[ῖραν
ἀρκεῖν οὐκ ἔ]δάη Πιερὶς [οἷσι φίλοις·
τρισσάκι δ' ἐκτελ]έσας δέκα[τον ζωῆς λυκάβαντα
οἰχόμενος κ]ατέχει Φερ[σεφόνης θάλαμον.

Litterae vulgares praeter Γ. — Prioris distichi sententia dubia; ante ΟΤΙ littera Ξ. A. Pal. VII 362 ἀθάνατον δέ — οὔτε λόγος ποιεῖν οὔτε θεὸς δύναται.

***99.** In arce. Cuman. 3531.

— — — — — — — — — — — —

πῶς κρυερὴ σιγή; τί β[αρὺς σκότος ὄσσε κάλυψεν;
ποῦ χάριτες φιλίης; [ποῦ κραδίης γλυ]κερᾶς
ἦθος, τῇ τε λύρῃ [σύγκροτος ἁρμονίη;
αἶαι, πάντα λέλοιπ[ε, μόλες στυγερὴν ὑπὸ] γαῖαν·
ν]αὶ μὰ σέ, νῦν θ', Ἑλι[κών, πρίν τ' Ἀίδης φθονερός.

Versus quinti sententiam si bene adsecutus sum, fuit poeta ille, cuius de nomine supersunt fortasse litterae ante v. 1 νεπικι. At quis non illis temporibus? quarti enim fortasse saeculi est epigramma ne-

que multo aut antiquius aut recentius Gregorii carmine, cuius similis est indoles (A. Pal. VIII 26): πῶς ἐλύθη Νόννης καλὰ γούνατα; πῶς δὲ μέμυκεν — χείλεα; πῶς ὄσσων οὐ προχέει λιβάδας; et intellegitur quo spectent hae voces ἄλλοι δ' ἄλλα βοῶσι (sic scribo pro αὖ βοόωσι) παρ' ἠρίον. — 4 homericum νῦν δ' ἤδη πάντα λέλοιπε. — 5 iurat per Heliconem, sive montem intellegis, sive Musarum gregem, ut quae multorum iam mortem amicorum maeruerint.

***100.** Athenis. Cuman. 3510.

Ἄρτι γενειάσκων, Μούσαις φίλο[ς, ἐσθλὸς ἑ]τ[αίροις
κεῖμαι ἀδελφειῶν ὕστατος Ἀ[. . . . .
ὧν ὁ μὲν ἐν Κύπρωι μοῖραν λάχ[ε . . . .
— — — — — — — — — — — —

I fere p. Chr. n. saec. — 1 ἄρτι γενειάσδων Theocr. XI 10, ubi vide Meinek. adn. — Post septem litterarum spatium ⁻Τ. — 2 nomen defuncti.

***101.** Athenis C. I. 863b.

Ὄντως δίζηαι, ξένε φίλτατε, τίς πόθεν εἰμί;
Κῶ[ς] μέν μοι πατρίς ἐστιν, ἐγὼ δ' ὄνομα Νεικομήδη[ς,
Μουσάων θεράπων, ᾄδων θυμέλαισιν Ὅμηρο[ν·
δόξαις ἐνγελάσας περίκειμαι νήδυμον ὕπνον.

Neglegenter insculptum carmen, semel C forma, ceterum Σ. v. 2 Κῶ et Νεικομήδη, v. 3 ΟΜΗΡΟΙΙ scriptum est, non tamen Ὁμήρου, qua lectione deceptus falso interpretatur Welcker *Syll.* 12. — Nicomedes talis erat qualem descripsit Achilles Tatius III 20 καὶ γάρ τις ἐν αὐτοῖς ἦν τῶν τὰ Ὁμήρου δεικνύντων ἐν τοῖς θεάτροις κτλ'.

***102.** Athenis. Cuman. 3511.

Τὴν Εὐτυχοῦ[σαν τήν τε] Ναίδα δυ[στυχεῖς,
τὰς αὐταδέ[λφους μου]σικάς, τὰ[ς εὐλάλους,
τὰς συντρα[φείσας ἐν] λύραι κα[ὶ βαρβίτωι
ἡ γῆ συνέθ[ηκεν ἐνθάδ]ε ἠρέ[μα, ξένε.

1 Ναίς nomen meretricium, cuius paenultima correpta ut in nomine non offendit. — 2 εὐλάλους dedit Wilam.

---

103. Chalcide Euboeae. Stephani *Itin. Graec. septentr.* tab. II 6. Melius Vlrichsii apographum *Mus. Rh.* III 239.

Ἀπατούριος
Δα[μα]ρμένου
χαῖρε.

Ἐ]νθά[δε κηρὶ δα]μ[έ]ντα τὸν ἔξοχον ἐν πραπίδεσσιν
Ε]ὐ[βο]ί[ας ἐρατ]ᾶς ἅδε κέκευθε κόνις,
ἐ]σθλὸν ἐ[ν ἠιθέοι]ς Ἀπατούριον, ὅν θ' Ἑκαδήμου
λέ]σχαι κ[αὶ σοφία]ς μῦθος ἐ[π]αγλάισεν.
πο]λλὰ σὺ μ[ὲν λείβ]ων πάριθι, ξένε, δάκρυα κανθοῖς·
οὐχ ὁσίη [κενεὰς τ]ῶιδε νέμειν χάριτας.
ἀλ]λὰ προ[φωνή]σας ὄνομα κλυτὸν ἔννεπε χαίρειν,
καὶ] τὸ παρ[ερχομένοι]ς ξυνόν ἀμειβόμενος·
β]ῶ[λός] σοι κ[ούφα] Ἐλεφηνορὶς ὀστέα κρύπτοι
ἀ]ν[θο]φυὴς [μεγάλα]ς εἵνεκα σωφροσύνας.

Epigramma scite factum fortasse ante Chr. n.; dialectus dorica praeter homericam formulam οὐχ ὁσίη v. 6. — Δαμαρμενίδης nomen C. I. 1389. — 1 φῶτα καμόντα Vlr. omnibus aptius invenit Wilam. — 2 suppl. V. — 3 ἐσθλὸν ἐοῖς ἀστοῖς V. idemque v. 4 καὶ πινυτός quod propter ipsam membrorum concinnitatem reprobandum. — 5 sq. suppl. V. — 7 προδακρύσας V. idemque ὀνομάκλυτον. At solent χαῖρε dicere simul ipsum defuncti nomen pronuntiantes. — 8 τοῦτο παραὶ κεῦθος V. καὶ Wilam. παρερχ. Buecheler. Quid sit illud omnibus viatoribus commune, extremum distichon docet, ut dicant *sit tibi terra levis.* Et bene habet ἀμειβόμενος, his enim respondetur ad ea quae narraverat defunctus. — 9 . Ω . . ΣΟΙ Vlrichs κοῦφα σοι κόνις ἅδ' (cf. A. Pal. VII 204 νῦν δέ σε μὴ κούφη κρύπτοι κόνις), recepi tamen quod Wilamowitz proposuit; nam melius βῶλος quam κόνις dicitur ἀνθοφυής, de quo vocabulo non dubito. Ν . ΦΥΗΣ Vlr. Ν . . . . ΛΗΣ Steph.

***104.** Ad Lycabettum. C. I. 938.

a. *Ἐνθάδε Διάλογος καθαρῶι πυρὶ γυῖα καθήρας*
ἀσκητὴς σοφίης ᾤχετ' ἐς ἀθανάτους.

b. *Ἐνθάδε Διαλόγοιο σαόφρονος ὀστέα κεύθει,*
γυμν[ὰς] ὃς ἀμφ' ἀρετὴν ἔπλετο καὶ σοφίην,
ἀλλὰ τὰ μὲν κεύθει μικρὰ κόνις ἀμφιχυθεῖσα,
ψυχὴν δ' ἐκ μελέων οὐρανὸς εὐρὺς ἔχει.

Qualem philosophiae disciplinam secutus sit Dialogus non satis liquet; similia autem Philonis praecepta sunt, qui ἄσκησιν philosophiam, ἀσκητάς philosophos vocat, qui τὸν ὀλύμπιον καὶ οὐράνιον χῶρον ἔλαχον οἰκεῖν. Vnde recte videntur emendasse v. 4, ubi ex lapide ΓΥΜΝΑΣ vel γυμνὰ ὅς, quod Cumanudes, vel ΓΥΜΝΙ.. quod ego legi, enotatur. Structura paullo liberior est, at plane perspicua. Cum enim v. 5 verbum κεύθει aperta ἐπαναλήψεως ratione iteretur, hic demum claudi sententiam puto (quod probat etiam ἀλλά particula) ut nec verbo κεύθει v. 3 subiectum quaerere nec κεῖται pro κεύθει scribere opus sit. — Ceterum exitus v. 1 et 2 similes habet Laertius Diog. A. P. VII 123 καὶ σύ ποτ', Ἐμπεδόκλεις, διερῇ φλογὶ σῶμα καθήρας — πῦρ ἀπὸ κρητήρων ἔκπιες ἀθάνατον.

---

105. Athenis. C. I. 880.

Ἀχιλλέως παῖς, στωικὸς Θεόξενος
ἐνταῦθα Πατρεύς, ἀλλ' ἄγαν κεῖται νέος.

III fere saeculi. Alcmanem stoicum habes C. I. 6698, qui titulus anni post Chr. n. 241 est.

---

106. Athenis. C. I. 923.

Σμειχρὸς οὐ σμιχρὸν καλύπτω τύμβος ἄνδρα, ἐπεὶ σοφῶν
δῶρα Μουσέων μέγιστα· τῶν ὅδ' ἔξοχον λαχὼν
Ἁρποκρατίων πρὸς ἀστῶν τρίςμακαρ κλῃί[ζ]εται,
οὕνεκ' ἦν ῥήτωρ μὲν εἰπεῖν, φιλόσοφος δ' ἃ χρὴ νοεῖν.

III fere saec. — 1 σμειχρός — σμιχρόν vocalem arsi intentam diphthongo scripsit. — 2 Μουσέων trisyllabum fecit ex analogia homerica. — 3 ΚΛΗΙΣΕΤΑΙ.

---

107. Ad S. Trinitatem. Velsen *Diar. arch.* 1856 p. 286.

Ἄνδρα μὲν ἐσθλὸν ἐ]όντα καὶ εἰητῆρα δὲ νο[ύσων
ἔξοχον, Ἑρμεία,] νῆσσον ἄγευ μακάρων·
καὶ δέξαιτο θεῶ]ν ἠδ' ἡρώων γένος ἄλλων
Ἱπποκράτει Διοκλ]ῆ εἶσον ἔχοντα γέρας.

I sive ante seu post Chr. n. saeculi. — Observare licet posteriore aetate, cum non iam suam quisque loqueretur dialectum, τοὺς ἰατρῶν

παῖδας Hippocratis scilicet discipulos ionico potissimum sermone uti. Ridet hoc Lucianus πῶς δεῖ ἱστ. συγγρ. c. 16 extr. — 2 ἔξοχον Wilam. idemque v. 4 pulcre restituit.

---

108. Ad τετρακιόνιον Ἀθηνᾶν herma fractus. Cum. 393.

Νούσων εἰη[τῆρα καὶ ἐσθλὸν δ' ἄνδρα] Κράτωνα
Κυίνι[ου παῖδα φίλον] Γαργήττιον ἥδε κ[αλύπτει
χθών, φιλίους δὲ τ[ύπους δείκνυ]σιν ὁ λάινος Ἑρμῆς.

1 καὶ — ἄνδρα Wilam. ex epigr. antecedentis v. 1. — 2 καλύπτει Cum. idemque v. 3 supplevit.

***109.** In arce. Cuman. 3523.

. . . . ἰσ]οθέου νηοῖο βεβ[ήλοις
ὕπνον ἀποβρί]ζοντες ἐπαλλήλοισι τά[φοισι
. . . . . . Ἀίδης] στυγερῇ ἐπιτέρπεται ὕ[βρει
παῖδες nomen patris] *πολύφρονος ἰητῆρος·*
πυρκαιὴ δ' αὐτ]οῖσι δέ[μας] ψυχήν τε κάθ[ηρεν.

III fere saec. Non expedivi fragmentum difficillimum. — 1 tentavi λοίσθιον ἐν τοῖσδ' ἰσοθέου κτλ'. ut significaretur aedicula sepulcralis; eo quod sepulcrum est, non ἱερά sed βέβηλος vocatur. — 2 '.ONTEC unde — ζοντες certum est. Dein de duorum ad minimum morte agitur, quos filios πολύφρονος ἰητῆρος v. 4 fuisse sumpsi. — 3 solita de Hadis saevitate querela, quae tamen non video quomodo ceteris inseri potuerit. — 5 δέμας Cuman., nec reliqua dubia.

***110.** In urbe. Edidi *Bull. arch.* 1873 p. 249.

α. *Εἰπέ, τίν]ος πάτρης ἐ[κφὺς θάνες, ἠ]ὲ τίς αὐτός*
ἔπλεο], καὶ τίς σευ κλήζ[εθ]' ὁ [γειγάμενος;
β. *οὔνομά μοι Κορνο[ῦτος ἔην], πατρὶς ἔνθεν ἷκ[ανον*
Προ]υσιάς, ὃς δ' ἔτεκεν [nomen patris] *με πατήρ.*
α. *ζω]ῆς δ' ἐς πόσον ἦλ[θες; β. ἐς εἰκοστὸν] λυκάβαντα,*
δ]οιοὺς τῷδ' ἐπιθεὶς [μῆνας ἔλυσα βίον.
α. *ποῦ; β. παρὰ Κεκροπί[δαις. α. ἔμαθες δὲ τί; καὶ] τόδε λέξ[ον·*
β. *. . . . . . ῥητορικ[ήν . . . .*

II saeculi. — 6 suppl. Aug. Mau amicus, nisi quod ἔλυσα posui pro ἔκαμψα Euripideo. — 8 ante ῥητορικήν octo fere litterarum spatium. Wilamowitz: πείρατα ῥητορικῆς καὶ σοφίης ἔλαβον. Extremum distichon periisse probabile est, quo qui interrogavit salvere iuberet defunctum.

---

111. Cippus atticus, cuius titulum in museo Britannico descripsit Welcker ediditque *Mus. Rh.* VI 82.

Ὁ δῆμος Αηναῖον Ἀρτεμιδώρου.
Καὶ τὸ πρὶν ἐν πολέμοις τηρῶν πύργον, παροδῖτα,
καὶ νῦν τηρήσω, ὡς δύναμαι, νέκυς ὤν.

Ludi videtur in vocabulo πύργος, quod v. 1 turrim aliquam armis defendendam significat, v. 2 si recte intellexit Wilamowitz de Dipylo accipiendum est.

---

112. Aegina in insula. In herma anaglypho expressi stant vir vestitus et puer nudus strigil et discum manibus tenens. Ex Stephanii *Parergis arch.* (IX) Keil *Philol.* VIII 174.

Ἀντιοχῆ Θεμίσωνος ἀεθλοφόρον κόνις ἥδε
κεύθει δωδεχέτη παῖδα Θεμιστοκλέα,
ὃς βουλὰν καὶ θάρσος ἔχων ἴσ' ὁμωνύμῳ ἀνδρί
θν]ήσκει τὴν μοιρῶν οὐ προφυγὼν δύναμιν.

Litterae ΠΣ meliorem testarentur aetatem, nisi dativo v. 3 iota adscriptum non esset. — Recepi inter attica propter nomina et patris et filii, etsi quae tunc temporis Aeginetarum sors fuerit nescimus: possunt ex antiquiore tempore Athenienses in insula vicina remansisse. Tamen propter nomina vere attica ne quis Antiochiam pagum atticum recoquat unum moneo. Mulierum atticarum nominibus non fere adiungi τὸ δημοτικόν sat notum est, cuius quidem rei omissis fraudibus Lenormantianis rarissima sunt exempla; uxoribus vero, nisi ubi recentiore aetate civis attica peregrino nupserit (Cuman. 1108), nunquam additur; non enim huc referes titulum romanae aetatis Cuman. 939. Antiochensium contra mulierum ubique nominatur patria, sive civibus atticis seu peregrinis nupserint. Haec enim est eorum titulorum forma ἡ δεῖνα τοῦ δεῖνα Ἀντιόχισσα τοῦ δεῖνα γυνή. Nunquam praeterea Athenienses de pagorum nominibus quorum δημοτικόν in — εύς desinit formam femininam finxerunt. Itaque Themistocles Themisonis f. non civis Atticus fuit, sed Antiochensis, eorum vero, qui plurimi Athenis incolebant.

113. Prope Nicaeam Italorum. Anaglypho iuvenis exsculptus nudus genas barbatus, sinistra palmam tenens. Fraenkel *Diar. arch.* 1874. p. 148

Ἵλαρος τοῦ ἰδίου συντρόφου ἐποίει.
Πλῶτις ὁ πολλὰ καμὼν ἐν γυμνασίοισι φιλάθλοις
κεῖμαι ἁλικλύστῳ πὰρ χθονὶ Πειραέως,
ζωῆς καὶ καμάτων τέρμα δραμὼν ταχινόν·
οὕτω γὰρ μοῖραι κλωστὸν ἔθεντο μίτον.

II vel III saec. — Epigramma non sine arte factum si non metri tamen locutionis. Opponuntur inter se fortis pristina vita et mortis tarda quies, gymnasium et Piraei litus: vitae et laborum aeque brevem cursum tribuerunt Parcae.

---

114. In urbe herma. C. I. 427.

Ψηφισαμένης τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς τὸν υἱὸν τοῦ κοσμητοῦ Αὐρ. Ἀφφιανὸν Χρηστὸν Μαραθώνιον οἱ περὶ τὸ Διογένειον συνάρχοντες ἀρετῆς ἕνεκεν.

Ὅστις καὶ τίνος εἰμί, τὰ πρόσθεν γράμματα φράζει·
ἀμφὶ δ' ἐμῆς μοίρης πᾶς ἐδάκρυσε λεώς,
οὕνεκεν οὐκ ἔφθην χλαῖναν περὶ αὐχένι θέσθαι
κώμῳ ἐν ἠγαθέῳ παυσάμενος βιότου.

Aurelius gentile aetatem arguit, nominum cumulatio nobilitatem iuvenis. — 2 λεὼς ἐφήβων haud raro dicitur.

***115.** Ad S. Trinitatem. Cumanudes *Athenaei* vol. I 167. In aversa parte statuae virilis, supra titulo conspicitur mulieris fragmentum longa veste indutae et vivo gressu procedentis ad sinistram.

Αἱ Νύμφαι δηλοῦσι ‒[. . . . .δ']έστησαν ὄπισθεν-,
δή σφι]σι πᾶν ἀγαθὸν τοῦτο[ν πρὶν μὲν] κεχαρίσθαι,
πᾶν δ' ὅτ[ε τηλό]θεν ἧκε κενῶς ἀλό[ς οἶδμα πο]ρευθείς
οἴστρῳ δαι[μονίῳ], μέχρι παῖδα πατὴρ [ἐλεεινός
θάψῃ, ὑφ' οὗ πρέπον [ἦν τὸν γη]ράσαντα ταφῆν[αι.

Supplementa praeter v. 3 οἶδμα π., quod Cumanudis est, et praeter v. 5 incerta admodum. Sententiam dubitanter hanc fuisse sumpsi: *nymphae hic conlocatae declarant virum in cuius imagine sculptae sunt* (at non iam extant nisi forte una illa mulier dicitur) *cum antea multa eis*

bene fecisse tum nunc ubi longinquo inutilique ex itinere mercator rediit divino numine actus, donec domum redux, heu ante patrem, obierit. Acerbe haec dicta accipio a patre talia tantae filii pietatis praemia conquesto. — 1 cur aversa in parte constiterint non exputo. — 4 sq. μέχρι — θάψῃ sententiae manifestae non convenit coniunctivus.

---

116. Prope arcum Hadriani. C. I. 948.

Οὗτος ὁ γῆς τέμνων σταχυηφόρον αὔλακα Δηοῦς
Εὔτυχος, ἡ γονέων ἐλπίς, ἔπειτα γόος,
εἴκοσι τῶν πάντων ἐτέων ὑπὸ τῷδε κέκρυμμαι
σήματι, μήτε νόσῳ μήτ' ὀδίνῃσι ταχείς.
τεθνειὼς δ' οὐκ οἷος ὀδύρομαι, ἀλλ' ὅτι πένθος
ἀμφοτέροις ἔλιπον λυγρὸν ἐμοῖς τοκέσι.

Eutychus agricola fuit, ut in Antiphili epigr. A. P. VI 98 Parmis γατόμος et falx σταχυητόμος vocatur, cf. Welcker *Syll.* 8. — 1 imitatur poeta epigr. A. P. VII 209, quod nescio utrius Antipatri sit (fortasse cum apud Planudem ἄδηλον sit neutrius) ὄφρα σε καὶ φθίμενον Δηοῦς σταχυητρόφος αὖλαξ θέλγῃ (τόν μύρμηκα), male vero addit γῆς peiusque etiam στραχυηφόρον substituit lectionem Planudeam. Ipse vero Antipater Moschi vestigia pressit (VIII ed. M.) ἔσπειρεν Δηοῦς αὔλακα πυροφόρον vel Callimachi fr. 137 B. τέμνοντα σπορίμην αὔλακα γειομόρον. — 5 miram attractionem effecit οἷος vocabulum, cuius rei ni fallor certissimum est exemplum in loco simillimo ep. A. P. VII 25 μοῦνος (sic codex. legitur μοῦνον ex Bergkii coniectura) δ' εἰν 'Αχέροντι βαρύνεται, οὐχ' ὅτι λείπων-ἠέλιον Λήθης ἐνθάδ' ἔκυρσε δόμων, ἀλλ' ὅτι τὸν χαρίεντα μετ' ἠιθέοισι Μεγιστέα-λέλοιπε. Itaque nihil mutandum.

---

117. In urbe. Ex schedis Fourmontianis C. I. 1027.

[Τύμβον τόνδε . . . . ἔτευξα]
λεπταῖσιν χάρισιν πίστι]ν ἀμειβομένη
ἐσθλοτάτην (nomen defuncti) χρηστοῦ] θρεπτῆρος ἐμεῖο,
πᾶσιν ὁρᾶν μεγάλης μνῆμα φιλο]φροσύνης.

Litterae valde recentes. — Sententiam indicavi.

---

118. Apud Sunium. Baumeister *Annal. Fleckeis.* LXXV 346. Cuman. 184.

Ἦν] ποτ' Ἀθηναίη . . . .
ἔτρεφεν ἀλλοτρίων ἀμ[φί]πολον ταλάρων,
ἔδρ]αμε παιδὸς ἕκητι καὶ ἐς βασιλῆος ἱκέσθαι,
ὅς] ῥα καὶ ἀφνειῶν εἷσεν ἐπὶ κ[ι]ε[άνων·
ἔμ]πης δ' οὐ ζώουσαν ἀπήγαγ[εν· ἀλλὰ τάφους γε
Κεκρ]οπ[ί]ους Λιβυκῶν ἀντ[ὶ λάχεν ψαμάθων.

— — — — — — — — — — —

I fere a. Chr. n. saec. — Mater (qua de agunt vv. 1 sq.) cum filiam, quae apud regem Aegypti nobili quodam munere fungebatur (v. 4), moribundam audiisset, eo contendit, at quantumvis festinaverit non vivam sed mortuam eam secum in patriam abduxit. — 1 extr. ΗΜΕΕΠΙΛΙΤΟΣ Baum. *ημε . . . . λ . ον* Cuman., quae componere non queo. — 2 *ἀλλότριοι τάλαροι* significant aliena ministeria, in quibus opera lanifica iure premitur. — 5 *ἔμπης* Cum. — 6 in. ΟΠ. . ΙΣ Baum. . . . . . . *ους* Cuman. — 7 . . . . ΟΣΕΜΗΙΥ.

---

119. In Piraeo. Ross *Diar. arch.* 1843 p. 124.

Συνναδεὶς θεράπων Ἀπολλώνιος ἐνθάδε Μόσχου
λειτῇ ὑπὸ στήλλῃ κέκλιμαι ὠκίμορος·
ᾗν παρίοις εὔφημος ἀεί, ξένε, μηδ' ἐπὶ λύμῃ
χεῖρα βάλοις· φθιμένων ὠκυτάτη Νέμεσις.

III saec. — 3 εὔφημος vel εὐφήμῳ γλώσσῃ h. e. χαῖρε λέγων. — 4 C. I. III Add. 3857m ἔστι γὰρ κἀν φθιμένοις Νέμεσις μέγα, ἔστ' ἐπὶ τύμβοις.

---

120. Loci incerti; fuit inter marmora Elginiana. C. I. 1030. Hicks *Inscr. gr. mus. Brit.* p. 516, cuius apographum videat, si quis mea examinare velit.

. . . . οἰκτροτά]του πατρός.
Μὴ κλαύσῃς φθιμέ[νου τὸν ἐμόν, ξένε, τύμβον ἀθ]ρήσας·
ὀγδοήκοντα δυσὶν ἔτεσιν [βιοτὴν ἀπέλυσα,
δῆμόν] τε Κεκρόπων ἱερὰν βουλήν τε γε[ραίρων·
δῶρον δ' ὧν ἔτι παῖς ἔσ]χον ἐλευθερίης.
ἑξήκοντ' ἔτε[σιν μετ' ἐμῆς ἐβίωσα γυναικός,
ἐ]ξ ἧς ἔσχα τέκνα γνήσια κοὐχὶ νόθα.
ᾗ καὶ ἐμοῦ φθιμένου λιθίνην μο]ρφὴν ἐτύπωσεν
πᾶσιν ὁρᾶν με [βροτοῖς τῇδε παρερχομένοι]ς.

εἰ δὲ θέλεις θέλγειν ψυχὴν [τεθνηκότος ἀνδρός,
θέλξο]ν ἐπισπίσας ὅσσα βροτοῖσι [θέμις.

Epigramma metro et sermone barbaro decet servum in libertatem vindicatum. — Singulorum versuum litterarumque calculis subductis efficitur a sinistra 20—24 litteras periisse, carminis autem ipsius initium fieri a verbis *μὴ κλαύσῃς*, ut praescriptum videatur nomen defuncti a filio sepulti. Mitto Boeckhii et Hicksii supplementa nisi ubi a me recepta sunt, velut v. 5 suppl. H., v. 9sq. restituit B.

---

121. Athenis. C. I. 939.

Δμωὶς δρηστοσύνῃσι κεκασμένη, οἷσι ποθεινή
θρεψαμένοις τύμβου τοῦδε θανοῦσ' ἔλαχεν.

Litterae vulgares. — Δμωίς nomen sit an adpellativum dubitat Boeckh: credo utrumque.

---

122. Ad portam Piraeensem. Cuman. 331.

Ἱέρωνα κατέχω [Φιλο]κράτους Ἀχαρνέα.

Senarium esse patet. Philocratem Acharnensem habes Cuman. 350.

---

123. Prope Areopagum. Cuman. 3361.

Ἀγαθῆι τύχηι.
Τελεσφόραν τὸ σῆμα τὴν Τελεσφόρου.

Similis breviloquentiae exemplum non novi.

---

124. In Piraeo. *Ephem. arch.* 614 coll. tabula.

Θεμίσων Ποσίλλης καὶ κλυτοῦ παῖς Παμμένους.

Pusilla nomen latinum.

***125.** Extra Ceramicum. Cuman. 3507.

Τὸν ἐν βροτοῖς φανέντα καὶ παίξαν[τα πρὶν
ἐνθάδε μ' ὁρᾶτε τῇδε σὺν ὁμαί[μῳ φίλῃ,

λιπόντα τὸν μοχθηρὸν ἀνθρώπ[ων βίον,
χῶρον δὲ ἔχοντα Ζώσιμον θεοῖς [μέτα·
λοιπὸν παραινῶ πατέρα καὶ τὴν μ[ητέρα
φέρειν τὰ Μοιρῶν Πλουτέως κελ[εύσμασιν.
πολλὰ χαῖρε. καὶ σ[ύγε.

Supplevit Cumanudes, nisi quod v. 2 restituit Wilamowitz, v. 4 Ζώσιμον nomen feci — neque enim dici potest χῶρος ζώσιμος — et μέτα scripsi pro ὁμοῦ, v. 6 dativum κελεύσμασιν posui pro accusativo, v. 7 σύγε necessarium putavi. — 5 λοιπόν eo quo nunc apud Graecos significatu positum etiam apud scriptorem περὶ ὕψους deprehendit Wilamowitz *Hermae* X 336 adn.

---

126. Athenis. C. I. 1019.

Φιλοξένη.
Γήραι θανοῦσαν τάφος ἔχει Φιλοξένην.

ϴ forma aetatis recentioris.

***127.** In urbe. Anaglypho sedens mulier exsculpta. Cuman. 3506.

Μ]ουσῶν προφῆτιν εὔ[κ]ο[λό]ν τ' ἐν[ὶ φρεσὶν
κάλ]λει τ' ἀκμαίαν πεντεκαιδε[κάτῳ μ' ἔτει
δαίμων ὁ πικρὸς τῷδε θῆκεν [ἐν τάφῳ·
στήλη δ' ὁρῶν μου τοὔνομ' ἐν[γεγραμμένον
κλαῦσόν με, παροδεῖθ', ὅτι θάλαμον [οὐκ εἰσέβην,
λείπω δὲ δάκρυα καὶ γόους τροφοῖ[σί μου·
μοιρῶν γὰρ ἄνισος τοὖι' ἐπέκλωσεν μίτος.

III saec. — 1 ΕΥΚΟΙΝ unde εὔκολον certum est, cetera non item. — 2 anapaestum nullo pacto evitaveris. — 3 et 4 suppl. Cuman. — 5 ἐμοῖς Cum. μου recte Wilam.

---

128. Incerti loci. C. I. 569.

Μ. Αὐρ. Εὔτυχος Ἀσκλάπωνος Αἰξωνεύς·
Ποτάμιλλα Λευκίου ἐξ Ἀζηνι[έων.

Ἄ]ν[θρ]ωπε, πολλῶν . . . .
. . . .

ἀλλ' εἰ μάτην οὐ πάντα βουλεύῃ, σαφῶς
σ]τά[ς], εἰςάκουε καὶ λόγοις πεῖραν μα[θ]ών
ζῆ. θο[ῦ] τὸν ἐπίλοιπον ἐν βίῳ χρόνον καλῶς,
εἰδὼς ὅτι κάτω Πλουτέως τὰ σώματα·
πλούτου γέμουσι μηδενὸς χρήζοντα ὅλως.
— — — — — — — — — —

Aurelium gentile aetatis indicium. — Epigrammatis male graeci hoc videtur esse argumentum: *multorum errorum plena est vita; tu vero nisi omnia leviter et inconsiderate institueris vita fruere, donec vita data est.* — 1 ΑΝΕΙΩΠΕ corr. Hermann *Diar. litt. Lips.* 1829 mens. Jan. et Febr. — 3 σὺ pro οὐ idem contra sententiam; οὐ ad solum πάντα refertur v. Cobet *Mnemos. nov.* III 372. — 4 ΕΤΑΤ vix integra lectio, in qua corrigenda convenit mihi cum Hermanno. — ΜΑΘΩΝ corr. Welcker *Syll.* 19. λόγοις πεῖραν μαθών i. e. *auditis quae ego expertus sim;* pessime hoc dictum, at recte habet. — 5 ΖΗΘΟΙ corr. Herm. ζῆ saepius in marginis aliquo loco scriptum reperitur. — 6 δώματα Osann *Syll.* p. 99, quo nihil opus, modo recte distinguatur: *sciens apud inferos non iam hominum, sed Plutonis esse corpora.* Dein Plutonis nomine inductus iocatur ille: *cum Plutonis sint,* πλουτοῦσι *quidem abunde, at non iam egent divitiis.* — Post v. 7 plura desunt.

***129.** Fragmentum in Barbacio nondum editum.

ε . . . .
ἔχεις . . . .
συμπο[σι . . . .
ἐπεὶ δ' ἀ[νάγκη πάντας ἀνθρώπους κρατεῖ
καὶ ζῆν [κελεύει μικρὸν ἐνθάδε χρόνον
θανεῖν τε [μετὰ τοῦτ' . . . . ,
κλαῦσον τ[ὰ θνητῶν, μὴ μόνον τἀμά, ξένε·
ἀπαξάπαν[τας εἷς ἐς Ἅιδην πλοῦς μένει.

III saec. fere. — 3 συμπόσιον vocabulum certo fuit; nescio vero iusserit poeta epulis vitae miseriam obtundere an comparaverit vitam symposio, ut fecit Epictetes Ἐγχειρ. 11 vetans ne quis mortuum defleret μέμνησο ὅτι ὡς ἐν συμποσίῳ δεῖ σε ἀναστρέφεσθαι — καὶ ἔσῃ ποτὲ ἄξιος τῶν θεῶν συμπότης. — 4 ΕΠΕΙΔ'Α.

---

130. Athenis. Ex schedis Fourmantianis C. I. 260.

. . . .
. . . . . π]ικρὸ[ς] ἐξ ὠμῶν χρόνων
. . . σῆμα] δεύτερον [Ζ]ωνᾶς πατὴρ
. . . . τὸν λιθοξό[ο]ν
. . . . . νῦ]ν δ' Ἀττικὴν τὴν πεντάδα
μίαν βιοῦσαν] δεῦρ' ἀναστήσας [λί]θο[ν
. . . πρὸς θεο]ῖσιν εἰ γὰρ ἦν θέμις,
θνῆσκον γονῆ]ες, οἱ νέοι δ' ἔθαπτ[ον ἄν.
— — — — — — — — — —

Ex pravo apographo pauca effici potuerunt. Videtur Zonas pater brevi temporis spatio filium (τὸν λιθοξόον v. 4) et filiam Atticam morte amisisse et utrique imaginem in tumulo posuisse. — 1 ΕΥ..ΙΜΟΝΟΥΕΝ — 2 .ΤΙΚΡΟΣ πικρός nimirum dubium, nec scio quo referam. — 3 .ΔΕΥ. — ΕΩΝΑΣ. — 4 .ΖΙΤΟΝ. — 6 ΣΑΣ . . ΘΟΣ . . ipsam puellam lapidem ponere h. e. lapideam eius imaginem, hoc non ultra atque quod credi possit dictum videtur; parentes qui puerum amiserunt habere dicuntur οὐ τέκνον ἀλλὰ λίθον. — 8 ΙΕΣ — ΕΘΑ-ΠΤ. Quae spatio interiecto secuntur integra relinquo . . . ΑΜΑΣΦΙΛΟΠΑΤΩΡΒΩΑ/ \
ΙΜΟΥΣΩΝΑΥΛΟΝΗΡΩ . . ΤΕ.

***131.** In urbe. *Ephem. arch.* 880.

Ἔσ]τησε νο[ῦσος nomen defuncti εἰς Ἅι]δου [δόμον·
πατὴρ δὲ Τρόφ[ιμος . . . . .] Οἰναῖο[ς
γ]ό[η]σε λο[ι]βὴν [χεόμενος πρὸ τοῦ τάφου.

Recepi fragmentum ne Trophimi nomen aut δημοτικόν periret, quod in causa fuit cur v. 2 σκάζων fieret.

---

132. In urbe. Cuman. 3439.

Οὗ τὸ γένος, παροδῖτα, πάτραν τε καὶ οὔνομ']ἀνέγνως,
ἐνθάδε ταῖς [Χάρισιν Μούσαις τε ποθεινὸς] ἁπάσαις
κεῖμαι τῷ θανάτῳ [μηδὲν] ὀφειλόμενος.
Φιλου]μενὸς [Ἐπιτυγ]χάνοντος . . . ος

Bini hexametri singulis pentametris excepti in deliciis sunt Trimalchioni diviti rustico v. Petron. c. 34 et 55 B.[2]; eadem insolens metrorum compositio epigrammatis romani Welcker *Syll.* 77, cuius penta-

meter idem est, ut μηδὲν certo restituere potuerim. Welckeri interpretationem comparantis Theodoridae epigr. A. P. VII 732 ἐκτίσων Ἀίδῃ χρεῖος ὀφειλόμενον non intellego. Nempe interest ὀφείλων inter et ὀφειλόμενος, immo impugnat τὸ λεγόμενον ille Ἀίδῃ πάντες ὀφειλόμεθα, praematura morte abreptum sese existimans.

---

133. Incerti loci. Anaglypho exsculptus senex sedens eiusque dextram tenens mulier, ad latus senex cum baculo eumque iuxta duae mulieres; mirum nequaquam haec convenire cum titulo. C. I. 568.

Φανοστράτη Ἐξηκεστίδου [Αἰ]ξ[ωνέως γυνή.
Τῷ κλ]υτῷ υἱωνοί με nomen defuncti *τῇδ' ἀνέθηκαν*
ζηλωτὸν στέφανον τοῖς παριοῦσιν ὁδόν.
Ἐξηκεστίδης Πρωτίονος Αἰξωνεύς ἀν[έθηκ]ε.

Litterae vulgares praeter ω. — 1 ΕΞLΗΔΙΣΧΙΡΑΧΓΡ quae Boeckh legit ἐξ Αἰξωνέων πρ(εσβυτέρα). Mulier Execestidae fuit Phanostrate; nam hi ipsi sunt υἱωνοί, e quibus viri nomen postpositum est quod uxor posuisse monumentum dici non potuit. — 2 ΑΥΤΟΙ vel ΑΥΤΩΙ legebatur, quod non ferendum. πάππῳ Hermann. — ΜΕΤ . . Ι ΟΠΙ Boeckh μ' ἐπὶ σήματι, quo sumpto τῇδε saltem in τῷδε mutandum erat. Vidit Hermann nomine opus esse. — 3 A. P. VII 331 τύμβον — ἄξιον ἡμετέρης εὐσεβίης στέφανον. — 4 suppl. Boeckh.

---

134. Athenis. In cippo vir aquilae alis instructus. Cuman. 3507 b.

Πᾶσι θεοῖς θύσας καὶ σωθεὶς πάντοτε ὑπ' αὐτῶν
εἰς τύνβον κεῖμαι ἐννέα ἔχων δεκάδ[α]ς.

Neglecta ex usu antiquo et vocalium elisio et consonantium adsimilatio, cum quidem romanam tituli aetatem testetur Cumanudes, indicia videntur Hadrianei temporis. — 2 δεκάδες error lapicidae.

***135.** Fragmentum ineditum ubi repertum sit nescio.

. . . . . . *γ]ενόμην Μ[αρεωτίδ]ι γαίῃ,*
κεῖμ]αι δ' ἠγαθέῳ Κέ[κροπος ἐ]ν δαπέδῳ.

Supplevit Wilamowitz, Aegyptium illum fuisse ne ipse quidem certo adfirmans. Subscriptum nomen cum patria

ΝΟΥΜΑ'Ι
ΕΤΙ

i. e. . . . .]νου Μαρεώ[του.

***136.** Athenis. C. I. 943. Cuman. 2820.

Δεύτερον εἰς ἔτος ἄρτι παρερχόμενόν με κραταιή
Ἑλλάδιν Εἰκονίου νοῦσος ἔπαυσε βίου.

Litterae vulgares. Ἑλλάδιν scriptura cum plebeio usu non excusetur (nam eleganter in epistylio scriptus titulus) recentioris aetatis nota est. — Subscripta quaedam de quibus pauci apices superant.

---

137. Inter Guilfordi marmora fuit, unde Athenis tribuit Cuman. 3503.

Πάντα ὅσα τοῖς χρηστοῖς φθιμένοις νόμος ἐστὶ γενέσθαι,
τῶνδε τυχὼν κἀγὼ τόνδε τάφον κατέχω.

Litterae C et Σ iuxta, ЄΩ. — 1 sacra funeralia rite peracta. πάντα ὅσα formulae instar.

***138.** Athenis. Cuman 1862.

Διττὸν πένθος ἄθρησον· [ἐμῶν τὸ μὲν ἐνθάδε τέκνων,
ἄλλο δὲ Καππαδόκαις γα[ῖαν ὑπῆλθε πάρα.

— — — — — — — — — — — — —

III fere saec. — A. P. VII 559 εἶδεν Ἀκεστορίη τρία πένθεα i. e. tres filios mortuos. De verborum ordine cf. A. P. VII 464 διπλόον ὠδίνασα, φίλαι, τέκος ἄλλο μὲν ἀνδρί ‿ Εὔφρονι καλλιπόμαν, ἄλλο δ' ἄγω φθιμένοις, cuius vellem elegantiam aequare potuissem. — 1 suppl. Wilam.

***139.** Loci incerti. Ross *Archaeol. Aufs.* II 675 cum Keilii adnot. Cuman. 3210.

Στήλλην Παρθ[ε]νόπης ἴδιος γαμέτης ἐπόησεν
Δαΐνης ἀλόχ[ῳ] τοῦτο χαριζόμενος.

Lectio minime dubia tituli neglegenter insculpti. — 1 ΠΑΡΘΝΟΠΗC. — 2 ΑΛΟΧΟ Keilii aliorumque mitto coniecturas, Δαΐνης nomen a δάιος adiectivo recte formatum.

***140.** In urbe. Kekulé *Thes.* 186.

α. Τεῦ σ' ἐνέπειν χρὴν τύμβον; β. ἀγακλειτοῖο Νέπ[ωτος·
α. καὶ τίς Κεκροπιδῶν γείνατο τόνδε; φράσον.
β. οὐκ ἦν ἐκ γαίης Κεκροπηίδος, ἀλλ' ἀπὸ Θρήκης.

II fere saec. — Epigramma cum in epistylio scriptum sit cippi fere integri, et ipsum integrum esse sequitur. Magnificum exordium prae scriptoris insulsitate ad nihilum recidit. — 1 suppl. Kekulé.

***141.** In arce. *Ephem. arch.* 2897. Vtor etiam Koehleri apographo.

Στέρξον ὅμως ὑπὸ] γαῖαν ἐών, μάκαρ [Ἡλιόδωρε,
εὐτόλμωι κρα]δίηι δεχνύμεν[ος θάνατον·
ἁρπακτὴς Ἀί]δης οὐκ ἄνσχετο δ[ῶρα δεχέσθαι
οὐδὲ κλίειν ἱκέτ]ου Τισαμενοῖο π[ατρός·
καὶ σὺ γὰρ ἐμβαίνε]σκες ἀταρπιτὸ[ν εἰρώεσσαν·
πείθεσθαι δ]ώροις οὐ πρ[έπει ἀθανάτους.

Sic lusimus amicorum par. Epigramma quamvis recentis aetatis (litterae ΑϹⲰ) elegans fuisse ex tenuibus frustulis perspicitur. Subscripta non intellego ¯ΙΑΘΕ.

***142.** In urbe. Edidi *Bullet. arch.* 1873 p. 247.

Πέντε καὶ εἴ]κοσι μοῦνον ἀναπλή]σασ' ἐνια[υτούς
ᾤχετο φεῦ γ[οερᾷ κηρὶ κατι]σχομένη
Δαμὼ Κογνί[του θυγάτηρ καὶ] Δειογενε[ίας,
ἣ κάλλει ψ[υχῆς πᾶσιν ἔβαλ]λεν ἔριν.

1 ϹΑϹ' apostrophi nota addita. — 4 ΤΥ dubia sunt quae posui: *animi pulcritudine illa omnibus aemulandi studium iniecit.* Soph. Phil. 67 λύπην πᾶσιν Ἀργείοις βαλεῖς.

---

143. In urbe. C. I. 1003.

Α]ἰ[λ]. Ζμύ[ρ]να χαῖρε.
Ζμύ]ρνης οὗτος ὁ τύμβος, ὃν εἰ[σοράᾳς π]αροδεῖτα,
ἐστὶ π]αρὰ φθιμένοις [ἀέ]ναος θάλαμος·
ἣν γονέες πενθοῦντες ἐπὶ τριόδου κατέθαψαν
ἑξαέτ[ιν], λυ[γ]ρὴ[ν] μοῖραν ἐνενκαμέ[νην.

II fere saec. — 1 ΛΙΑ vel ΔΙΜ apogr. lacunam praecedere non notato, unde Αἰλ. malui quam cum Boeckhio Αὐρη]λία vel Αἰ]λία scribere. — ΖΜΥΝΑ. — 2 ΟΥΤΟϹΟΤΕΟΤΥΜΒΟϹ sic fere apogr. — ΕΙⲰ . . . — 5 ΕΞΑΕΤΗΙ ἑξαέτη legebatur. — ΛΥΡΡΗ hoc ut reliqua corr. B.

---

144. Athenis Vischero, Oropi Cumanude teste, quorum ille ed. *Archaeol. und epigr. Beitr.* p. 68, Cuman. 2533.

Εἶσεν ἀ]ν[ὴρ πινυ]τὸς Μεῖσις [τ]ήνδε εἰκόνα τεύξας
μνημοσύνης ἕνεκεν νυμφιδίας ἀλόχου.
τοὔνομα Ἀθην[α]ίς εἰμι· καὶ ἐν φθιμένοις μετὰ λύπης
εἰμί, λιποῦσα πόσιν καὶ τέκνα μοι φίλια.
μοίρης μοι φθονερὸς τοῦτ' ἐπέκλωσε μίτος.

II vel III saec. — 1 εἶσεν Buecheler. Μει[λή]σι[ος] editores, cui spatium non sufficit; non novi equidem Μείσιος nomen, at ferri posse videtur.

***145.** Ad Dipylum. Cuman. 2110.

Εἰσίων Προθύμου Μιλήσιος.
Μοιρίδιοι κλωστῆρες, ἰὼ πανάφυκτον ἀνάγκη
ζεῦγμ' ἐπὶ δυστήνοις παισὶ βροτῶν θέμενοι,
τοῦ με χάριν προφυγόντα πικρὰν ὠδῖνα τεκούσης
ἠγάγετε ἱμερτοῦ πρὸς φάος ἠελίου,
5 εἰ νῦ]ν τοῖς (σ)πείρασιν λιπὼν αἰώνια πένθη
εἰκοσέτης φθιμένων στύγ[ν' ὑπὸ δώματ' ἔβην;

II saec. Interdum lapicidae socordia C formam exaravit. — 1 ἀνάγκης quem expectares genetivus non est in lapide; dativum explico *iugum eo inevitabile quod a necessitate iniunctum est.* — 2 παισὶ βροτῶν ut παῖδες ἰατρῶν vel ῥητόρων sim. apud Lucianum alios. — 3 A. Pal. VII 334 aetatis fere Hadrianeae ὦ δαῖμον, τί δέ μοι καὶ φέγγος ἔδειξας εἰς ὀλίγων ἐτέων μέτρα μινυνθάδια. — Vltimum distichon in lapide difficile legitur, supplementa incerta sunt. Qui integriorem viderunt titulum, ν[ῦν μέ]ντοι σπ. legerunt, ubi certe τοι ante σ ex more pro τοῖς scriptum est; μέν non intellego. Recepi εἰ ex Wilamowitzii coniectura. — 6 suppl. Castorches *Ephem.* 1862 p. 62 non tam obscura litterarum vestigia secutus quam sententiam apertam.

---

146. Inter marmora Elginiana. C. I. 987.

Πλουτάρχου τόδε σῆμα σαόφρονος, ὃς πολυμόχθου
κήδεος ἱμείρων ἤλυθεν Αὐσονίην,
ἔνθα πόνοισι πόνους ἀνεμέτρεε τῆλοθι πάτρης
μουνογενὴς περ ἐὼν καὶ πατέρεσσι φίλος·

ἀλλ' ἐὸν οὐκ ἐτέλεσσε πόθον μάλα περ μενεαίνων·
πρόσθε γὰρ ἀστόργου μοῖρα κίχεν θανάτου.

Epigramma bonum quamvis III vel adeo IV saeculi; litterae ΑωϹ et ı longa. Saepius si qua domus plures filios tulit, unus duove vel parentium amore destituti vel ne patrimonium dividendum lites moveret aut exponebantur aut patriam relinquebant peregre fortunam periclitaturi. Plutarchus quamquam unicus filius parentibusque carus idem tamen fecit Romaeque gloriam honoresque adpetebat. Nondum consecutus obiit Athenas, ut videtur, antea reversus. — 2 ψύχεος ἱμείρων · eadem versus sede Od. κ 555. Item homerica sunt ἐτέλεσσε πόθον, τῆλοθι πάτρης, μάλα περ μενεαίνων.

***147.** In arce descripsi fragmentum ineditum.

Ἀθάνατοι ζωὴν μὲν ἔ]χουσιν ἀγήρ[ατον αἰεί,
ὄλλυνται δ]ένδρων ὀλλυμ[ένων δρυάδες·
οἷα δὲ φύλλα ζ]ῶσι βροτῶν [γενεαί ταχυμοίρων
— — — — — — — — — — —

Supplere studui sententiam fortasse adsecutus *immortales sunt dei, longaevae dryades cum ipsis arboribus morientes, brevis hominum vita est.* — 2 Paus. X 31,10 τὰς νύμφας δὲ εἶναι πολὺν μέν τινα ἀριθμὸν βιούσας ἐτῶν, οὐ μέντοι παράπαν γε ἀπηλλαγμένας θανάτου ποιητῶν ἐστιν ἐς αὐτὰς λογος. — 3 suppl. Wilamowitz. — 4 - 6 pauca supersunt

ΝΑΡΑΙΞΥΝ
ΚΑΙΕΘ
ΑΙΜΩΝΟ

***148.** Loci incerti. Cuman. 3537.

— — — — — — — — — —
ὠκυπετὴς [δὲ μόρος . . . .
τῷ νῦν καὶ τόδ' ὑπ[ῆλθε πικρὸν σῆμ', ἀθανάτης δέ
ἴνδαλμα ψυχῆς [θεῖον ἐς αἰθέρ' ἔβη.
παῖς δὲ Μινουκί[ου ἦν . . . .
κλεινῆς τῆς[δε πάτρης ἐλπίς . . . .
— — — — — — — — — — — —

III fere saec. Ante v. 1 ne una quidem littera certa. — 2 ωκυπετὴς

μόρος Sophocles dixit Trach. 1042. — 7 sq. Cuman. ... μασανδ
ω

***149.** Rhenea in insula, nunc Veronae. C. I. 2321.

Σῆμα μὲν ἐν στήλῃ γλυπτῇ θέσαν, ἡνίκ' ἐγὼ μέν
ἀελίου γλυκερὴν λεῖπον ἐπ' ἐσχατιήν·
Ῥηνείης δέ με δέκτο μυχὸς καὶ ἀλάμπετον οὖδας
Ἀίδεω [λ]α[γόνων] κρῦψέ μ' ὑπὸ σκοτίων,
πατρὸς μὲν Δημοσθένεος, ἐτέων δύο κεἴκοσί μ' οὖσαν·
ἴστε δέ με τριτάτην ἤματος ὀλλυμένην.
ὢ μητρὸς (σ)τυγερῆς καὶ ἀδελφεοῦ εἵνεκ' ἐμεῖο·
νοῦσος ἀκωλύτῳ μόρσιμον εἷλε τύχῃ.

Litterae vulgares. — Ex meliore exemplo videtur expressum epigramma, cuius altera pars, quae ipsius mortuae res tractat, etiam minus scite facta priore; neque enim dicendi nec sentiendi elegans continuitas est. — 1 θέσαν mater fraterque v. 7. — 2 ἀελίου forma dorica ex archetypo residua. λεῖπον satis audacter dictum *abii*. cf. Pind. Pyth. XI 56 μέλανος ἀν' ἐσχατιὰν καλλίονα θανάτου. — 4 legi paullo plura prioribus ΑΙΔ'//ΩΜΑΡΘ . . . ΚΡΥ Ι ΕΜ et ΣΚΟΤΙΩΝ. Lapis hoc loco valde detritus, ut ad audaciorem coniecturam refugiendum esset. Vulgares sunt λαγόνες χθόνιοι, hic σκότιοι praeferuntur propter v. 3. — 5 corruptus nomine patris annorumve numero inserto.

---

150. Metroi loco. *Ephem.* 2773.

Φο[ί]βης [ἐνθάδε σῆμα . . . .
εἵνεκα κεδνο[σύνης . . . . . .
τιομένη βασιλεῦσιν ἀγακλέσι, [μητρὶ ποθητή
ἤδη γηραλέῃ τέρμα λάχον βιότο[υ·
ἐννεακαιδεκέτις γὰρ ἀπὸ χθονὸς Ἠ[λυσιόνδε
ἐρχομένη πεδίον θνητὸν ἔλυσα [βίον.
ἀλλ' Ἀίδης β]ουλ[ῇ]σιν ἀκαμπέσιν ἅρπασ' ἀνά[γκης
αἰθέρι δοὺς ψυχ]ήν, σῶμα δὲ Κεκροπίῃ.

— — — — — — — — — — — —

Praeter litterarum formas vel longitudo carminis inferiorem aetatem probat, cum praesertim eiusdem sepulcri alter titulus fuerit teste Pittace eisdem litteris scriptus eodemque loco inventus, quo paucis quae supersunt verbis defunctae corporis animique virtutes

laudantur *Ephem.* 2781 ἀμώμητ[ον ... σ]ῶμά τ[ε] καὶ [ψυχή ...] καὶ ἥμερον ἦθος. Nomen est v. 6 ΦΟΒΗΑ quod lego Φοίβεια, formam hanc ampliorem ratus pro Φοίβη, ut Καλλιρρόη et Καλλιρρόεια. Hinc Φοίβης restitui v. 1 cum traditum sit ΦΟΡΒΗCΙΙ — 2 ΚΕΔΝΟΛΙΙ — 3 saepius posteriorum temporum homines Caesarum amicitiam vel beneficia iactant C. I. 4519, 4 πατρός, ὃν περὶ πάντων τίμησαν βασιλῆες. In versus exitu dativus postulatur quo referas γηραλέη v. 4; nam Phoebe XIX annorum obiit. — 6 ΕΛΥCΑC — 7 ⁻^ΥΛΥCΙΝ—ΑΡΠΑCΑΝΑΧ — 9 extr. supersunt ΙΥΙΓΑΠΑΤΙ.

---

151. Apud Hephaestiam Lemni urbem. Ex Cyriaci epistola *(Targioni Tozetti Viaggi in Toscana* V 435) ed. Kirchhoff *Hermae* I 226.

Ὀκτωκαιδε[κέ]τιν με χυτὴ κ[όν]ις ἥδε καλύπτει
Καλλιστὼ μητρὸς δ[ε]ξαμένην ὄνομα,
ἣι λείπω πανόδυρτον ἐνὶ μεγάροισιν ἀνείην,
πατρί τ' ἐμῷ Ζώ[ῳ] δάκρυα λυγρότατα·
ναίω δ' εὐσεβέων ἁγνὸν περικαλλέα χῶρον
σ[ύ]νθρονος ἡρώων εἵν[ε]κα σωφροσ[ύ]ν[η]ς.
ἀκμὴν δ' οὐ γενετῆρες ἐμήν, οὐκ ἐσθλὸς ὅμαιμος,
οὐ πόσις, ἀλλ' Ἀίδης λυγρὸς ἐκαρπίσατο.
τοῖός τοι θνητῶν μογερὸς βίος, ὧν ἀτέλεστοι
ἐλπίδες, αἷ[ς] μοιρῶν νήματ' ἐπικρέμαται.
ἀλλά μοι, ὦ γενετῆ[ρε]ς, ἐσαθρήσαντες, ὁ θνητῶν
ὡς φέρεται πάντων λυγροπαθὴς βίοτος,
ἤδη δυστήνου κατὰ δώματα λήγετε πένθους·
καὶ φθιμένῃ γὰρ ἐμοὶ τοῦτο ποθεινότατον.

Καλλιστὼ Ζώου Ἐλευσεινίου θυγάτηρ, ἡ φιλόστοργος πρὸς γονεῖς, ἁγνὴ περὶ γάμον, [ἡ] καὶ καλὴ καὶ ἀγαθή, ἀρετῇ διαφέρουσα.

ὁ δῆμος / *ὁ Ἰμβρίων.* — *ὁ δῆμος* / *ὁ Τενεδίων.*

Poetam valde recentem (quamquam v. 3 ΗΙ scriptum est) arguit oratio vulgaribus nominibus adiectivis sententiis tamquam obruta, molesta garrulitas, duplex χῶρος vocabuli epitheton v. 5, bis repetitum λυγρός adiectivum (v. 4 et 8), quo accedit nove dictum λυγροπαθής pro αἰνοπαθής. Vitia non dico apographi, sed editionis correxit Kirchhoff. 1 ΔΕΤΙΝ — 2 ΔΗΞ — 4 ΖΩΗ — 6 ΣΤΝ — ΕΙΝΗΚΑΣΟΦΡΟΣΙΝΑΣ — 9 ΤΟΙΟΙΣ

— 10 ΑΙΜΟΙ — 11 ΓΕΝΕΤΗΣ — 17 ΝΕΚΑΙ. Infra sub voce Τενεδίων hae litterae ΔΧΟΔ, quae ad epigramma non pertinent.

---

152. Inter marmora Elginiana. C. I. 765. Hicks p. 146.

Πο. [Αἴ]λιος Φαῖδρος Σουνιεύς, υἱὸς τοῦ ἐξ Εὐπατριδῶν ἐξηγητοῦ καὶ ἱερονείκου καὶ ξυστάρχου Αἰλίου Θεοφίλου τοῦ Πι[στοτ]έλους Σουνιέως καὶ Κεκροπίας τῆς Ἀθηνίωνος Φαληρέως τοῦ διὰ βίου περιηγητοῦ θυγατρός.

Κεκροπία μὲν ἐμοὶ σαόφρων πέλει, ὦ ξένε, μήτηρ,
ξυνὸν γῆς πατρίας οὔνομ' ἐνεγκαμένη·
ἐ]κ δὲ πατρὸς γενόμην μεγακύδεος ἐν Κεκρόπεσσι
Θεοφίλου προγόνοις καὶ γένει Εὐπατρίδου·
οἷς βρεφέ]ων καὶ πρὶν μὲν ἀνήρπασεν ἄγριος αἶσα
τερπνῶν] παρθενικὴν ἄνθος Ἀθηναίδα.
ἀμφὶ δ' ἐμεῦ καὶ δῆμος ὁ πᾶς ἐδάκρυσεν Ἀθήνης
εἵνεκεν ἡλικίας τ' ἠδὲ σαοφροσύνης
καὶ κάλλευς μελέων ἀνδρηίου, ὥς τε μάλιστα
παιδείᾳ πινυτῇ καὶ σοφίῃ μελόμην.
δάκρυα δ'οὐ ψύχει γενέτης ἐμὸς οἰκτρὸς ὀλέσσας
εὐφροσύνην βιότου καὶ χέρα γηροκόμον.
μέτρον μοι ζωῆς ἔτη εἴκοσιν, οὔνομα Φαῖδρος,
χήρας Λευκείας λέκτρ' ἀλόχου λιπόμην·
κούρην δ'ἣν τεκόμην, γεραροὶ κομέουσι τοκῆες
βαιὴν ἀντὶ τόσης, δύσμοροι, ἀγλαίης.

II fere saec. Ionicae dialecto constanter persequendae impar fuit aut poeta aut lapicida. — 5 . . . . . Ι⁻ΩΝ Hicks, qui bene supplevit; pendet autem βρεφέων genetivus ab ἄνθος voc., unde sequitur v. 6 non ad ἄνθος sed ad βρεφέων referendum adiectivum requiri, et τερπνῶν quidem spatium explet. — 9 ὥς τε i. e. καὶ ὡς. — 14 uxoris nomen non Λουκία, sed Luceia.

---

153. In urbe. Ex Schinae Hughesii Muelleri apographis C. I. 956.

Οὔνομα Θεσμοφάνην με πατὴρ φίλος ἠδ' ἅμα μήτηρ
κίκλησκον δυεροῦ πρὶν θανάτοιο τυχεῖν·
ἑπτὰ δέ μοι μοῖραι περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς
ἐκλώσαντο μίτοις ἄτροπα γραψάμεναι·

καὶ [μὴ]ν καὶ πάντων με καλῶν, ὅσα παισὶ φερίστοις,
  πλῆσεν προφρονέως κλεινὸς ἐμεῖο πατήρ·
πάσας γὰρ λοιβάς τε και ὅσσα μέμηλε θεοῖσιν
  εἵνεκ' ἐμῆς ψυχῆς οὐ λίπε μειλιχίοις.
καὶ γάρ μ' Εὐμ[όλποιο] θυηπόλοι εἰρεσιώνην
  τ]εύξαντες [μεγάλην ὤπ]ασαν εὐκλείην·
στέμμα δέ [μοι πλέξαντο] Διωνύσου θιασῶται,
  πυρφόρ[ου ἐν Δηοῦς μυστι]κά τ' ἐξετέλουν.
ἦ] ῥα καλὸν [γ]έ[ρας ἔσχον, εἰ ἀψευδ]ὴς λόγος ἀνδρῶν,
  παῖδας [ἀποθνήσκειν οὓ]ς φιλέουσι θεοί.
τοὕνεκά μοι, πάτερ ἐσθλέ, φάνη· σ[ὺ δὲ] μηκέτι σεῖο
  τειρόμενος γλυκερὴν τρῦχε χρόνῳ κραδίην.

Litterae vulgares. — 2 nihil hic reconditius quaerendum cum Welckero; πρὶν — τυχεῖν idem est quod adstrictioris linguae poetae dicunt ἐν ζωῇ. — 4 ῥαψάμεναι Kiessling. — 5 ΚΑΙΗΕΝ corr. Welcker *Syll.* 9; erravit aliquotiens lapicida v. 14. 15. — 9sq. suppl. Blomfield, nisi quod μεγάλην pro ἱερὴν Boeckh. — 11 sq. legunt fere στέμμα δὲ [καὶ κισσοῖο] Δ.θιασῶται πυρφόρ[οι εἰς τόδε μοι μνῆμα] κατεξετέλουν in quibus cum alia minus intellego tum dubito vehementer de verbo κατεκτελεῖν; adiectivum in — ικός certo fuit, μυστικός potest fuisse. Reliqua quae posui Wilamowitzii supplementa sunt admodum incerta. — 13 ΚΑΛΟΝΕΕΙ Boeckh σέβας εἴμ', εἰ μὴ ψευδής, Welcker τέλος ἔστ'. γέρας quod intuli hoc est quod dei puerum abripere dignati sunt. — 14 ΠΑΙΔΑΣΝ vel ΣΝ apogrr., dein ΡΑΣ Hugh., reliqui ΩΣ. Mirum si non scripsisset poeta quod coniectum ab aliis recepi; nam ὃν οἱ θεοὶ φιλοῦσιν ἀποθνήσκει νέος notissimus est versiculus Menandreus creberrimaque in epitymbiis sententia. — 15 ΦΑΝΗΣΕΙΜΗ κτλ'. lapis, quod frustra explicant; meam coniecturam occupavit Iacobs. — τοὕνεκα i. e. quia puerili aetate VII annorum morior.

***154.** Loci incerti. Cuman. 1455. Emendatius dedi in *Fleckeis. Ann.* 1873 p. 814.

Τ. Οὐάρ[ιος
Χαρεῖν[ος

Αὐτὰρ ἐμοὶ πατρὶς [Πόντου πόλις] ἦν Ἀμάσεια,
  αὐτὰρ Χαρῖνος [οὔνομα·
θνήσκω δ' ὠκύμο[ρος νεαρᾶς] ἀκμῆς ἐν ἀώτῳ·
  τί] τοῦδε δυσπο[τμώτερον;

Litterae vulgares. — Metri genus perspexit Wilamowitz, qui v. 3 eleganter *βρο]τοῦ δὲ δύσπο[τμος φύσις* coniecit, at nec singularis *βροτοῦ* aptus est neque ab initio plus duae litterae perierunt.

***155.** Ad Areopagum. Cuman. 830.

Σωτία] Κοσσινίου — *Σωτία Κοσσιν[ία*
θυγάτη]ρ, γ[ό]νῳ δὲ — *'Εράτωνος Με[ιλη-*
. . . . .]δρου Μαραθωνίου — *σίου γυνή.*

Μοίρας] θρέψατε παῖδα, τοκῆες, οὐκ εἰς εὐμοίρους.
ὤλισθε]ν ἐξ ζωῆς χρόνο[υ,
λά[μ]ψασ' οἷά τε λαμπάς· ἀ[γάλλετο δαί]μονι χρη[στῷ
— — — — — — — — — — —

Epigramma pessime insculptum admodum recens videtur; metrum ex antecedentis similitudine finxi. Praescripta nomina supplevit editor, nisi quod Σωτία addidi. — 1 *μοῖραι εὔμοιροι* ut *γῆ βαθύγεως* sim. v. Schneider *Philol.* XXIII 437. Deinde voluit poeta *ἐς οὐκ*, erravit lapicida. — 2 sq:

ΧΡΟΝΟ///ΛΑΨ/////ΑΣLΟΙΑΤΕΛΑΜΠΑΣ////
Λ⌒ΝΓΧΡΗ

quae restituere conatus sum coll. A. P. VII 295 *ἀλλ' ἔθανε — λύχνος ὁποῖα τῷ μακρῷ σβεσθεὶς ἐν χρόνῳ αὐτόματος.* Non constat *λάψασ'* scripserit ille an turbaverit lapicida; notanda vero *ἀσύνδετος* poetae dictio.

---

156. In urbe. C. I. 1001. Descripsit Cuman. 3299.

Γ]αῖα μὲν εἰς φάος ἦρε, Σιβύρτιε, γαῖα δὲ κεύθει
σῶμα, πνοὴν δ' αἰθὴρ ἔλαβεν πάλιν, ὅσπερ ἔδωκεν·
πατρὶ δὲ σῶι καὶ μητρὶ λιπὼν λύπας ὑπ' ἀνάνκης
ὤιχου ἀναρπασθεὶς ἑπτὰ ἔτη γ[εγ]ονώς.

I fere saeculi. — 1 *ἦ(κ;)ε* Cuman. cf Kohelet XII 7 *καὶ τὸ πνεῦμα ἐπιστρέψῃ πρὸς τὸν θεόν, ὃς ἔδωκεν αὐτό* et quae alia adtulit Bernays *Phocylid.* VIII.

---

157. In urbe. Cuman. 3509. In mediis litteris interposita puellae XII fere annorum imago.

'Ηλικίης χοικῶν, ὁ δὲ δαίμων ἔφθασε τοὺς Χοῦς.

Videntur χοικαί adpellari quibus per aetatem Choum pompae sacrae interesse licuit; instabant Χόες, at priusquam adessent puellulam abripuit mors. Χοῦς formam iure mireris.

---

158. In urbe. C. I. 1025. Cuman. 2944.

Ἡδίστης τόδε σῆμα θυγατρὸς παιδικόν ἐστιν.

Ἡδίστης iure Boeckhio adiectivum videtur. — Cumanudes de παιδικόν vocabulo dubitat, quod additum est ut aetas filiae notetur nomine adhuc carentis.

---

159. In odeo Herodis. Cuman. 3519.

Τηροῦσ' ἣ διέ]μεινεν ἀείμνηστον τρόπον, αὕτη·
ἧς μὲν σῶμ' ἐνὶ] γ[ῇ κ]εῖται, ψυχὴ δ' ἐν Ὀλύμπ[ῳ.

1 . . . . λειν. Μ forma quae aperte fuit satis bonam aetatem vindicat titulo. — Structura satis dura sed qua leviorem vix invenies.

---

160. Circa Cephisiam. Ross *Mus. Rh.* VIII 123.

Ἥλιος καὶ γαῖα καὶ οὐρανὸς [εὐρὺς ἔσονται
μάρτυρες, ὡς . . . .
οὕνεκα οἱ καὶ δένδρ . . . .
καὶ πηγαὶ προχ[ε. . . . .
σοὶ Ῥήγιλλα.

Ne sententiam quidem certo modo adsecutus sum. Sunt versus Herodis Attici in Regillae sepulcro vel circa tumulum positi. Potest ille arbores fontesque mortem uxoris deflentes finxisse, ut Gregorius fecit A. P. VIII 97 et 129, vel dolore arefactos ad Antiphili exemplum A. P. VII 141, vel denique celebris epigrammatis homerici memor haec potest scripsisse: οὕνεκά οἱ καὶ δένδρ[ε' ἕως (ΔΕΝΔΡΩ Ross) κ' ἔτι μακρὰ τεθήλῃ καὶ πηγαὶ προχέωσιν ὕδωρ, μνήμην διασώσω. Quo sumpto v. 2 haec fuit sententia *testes sunto quantopere uxoris morte adflictus sim.* Supersunt ΩΣΜΕΙΟΠ, ut ludam ὥς με τὸ πένθος ἐπ' ἐσθλῇ τρῦχε γυναικί. Lucos aquasque invocare proclive erat, quibus abunde villa Cephisiana instructa esset. Gell. N. A. I 2.

---

*161 In hortis regiis. Cuman. 1863.

— — — — — — — — — — — — —
. . . . . . κέλευθα θαλάσ]σια ν[ηὶ μελαίνῃ
Ἀττικίην πρή[ξ]ασαν· ἑκὰς δ' ἀπὸ σ[ῆμα Μιλήτου
Καρσὶ παρὰ προγόνοισι γεραιρομ[ένῃ ποτ' ἔτευξαν
χώρῳ κεκριμένῳ θέμενοι παλ[άμαις τόδ' ἑταῖροι.
Ἀττικίᾳ τῇ θεοειδεστ[άτῃ, τῇ φρονούσῃ
τὰ ὅσια καὶ Ἀθήνης . . . . . .

Epigramma recentissimum, at ionicae dialecti valde memorabile exemplum. Attice nobili loco in Caria nata Athenis Minervae fortasse sacerdos obiit; nam v. 6 vix aliud fuit quam Ἀθήνης [ἱερασαμένῃ. Supplementis sententiam indicavi. — 5 ἁγνείῃ δ' ἐστὶ φρονεῖν ὅσια.

---

162. Athenis. Ex schedis Fourmontianis. C. I. 997.

. . . . βίοτον] φίλον ὤλεσα Πρίσκος
ἕβδομον [ἡνίκ'] ἔτος κακὸν ἤλυ[θε]· δή τότε γάρ με
δακρυόεις Ἀίδης σὺν Ἐρει[νύ]σιν ἡίστωσεν·
τύμβος δὲ στονόεις ὅδε [μ]' ἴσχει, ὅς ῥα τέτυκται
ἀγχοῦ Νυμφάων, ὅθεν ἄ[ρδεται] ἄστυ Ἀθήνης,
πᾶσιν ἀγγελέειν [μ]ε παρο[ῦσι τ' ἐπ]εσσομένοις τε.

Post aedificatum ab Hadriano aquaeductum (v. 5), in cuius vicinia ad Lycabettum illius temporis necropolis fuisse videtur. — 2 ἡνίκα Welcker *Syll.* 11. — 3 ΕΡΕΙΛ.CΙΝ corr. Iacobs. — 4 μ' quod cum ὅδε in lapide extremum versus vocabulum sit facile excidere potuit supplevit Boeckh. — 5 suppl. Iacobs. — 6 ἀπαγγελέειν (ἀπαγγελέει με Boeckh) Boecking in suo exemplo C. I. G. Bonnae adservato. At metrum etiam v. 4 violatum.

---

163. *Baphae.* Ex schedis Fourmontianis C. I. 1029.

Ἐνθ]άδε τῷδε τάφῳ κεῖται φ[ῶς ἔξοχος ἄλλων
πᾶσι βρο]τ[ο]ῖς ἀρέσας πίστιν π[ᾶσ]ά[ν τε φυλάξας·
μνῆμα μ]ὲν [ο]ὖν ἀρετῆς τήνδε στήλην ἐ[πέθηκεν
— — — — — — — — — — — — —

Litterae recentes ϹⲰ, at indoles antiquior est. — 1 ΛΔΕ suppl. Boeckh. — 2 ΤΙΙϹ dein Π_ΛΛ. Omnibus placuisse gloriatur Sotios saeculi IV homo v. epigr. 64. — 3 suppl. Boeckh.

---

*164. In arce fragmentum ineditum.

Τήνδ' ἀρετῇ . . . . ἀπ]οκυδήνασαν Ἀθήνας·
κωφὸν μὲν τύμβος λάχε]ν οὔνομα σώματος οὗτος,
τηλοῦ δ' . . . .] ἔδεκτο τάφος Θεοδώρην·
. . . . α]ἰθέριοι . . . .

III fere saeculi. — 1 ἀποκυδαίνω verbo Hierocles utitur Neoplatonicus apud Stob. flor. 84, 20. — 2 Pinyti ep. A. P. VII 16 ὀστέα μὲν καὶ κωφὸν ἔχει τάφος οὔνομα Σαπφοῦς. — 3 A. P. VII 25 οὗτος Ἀνακρείοντα — πάτρης τύμβος ἔδεκτο Τέω. — 4 *anima ad coelum evecta est.* — Spatio interiecto pauci litterarum apices superant.

---

*165. Loci incerti. Cuman. 3532.

Ἄνδ[ρα . . . .
Αὐσονίων ε[. . . . . . .] γαῖ[α . . .
υἷα κλυτὸν [nomen patris, nomen defuncti], ὃς δύο [παῖδας
παρθενικὰς ἀλ[οχόν τε λιπὼν] ὑπεδ[ύσατο τύμβον.

Litterae εωθ.

---

*166. Ad turrim Andronici. Post alios ed. Stephani *Ind. l. Dorpat.* 1849.

Μὴ κείνει λίθον [ἐκ] γαίης, ἄνθρω[π]ε πανοῦργε,
μή σ' ἄταφον, τ[λ]ῆμον, κύνες ἑ[λ]κήσωσι θανό[ν]τα.

Infimae aetatis epigramma, cui similia multa apud Gregorium A. P. VIII 179 sqq.

---

*167. Ad Olympicum. Bursian *Act. societ. litt. Saxon.* XII 201. Cuman. 2907.

Μεῖνον, ἄκουσον ἐμοῦ, ὁδοιπόρε, τίς ποτ' ἔφυ με·
Παρδάλας μ' ἔσπειρε πατήρ, γαστὴρ δέ μ' ἔτικτεν
Εὐτυχίδος·
οὔνομά μοι δὲ Εὐτυχιανός·
παιδείας γὰρ ἐγὼ πινυτῆς ἤλπιζα γενέσθαι
καὶ χάριταν δοῦναι μητρὶ καὶ πατέρι, νῦν δέ με μοῖρα
ἥρπασεν οὐχ ὁσίως ἕνδεκ' ἔχοντα ἔτη.

1 non novit formam nobiliorem παροδοιπόρε, qua metrum sustentaret, cf. *Comment. Bonn.* p. 28 — ἔφυ legitur in lapide. — 5 C. I. 1958 tit. Thessalon. κεῖσαι ἄξιος ἧς ἐγένου σοφίας, ubi male Boeckh ἐγεύου. — 6 χάριταν forma non magis barbara quam ἤλπιζα. Scribere poterat δοῦναι τοκέεσσιν.

***168.** Loci incerti. Cuman. 1613.

Ἀστακείης γέης Ἀντώνιος ἐνθάδε κεῖμε,
ἰς χθόνα τὴν Κεκρόπιων, ὡς ἤφεραν ἐνθάδε μοῖρε,
σωθείς, ἐκ πελάγους τοῦτον ἔχω λιμέναν,
Κεντρίκις ἐν [σ]ίγνῳ, οἰνοχαρὴς δὲ φίλοις.
σώζεσθω ἰς πατρίδαν πᾶς ὁ πλοιζόμενος.

4 ΕΝΕΙΓΝΩ quod correxi; cf. epigr. latin. *Herm.* I 156 *Delmatius signo prisco de nomine Laetus.* Signum nomen est ex arbitrio sive statim nato sive postea aliquando inditum; plerumque haec signa inde a III p. Chr. n. saeculo in - *ius* desinere observavit Mommsen *Herm.* l. s. s. 158 adn. Sic Antonius Centricio signo utebatur, ex quo frigidissimum lusum captavit poetula.

---

169. In urbe. C. I. 1012. Hicks p. 156.

Ἡ ποτε κυδιόωσα ξανθαῖς ἐπὶ κρατὸς ἐθίραις
καὶ χαριτοβλεφάροις ὄμμασι λαμπομένη,
χιονέοις τε πρέπουσα προςώποις ἠδὲ παρειαῖς
καὶ γλυκεροῦ στόματος ὄπα λιριόεσσαν ἱεῖσα
χίλεσι πορφυρέοις ἐλεφαντινέων δι' ὀδόντων,
παντοίην τε ἀρετὴν περικάλλεϊ σώματι θεῖσα,
ἣν τέκεν Εὐτυχίδη σθεναρῷ Κιλικία χαριτῶπις,
εἰκοσιπενταέτης Τρυφέρα τῇδ' ἐν χθονὶ κεῖται.
Ἑρμέρως δὲ Ἀριστομάχοιο πατρὸς καὶ μητέρος......
μνῆμ' ἀλόχῳ φιλίῃ θήκατο κουριδίῃ.

Litterae vulgares, quibus qui eruditiores videri cupiebant infima aetate utebantur. Verborum copia, virtutum corporis mentisque exaggeratio, adiectivorum usus vere byzantinus et Charitone dignus; quae contra metrum facta sunt, non tango. — 1 ex antiquiore exemplo sumptus videtur, ubi fuerit ὅς ποτε κυδιόων. — 9 matris nomen periit.

---

170. Prope arcem muro insertus lapis. Bursian *Act. societ. Saxon.* XII 203. Cuman. 3535.

— — — — — — — — — — —

. . . . ὃς ἐν ἀθανάτοις βιοτεύει
. . . . . υἱὸς] δὲ πέλεν πολυηράτῳ ἀνδρί,
. . . .]μα τὸν ἡ Διὸς αἰγιόχοιο
παῖς θέτο· ἡ δὲ φύσις οὐ]κ ἐγείνατο κρέσσονα φῶτα·
δεινὸς ὃς ἔξοχ]α πάντων εὐσεβείας καὶ τοῦ καλοῦ
. . . . δεσ]μοὺς ἀρρήκτους ἀλύτους διασώζειν
καὶ . . . τούτω]ν ἀμφοτέρων χρῆσ[θ]αι κανόνι φησίν.
. . . . λ]έλοιπέ με τὸν Εὐστάθιον ὁ πολύζηλος
. . . . ότ]ατον ὁ Λαχάρης· ἀλλ' αὐτὸς ἐμαυτόν
ἦγον προφρον]έως ἐφ' ἅπερ ἂν καὶ ζῶντες ἦγον ἐκεῖνοι,
ἀλλ' οὔτε τοῦ πάππου] χείρων οὔτε τοῦ πατρὸς ἐγενόμην ὀλίγον.

Paene taedet inter epigrammata referre quae Eustathius inficetissimus puer imperitissime consuit. Pertinere autem videtur epitaphium ad hominem suo tempore celebrem, ad Lacharem rhetorem philosophumque sub imperatore Leone v fere saeculo Athenis prodocentem. Suidas s. v. Λαχάρης ex Damascio huius aequali plurimorum eum praeceptorem vocat coll. s. v. Σουπηριανός. φιλόσοφος ἄξιος καλεῖσθαι μᾶλλον ἢ σοφιστής· ἐπεὶ καὶ ἄλλως θεοφιλὴς ἀνὴρ ἦν ὁ Λαχάρης, ὅς γε τὰς ὄψεις ἀποβαλὼν πάλιν ἀνεκτήσατο. Philosophiae est τοῦ καλοῦ, pietatis τῆς εὐσεβείας θεσμοὺς διασώζειν v. 5. Singula minime studui ad balbutientis pueruli sententiam restituere; argumentum tituli haud magis ineptum quam apertum. Ante v. 1 Cuman. versu extremo Κ.CΙΘΥΜω — 3 *quem Minerva in sapientia principem reddiderat.* — 7 ἀμφοτέρων i. e. εὐσεβείας καὶ τοῦ καλοῦ — 9 ΧΡΗCΑΙ Burs. Cuman. corr. Bursian. — 10 ἐκεῖνοι avus (de quo v. 1) et pater Lachares (de quo omnia inde a. v. 2 usque ad v. 9).

***171.** In urbe. Ephem. 594. Cuman. 3336.

Χαίροιτε.
Σώζων ἐνθάδ' ἐγὼ κεῖμαι,
Σώζων κλεινὸς ἀνὴρ ὑπ' ἀνδράσι τρισί τε τυφθείς
καὶ ὑπὸ πάντων ἀνδρῶν ἐκδικίας νυκτὸς τετυχηκώς·
ἦν γὰρ ἔτη κἀμοὶ ἑπτά τε καὶ κ̄ (εἴκοσι).

Ineptiora nunquam leges neque κλεινότερον ἄνδρα videbis. Offenderat Sozon aliquot homines, quorum cum omnes iniuriae persequendae

causa eum opperirentur tres noctivagum percusserunt. — 4 εἴκοσι tribrachys est ἴκοσι pronuntianti.

---

*172. Loci incerti. Cuman. 2527.

. . . . οισιν εχει . . . . . εν
. . . . . . Ἀδαμάντιος, [γαῖα πατρὶς δ' Ἐ]φύρη·
κλαίουσιν φθίμενον δ' ἄ]λοχος φίλη [ἠδ' ἅμα] παῖδες.

1 εχοπ Cum. εχ◡π ego.

Appendix christianorum epigrammatum.[1]

*173. In arce. Cuman. 2755.

perierunt quattuor hexametri.
. . . . πολύμ]ητιν ἀμύμονα φέδιμο[ν ἄνδρα
. . . . . . κ]λῄσατ' ἐνὶ φθιμένο[ις·
ἥραθ' ὅτις δόξην] τε δίκης κὲ ἀγακλε[ὲς εὖχος,
. . . . . . τ]οὺς ἀγαθοὺς φιλέω[ν.

. . . . θε]ουδέος ἀνθυπάτο[ιο
. . . . μ]ε[γ]αυχέος οἰκιστῆρο[ς
. . . . . πλοῦτον πᾶ]σιν ἀπίρονα δῶκας πο[λίταις,
τούτῳ ἀγαλλόμενός τε πολὺ] πλέον ἢ κτεάνεσσιν.

. . . . . ἐξ ὑπάτω]ν ἀρχῆς κλέος ἄφθιτο[ν ἕξεις
. . . . ὄλβιε Δημόκρατες,
Αἴακος ὡς δώροισιν] ἀκήρατος ἢ Ῥαδάμανθυς
. . . . ἄμ]φεπες ἔργα δίκης.

. . . . κρῖμα] δίκης μετὰ λοίσθιον ἦμα[ρ
. . . . ⌐ΗΝ κατέχι Κέκροπος ἥδε

Αὐτῷ τόνδε φίλῳ τε] κασιγνήτῳ γεγαῶτι
τεῦξε τάφον nomen fratris ὄ]φρα κὲ ἐν φθιμένοις
τοὺς δύ' ὁμοφρονέοντ]ας ὁμὴ σορὸς ἀμφικαλύπτ[οι,
ἡ δὲ πέλοι γνωστὴ πᾶσι]ν ὁμοφροσύνη.

[1]) Recepi quotquot antiquiora viderentur; iambos byzantinos omnino seclusi.

IV vel V. adeo saeculo positum epitaphium Democratis Achaiae proconsulis christiani (v. 17). Carminis ars haec est, ut alternis hexametris quaternis et distichis binis maior pars composita sit, quo cognito cum unius saltem versus vestigia ante v. 1 superent quot versus perierint ab initio certo licet adfirmare. Pravae pronuntiandi consuetudini compluriens indulsit lapidarius, numeros corrupit poeta v. 11 et fortasse v. 18. — 6 *ἐν φθιμένοις* i. q. *τὸν φθίμενον* coll. v. 20. — 8 scolion ap. Bergk. 21 *'Αδμήτου λόγον ὦ' ταῖρε μαθὼν τοὺς ἀγαθοὺς φίλει.* — 10 ΕΙΑΥΧΕΟϹ correxi. — 11 Welcker *Syll.* 159 *ἀντ' εὐεργεσίης τὴν πολλάκι δῶκε πόληι* et C. I. 434, 12 (de Hadriano) *ἄσπετον ὃς πάσαις πλοῦτον κατέχευε πόλεσσι.* — 16 ΡΕΠΕϹ ego, *ρεπες* Cuman. — 17 ΛΔΙΚΗϹ duo fuerunt hexametri, quorum in priore dicebatur anima *τὸ κρῖμα δίκης* novissimo die opperiri, corpus Attico solo conditum esse. Sed ipsa verba v. 18 graviter turbata videntur. — 21 extr. *πτε[ι* Cuman. ΠΤ . . ego; de optativo non dubito; cf. Il. ψ 91 *ὣς δὲ καὶ ὀστέα νῶιν ὁμὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι.* — 22 suppl. Wilamowitz.

***174.** In arce. Cuman. 3549.

Ἀσκληπιοδότης ἱερόν, φίλε, δέρκεο κάλλος
ψυχῆς ἀθανάτης καὶ σώματος· ἀμφοτέροις γὰρ
ἓν φύσις ὤπασε κάλλος ἀκήρατον· εἰ δέ ἑ μοῖρα
ἥρπασεν, οὐκ ἐδάμασσε· θανοῦσα γὰρ οὐ θάνε μούνη·
οὐδὲ πόσιν προλέλοιπε, καὶ εἰ λίπε, νῦν δ'ἔτι μᾶλλον
οὐρανόθεν μιν ὁρᾷ καὶ τέρπεται ἠδὲ φυλάσσει.

Litterae eaedem quae prioris epigrammatis.

---

175. Ad ecclesiam Lamprotissam. C. I. 9319. Cum. 3609.

Ὁ Φωτίου παῖς Φώτιος τοῦ . . . . . . ος
ἐκ Ζωίλου θυγατρὸς ἦν Δημοστράτης.
γῆ σῶμα κρύπτει τῇδέ γ', ἀλλ' ἐς αἰθέρα
ψυχὴ διέπτη καὶ σύνεστιν οἷς τὸ πρίν. ·Α + [Ω
τὸ γὰρ γέρας τρόπου γε τοῦ χρηστοῦ λάχεν.

Litterae eaedem. Probos versus ut faceret ille bis inportunam *γε* particulam inseruit v. 3 et 5.

---

*176. In Stadio. Cuman. 3544.

† Ἀθηνοδώραν τὴν ἀγαθήν, τὴν Ἀττικήν,
τὴν Θαυμασίου γυναῖκα, τὴν φιλένθεον,
παιδία τεκοῦσαν καὶ τρέφουσαν νήπια
ἡ γῆ λαβοῦσα τὴν νέαν, τὴν μητέρα
κατέχει, γάλακτος δεομένων τῶν παιδίων.

Litterae ϵϲω.

---

177. In urbe. Ex schedis Fourmontianis C. I. 9309.

Εὐγενὴς ἀνὴρ Νικήφορος ἐνθάδε κῖτε,
πλείστους φίλους προλιπὼν γῆι κέκρυπτε,
μόνην ἐάσας γαμετὴν καὶ ἄχαια νήπια τέκ[ν]α

Litterae ᴀϵϲω. Videtur haesisse scriptor hexametros faceret an senarios. — 2 ΓΕΙ notabilis scriptura. — 3 ἄχαια i. e. ἄχεα ut explicat Kirchhoff. Cumanudes coniecit ἄχαρα vel ἄκακα satis mire. Si quid mutandum sit, scripserim ἄθλια.

---

*178. Fragmentum ineditum descripsi in Barbaceo.

. . . . Π]αυλίνας μακαριωτ[άτης
. . . . ἀφήρπασε παῖδ' ἀπὸ μητρός
. . . . . . μή]τιν κἀνείασε νήπια τέκνα.

Litterae ᴀϲϵω. — Paulina recens mater et matrem reliquit et νήπια τέκνα. — 1 ab initio κοιμητήριον tale quid. — 3 πολύμητιν sim.

II. INSVLARUM ET ASIAE.

AETATE ET INDOLE INSIGNIA.

179. Corcyrae. Editores et interpretes enumeravit Ross *Arch. Aufs.* II 563 sqq.

Υἱοῦ Τλασίαϝο Μενεκράτεος τόδε σᾶμα,
Οἰανθέος γενεάν· τόδε δ'αὐτῶι δᾶμος ἐποίει·
ἦς γὰρ πρόξενϝος, δάμου φίλος· ἀλλ' ἐνὶ πόντωι
ὤλετο· δαμόσιον δὲ . . . .
Πραξιμένης δ' αὐτῶι γ[αία]ς ἀπὸ πατρίδος ἐνθὼν
σὺν δάμωι τόδε σᾶμα κασιγνήτοιο πονήθη.

VI saec. ineuntis cf. Kirchhoff *Stud.*[2] p. 83. Signum quadratum ante v. 1 (◊) ornamenti gratia additum videtur. — 4 post *δέ* haec ΚΛΦ et quaedam alia etiam magis incerta Reicienda sunt eorum supplementa, qui enuntiatum effecerunt participiale, velut Franz *δαμοσίων δέκατον προστάς ἐνιαυτόν*, aptum vero ex vetusto hoc et inhabili dicendi genere Schneidewin posuit *δαμόσιον δὲ καθίκετο πένθος ἅπαντας* vel sicut Anglus anonymus *Diar. class.* 1845 p. 142 *πένθος ἕκαστον.* Similiter enim in re dissimili Solon fr. 4,27 *οὕτω δημόσιον κακὸν ἔρχεται οἴκαδ' ἑκάστῳ.* — 5 *αὐτοῖ* Schneidewin, qua forma ignota opus non est. Dein *γαίας* suppl. Philetas (*διάλεξις περὶ τῆς ἐν Κερκύρᾳ Μενεκρατείου ἐπιγραφῆς, ἐν Κερκ.* 1844) — 6 *πονήθη* sensu activo, ut Archiloch. fr. 12 *εἰ κείνου κεφαλὴν καὶ χαρίεντα μέλεα Ἥφαιστος - ἀμφεπονήθη* cf. Bergk *hist. litt. gr.* I 122 adn. 185. — Praximenem probabile est statim in fratris proxeniae honorem suffectum esse, quippe quae *διὰ γένους* tradi soleret.

180. Corcyrae. Editores v. ap. Rossium *Arch. Aufs.* II 575 sqq.

Σᾶμα τόδε Ἀρνιάδα· χαροπὸς τόνδ' ὤλεσεν Ἄρης
βαρνάμενον παρὰ ναυσὶν ἐπ' Ἀράθθοιο ῥοϜαῖσι
πολλὸν ἀριστεύϜοντα κατὰ στόϜεσ(σ)αν ἀϜυτάν.

VI saec. ineunt. cf. Kirchhoff Stud.[2] p. 83. Dicendi genus politius quam antecedentis epigrammatis. — In Arniadis proelio interfecti tumulo fortasse posita fuerat leonis imago quam prope inventam sepulcri ἐπίθημα fuisse adfirmant, cf. Anth. Pal. VII 161. 426. Certe non quadrat leo ad Menecratis naufragi titulum. — 2 non navalem fuisse pugnam contra interpretes moneo.

---

181. Corcyrae. Bergmann *Hermae* vol. I 136. Ceteros non curo.

Στάλα ΞενϜάρεος τοῦ Μείξιος εἴμ' ἐπὶ τύμ[β]ωι.

VI saec. Kirchh. *Stud.*[2] p. 79 adn. — Nisi neglegenter lapidarium rem gessisse constaret, retinerem τύμῳ.

---

182. Titulum in Acarnania septentrionali inventum Anactorii esse ex Corinthio litterarum genere recte conlegit Kirchhoff *Stud.*[2] p. 82. C. I. Add. II 1794 h.

Προκλείδας [τ]ό[δ]ε σᾶμα κεκλήσε[τ]αι ἐγγὺς ὁδοῖο,
ὃς περὶ τᾶς αὑτοῦ γᾶς θάνε μαρνάμενος.

V saec. — 1 ΙΟΛΒ itemque Ι pro Τ in κεκλήσεται. — Non recte Boeckh praestare ait Προκλείδα genetivum: *sepulcrum hoc praetereuntibus Proclidas nominabitur* sicut, quod exemplum Keil adtulit (*Diar. litt. antiq.* 1849 p. 524), Tissaphernis hortus Alcibiades adpellabatur. Similiter C. I. 2058 ἕως οὗ ὁ ἥρως Σωσίας. — ἐγγὺς ὁδοῖο cf. n. 3 et 10.

---

183. Inter Corcyraeos titulos editum epigramma et ipsum Corcyraeum esse bene suspicatur Boeckh C. I. 1914.

Ἦ μάλα δὴ περὶ σεῖο λυγρὸμ πότμον ἔκλυε πάτρα,
Ἀλκή[ν], Ἀμφιλόχωγγαῖα θρασυπτολέμων,
οὕνεκεν Ἰλλυριοῖσιν ὑφ' ἱππομάχοισι δαμάσθης·
ὀστέα δ' ἐν νάσ[ω]ι [τ]αῖδ' ἕταροι ἔκτερισαν,
καί σου ἀποφθιμένου πιστοὶ φίλοι οὐκ ἐλάθοντο
ΣΙΝΝΑ, *φυλόπιδος δ' ἐξέρυσαν στυγερᾶς*

Ἀμφίλοχοι, θρασέων εὖ εἰδότες ἔργον ἀκόντων,
οἵ σε μέγ' ἀχνύμενοι συγγενῆ ἐκτέρισαν.

Sat bonae aetatis, etsi п forma traditur. — 2 ΑΛΚΗ cum Ruhnkenio et Mustoxyda correxerunt ἀλκίμα, quod ineptum est civitatis epitheton; nomen defuncti fuisse eo magis credo, quod illic terrarum cum in Corcyra Alcinoi insula tum apud Amphilochios, quorum Ἀλκμεών est ἥρως κτίστης plurima nomina ab ἀλκή derivata inveniuntur. Ἀλκήν posui a Wilamowitzio inventum, cuius generis nomina e nummis illyricis adtulit Friedlaender *Hermae* VII 47. — 4 ΝΑΣΟΙΓΑΙΔ corr. Ruhnken. — 6 ΣΙΝΝΑ nomen putaverunt, mihi corruptum videtur; ἔντεα coni. Wilam.

---

184. Corcyrae. C. I. 1886.

Μυρί' ἀποφθιμένοιο τάφωι περὶ τῶιδε χυθεῖσα
παιδὸς Ἀλεξάνδρου μύρατο Καλλιόπα.
ὠκύμορον καὶ ἄτεκνον ἐπεὶ θέτο παῖδ' ὑπὸ γαίαι
ἑπτακαιεικοσέτους πνεῦμα λιπόντα βίον,
ἵστορα παιδείας, τόξωι κλυτόν, ὧι ποκα ληστάς
ἀνδροφόνους ἁλίαις κτεῖνεν ἐπὶ Στροφάσιν.
ἀλλ' ἴθι νῦν, παροδῖτα, τὸν ἐκ χθονὸς Ἀλκινόοιο
'χαῖρ' εἰπὼν ἀγαθοῦ παῖδ' ἀγαθὸν Σατύρου.

Videtur scriptum epigramma ante a. 227, quo anno Romani Illyriorum latrocinia sustulerunt Polyb. II 11sq. Mirum tamen in ληστάς voc. iota omissum esse. — 7 insolenter dictum χαῖρε εἰπεῖν τινα, at cf. A. P. XII 155 μή μ' εἴπῃς πάλιν ὧδε.

---

185. Corcyrae C. I. 1907.

Ὀδῖτα, βαιὸν σάματι σταθεὶς πάρα
μάθοις κεν ἀτρέκειαν· ἴσθι δ' ὡς πατρός
Ἀθηνίωνος σὺν ταφῆσι κλήζεται,
καὶ Μνασέαν αὔδασον οὔνομ' ἄφθιτον,
καὶ γνῶθι μύθους, οἷς σοφῶς ἐτέρπετο.
ἅι μὲν τὰ κόσμου σεμνὰ καὶ δι' ἀστέρων
δι[ῆλθ]ε τὰν πυρωπὸν αἰθεροδρόμω[ν
κέλευθον, ἅι δὲ] καὶ γεωμόρον τέχναν
γραμμαῖσιν ἰχνεύτειραν· εὐ[δα]εῖ [ν]οΐ
κατεῖδ' Ὁμήρου δέλτον, ἇς ἐνὶ πτυχαῖς

ὁ [τρ]ιπλανάτας ἐστὶ Λαρτίου γόνος
καὶ μῆνις ἁ καρ[η]άτων· ἐπ' ἀτρεκές
μ]άθε[ς] τὰ πάντ', ὧν ἐσθλὸν ἄρατο κλέος.
νέ[αι] δ' ἐν ἀκμᾶι κοῦρον, ὧι πόρεν τέχναν,
. . . . τε]τρώκοντα δή
ὑπ' ἁλίωι πλειῶνας εἰςιδὼν φάος
ποθεινὸς ἀστοῖς τάνδ' ὑπήλυθε χθόνα.

Difficillimum epigramma primo vel ante vel post Chr. n. saeculo adsignari potest. Apographa tria sunt Mustoxydis Dodwelli Schinae, quorum nullum aut presse sequaris aut plane abicias. — 4 Mnaseas Cephallenius C. I. 1928. Alium indicavit Welcker *Syll.* 32 commemoratum a Manethone V 266 ἀστρολόγον πινυτὸν καὶ ῥήτορα καὶ φιλόμουσον ῥυθμοῖς καὶ μέτρων ποιήμασιν εὔστοχον ἄνδρα. — οὔνομ' ἄφθιτον e Schina recepi, reliqui οὔνομα φθιτοῦ, quod languet post σὺν ταφῆσι. — 7 sq. suppl. Boeckh. αἰθεροδρόμοι aves apud Aristoph. Avv. 1384. — 9 ΕΥΑΔ ΕΙΝΔΕΟΙ Mustox. ΕΥΑΔΕΙΝΔΟΙ Schin. ΕΥΑΔΕΙΔΟΙ Dodw. Recepi Hermanni coniecturam, qui etsi *ficto vocabulo* graece tamen loquitur. — 11 ΟΠΙΠΛ ἐπί praepositionem nihili esse vidit Boeckh, neque tamen pluris est quod ipse posuit ὅ τε πλ. Hermann πολυπλανάτας, cui meum praetuli. — 12 ΑΚΑΡΝΙΑΤΩΝ Αἰακίδαο Graefe Boeckhio probare potuit. Quid opus esset vidit Hermann, qui ἁ στρατηλατῶν nimis audacter scripsit; meam recepi coniecturam. — 13 ΔΑΘΕΤ Schin. Dodw. ΔΑΘΕΞ Mustox. In eis quae scripsi minus offendor neglecta aspirata quam nudo genetivo ὧν cf. Theocr. XXIV 122 πολλὰ θοῶν ἐξήρατ' ἀγώνων-κειμήλια. Wilamowitz κατεῖδ'. Ὁμήρου δέλτον-ἐπ' ἀτρεκὲς μάθ'· ἐξ ἀπάντων κτλ'., quae ideo non probo, quod verbis ἐπ' ἀτρεκὲς μάθ . . aperte repetitur ex v. 2 viatoris conpellatio. — 14 ΝΕΝΑΕΝ Dodw. Schin. ΝΕ.ΝΔΕΝ Mustoxydas, quem constat haud raro interpolare quod ipsi opus videatur. νέαι δ'ἐν scripsi, reliqui νέον δ'ἐν. — 15 ΟΝΗΝΕΥΝ cum 12 fere litterarum lacuna Dodw. Schin. ΟΝΥΝΕΝ Must. ὄνυμ' Εὔνομον λιπών με Boeckh, quorum ὄνυμ' pessima Welckeri coniectura est. Olim Welcker ὁμευνέτιν τ' ἔλειψε, quam sententiam equidem certam duco. — 16 Antip. Sidon. A. P. VII 93 ἐκ πολλοῦ πλειῶνος i. e. propter longum aevum.

---

186. Corcyrae sub statua vidit Cyriacus. C. I. 1888.

Βασιλείδης ἐτῶν κγ. ἥρως χαῖρε.
Εἰ, φίλε,] πυνθάνεαι, τίς ἔφυν, ξένε, τίς δ' ἐγενήθην,
ὦ] παροδεῖτα, μάθε στὰς ὀλίγον πρὸ τάφων.

γεννᾷ μὲν Γλαῦκός με πατήρ, τίκτει δέ με μήτηρ
Χρυσογόνη καί μευ δύσμορος οὐκ ὄνατο·
τηλόθι γὰρ πάτρης Βειθυνίδος ὤλεσα θυμόν
ναυτιλίῃ λυγρῇ νηί τ' ἐμῇ πίσυνος·
κεῖμαι δ' ἐν Σχερίῃ παρὰ θεῖν' ἁλὸς ἠνεμόεσσαν
ὕστατα λυγρὸν ἐμοὶ δερκόμενος πέλαγος.

Romanae aetatis. — 1 supplevi. εἴπερ, εἰ μέν, εἰ τάχα ceteri; cf. A.P. VII 337, quod carmen ex lapide descriptum ab hoc versu incipit nullis coniecturis temptando μή με θοῶς, κύδιστε, παρέρχεο τύμβον, ὁδῖτα, σοῖσιν ἀκοιμήτοις ποσσί, κελευθοπόρε.

---

187. Ithacae. C. I. 1925.

Τήνω τοι τόδε σᾶμα τὸ λάινον, ὦ [ξ]έν', Εὐ[θ]υδάμ[ω,
ὅς ποκ' ἐν ἀμφιάλωι πρᾶτος ἐ[γ]ε[ν]τ' Ἰθάκαι
καὶ βουλᾶι καὶ χερσὶν ἐς Ἄρεα· Τιμέαι δὲ παιδί
ἔλλιπε καὶ κτῆσιν καὶ κλέος ἀθάνατον.

Artem alexandrinam una particula τοι v. 1 et numeri, aetatem congruam litterae produnt. — 1 ΗΕΝ emendationem occupavit Meineke *Delect. Anth.* p. 120 adn. — ΕΥΟΥΔΑΜ. corr. Boeckh. — 2 ΕΝΕΙΤ vel ΕΝΕΤΙ corr. Buttmann.

---

188. Aeginae. Ephem. 2649.

Γλευκίτα τόδε σᾶμα τοῦ Κυπρίου τοῦ Σαλαμι[νί]ου·
Διότιμός με ἐπέθηκε.

IV saec. ο pro ου scriptum. — 1 ΣΑΛΑΜΙΜΟ corr. Buecheler. Mirum quod non scripsit ἐκ Σαλαμῖνος. — Epigramma integrum videtur.

---

189. In Melo insula. C. I. 2439.

Στέργω καὶ φθιμένα τὸν ἐμὸν πόσιν· οὐ γὰρ ὀθνείαις
φροντίσιν θαητὸν τύμβον ἔτευξε βροτοῖς.
καὶ τιμαῖς ἰσόμοιρον ἔθηκε(ν) τὰν ὁμόλεκτρον
ἥρωσι(ν), φίλτρων εἵνεκα τερπνοτάτων.
κλεινὸν δ' οὔνομά μοι, ξένε, Κυδίλα· ἐσθλὰ δὲ ναίω
δώματα Φερσεφόνας χώρωι ἐν εὐσεβέων,
πατρὸς κλ[η]ιζομένα Δαμα[ι]νέτου, ἐκ δέ γε μητρός

Κλεισφύσσας, δοιῶν εὐγενετῶν γονέων.
αἰνείσθω ξυνόμε[υν]ος, ἐπεί γέ με κά[πο]θανοῦσαν
Ζήλων ἀθανάταις ἠγλάισεν χάρισιν.

III fere saeculi epigramma, ut eius aetatis, qua bucolica caesura vel maxime valeret; quo magis miror, si v. 3 non scripserit poeta ἔθηκέ με, quamquam illius generis versus vel Theocritei inveniuntur. Errasse interdum lapicidam docet v. 9, ubi ΚΑΙΘΑΝΟΥΣΑΝ traditur correctum a Boeckhio. — 5 nominis interpretatio, sicut etiam v. 10 ζηλῶν subintellegi debet. — 7 ΚΑΥΖΟΜΕΝΑ iota adscriptum non fuit. Δαμανέτου lapis, corr. Boeckh; fortasse Δαμηνέτου.

---

190. Pholegandri. Anaglypho senex cum cane exsculptus. C. I. 2445.

Χαίρειν τὸν κ[ατ]ὰ γᾶς ε[ἴπ]ας, ξένε, Διογένη [μ]ε
βαῖν' ἐπὶ σὰν πρᾶξ[ι]ν τύγχανέ θ' [ὤ]ν ἐθέ[λ]εις.
ἐννεακαιδεχέτης γὰρ ὑπὸ στυγερᾶς ἐδαμάσθην
νοῦσον καὶ λείπω τὸν γλυκὺν ἀέλιον,
ἀνίκ' ἔδει με γονεῦσι τίνειν χάριν· ἡ δὲ συνήμων
ΛΛΘΔ *εἰς ἀφανῆ τόνδε . . . .*

Melioris aetatis videtur quam ut traditae ϲ formae fidas, melioris certe artis quam ut Boeckhii emendationem Λάθα v. 6 pro vera habeas, unde nec supplementum eius recepi τόνδε μ' ἔκρυψε τάφον. — 1 ΕΠΙΑϹ — ⧄Ε — 3 ΠΡΑΞΑΝ — ΟΝΕΘΕΝΕΙϹ quae omnia corr. Boeckh.

---

191. Thera in insula. Michaelis *Ann. Inst.* 1864 p. 258.

Ὁ δᾶμος ἀφηρώιξε καὶ ἐτείμασε τὸν ἱερῆα Ἀπόλλωνος Καρνήου διὰ γένους Ἄδμητον Θεοκλείδα πάσας ἀρετᾶς ἕνεκα καὶ σωφροσύνας.

Εἴ τι παρ' Αἱμονιεῦσι γένος πολιοῖο Φέρητος,
εἴ τι παρ' Εὐρώται κόμπασαν Οἰβαλίδαι
ἀνδράσιν ἐν προτέροις καθαρώτατον, οἳ βασιλήων
παῖδες καὶ μεγάλων ἦσαν ἀπ' ἀθανάτων·
τοῦτο λαχὼν Ἄδμητος ἴ[σ]ο[ν πι]νυτῆτι [καὶ] αἰδοῖ
μοῖραν ἀνέπλησεν ῥιγεδανοῦ βιότου,
μητρὶ λιπὼν ἀλόχῳ τε βαρὺν πόνον· ἀλλὰ τί θαῦμα;
καὶ Θέτις Αἰακίδην κλαῦσεν ἀποφθίμενον.

Aetatis romanae. — De sacerdotio Aegidarum cf. Boeckh ad Pind.

Pyth. V 74. — 1 sq. *si quidem Oebalidae sive Thessali seu Lacedaemonii recte originem a Pherete ducendam iactaverunt, eandem ego Admetus iactare potui.* — 5 Ι[illegible]Λ[illegible]Ο[illegible]ΗΝΥΤΗΤΙΞΟΝΑΙΔΟΙ ὁμοῦ πινυτῇ τε καὶ αἰδοῖ editor. ἴσον Wilamowitz.

---

192. In Thera. Boeckh *Act. acad. Berol.* 1836 p. 99.

Ὁ δᾶμος ἀφηρώιξε κτλ'. eadem quae in titulo antecedenti.

Οὐ μόνον [η]ὐχούμην Λακεδαίμονος ἐκ βασιλήων,
ξ]υνὰ δὲ Θετταλίης ἐκ προγόνων γενόμην·
σώζω δ' Ἀδμήτου κατ' ἴσον κλέος, ὡς ὄνομ' ἔ[σ]χ[ον.
εἰ δὲ δύω λείποντα τριηκοστοῦ ἔτεός με
Θευκλείδα πατρὸς νόσφισε μοῖρ' ὀλοή,
τετλάτω ὡς Πηλεὺς ὡς προπάτωρ τε Φέρης·
οὐδὲ γὰρ ἄρ[κε]σιν ἔσχεν· ἐπεὶ πάντως ἂν ὑπέστη
δὶς θανέε[ι]ν [αὐ]τὸς [ζῶ]ντ' ἔ[μὲ] λειπόμενος.

Epigramma superiori simillimum, licet artis paullo rudioris, memorabile est insertis duobus versibus 3 et 4, quorum prior nomen, alter aetatem defuncti indicat; faciendum ille curaverat bonum carmen, quod suis corrupit rebus. Primitus tale quid fuerit εἰ δέ με νόσφισε μοῖρα πατρὸς νεότητος ἐν ἀκμῇ, τετλάτω κτλ'. — 1 ΕΥΧΟΥΜΗΝ — 2 ΣΥΝΑ — 7 ΑΡΑΙΣΙΝ — 8 ΕΤΟΣΤΟΝΤΕΝΛΕΙ quae omnia simul cum levioribus quibusdam corruptelis emendavit Boeckh. Praeterea v. 3 ΕΥΧΩ ille ἴσχω legit.

---

193. In Therae vico Epanachori. Ross *Inscr. ined.* 118. Quae praeter epigramma in sinistra lapidis parte comparent litterarum vestigia alia de inscriptione residua esse videntur.

— — — — — — — — —

ὁ μουσοτέχνας μ' ἐκ[τ]ρέφει Καλλίκ[ριτ]ος
πᾶσαν μάθησιν ὑμνο[π]ο[ι]ὸν ἐνδιδρύς·
εἰς μέτρα θ' ἥ[β]ης ὡς ἀνη[γ]όμην, τότε
ἄωρος εἰς ἄ[κα]μπτον [ᾠχό]μην τρ[ίβ]ον·
ἔχεις ἅπαντα μῦθον· εὐό[δει, ξένε.

II a. Chr. n. saec. — Emendavit fere Keil *Iahnii Annal.* LX p. 282 nec multum discrepant Franz vel Welcker *Mus. Rh.* III 93. VI 84. — 1 ΕΚΛΡΕΦΕΙ — 2 ΝΟΙΣΟΥΟΝ — 3 ΘΗΚΗΣ expectares δ' ἥβης, at in titulo mutilo iudicare difficile est. ΑΝΗΡ corr. Wilam. — 4 ΑΡ.ΜΙΙΤΟΝΟΝϹΜΗ

ΝΤΡ.ΟΝ ᾠχόμην Keil, cetera ego correxi. — 5 ΕΥΟΘΗΙ corr. Keil. C. I. 3706 ἔρρωσο, ὑγίαινε, εὐόδει. — Lapicidam dorico sermoni adsuetum prodit μουσοτέχνας forma.

---

194. Prope Astypalaeam. Ross *Inscr. ined.* 164. Titulus ita male habitus est, ut praestet editoris apographum integrum transcribere.

. . . . ΑΙΛΑΙΑΡΧΕΜΗΝΙΔΑΝ
. . . ΔΙΠΟΖΑΝΒΕΒΑΚΑΤΑΝΥΠΟΧΘΟΝΙ
. . . . ΣΥ.ΑΥΤ..ΘΕΑΝΕΥΚΛΕΕΣΤΑΤΑΝ
. . . ΩΝΠΟΛΙΤΑΣΕΣΘΛΟΣΑΛΛΑΚΑΙΘΑΝΩΝ
ΓΕΓ . . . . ΠΑΤΡΟΣ . ΛΛΕΑΝΤΕΘΙΜΕΝΟΣ
. . ΤΙ\ΙΟΙΣ.ΛΕΛΦΘΥΤ.ΕΣΤΙΝΕΥΚΛΕΕΣΤΑΤΑΝ
. . . . . Τ.Σ.ΟΙΤ.ΝΒΩΛΟΣ..ΣΤΕΩΝΔΑΠΟ
. L . . . . . ΟΣ . ΑΚΑΙΠΟΝΑΝΘΕΣΙΝΒΡΥΟΙ

1 Ἀρχεμηνίδας nomen notum, at accusativum, si quidem est, non explico. — 2 πρ]ὸς ἂν βέβακα τὰν ὑπὸ χθονί — [τιμαῖ]σι [κ]αὶ τ[εθν]ῶσαν εὐκλεεστάταν, uxor videtur prior obiisse, quam gaudet nunc revisere. — 4 οὐ ζ]ῶν πολίτας ἐσθλὸς ἀλλὰ καὶ θανών. — 5 sq. γεγ[ὼς δὲ] πατρός conicerem nisi proximo versu sequeretur ἀδελφοῦ τε. Dein denuo uxor memorari videtur εὐκλεεστάταν - ἄκ]οιτ[ι]ν βῶλος. ὀστέων δ' ἀπό - ἄνθεσιν βρύοι, quorum ut sententia perclara, ita verba obscurissima, nec quod ἄκαρπον v. 8 esse putaveris scio quo referam. Cf. A. P. VII 222 alia.

---

195. Vaxi vel Axi Cretensium. C. I. 2599 coll. Addendis.

Μή μου ἐνυβρίξῃς ἁγνὸν τάφον, ὦ παροδῖτα,
μή σοι μηνίσῃ πικρὸν ἐπ' Ἀγεσίλας
Περσεφόνα τε κόρα Δαμάτερος· ἀλλὰ παρέρπων
εἰπὸν Ἀρατίῳ· γαῖαν ἔχοις ἐλαφράν.

Elegans epigramma litteris optimis scriptum cum dativis coniunctivisve iota non sit additum primo p. Chr. n. saeculo superius vix potest esse. Ceterum ex peiore apographo plurima recte constituerat Bentley. — 4 legebatur Ἀρατείῳ, recte ex poetae certe sententia.

---

196. Apud Eremopolin Cretae. Spratt *Itin. Cret.* II 420 coll. tab.

Τὸ[ν θρ]ασὺν ἐν θή[ρ]αις Δαμάρατον, [ξένε, λεύσσεις

λαμπρὰ κυναγεσίας ἔργα πονη[σάμενον·
ὃν γενέτας ἔσπειρε Ἀμμώνιος, ἐσ[θλὸν ἐν ὅπλοις
κ]αὶ βουλᾷ, πίστι δ' ἔξοχον ἀμερ[ίων.
εἰκοσ]έτη δ' ἔκλαυσαν ὁμήλικες· ὅν[τι δὲ τοίῳ,
ὡς θέμις] εὐσεβέων, πατρὶς [ἔτευξε τάφον.

Selwynis Angli supplementa sunt, nisi quod v. 5sq. mea praetuli. — 1 ΘΗΛΙΣ. Idem exordium duorum Nicaeensium epigrammatum (infra n. 350sq. τὸν θρασὺν ἐν σταδίοις ἐσορᾷς με νέκυν, παροδῖτα, coll. App. Planud. 379 τὸν θρασὺν ἡνιοχῆα.

---

197. Rhodi. Ross *Diar. archaeol.* 1844 p. 133 n. 12.

Τέχνας μὲν παράσαμον ἔχει τάφος· εἰμὶ δὲ Χρύσω[ν,
πατρὶς δ' ἐστὶ Κνίδος, γᾶ δέ μ' ἔχει Ῥοδία.

---

891. Rhodi. Ross *Inscr. ined.* 281.

Οὐ τὸ θανεῖν ἀλγ]εινόν, ὅπερ καὶ [π]ᾶσι [πρό]κειται,
ἀλλὰ πρὶν ἡλικία]ς καὶ γονέων πρότερον.

Notum distichon, cuius hoc longe vetustissimum est exemplum. Litterae ΓΣ. — 1 ΒΑΣ . . . .

---

199. Telo in insula. Ross *Hellenica* I 66.

Μνῆμα τόδ' εἰ]σάθρησον, ὁδοιπ[όρε], Καλλιρο[είης,
ἡλικίης] κεδνῆς ἣν ἕλε πρόσθ' Ἀίδης·
πατρίδα] δὲ φράζεν Σέλγ[η]ν· γυάλοις δ' ἐνὶ Τήλου
προςφι]λὲς ἐνναέταις ἤνυσα τέρμα βίου·
τοὔνεκ]α λοιβαῖσιν [π]άρ[εδ]ρος θυσίαισί τε θάσσωι,
τίμι]α τ' εὐσεβίης πᾶσιν ἔθη[κ]α [γ]έρα.

III vel II a. Chr. n. saeculi. — 1sq. restituit Hermann apud Rossium, nisi quod Καλλιρόης γάρ voluit. — 3 ΣΕΛΓΙΝ egregie hoc distichon refecit Buecheler. — 5 ΤΑΡ . . ΡΟΣ quod correxi, nec de τοὔνεκα dubito; incertiora sunt v. 6 supplementa, ubi Hermann a vero longe aberravit: *eo quod iam sacris color, omnibus pietatis praemia quanti valeant demonstro.* θάσσω verbum fortasse ad anaglyphum spectat. — 6 ΕΘΗΓΑΤΕΡΑ ἔθηκα γέρας Herm.

---

200. In Co insula. Ross *Inscr. ined.* 304.

Ἰσ[θμὲ π]αλαι[γ]ενέος νήσσ[ο]υ πέδον, ἄφθι[τ]ε δῆμ[ε,
σοὶ μεγάλων δώρων καὶ νέκυς οἶδα χάριν·
εἰκόνι καὶ στεφάνοισιν ἀειμνήστῳ [τε . . . .
σήματι τοῦ πικροῦ ῥῦσιν ἔχω θανάτου.

Aetatis romanae. — 1 ΙΣC⁻ΞΙΙΑΛΑΙΕ — ΝΗΣΣΘΥ — ΑΦΘΙΙΕ rest. editor. — 3 γερασθείς Welcker *Mus. Rh.* VI 84 non augurans opinor fore ut aliquando in titulo perrecenti Phrygio participium inveniretur μνῆμα γερασσάμενος. Tamen non recepi, nec γεγηθώς nec πεποιθώς mihi satisfacit. — Coniunxit Ross cum hoc carmine titulum 303 ὁ δᾶμος τῶν Ἰσθμιωτῶν ἐτίμασεν τιμαῖς τρίταις Σάτυρον Θεμιστοκλέους ἰατρὸν στεφάνῳ χρυσέῳ καὶ εἰκόνι χαλκῇ ἀρετᾶς ἕνεκεν τᾶς κατὰ τὰν τέχναν καὶ εὐνοίας τᾶς ἐς αὐτόν. Et medicus si fuit ille, intellegis acumen v. 4 *uti ego totiens a vobis mortem defendebam, ita me iam vestris honoribus a mortis oblivione vindicavistis.*

---

201. In Co insula. Ross *Inscr. ined.* 174 et ex novo apographo *Hellen.* I 2 p. 97 *(Inscr. ined.* fasc. III p. 4[illegible]. Omnium optime tractavit novo apographo nisus Keil *Allgem. Littztg.* 1849 p. 635 sqq.

Θευδότα ἁ [μάτ]ηρ σε [τέκε], Στόλε, δάκρυ· ἄ[φν]ως γὰρ
ἁρπάξας σ' Ἀίδας σὰν ἐμάρανεν ἀκμάν·
συνκέχυται γενέτας δὲ Ποσείδιππος, κλυτὸν ἔρνος
ζαλωτὸν πένψας Περσεφόνας θαλάμοις,
γυμνάδος αὐστηρὸν διέτη πόνον ἐκτελέσαντα
ἀρτίχνουν γονέων ἐλπίδα γηραλέην.

I fere a. Chr. n. saec. — 1 Keil Ι..ΗΡΣΕ..◡ΣΣΤΟΛΕ quod ipse correxit, nomen tamen Εὔοδε fuisse citra necessitatem existimans. Vltima ex peiore apographo restituerat Hermann. A. P. VII 527 Θεύδοτε, κηδεμόνων μέγα δάκρυον. — 6 C. I. 2240 τὰς γὰρ ἀφ' ὑμῶν — Ἅιδης γηροτρόφους ἐλπίδας ὠρφάνισεν.

---

202. Halicarnassi viderunt Birch (*Diar. arch.* 1859 p. 56) et Newton *(Discoveries of Halicarnass* tab. 97, 64); sed Co advectum esse perspexit Wilamowitz.

Μελανθίου τοῦ Δημητρίου τοῦ Μελανθίου ἰατροῦ τὸ μνῆμα.

Εὕδεις, ὦ φιλότεκνε Μελάνθιε, καὶ βαθὺν ὕπνον
εὕδεις, ἰατρῶν ὦ πολυπειρότατε·
ἀλ]λ' Ἀίδας ζωοῖσιν ἐναντίος, ὃς τὸν ἀρωγόν
νούσων εἰς Μερόπων οὐκ ἐφύλαξεν ἄκη.
εἰς ἑαυτόν.
Τὸν τέχνῃ λάμψαντα Μελάνθιον ἰητῆρα
χθώ[ν με Κό]ως κρύπτει πρέσβυν ἀλυπότατον.

I vel II p. Chr. n. saeculi. — 1 φιλότεχνε Bergk *Diar. arch.* l. s. s. At cf. C. I. 1802 πατὴρ φιλότεκνος, nimirum liberi superstites monumentum posuerunt. — ναὶ βαθὺν ὕ. eleganter Wilamowitz. — 4 Μερόπων i. e. Coorum, ut recte idem interpretatur, certa simul ratione v. 6 lacunam explens. — 5 sq. ipse Melanthius utpote medicus ionice loquitur.

---

203. Cnidi. Newton *Discoveries of Halicarnass* cett. I tab. 95,58. Lapis superne integer.

Ἥβας δὴ κείνας, [οἵας τύπον ἔστιν ἰδέσθαι,
μνᾶμα πατρὸ[ς χεῖρες καλὸν ἔθεντο τόδε·
τοῖος, Καλλικρατέ[ς, ποτ' ἐών, φίλε, κηρὶ δαμασθεὶς
θῦνες ἀνὰ σκιερ[οὺς Περσεφόνας θαλάμους.

III vel II a. Chr. n. saec.

---

204. Cnidi. Newton tab. 94,54.

a. *Λαϊνά σοι τύμβω[ν] δωμήματα Θεῖος ἔτευξα,*
Ἀτθίς, ὁ δὶς τῆς σῆς ἡλικίης προ[τ]ερῶν,
εὐξάμενος χειρῶν ἀπὸ σῶν κόνιν· ἄκριτε δαῖμον,
ἀμφοτέροις ἡμῖν ἔσβεσας ἠέλιον.

b. *Ἀτθίς, ἐμοὶ ζή(σ)α(σ)α καὶ εἰς ἐμὲ πνεῦμα λιποῦσα,*
ὡς πάρος εὐφροσύνης, νῦν δακρύων πρόφασι,
ἁγνὰ πουλυγόητε, τί πένθιμον ὕπνον ἰαύεις,
ἀνδρὸς ἀπὸ στέρνων οὔποτε θεῖσα κάρα,
Θεῖον ἐρημώσασα τὸν οὐκέτι; σοὶ γὰρ ἐς Ἅδαν
ἦλθον ὁμοῦ ζωᾶς ἐλπίδες ἁμετέρας.

c. *Οὐκ ἔπιον Λήθης Ἀιδωνίδος ἔσχατον ὕδωρ,*
ὥς σε παρηγορίην κἂν φθιμένοισιν ἔχω,
Θεῖε, πλέον δύστηνε, γάμων ὅτι τῶν ἀμιάντων

νοσφισθεὶς κλαίεις χηροσύνην θαλάμων.

15d. Τοῦτο σαοφροσύνας γέρας Ἀτθίδι ταῖ πολυκλαύτωι
οὐκ ἴσον, οὐδὲ ἀρετᾶς ἄξιον, ἀλλ' ἐθέμαν
μνάμαν εἰς αἰῶνα φερώνυμον, αὐτὸς ἀνάγκαι
Θεῖος νηπιάχωι πνεῦμα χαριζόμενος·
οἴσω γὰρ καὶ τοῦτο χάριν σέο καὶ τὸν ἀπηνῆ
ὄμμασι τοῖς στυγνοῖς ὄψομαι ἠέλιον.

I a. Chr. n. saeculo non antiquior titulus rara quadam verborum compositionisque arte conspicuus. Vtraque enim binorum distichorum stropha ionice, utraque ternorum dorice scripta est, nisi quod v. 6 εὐφροσύνης et v. 20 ἠέλιον lapidario parum curioso excidit: sententiarum tamen quam dicunt strophicam responsionem frustra quaeres. Numeri admodum celeres, quorum si quando penthemimere impeditur volubilitas, compensatur haec mora bucolica caesura; quae ipsa sicubi fere desideratur (v. 13), inciditur κατὰ τρίτον τροχαῖον. Quae sunt etiam Bionis aliorumque aequalium poetarum leges metricae. — 2 ΠΡΟΓΕΡΩΝ correxi. Verbo προτερεῖν neminem novi qui hoc significatu usus sit praeter Dionysium Halicarnassensem Cnidiorum finitimum. — 5 ΖΗΖΑΖΑ ut saepe illic terrarum. — 18 gravius non vidi fato unquam opprobrium factum. — 22 στυγνοῖς ὄμμασι *miseris oculis*, sicut supra n. 149 ὦ μητρὸς στυγερῆς.

---

205. Ad Halicarnassum. Wescher *Rev. archéol.* 1846 II 134

Μύρτον Εὐβούλου Μυνδία,
χρηστὴ χαῖρε.
Πατρὶς μὲν Μύνδος, γενέτωρ δέ μευ ἔπλετ' Ἰάσων,
στοργαῖ δ' Εὐβούλου κούρα ἀνεγραφόμαν·
τέκνον δ' ἀρτιγάλακτον Ἰάσονα ματρὶ λιποῦσα
ζωᾶς ἐστερόμαν ἐννεακαιδεχέτις·
αἰακτὰν δὲ θύγατρα κατεστενάχησε Στρατεία
οἷά τις εἰναλία δάκρυσιν ἀλκυονίς.
τοὔνεκα τὰν κατὰ γᾶς Μύρτον, ξένοι, αὐδήσαντες
χαίρειν τὰν αὐτὰν ἀντινέμεσθε χάριν.

II fere a. Chr. n. saec. — 2 Myrton ab Eubulo adoptata caelebs partum edidisse videtur. — 6 egi de hoc versu *Comment. Bonnens.* p. 26 Adde [Moschi] III 40 ἀλκυονὶς δ' οὐ τόσσον (sic legendum esse docent

superiora) *ἐπ' αἰγιαλοῖς χέε δάκρυ*, ut corrigit postrema Buecheler *M. Rh.* XXX 38.

---

206. Halicarnassi. Newton I tab. 89,10 coll. *Diar. archaeol.* 1859 p. 56.

Μναμεῖον τόδε σεῖο πατὴρ ἐποίησεν ἑαυτοῦ
χερσὶν πᾶσιν ὁρᾶν σᾶς ἀρετᾶς ἕνεκεν·
καὶ ἐγὼ ὕπερθ' ἑστῶσα προσημαίνω παριοῦσιν
ὡς υἱὸν Μόσχου τόνδ' ἔχω Ἑρμοκράτην
Χαλκιδέων χώρας ἐνθάδε ἀποφθίμενον.

Christo nato vix antiquius. — 3 loquitur *στήλη* ipsi tumulo superimposita.

---

207. Halicarnassi. Newton tab. 88,8 coll. v. II[3] 699.

Ὁ] πρὶν ἐνὶ ζωοῖσι φίλοις φίλος, ὁ πρὶν ἐν ἀστοῖς
ἡδύς, ὁ Πιερίδων γυμνασίου τε φίλος,
Κλειογένης, ὑὸς Θεοδώρου, τῷδ' ὑπὸ τύμβῳ
κεῖ]ται Ἀλεξάνδρᾳ μητρὶ λιπὼν δάκρυα·
τὰς γὰ]ρ ἀεὶ γενέταισιν ὀφειλομένας ὑπὸ τέκνων
[πρὶν τῖσαι χάριτας κάτθαν' ἄωρος ἐών.]

I fere p. Chr. n. saec. — 1 sq. *ὁ πρίν - ὁ πρίν - ὁ* similes particularum *οὐ* et *εἰ* eisdem versuum sedibus anaphorae in Antipatris Sidonii epigrammatis (eius enim sunt) A. P. VII 409 et 413. — 5sq. supplevi sententiam vulgarem. Legit Newton . . . . ΕΑΕΙ vel ΡΑΕΙ.

---

208. In Thaso duo lapides. Conze *Itin. insular. maris Thrac.* p. 19. sqq.

a. *Ἄρτι με νυμφιδίων ἀπὸ δύσμορον ἥρπασε παστῶν*
δαίμων ἐς τριτάτην νισόμενον δεκάδα,
ἀρτιβίου περόωντα κατ' εὐκλέα θέσμια δόξας
στυγνὸς ἄπαιδα δόμοις ἀμφεκάλυψ' Ἀίδης
Ἀντιφόωντα, γοναῖσι Σοφοκλέος ὃν τέκε μάτηρ
Ἥρω, τᾷ λιπόμαν οὐ τέκος, ἀλλὰ τάφον.
αἰαῖ, τίπτε, Τύχα, με τὸν εὐκλέα πατρίδι κόσμον,
τλάμονα δυσπενθής, ὠρφάνισας βιότου;

b[1]. *Ὁ τύμβος ἐσθλὸν υἷα τὸν Σοφοκλέος*

Εὐρυμενίδην κέκευθεν, ᾧ βίου μόνα
ἐτῶν διεξάμειπτο διπλόα δεκάς·
κατεῖδε δ' οὔτι νυμφικῶν ἐφίμερον
παστὸν γάμων πάρεδρον, ἀλλ' ὑπ' ὀλβίων
σφαλεὶς μελάθρων στυγνὸν ἦλθ' ὑπ' Ἀίδαν,
δυσπενθὲς Ἡροῖ ματρὶ καὶ συναίμοσι
λιπὼν φίλαισιν ἄλγος· ἁ δ' ἀλιστεφής
δόξας ἕκατι τῷδε πατρία Θάσος
τὰ σεμνὰ τιμᾶς δῶρ' ἔνειμεν εὐκλέους.

b*. *Οὐ γάμον, οὐχ ὑμέναιον ἐμοὶ [φίλα ἄνυσε μάτηρ*
Ἡρω, ἀποφθίμενον δ' ἐστενάχησε γόοι[ς,
εἰκοστὸν τανύσανθ' ἐτέων δρόμον· ἄμμε δ' ὁμ[αίμους,
τλάμονες, ἐν δισσοῖς μησὶν ὅδ' ἔσχε τάφος·
πατρὸς δ' εὐόλβοιο Σοφοκλέος ἄρσενα γ[ένν]αν
ὠκύμορον φθιμέναν ἐστενάχησε Θάσος·
μάτηρ δ' ἁ μεγάλ[αυχος] ἐφ' υἱάσιν, ἁ πάρος εὔπαις,
οὐχὶ τέκη, κω[φοὺς δ'] ἀντὶ δέδορκε τάφους.

II fere p. Chr. n. saeculi. — Primum epigramma ad Antiphontem, reliqua duo ad Eurymenidem duobus post fratrem mensibus mortuum pertinent, eiusdem omnia poetae. — 3 fort. *ἄρτι βίου*, quod suadet anaphorae ratio et parum aptum *δόξας* vocabuli epitheton; genetivus partitivus a *περόωντα* suspensus explicari potest. — 13 *παστὸν γάμων πάρεδρον* audacius quam Musaei v. 1 *λύχνον - γάμων ἐπιμάρτυρα.* — 19 *ἐμοὶ γλυκὺν ἐξετέλεσσεν* Curtius *Goett. Gel. Anz.* 1860 p. 414, at matris vocabulum necessarium est. — 21. 23. suppl. Wieseler apud Conzium, 25 Curtius, 26 Wilamowitz.

---

209. Orei Euboeae. Ex Papasliotis apographo *Diar. arch.* 1856 p. 270.

Πολλά σε ἔπαινος ἐπευκλέισεν νεότητος ἐν ἀκμῆι
παῖδα μὲν ὄντα νέ[ω]ν κοσμιότητι τρόπων,
ἥβηι δ' αὐξηθέντα νόμων πατρίων θεραπεία[ι,
ἐν συνό[δοις] ὅ[τ]' Ἄρης ἀντιπάλους συνάγοι,
ἱππομαχοῦντα· ἀρετῆι γὰρ ἐτόλμησας στεφανῶσαι
πατρίδα καὶ προγόνους· μνῆμα δὲ σῆς ἀρετῆς
στ[ῆσε] πατὴρ Θεο[κλ]ῆς, ἀειμνήστοισ[ι] δὲ ἐπαίνοις
κόσμησε ἥδε πόλις καὶ κατὰ γῆς φθίμενον.

IV saeculi, si quidem non erratum est in ἱππομαχὄντα v. 5; sic enim legendum esse vidit Baumeister recte negans Ἱππομάχων graecum nomen esse. — 2 νέον corr. Wilam. — 4 ενσυνολωδοδαρης. Nauck ἐν συνόδῳ δ' ὅτ' Ἄρης, quod ipse posui paullo melius est, verum fortasse neutrum. — 7 θεο . . . δης. Θεόδωρος Papasl. θεοειδὲς peius etiam Nauck; mihi Δ pro Λ lectum et lacunae spatium incuriose notatum videtur. — ἀειμνήστοις corr. Nauck.

---

210. Cei. *Ephem.* 3248.

Κόμψης τόδ' ἐστὶν μνῆμα τῆς . . . . .

IV vel III saec. — 1 ΙΚΥΜΟΥ nomen corruptum non fuit Λικυμνίου, quod sibi persuasit Bergk *Ann. Fleckeis.* 79, 193. Fuit nomen incipiens a Λα - vel Ἀλκ -, littera Μ ex duabus coaluisse videtur, velut ΔΙ vel ΝΙ.

---

211. Syri. Lebas IV 1896. Clon Stephanus Ἐπιγραφαὶ τῆς νήσου Σύρου. 1875 p. 54.

Ἐσθλὸν τῇιδ' ἱερῆα καὶ εὐσεβῆ ἀμφικαλύπτει
χθὼν ἥδε Κλειτοφῶντα τὸν Ἐρασισθένου·
στήλην δ' ἔστησεν θυγάτηρ ἐπὶ σήματι τῆνδε
αὔξουσα φήμην πατρὸς εὐκλεῆ γραφῆι.

III saec.

---

212. Syri. Clon Stephanus p. 56.

Θεοφίλα χρηστὴ χαῖρε.
Ἅδ' ἀρετὰν στέρξασα καὶ ἔνδικα λέκτρα ξυνεύνου,
Νικίου ἱμερτὰ παῖς, ξένε, Θειοφίλα
κεῖται ὑπὸ σκιερὰν Σύρου κόνιν, ἃ βαρυπενθής,
ὀρφανὸν ἐν ζωοῖς παῖδα λιποῦσα πατρός,
ὑστάτιον τελέσασ[α] τὸν ἐγ Μοιρέων ἐνιαυτόν,
πέμπτον ἐπὶ τρισσαῖς πλησαμένα δεκάσιν.
τοὔνεκά μιν τὰν πρόσθε περίφρονα καὶ μακαριστάν
Ἑστιαῖος φθιμέναν τῶιδ' ὑπέθηκε τάφωι.

I vel a. vel p. Chr. n. saec. Lectio minime dubia, ut nec συνεύνου corrigere liceat v. 1. — 5 Α omisit lapidarius.

***213.** Rhenaeum h. e. Delium titulum esse coniecit Boeckh C. I. 2316.

Πλείστην δὴ θνητῶν ἀρετὴν πατρὶ μητρί τε δείξας
κεῖθ' Ἡρακλείδης ὁ Φίλωνος Δήλιος ὧδε.

Indoles satis antiqua.

---

214. Rhenaeae. Ex Rossii aliorumque apographis Keil *Diar. arch.* 1851 p. 295.

Δακρυόεν τόδ[ε] σῆμα κα[τὰ ξέ]νον ἠρίον ἤ[ρ]τα[ι
Φαρνάκου αὐθαί[μ]ου τ' αἰπὺ Μύρωνος ὁμοῦ,
τη[λεδ]αποῦ [γ]ε[ν]εᾶς οἰκτρᾶς ξένο[υ], οὓς . . . . .
ναυαγ[ο]ὺς Βορέου χεῖμ' ἀ[π]οσεισαμένους
ἄκρ[ω]ν δὴ ξίφος [ὀξ]ὺ Σεριφιὰς ὤλεσε νῆσος
ἀμφὶ βαρυζήλου τέρμα βαλοῦ[σα] τύχης·
Π]ρῶτος δ'[ἐν γαίης] κόλποι[ς] στηλ[οῦ]χ[ον ἔδειμεν
τύμβον [ἑοῖς ξεί]νοις μνημόσυνον στεναχ[ών.

III fere a. Chr. n. saeculi. — Apographa ut lapidis detritissimi admodum corrupta. Keilii usus sum singulis supplementis, interpretatione diversa mea. Sic enim rem intellego: *Pharnaces et Myron naufragio oppressi semimortui in Rhenaeam delati hospitio a Proto excepti mox obierunt sepultique sunt ab hospite.* Inde explicandum quod origo peregrina compluriens notatur (v. 1. 3.). — 1 ΤΟΔΣΗΜΑΚΑΙΛΕΞΝΟΝ correxi. A. P. VII 74 *τοῦτο Θεμιστοκλεῖ ξένον ἠρίον εἵσατο Μάγνης λαός.* — ΗΥΤΑ. corr. Ross. — 2 ΑΙΔΡΟΥ corr. Keil. *αἰπύ* cum displiceret mihi quidem, conieci ΚΑΙΠΙ i. e. *κἀπὶ* solita lapidum scriptura. — 3 ΤΗΜΠΑΠΟΥΤΕ.ΕΑΣ — ΞΕΝΟΙ corr. Buecheler. Post *οὓς* ΑΜΙΣΗΝΑ, quod Keil legit *ἀμὶς ἦνε*, aliter nimirum v. 4 constituto; id quod requiro non legi videtur *ἅμα νηΐ*. Certe si recte v. 4 ΧΕΙΜΑΤΟΣ *κτλ'.* mutavi, hoc apparet v. 3 extr. verbum non fuisse. — 4 desidero Boreae epitheton, quod fortasse *ναυαγοῦς* fuit. — 5 ΑΚΡΟΝ et ΣΞΥ corr. Keil. — 7 quae scripsi dubia sunt. ΤΡΩΤΟΣΔ . . . . .ΕΞΚΟΛΓΟΙ.ΣΤΗΛΩΧΑΟΣΤΛΙΜ . . aliaque apographa ΧΑΡΙΤΑ . . — 8 post *τύμβον* ΣC . . . ΤΗΝΟΙΣ et in extr. v. ΝΑΧΑΙ.

---

215. Rhenaeae. C. I. Add. II 2322 b[93] coll. *Diar. arch.* 1860 p. 79.

Δὶ]ς δέκα καὶ δισσοὺς πλήσας ζωῆς λυκάβαντας
καὶ ποθέσας ἀρετὴν στεργομένην ὀλίγοις

ἤλυθες εἰς Ἀίδην ζητούμενος οἷς ἀπέλειπες·
πᾶσι γὰρ ἀλγηδὼν ἐσθλὸς ἀποιχόμενος.
εἰ δέ τις ἐν φθιμένοις κρίσις, ὡς λόγος ἀ(μ)φὶ θανόντων,
Σώγενες, οἰκήσεις εἰς δόμον εὐσεβέων.

I fere p. Chr. n. saeculi epigramma melius excogitatum quam scriptum.

---

216. Paro in insula. Ex Kindii apographo Keil *Allg. Littztg.* 1849 p. 625. Ex Schiefneri apographo Stephani *Bullet. acad. Petropol.* 1853 XI. 238.

Τύμβῳ τῷδε Βόηθον Ἀριστόδικος κτερέιξε
παῖδα φίλον· τροφέων δ' ὤλετο πᾶσα χάρ[ις.

Aetatis romanae. — 2 ΧΑΡΙΙ Steph. ΧΑΡΣ Keil, qui correxit.

***217.** Paro in insula. Anaglypho lectisternium effictum. C. I. 2408. Lebas IV 2119.

Σωχάρμον παράγο[ντες ἐμὸν τάφον εἴπατε χαίρειν,
εἴ τι καὶ ἐς φθιμένο[υς μοῖρα δέδωκε λαλεῖν.
εἰ γὰρ καὶ παύρας ἐτέ[ων δεκάδας βίον ἔσχον,
ἄξιος αἰνεῖσθαι τ[οῖς ἀγαθοῖσι θάνον.
ὀρφανὰ μὲν μοῖραι στ[υγεραὶ κατὰ δώματ' ἔβαλλον·
κείσθω· πᾶσι χρόνου [ταὐτὸν ἔπεστι τέλος.

Aetatis romanae. Lectio omnino certa. — 5 sq. explevit Wilamowitz optime.

---

218. E Paro Venetiam adlatum esse coniecit ex v. 3 Boeckh C. I. 2415. Praevalent tamen, nisi ubi κοινή usurpatur, formae doricae. Mihi descripsit Wilamowitz.

α. Φράζε, τίνος γονέως, σέο τ' οὔνομα καὶ πόσιν αὔδα
καὶ χρόνον εἰπέ, γύναι, καὶ πόλεως ὅθεν εἶ.
β. Νείκανδρος γενέτωρ, πατρὶς Πάρος, οὔνομα δὲ ἦν μοι
Σωκρατέα, φθιμένην Παρμενίων δὲ ἔθετο
σύνλεκτρος τύμβῳ με, χάριν δέ μοι ὤπασε τήνδε
εὐδόξου ζωᾶς μνῆμα καὶ ἐσσομένοις.
καί με πικρὰν νεαροῖο βρέφους ἀφύλακτος Ἐρεινύς

αἱμορύτοιο νόσωι τερπνὸν ἔλυσε βίον.
οὔθ' ὑπ' ἐμαῖς ὠδεῖσι τὸ νήπιον εἰς φάος ἦγον,
ἀλλ' ὑπὸ γαστρὶ φίλαι κεύθεται ἐμφθιμένοις·
τρισσᾶς ἐκ δεκάδος δὲ πρὸς ἓξ ἐτέων χρόνον ἦλθον
ἀνδρὶ λιποῦσα τέκνων ἀρσενόπαιδα γονάν,
δισσὰ δὲ πατρὶ λιποῦσα καὶ ἱμερτῶι συνομεύνωι
αὐτὰ ὑπὸ τριτάτωι τόνδε λέλονχα τόπον.
α. ἀλλὰ σύ, παμβασίληα θεά, πολυώνυμε κούρα,
τήνδε ἄγε ἐπ' εὐσεβέων χῶρον ἔχουσα χερός.
β. τοῖς δὲ παρερχομένοισι θεὸς τέρψιν τινὰ δῴη
εἴπασιν χαίρειν Σωκρατέαν κατὰ γῆς.
Διονύσιος Μάγνης ποιητὴς ἔγραψεν.

II p. Chr. n. saec. — Lapidarium C forma usum correxit fere ubique Dionysius idemque cum ille v. 2 ΓΥΓΥΝΑΙ et v. 3 ΠΕΝΕΤΩΡ sculpsisset, sedulo emendavit. Observavit haec Wilamowitz, qui etiam ex subscriptione Ρ formam tradidit. Eo minus autem probabile est, poetam v. 7. *πικράν* integrum relicturum fuisse, si quidem quod Reiske coniecit *πικρά* voluisset. Numeri dicendi genere elegantiores bucolica nituntur caesura, quae quinquies *τῇ κατὰ τρίτον τροχαῖον* compensatur. — 1 *γονέως* Wilam. ceteri *γονέος*. — 7 *πικράν* i. e. acerbo fato adflictam, ut *στυγνός* et *στυγερός* de homine miserando ponitur. — 8 *νόσωι* Wilam. ceteri *νόσου*, quod frustra explicabant. Mirum vero quod non scripsit *αἱμορύτῳ νούσῳ*. *Erinys infantis inprovidens morbo me sustulit.* — 13 *duo pueros* (v. 12) *patri maritoque reliqui, sub ipso tertii partu occubui.* *ὑπὸ τριτάτῳ* non brevius dictum quam ut intellegi possit; pro *αὐτὰ* expectares *αὐτῷ*, at solent haec pronomina adsimilatione quadam ad subiectum potius referri. Ceterum cf. A. P. VII 465 *δισσὰ δ' ὁμοῦ τίκτουσα τὸ μὲν λίπον ἀνδρὶ ποδηγὸν-γήρως· ὃν δ' ἀπάγω μνημόσυνον πόσιος.* — 15 *παμβασίληα* Wilam. ceteri *παμβασίλεια*. — 17 *δώη* Wilam. ceteri *δοίη*. Vltimum distichon, nisi forte ex sui animi sententia poeta loquitur, ipsi Socrateae tribuendum puto, quo gratias referret pii voti v. 15 sq.

---

219. Arcesinae Amorgi. C. I. Add. II 2264 v.

Κλεομάνδρου τόδε σῆμα, τ[οῦ] ἐν πόντωι κίχε μοῖρα,
δακρυόεν δὲ πόλει πένθος ἔθηκε θανών.

IV saec. — 1 ΤΩ quod vidit Keil (ad Rossii *Arch. Aufs.* II 648) ΤΟ esse; *τῷ* Boeckh. De genetivo v. A. P. VI 264, ubi quod codex habet *ἀλλ' ἀρετᾷ λάμπομαι, αἷς ἔκιχον* non *ἂν*, sed cum Iacobsio *ἇς* corrigendum est.

220. In insula Amorgo. Ex Ioannidis apographo Henzen *Annal. Inst.* 1864 p. 103.

Οἰνόβιος Δίωνος, ἀποφθιμένου τόδ' ἀώρου
μνῆμ' ἔσ[τησεν]· ὁρᾶν δ' ἡλικίην παρέχει.

IV saec. ο pro ου scriptum. — 2 imperite sic descriptus ΜΝΗΜΕΣΟ ΡΑΝΔΗΛ κτλ'. Oblitus videtur Graeculus indicare post ες-versum desinere in lapide eumque mutilum esse.

---

221. Arcesinae. C. I. Add. II 2264w.

Ἐσλὸς ἐὼν Πολ[ύ]ιδος Ἐχε[κλῆος] φίλος υἱός
οἶκον ἀμαυρώσας ὤλετ' ἄωρος ἐών.

IV vel III saec. — 1 ΓΟΛΙΙΔΟΣΕΧΕΩ . . . nomen dedit Buecheler.

---

222. In insula Amorgo. Ex Graeci cuiusdam apographo litteris minusculis scripto Cumanudes *Athenaei* v. II 407.

Ὁ δῆμος Λεοντεῖ Εὐρυδίκου ἥρωι.
Τόνδ' ἀρετᾷ [λ]άμψα[ντ]α Λεοντέα Εὐρυδίκοιο
τίμησεν πάτρα γυμνάδος ἐν τεμέν[ε]ι·
ἄρτι γὰρ ἐκ χ[λ]αμύδος νεοπενθὴς ᾤχετ' ἐς Ἅιδα
ὀκτωκαιδεχέτης, ματρὶ λιπὼν δάκρυα.
ὃν στεφάν[ῳ] τίμησ[ε] πόλις καὶ σήματι τῷδε
μαν[ύ]ουσ' ἀγαθῶν καὶ προγόνων ἀρετάν.
ὢ μοίρας ἀτρύτο[υ] ἀναγκαστῆρες ἄτρακτοι,
τόν[δ]' ἱερὸν πέμψαι[τ]' εἰς δόμον εὐσεβέων.

Videtur romanae aetatis; iota nusquam adscriptum. Dialectus dorica in argumenti gratiam usurpata: solent enim epheborum tituli dorice loqui. Semel posita vulgaris forma *σήματι* v. 5 prodit lapidarium doridi non adsuetum. — 1 *ἀρετὰν ἀμύψα[σ]α* traditur, quod miror Cumanudi nauseam non movisse. — 4 idem hemistichion in titulo Halicarnassensi supra n. 207. — 6 ΜΑΝΟΥΣ et 7 *ἄτρυτοι* et 8 *τὸν ἱερόν*, quae correxi.

---

223. Prope Miletum. Ex cod. Askewiano C. I. 2892.

Εὔδιον ἐκ μακάρων ἀνύσαντά σε τὰν ἀόρατον,
Γοργία εὐγήρως, ἀτρα[πι]τὸ[ν] βιότου
ὄλβου τηλεθάοντος ἐκοίμισεν ὕπνος ὁ λήθης

κἄντα [π]ρὸς ἑπταπόρου στᾶσέ [σ]ε [Πλη]ιά[δος.
ἔξοχα δ' αἰνήσασα Θεόκτιτος ἅδε σε [γ]α[ΐ]α
φροντίδι πανδήμῳ σὸν δέμας ἐκτέρισε(ν),
οὕνεκα καὶ πατέρων ἐπὶ γυμνάδος [ἠ]δὲ φιλόπλου
πρόσθε νέων ἀ[γ]έ[λ]ας ἔδραχεν ἀγεμόνα,
ἄλλα τ' ἐνὶ ζωᾶι τε[λ]έσαντά σε μυρία δάμωι
καρ[ύξε]ι φάμα φέν[γ]ος ὑπ' ἀ[ε]λίου,
ἐσθ[λὸ]ν ἐν ἀμερίοισιν Ἀ[ρ]ιστέου υἱὸν ἄριστον,
δόξ]αν ἐὰν ἀ[παλ]οῖς παισὶ [λι]πόντ[α] φίλο[ις.

Litterae vulgares, iota additum dativo *δάμῳ* v. 9 et fortasse *ζωᾷ*. vid. ad. v. 9. Corruptum codicis exemplum paullo liberius tractari posse intellexit Boeckh. — 1 *εὔδιον ἐκ μ.* intellego ut notissimum *ἀγαθὸς ἐξ ἀγαθῶν*, *divitem ipsum ex divitibus prognatum*. — *ἀόρατος ἀτραπιτός* videtur via dici quam qui sequitur nescit quo ducat. — 2 ΑΤΡΑΤΑΤΟΥ non ausus sum quamvis faciliori emendatione *ἄτραπα τοῦ βιότου* scribere nomiue adhuc ignoto; licet ut *φύλαξ φυλακός*, *ἄναξ ἀνακός*, sic *ἄτραψ ἀτραπός* iuxta extare potuisse concedas. — 4 ΙΡΟΣ et ΤΕΙΝΔΡΙΑ . . egregie ut omnia reliqua correxit Boeckh coll. Antip. Sid. A. P. VII 748 de ingenti quadam mole ad caelum usque porrecta *κείμενον ἑπταπόρων ἀγχόθι Πληιάδων*, quod non nimis facete in hominem post mortem ad deos evectum transtulit poeta Milesius. — 5 ΡΑΤΑ — 7 ΕΔΕ — 8 ΑΡΕΔΑΣ *Gorgias gymnasiarchus fuit et maiorum natu et adulescentulorum* Boeckh, et hinc explicanda dialectus dorica. — 9 ΖΩΑΤΕΙΔΕΣ quod fuerit ΖΩΑΙΤΕ ΛΕΣ — 10 ΚΑΡΙΣΣΙ quod et facilius et aptius corriges *καρύξει*, Boeckh *καρύσσει*. — ΦΕΝΠΟΣΥΠΑΙΛΙΟΥ — 11 ΕΣΘΑΩΝ — ΑΕΙΣΤΕΟΥ — 12 ΑΘΖΑΝ — ΑΙΠΑΟΙΣ — . . ΠΟΝΤΙΦΙΛΟΝ.

---

224. In Samo. C. I. 2258.

Ἡ γενεῆι δόξῃ τε καὶ ἐν Μούσῃσι Τύριννα
ἔξοχος, ἡ πάσης ἄκρα φέρουσ' ἀρετῆς,
ἐννεάδας τρισσὰς ἐτέων ζήσασα τοκεῦσιν
δυστήνοις ἔλιπον δάκρυα καὶ στοναχάς.
πᾶς γὰρ ἐμοῦ φθιμένης χῆρος δόμος· οὔτε γὰρ αὐτὴ
λείπομαι, οὔτ' ἔλιπον βλαστὸν ἀποιχομένη·
ἀντὶ δὲ πατρῴο[ιο] καὶ ὑψορόφοιο μελάθρου
λειτὴ τοὐμὸν ἔχει σῶμα λαχοῦσα πέτρη.
εἰ δ' ἦν εὐσεβέων ὅσιος λόγος, οὔποτ' ἂν οἶκος
οὑμὸς ἐμοῦ φθιμένης ταῖσδ' ἐνέκυρσε τύχαις.

Titulus antiquior videtur, quam cui conveniat ϴ forma tradita. — 7 ΠΑΤΡΩΟΥ corr. Boeckh.

---

225. Marathesii apud Ephesum. C. I. 3026.

Ὀστέα μὲν καὶ σάρκας ἐμὰς σπιλάδες διέχευαν
ὀξεῖαι, κρημνῶν ἅλμα ὑποδεξάμεναι·
ψυχὴ δ' αἰθέριον κατέχει πόλον· ἀξυνέτων δέ
βουλαῖς ἀνθρώπων τοῦδε ἔτυχον θανάτου.

Litterae vulgares. — De rupe sese praecipitaverat ille, *sive quod improbi nescio qui et nebulones eum persecuti erant, quos conatus erat effugere, sive quod stulti homines ei persuaserant ut auderet facinus arduum.* Boeckh.

---

226. Prope Teon. Ex cod. Askewiano C. I. 3123.

Ἀλκείδου με τραφέντα φίλοις [ἐνὶ γυ]μνασίοισιν
λυπηρὸς δαίμων ἥρπασεν αἰφ[νίδι]ος·
εἴκοσι γὰρ καὶ πέντε μόνου[ς] λυκάβαντας ὁδεύσας
σκῆνος νῦν κεῖμαι Πλουτέος ἐμμελ[ά]θροις.
ἀ]φθάρτοις Μούσαις γὰ[ρ] ἐπ[έ]σ[τεφ]ον αὐτὸς ἐμ[αυτόν,
. . . . νυμφίος οὐ [γ]ε[ν]όμην·
Μουσ]ῶν γὰρ κληδοῦχ[ον Ἔρως φύγε κοὐκ] ἐθέ[λ]οντα
. . . . . . μητρὸς καὶ πατρὸς ἐκ . . . . . .
οἳ νῦν οὐκέτ' ἔχουσ[ιν] ἐμὸν [θάλ]ος· ἀ[λλ]ὰ πα[ρέ]ρχο[υ
ὦ φίλ]ε ὁδ[ο]ιπόρε πᾶς τοὔνομα διζόμενος·

Litterae vulgares, nisi quod ϲ forma traditur. — De indole epigrammatis non iudicaverim, mirum tamen triplex *γάρ* v. 3. 5. 7. — 1 ΙΙ . . . . . ΜΝΑϹ et 4 ΜΕΛΙΘΡΟΙϹ corr. Boeckh; idem vero male *ἀφθάρτοις* ad *μελάθροις* rettulit. Nec deae sunt *ἄφθαρτοι Μοῦσαι*, sed carmina, e quibus ille saeculorum laudem sibi fore sperat; reliqua tamen distichi pars obscura. — 5 ΓΑΙΕΠΙϹ . . ΟΝ — ΕΜ . Ε . . — 6 . ΝΟΛΕΩϹΝΟΕΝ — ΟΥϹΕΜ ΟΝΗΝ ultima certo correxisse videor, initio versus fortasse *καὶ πόλεως ἕνεκεν*, quae non nimis audax est mutatio, cf. A. P. VII 733 *Κληνὼ μὲν Χαρίτων ἱερή, Δήμητρι δ' Ἀναξώ - ἐν ζωῇ πρὸ πόλεως.* — 7 *Μουσῶν* certum puto, reliqua supplevit Wilamowitz. Traditur ΚΛΗΔΟΥΧΩΙ . . . . . ΕΘΕΙΟΝΤΑ — 8 ΡΗΜΙΟϹ *μητρὸς* quod mulieris nomen non est, neque quod sequitur patris nomen ΕΚΟΜΜΑΩΝ recte Boeckh *ἐκ Θαλάμου* scripsisse videtur. C. I. 1499 *Ἐλπίδος ἐκ μητρός καὶ πατρὸς Ἀρχιτέλευς.*

Ceterum omnino mira etsi certa hoc loco parentum mentio est. — 9 ΕΧΟΥϹΜ — ΟΜΟϹ quod non φάος est, sed ΘΑΛΟϹ. Dein ΑΜΑΠΑΙϹ — ΡΧΟ — 10 ΟΔΙΠΟΡΕ.

---

227. Prope Teon. C. I. 3118.

Ἰχνεύεις, ὦ ξεῖνε, τίς εἴμ' ἐγὼ ἢ κατὰ γαίης
ἢ τίνες ο[ἱ] πατέρες τὴμμελέην ἔτεκον·
πεύσῃ· ἐγὼ γὰρ ἐ[ρ]αστὸν Ὀλυμπιὰς οὔ[νομ' ἐκλήθην,
παῖς [δ]ὲ Πατροκλείους, μητρὸς Ὀλυμπιάδος·
λυγρὴν θ' οἶμον ἔβην ἐτέων κύρσασα δὶς [ἑπτά,
παρθένος, ἐν δ' ἔλαχον σῆμα τόδ' ἀντὶ γάμου.

Litterae vulgares. — 2 ΟΠΑ — 3 ΕΒΑΣΤΟΝ — ΟΥΚΑΙ quae correxit Boeckh. — 4 ΠΑΙΣΕ Boeckh παῖς ἡ Πατροκλέους, idemque v. 5 δ' οἶμον. At nec copulativa neque adspirata quidquam offensionis habet.

---

228. Ephesi. C. I. 3019.

Ὀκτωκαιδεκάτου με καταρχόμενον λυκάβαντος,
ἄρτι τε ῥητορικῆς ἔργα διδασκόμενον
Λέσβωι ἐν εὐδένδρωι βαρυαλγὴς νοῦσος ἐδάμνα,
κοὐκέτι ἐς ἱμερτὴν γαῖαν ἔβην Ἔφεσον·
αὐτοκασίγνητος δὲ καμὼν μάλα πολλὰ τοκεῦσι
πένθος ἐπ' ὠκυάλου νηὸς ἔδωκε φέρειν.
ναίω δ' ἡρώων ἱερὸν δόμον, οὐκ Ἀχέροντος·
τοῖον γὰρ βιότου τέρμα σοφοῖσιν ἔνι.

I fere p. Chr. n. saec. — 5 sq. *permisit frater ut parentum dolor per mare ad eos veheretur.* Wilam. πένθος, ut saepius κῆδος, ipsum mortui corpus est. Simile quadamtenus Nicandri epigr. A. P. VII 435 ὁ δ' ἕβδομος (frater) ἄμμε Γύλιππος ἐν πυρὶ θεὶς μεγάλαν ἦλθε φέρων σποδιάν, Σπάρτᾳ μὲν μέγα κῦδος, Ἀλεξίππᾳ δὲ μέγ' ἄχθος ματρί.

---

229. Ad Prionem montem prope Ephesum. Gelzer *Mus. Rh.* XXVII 466.

Λ. Καλπουρνίωι Καλπουρνιανῶι Τ. Καλπούρνιος Κυιντιανὸς Ἀφρικανὸς κατεσκεύασεν σὺν τῆι ἐκβασμειδώσει τὸν βωμόν.

Ῥήνωι πὰρ ποταμῶι γενόμην, Πωλλῖνα δὲ μήτηρ,
Κυιντιανὸς δὲ πατήρ, Προυσιάδος δὲ πάτρης,

Καλπουρνιανὸς δ' οὔνομα, ἔτη δ' ἐπὶ πέντε λόγοισιν
εἰν Ἐφέσωι σχολάσας εἰκοσέτης ἔθανον.

I certe p. Chr. n. saeculi. Parentes, cum natus est Calpurnianus, ad Rhenum commorabantur.

---

230. Erythris. Lebas V 1556 a. Hirschfeld *Act. acad. Berol. min.* 1875 p. 9.

Χαῖρε Εὔνομε Εὐνόμου.

Οὔνομα μοῦνον ἔχει στάλα, ξένε, σῶμα δὲ πόντος
πάτρας καὶ Λέσβου μέσσον ὑποβρύχιον;
μήτηρ δ' ἡ πανόδυρτος ἐρημαῖον κατὰ δῶμα
Εὔνομον αἰάζει μυρί' ὀδυρομένα.

Litterae vulgares. — 3 lapidarii doridis insueti sunt formae *μήτηρ* et *ἡ*.

---

231. Chii. C. I. 2237.

Ἕβδομον εἰς δέκατόν τε βίου λυκάβαντα περῶντα
μοῖρά με πρὸς θαλάμους ἅρπασε Φερσεφόνας·
λαμπάδα γὰρ ζωᾶς με δραμεῖν μόνον ἤθελε δαίμων,
τὸν δὲ μακρὸν γήρως οὐκ ἐτίθει δόλιχον·
ἄρτι δ' ἐφηβείαις θάλλων Διονύσιος ἀκμαῖς
καὶ σελίσιν Μουσῶν ἤλυθον εἰς Ἀίδαν.
ἀλλὰ πάτερ μᾶτέρ τε, προλείπετε πικρὸν ὀδυρμόν·
τέρμα γὰρ εἴς με βίου μοῖρ' ἐπέκρανε τόδε·

II vel I a. Chr. n. saec. Dorica dialectus ut in titulo ephebi, quod probant vv. 3 sq. — 4 ΘΕΙ[Ν] solus Vidua, alterum Akerblad et Chandler.

---

232. Chii. C. I. 2236.

Βιττὼ καὶ Φαινίς, φίλη Ἡμέρη, αἱ ξυνέριθοι,
αἱ πενιχραὶ γραῖαι, τῆιδ' ἐκλίθημεν ὁμοῦ,
ἀμφότεραι Κῶιαι, πρῶται γένος· ὦ γλυκὺς Ὄρθρος,
πρὸς λύχνον ὧι μύθους ἤιδομεν ἡμιθέων.

ω et c formae certe non fuerunt in lapide, qui Christo nato haud

paullo antiquior est. — 1 legebatur φίλη ἡμέρη quod male aut correxerunt aut explicuerunt. Antequam dilucesceret, surgebant ad laborem suavi confabulatione lucem opperientes; iam, ubi nox supervenit, diei verba dant suprema. — ΣΥΝΕΡΙΘΟΙ legebatur συνέριθοι.

---

233. Chii. C. I. 2240.

Ἄρτι σὲ τὸν θάλλοντα νέοις ἐπὶ γυμνάδος ἔργοις,
ἅβας καλλίστοις ἄνθεσι τερπόμενον,
ἠίθεον, Πρώταρχε, πατὴρ ἐκαλύψατο τύμβωι,
ὀστέα δ' ὀγκωθεὶς οὗτος ἔδεκτο τάφος.
πρόσθεν δ' ὁ πρέσβυς πινυτῶι δεδμημένος ἄλγει
Ἰσιάδ' ὠκύμορον μύρετο θυγατέρα·
αἰ[ά]ξας δ' ἄπληστα παλίνδρομον ἔλλαβε πένθος
Πρώταρχος· γαμετὴν γὰρ στενάχησε λίην.
λάινα δ' ὤγκωσεν τάδε σήματα· τὰς γὰρ ἀφ' ὑμῶν
Ἅιδης γηροτρόφους ἐλπίδας ὠρφάνισεν.

I fere a. Chr. n. saec. Dorica dialectus non nisi primo disticho adhibita, quo ephebica Protarchi virtus laudatur. — 1 ἄρτι ad ἐκαλύψατο (v. 3.) referendum; sic enim intellego: *modo te, Protarche, sepelivit pater, priorem vero Isiadem filiam prudenti dolore prosecutus est mortuam. Iam vero nimium lugens utriusque horum mortem alium dolorem percepit Protarchus (h. e. pater filio cognominis); nam uxor quoque obiit, ut iam, inquit, omni senectutis adminiculo orbus sim.* — 10 verbi ὀρφανίζω structura et nova neque elegans.

---

234. In museo Smyrnaeo. Hirschfeld *Act. acad. Berol. min.* 1874 p. 727.

Ὀστέα μὲν κρύπτει Τμῶλος νεάταισιν ὑπ' ὄχθαις
Ἑρμίου, ὀγκωτὰ δὲ [ἀ]μφιβέβακε κόνις
τηλεφαής· ξεστὰ δὲ πέτρα καθύπερθε ἀγορεύει
τὸν νε[κ]ὺν ἀφθόγγωι φθεγγομένα στόματι.
τοῦτο δὲ οἱ κενέωμα τάφου ποθέοντες ἑταῖροι
Σ]μύρνης ἀγχιάλοις χεῦαν ἐπ' αἰόσιν.

III fere a. Chr. n. saeculo epigramma perelegans sine ulla bucolica caesura dorico sermone scriptum praeter Σμύρνης patriae vulgarem formam. — 2 ΜΜΦΙ et 4 ΝΕΥΝ corr. editor. — 4 Simmiae ep. A. P. VII 193 de locusta τερπνὰ δι' ἀγλώσσου φθεγγομένα στόματος.

---

235. In museo Smyrnaeo. Gelzer *Mus. Rh.* XXVII 464 et Gelzeri nescius Hirschfeld l. s. s.

Χαῖρε, Κρίτων· σοὶ μέν [γ]ε καὶ εἰν Ἀίδαο δό[μοισιν
ὄντι τεῆς ἀρετῆς οὐχὶ λέλοιπε κλέος·
τοιγάρτοι παίδων σε φίλαι χέρες, ὡς θέμις ἐστί,
κρύψαν, ἐπεὶ γήρως ὄλβιον ἦλθε τέλος.

III fere a. Chr. n. saec. — 1 ΤΕ aequo animo tulerunt editores, qui extremum vocabulum recte expleverunt.

---

236 Smyrnaeum esse coniecit Boeckh C. I. 3273. Anaglypho iuvenis expressus equum freno retinens.

Υἱὸς Βίωνος Ἀπίων μὲν οὐνθάδε,
ἄτεκνος, ἄωρος, εἴκοσι πλήσας ἔτη
καὶ τρί' ἐπὶ τούτοις, οἰκτρὸς ἐν τρισὶ ἡμέραις
θανὼν ποθεινὸς τοῖς γονεῦσι γενόμενος,
ὧι παστὸν οὐθείς, οὐχ ὑμέναιον ἦισέ τις,
οὐ λαμπάδ' ἧψε νυμφικήν, γόοισι δέ
καὶ δακρύοις πολλοῖσιν ἐνθάδ' ἤγαγον,
οὗπερ κατοικεῖν δεῖ με τὸν λοιπὸν χρόνον.
μᾶλλον δὲ κλαύσας, πάροδε, τὴν ἐμὴν τύχην
βαῖν' οὗ φίλον σοι καὶ τύχοις ὅσων θέλεις.

II vel I a. Chr. n. saec. — 9 *μᾶλλον δέ* h. e. *ne plura.* — 10 *quaeque optas eveniant tibi.*

---

237. Smyrnae. C. I. 3256.

Ὁ δῆμος Δημοκλέην	*Ὁ δῆμος Δημοκλέην*
Δημοκλήους·	*Ἀμφιλόχου.*

Τὸν πινυτὸν κατὰ πάντα καὶ ἔξοχον ἐν πολιήταις
ἀνέρα γηραλέου τέρματ' ἔχοντα βίου
Ἀίδεω νυχίοιο μέλας ὑπεδέξατο κόλπος
εὐσεβέων θ' ὁσίην εὔνασεν ἐς κλισίην.
μνῆμα δ' ἀποφθιμένοιο παρὰ τρηχῆαν ἀταρπόν
τοῦτο πάις κεδνῆι τεῦξε σὺν εὐνετίδι.
ξεῖνε, σὺ δ' ἀείσας Δημοκλέος υἱέα χαίρειν
Δημοκλέα στείχοις ἀβλαβὲς ἴχνος ἔχων.

II vel I a. Chr. n. saec. Democles pater cognominisque filius publice eodem sepulcro conditi sunt, at filii tantum superest epitaphium. — 5 A. P. VII 475 λειῇ παρὰ τριόδῳ. — 7 ἀείσας i. q. εἴπας nove dictum videtur.

---

238. Smyrnae. In museo Ashmoleano Oxonii descripsit Roehl ediditque in *Schedis epigraphicis* (Berol. 1876) p. 2.

Μοῖρ]α καὶ Εἰλείθυια καὶ ὠδ[ῖν]ες τὸ περισσόν
Μοισάων μελέδημ' ἄγαγον εἰς Ἀίδαν,
γαστρὸς ἀπωσαμέναν μόρον ἔγκυον· ἁ δὲ νεανίς
Ἡραὶς εὐτεύκτωι τῶιδ' ὑπένεστι τάφῳ.

I fere a. Chr. n. saeculi; ultimo dativo iota non adscriptum. — 1 suppl. Roehl. Videtur poeta mihi memor fuisse Homeri versus Σ 48 Μαῖρα καὶ Ὠρείθυια. — 2 ΑΓΑΓΕΝ lapis, quod ab ipso lapidario correctum esse testatur editor.

---

239. Smyrnae. Anaglypho homo expressus cum serpente arbori circumvoluto. C. I. 3326 ex schedis Vaticanis et Gallandi.

Ἄδ' Ἡρακλείδην κατέχει κόνις, ὄμβ[α]ρὺς Ἅιδας
εἴρυσεν αἰθέων ἥλικος ἐξ ἀγέλας·
ἄρτι γὰρ εὐμόχθου ἐπὶ γυμνάδ[ο]ς ἁγνὸν ἐφήβου
σχῆμα λαχὼν ἐρατὰν ὤλεσεν ἁλικίαν·
ἄρτι δ' ἀριθμὸν ἐτῶν ἓξ καὶ δέκα τερπνὸς ἀμείβων
Ζμερτομάραι στυγερὸν ματρὶ λέλοιπε γόον.

Litterae vulgares. Dialectus dorica ut in ephebi titulo, at duobus apographis, quorum unum v. 2 ΕΛΙΚΟΣ, alterum ΗΛΙΚΟΣ habet, diffidere nolo. — 1 ΒΡΥΣ Gall ὄμβριμος Vatic. eadem clausula infra n. 252. — 3 ΓΥΜΝΑΔΑΣ corr. Brunck. — 6 Boeckh στεργομένα coniecit; cui verbo si locus esset, στεργοῦσα saltem opus erat: nam quia mater amabat filium, adflicta est. Matris nomen retineo.

---

240. Smyrnaeum esse coniecit Boeckh C. I. 3328. Anaglypho expressi pater et mater ex adverso sedentes, inter quos puer legens.

Ἤλυθες οὐκ ἀβόατος ἐνὶ τρισσαῖς δεκάδεσσιν,
Θεύδοτε, τὰν ζωοῖς οἶμον ὀφειλομέναν,

καὶ σὲ τὸν ἐν σπονδαῖσι γεγαθότα πουλὺ μετ' ἀστῶν
μάτηρ αἰάζει μυρομένα πρύτανιν.
πέτρος ὅδε ξείνοισι βοάσεται, ὡς ἀίδαλος
ἀσφαλὲς ἀνθρώποις οὐθὲν ἔνειμε Τύχα.
εἴης τοι σὺμπατρί, κεχαρμένος ὄφρ' ἂν ἐς αἰ[ῶ
Σώστρατος ἐν φθιμένοις μυρίον αἶνον ἔχῃι.

Litterae vulgares. — Theudotus prytanis (ad C. I. 3148) saepe cum civibus (συμπρυτανεύουσιν scilicet) ἐν σπονδαῖς laetatus erat libans in prytaneo. — 4 v. supra n. 230 μήτηρ - αἰάζει μυρί' ὀδυρομένα. — 7 ΑΨΩ vel ΑΙΟ apogr. corr. Boeckh. — 8 ἔχηι scripsi ex Dorvillii lectione ΕΧΕΙ, ceteri ΕΧΗ. Interpunxi praeterea post πατρί, *degas cum patre, et laudabitur pater gaudens talem ob filium.*

---

241. Smyrnae. In anaglypho pone mulierem sedentem iuvenis imberbis, ad dextram iuvenis mulieri dextram iungens, in utroque angulo puerulus. Iuvenes duo fratres mortui sunt. C. I. 3333.

Οἱ δισσοὶ συνόμαιμοι, ἰὼ ξένε, τῶιδ' ὑπὸ τύμβωι
ἄψαυστοι τέκνων κείμεθα κουριδίων·
Ἱκέσιος κἀγὼ νεαρὰν πληρούμενος ἥβαν
Ἕρμιππος κρυερὸν τόνδε ἔχομεν θάλαμον,
Ἅιδαν ἐγκύρσαντες ἀλάμπετον· εὐγενέτης δέ
Θεύδοτος οὐ στυγερὸν πένθος ἐφεῖδε πατήρ·
μήτηρ δ' ἡ δύστηνος ὀδύρεται οἷά τις ἀκταῖς
ἀλκυονὶς γοεροῖς δάκρυσι μυρομένα,
Μητρὶς ἡ λιπάδελφος· ἐρημωθεῖσα δὲ τέκνων
γηραιὸμβιοτᾶς τέρμα ἐνέπλησε κακ[ῶ]ν.

II vel I a. Chr. n. saeculum produnt litterae ΓΚ, unde falso tradita est ω forma. De nominibus cf. C. I. 3141 Ἀπολλοφάνης Ἱκεσίου - ὑπὲρ τοῦ πατρὸς Ἱκεσίου καὶ τῆς μητρὸς Μητρεῖδος. — 5 sq. tit. Imbrius infra n. 327. εὐδαίμων Ἑλένη παιδὸς μόρον οὐκ ἐσιδοῦσα, ἀλλ' ὁ πατὴρ ἔτλη Λούκιος οὐχ ὅσια· εἶδε γὰρ ὀφθαλμοῖς τὸν ἐμὸν νέκυν. — 9 Metris aut fratrem reliquerat ut Theudotum virum sequeretur aut ipsa a fratre peregre profecto sive mortuo relicta erat. Verba sanissima defendit Boeckh. — 10 ΚΑΚΟΝ κακῶν Boeckh recte, cum lectionem ἐνέπλησε nunc testatus sit etiam Roehl *Sched. epigr.* p. 11.

---

242. Mytilenis. C. I. 2168.

— — — — — — — — — — —

καὶ θάνον ἀτρέστῳ μαρνά[μενοι κραδίᾳ
σύμμα[χ]α δ' ἡγεμόσιν θέμενο[ι δόρα Ῥωμαίοισιν
πατρίδι τ[ὰ]ν κλεινὰν ὤπασα[ν εὐνομίαν.
ἦ ῥ' ἐτύμως τόδε σᾶμα λεόντε[σσιν πεφύλακται·
οἱ μὲν γὰρ θηρῶν φέρτατοι, οἱ δὲ βρο[τῶν.

Referrem ad Antiochi bellum, qui *omnes Asiae civitates - in antiquam imperii formulam redigere conatus est* Liv. XXIII 37, (Mytilenaei autem a Romanorum partibus steterunt Liv. XXXVII 21), si iota adscriptum esset dativo ἀτρέστῳ v. 1. — 1 suppl. Hermann. cf. A. P. VII 436 καὶ θάνον ἀστρεπτεί. — 2 sq. supplevi. — 3 TON quod nullo pacto servari potest. — 4 suppl. Herm. Eadem sententia A. P. VII 161. 344. 426.

---

243. Pergami. Apographum dedit C. Curtius.

a. *Τύμβον μέν, Φι[λάδελφε, Γλύκων] σοι δείμαθ' ἑτα[ῖρος,*
ὄντε λίπες τῆς [σῆς ἔκδοχον] υἷα τέχνης·
ὅσσον γὰρ σὺ κράτιστος ἰητρῶν ἔπλεο πάντων,
τόσσον τῶν ἄλλων ἔξοχός ἐστι Γλύκων.
ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη μ[ε]τὰ δαίμονας ἄλλους
ἤλυθε σή, ναίεις δ' ἐν μακάρω[ν] δαπέδῳ.
ἵλαθι καί μοι ὄπαζε νόσων ἄκος, ὡς τὸ π[ά]ροιθεν,
νῦν γὰρ θειοτέρην μοῖραν ἔχεις βιότο[υ.

Ἄξιον, ὦ Φιλάδελφ', ἀρετ[ῆς πό]τμον ἔλλαχες αἴση[ς
ἔξοχ'] ἰητορίης, ἔξοχε καὶ σ[οφίης.
οὐ γὰρ δὴ νούσο . . . . . , ...
— — — — — — — — — —
οἷον δὲ ὑπνώ[οντος] ἐρεύθεται ἄνθεα μήλ[ων,
τοῖος καὶ νέκυς ὢν κ[εῖσο] κατὰ [λ]εχέων·
νῦν σ[ε, πάτερ], δύναμαι θαῤῥῶν εὐδαίμονα κλήζειν,
ὄλβιε καὶ ζωῆς, ὄλβιε καὶ θανάτου.

Εἰ θάνεν Ἱπποκράτης - ἀλ[λ' ο]ὐ [θάνεν·] - οὐδ' ἄρ' ἔγωγε,
τοῦ πάλαι Ἱπποκράτους οὐδὲν ἀσημότερος.

Ἀλλ' ἔτυμον ψυχὴ μὲν ἐ[ν οὐρανῷ] ἡ Φιλαδέλφου,
σῶμα δὲ [ἀποφθίμεν]ον χθὼν ἱερὴ κατέχει.

b. *Χαῖρε, γύναι Πάνθεια, παρ' ἀνέρος, ὃς μετὰ μοῖραν*
σὴν ὀλόου θανάτου πένθος ἄλαστον ἔχω·
οὐ γάρ πω τοίη[ν] ἄλοχον Ζυγίη ἴδεν Ἥρη
εἶδος καὶ πινυτὴν ἠδὲ σαοφροσύνην.
αὐτή μοι καὶ παῖδας ἐγείναο πάντας ὁμοίους,
αὐτὴ καὶ γαμέτου κήδεο καὶ τεκέων,
καὶ βιοτῆς οἴακα κατευθύνεσκες ἐν οἴκῳ
καὶ κλέος ὕψωσας ξυνὸν ἰητορίης,
οὐδὲ γυνή περ ἐοῦσα ἐμῆς ἀπελείπεο τέχνης·
τοὔνεκά σοι τύμβον τεῦξε Γλύκων γαμέτης,
ὅς γε καὶ ἀθανάτοιο δέμας κεύθει Φιλαδέ[λφου,
ἔ]ν[θα] καὶ αὐτὸς ἐγὼ κείσο[μ' ἀποφθίμενος.

c. — — — — — — — — — — — —
αἴ κ[ε] θα[νών, ὡς ζῶν] σοι ἐκοινώνησ[α . . . . .
ὧδε δὲ κα[ὶ ξ]υνὴν γαῖαν ἐφεσσάμενος.

II fere p. Chr. n. saeculi. vv. 1—11 et vv. 20—31 in duobus eiusdem cippi lateribus scripti sunt, quem in urbe apud Gregorium Georgi descripsit Curtius, vv. 12—19 et ultimum distichon leguntur in altero cippo, quem extra urbem idem adinvenit. Intellexit Curtius duos eiusdem monumenti cippos esse; num ordinem quoque epigrammatum perspexerit nescio. — 1 nomina supplevit Curtius. *ἑταῖρον* patris filius se nominat, socium scilicet in arte. — 2 *ἔκδοχος* melius non novi. — 9 extr. ΑΙΣΗ⁻ nisi describendo erratum est, recte supplevisse putandus est Curtius. cf. v. 20 sq. — 10 *σοφίης* C. *ἔξοχε* supplevi ex similitudine v. 15. — 11 post hunc versum quantum interciderit exputare non queo. Ante v. 12 haec leguntur:

ΕΙ
ΩΝΔΕ.ΓΟΝ
ΑΙι...Ι||Ν...ΟΣΕΛΥ
ΝΟΣ ΟΙΟΝΔΕΥΠΝΩΩ *κτλ'.*

12 *οἷον δ' εὖ πνείοντος ἐρεύθεται ἄνθεα μήλου* Wilamowitz, quae sententia apta non videtur. Quod posui Curtii supplementum est. — 13 Anyte A. P. IX 745 *κατὰ λασιᾶν.* — 16 ΑΛ/ .ΥϹ certo restitui. — 18 ΜΕΝΕΙ — 22 ΤΟΙΗΑΛΟΧΟΝΖΥΓΙΗΝ — 31 *ἔνθα* et *κείσομαι* C. — 32

ΑΙΚϹΘΑ . . . ι
ΣΟΙΕΚΟΙΝΩΝΗΣΚΑΙ/ι_. . . .
ΩΔΕΔΕΚΑΣΥΝΗΝΓΑΙΑΝΕΦΕ
vacat ΣΑΜΕΝΟΣ vacat

Videntur haec ad Glyconis epitaphium pertinere; v. 32 non expedio.

---

244. Prope Cyzicum. Anaglypho mulier sedens expressa, iuxta quam quae altera fuit persona periit. E. Curtius *Act. acad. berol. min.* 1874 p. 5.

Μαιανδρίης τῆς Βακχίου.
Φερσεφόνα, τὺ φίλεργον ἀπέσπασες ἀνδρὸς ἀπ' εὐνῆς,
ἄκριτον ἐς θνατοὺς ἁλικίαν θεμένα,
εἰκοσέτιν· τᾷ κάλλος ἀφώρισε Κύπρις ἐν ἀστοῖς,
ἀλλὰ Τύχη σκολιοῖς δόγμασιν ἠντίασεν·
οὕνεκεν ἀλλοδαπὰν Μαιανδρίη ἤλυθε γαῖαν
ἀνδρὶ φιλοστόργους δεικνυμένα χάριτας.
ἀνθ' ὧν μοι τὸ μνῆμα πόσις κτίσεν, οὕνεχ' ἅμ' αὐτῶι
ἔκδημος γενόμαν πατρίδα λειπομένα·
Φερσεφόνας δ' ἀδίαυλον ὑπὸ στυγερὸν δόμον ἦλθον
πανσιπόνῳ λάθας λουσαμένα πόματι.

Litterae vulgares, iota modo adscriptum, modo omissum; notanda si recte tradita est v. 1 forma ἀπέσπασες. Doricam dialectum indicio esse ait Curtius, ex dorica aliqua civitate Cyzicum Maeandriam transmigrasse. At mirum esset, si ipsum mulieris nomen Μαιανδρίη ionice scripsisset; immo, ut solet fieri, poeta aliena dialecto usus erat dorica, defunctae tamen nomen mutare non ausus; lapidarius indigena pauculas sui sermonis formas admiscuit. — 1 melius scripsisset τί φίλεργον.

---

245. Cyzici. C. I. 3684.

Διονυσοδώρου Πυθέου.
α. Διονυσόδωρε, χαῖρε· β. καὶ σύ γε, ὦ φίλε,
τὸ νῦν ἔχ[ον γ]είνωσκέ με ὧδε κείμενον,
καλὸν καὶ ἀγαθὸν καὶ καλῶς ἐζωκότα,
Λιμναγενῆ γεγονότα, πᾶσι προςφιλ[ῆ.

Litterae vulgares. — 2 ΕΧΩΜΕΙΝ et 4 ΦΙΛΝ corr. Boeckh. — 4 Λιμναγενῆ miris modis interpretati sunt Boeckh et Welcker *Mus. Rh.* III 248. λιμναγενής is est qui ἐν λίμναις γέγονε. Λίμναι autem colonia Milesiorum est in Chersonneso sita, ubi si aeque atque in λίμναις atticis Dionysus inprimis colebatur, revera Dionysi donum erat defunctus.

---

246. Apud Cium Bithynorum. Lebas V 1145.

Ἐπ' ὠκυμο[ί]ρ[ου τ]ο[ῦτ]ον Ἀσκληπιοδότου
πατὴρ Νόητος χῶσεν εὐερκῆ τάφον,
καὶ ξεστὸν οἰκτρ[ο]ῦ παιδὸς ἀν[φὶ] σήματι
ἔθηκε βωμόν, πενταέτους τε εἰκῶ τέκνου
κενὴν ὄνησιν ὄμματων χαράξατο,
τὴν πᾶσαν εἰς γῆν ἐλπίδων κρύψας χαράν·
μήτηρ δὲ ἐν οἴκοις ἁ τάλαινα ὀδύρεται
νικῶσα θρήνοις πενθίμην ἀηδόνα.

Litteris quamvis vulgaribus sculptum epigramma perbonae aetatis est. — v. 1 ut grandioribus litteris scriptus et a ceteris seiunctus ne esse quidem carminis pars putabatur, unde ἐπ' ὠκυμόρου φόνον vel οἶκον vel ἐπ' ὠκυμορωτάτου 'A. scripserunt. Vnus Schneidewin *Allgem. Hall. Litztg.* 1843 n. 143 ἐπ' ὠκυμοίρου τοῖον 'A., recte opinor, nisi quod τοῦτον pro τοῖον esse debebat. Traduntur haec ΕΠΩΚΥΜΟΡΩΙ ΟΙΙΟΝΑΣΚΛΗ ΠΙΟΔΟΤΟΥ — 3 ΑΝΩ corr. Buecheler. — 7 ἁ τάλαινα non sollicitandum: articulus in hac formula legitimus et forma dorica archetypi est.

---

247. Hadrianis Mysiae. Lebas *Rev. de la Philol.* I 209. Distinxit Schneidewin *Mus. Rh.* IV 474.

'Τίς τίνος ἦν;' εἴρῃ· Κλάδος οὔνομα· 'καὶ τίς ὁ θρέψας;'
Μηνόφιλος· 'θνήσκω δ' ἐκ τίνος;' ἐκ πυρετοῦ·
'καὶ τὸ πόσων ἐτέων;' τρισκαίδεκα· 'ἆρά γ' ἄμουσος;'
οὐ τέλεον, μούσαις δ' οὐ μέγα φειλάμενος·
ἔζων δ' Ἑρμείᾳ μεμελημένος· ἐν γὰρ ἀγῶσιν
πολλάκις αἰνητὸν στέμμα πάλας ἔλαχον·
Ἀπφία ἡ θάψασα δ' ἐμὴ τροφός, ἥ μοι ἔτευξεν
εἰκόνα καὶ τύμβῳ σῆμ' ἐπέθηκε τόδε.

I vel II p. Chr. n. saeculi. Poeta ante oculos habuit Leonidae (fortasse Tarentini) epigramma A. P. VII 163 coll. v. 1 τίς τίνος εὖσα γύναι κτλ' v. 4 θνήσκεις δ' ἐκ τίνος; ἐκ τοκετοῦ. εὖσα πόσων ἐτέων; δυο κεἴκοσιν. ἦ ῥά γ' ἄτεκνος; οὐκ κτλ'. — 6 nota doricam πάλας formam rei convenientem.

---

248. Philomelii Phrygiae. C. I. 3982.

Αἴθαλος Ἐλάτῃ τῇ ἑαυτοῦ γυναικὶ φιλοστοργίας

καὶ μνήμης αἰωνίου χάριν.
α. *Φρά[ζε, γύ]ν[αι, γε]ν[ε]ήν, ὄνο[μ]α, χθόν[α]· πῶς δὲ θανοῦσα*
ἤλθες ἀπ' [ἀδεί]ας [π]α[στάδος] εἰς Ἀίδαν.
εἰπεῖν χρὴ σὰν μοῖραν, ὅπως εἰδ]ῶσιν ὁδεῖται
. . . . *ην.*
β. . . . . *πατρὶς δ'] ἐστὶ(ν) Θυάτειρα*
. . . . *Ἐλάτην δ'οὔνομ' ἔ]θεντο τροφ[εῖς*
α. *σῆμα δὲ τίς τόδ' ἔχωσεν;* β. *ἐμ]ὸς πόσις, ὁ πρὶν ἄθικτα*
ἡμετέρας λύσας ἅμ]ματα παρθενίης.
α. *πῶς θάνες;* β. . . . .]*ος, μοῖραι δὲ* ΡΟΠΙΜΟΙ
. . . .
α. *ἦ καὶ ἄπαις;]* β. *οὐ ξεῖνε· λέλοιπα γὰρ ἐν νεότητ[ι*
δισσοὺς ἀρτιγ]ενεῖς παῖδας [ἐν] ὀρφαν[ί]η.
α. *ἔρχοιντ' ὀλβ]ίστη[ν] πολιῇ τριχί.* β. *καὶ σὸν ὁδ[εῖ]τα*
οὔριο]ν εὐθύνοι πάντα Τύχη βίοτον. —
ὅστις] ἐμεῦ στήλλαν [καὶ ἐμὸν] λίθον οὐκ ἀδική[σ]ε[ι,
οὗτος τὰν αὐτὰν μοῖραν ἐμοὶ λαχέτ[ω.

Expressum est epigramma ex Antip. Sidonii A. P. VII 164, quem ita sequitur poeta, ut vel dialectum tueatur ionicam, dorice vero paucis exceptis scribat quaecunque de suo addiderit. Antipatri autem epigramma et ipsum Leonidae A. P. VII 163 (cf. ad. epigr. praeced.) aut archetypon aut imitatio est. — 1 ΦΡΑΣΝΝΝΠΝΙΗΝΟΝΟΣΑΧΘΟΝ . ΙΙΩΣ Antip. v. 1. unde apographi indoles cognoscitur. — 2 ΑΠΛΛΙ.ΑΣΤΑ. . . . . . ΕΙΣ melius non inveni; neglecta adspirata non offendor. — 3 disticbi interpolati versum maiorem supplevit Franz. — 7 Antip. v. 3, ubi in mg. cod. *γρ. ἔδειμεν* (pro *ἔχωσεν*), quod qui invenit pro *σῆμα* legerat *μνῆμα*. Pro *ἐμὸς πόσις* Antipater *Θεόκριτος*. — 8 archetypi ignarus Franz *λύσας ἡμετέρης ζώματα π.* — 9 sq. distichon interpolatum: mortis ratio narrabatur: *μοῖραι δ' ἐρίτιμοι* Franz male. Videtur *ῥοπή* nomen latere. — 10 describentis errore intercidit. — 11 Antip. v. 7. — 12 ΠΑΙΔΑΣΟΡΦΑΝΗ — 13 ΙΙΣΤΗΙ — ΟΔΗΤΑ. Antipater, cuius mulier unum puerulum reliquit, *ἔλθοι ἐς ὀλβίστην ἱερὴν τρίχα*, ubi in mg. cod. *γρ. πολιήν* (pro *ἱερήν*), quae vera est lectio. Poeta vero Philomeliensis, ut observavit Wilamowitz, ex rei necessitate verba satis scite mutavit; eiusdem recepi supplementum. — 14 Antip. *ἰθύνοι*. — 15 . . . . ΖΕΜΕΥ—ΑΔΙΚΗΘΕ et v. 16 ΛΑΧΕΤΑΙ suppl. et corr. Franz. Distichon satis inepte sed ex more illius regionis additum.

---

249. Byzantii. Dethier et Mordtmann *Act. acad. Vindob.* 1864 XIII 49.

. . . . *Ἀθαναίωνος.*
. . . . *ὥ]ς ἀσφαλὲς εἰπεῖν,*
ἐλπίδα . . . . . . κλεινοτά]την πόλεως·
τοὔνεκά μιν φθίμενον δῆμος, θ]έμις ὡς ἀγαθοῖσιν,
θάψεν· ἀποφθιμένων τοῦτο γάρ] ἐστι [γ]έρας.

Editores IV saeculi esse titulum adfirmantes miror litterarum formas multo recentiores dedisse. Sententiam adumbrare studui. — 1 *ut tutum est dicere.* Cavetur ne dei tali laudi invideant: apertum enim est Athenaeonis filium his versibus laudari. — 4 ΤΕΣΤΙΤΕΡΑΣ vix aliam corrigendi viam invenies.

---

250. Panticapaei in museo. Stephani *Bullet. acad. Petropol.* XIII 163.

Κλεονίκ]α Μήνι[ος] χαῖρε.
Ἀμ]ισοῦ πολιῆτιν, ἀρίζαλον Κλεο[νίκαν,
Β]ιθυνὰν ἀρετᾶς εἵνεκα Πανελόπα[ν
ἅρπασε] δυσπενθὴς Ἀίδας· σεμνὸν δὲ τὸ [κούρας
σκᾶν]ος ὑπὸ στάλαι κρύπτεται αἰενάω[ι·
τὰν ἁπα]λὰν κεύθει μορφὰν τάφος, ἀλλ' ἀμ[άραντον
πνεῦμ]α μένει κείνας ἐς φάος ἀθάνατον.

I fere a. Chr. n. saec. — Nomina praefixit editor. Κλεονίκα nomen eo probabilius mihi videtur, quod simile est Berenicae; nam haud dubie Theocriti (XVII 57) vel Callimachi (ep. 52 Schn.) versiculum imitatur poeta v. 1. — 1 suppl. Stephani. — 2 suppl. Keil apud Steph. — 3 suppl. Steph. nisi quod extremo loco ipse τὸ κείνας, Keil τὸ πρόσθεν posuit. — 4 σκᾶνος Steph., male vero αἰενάω[ς scripserunt. — 5 ἢ καλάν Steph. καὶ καλάν Keil; utrique praestat quod posui. — ΑΛΛΙ corr. et suppl. Keil. — 6 πνεῦμα Steph.

---

251. Panticapaei. C. I. 2109 g.

Λυσίμαχε, υἱὲ Εὐχαρίωνος χαῖρε,
Λυσίμαχον μύθοι[σ]ι προσηνέα πᾶσι πολίταις
καὶ ξ[ε]ίνοις Νομάδων ἔκταν[ε] θοῦρος Ἄρης·
ὧι] ἔπι πᾶς ἐλεεινὸν ἐπεστενάχησε θανόντ[ι
οἰκτείρων θαλερὴν ἀνέρος ἡλικίη[ν.

Litterae I fere a. Chr. n. saeculi, unde ΞΙΝΟΙΣ v. 2 vix fuit in lapide. Supplevit Boeckh.

---

252. Panticapaei. Anaglypho exsculptus vir adstante puerulo. Stephani *Comptes rendus* cett. 1861/2.

Φαρνάκη Φαρνάκου χαῖρε.
Φαρνάκεω στάλαν δέρκευ, ξένε, τὸν βαρὺς Ἅδης
ἔκλασεν ἀγρεύσας δύσμορον ἡλικίην,
τέχνη παιδοτρίβαν, ἔτεσιν νέον, ἐγδὲ Σινώπας
πατρίδος, ἐξ ἀρετᾶς πρὸς δύσιν οἰχόμενον.
οὐ κάλπιν κρύ[π]τει γῆ Βοσπορίς, οὐδὲ λέληθεν
γυμνάσιον κωφοῖς δάκρυσι μυρόμενον.
αἱρετίσας δὲ πατὴρ στοργᾶι φύσιν ἐπροτέρησεν,
σχημάτιον τύμβωι σᾶμα λίθου θέμενος.

I fere p. Chr. n. saec. Praevalent formae doricae ut in paedotribae titulo. — 4 recte Sauppe (*Philol.* XX 511) ut virtutem artemque ostentaret Pharnacem in Graeciam (πρὸς δύσιν) profectum esse statuit, quamobrem in patria ad cenotaphium inanibus lacrimis deflent mortuum iuvenes. — 5 ΚΡΥΤΕΙ — 7 *pater naturam, quae filium peregre mori voluit, amore superans imaginem quae ipsi apta videretur elegit posuitque in tumulo.* Verbi προτερεῖν structura nova videtur.

---

253. Mesambriae (Boeckh) sive Marcianopoli (Lebas III 1564). C. I. Add. II 2055 b.

Οὗτος ἔχει τύμβ]ος τοὺς κα[ὶ] πάρος ὀρθὰ φρονεῦντας,
ξυνῶι δ' ἐν] τούτωι σήματι κεκλίμ[ε]θα·
ἡ μὲν ἐγὼ] Ξενὼ εἰμι, ὁ δ' ἐμὸς πόσις ἐγγύθι ἐμεῖο
δείκνυσι, εὐσε]β[έ]ως [ὣ]ς βίον ἐπνέομεν.
νῦν δ' ὥσπερ ζ]ωοί, μακάρων τε μοῖραν ἔχοντες
κείμεθα] καὶ εὐσεβέων ἐν σκιεροῖς θαλάμοις.

Ex pravo apographo vulgaribus litteris scripto elicui quae ex poetae sententia viderentur; plane alia Boeckh. — 1 ΠΡΟΣΤΟΥΣΚΑΡΠΑΡΟΣ correxi. Boeckh urbis conditorem velut Καρπάρης nominatum esse putavit. ὀρθὰ φρονεῦντας (ὀρθὰ νοεῦντες Herod. VIII 3) sunt recte iudicantes beneque cordati. — 4 ΒΙΩΣΑΣ correxi. — 5 sq. supplementa dubia Videtur poeta καὶ dedisse, quod postponi cum non novisset lapicida, τε substituit, cf. *Hermae* vol. X 199. — Ceterum vide A. P. VII 378.

254. Paphi Cypriorum. Lebas VII 2802.

Ἦν χρόνος ἡνίκα τόνδε σο[φ]ώτατον Ἑλλὰς ἔκλειζεν
ἰ]ατρ[ὸ]μ ΙΑΙΤΑΜ *παῖδα Δαμασσαγόρα·*
ὧι Πά[φος ἦν μὲ]ν ἕδος, πρόγονοι δ' ὀνομαστοὶ ἀπ' [αἰχμ]ῆς
ἔκ[γ]ονοι Ἀτρειδᾶν Ἑλλάδος ἁγεμόνων.

IV vel III a. Chr. n. saec. Exordium idem in Romani epigr. de Galeno App. Planud. 270 ἦν χρόνος ἡνίκα γαῖα κτλ'., petitum ex Theocriti VII 1 ἦς χρόνος, ἀνίκ' ἐγών τε καὶ Εὔκριτος κτλ'. — 2 ΓΑΤΡΩΜ corr. Wilamowitz: nomen a π vel β littera incipit. — 3 ΓΑ....ΙΡΑΝΕΔΟΣ Sacellarius (Κυπριακά. Athen. 1855 p. 96) aperta interpolatione. ΓΑ... .....ΝΕΔΟΣ Waddington, qui quod supplevit certum non est. — ΑΓ. .ΙΗΣ ἀπ' αὐτῆς Wadd. ἀπ' ἀλκῆς sive αἰχμῆς Buecheler. Agamemnon Amathuntis Cypriae conditor notus est. Od. δ 82. Engel *Cypros* I 228.

---

255. Citii. C. I. 2613.

Κρῆτα μὲν πατρίς μου, ὁδοιπόρε· τίκτε δὲ μάτηρ
Νικώ, Σωσειάναξ δ'[ἔπλετ' ἐ]μὸς γενέτας·
Πραξαγόρας δ'ὄνομ' ἔσχον ἐπικλεές, ὃν πρὶν ἐπ' ἀνδρῶν
θήκατο Λαγείδας κοίρανος ἡγεμόνα.

Litterae quidem vulgares ab Hammero traduntur; tamen recte videtur Boeckh ad Ptolomaei Lagi f. aetatem rettulisse. Ptolemaei copiae contra Demetrium in Cypria a. 306 pugnaverunt, cf. Droysen *Hellen.* I 445 sqq. — 2 δ' ἦεν Boeckh. — 3 sq. confert Boeckh C. I. 2621 ἡγεμόνα καὶ ἱππάρχην ἐπ' ἀνδρῶν.

---

256. Salamine Cypriorum. Vogue *Rev. archéol.* 1866 I 437. Lebas VII 2761.

α. *Τύμβε, τίνος τόδε σῆμα; τεὰν ὑπὸ λισσάδα κε[ῖται*
τίς, φράσον, οἰκτροτάταν μοῖραν ἐνεγκάμενο[ς;
β. *Δημῶναξ, Σαλαμὶς ὃν ἐθρέψατο παῖδα φέριστον,*
ἐμποριαις πικρὸν δ' εἰς Ἀχέροντ' ἔμολεν,
πόντον ἐπιπλώσας ἁλιμυρέα καὶ πολυκλαύτῳ
ματέρι καὶ γενέτᾳ στυγνὰ λιπὼν δάκρυα·
οὐχ ἧψαν γὰρ φῶς τὸ γαμήλιον, οὐδ' ὑμέναιον
ἔκλαγον, ἀλλὰ γόους ὀ[κ]τακαιεικοσέιους.
οὐ κακός ἐστ' Ἀίδας· πάρι[θ]ι, ξένε, χαῖρε προσείπας,
κοινὸς ἐπεὶ θνατοῖς ὁ πλόος εἰς φθιμένους.

I fere p. Chr. n. saec. — 1 A. P. VII 163 Παρίην ὑπὸ κίονα κεῖσαι. — 8 ΟΧΤΑ potest esse in lapide, nec mutarem, nisi Pieridis Graeci apographum esset. — 9 ΠΑΡΙΟΙ post infandos aliorum labores correxit Miller *Rev. archéol.* 1866 II 62. — 10 A. P. VII 452 κοινὸς πᾶσι λιμὴν Ἀίδης.

---

257. Neopaphi. Lebas VII 2790.

Κρί]σπιον εἰκοσέ[τη], χρυσ[έης θεοῦ ὄντα πολίταν,
Κυ]προγενῆ, το[κ]έων βα[κτρον. . . . .
ἔκλα]σε συνθραύσας δαίμων βαρύς, οἱ δ'ἐ[φ]έρον[το
. ὡς] σκείπωνι γονῆ[ς] γῆρας ἐρειδόμενοι
Τερτία [ἡ]δ' ὁ τάλας Διονύσιος· αἰσίμ[ου ἤθους
δεῖγμα Τύχη θνητοῖς θῆκεν ἀνωμαλίην.
ἦ ῥα θεοῖς οὐκ ἔστι βροτῶν λόγος, ἀλλὰ τ[υχό]ντες
αὐτόματ[οι] ζωὴν εὕρομε[θ'] ἢ [θ]άνα[τον.

II fere p. Chr. n. saec. Caesura ubique bucolica. — 1 nomen suppl. Waddington. — ΕΙΚΟϹΕΠΙ correxi. — ΧΡΥϹΟ.... suppl. Wilamowitz, qui etiam v. 4 ΓΟΝΗΙ et v. 5 ΝΔ correxit; idemque v. 3 ἔκλασε pro eo quod legebatur ἥρπασε posuit. — 2 ΤΟΡΕWΝΒΑ...... ΜΝΑΜ. quae prave lecta sunt. — 3 ἐφέροντο Buecheler. — 5 acerbe dictum hoc, acerbius tamen v. 7 sq., ubi certa sunt supplementa. — 8 ΜΕΘΗϹΑΝΑ..

---

258. Alexandriae Aegypti. Ex Marietti ectypo Miller *Rev. archéol.* 1874 p. 51. Melius Nerutsos *Inscr. Alexandrin.* (*Athenaei* vol. III) p. 22.

Ὁ τύμβος οὐκ ἄσαμος· ἁ δέ τοι πέτρος
τὸν κατθανόντα σημανεῖ, τίς καὶ τίνος
εἰς Ἀίδαν βέβακεν· ἀλλά μοι σχάσας
τὸ νεκραγωγόν, ὦ φίλ', ἐν πέδωι γόνυ
κολαπτὸν ἄθρει γράμμα διπτύχοις κόραις.
πατὴρ μὲν Εἰρηναῖος· ἁ δέ τοι πατρίς
Μέμφις, τὸ δ'οὔνομ' ἀγορεύετ' ἐκ βρέφους
nomen — *φ]φαῦλον οὐ συνείπετο*
ἀλλ' οὐδὲν ἢ] τὰν μοῖραν ὡς ἐπέδραμε.

III vel II a. Chr. n. saeculi. — 4 ΝΕΚΡΑΠΩΓΟΝ Miller, νεκραγωγόν Nerutsos, quod graecum saltem est; intellegere tamen non potui neque ante nec post Bursiani explicationem *Mus. Rh.* 1874. — 9 videtur

nova haec verbi ἐπιδραμεῖν structura; expectares ἡ μοῖρα ὡς ἐπέδραμεν αὐτόν.

---

259. Prope Memphin. C. I. 4703.

Γνῶθι μετ' εὐσεβέεσσι [σ]α[ό]φρονα Δωρίδα κεῖσθαι
ἀντ' ἀρετῆς ἱερὸν χῶρον ἀνευρομένην·
οὐ γὰρ ἅπασιν ὁμῶς θάνατο[ς β]αρύς, ἀλλ' ὅτις ἐσθλό[ς,
οὗ]τος καὶ θανάτου κοῦφον ἀπέσχε τέλος.

II fere p. Chr. n. saec. Restituit Welcker *Zur Sylloge* p. 69, nisi quod ἀταλόφρονα v. 1 scripsit. Traditur .|ΑΦΡΟΝΑ, corr. Franz. — 3 ΕCΘΛΟΝ.

---

260 In aliqua littoris Cyrenaici parte. C. I. 5362 b.

Δέρκεο τὰν ἀρίσαμον, ὁδοιπόρε, τὰν Φερενίκας
εἰκόνα τᾶς μελέας, ἃν τάφος οὗτος ἔχει·
ἃ τὸ πρὶν ἐ[γ]καλύβοις, νῦν δ'εἰς Ἀχέροντα μολοῦσα,
ἃ στερόμαν τῶν πρὶν νυμφιδίων θαλάμων,
πατρὶ γόους προλιποῦσα Φιλοξένωι, ὃς τόδ' ἔτευξεν
εἴδωλον νύμφας μναμόσυνον θέμενος.

III vel II a. Chr. n. saec. — 3 ΕΓΚΑΛΥΒΟΙΣ male editores ἐν κ.

RELIQVA.

261. Corcyrae ex Forchhammeri et Crameri apographis C. I. Add. II 1907 bb.

a. *Ἦλθον ἐς ἀθανάτους πολλοὶ κατ' ὀλύμπιον ἕδρην,*
ἀλλὰ θεὸς τούτων ἐστὶ πατὴρ ὁ μέγας·
ὃς κόσμον διέταξε, σελήνην νυκτὶ κελεύσας
πείθεσθαι, Τειτᾶν' ἡμεριναῖς χαρίσιν·
ὧι πισθεῖσα δέμας μὲν ἐπὶ χθονός, ἧς ἀπετέχθην,
λείπω, τὴν ψυχὴν δ'ἀθανάτην ἔλαχον·

ἐν γαίῃ μὲν σῶμα τὸ συγγενές, οὐράνιος δέ
ἤλυθεν ἡ ψυχὴ δῶμα κατ' οὐ φθίμενον·
κεῖται μὲν γαίῃ φθίμενον δέμας, ἡ δὲ δοθεῖσα
ψυχή μοι ναίει δώματ' ἐπουράνια·
ἀθάνατος ψυχὴ τὰ μὲν οἰκία τῶν ἐν 'Ολύμπῳ
ναίω, σῶμα δ' ἐμὸν γαῖα φέρει φθίμενον.
ἐν μὲν ὑπ' ἀγκαλίσιν φέρομαι τέκνον ἐνδεχέ[τηρον
Εὐόδῳ, ὃς πόσις ἦν ὁππότ' ἔναε δόμους·
τεσσαρακονταέτης δ[ὲ] πρὸς οὐρανὸν ἀστερόεντα
ἤλυθον, ἐν γαίῃ σῶμ' ἐμὸν ἐνθεμένη.

b. *Τοῦτ' Εὔοδος βροτοῖς πᾶσι παραινῶ.*
τῇ ψυχῇ με[τ]α[δὸ]ς καλ[ῶ]ν ΤΕΧΘΕΙΣ,
καὶ τὸν βίον τρυφῇ παρηρόγησον,
εἰδὼς ἣν καταβῇς ἐς πῶμα λήθης
οὐ[δ]ὲν τῶν ἐπάνω κάτω που ὄψει
ψυχῆς ἐκ μελέων ἀπ[ο]πταθείσης.

Litterae vulgares, epigramma II p. Chr. n. saeculo vix recentius: iota v. 5 dativo ῳ adscriptum. Euodus uxore prior (v. 14) videtur mortuus esse, epigrammata tamen eodem tempore insculpta, quorum alterum numeris vitiosis insigne est, prius hoc artis habet, ut quater deinceps eadem sententia (v. 5—12) ita continuetur, ut proximo quoque disticho ex superiori unum aliquod vocabulum repetatur quo nitatur oratio, velut *ἀπετέχθην* et *συγγενές* v. 5 et 7, *φθίμενον* et *φθίμενον* v. 8 et 9, *ναίει* et *ναίω* v. 10 et 12, *φέρει* et *φέρομαι* v. 12 et 13.—13 ΤΕΚΝΟΣΝΔΕΧΕ corr. Boeckh; undenarium puerum etiam sinu foveri nihil mirum. — 15 ΔΟ — 18 ΜΕΓΑΛΩΣΚΑΛΟΝ *μεταδὸς καλῶν* [ὁ] *τεχθείς* Boeckh, ubi extremum displicet; postulatur participium ad *ψυχῇ* referendum, quod conieci fuisse *τεχθείσῃ* vel *δοθείσῃ* (coll. v. 9) vel *τραφείσῃ*. — 21 ΟΥΧΕΝ — 22 ΑΠΩ.

---

262. Corcyrae. Ex Mustoxydis libro *delle cose Corcirese* Wachsmuth *Mus. Rh.* XVIII 551.

. . . . *ἐ]ν σταδίοισ[ι] παλαίσας*
αὐξήσας . . . . . *]οἶκον ἄριστον*
. . . . *κ]εῖται Μακεδὼν Με[γ]αθύρσου*
. . . . . *τύμβῳ κεκ]αλυ[μ]μένος, αὐτὸς ἄνυμφος,*
πᾶσι δ' ἑταίροισιν γ]λυκερὸς φίλος, οὐδενὸς ἐ[χ]θρός·

τοῖς ἀστοῖσιν ἀεὶ ϑῆ]κας φάος, [ὦ] μέγας ἥρως,
πατρίδος εὐκλείσας . . .]ΔΙΑΣ ἱερὰς Κορκύρης.

Luctatoris epitaphium parum diligenter ex lapide descriptum. — 1 ΟΙϹΠΑ — 2 non videtur proverbium latere οἶκος φίλος, οἶκος ἄριστος. — 3 ΜΕΤΑΘΥΡϹΟΥ nomen feci. — 4 ΑΛΥΜΕΝΟϹ — 5 ΕΚΘΡΟϹ — 6 nisi gravius corrupta haec putes, ipse defunctus compellari videtur; inserto ὦ numeros fulcire tutius erat. — 7 nec σταδίας fuit nec placet πόλιας.

---

263. Corcyrae. Ex Mustoxyde l. s. s. Wachsmuth *Mus. Rh.* XVIII 554. Descripsit etiam Wilamowitz, cui titulus in lamina lapidis sectilis incisus suspectus est.

— — — — — — — — — — —
. . . . γυναιξὶ καὶ τέκνοις
. . . . ε]ἰς τὸν αἰανῆ χρόνον
. . . . . λαμπρὸν εἰ]ληφὼς κλέος,
πολλὸν λιπὼν γυναικὶ κ]αὶ τέκνοις βίον.

Litterae vulgares. — 1 γυναιξί mirus pluralis numerus certo in lapide est. — 4 vel λιπὼν γυναικὶ τέκνα καὶ τ. β. i. e. victum sufficientem.

---

264. Cephallenia in insula. C. I. 1930.

. . . .]μα κήδεα πότμου
nomen defuncti μ'ἐςορᾶς ἐν χϑ]ονὶ κεκλιμένον
λείπω δ'ἐν μεγάροις γονέα]ς καὶ μητέρα μητρός
καὶ πάππον στυγερῷ πένϑει τη]κομένους·
. . . . οὖδ]ας πρὸς ἀλάνπετον Ἅιδ[ου
. . . . οἰκτρότατ]ος κατέβην·
ἀλλ' ὀστοῖσι πατὴρ κόνιν εὐσεβέ]ως ἐπέβαλλεν
καὶ σὺν μητρὶ τάφους ἄμφε]πε σ[ύ]ν τε φίλοις.
. . . . ξείν]οι[ς] καὶ π[ο]λιήταις
. . . .
ἀλλὰ λέγω . . . . . . δά]κρυα μηκέτι πέμπει[ν,
. . . . . . εἷς γὰρ πάντα μέ]νει ϑάνατος·
τοὔνεκα . . . .] ἐμῶν ἀποπαύετε ϑρή[νων
. . . .

Litterae vulgares praeter ϲ. Argumentum carminis adumbravi. — 2 χθονί Boeckh, idemque v. 9 ΟΙΕΚΑΙΠΘΛΙΗΤΑΙΣ et v. 13 ΟΡΗΙ correxit. — 4 vel γήραι τηκομένους. — 7 ϹΩϹ — 8 ΠΕϹΙΝΤΕ — 10 pentameter intercidit.

---

265. Eremopoli Cretae. Spratt *Itiner. Cret.* II 421 coll. tab.

Τὰ[ν] μεγάλαυχον ὁ[ρ]ᾶ[ς . . . . οὔνο[μ'] ἀνέγ[νως,
ἇς κλ[έ]ος ἐν Κρήτᾳ μίμνεται ἀθάνατον·
δόξῃ γὰρ γονέων, ἀρετᾷ [δ'] ἀνδρὸς συνο[μα]ίμου
Φείδωνος γεν[ε]ᾶς ἔκκριτον ἀθανάτων
μναστῆρα σὺ δέδεξαι ἐπίφθονον. — [ἀλλ'] ἐτέκνωσας
σᾶς ἀλόχου, Πείσω[ν], ἔγγονον ἰσόθεον.
ἀλλά, [Ζ]εῦ Κρονίδα, σώ[ζ]οις γόνον, ὃν κατέλειπ[ον,
Σων[α]ύταν δεχέτη, δόξαν ἔχοντ' ἀρετᾶς.

Litterae vulgares. Epigramma non uno nomine inpeditum. — 1 ΧΟΝ . ΟΙΑΝΕ.ΛΜΝΡΑΜΙΣΟΥΝΟΝ litterae quas punctis notavi dubiae sunt. Videmur ad anaglyphum et ad nomen in alio cippi latere scriptum (in -αμις desinens) vocari. — 3 ΤΑΛ corr. editor, eidemque debetur συνομαίμου, ἀλλ' (v. 5), Πείσων (v. 6 ubi traditur ΠΕΙΣΩΣ), Ζεῦ et σώζοις (v. 7 ΣΕΥ et ΣΩΣΟΙΣ), Σωναύταν (v. 8 ΣΩΝΑΥ). — 4 pro ἀθανάτων coniecit Wilamowitz εὐγενέος simile, illud ex v. 2 male repetitum existimans. Pro γενεᾶς possis γέννας, ΓΕΝΑΣ traditum. — 5 miro modo oratio ad maritum deflectitur, fortasse ab ipsa uxore adpellatum.

***266.** In Melo inventum, nunc Athenis. *Ephem.* 3508.

Κοινὸν φῶς ἰδοῦσα τὸ κοινὸν ἔχω τέλος αἰεί,
πέντε λιποῦσα τέκνων καλλιγόνου(ς) σταχύας.
μὴ μύρου, φίλ' ἄνερ, με· καὶ αὐτὸς ἐκεῖ γὰρ ὁδεύσας
εὑρήσεις τὴν σὴν σύνγαμον Εὐτυχίην.

Litterae infimae aetatis; epigramma vero haud inelegans. — ἰδοῦσα legitur in lapide; poeta fortasse ἐςιδοῦσα voluit.

---

267. Pholegandri. C. I. Add. II 2445 b.

Εὐκάρπῳ θρεπτῷ χρηστῷ μνείας χάριν ταῦτ' ἐχάραξα.
χαῖρε.

Versum facere voluit.

268. Sicini. C. I. 2447.

— — — — — — — — — — — — —
. . . . ἐνεγ]καμένη.
εἶδος μὲν πα[ρόμοιος ἔφυς Ἥρης] βασιλείης,
ἔργα δ' Ἀθηναίης [Πιερίδας τ' ἐ]δάης·
οὕνεκεν ἀθάνατοί σ[ε] θ[εοὶ πρὸς σφᾶς] συνάγειραν
τῶν προπάλαι κλ[ε]ινῶν κῦδο[ς ἐνεγ]καμένην·
ὅ[σ]σαι γὰρ ψυ[χ]αὶ [σεμνῶς τ' ἀγαθῶς τ'] ἐβίωσαν,
ταύτας μὴ θ[νήσκειν, ἀλλὰ λέγ' ἀθανάτους.

II fere p. Chr. n. saec. Primi distichi haec fuerit sententia: *ab ipsis deabus, quae nascenti tibi adfuerunt, dona tulisti et animi et corporis.* Alterum distichon Ross supplevit, nisi quod pro ποικίλα πόλλ' ἐδάης ego Πιερίδας τ' ἐδ. scripsi coll. Anth. P. VII 709, tertium Schneidewin (*Diar. litt. antiq.* 1838 n. 38), quartum ego refeci, nisi quod Buecheler ὅσσαι dederat, traditur ONCAI. — 5 ÔYNEKEN — TOICΘ‿ — 7 ΨYΛ ΛIω — 8 Callimachus θνάσκειν μὴ λέγε τοὺς ἀγαθούς.

---

269. Aedepsi. Ex schedis Vlrichsii Welcker *Mus. Rh.* 1845 p. 238.

Ἐνθάδε Σώτηρον Χαιρωνέα, χαλκεο[τ]έχνην,
Αἰδηψοῦ δ[άπε]δον τὸν φίλιον κα[τέχ]ει·
ἀντ' ἰδίας πατρί[δος γ]ὰρ ἐ[πήν]εσεν ἐνθά[δε ναί]ειν,
ταῖς ἱλαραῖς αἰ[εί φιλάμενος Χάρισιν.

Supplevit Vlrichs, nisi quod v. 4 mea praetuli. Ille enim quod a sententia et a sermonis usu aeque alienum videtur ταῖς ἱλαραῖς αἰεὶ ἤόσι τερπόμενος. Gratiae artifici propitiae sint oportet, cf. A. P. VI 61. — Cf. n. 247 Μούσαις οὐ μέγα φειλάμενος.

***270.** Carthaeenses inter inscriptiones editum in *Herma* Λογίῳ, inde C. I. 2372. Descripsi Athenis.

Εἴ με θέλις ἀνιχνεῖν, χερσὶ ὀστέα τἀμὰ ταράξαι,
στῆθι θύρης ἔξω, ἐνδὸν πόδα μήποτ' ἐςάξῃς·
οὐ γάρ σοι θέμις ἐστὶν δόμων μ' ἐμῶν ἐξαπελαύνιν.

Infimae aetatis. — 1 quae legi litterarum vestigia de ἀνιχνεῖν verbo dubitari non patiuntur. — 2 ΠOT' — 3 extr. ΛAYNI.

---

271. Aeginae. Lebas IV 1704.

Οὐκέτι κηροχύτοισι κατ' οὔρεα τέρπομε αὐλοῖς
πηκτίδος, οὔτ' ἄντροις, οὐ δένδρεσιν ὑψιπετήλοις,
ἠχὼ δ' οὐ φιλέω, οὐ τέρπομε ἀγρονόμοισιν·
ἀνδρὸς δ' εἰθυδίκου ποθέων περικαλλέα ἔργα
Ἀμπελίου σκιρτῶ καὶ τέρπομαι, ἔνθα κὲ Μοῦσαι
ἔσστασι τερπόμε[ν]αι πλατάνοισ[ι] καὶ ὑδατίο[ισιν.

Epigramma recentissimum videtur pastor quidam iuvenis in Ampelii senioris amici mortem scripsisse. — 1 ΚΗΡΟΚΟΧΥ — 2 *πηκτίς* est fistula pastoricia vel syrinx, cuius singuli calami *αὐλοί* vocantur. Achill. Tat. VIII 6 *ἡ σύριγξ αὐλοὶ μέν εἰσι πολλοί, κάλαμοι δὲ τῶν αὐλῶν ἕκαστος.* — 3 *ἀγρονόμοισιν* scilicet *gregibus.* — 5 *vita cotidiana relicta solis Musis deditus sum. σκιρτάω* verbum inepte positum. — 6 *ἔσστασι* videtur non corruptum sed ab inscito homine pro dactylo habitum. — ΤΕΡΠΟΜΕΚΑΙ.

---

272. Syro in insula. C. I. Add. II 2347 o. Ross *Inscr. ined.* 111. Lebas IV 1899. Nuper apographum omnium certissimum dedit Clon Stephanus *Inscr. Syr. ins.* p. 52 sq.

a. *Ἔξοχο]ν οὐδ' ἐπιελπτὸν ἔην κάλλος τε νόος τε*
καὶ σθέν]ος ἠνορέη τε ἑξαέτους βρέφεος
Δημοκρ]άτευς, ὃν τίκτε γυνὴ καλή τε καὶ ἐσθλή
nomen matris]*αἰδοίη Νικοκράτευς ἄλοχος·*
ἵκετο τοῦ] κλέος εὐρὺ Πανέλλησιν τε καὶ αὐτοῖς
Αἰνεά]δαις σοφίης εἵνεκεν ἠδ' ἀρετῆς.
πάτρη] δ' Ἀντιόχεια κλυτῆς ἀλόχοιο παρ' ὀχθαῖς
Μαιάν]δρου ποταμοῦ καλλινάου χθαμαλαῖς.
οὔνε]κεν ἁρπάξας Ἐριούνιος Εὐβουλῆι
τέκνον] ἄθυρμα φέρεν Φερσεφόνῃ τ' ἀλόχῳ,
πικρὸν] ἄχος λείπων πάππῳ μεγακύδει φωτί
nomen avi]*ῳ πάτραις τ' ἠδὲ γονεῦσι φίλοις.*

b. *Ἐνθάδε τὴν ἱεραν κ[εφ]αλ[ὴν κατὰ γαῖα καλύπτει*
Ἀμπέλιον· λοι[βὰς δὲ χέων στονάχησε θανοῦσαν
Μουσαῖος φιλόπατρι[ς ἀνήρ . . . .
αἰνοπαθὴς Παυλεῖνά τε μ[ήτηρ . . . .
καλὴν ἠδ' ἀγαθὴν καὶ μείλιχον ἠδὲ [θε]ουδῆ,
μουνολεχῆ, προτέραις ἐναρίθμιον ἡρωε[ίναις,
οὕνεκα δὴ σοφίῃ τε σαοφροσύνῃ τε [νόῳ τε

πουλύ τι πασάων προφερεστάτη ἔσκε [γυναικῶν.
καὶ δ' αὐτὴ πάτρη μιν ὑπείροχα κυδαίνου[σα
πᾶσα ἅμα μυρομένη τε τάφοις ἐνεθήκατ[ο τοῖσδε.

Hadriano recentius esse docet v. 6. Eius enim aetate coepti sunt Graeci et Romani isto modo inter se coniungi, ut praeter eos alia gens nulla esse videretur, cf. Keil *Syll. inscr. Boeot.* 122. — 1 ἔξοχον etiam ei scripsere qui ex pravis apographis ἐπίληπτον legebant. — 2 καὶ θράσος Boeckh; recepi Rossii supplementum licet lacunae spatium excedens. — 3. 6. 11. suppl. Ross. — 5 ex Stephani apographo constat de lectione Πανέλλησιν, unde ab initio verbum recuperandum erat, cui dativus iungi posset. — 6 legebatur πατρίς, cf. v. 12 et 21. Notanda prava verborum conlocatio; debebat enim ποταμοῖο παρ' ὀχθαῖς ut Il. Δ 487. — 9 εἴσοχεν Ross. οὕνεκεν Boeckh h. e. *quia nobili loco puer natus erat.* — 10 κεῖνον Boeckh. A. P. VIII 483 ἔσται μὰν ὅ γε παῖς ἐνὶ δώμασι Φερσεφονείοις παίγνιον, ubi quod Planudes habet Φερσεφονείας acciperem si legeretur ὅ γε σοῖς ἐνὶ δώμασι i. e. Plutonis. — 12 Μουσαίῳ Boeckh, qui Nicocratem (v. 4) filium esse sumpsit Musaei et Paulinae (v. 15. 16), fratrem Ampelii (v. 14). — Alterum carmen litteris grandioribus ornatioribusque scriptum eandem tamen indolem prodit. — 13 τὴν ἱερὰν in notissimo versu etiam epigr. Prusanum (infra n. 354), τὴν ἱερὴν A. P. VII 3 et 362 et tit. romanus Welcker *Syll.* 84. — 16 ΤΕΙΜΙ Stephanus hastam post τε non litteram esse sed interpunctionem adfirmans. μήτηρ Boeckh. — 17 sq. suppl. Boeckh. — 19 ΤΕΙ..Ι Steph. τε νόοιο Boeckh, καὶ αἰδοῖ Ross. — 22 suppl. edd.

---

273. In Syro. C. I. Add. II 2347 p.

Ἄνδρα σοφόν, Μούσαισι τετειμένον, ἐσθλὸν ἑταῖρον
πᾶσι φίλοις, ἀγαθῷ χρησάμενον βιότῳ,
Εἰρηναῖον ἔδεκτο πάτρης Μεροπηίδος ὄντα
Σῦρος. \ος.'

II vel III saec. epigramma, quod sine dubio integrum est. Annorum numerum subscriptum esse primus vidit Wilamowitz.

---

274. Minoae Amorgi. Ex Baumeisteri apographo Schneidewin *Philol.* IX 391.

Μοιράων με μίτος πικρὸς ὤλεσεν, [ο]ὐ [β]ι[ό]τοιο
οὐδὲ φάους γλυκεροῦ πολλὸν ἐπαυράμενον·

εἰ δὲ μαθεῖν συ ποθεῖς, τίνα μ' ἐνθάδε τύμβος ἔκευθεν,
οὔνομά μοι Κέρδων γλυκεροῦ πατρός ἐστιν ὅμοιον·
τριάκοντα δέ μιν λυκάβαντας ἀναπλήσαντα
δ]όγμασι μοιράων εἷλε μέλας θάνατος.

Litterae ϹꙌΕ. — 1 .ΥΡΙ.ΤΟΙΟ suppl. Buecheler. — 4 nomen metri aequabilitatem sustulit; poterat tamen pentametrum facere οὔνομά μοι Κέρδων πατρὸς ὅμοιον ἔφυ. — 5 pro μιν debebat με esse, quare aliunde distichon petitum existimarem, nisi eadem μοιράων forma etiam v. 1 esset.

---

275. Amorgo in insula. Syrae descripsit mecumque communicavit C. Curtius.

Νείκην ἐνθάδ' ὁρᾶς, [π]α[ρ]οδεῖτα, τήνδε θανοῦσαν
ἣ [τε]ῦξεν τύμβον κλεινὸς ἐμοὶ γαμέτης,
ᾧ λείπω κατὰ δῶμα καλῶν βλαστήματα τέκνων.
τειμῆς εἵνεκ' ἐμῆς μνημοσύνης τε χάριν.

II vel III saec. — 1 ΙΡΑ//Ο — 2 ΥϹΥΞЄΝ.

---

276. In Amorgo. Henzen *Annal. Instit.* 1864 p. 102.

Σωτηρί[χ]αν [μ]ε [τ]ύμ[βος] ἐνθάδε, ξεῖνε,
οὗτος [κ]αλύπτει· ὡς γὰρ ἤθελεν δαίμων,
τρὶς δέκα παρασχὼν ἔτεά μοι μόνον ζῆσα[ι.

Litterae Ε Ϲ Ꙍ. Restituit editor. — 1 ΙΥΜΕ// — 2 ΙΑ — 3 ΖΗϹΑϹ.

---

277. Prope Naxum Amorgi. Ex Sprattii ectypo Babington *Transact. of the Royal Society* X 23.

Ἀψευδεῖς] μούνη καὶ πρώτη [τοὺς πρὶν ἀοιδοὺς
δεῖξα,] καὶ οὐκέτι μοι μῦθον [ἐρεῖτ' ἀρετήν,
οὐκέτι· νικ]ῶ γὰρ πάσας τὰς σώ[φρονας οὔσας
κλεινήν τ' Ἄλκησ]τιν καὶ Πηνελόπε[ιαν ἀρίστην
. . . οὔτινα μείζον' . . . .

Litterae inferioris aetatis esse dicuntur. — 1 sq. suppl. Wilamowitz — 3 οὐκέτι praefixi melius non habens; neque enim per spatii rationem licet ab νικῶ γάρ versum incipere. — 4 Alcestis Penelopaeque epitheta non placent; videant alii.

---

278. Aegialae Amorgi. Ross *Inscr. ined.* II 123.

Τὸν νέον ὄντα, φίλοι, ζητήσατε καὶ καθιδόντες
τύμβον ἐμὸν Μείκ[κω]να ὀνομάζετε· 'ἰὼ φίλε.' καὶ σύ
ἐρχόμε[ν]ο[ς] π[α]ρ' ὁδῷ τὸ[ν] φίλον ὄντα νόει·
πᾶσι δε χαῖρε λέγω τοῖσι παρερχομένοις.

Infimae aetatis epigramma haud invenustum: exordii verba paullo inmutata recurrunt v. 3 τὸν νέον ὄντα, φίλοι — τὸν φίλον ὄντα νόει. *iuvenem, amici, quaerite et reperto tumulo dicite 'o amice'. et tu quoque qui praeteris nosce amicum tibi esse; omnes autem saluto.* Wilam. — 3 ΜΕΙ ΚΡΑΙΝΑ nomen certo erat. με 'Ιέρωνα Buecheler; Μίκκωνα Wilam. Vtitur autem lapidarius ω forma. — 3 ΤΟΙ Ross et Welcker (*Mus. Rh.* III 242) σοί.

---

279. In Amorgo. Henzen *Ann. Instit.* 1864 p. 106.

Τέκνα τέκνων ἐςιδὼν Ἑρμῆς Ἑσπέρου ἐτῶν ξ
ἡροικῷ θανάτῳ τῷδε τέτε[υ]χε τάφῳ.

Litterae ΑϹω. — 1 ξι monosyllabum. — 2 Manetho I 13 ῥυθμοῖς ἡροικοῖσι κτλ'. Editor mutavit τοῦδε - ταφου, iniuria opinor.

---

280. In Amorgo. Ross *Inscr. Ined.* 131. Franz *Mus. Rh.* III 93.

Χαίροις, πᾶσι βροτοῖς, Εὐτύχους γόν[ε], πᾶσι φιλητέ,
Καλότυχε, τε[χ]θε[ὶ]ς λυκάβαντας μ̄,
πλη[γ]εὶς ἐνκεφάλοιο κακὸν μόρον ἐ[ξ]ετέ[λ]ε(σ)σα[ς
ἐν μελάθροισι λιπὼν ἄλοχον καὶ νήπια τέκνα.

Lapis valde recens deae protome corona radiorum distincta insignis est, quae inter medias primi versus litteras insculpta est. Puto equidem Fortunae imaginem esse, quam, sicut etiam Pholegandri, Amorginis cultam esse docent praeter titulum apud Ross. *Arch. Aufs.* II 637, 3 plurima nomina Amorginorum cum voce τύχη composita. Neque inepte posita videbitur illius imago in Calotychi Eutychis f. sepulcro. — 1 ΕΓΟΝΟΝ Franz ἔκγονε. Corruptelae rationem non perspicio. — 2 ΤΥΧΕΤΕ ¦ ΘΕϹ Franz ζήσας. τεχθείς certum est *natus annos* XL, ut locuntur Byzantini. — μ̄ lege τεσσαράκοντα. — 3 ΠΛΗΠΕΙϹ — ΕΧΕΤΕΔΕϹΑΙ.

---

281. Minoae Amorgi. C. I. Add. II 2264 s.

Καλικράτης κεῖμαι τύμβῳ τούτῳ, παροδεῖτα,
πεντήκοντα ἕνα ζήσας σεμνῶς λυκάβαντας.
χαίροις παροδεῖτα.

III fere saeculi.

---

282. Minoae. C. I. Add. II 2264 r.

Ἡραὶς ἐνθάδε κεῖμαι ἐτῶν, ξένε, πεντάκις ἑπτά·
καὶ σοὶ παραινῶ συν[. . . . . οδῖ]τά, με
μὴ κλαῖε· μοιρῶν γὰρ μίτος πάντας καλεῖ.

Litterae ΕΙΝϹΑ — 2 quot litterae perierint incertum. Boeckh συνοδῖτα, quod ferri non posse vidit Buecheler. με pronomen quamvis dura structura ad verbum κλαῖε pertinet; neque enim verbum invenies cum σύν compositum, quod accusativum trahat. Fortasse συντυχοῦσ' *quandoquidem te nactus sum conloquentem.*

---

283. Prope Minoam. Ross *Inscr. ined.* 132.

Ἡ παναρίστη Σπούδη ἐνθάδε κεῖμαι ἐτῶν κᾱ.

---

284. Amorgo in insula. Henzen *Ann. Instit.* 1864 p. 104.

Χαῖρε παροδεῖτα.
Μὴ γελάσῃς, ξένε, μοῖραν· ὁρᾷς οἵαν [λ]έλονχα·
ἐνθάδ' ἐγὼ κεῖμε ἐπὶ τύμβῳ·
τοὔνομά μοι Τύχη ἑξήκοντα ἐτῶν.

1 ΑΝΕΛ corr. editor. — 3 pentameter.

---

285. Minoae. Lenormant *Mus. Rh.* XXII 291 n. 281.

Ἔνθα βλέπε[ις] τύνβον κεν[όν]· ἄταφος ὧδ[ε γέ]γραμμα[ι·
ἐ[λ]θὼν ἐν πεδ[ίῳ] ληστῶν ὑπὸ [χερ]σὶ τέτρωμαι·
οὔ]νομά μοι Δι[όνυ]σις, υἱὸς Ζωσίμο[υ κ(αὶ)] Λεαίνης.
τὸν τ[ρια]κονταέτη κλα[ίο]ις μόρον, ὅστις [ἀ]ναγνοῖ.

1 extr. ΜΑΤ et 2 init ΕΓ.|ΘΟΝ et 4 ΚΛΑ.'ΕΙϹ. Corr. et suppl. editor, nisi quod ἐλθών pro ἤλυθον Wilamowitz, κλαίοις pro κλαίεις ego scripsi.

---

286. In Co. C. I. 2509. Ex Loewii apographo Franz *Ann. Inst.* 1847.

Ζ]ώπυρος ὁ χ[ρ]ησ[τ]ὸς εὐσε[βῶς ζήσας βίον
θανὼ[ν] ἔνερθε τοῦδε σή[ματος πέλει,
πατρὸς Διοφάντου, Γα[βινίας δὲ μητέρος.

I fere saeculi. — 1 χρηστός Franz, cuius ceteris supplementis mea praetuli. — 3 ΓΑΥ vel ΓΑΓ apogrr. Nomen romanum, quod Wilamowitz invenit, si cui non placet, poterit de Γλυκερίου cogitare.

---

287. Cnidi. Newton *Discoveries* I tab. 92 n. 42. Duo fragmenta composuit editor.

Κεῖμαι το[ῖς γενέ]τ[αισι] φιλούμε[νος, ὠ]κύ[μορος] παῖς,
Πρειμέρως [ζή]σας [τρεῖς] ἐτέων δεκ[ά]δας,
ε]ὐφρασίῃ χά[ρισ]ιν τε γέλωτί τε πᾶν ταχ[ερ]ώσας
καὶ διὰ τοῦτο φίλοις πᾶσι ποθεινὸς ἐ[ών·
ἀλλά με μοῖρ' ἀφ'[ὁμαίμου ἐ]νόσφισεν, ᾧ γενέ[τειρα
εἰσάριθμον ζωῆς [κλῶσε] μίτοισι χρόνον.

II p. Chr. n. saec. — Supplevit editor v. 1 et v. 3, nisi quod ταχερώσας Heimsoeth invenit. — 5 recepi Wilamowitzii coniecturam γενέτειρα, quamquam elegantius fortasse poeta γενετῆρσι - μίτοισι scripserat.

---

288. Leucosiae Cypri. C. I. 2647. *Curiose* descripsit Waddington ap. Lebas VII 2771.

Κἂν τροχάδην βαίνῃς, φίλε ὦ παροδεῖτα, βαιὸν ἐπίσ[χου.
. . . ἀ[θ]ανά[των με] χορός· τὸ δὲ σῶμα καλύπτει
γαῖα, λαβοῦσα γέρας τοῦθ' ὃ δέδωκε πάλαι·
ἡ γάρ μοι ψυχὴ μὲν ἐς αἰθέρα καὶ Διὸς αὐλάς,
ὀστέα δ' εἰς Ἀίδην ἄτροπος εἷλε νόμος.
τοῦτ' ἔλαχον μέγα δῶρον ὑπ' αὐτῶν Οὐρανιώνων
Εὐλάλιος, γαμικὸς μοῦνος ἐνὶ φθιμένοις.

Recentioris aetatis indicium Eulalius nomen. Versu primo male adsuto exemplum bonum corruptum est. — 2 HBHCЄN.ANA . . . . . XOPOC Vidua, HTIC . . A . ANAI . . . . . XOPOC Wadd., unde ἀθανάτων - χορός certum est reiciendaeque omnes aliorum coniecturae. De verbo autem lis est. ἥρησεν Boeckh, ἥγνισεν Wilam. An εἴρυσεν, quod ἥρυσεν scriptum fuerit?

— 6 *hoc certe boni mihi praestitere caelestes: apud inferos tantum matrimonio paratus sum [scil. Proserpinae], i. e. in vita isto taedio liber fui.* Wilam.

---

289. Apud Heracleam Salbaciam Cariae. Lebas V 1696.

Ἀπολλωνίδη ἐσθλέ, σὲ μὲν γοάοντε γονῆε
μ]υρομένω θάψαν φέρ[τα]τον ἠίθεον,
δεξι]ὸν ἰητῆρα· μέγα στενάχουσι δ' ἑταῖροι
ὀκτωκαιδεκέτες ἄνθος ὁμηλικίης·
τόνδε δὲ βωμὸν ἔθηκε, πανύστατα δῶρα, Μένανδρος,
φεῖλος ἀδελφείου μηδενὶ λειπόμενος.

I fere p. Chr. n. saec. — 3 nescio cur Waddington ἔνδοξον ῥητῆρα scripserit. — 6 φεῖλος pro φιλία nove dictum.

---

290. Trallibus. Infra gladiatoris imago. C. I. Add. II 2942 c et melius Lebas V 613.

Ἐν κλεινοῖς Μέντ]ωρ ἔθανον στα[δίοις κατὰ μ]οῖραν
νεικήσας μὲν [πάντας· ἑλοῦσα] δὲ μοῖρα κραταιὴ
ἤγαγε [μ' εἰς Ἀίδη]ν, καὶ νῦν τύμβωι πρόκειμαι·
ἔσχα τ[έλος] βιότου χερσὶν φονίαις Ἀμαράντου.

Litterae ΕCωΑ. — 1 ΛΙLΝΙωΡ nomen, quod incertum est, invenit Wilam. — 2 ΜΕΝΙ — 3 sq. suppl. Boeckh, nisi quod Ἀμαράντου gladiatoris nomen feci.

---

291. Trallibus. Infra gladiatoris imago. C. I. Add. II 2942 b et melius Lebas V 614.

— — — — — — — — — — — — —
. . . . ὁ πυκ[τ]ε[ύ]σας [π]ο[λλ]άκις ἐν [σταδίοις·
ἀλλὰ τὸ πρὶν θνητὸς νίκην ἀπ'] ἐμοῦ λάβεν οὐδείς,
μοῖρα δ' ἐνίκησεν κρατερή·] ἐπέπρωτο γὰρ οὕτως,
Ε[. . . . . π]αλάμαισιν ἐμ[ὸ]ν νέκυν [ἔ]νθα ταφῆναι.

1 ΠΥΚΙΕΙCΑC corr. Waddington. — ΙΙΟΜΑΚΙC — 2 ΤΕΜΟΥ — 3 ΙΕΠΕΠΡ — 4 nominis genetivum ab initio fuisse Boeckh significavit. ἐ[ν μητρὸς π]αλ. Wilam. — ΕΜΕΝ.

292. Heracleae ad Latmum. C. I. 2898.

Τύ]μβος μὲν κρύ[πτ]ει με τὸν ἐν κόλπ[οισι] τραφέντα,
οὔ]νομα μὲν Πτολε[μαῖ]ον, ὁ γεννήσας δὲ Σέλευκος·
πεν]ταέτης δ' ἱκόμην Ἄι[δο]ς δόμον, οἱ δὲ γον[ῆε]ς
μύρονται κενεαῖς ἐλπ[ί]σι τειρόμενοι.
ὦ γονέες, τί μάτην κενεῷ πρὸς ψύχετε τύμβῳ;
μοιρῶν γὰρ κλωστῆρι τέλ[ος] βιότοιο τέτυκται.

Litterae fere vulgares. Supplevit Boeckh, nisi quod v. 3, ubi ΓΟΝΕΙΣ traditur, *γονεῖς με* scripsit. — 1 *τύμβος* et *κόλποι* frigido acumine inter se opponuntur. — 5 sententia simplex *τί μάτην τὸν κενεὸν καὶ ψυχρὸν τύμβον προςπτύσσεσθε* nimis quaesita frigidaque ratione expressa; confert Wilamowitz Eur. Alc. 353 *ψυχρὰν μὲν οἶμαι τέρψιν*, cui similia multa in epitymbiis.

293. Laodiceae. Froehner *Inscr. du Louvre* n. 189.

Ἐλπὶς ἔμοιγ' ὄνομ' ἐ[στί], πατρὶς δ' Ἀσίης προὔχουσα
Λαοδίκει', ἔθανον δ' ὀκ[τω]καιδεκέτις.

---

294. Alabandis. Lebas V 587.

Ν]ηρῆος τόδε [σῆ]μα διδασκ[άλου], ὅ[ς] ῥά τε [πα]ισὶν
γραμμάτων . . . .
— — — — — — — — — — — —
ζῆ.

1 . ΡΜΑ — ΟϹΡΑΤΕΓ . ΙϹΙΝ emend. Waddington, neque ego plura audeo in male traditis hisce *γραμμάτων* ΙΙΓΙ ϹΗΙΙΡѠϹ . . Γ . . . . . ЄΝΟΥΝЄΙ ΤΟΠΡΙΝΗΛ . . . ΟϹΝΙΟΙΙΙΙ
2 *γραμμάτων* curruptum sit an integrum, non diiudico.

---

295. In Icaria insula. Hirschfeld *Act. acad. Berol. min.* 1875 p. 10.

Δωδεκέτους τάφος εἰμὶ Φιλοκλέος, ὃν θέτο μάτηρ
ἀχνυμένα λυγρὸν παῖδα Φιλοκρατέα·
σχέτλιος, οὐδ' ἔφθη χλαμύδας περὶ χρωτὶ βαλέσθαι
οὐδ' ἐςιδεῖν Ἑρμῆν γυμνασίου πρόεδρον.

I vel II saec. — 3 cf. supra n. 114 *οὐκ ἔφθην χλαῖναν περὶ αὐχένι θέσθαι.*

---

296. Prope Ephesum. Lebas V 168. C. Curtius *Hermae* IV 207.

Πόπλιο[ν . . . . γῆ]ρως ἐπὶ τέρμα μολόντα
εὐσεβ[έ]ων χῶρος δέξατο, πᾶσι φίλον.
ἀσπάζεσθ' ἥρωα, τὸν οὐκ ἐδαμάσσατο λύπη.

Πόπλιος Καστ[ρί]κιος Ἀγαθεῖνο[ς],
Λεύκιος Λαίλιο[ς] Ἀστράγαλος,
Ὀγουλνία.
ζῇ.

II saec. Litterae Ρ et Ϲ antiquitatis speciem adfectant. — 1 ΠΟΠΛΙΟ Lebas. ΠΟ.Λ.....Δ... Curtius, post Ποπλ- quattuor vel quinque litteras ante Δ fuisse adfirmans. Errat de spatio Roehl *Sched. epigr.* p. 23, magisque a vero aberrat, quod supplendum putat Πόπλιον ἐν σταδίῳ γήρως κτλ'. Nam in stadio non itur, sed curritur. γήρως restitueram *Comment. Bonnens.* p. 21. Fuerit Πόπλιο[ν Αἴ]λ[ιανόν simile nomen. — 2 ΕΥϹΕΒΩΝ.

---

297. Ephesi. Lebas V 171.

Ο]ὐλιάδης κεῖται, παροδοιπόρε, τῶιδ' ὑπὸ τύμ[βωι
ὃς κλέος ἐν τῶι ζῆν πᾶσιν ἔδειξε ἀρε[τῆς·
ἦν γὰρ ἐν ἐργασίηι τε μέγας καὶ πᾶσιν [ἐρασ]θής,
οὕνεκεν εἰς Ἀίδου τήνδε χάριν φέρ[εται.

II fere saec. Litterae ΡϹ. Suppl. Waddington; at ἐρασθής v. 3 incertum.

---

298. Ad Teon. Lebas V 114 in commentariis Waddingtonis. Praecedit epigramma latinum *quis* (lege *qui*) *superos potui iuvenis laesisse penates* cet., cui praescriptum nomen defunctae editum C. I. 3111.

Ἰόπη χρηστὴ χαῖρε.
Τίς τοὐμὸν δύστηνον ἐπ' οὔνομα γράψε τὸ χαῖρε;
τίς κωφὴν ματέως θήκατό μοι χάριτα;
οὔτε γὰρ εἰσορόω λαμπρὸν φάος οὔτ' ἐςακούω,
ὀστέα καὶ σποδιὴ κειμένη ἐνχθόνιος.
π[υκνῶν] δ' ἀλλά, [πάτερ], θρήνων, φίλε, παύεο· μῆτερ
Πρειμιγένη, ἀπόθου θυμοδακεῖς ὀδύνας·
τῆς ἐπ' ἐμοὶ λύπης παραμύθιον ἐμφρεσὶ θέσθε
τοῦτον· καὶ μακάρων παῖδες ἔνερθεν ἔβαν.

Litterae vulgares praeter C in ΧΡΗCΤΗ. — 4 aperta imitatio versiculi Leonidae (Tarentini) A. P. VII 740 Αὕτα ἐπὶ Κρήθωνος ἐγὼ λίθος, οὔνομα κείνου δηλοῦσα· Κρήθων δ' ἐν χθονίοις σποδιά, ubi traditum ἐν χθονίοις, quod ne intellegi quidem potest, cedet tituli lectioni ἐνχθόνιος, quod disertis verbis testatur Waddington in ectypo se legisse. — 5 Π . . . . . ΔΑΛΛΑ supplevi. πυκνῶν incertum est; de δὲ ἀλλά v. Elmsl. *Heracl.* 565.

---

299. Circa Erythras. C. I. 3125.

Δειοκλῆ Λυσανείου χρηστὲ χαῖρε.
Εὐσεβὲς εἰς θρέψασαν, Διοκλῆ, ὁσιώτατε πάντων·
κουφοτάτης φίλτρον, ἃ λίθος, [εἶ φιλίης.

1 εἰς cum in fine versus positum sit, fortasse recte Boeckh τήν addidit. — 2 Boeckh κουφοτάτης φίλτρον [ἡ] λίθος [ἐστὶ ταφῆς], quae non intellego. Wilamowitz ἃ λίθος, ἐλπίδος εἶ. At queritur mater pro magna pietate se filio nil nisi lapidem, nimis tenue vilissimi amoris documentum, referre potuisse.

---

300. Circa Erythras. C. I. 3136.

Nomen defuncti] *χρηστὲ χαῖρε.*
Οὐ τὸ θανεῖν ἐστι κακόν· ἐπεὶ τόγε μοῖρ' ἐπέκλωσεν,
ἀλλὰ τὸ πρὶν ἡλικίης καὶ γονέων πρότερον.

Notissimum distichon inscite corruptum.

---

301. Chii. Anaglypho expressa mater cum filiis sedens. C. I. 2239.

Ἡ πᾶσιν μακάρεσσι βροτοῖσί τε προςφιλὲς αἰεί
ἀσπασίοισι λόγοις τὸν παριόντα νέμω·
εἰ δὲ θέλεις γνῶναι στήλλης τύπον, ὦ παροδεῖτα,
Θάλλουσάν μ' ἐςορᾷς· μητρὶ [δ'ἀποφθιμένῃ
τήνδε χάριν μνήμης Θάλλος [στήλλην ἐπέθηκεν,
τῆς] ἀρετῆς εἰδὼς ἱερόν . . . .

II fere saec. — 1 προςφιλές ferendum est. — 4 sqq. Boeckh praeeunte Iacobsio μητρὶ δὲ (ΜΗΤΡΙΣ) τήνδε χάριν - μνήμης Θάλλος [ἔθηκ'] ἀρετῆς εἰδὼς ἱερὸν δή. . . . quae parum videntur probabilia esse. — 6 ΙΕΡΟΝΛΗΜΨΜ si hexametrum credas fuisse, possis τῆς ἀρετῆς εἰδὼς ἱερὸν

μνῆμ' ἔμμεναι αἰεί, ut cum cippi vilitate virtutis monumentum sempiternum conparetur.

---

302. Chii. C. I. Add. II 2239 c.

— — — — — — — — — — — —
. . . . ἄνδρα Μένιππ[ον ἔχει·
ὅν γ' Ἑρμῆς ἐς νῆα] καθαρπασθέντα Χάρων[ος
ἤγαγε Περσεφόνης εἰς] σκοτίους θαλάμους,
. . . . ἀνύσαντα κελεύθους
— — — — — — — — — — — —

Litterae vulgares. — 1 subiectum est τύμβος simile. — 4 annorum numerus indicabatur.

---

303. Smyrnae. Anaglypho expressus senex sedens cogitabundus. C. I. 3397.

Ἄνθρωπος τοῦτ' ἐστί· τίς εἶ βλέπε, καὶ τὸ μένον σε·
εἰκόνα τήνδ' ἐσορῶν σὸν τὸ τέλος λόγισαι,
καὶ βιότῳ χρῆσαι μήθ' ὡς ἰς αἰῶνας ἔχων ζῆν,
μήθ' ὡς ὠκύμορος, ἵνα γηράσαντά σε πολλοί
μαστίξωσι λόγοις θλειβόμενον πενίῃ.

Litterae ornatae ΑΩΣ. — 3 [Isocr.] πρὸς Δημόν. 9 οὐδὲ τόν πλοῦτον παρακαίρως ἠγάπα, ἀλλ' ἀπέλαυε τῶν παρόντων ἀγαθῶν ὡς θνητός, ἐπεμελεῖτο δὲ τῶν ὑπαρχόντων ὡς ἀθάνατος coll. 32. Auson. ep. 145 ed. Bip.

---

304. In museo Smyrnaeo. Hirschfeld *Act. acad. Berol. min.* 1875 p. 9.

Εἰ πάλιν ἔστι γενέσθαι, ὕπνος ἐ[στὶν ὃς ἐνθάδ' ἔχει με
. . . . εἰ δ' οὐκ ἔστιν πάλιν ἐλθεῖν
— — — — — — — — — — — — —

Litterae eaedem. — *Si quidem est alterum vitae tempus, iam somnus me tenet, qui brevi post me dimittet; si minus, quid me meumque colitis sepulcrum?* — 3 init. ΛΙΓ fortasse nomen Διογένης.

---

305. Smyrnae. C. I. 3311.

Ἑρμογένης Χαριδήμου ἰητρείην ἀναγράψας

ἑπτὰ ἐπὶ ἑβδομήκοντ' ἔτεσιν καὶ ἴσαις ἐπὶ βύβλοις·

linea erasa

συνέγραψε δὲ βιβλία ἰατρικὰ μὲν οβ̄, ἱστορικὰ δὲ περὶ Ζμύρνης αβ̄, περὶ τῆς Ὁμήρου σοφίας ᾱ, καὶ πατρίδος ᾱ, Ἀσίας κτίσεων αβ̄, Εὐρώπης κτίσεων αβγδ̄, νήσων ᾱ, Ἀσίας σταδιασμῶν ᾱ, καὶ Εὐρώπης α, στρατηγημάτων αβ̄, πίναξ Ῥωμαίων καὶ Ζμυρναίων, διαδοχὴ κατὰ χρόνους.

Nihil aegrius factum quam quod hominis tam docti tamque diligentis ne aetatem quidem scire possumus. Litterae vulgares, quibus scriptus est titulus, etiam ad Severi tempora in usu fuerunt Smyrnaeis, C. I. 3178. Hermogenes medicos plures novimus, etiam Charidemum unum: utrqunue nomen in illa urbe creberrimum. Altero tamen p. Chr. n. saeculo vix titulus recentior est. — 3 argutius Boeckh LXXVII libros Hermogenem scripsisse ratus corrigit OZ.

---

306. Smyrnae protome. C. I. 3283.

Ἰητὴρ μεθόδου, Ἀσιατικέ, προστάτα, χαῖρε,
πολλὰ μὲν ἐσθλὰ παθὼν φρεσί, πολλὰ δὲ λυγρά.
Μ. Μόδιος Ἀσιατικός
ἰατρὸς μεθοδικός.

Disciplinae methodicae sectatores II saeculo Soranus et Caelius Aurelianus erant; eiusdem fere aetatis Asiaticus. — 1 μεθόδου προστάτης i. e. *methodicorum princeps*. Welcker *Syll.* 37 extr. — 2 Od. δ 230 leviter et ad rem mutatus.

---

307. Inter Smyrnaea in schedis Sherardianis. C. I. 3284.

Πύκτην ΑΑΣΚΕΠΟΝ λεύσσεις ἐμέ, τὸν κατέπεφνεν
Πάρδος ὁμοιείον τευξ[ό]μενος θανάτου.

Nomen Boeckh Ἄσκεπτον fecit, Wilamowitz Ἀδσκεῖτον coniecit, quae forma suspecta videtur. — 2 ΤΕΥΣΕΜΕΝΟΣ Boeckh τευξάμενος. Fuerit ΤΕΥΞΟΜΕΝΟϹ. ὁμοίιον θάνατον ab Homero mutuatus est mutato tamen significatu.

---

308. Smyrnae. Anaglypho duo exsculpti homines, alter lorica indu-

tus equo insidens, alter nudus equum frenis cohibens. Lebas V 29.

Καρπόφορος [πάντ]ων στ[ρατιωτῶν τεῦξεν ἀρίστῳ
Νηπίῳ, ᾧ χαίρειν ε[ἰπὲ] παρερχόμενος·

Anaglyphum cum militis prodat sepulcrum, non pueri, Νήπιος nomen videtur esse quamvis haud boni ominis. — 2 ϵ... CΠΛΙ corr. Waddington.

---

309. Smyrnae. C. I. 3310.

Ἄλλος ἔχει πλοῦτον, κἀγὼ τόδε σῆμ' ὁ γεραιός
Ἑρμιανὸς χαρτάρις ἔσω κοίλης κατὰ πέτρας
πάντειμον, πολύευκτον, ὅπερ ποίησα προκρείνας
μᾶλλον ἔχειν πλούτου, καὶ τεθνεὼς ἄγαμαι.

3 πολύτευκτον corr. Boeckh; at vide ne πολύ τ' εὐκτόν scribendum sit.

---

310. Smyrnae. Lebas V 1529.

Πολλὰ πονησάμενος βιότου [πρὸς τέρμαθ' ὁδεύσας
σὺν γαμετῇ ἀλόχῳ Λαοδ[ίκῃ ἔθανον·
κεῖμαι δ' εἰν Ἀίδῃ ζοφερὴν ἐπικεί[μενος ἄχλυν
μητρὶ λιπὼν πένθος λυγρὸν [ὀδυρομένῃ.
ἀλλά γ', ἐμαὶ ψυχαί, δύ' ἀδελφι[δ]έ[οι . . . . . .
χαίροιτ' εὐσεβίης εἵνεκεν εἰ[ς φθίμενον,
στήλῃ τειμήσαντες ἐμὸν τά[φον ἀθανάτοις τε
Πιερίσιν· πάπποι δ' ἔλθετ' ἐπ' [εὐτυχίην.
Ἀσκληπιόδωρε Δίωνος χαῖρε.

Epigramma satis elegans I vel II saeculi. — 3 Waddington ἐπιείμενος ἄχλυν recte fortasse; idem supplevit v. 7 et correxit v. 5 ΦΙΛΕ.. addito συνόμαιμοι. At nec hoc placet neque quod Wilamowitz coniecit δύο κοῦροι. — 4 suppl. Wilam. — 8 sententiam restitui quae est ap. Antip. Sid. A. P. VII 164 ἔλθοι ἐς ὀλβίστην πολιὴν τρίχα.

---

311. Smyrnae. Anaglypho iuvenis expressus tunicatus adstante cane. Lebas V 1532.

Ζητεῖς, ὦ παροδεῖτα, τίς ἡ στήλλη, τίς ὁ τύμβος,
τίς δ' ἡ ἐν τῇ στήλλῃ εἰκὼν νεότευκτος ὑπάρχει·

υἱὸς Τρύφωνος τοὔνομα τἀτὸν ἔχω·
τεσσαρακαιδεκέτη δόλιχον βιότου σταδιεύσας
τοῦϑό ποτ' ὢν γέγονα στήλλη, τύμβος, λίϑος, εἰκών.

Litterae vulgares praeter ω. — Incredibile quantum interpretes de vv. 2 et 5 erraverint: v. 5 τοῦϑο (i. e. τοῦτο) anaglyphum monstrat.

---

312. Smyrnae. C. I. 3398.

Νὺξ μὲν ἐμὸν κατέχει ζωῆς φάος ὑπνοδοτείρη,
ἀλγειν[ῶ]ν λύσασα νόσων δέμας ἡδέι ὕπνωι,
λήϑης δῶρα φέρουσ' ἐπ' ἐμοὶ προςτ[άγ]μασι μοίρης·
ψυχὴ δ' ἐ(κ) κραδίης δ[ρ]άμ' ἐς αἴϑερον εἴκελος αὔρηι,
κοῦφον ἐπαιωροῦσα δρόμ[ωι] πτερὸν ἠέρι πολλῶι,
καί με ϑεῶν μακάρων κατέχει δόμος ἆσσον ἰόντα,
οὐρανίοις τε δόμοισι βλέπω φάος Ἠριγενείης.
τειμὴ δ' ἐκ Διός ἐστι σὺν ἀϑανάτοισι ϑεοῖσι
Ἑρμείαο λόγοις· ὅς μ' οὐρανὸν ἤγαγε χειρῶν
αὐτίκα τειμήσας καί μοι κλέος ἐσϑλὸν ἔδωκεν
οἰκεῖν ἐν μακάρεσσι κα[τ]' οὐρανὸν ἀστερόεντα
χρυσείοισι ϑρόνοισι παρήμενον ἐς φιλότητα
καί με παρὰ τριπόδεσσι καὶ ἀμβροσίῃσι τραπέζαι[ς
ἡδόμενον κατὰ δαῖτα ϑεοὶ φίλον εἰςορόωσιν,
κρατὸς ἀπ' ἀϑανάτοιο πα[ρηῖ]σι μειδιόωντες,
νέκταρ ὅτ' ἐν] προχοαῖσιν ἐπισπένδω μακάρεσσι.

Litterae traduntur vulgares. — 2 ΝΟΝ et 11 ΚΑΙ corr. Salmas. — 3 ΠΡΟΣΤΕΡΜΑΣΙ et 5 ΔΡΟΜΟΥ correxi. — 4 ΔΙΑΜ δράμ' ἐς αἰθέρ' ἐπείκελον ἀ. Iacobs; ego non dubitavi heterocliton αἴθερον accipere. — 15 ΠΑΤ ΡΗΣΙ corr. Boeckh, idemque supplevit v. 16.

---

313. Inter Smyrnaea traditum. C. I. 3344.

a. *Δμωὰν Δωροϑέας μετὰ χείρ[εσ]ι τὴν ὁμόδουλον*
παρϑένον εἰς Ἀίδην ϑάπτον ἀπερχομέναν·
ἄρτι δέ το[ι], πανάωρε, χοὰς χείουσαι ἀπόδημον
νυμφίον ἐκ πελάγους εἶδον ἐπερχόμενον·
ἀλλ' ὁ μὲν ἐνγὺς ἔτλη καὶ σ[τ]ήμεναι καὶ ἐπιδακρῦσαι,
τοῦ δὲ [σ]ὺ μηδ[ὲ]ν ἔβης ἐ[σ]ϑομένα εἰς Ἀίδα[ν.

b. *Οὔνομα μὲν Μακέταις ἐπιχώριον· οὕνεκα μεμφθῇ*
μηδὲ ἑνί· Κοπρίαν μ' ὠνόμασαν γενέται·
οὐ γὰρ ἄτειμος ἔην παρὰ δεσπόταις, ἀλλά μ' ἔθ[ρ]ε[ψ]αν
αὐτοί, καὶ κοῖτον χερσὶν ἐμαῖς κομιεῖν
δῶκαν τιμήεντα· [τ]αχὺς δέ με παρθέν[ον] οὖσαν
δαίμων ἰς Ἀίδην πένψεν ἀμειλιχί[ω]ς.
ἀλλὰ καὶ ὣς τε[θ]νῶσαν ἐτείμεον ἐνταφίοισιν
καὶ τύνβον γράψαν μνημοσύνης ἕνεκεν.

Infimae aetatis epigramma multis litterarum compendiis pessime sculptum. — 1 ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΟΙ alii explicare, ego emendare studui: subiectum facile ex voce *ὁμόδουλον* repetas. — 3 ΤΟΝ 5 CYH 6 ΙΥΜΗΔCΝ — ΑΙΔΑΧ 13 ΤΕΟΝWCΑΝ corr. Hermann *Opusc.* IV 303. — 3 h. e. *funus curantes.* — 6 ΕΥΘΟΜΕΝΑ *πευθομένα* Boeckh. *ἐσθομένα* est *αἰσθομένα.* — 9 ΕΦΕΥΑΝ corr. Iacobs. — 11 ΚΑΧΥC et ΠΑΡΦΕΝΟΥCΑΝ corr. Welcker *Syll.* 100. — 12 ΧΙΗC adverbium reposui; scribebant *ἀμειλίχιος.* W forma ubique utitur lapidarius.

---

314. Smyrnae. C. I. 3272.

Θεοῖς ἥρωσιν.

Λεύκιος Μινίκιος Ἄνθιμος καὶ Σκρειβωνία Φηλεικίσσιμα ἀτυχεῖς γονεῖς Λ. Μινικίῳ Ἀνθιμιανῷ τέκνῳ γλυκυτάτῳ καὶ θεῷ ἰδίῳ ἐπηκόῳ ζήσαν(τι) ἔτη δ̄ μῆνας ε̄ ἡ(μέρας) κ.

Νήπιός εἰμι τυχὼν τύμβου τοῦδ', ὦ παροδεῖτα·
ὅσσ' ἔπαθον δ' ἐν βαιῷ τέρματί μου βιοτῆς,
ἐνκύρσας λαινέᾳ στήλλῃ τάχα καὶ σὺ δακρύσεις.
μητρὸς ὑπ' ὠδίνων ὡς εἰς φάος ἤγαγον Ὧραι,
ἐκ γαίης με πατὴρ ἐμὸς εἵλατο χερσὶ γεγηθώς
καί μ' ἀπέλουσε λύθρου καὶ εἰς σπάργανά μ' αὐτὸς ἔθηκεν,
ηὔχετο δ' ἀθανάτοις, ἅπερ οὐκ ἤμελλεν ἔσεσθαι·
Μοῖραι γὰρ πρῶται περί μου κεκρίκεισαν ἅπαντα·
καί μ' ἔτρεφεν γενέτης μητέρα μου τροφὸν εἰλάμενος.
αὐτίκα δ' ηὐξανόμην εὐερνὴς καὶ πᾶσι ποθητός·
ἐν δ' ὥραις ὀλίγαις μοιρῶν σφραγεῖδες ἐπῆλθον,
αἵ με νόσῳ πῆξαν χαλεπῇ διδύμους πέρι·
ἀλλ' ὁ ταλαίφρων γεννήσας ειάσατό μου νόσον αἰνήν,
τοῦτο δοκῶν ὅτι μοῖραν ἐμὴν εἰάμασι σώσει.

καὶ τότε δή μ' ἑτέρα νόσος εἷλε κακίστη,
τῆς προτέρης νούσου πουλύ τι χειροτέρη·
σῆψιν γὰρ [λαι]οῦ πεδίον ποδὸς εἶχεν ἐν ὀστοῖς,
εἶτ' ἔταμόν με φίλοι γενέτου καί μου ὀστέ' ἀνεῖλαν
λύπας καὶ στοναχὰς τοῖς μου τοκέεσσι διδόντα,
καὶ ταῦθ' ὡςαύτως ειάθην πάλιν, ὡς τὸ πάροιθεν·
οὐδ' οὕτως μου γένεσις δεινὴ πλησθεῖσ' ἐκορέσθη,
ἀλλ' ἑτέραν πάλι μοι νόσον ἤγαγε γαστρὸς μοῖρα,
σπλάγχνα μου ὀγκώσασα καὶ ἐκτήξασα τὰ λοιπά,
ἄχρις ὅτου ψυχήν μου μητρὸς χέρες εἷλαν ἀπ' ὄσσων·
ταῦτ' ἔπαθον βαιῷ τέρματί μου βιοτῆς, ξένε,
καὶ κατέλειπον τηκεδόνα σ[τυγερὴν] τοῖσί με γειναμένοις,
αἰνόμορος, λείψας τρεῖς συνομαίμονας ἀστεφανώτους.

Anthimum patrem medicum fuisse minime certa est coniectura; immo mirum si medicus III fere saeculi, quo tempore omni litterarum generi dediti erant medici, tales sordes sui pueruli tumulo inscribi passus esset. — Edidi fere Boeckhii exemplum, a quo raro discessi: 3 cum Sponius CΤΕΛΛΗ, Tetius στήλλη, CΤΗΛΗ e Bullialdi schedis saepius interpolatis Reinesius habeat, στήλλη formam sat certo traditam puto; delevi praeterea cum Iacobsio v. 11 γάρ, quod post μοιρῶν lapicidae error ex v. 8 repetierat. — 12 πῆξαν retinui; correxere πλῆξαν. — 17 ΜΟΥ quod egregie correctum a Iacobsio recepi, quo et rei aliquid momenti accederet et numeri fulcirentur. — 21 γένεσις idem videtur quod *genitura* Suet. *Oct.* 94 vel ἡ τῶν ἄστρων διάταξις ὑφ' ὧν ἐγεγέννητο Cass. Dio LVI 25. — 24 μου servavi; deest in schedis Bullialdi. — 26 ΤΗΚΕΔΟΝΑC..... ΤΟΙCΙ omnes praeter Bull., ut de sua coniectura quamvis vera Reinesius στυγερήν supplevisse putandus sit.

---

315. Smyrnae. Ex codice Askewiano C. I. 3365.

Αἰθὴρ] εὐσεβέα ψυχήν, κούφη κό[νις ἔσχεν
σῶμα· πατὴρ Διοφῶ]ν, οὔνομ' Ὀνησίμη ἦν.
κάτθαν]ε δ' ὀκτωκαιδεκέτις . . . .
ἐφθάσθη μοιρέων ἐς τ[έλος αἴδιον.

Supplevi. — 3 ΕΤΙΣΠΗΩ... fuit dativus ut in titulo C. I. Add. II 2113 c. ἐφθάσθης, δύστηνε, Τύχης δηλήμασι.

---

316. Smyrnae. Pocockii pessimum apographum C. I. 3388.

Ἔνθα σορὸς κατέχει κλυτὸν οὔνομα, παῖδα Τ[ρ]ύφωνα,
ὃ]ν [θ]ρέψεν Τροφιμᾶς πολυώδυνος ἐλπίσι λιφθείς·
μάμμη] δ' Εὐτυχία μασ[τοὺ]ς κατεκόψατο, οἷς ἔτρεφέν σε
Μοίραις, [κ]αὶ φθιμένους ὀκταέτης ἔ[μ]ολες.

1 Τύφωνα quod traditur retinet Welcker *Mus. Rh.* 1832 I 291. — 2 . ΝΡΕΨΕΝ et 3 ΜΑΣΟΡ . Σ corr. Boeckh. — 3 init. ΑΜΜΑΣΔ Boeckh ἄλλως δ'. — 4 ΜΟΙΡΑΙΣΑΙ — ΕΝΟΠΟΛΕΣ Boeckh καὶ φθιμέν[οις], οὓς ὀκταέτης ἐνόπ[ωπα]ς. Incertam esse meam emendationem scio.

---

317. Prope Smyrnam. Lebas V 27, cuius ipsum apographum exhibebo.

ΗΠΕΙΣΑΝΙΟΣΙΟΝ . . Ι
ΕΙ . ΗΣΑΣΕ . ΕΝ
ΑΣΙΣΑΡΑΝΕΡΩ
ΟΥΠΟΤΕΟΡΑΓΑΙΑΝΑΡΩΝΜΑΙ
ΜΩΝΜΕΙΖΩ . ΙΕΣΑΙΝΕΙΙ

Nihil fere dispicio praeter haec:

. . . . *οὔποτ' ἑώρα*
γαῖ' ἀνδρῶν μα[κάρ]ων μείζο[να . . . . . .

ἡ μακάρων γῆ Erythrae urbs est, utpote condita ab Erythro Rhadamanthi filio; fortasse latius patens hoc nomen etiam ad Smyrnaeos pertinebat. Extremae litterae v. 5 eaedem videntur quae minus corruptae leguntur v. 1 ΠΕΙΣΑΝΙΟΣ, unde nomen viri fuisse conicias; Πεισάνιος, quod non intellego, dubito num fuerit. — 3 Ἀσὶς ἀπ' ἀνέρο[ς? sed hoc quidem est nugas agere.

---

318. Prope Smyrnam. C. I. 3399.

[Nomen defuncti]
ζ]ήσας [ἔ]τη κ̄. [μ. θ̄. ἡ. ε̄.]
συνζύγο[υ] παλάμα[ι]ς [κ]ι[μη]θὶς ἐνθάδε κῖ[με,
πολλὰ καμών· νείκης δὲ βραβῖον ἔχο[ν]τα
μῦρα κατήγαγεν ὧδε.
Ἀσκληπιοδότη ἀ[νδ]ρὶ ἰδίῳ μν[ί]ας χάριν
ταῦτα ἐ[ποίη]σ[εν]· χρησ[τὲ χαῖρε.

1 ΙΙ ΙϹ | . . . . Κ . ΤΟΡω unde Νικήφορος fortasse nomen fuit. — 2 ϹΤΗΚ

|NO+C et 3 ΜΑΤCΑΙΝΠΘΙC correxi. — 6 ΑΝ|ΑΡΙ et 7 ΕΙΙΕΤΙΒΙ corr. Boeckh, qui extrema quoque supplevit.

---

319. Philadelphiae. C. I. 3435.

Ξανθίππην Ἀκύλας μνήμῃ βίοτου παρέδωκεν
βωμῷ τειμήσας σεμνοτάτην ἄλοχον,
παρθένον ἧς ἀπέλυσε μίτρην, ἧς ὥριον ἄνθος
ἔσχεν ἐν ἡμιτελεῖ παυσάμενον θαλάμωι·
τρεῖς γὰρ ἐπ᾽ εἰκοσ[τ]οῦ τελέωσε βίο[υ] ἐνιαυτούς
καὶ μετὰ τούσδ᾽ ἔθανεν τοῦτο λιποῦσα φάος.

I potius quam II saeculi. — 3 *παρθένος* adiectivum satis quaesitae est dictionis; minus elegans *ἔσχεν - παυσάμενον*. Homericum *ἡμιτελὴς δόμον* multi imitati sunt (Il. B 701), velut Catullus 68,75 *advenit Protesilaeam Laodamia domum inceptam frustra.* — 5 ΕΙΚΟΣΙΟΥ et ΒΙΟΝ omnes, nisi quod unus Smith ΒΙΩΣ. Boeckh *ἐπ᾽ εἴκοσι οὗ - βίου*, alii peius etiam.

---

320. Thyatiris. C. I. 3511.

a. *Α]ὐτὸ[ς] Ζεὺς Κρονίδης [ὑψ]ίζυγος αἰθέρι ναίων*
σ]ῶμα [π]υρὶ φ[λ]έ[ξ]ας στέρνων ἐξείλετο θυμόν·
οὐκ ἤ[μην] βροτός· [ἰ]θὺ [π]αρέσ[την μ]ητέρι σεμνῇ
νυκτὶ μελαινοτάτῃ ἑρμηνε[ύ]ουσα τάδ᾽ οὕτως·
μῆτε[ρ] Μελιτίνη, θρῆνον λίπε, παῦε γόοιο,
ψυχῆς μνησαμένη, ἥν μοι Ζεὺς τε[ρ]πικ[έρ]αυνος
τεύξας ἀθ[ά]νατον καὶ ἀγήραον ἤματα [π]άντα
ἁρπάξας ἐκόμι[σσ]᾽ εἰς οὐρανὸν ἀστερό[εν]τα.

b. — — —˙ — — — — — — — —
. . . *ν ἀναστήσας μ* . . . *αν τέκνοιο δα* . . .
μητρ]ὸς Μελιτίνης· [ἣ δ᾽ εἶπ]εν ἔπος τοιόνδε·
ἤλ]υθον ἔνθα Διός [μ᾽ ἕδρ]αισι καθείδρυσεν [Ἑρμῆ]ς
ημα . . *ιδι πα* | . . *εφυ Ασκληπι* . . . | . . . . *ειτοολ* . *ιο* . . |
. . . . *νπᾶσιν* . . . | . . *[ἀν]θ[ρ]ώποις* . | . . . . . *σ* . . .

Apographa duo sunt, unum Peissonellii, alterum Sherardianum in cod. Askew., quae ita inter se differunt, ut modo hoc modo illud una alterave littera sit auctius. Prius carmen certa ratione restituit Boeckh,

de altero, quod in eodem Lydis vel maxime familiari argumento versatur, desperandum esse videtur. — 1 . ΥΤΟΥ — . ΕΙΖΥΓΟΣ — 2 ΓΥΡΙΦ ΑΕΣΑΣ — 3 ΗΙ . . . — ΓΑΡΕΣΙ . . 6 ΤΕΙΠΙ — 7 ΑΘΗΝΑΤΟΝ — 8 ΑΣΤΕΡΟ | ΤΑΣ. In altero fragmento hoc intellego ab initio plura periisse; dein mater videtur *μ[οῖρ]αν τέκνοιο δα[ῆναι*, quamquam genetivus *μητρός* quo spectet non video. — 2 ΕΛ | . . ΗΕΝ *ἦ δ' εἶπεν* Boeckh, idemque *Ἑρμῆς* supplevit. Ceteris abstineo.

---

321. Inter Sardes et Philadelphiam. Lebas V 640.

Ὁ δῆμος ἐτείμησεν Μενεκράτην Διοδώρου χρυσέῳ στεφάνῳ, τὸ δὲ μνημεῖον κατεσκεύασεν Τατία Ἀπολλωνίου ἡ γυνὴ τοῦ Μενεκράτους· Μενεκράτης καὶ Ἄμμιον τὸν ἀτῶν πατέρα ἐτείμησαν.

Ὄλβιον ἐνθέμενος βίοτον καρποῖς ἐπέχαιρον
βῶλον ἐπιψήχων πυροφόροις βοτάναις·
αἱ] δέ με χεῖρες ἔπα[υ]ον ἀπ' [ἔ]ργεος, ἡνίκα θερμα[ί
ἀκτεῖνα[ι] προλίποιεν ἐφημερίων καταδῦσα[ι,
γηθοσύνῃ Δήμητρος ἀγαλλόμενον ἐχέτλησιν·
ἄφνω δ ἐν προκοπαῖς ἔλιπον βίον εἵνεκα μοίρης,
ἁρπαχθὶς τέκνων [ἠδ'] ἀλόχου γλυκερῆς,
ἥτις ἐμοὶ μὲ[ν] ἔνειμε τά[δ]' ἔξοχα δῶρα καμόντ[ι,
στεψαμένη καμάτου οἶκον ἐναίδιον,
καὶ θρήνοις κλαύσασα πολὺν χρόνο[ν οὐ λάβεν ἄνδρα,
ἠρεμίην κοίτης εἰς τέλος ἀραμέ[νη.
παῦ]σον δ' ὠδείν[ουσ]α [κα]ὶ . . . .
— — — — — — — — — — — —

Haud ita multo post a. 171, si quidem recte illum *Μενεκρατην Διοδώρου*, qui est in titulo C. I. 3438 haud procul invento, eundem esse statui. — 3 ΗΔΕ correxi. — ΕΠΑΙΟΝ — *ἔργος* nomen minime coniectura temptandum. — ΘΕΡΜΑ et ΑΚΤΕΙΝΑΠΡΟ v. 4 non video qua alia ratione emendari possint; *ἀκτείνη* forma adhuc ignota, at valde credibilis coll. *ἰκτίς* et *ἰκτῖνος*. Lobeck *Paralip*. p. 170 sq. *προλείπω* intransitivo sensu optimo cuique scriptori usurpatum hoc loco genetivum trahit *ἐφημερίων* i. e. mortalium. — 8 ΜΕΜΕΝΕΙΜΕΤΑΕΞΟΧΑ corr. Buecheler. — 10 sententia certa; fortasse praestat *οὐ λάβεν ἄλλον*. — 12 *παῦσον* Waddington; dein haec

Δ'ΩΔΕΙΝΩ . ΞΑΡΧΙ ΙΝΟΝΟ
ΝΕΜΟΥΠΕΡΙΟΝΤΟΣ
ΜΕΝΗΜΓ⁻/

in quibus duo ille distinguere videtur: *ἐμοῦ περιόντος* et - *μένη μετὰ μοῖραν ἐμήν*.

---

322. Prope Sardes. Anaglypho virgo exsculpta est dextra florem tenens. Ex Keppelii apographo C. I. 3440, ex Steuarto Welcker *Mus. Rh.* III 245 n. 18.

Χαίροις, ὦ παροδεῖτα, τειμῆς ἰςάκουσον ἐμεῖο·
οὔνομα δὴ Γλυκίαν ἐςορᾷς ἐμὲ παρθένον οὖσαν·
τήνδ' ἄρ' ἐμὴν νεότητα πατὴρ Παιδέρως ἐνέγραψεν·
καὶ μήτηρ Γλυκία καὶ Τειμογένης ὁ ἀδελφός,
μήτρωνες Μάρκος καὶ Νεῖκυς, ἑ δέ τε μάμμα[ι
Τιμογενὶς κα[ὶ Τ]ύχη τὴν ἔγγονον ἐτειμήσαντ' ἐμὲ ἣν οὔποτε
ἤλπισα τειμήν.
ἔτους $\overline{\text{σϙθ}}$ μηνὸς Δείου . . . .

Annus epochae Sullanae est 299, p. Chr. n. 214, mensis primus, diei nota mutila apud Steuartum . PI — 5 *μήτρωες* Welcker; retinui Steuarti lectionem. Μηίονες Keppel. — 6 ΚΑΠΥΧΗ Steuart. *καὶ ψύχη* ex Keppelio Boeckh et Welcker. — EMEN pro EME nisi barbara forma est, erravit lapicida.

---

323. In Saittis Lydiae oppido. Ex Hamiltonis apographo (*Researches of Asia Min.* n. 339) Lebas V 1668.

Ἔτ(ους) $\overline{\text{σξ}}$. μη(νὸς) Γορπιαίου $\overline{\text{β}}$[ι.
Μητρᾶν ΕΞΛΗΟΥ ἔχι τάφος οὗτος ἄλυπον
ἄσβ[ε]στον λύπην πᾶσι λιπόντα φίλοις.

Annus Sullanae epochae est 260, p. Chr. n. 175, mensis undecimus, diei nota sic tradita $\overset{T}{B}$. Welcker *Mus. Rh.* III 253 legit *τῇ β'*. Probabilius $\overset{I}{B}$ corrigitur; nam BI pro IB usitata est scriptura. — 1 patris sive patriae nomen corruptum.

---

324. In Thaso. Ex Prokeschii apographo C. I. Add. II 2161 b (coll. p. 184) et vv. 5 — 8 misere interpolati ex schedis eiusdem inter titulos Thyatiranos C. I. 3519.

Σῶμα κόρης ἁρπαχθὲν ἀ[μει]λι[χίω]ν ὑ[π]ὸ [μ]οιρ[ῶ]ν

παρθένου ἀνθοφόρου τύμβος ὅδ' ἐγκατέχει·
ψυχὴ δ' ἀθανάτων βουλαῖς ἐπιδήμιός ἐστιν
ἄστροις καὶ ἱερὸν χῶρον ἔχει μακάρων·
οὐδὲ πικρὸν μοιρῶμμίτον ἔκ[φυγεν], οὐδ' [ἐ]δυ[ν]ήθη
ἀνθού[σ]η[ς] ὥρ[ης . . . .
ἀλλὰ τρισκαιδεκάτου π[ερ]ι[τελλο]μένου [ἐνι]αυτοῦ
γειναμένο[ι]ς [μ]έγ[α] π[ένθ]ος ἑο[ῖ]ς [κατέ]λειψε τοκεῦσιν.
Αὐρ[ηλ]ί[α Θεαν]ὼ Ἡροδότου προςφιλὴς χαῖρε.

Litterae recentissimae. Videtur titulus aliqua ex parte lectu difficillimus. — 1 ΑΝΗΛΙΚΩΝΥCΙΟΗΟΙΡΙΝ correxi; simile quid Boeckh ἀνηλίκων ὑ. μ. C. I. Lat. I 1009, 12 *en hoc in tumulo cinerem nostri corporis infistae Parcae deposierunt carmine.* — 2 ἀνθοφορία sacrum quoddam munus est, quod ad Cereris religionem pertinuisse videtur. Eadem enim mulier quae C. I. 2162 ἀνθοφόρος dicitur etiam τιμοῦχος audit, quod est Cereris καλλιστεφάνου cognomen h. Cer. 268; quo probato veri simile est poetam v. 1 sq. defunctam cum ipsa Proserpina conparasse, quae simili modo ἀνθοφοροῦσα rapta est a Plutone ἀμειλιχίῳ θεῷ. — 5 ΕΚ . . . . ΠΟΥΔΡΔΥΙΙΗ ΘΗ ἔκφυγεν Boeckh, ἐδυνήθη Buecheler. — 6 ΑΝΘΟΥΓΗΙΩΡΙ . . ΒΑΡΧΟCΑΙΕ . . . . coni. Buecheler καρπὸν ἀποδρέπεμεν, minus placet quod Wilamowitz proposuit ἁρμόδι' ἔργα τελεῖν coll. Solon. 24,6. — 7 ΠΗΙΣΜΕΝΟΥΠΠΑΥΙΟΥ corr. Welcker *Mus. Rhen.* 1832 p. 286 idemque v. 8 restituit, ubi ΜΕΝΟC . . ΕΓΛΠCΡΙΟΟCΕΘΜ . . . Subscripta ΑΥΡΠΑΙΔΟCΗΡΩΗΡΟΔ κτλ'. corr. Boeckh.

---

325. In Thaso. Conze *Itin. insular. maris. Thrac.* tab. VIII coll. p. 31.

a. Κατίλλιο[ς θύγατρ' ἔθαψεν ἐν χθονί
Δημητρίᾳ τόδ' ἐπὺ [δω]μήσας λίθον
ἀγλ]άισμα λέκτρ[ων· ἀλλ' ἄγαν σμικρὸν μέρος
ζωῆς παρ[έ]σχεν ἐν [βρ]ο[τ]οῖς μοιρῶν νόμος.

b. Εἰ καὶ χηλὸς ἔχει δέμας [ἀγ]λ[α]όν, αὐτὰ[ρ ἐ]ς αἴ[θρη]ν
ψυχὴ ἔβη ἐμέθεν· φθένξομ' ἀ[ρ]ιφραδέως·
ἠιθέοις γὰρ ἔδωκε θεὸς μετὰ μοῖραν ὀ[λέθ]ρου
ὡς ζώουσι λαλῖν πᾶσιν ἐπιχθονίοις.
οὔθ' ἅμα παρ[θ]ενικῇσιν ἐγὼ χορὸν εὐρὺν [ἄθ]υ[ρο]ν,
(ἤκαχε γάρ με λυγρὰν μητέρ' ἀποφθίμεν[αι),
οὔτε με νυμφοκόμοις θαλάμοισιν ἐς[ήγ]α[γ]ε Νόσ[σος
κουρίδιον γενέτης πρὸς πόσιν ἐρ[χ]ομένην·
ἀλλ' ἔτι μ' ἀδμήτην, ἀταλόφρονα, μοῖρ' ἐκίχ[α]ν[ε]ν

Χρυσίδα καὶ γαμίης ἐλπίδος ἐστέρεσεν.
αἰδίου μνήμης τύμβον ἐπαι[ρόμεθα.

Litterae ornatissimae quales in titulo Thasio C. I. 2162, qui cum nomina Αἴλιος et Αἰλία habeat altero fere p. Chr. n. saeculo scriptus videtur: eiusdem aetatis epigramma esse puto. — 1 post Κατίλλιος spatio 18 fere litterarum intermisso ΗΣ legitur. — 2 ΣΠΥΛΛΙΜΗΣΑΣ et 4 ΠΑΡΣΣ ΧΣΝΣΝΣΝΙ . ΦΙΦΙΣ correxi. — 3 ΛΙΛΛΙΣΜΑΛΕΚΙΡ .. ἀγλάισμα Wilamowitz. Significatur sarcophagus magnifice exornatus. — 5 ΛΙΛΛ◡ΝΑΥΤΑΙΞΣΑΙΦΙΙΙΝ et 7 μοῖραν ΟΑ .. corr. Wieseler. Ceterum conferri potest πείρατ' ὀλέθρου et μοίρῃ θανάτοιο. Rem ipsam non novi. — 9 ΠΑΡΦΣΝ κτλ'. — ΛΟΥ .. Ν corr. Wieseler. — 10 extr. ΜΣΝΙ//// corr. Sauppe; fuerit ἀποφθίμενε. — 11 ΕΣ .. ΙΛΚΕΝΟΣ Wieseler ἐξεῖλκεν, quod displicet de patre dictum; ἐξήγαγεν satis certum puto, incertum vero, nomen fuerit necne. — 12 ΕΡΥΟΜΕΝΗΝ — 13 ΧΛΝ . Ν — 15 versus multo magis sinistrorsum scriptus, quo adpareret extra epigrammatis fines positum esse, miro utique modo; in fine ΕΠΛΙ///// Sauppe ἐπλησάμεθα, cui meum praetuli.

---

326. In Thasi portu qui Panagiae vocatur. Miller *Rev. archéol.* 1866 II 58.

Αὐρ. Φίλιππος Φιλίππου Ἀβδηρείτης ζῶν ἔτι κατεσκεύασεν
ἑαυτῷ καὶ γυναικὶ Ἀντωνείνῃ καὶ τέκνοις ἑαυτοῦ,
ε]ὖ εἰδὼς κληρονόμων τὴν ἐπιλησμοσύνην
καὶ κοινοῦ θανάτου μνημόσυνον προβλέπων.
εἴ τις δ' ἕτερος ἕτερον βουληθῇ καταθέσθαι πτῶμα, οὗτος δώσει
τῇ Θασίων πόλει (δην.) ,β καὶ τῷ ἱερωτάτῳ ταμείῳ ἄλλα (δην.) ,β.
χαῖρε παροδεῖτα.

Aetatem nomina indicant. Aperte pedestri orationi duo pentametri interpositi, quorum prior εὖ syllaba abundat. — 2 προβλέπειν τι *prospicere aliquid* latini sermonis consuetudinem arguit.

---

327. In Imbro. Conze l. s. s. p. 97.

Τέσσαρα τέκνα λιπώ[ν] Νεικήφορος ἐνθάδε κεῖμαι
ἐν χρηστῆς ἀλόχου πνεῦ[μα] λιπὼν παλάμαις·
εὐδαίμων Ἑλένη παιδὸς μόρον οὐκ ἐσιδοῦσα,
ἀλλ' ὁ πατὴρ ἔτλη Λού[κι]ο[ς] οὐχ ὅσια·
εἶδε γὰρ ὀφθαλμοῖς τὸ[ν] ἐμὸν νέκυν, εἶδε δὲ τέκνου

πώ[μα]τι λ[α]ινέῳ σῶ[μ]α κ[ατ]ι[σχό]μενον.

III fere saeculi. — 4 ΛΟΥΝΟΙ — 6 ΠΩΟ...|ΤΙΛΔΙΝΕΩΣΩΚΑΚΩΙΕ....| ΜΕΝΟΝ quas punctis notavi litteras incertas esse testatur editor. Emendavi *de monumentorum aliquot graecorum carminibus* (Bonnae 1871) pag. 41.

---

328. In Lemno. Conze p. 113.

Π[ᾶ]σιν ἐυμενέτης τελέθω . . . .
τοῖσιν προφρονέως ὡς ἐμὲ ἐρχομένοις.

Litterae II fere saeculi. — 1 Curtius *Goett. gel. Anz.* 1860 p. 421 τελέθω Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων. At in scamno nunc insertus lapis vix eam habebat magnitudinem, quae templi epistylio conveniret. Loquitur defunctus.

---

329. Mytilenis. Ex sylloge Cyriacana edidi *Ephem. epigr. lat.* II 11.

Τὴν κύνα Λεσβιακῆι βώλωι ὑπεθήκατο Βάλβος
εὐξάμενος κούφην τῆι κατὰ γῆς σκύ[λα]κ[ι,
δουλίδα καὶ σύμπλουν πολλῆς ἁλός· [ἧ]ν καὶ παράσχοις
ἀνθρώποις ἀλόγοις ταὐτὰ χαριζομέν[η.

I vel II saeculi. — 1 confert Buecheler (*Jen. Littztg.* 1874 n. 374) Crinagorae epigr. A. P. VII 628 ὃν τύμβῳ Δίης ὑπεθήκατο βώλου (lege Δίης-βώλου). — 2 ΣΚΥΚΑ — 3 ΤΙΝ interpretatur Buecheler *quam* (i. e. κούφην γῆν v. 2) *tu etiam concedas*, conpellatam putans ipsam Terram deam. Non facilem esse hanc structuram patet; at nescio an non praestet quam Aeneas Piccolomini amicus proposuit emendatio ἧι κε παράσχοις, quod vertit *cui te puto, o terra, praestituram esse, quod hominibus nunquam dubitas praestare.*

---

330. Mytilenis. C. I. 2211. Ex Cyriaco edidi l. s. s. 10.

Ὁ πάντα σοφὸς καὶ μουσῶν ὄχ' ἄριστος
Ἀλκιβιάδης Βυζάντιος ἐνθάδε κεῖμαι,
Ἑλλήνων πάντων ὄρνις ἀοιδότατος·
Λουκιλλιανὴ δέ μοι ἦν παράκοιτις,
ἧς ἐκ δαπανῶν τύμβος ἔχει [με] κλυτός
Λέσβῳ ἐνὶ χώρῳ· ἡ δ' εὐδαίμων Μυτιλήνη
σῶμα μετῳκίσατο.

1 *optimus poesi* Boeckh. — 5 inserui pronomen sive librarii seu lapidarii errorem corrigens.

---

331. Mytilenis. Franz *Annal. Instit.* 1842 p. 148.

Τῇ κλυτῇ ἐν πινυτ]ῇσι Πεδανίῃ ἐνθάδ' [ἔθηκεν
nomen filii] *υὸς μνῆμα σαοφρο[σύνης.*

Litterae satis recentes.

---

332. Pergami. Anaglypho canis exsculptus. Lebas *Rev. de la Philol.* I 335.

Οὔνομα Φιλοκύνηγος ἐμοί· τοῖος γὰρ ὑπάρχων
θηρσὶν ἐπὶ φοβεροῖς κραιπνὸν ἔθηκα πόδα.

III fere saeculi.

---

333. Pergami. Ex codice Askewiano C. I. 3557.

Εἰ μὲν ἔην ζώ[ειν ἐπιε]ικέα θυμὸν [ἔχ]ο[ν]τα,
σώφρ]ων δ' ὅς κεν ἔην ἢ πινυτὸς πραπίδας,
ο]ὔποτ' ἂν ἐν σχεδ[ί]ῃ μάχῃ ὤλετο ΞΕ (nomen defuncti)
καρτερός· εὐπρεπέης ἦν γὰρ ἰδ[εῖν προμάχοις.
ἀλλ' οὔτο[ι] μοῖράν [γ]ε θεῶν ἰότητι κ[ραταιήν
θνητὸς ἀνὴρ ἔφυγεν· ἔφθιτο [δ' ἐσθλὸς ὅμως·
καὶ γὰ[ρ] ΤΟΥΣΟΣΟΙΤΟΝΤΑΟΕΠΑ . . . . . .
ὤλεσε ΛΙΤΕΝ . ΤΑ . . . .
ἀλλὰ καὶ ὣς ἔκανον [π]έ[λ]ας [ἀνέρας . . . . . .
κεῖμαι δ' ἐν τ[ύμ]βου ΛΗΣΤ . . . . .
σῆμα δέ μοι πρέπον ἐστὶ καὶ . . . .
— — — — — — — — — — — —

Desperatum esse epigramma iure dicit Boeckh. — 1 ΖΩΝΗ . . . et post θυμόν . . Ο . ΤΑ Boeckh εἰ μὲν ἔην ζωὴν ἐπιεικέα θυμὸν ὀφέλλειν hac sententia *si vitam augeret animus probus, non qui temperans et sapiens foret periret.* At cum v. 3 extr. nomen defuncti fuisse necesse sit, non perspicitur ista ratione, quomodo a generali ut ita dicam sententia ad ipsum defunctum transitus fieri possit. Quae posui ita intellego: *si fieri posset ut homo probus ac prudens sapiensve vitam servaret (viveret), nunquam ille periisset*, ut ipsum verbum ζώειν *vitam servare*, σώφρων δέ altera prota-

sis pars esset. ἂν autem cum indicativo aoristi positum superfluum est exemplis firmare. — 2 suppl. Boeckh. — 4 sic distinxi; pro προμάχοις possis ἑτάροις. ἰδεῖν Boeckh. — 5 ΤΕ recte Boeckh his quae recepi posthabuit μοῖράν τε - κ[αὶ ῞Αιδην. — 6 suppl. Wilam. — 7 sq. interpretatur Wilamowitz *nam et deorum filios* (*ad Ilium*) *Parca necavit: eidem ego succubui.* Certum est iuvenis obitum narrari; verba non expedio; καὶ γάρ recte Boeckh. — 9 ΤΕΛΑΣ πέλας verum videtur, nec minus v. 10 τύμβου vel τύμβῳ, ubi ἐν ταβουλῇς voluit Welcker in notis suo Syllogae exemplo p. 85 adscriptis nescio quo sensu.

---

334. Apud Ilium novum. C. I. 3627.

Τὴν στήλλην, παροδῖται . . . .
εὐφήμῳ γλώσσῃ χῖρε προςείπα[τ' ἐμέ,
τὸν ζωὴ]ν [πρ]ο[λ]ι[π]όντ[α], ποθητὸν ἀεὶ γον[έεσσιν·
ε]ἰ δὲ μαθὼν τὸν ἐμὸν μόρον, ὦ ξένε, [κ]α[ὶ σ]ύ με κλα[ύ]σις,
στέρ]ξω· καὶ θνήσκων γὰρ ἔχω νόον οὔτινα [β]αιόν·
κ]ουρῆα τὴν τέχνην ἐςορᾷς ἐμέ, τὸν παρὰ μοῖραν
πλ]ήγματι δυσστήνῳ πνεῦμα [β]ίᾳ θέμενον·
ἐ]ξόπιθεν χεὶρ γάρ μαι ἔβαλεν δύστηνον ἐς Ἅιδην,
ἤλυθον ἐξ ζωῆς ἐν δυσὶν ἑβδομάσιν·
πλεῖ]ον δ' οὐ[κ εἴ]ασε Τύχη δαίμων ται ἀλόγισστος
ἐξ]ανύσαι· πρ[ὸ γάμ]ων ἀρτ[ιφ]υὴς ἔθανον.
πολλὰ δ]ὲ καὶ μάτηρ με ὠδύρετ[ο] ὃν κατὰ οἶκον
δειλ]αίη κ[ατ' ἐμοῦ χεῖρα βαλ]οῦ[σα] ῥέθους
. . . . ἐμὰς [μ]ονί[μ]οις φρένας . . . . παιδός
σὺν πατρὶ δυσστήνῳ· βά[λλ]ο[ν] ἐ[μ]ὸν ὀλέτην
δέμοσιν· ὦ μοίρης πικρὰ λογιζομένης·
οὓς γὰρ ἔδει [ζῶ]ν[τας τέκ]νου ὕπο [πρεσ]θεύεσθαι,
οὗτοι νῦ[ν αὐτοὶ] σῆμ' ἐπέθ[ηκαν ἐμοί.

Litterae vulgares, carmen ipsum admodum recens. Scripturae corruptelas leviores velut Ο pro Ω et Θ scriptum non enumerabo. Boeckhii supplementa sunt plurima, pauca ipse mutavi. — 1 ΔΙΤΑΙΑΙ . . . Boeckh ἀειμνήστην ἐςιδόντες. — 3 ΙΕΙΝΤΟΝΙΤΟΝΤΗ Boeckh αἰῶν' ἐκπρολιπόντα. — 4 ΞΕΝΕΡΑ . . ΥΜΕ δάκρυ με κλ. B. — 5 init. ΕΞΩ corr. Franz. — ΡΑΙΟΝ — 7 ΕΙΑ πνεῦμ' Ἀίδᾳ B. — 9 XIV post acceptum vulnus diebus mortuus est, cf. A. P. VI 330 ἰάθην - ἐν τρισὶ μησίν. — 10 ΙΟΝΔΟΥΗΑΣΕ τὸν βίο]τον δ' οὐ πᾶσ[ι] Τύχη - [δῶκ'] ἀνύσαι πρὸ γάμων B. correxi non multo violentius. — 12 priorem versus partem aliunde petitam esse

vel dialectus probat. — 13 ΚΑΙ . . . . | . . . ΣΟΥΡΕΘΟΥΣΣΑΙΟΙΚ . . . . | ΕΜΑΣ ΗΟΝΙΝΟΙΣΦΡΕΝΑΣΟΙΕΑ | ΤΕΠΑΙΔΟΣ in quibus quae lateant nescio. v. 13 Boeckh *δακρυχέουσα* pro *χεῖρα βαλοῦσα*. Idem quae v. 14 voluit taceo. *μονίμοις* videor certo correxisse; ibid. init. fort. *καὶ θρήνοισιν*. — 15 ΒΑ ΜΟΜΕΝΟΝ *βαλλόμενοι* B. *daemonum sive deorum iram in percussoris caput detestabantur*. — 17 sq. ΕΔΕΙΤΟΝΥ | ΥΑΙΣ . . . ΝΟΥ probabiliter correxit et supplevit B.

---

335. In Granici valle superiore. Ex Kieperti apographo Franz *Annal. Instit.* 1842 p. 144.

Ὁ χῶρος ὁ Μοττιανῶν	*Ὁ χῶρος ὁ Βαιστεανῶν*	*Ὁ χῶρος ὁ Τρινοιξειτῶν*	*Ὁ χῶρος ὁ Ἀγεανῶν*	*Ὁ χῶρος [ὁ . . . δ[α]νῶν*
Ὁ χῶρος ὁ Ἰ[λ]βειτηνῶν	*Ὁ [χῶρος ὁ . . . .*	*Ὁ [χῶρος ὁ . . . .*	*Ὁ [χῶρος ὁ . . . .*	*Ὁ χῶρος ὁ Ὑχαντηνῶν*

[Ὁ χῶρος ὁ
. . . .

fuit anaglyphum.

— — — — — — — — — — — — —

δὶς] δέκα καὶ δύο ἐτῶν γεγενημένον· ἐν [δ]ὲ λίθῳ μου
τοὔνομα [δυ]στήν[ου . . . .
θνήσκω] δ' οὐχὶ ν[όσ]ῳ βεβαρημένος, ἀλλὰ διώξας
ἵππον [ὑπὸ] σπουδῆς α[ἰφν]ιδίως ἔπεσον·
ο[ὐδέ γ' ἐθάλφθην] χερσὶ πατρὸς καὶ μητρὸς ὁ τ[λ]ήμων
κείμενος ἡμιθανὴς [ῥείθρου] ἐ[π' ἠ]ιόσ[ι]ν.
τόνδ' ἄρα, μῆτερ, ἐ]μοῦ δέξα[ι] λόγον ἀντὶ τροφήων,
ὧν ἔκαμες . . . .
οἴ[τ' ἀπό μοι τοκέων] τειμᾶς χάρις, οὔτε γε πάππωι
βαιὸν ἐ[μῆι] τ[έφ]ρηι βῶλον ἐπισ[κ]εδάσα[ι
. . . . ἔδει [μ'] ἀπὸ σ . . . . . . στεφανοῦσθαι,
σύνπαν πλῆθος ἐμὸν τύμβον ἔχευε τότε·
καὶ το[κέ]ες . . . . ἐγ]ό[ω]ντο
τοὐμοῦ πανκλαύστου δαίμονος ὡς ἀδικοῖ·
ἀνθ' υἱοῦ γὰρ νῦν ὀσ[τᾶ, κενεὸν] σέβας εἶ[χον
ἀν[τὶ . . . .], οὐ τέκνον, ἀλλ[ὰ λί]θο[ν.

In emendando difficillimo epigrammate nihil fere profeci; videtur non nimis recentis aetatis, quippe iota dativis adscripto v. 9 et 10.

Ante v. 1 paucae supersunt nullius momenti litterae. — 1 ΘΕ — 2 ΣΤ ΗΝ .... ΙΕΛΕ Franz γράψ' ἐλέων ὁ πατήρ, idemque supplevit correxitve v. 1-5. — 3 ΝΘΕΩ — 4 ΙΠΠΟΝΙΣΠΟΥΔΗΣ Franz ἐπί σπ. — 5 ΤΑΝΗΜΩΝ — 6 ΘΑΝΗΣ .. Ο . ΙΕ .. ΙΩΣΕΝ supplevit licet incerta ratione Wilamowitz, qui etiam v. 7 sententiam adsecutus est. — 7 ΔΕΞΑΛΟΓΟΝ — 8 ΩΝΕΙΚΑ ΜΕΣΦΑΛΕΡΑΜΟΣΑΔΕΙ .. ΝΑΣΕΝΙΑΙΓΟΔΟΥ extremae litterae ad v. 9 trahendae videntur. — 10 ΕΠΠΥΤΗΡΕΙ correxi. — ΣΧΕΔΑΣΣΑΣΗΔΟΝΗΙΑΡΕΔΕΙΝ ἐπισκεδάσαι Franz, qui infinitivus suspendi debet ex voc. αἴσιμον simil. Tum Buecheler talem fere structuram fuisse intellexit ἡνίκα γὰρ ἔδει με - στεφανοῦσθαι κτλ'. Non patet tamen a quibus ille honoratum se iri speraverit. — 13 ΚΑΙΤΟΥΣΕΙΣΑΕΠΝΕΤΕ dein in versus exitu nescio quot litterarum lacuna et proximi versus initio ΠΟΝΘΙΕΘΟΝΤΟΤΟΥΜΟΥ κτλ'. τοκέες verum puto, nam parentibus memoratis opus est propter v. 15. ἐγόωντο posui ut quid postuletur pateat. — 15 ΑΣΕΒΑΣΕΙΚΩΙΑΝΞΙΙΠΥΞΩΝΟΥ — ΑΛΛΟΘΕΟΙ quae tradita videtur sententia οὐ τέκνον ἄλλο θεοί non video quomodo ceteris adaptari possit.

---

336. Alexandriae Troadis esse recte coniecit Boeckh C. I. 3588.

Ἔστ]ιν τοὔνομά μοι Ἀφροδείσιος, ὦ παροδεῖτα·
εἰμὶ δ' Ἀλεξανδρεύς, τῶν δὲ [σ]ορ[ῶν] ὁ μέσος.
θν]ήσκω δ' οἰκτροτάτῳ θανάτῳ διὰ τὴν ἄλοχόν μου
κ]λεψίγαμον μιεράν, ἣν περὶ Ζεὺς ὀλέσει·
ταύτην γὰρ λάθριος γαμέτης καὶ μὸν γένος α[ἰσ]χῶν
ἵλξ[ε] με κάφ' ὕψους δισκοβόλησε νέον·
δις δέκατον γὰρ ἔτος κατέχοντά με, κάλλος ἔχοντα
κλώσασαι μοῖραι πέμψαν ἄγαλμ' Ἀίδῃ.
χαῖρε.

Litterae vulgares. — 2 ΧΟΡ .. χορῶν scripserunt nullo sensu. σορός vocabulum in ipsa illa regione, cuius esse epigramma coniecit Boeckh, masculino genere utitur, cf. C. I. 3580. 3586. Ceterum cf. C. I. 4579 ἡ σορὸς ἡ. μεσάτη λέχος ἀνέρος Ἀντιόχοιο. — 4 πυρί coni. Wilam. — 5 ΑΥ ΧΩΝ recepi Iacobsii coniecturam (Welcker *Syll.* 51). — 6 ΙΛΞΣ θέλξε Boeckh; non opus videtur εἷλξε corrigere.

---

337. Cyzici. Anaglypho navis expressa cum viro ipso. C. I. 3694.

Ἤμην στολάρχης Ποντίων βελῶν ἐγώ,
ἐ]ξηρέτμοις πτέρυξιν ἠγ[λ]αισμένος,
ἀνὰ στράτον Κρισπεῖνος εὐκλεὴς ἀνήρ·

Ῥάβεννα δ' ἦν μοι πατρίς, ἀρχαία πόλις.
ἔγνως τίς ἤμην καὶ πόθεν γένος κυρῶ·
λοιπὸν φυλάσσου μή τινα ἐνθήσεις τάφῳ
δίκην τε ὑφέξις παρανόμως τυμβωρυχῶ[ν
φίσκῳ τε δώσις (δην.) ,β καὶ [τ]ῇ πόλει (δην.) ,α.

Classem Ponticam Elagabali aetate Cyzici collocatam fuisse tradidit Cassius Dio LXXIX 7. — 1 Muratorii lectionem ποντικῶν νέων ex Bimardi coniectura profectam esse probabiliter statuit Boeckh, qui vertit *telorum marinorum ductor*. De stolarchi officio v. Marquardt *Antiq. rom.* III 2 p. 402 coll. p. 405 adn. 49. — 2 ΘΣΗΡ — ΗΓΑΙΣΜ et 8 ΙΗ corr. Boeckh. — 7 participium restituit Brunck. — 8 β et α lege δύο et μίαν metri causa.

---

338. Cyzici. Perrot *Revue archéol.* 1876 p. 354 ex ectypo.

Μίκκης οὔνομα μοῦνον ἔχει τάφος, εὐσεβέες δὲ
ψυχὴν καὶ πεδίων τέρμονες Ἠλυσίων·
τοῦτο σ[α]οφροσύνης ἔλαχεν γέρας, ἀμβροσίη[ν] δὲ
σώματος ὑβριστὴς οὐκ ἐπάτησε [χ]ρόνος·
ἀλλά νυ μ[ὲν νύμ]φῃσι μετ' εὐσ[εβέ]εσ(σ)ι κάθηται
ἀνέρος ἐν μνήμῃ [κάρτ]α φυλασσομένη.

I vel II saeculi. — vv. 1 - 4 non intellexit editor. — 3 ἀμβροσία i. q. ἀθανασία. — 5 ΝΥΜΦΗΣΙΜΕΤΕΥΣ|ΕΣΙ correxi non plane certa ratione; μέν nihil habet offensionis coll. A. P. VII 712 cuius ultimum distichon hoc est καὶ σὺ μέν, ὦ Ὑμέναιε, γάμων μολπαῖον ἀοιδὰν ἐς θρήνων γοερῶν φθέγμα μεθηρμόσαο. — 6 κάρτα Perrot, quo melius non habeo.

---

339. Cyzici positum fuisse titulum coniecit Boeckh C. I. 3685. Parisiis vidit Welcker *Syll.* 46. Anaglypho vir exsculptus sinistra metae innisus.

Σῆμα, . . . ἐσορᾷς ἐπιτύμβιον, ὦ παροδεῖτα,
εἵ]μαρτο πᾶσιν, οὐχὶ δ' ἐμοὶ δὲ μόνον·
εἰ] δὲ θέλαις σὺ μαθεῖν τὸ τίς ἐστί μ' ὁ τρώσας,
δισσῶν σου ταρσῶν στήσας ἴχνος σὺ μάθε·
οὐκ ἔφυγον δ' ἀτρεκῶς μυρῶν μίτον, ὅς μοι ἐπεκλώσθη·
ναύτης γὰρ προλιπὼν φοβερὸν [θ]ύ[μω]μα τὸ πόντου,
εἰς ἐμὲ τὴν ὀργὴν τοῦ πελάγους ἔθετο.
σῆμα δέ μοι τοῦτο ἐποίησε φιλίης χάριν ἐνθάδε Οἰνίων,

οὔνομα δ' ἦν μοι τὸ πρὶν Διονύσιος,
Ἀπρηνῶν δ' ἀνεθρέψατο γαῖα,
ἐκτὸν νεικήσας ὧδ' ἔλιπον τὸ φάος.
εἰ] δέ τις χωρὶς ἐμοῦ τοῦ Οὐνίωνος βάλῃ τινά, δώσει τῷ ταμείῳ (δην.) ,βφ.

1 ΣΗΜΑΕΣΟΡΑΣ post σῆμα aliquid intercidit, nec fuit quod Boeckh posuit σῆμα τόδ' εἰςορᾶς. Fortasse σῆμα, ὅπερ ἐςορᾷς. — 2 init. ΗΜΑ ΡΤΟΝ legit Welcker, nec tamen ipsius neque aliorum coniecturae probari possunt. Eleganter Iacobs τέκμαρ ἐόν, sed elegantius quam quod hoc loco ferri possit. Ego quod scripsi verum esse non spondeo. — 3 ΘΕΛΑΙΣ non erat sollicitandum; optativus aoristi barbari ἤθελα recte formatus. — 6 ΟΥΝΟΜΑ corr. Welcker. Oratio ἀνακόλουθος: *cum ego qui auriga essem navem ascenderem, Parcarum vis* (μυρῶν μίτος v. 5) *in me maris iram convertit.* Nihil hic reconditius.

---

340. In valle Macesti fluminis in vico Cespit. Ex Hamiltonis *Researches* I 324 Welcker *Mus. Rh.* III 250.

Ἀσκληπιάδης καὶ Ἀρτεμισία τῷ γλυκυτάτῳ τέκνῳ καὶ ἑατοῖς μνήμης χάριν. εἴ τις τολμήσει ἐπανύξασθαι ἐκτὸς τῶν γεγραμμένων, θήσει εἰς τὸ ἱερώτατον ταμεῖον (δην.) ,βφ'.

Πρωθήβην] μ' αἰζηὸν ἀμείλικτο[ς κ]τάνε μοίρη
ἄρτι κλυτῶν Παφίης ἁψάμεν[ο]ν θαλάμων·
π]ένθεσι δ' οὐχ ὁσίοισι [δ]υςέ[λπιδες . . . .
. . . . παῖδ' ἕ[τ]ερον μελάθροις.
εἰ δὲ θέλεις γνῶναι τὸν ἐμὸν βίον, ὦ παροδεῖτα,
ἦ[ν] μέν μοι τέχνη λαοξόος, οὔνομα Μειδίας,
ἐς δὲ θεοὺς ἀνέλυσα [κ]αὶ ἀθανάτοισι μέτειμι·
ὅσσους γὰρ φιλέουσι θεοὶ θνήσκουσιν [ἄωροι.

II vel III saeculi. — 1 πρώθηβον Wilamowitz; praetuli alteram formam propter aliorum epigrammatum exordia. — ΚΤΟ | ΕΡΤΑΝΕ ἥρπασε Welcker. Alterius distichi facilius fuit errorem deprendere quam corrigere. Sic enim traditur:

ΘΑΛΑΜΩΝΕΝΘΕϹΙ
ΔΟΥΧΟϹΙΟΙΕΙΛΥϹΕΧ
ΟΝΛΠΕΙΝΠΑΙΔΕΕΡΟ
ΝΜΕΛΑΘΡΟΙϹ

Heptametrum fecit Welcker; aliquae excidisse certum est, plura

tamen quam quae unum 16 - 18 litterarum versiculum expleant. *πένθεσι* recte Welcker, *ἕτερον* Waddington ap. Lebas V 1771. Reliqua fortasse sic conformanda: *πένθεσι δ' οὐχ ὁσίοισι δυσέλ[πιδες ἄρτι τοκῆες — παύσαντο στ]ονα[χ]εῖν παῖδ' ἕτερον μελάθροις.* — 6 Η in fine versus, *ἦν* Buecheler. — 8 *ἄωροι* non legitur, sed spatio decem fere litterarum interiecto ΤΕΓ, qui videtur annorum numerus corruptus esse.

---

341. In valle Macesti fluminis in vico Cespit. Ex Hamiltonis apographo Lebas V 1769.

Σ[ῶ]μα [π]έτρος κα[τ]έ[χει τ]ὸ Λεωνίδα
σὺν γαμετῇ ἁγνῇ Ἀφροδεισί[ᾳ]· ἆθλ[α δ]ὲ τοῦδε
πανκρατ[ί]ων κρατερῶν θέσπισε μοῖρα μ[ένειν.
σῆμα δὲ τεῦξε γονεῦσι φίλοις Νεί[κις] καὶ ἑαυτῷ
Ἀμμιαν[ῇ] τε ἐρατῇ [γ]αμετῇ
μνήμης χάριν.
ἔτους τκβ'. i. e. epochae Sullanae a. 322, p. Chr. n. 237.

1 ΣΟΜΑΤΕΤΡΟϹΚΑΙΕ | . ϹΠΟΛΕ correxi. Cetera supplevit Waddington, quorum quod v. 3 posuit certum non existimo. — 5 ϹΑΜΕΤΗ.

---

342. In valle Macesti fluminis in vico Cespit. Ex Hamiltone Welcker *Mus. Rh.* III 251.

Χαῖρε.
Ἄνθος ἀνερχόμενον Στεφανήφορος ἐνθάδε κεῖται
. . . .
. . . . *νυμφῶν [π]α[ρ]ὰ [λ]ουτροῖς μοῖρα[ν] ἔπλησ[ε]ν*
ἐτῶν γ̄.

2 sic traditur: *κεῖ* ΤΑΙΠΗΜΑΝΗΤΟϹ
. . ЄΥΑΝΤΙ . . .
ΝΟΜѠΝΔ . . . .
ΙΤΘΗΝΑΙΒΙΛΑΗ *νυμφῶν*

Incertum v. 1 nomen sit an adiectivum *στεφανηφόρος*; nomen potest latere v. 2, velut *πῆμ' Ἄννιος [θρ]έψαντι [λιπὼν] τῷ δεῖνα ἠδ' [ἅμα] τίτθῃ Ναιβίλλῃ.* Facilius quidem nutricis nomen *Λιβίλλην* i. e. *Livillam* fuisse crederes, quod voluit Wilamowitz, at accusativum *τίτθην* non intellegeres. — 3 ΓΑΓΑ | ΟΥΤΡΟΙϹ — ЄΠΛΗϹΑΝ corr. Welcker.

---

343. Germae. Lebas V 1720.

Μνῆμα τόδ' Αὐ]ρηλία τεχνήσατο δεῖα γυναικῶν
ἀνδρὸς ἀρι[στ]ῆος ἔργεσι καὶ σοφίῃ,
nomen defuncti *ὃς] πᾶσι περικτιόνεσσι θεὸς ὥς*
τείετο, [πρὶ]ν βιότου [τοῦ]δ' ἐπὶ τέρμ' ἐπέ[βη.
ἦν γάρ, ἐπε]ὶ καὶ δῆρις ἔην . . . .
μοῦ[ν]ο[ς] ἔ[τ]' ἀ[ντι]πάλοις δεῖμα κατε[ρχομένοις.

2 ΑΡΙΗΟϹ correxit ut pleraque Waddington. — 4 Ϲ.ΗΝ *ἐπήν* Wadd. — 4 *τοῦ* syllaba ex antecedentis similitudine intercidit describenti, et simile quid factum puto v. 5 ΕΗΝΤΙΕΙΜΙΝΟΥΕΙΝ, ubi litterarum nnmerus non sufficit explendae lacunae; conieci *περιτεμνομένοισιν*. Fateor tamen fieri posse ut totum hoc distichon novo ex apographo aliter plane conformandum sit. — 6 ΜΟΥΜΟΚΕΠΑΠΠΙ — ΚΑΤΕΤΚ . . . corr. Wadd.

---

344. Prope Hadrianos. Lebas V 1057·

. . . . . π]αίδων ἀώρ[ων . . . .
καὶ θ]ρῆνος γονέων ἀπαρήγορον ἐνθάδ' [ἀθρ]ήσας
γνῶθι τέλος βιότου· διὸ παῖζε τρυφῶν ἐπὶ κόσμῳ,
πρὶν σῶν παίδων πένθος τοῖον ἀθρῆσαι ἐπὶ τύμβοις.
τίς ἡμετέρων γονέων παρήγορος ἔσται ἐνὶ οἴκῳ
ἢ θρῆνος παύσει πολυώδυνον ἐν βιότοιο;
τίνα χερσὶ[ν π]ατὴ[ρ] ἢ περιπτύξεται ἢ τίνα κλαύσει;
Μηνόφιλον θρηνεῖ· Τερτύλλαν παρήγορον ἕξει;
ἢ Μαιάδιν τὸν ἄριστον; πλείω πένθος ὤπασε τούτοις.
πάνγεος καὶ δῆμος ἡμετέρους γονεῖς στονάχη[σεν,
τοὺς πολύπαιδας ἄπαιδας ἐν στέρνοις ἰὸν ἔχοντας,
ὧν βίος ἠμαύρωται παίδων χάριν ὧν τέκον αὐτοί.
καὶ θρῆνος βαρύδουπον ἔχει πατὴρ Εἰλάσιος οἴκοις
σὺν φιλίῃ συνεύνῳ, ἡμετέρῃ μητρὶ Σωφρονίῃ·
λείψατε νῦν θρήνους, γόους, στοναχάς, ἱκνούμεθα νε[κροί,
καὶ σκέπ[εσθε κε]νοῖς Μαιαδίου λείψανον οἴκ[οις,
τεχθεῖσαν Πρισκιανὴν πενταμηνιαῖον κατ[αθήκην.

2 suppl. Waddington. — 7 ΧΕΡϹΙΚΡΑΤΗϹΗΙΕΡΙ correxi, nam quis amplexetur dicto opus est. — 5 - 9 *quem pater deflebit? quem consolantem habebit? flet Menophilum: num Tertulla eum consolabitur aut Maeadius? Maeadio et Tertullae uxori vel plura dedit lugenda mala fortuna* (πένθος), *quippe qui non parentibus solum filii, sed etiam filiolae parentes erepti sint*

(v. 16). — 10 *πᾶν γένος* Wadd., sed traditum defendi potest, *καὶ* postpositum ex crebro confusis *καί* et *τε* particulis explicandum. — 11 confert Buecheler Moschi IV 31 (Megara) *φαρμακόεντα δι' ἥπατος ἰὸν ἔχουσα.* — 15 debebat transitus quidam fieri (velut *ἀλλά*) ad illud quod sequitur *vivorum meminerimus.* — 15-17 suppl. Wadd. — 16 CKEΠΙ . . CIC . NOIC.

---

345. Apameae Bithynorum. C. I. 3715.

Ἄρτι γενειάζοντά μ[ε ὁ] βάσκανος ἥρ[π]α[σε] δαίμων,
ὀ[γδ]ωκαιδ[εκέ]τ[η]ς [ἔστιχ]ον εἰς Ἀ[ί]δην.
μῆτερ ἐμή, θρήν[ων ἀ]ποπαύεο, λ[ῆ]ξον ὀδυρμῶν
κ[αὶ] κοπετῶν· Ἀίδης οἶκ[τ]ον ἀποστ[ρέφ]εται.
Γάιος καὶ Κλεοπάτρα Νωνίῳ . . . κῳ τέκνῳ ἰδίῳ
μνήμης χάριν.

1 ΜΟΣ correxi. ϵ et C fuerunt rotundae: scripserunt *με βάσκανος.* — ΗΡΗΑ . . — 2 ΟΙΑΩΚΑΙΔΟΡΑΤΡΕΣ . . ΙΚΟΝ scripserunt *ὀκτωκαιδ.* — ΑΔΗΝ — 3 ΘΡΗΝΙΟΜΗΠΟ — ΛΕΞΟΝ — 4 Κ . Η — ΟΙΚΙΟΝΑΠΟΣΤΙ . . ΕΤΑΙ hoc corr. Buttmann, cetera omnia Iacobs. Iuveni praeter Nonium alterum nomen fuisse videtur. — Exordium carminis haud rarum Theocriteum est XI 9 *ἄρτι γενειάσδων.*

---

346. Cii. C. I. 3741 et plenius ex suo apographo Lebas V 1163.

Σπεῖσον ἐμοὶ δακρύων ὀλίγον, ξένε, κἄμ' ἐλέησον
νηπίαχον κούρην ἐν χθονὶ κρυπτομένην·
τέτρατόν ἐστι δ' ἐμοὶ ζωῆς ἔτος· ἥ [μ'] ἀνέθρεψεν,
θάψεν Ἐπίκτησιν τοὔνομα κληζομένην.

I p. Chr. n. saeculo vix recentius. — 3 ΗΝΔΑ Lebas ΗΙΛΑ Pocock. *ἡ δ'* Boeckh. *ἥ μ'* Iacobs.

---

347. Cii. Lebas V 1164.

Ἐνθάδε τήνδ' ἀνέθηκα γραφὴν σημ[άν]τορα τύμβου,
υἱὸς Εὐσεβίης μητέρα τὴν ἰδίην,
ἧς ζητεῖς εὑρεῖν τοὔνομα. — καὶ τὸ τέκνον; —
Εἰρη[ναῖος ἔ]θηκέ[ν] με ἀ[νέστη]σέν τε Κιανός.

II fere saeculi. — 1 ΣΗΜΗΤΟΡΑ correxi suadente Wilamowitzio. — 4 ΕΙΡΗΛ — ΘΗΚΕΜΜ *Εἰρηναῖος* ex Buecheleri scripsi coniectura; necdum

vero falsum esse persuasum habeo, quod olim conieci καὶ τὸ τέκνον; εἴρῃ· ut sequatur nomen bisyllabum coll. supra n. 247 τίς τίνος ἦν; εἴρῃ· Κλάδος οὔνομα κτλ'.

---

348. Cii. Lebas V 1154.

Ὁ φθονερὸς ζωῆς με τὸν ἄθλιον ἔφθασε δαίμων
    ἀρτιθαλεῖς κ[λά]σας ἐλπίδας ἡλικίης·
καὶ [νῦν τύμ]βος ἔχει τὸ ἐμὸν δέμας, ...
— — — — — — — — — —

Litterae saeculi II. — 2 suppl. Waddington coll. Ios. *bell. Iud.* III 7, 13 κλάσαι τὴν ἐλπίδα ταύτην. — 3 ΚΑΙΙ suppl. idem. — Post δέμας: Γ et versu sequenti paucula litterarum vestigia. Narrabatur anima quo migrasset.

---

349. Nicomediae. C. I. 3790 ex Pocockio, qui quattuor versuum fuisse epigramma ait; descriptum vero se perdidisse, primum tantum versum memoria habuisse.

Ἑκτόρεον τύμβον, [τ]ὸν ἐθαύμασε θεῖος Ὅμηρος.
— — — — — — — — — — — —

Litterae vulgares. Huc rettuli, quia qualis fuerit titulus nescio. — ΟΝ corr. Boeckh, μὲν coni. Wilamowitz.

---

350. Nicaeensem esse titulum collegit ex epigr. sequenti Boeckh C. I. 3765.

Τὸν θρασὺν ἐν σταδίοις ἐςο[ρᾷ]ς με νέκυν, παροδεῖτα,
Τα[ρσέ]α, ῥητιάριν, δεύτερον πάλον, Μελάνιππον·
οὐκέτι χαλκε[λ]άτου φωνὴν σάλπιγγος ἀκο[ύων
οὐ]δ' ἀνίσων αὐλῶν κέλαδον λ[α]ῶν ἀνεγείρω.
φασὶν δ' Ἡρα[κλ]έα δύο καὶ δέκα ἆθλα τελέσσ[αι,
αὐτὰ[ρ] ἐγὼ τελέσας τριςκαίδεκα τὸ τέλος ἔσχον.
Θάλλος καὶ Ζώη Μελανίππ[ῳ] μνείας χάριν ἐκ τῶν ἰδίων
ἐποίησαν.

Litterae pergrandes et pulcerrimae esse perhibentur. Recepi fere Boeckhii supplementa, nisi quod v. 2 ΤΑΙ | . . ΑΡΗΤ (in Muelleri apogr. ΤΑΥ) ἐθνικὸν praetuli. τάγμα Boeckh; at non ordine sed armis retiarius

est. — 4 Λ | . ΛΩΝ incertum interciderit littera necne. Welcker ἀθλῶν. Recte mihi Boeckh explicare videtur *olim M. dato tuba certaminis signo et accinentibus pugnae tibiis populi excitaverat plausum et tumultum.* — 6 . ΥΤΑΔΕΓΩ ab initio plus unius litterae spatium non est. Boeckh ταῦτα δ' ἐγὼ - τρισκαιδέκατον τ. ἔσχον, quae impedita est structura. αὐτάρ scripsi, quod etiam Iacobs coniecit, et retinui τρισκαίδεκα.

---

351. Nicaeae. In anaglypho retiarius armatus. C. I. 3764.

Τὸν θρασὺν ἐν σταδίοις ἐσορᾷς με [νέκ]υν, [παροδῖτα,
Χρυσ[ε]όμαλλον ῥητιάριον, τὸν πρὶν δὲ κυ[ν]ηγόν,
θῆρας ἐν σταδίοις πάσα[ι]σ[ι] πλάνη[ς τ]έχν[αι]ς ἀρ[ίδηλο]ν.
ἔκ[τ]εινεν δέ [μ]ε Ὑ[λ]εύς, ὃν οὐκ ἤσχυσα [πλ]ανῆσ]αι·
μοῖραν δὲ οὐκ ἔφυγον, ἐπεὶ ἦν μίτος οὗτος ὁ μοιρῶν.
Ἡλιόδωρος . . . . Χρυσομάλλῳ ἐκ τῶν αὐτ[ο]ῦ μνείας χάριν.
χαῖρε παροδῖτα.

Pessimi apographi pleraque vitia certo modo restitui nequeunt. — 1 cf. epigr. antecedens. — 2 ΕΧΡΥΣΟΜΑΟΛΛΟΝ correxi ex Anth. P. VII 563. — ΚΥΛΗΤΟΝ corr. Boeckh. — 3 ΠΑΙΖΑΣΠΛΑΑΝΗΕΧΝΗΣΙΔΡΠΛ . . . . . . Ν ἀρίδηλον Boeckh; cetera scripsi ut aliquam efficerem sententiam. πλάνην, cuius verbum πλανῆσαι v. 4 restituit Boeckh, astum fallaciamque intellego, qua contra feras venatores utebantur; variae erant artes, quae descriptae a Cassiodoro *Var.* V 42 in diptychis quibusdam repraesentantur, cf. Friedlaenderi adnot. in *Marquardti antiq. rom.* IV 568. — 4 acerbo lusu πλανάω verbum, si quidem verum est, in gladiatorem convertit; nam hac in re retiarii contra myrmillonem versatur certamen, ut arte doloque myrmillo adducatur, scuto ut caput nudet, cui rete iniciat adversarius. ΕΚΕΙΝΕΝΔΕΙΕΥΔΕΥΣ nomen gladiatoris Ἰχθύς fecit Boeckh, ego Ὑλεύς. Saepius enim illis hominibus magniloqua ex fabularum memoria repetita nomina indebantur. Danaus πύκτης *Mus. Rh.* VI 86 n. 9. Hyleus venator Calydonius Apollodor. I 8, 2. — 6 ΒΕΔΤΑΣΤΙΝΟΣ fortasse πελταστικός, quod graece dictum sit pro *velite*, de quo gladiatorum genere v. Friedlaender *Mus. Rh.* X 588.

---

352. Prope Claudiopolin. Perrot *Explorat. archéol.* p. 48 n. 27.

Ἀκείλιον Θεόδω[ρον] ἰατρῶν πρό[μον,
σπουδαῖον, εὐ[προσήγορον] καὶ εὐσχή[μονα
υἱὸς Θεόδωρος [θάψε κ]ῆδος συντε[λῶν,

Θεόδωρος ἀρχί[ατρος] ἐπιλείβων [δάκρυ·
γυνὴ δὲ Φιλοκρά[τεια] ἐν δόμοις μ[ένει,
τρέφουσα παῖδα [παιδὶ] καὶ πόθους [πόσει.

II fere exeuntis saeculi. Ne adgnovit quidem versus editor, qui tamen recte v. 4 *ἀρχίατρος* et v. 5 *μένω* scripsit. — 2 suppl. Wilamowitz simul observans *εὐσχημοσύνην* propriam esse medicorum laudem. — 5 hiatus nomine proprio excusatus. Philocratea defuncti uxor fuit, cui filius infantem alendum conmisit.

---

353. Prusiade ad Hypium flumen. Perrot p. 27 n. 13.

Ἀττίου Λιβιανοῦ παῖδα κορνοκλαρίου
Ἄττιον Λιβιανὸν σῆμ' ἔχι τόδ' ἓξ ἐτῶν.

Versus adgnovit etiam Froehner *Mélanges epigr.* p. 12.

---

354. Prusiade. Lebas V 1182.

Ἐνθά]δ[ε τὴν ἱερ]ὰν κεφαλὴν [κατὰ] γῆα καλύπτι,
ἡ]ρώων προγόνων [κοσμήτ]ορα [θεῖ]ον Πα[υλεῖνον·
καὶ πάντες [δάκ]ρυ[ον] στρατιῆς [τ]ὸν λαμπ[ρ]ὸν [ὕπαρχον.

Non minus quam primi secundi versus certa est restitutio, cf. C. I. 5815, qui titulus v. 1 eundem habet, v. 2 hunc *ἀνδρῶν ἡρώων κοσμήτορα θεῖον Ἀλκειβιάδην*, ubi ex epitaphio homerico nihil mutatum nisi nomen. — 2 ΠΑΙΛ — 3 ΤΕC..ΡΥC — ΛΑΜΠΙΟ Ν unde non liquet, quo Ν littera pertineat.

---

355. Flaviopoli. C. I. 3806. Ex Mordtmanni apographo in *Actis acad. Monac. min.* 1863 I p. 209 n. 7.

Ἰουλιανὸς Ἀλεξάνδροιο ἀνὴρ σοφὸς ἐνθάδε μίμνω
σὺν σεμνῇ ἀλόχῳ Ἀγαπήτῃ, ἀνδρὶ ποθητῇ,
σύν τε φίλοισι τοκεῦσι καὶ τέκνῳ αἰὲν ἐοῦσιν.
ζῶν φρον[ῶν.

2 *Ἀγαπήτην* nomen feci. — 4 ΦΡΟΝΟΣ.

---

356. Hadrianis. C. I. 3797 d.

Ἴδ[ρ]ις Ἀθηναίης Τρόφιμος τόδε σῆμ' ἐποίησα

αὐτῷ καὶ τεκέεσσιν· ἴ[ς] ἡμέτερον δ' ἄρα τύμβον
ὅς χ' ἕτερον θάψῃ, [ὅ γε] ποίνης εἵνεκα δώσει
τῷ ταμίᾳ χρυσοῦ[ς] ὀκτάκι τοι δεκάτους.
Τρόφιμε χαῖρε.

III fere saeculi. — 1 ΙΔΙΟΙϹ corr. Boeckh. Idem exordium in titulo Patarensi infra n. 412 ἴδριν Ἀθηναίης πάντων Διονύσιος ἔργων. — 2 ΙΕ Boeckh ἐς. — 3 lacunam explevit Boeckh. — 4 LXXX aurei romani i. e. HS 8000. — Trophimus postquam vivus sibi liberisque suis monumentum fecit, ipse primus eo conditus est.

---

357. Hadrianis. C. I. 3797 e. Melius ex Mordtmanni apographo in *Actis acad. Monac. minor.* 1863 I p. 209. Lebas V 1059.

Παῖδες μὲν πατρὶ ταῦτ', ἄλοχος γαμέτῃ δὲ ἔτευξεν
ἀντὶ φιλοφροσύνης Τελεσφόρῳ Ἀλεξάνδρῳ·
Χρήσιμος ὀνόμασιν, Ἀλεξάνδρεια δὲ μήτηρ
σῆμά τε καὶ βωμὸν τεῦξαν ἀποφθιμένῳ.

3 ὀνόμασιν videtur esse *nomine fratrum.*

---

358. Beyik Bithynorum in vico. Lebas *Rev. de la philol.* I 209.

Ἡ τὸν ἀπειρέσιον θνητῶν βίον ἐκτελέσασα
ἀβροσύνῃ Ἀρήτῃ ἡ λανπροτάτῃ,
κεδνή, ζήσασα ἐνδόξως ἑκατὸν λυκάβαντας
ἐνθάδε κεῖμε σήματι τῶν γενετῶν.

Duplex nomen mulieri fuisse cum vix credibile sit, ἀβροσύνῃ scripsi. — 2 λαμυρωτάτη coni. Wilamowitz. Numeros corrigere ausi sunt Lebas *l. s. s.* et Meineke *Diar. litt. antiq.* 1844 n. 130.

---

359. Modrenis. Perrot p. 59 n. 42.

Ἀλκιβιάδην Κλον[ίου] κατέχει τόδε σῆμα Κάλης τε,
χρηστότατον παίδων ἑ[ννε]ακαιδεκέτη.

Editor versus non adgnovit. Κλόνιος nomen nescio an non verum sit.

---

360. Dorylaei Phrygiae. C. I. 3816.

Ζ[ώ]ν[η] μὲν πρώ[τι]σια καὶ Ἀττικῷ ἀγλαὰ τέκνα

Ἄφφη, Μένανδρος, Ἀσκληπᾶς καὶ Ἀττικός
ζήσαντι ἀμέμπτως τὸν ἐπιμόχθητον βίον.

1 ΖΗΝΙΤΜΕΝ vel ΤΑΜΕΝ duplex P. Lucae apographum. Matris nomen cum necessarium videretur, recepi quod coniecit Wilamowitz.

---

361. Prope Midae sepulcra. Perrot p. 147 n. 98.

Χαῖρε μάκαρ, πολύολβε θεῶν, Ὑπερεῖον ἐλ[αύνω]ν·
πάντων γὰρ [φ]ίλο[ς] ἐσθλός, πάτρης πρόμος ἐν[θάδ]ε ν[α]ίει
— — — — — — — — — — — — — —

Εἴπας, Ἥλιε χαῖρε Cleombrotus periit Callimacheus. — 1 ΕΛΛΙΙ Ν quod scripsi verum videtur. — 2 ΣΙΛΟ. — 3 ΕΝΣΛΛΕΝΙΕΙ ἐνθάδε μύει coni. Wilamowitz. Dein 20 fere litterarum lacuna et extremo titulo ΠΕΠΛΗΣΙΑΚΑΡΠΟΣ.

---

362. Cotiaei. C. I. Add. III 3827 s. Keil *Philol.* IX 446. Perrot p. 117 n. 78.

Πόλεων μὲν εἰμι δύο πολείτης, ἐπιφανῶν
Πρυμνησσέων τε καὶ σοφῶν Κοτιαέων,
θρεπτὸς γενόμενος Ζωτικοῦ Λεωνίδης,
Ψοφᾶς ὁ κληθείς· ταῦτα τοῖς φίλοις λέγω·
παῖσον, τρύφησον, ζῆσον· ἀποθανεῖν σε δεῖ.
Θ]ΕΟΝΕΟΙΟΟΡΧΗΣΑΙ

II vel III saeculi. Ex Perroti apographo Ψοφᾶς (vulgo Ψόφαξ) et παῖσον (vulgo παῖζον) scripsi; alterum ex coniectura etiam Franz. Subscripta nemodum intellexit. Θ litteram ex Steuarti apographo (*Mus. Rh.* III 246 n. 19) addidi, ibidem vero Ο ante ὀρχησαι omissum. Franz οἱ Θεώνειοι ὀρχησταί. Meineke (*Diar. litt. antiq.* 1844 p. 1038) θεῶν νέων (i. e. M. Aurelii et L. Veri) ὀρχησταί.

---

363. Cotiaei. Perrot p. 119 n. 80.

Ἀλέξανδρος τοῦ Ἀγαθ[είνου.

Μνή]μης ἕκατι τήνδε ὁ Ἀλέξανδρος σορὸν
ἀίδι]ον οἶκον τευξάμη[ν] τῇ φιλτάτῃ
σεμ]ν῀ῇ συν[ε]ύνῳ· οὓς συνή[γ]α[γ]εν γάμῳ

Κύπρ]ις, κυροῦντα[ς] ἄλλον ἐξ ἄλλ[η]ς χϑο[νός,
λέκ]τρον τ' ἔδωκε μέχρι τέλους ἐπήρατον.
βάλ]λε, ὦ παροδεῖτα, [δά]κ[ρυ]ο[ν] ἐντυχὼν γραφαῖ[ς.

ΙΙ vel ΙΙΙ summum saeculi. Patris nomen exempli causa addidi. — 2 ΜΗΓΑ — 3 ΙΝΗϹΥΝΠΥΝΩΟΥϹϹΥΝΗϹΑϹϹΝΓΑΜΩ — 4 ΙϹϹΙϹΚΥΡΟΥΝΤΑΙ in quibus συνήγαγεν Kiessling, Κύπρις Wilamowitz dedit. — ΛΛΑϹ — 6 ΤΑΜ ΜΚΙΝ⌒Ρ quod potest δάκρυον fuisse.

---

364. Cotiaei. C. I. Add. III 3827 cc.

Πραιτωρεανόν με στρατιώτην ἔνϑα Φίλητον
σωϑέντα ἐκ καμάτων ἥδε κόνις κατέχει.

In dextra lapidis parte:

Ἡ δὲ Ἀλκίμιλλα μελλόνυμφος δυστυχής.

Litterae magnificae I vel II saeculi.

---

365. Cotiaei. C. I. Add. III 3827 hh.

Τύμβον σοι ποίησα, Πα[πείριε], Γορ[γ]ὰς ἄτεκνος
μήτηρ πρωτογόνῳ ἕτερον παῖδ' οὐκ[έτ'] ἔχουσα,
πρῶτος γάρ με ἐκάλε(σ)σας ἀμήτορα μητέρα, τλῆμον,
κ(αὶ) πᾶσά[ν σ']ἐδίδαξα διδασκαλίην, ταχύμοιρε,
ἀντὶ γάμ[ω]ν δὲ ἔστρωσα τάφοις, χήρα δ' ἀπελίφϑην
ἀνδρός τ' ἠδ[ὲ] τέκνου, οὐδὲ[ν] πλέον ἢ δάκρ[υ'] οὖσα.

Litterae III fere saeculi. — 1 ΓΟΡΙΙΑϹ corr. Franz, qui et filii nomen supplevit. — 2 οὐκ lapidarius invito poeta. — 4 fuerit σε ἐδίδ. — 5 ΓΑΜΗΝ — 6 οὐδέ legebatur et est in lapide, corr. Wilamowitz. — ΔΑΚ ΡΟΥϹΑ.

---

366. Cotiaei. Perrot p. 118 n. 79. Mordtmanni apographum Ioannis filii beneficio debeo.

Τ]ὸν κλυτὸν ἐν ζωοῖσι τὸν ἔξοχον ἐν μερόπε(σ)σι,
τὸν πρώτιστον βουλῆς [ἠ]δὲ πόληος ὅλης,
τὸν πτωχοὺς φιλέ[ονϑ' εἵ]νεκεν εὐσεβίης,
Εὐστοχίου φίλον υἷα, [τ]ὸν ἀϑάνατοι φιλέεσκον·
τοὔνεκα καὶ π[ηγαῖς] λοῦσα[ν] ἐν ἀϑανάτοις

καὶ μακάρων νήσ[ους] βάλλον [ἐς] ἀθανάτων
Δόμνον ζήσαντα [πέντ'] ἐτέων δεκάδας.

Infimae aetatis. Apographo neutro omnino fidendum, omnia tamen usque ad v. 4 plana et aperta. — 5 ΛΟΥCΑΜΕΝ λοῦσαν ἐν sat confidenter, πηγαῖς dubitanter scripsi. — 6 ineunte versu ΒΑΛΟΝΑΘ Mordtm. ΒΑΛΛΟ ΝΤΑΘ Perr., unde nescio νήσοις ἔμβαλον fuerit an id quod posui. — 7 ΑΝΤΑ | ΕΕΤΕΙWΝ Perr. ΑΝΤΑ | CΕΤΕWΝ Mordtm., ut tamen post ΤΑ sive extremo sive ineunte versu possit aliquid intercidisse. τρεῖς suppl. Mordtm. filius; at trigenario non bene conveniunt laudes v. 1 nec senatus principatus. Fortasse ipsum illud Ε quod ante ἐτέων traditur numeri quinarii nota est.

---

367. Cotiaei. Ex Lebasio C. I. Add. III 3857 m et melius Perrot p. 125 n. 88.

Ἀένεον τόδε σῆμα πατὴρ εἵδρυσε θυγατρί,
ἀθανάτην μνήμην, μνημόσυνον δάκρυον·
μήτηρ δ' ἡ βαρυπενθὰς ἐπὶ τέκνου ταχυμοίρου
ἐμαυτὴν ζῶσα συνκατέθηκα τάφῳ,
ἀλ]κ[υ]ονὶς [γ]ο[ε]ρ[οῖ]ς δάκρυσι μυρομένα.
χαίροις, αἰσθλὲ ὁδεῖτα· σοφῷ νοῒ μάννε τειμάν
Πλούτωνος βασιλῆος ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
ᾧ χωρὶς μακάρων πάντες ὀφειλόμεθα·
ἔστι γὰρ καὶ ἐν φθιμένοις Νέμεσις μέγα, ἔστι ἐπὶ τύμβοις
[μὴ . . . . .]τύμβον, ἀλλ' ἀναγνοὺς πάριθι.
Τειμέας κ(αὶ) Νάνα γονεῖς.

III fere saeculi. — 2 δακρύων coni. Waddington. — 5 ΕΙΝΕΚΟΝΙCΤΟ ΡΓΗC Lebas et Perrot; lapidarii errorem correxi ex aliis titulis *Comment. Bonnens.* p. 26. Aliunde petitum esse versum probat dorica forma μυρομένα. — 6 σοφῶν οἱ μάνυε vulgo; correxit Heimsoeth. Plutonis honor is est, qui Plutoni debetur. — 9 μετα Perrot. — 10 Perrot nil nisi.... ἀναγνοὺς πάριθι. Lebas Χ........ΙΙΙΞΤΥΜΒΟΝΑΛΛΑΕΜΟΥΠΑΡΙΘΙ, unde non certum est, fuerit ἀναγνοὺς an ἀλλ' ἀναγνούς. Initio versus monebatur ne quis violaret sepulcrum.

---

368. Cotiaei. C. I. Add. III 3857 u. Waddington ad Lebas V 779.

Ἐνθάδε γῆ κατέχει Θεοδώραν τὴν περί[βωτον
καὶ κάλλι καὶ μεγέθι καὶ [σω]φροσύνῃ δὲ μάλιστα,

ἦ φά[ο]ς ἠελίου γλυκερώτερον οὐκέτι λάμπε[ι.
ἄνθεα πάντα φύουσιν, κάλλος δὲ τὸ σὸν μεμάρανται,
καὶ γῆ σε κατέχει κα[ὶ] ἀνέκβατος ὅ[ρμ]ος [ἔδη]σεν.
τείμησεν πατρὶς ὅλη τὴν σὴν γνώμην καθορῶντες·
Θεοδώρα, κλάδος ἐλέας, τάχυ πῶς ἐμαράνθης·
κλαύσατε δαίμονα πάντες, Θεοδώρας νεότηταν,
τὴν σώφρονα καὶ εὐγενίδα, ἣ τὴν πατρίδα προ[έλ]ιψεν.

Ὀνήσιμος Φιλέρωτος ἔτι ζῶν σὺν τοῖς παιδίοις μου Φιλήτῳ καὶ Καλλιγενείᾳ καὶ Ὀνησίμῃ σὺν τῷ γαμβρῷ Εὐτυχίῳ μετὰ τοῦ ἐγγόνου Βασιλίου ἐποιήσαμεν μνήμης χάριν.

Aetatis admodum recentis. — 1 et 3 suppl. Franz. — 2 ΕΜΦΡΟ εὐφροσύνῃ Franz. — 3 ΦΑCIC — 4 τὸ σόν Buecheler, legebatur τόσον. — 5 Ο..ΟC...CEN Ὅρκος ἔδησεν Waddington; ὅρμος vel οἶκος certum est. — 9 ΠΡΟ.ΑΙΨΕΝ.

---

369. Cotiaei. C. I. Add. III 3857 q.

Γράπτη Ἰανουαρίου γυνὴ κουριδία [π]ρωτό[μορος.
Κουριδίους θαλάμους Γράπτη λύσασα πρ[ο]λείπω
Ἰανουάριν τὸν [ἐμ]ὸν χρηστότατον γαμέταν·
ὃν σύ, θεὰ Κ[ύ]πρι, μοι φιλέοις σὺν τῷ πατρὶ [κ]αὶ Χαρ[ίτεσσι,
τέκνα δέ μοι καὶ αὐτὸν σώζοιτε, ἱκετεύω.
τούτους γὰρ προλιποῦσα ὑπά[γ]ω πάντων ὑπὲρ αὐτῶν.

1 ΗΡΩΤΟΗΡC recepi Waddingtonis coniecturam, quia id premere voluit poeta, primam omnium et tamquam pro omnibus unam obiisse Grapten. — 3 ΟΛΟΝ corr. Franz. — 4 ΧΑΙΧΑΡ suppl. et corr. Wilamowitz. — 5 σώζοιτε, [θεοί] Franz. — 6 ΥΠΑΙΩ corr. idem.

---

370. Cotiaei. C. I. Add. III 3827 u.

Τὴν τειμητὴν ἀνθρώποις Νάναν ταχέως ἥρπασε μοῖρα·
σωφροσύνῃ ζήσασα ἐν χηροσύνῃ κατέλειψε
σύνευνον χαλεπῷ πένθε[ι] τει[ρόμενον.

3 suppl. Franz.

---

371. Cotiaei. Anaglypho mulier (puellula?) stans expressa. Perrot p. 126 n. 89.

Ἄρτι με γενομένην ζωῆς βρέφος ἥρπασε δαίμων·
οὔπω τριέτιν ἤδη ἔτρε[φε]ν ἔν[θ]α Τρύφω[ν] με
μάτρων, ἀ[λλὰ γ]ον[εῖς . . . .] βίον εἶναι.
ἡ δὲ σ[εμνή] με μοῖρα καθήρπασε, καὶ ν[ῦν] ἔδα[φός] με [κ]αλύπ[τ]ει·
ἧς μέμνη[σαι καὶ ζῆσον τ]ὸν πάντα ἀγαθ[ῶ]ς καὶ εὐτυχ[ῶς βίον.

infra:

οὐκ οἶδα ε[ἴ]τε κακῶν α[ἴτ]ιον εἴτε ἀγαθῶν.

Pessimi apographi neque indagare nec corrigere audeo vitia omnia. — 2 ΕΝΟ . Α — 3 ΑΛΔΕΟΝ . . | . . ΝΗΝΗΜΗΘΕΑΜΟΑΒΙΟΝ parentium certe mentio facta erat, qui cum trium vix annorum esset puellula mortui sunt. — 4 ΝΙΙΕΔΑ | . . ΙΜΕΓΑΛΥΠΕΙΤΗϹΜΕΜΝΗϹ. — 5 nec numeros neque ipsa verba restituere volui. — 6 ΑΠΙΟΝ editor hoc versu nomina quaedam legisse sibi videbatur. — Fuit olim epitaphium in puerulum puellulamve scriptum, quod satis integrum traditum habes C. I. 6257 Romae inventum:

Ἄρτι με γενόμενον ζωᾶς βρέφος ἥρπασε δαίμων,
οὐκ οἶδ' εἴτε κακῶν αἴτιον εἴτ' ἀγαθῶν.
ἀπλήρωτ' Ἀίδα, τί με νήπιον ἥρπασες ἐχθρῶς;
τί σπεύδεις; οὐ σοὶ πάντες ὀφειλόμεθα;

cuius sententia haud ita diversa est in epigr. Crinagorae A. P. VII 643, versus secundus proverbii speciem prae se fert, quo utitur Plato *Apol.* p. 37 B ὃ φημι οὐκ εἰδέναι οὔτ' εἰ ἀγαθὸν οὔτ' εἰ κακόν ἐστιν. Quartus denique versus Simonideum refert hemistichium fr. 122 B. θανάτῳ πάντες ὀφειλόμεθα. Huius tituli alterum distichon una vocula mutata epitaphium efficit puellae XI annorum C. I. 6227, ubi prius propterea omissum est, quia provectiori aetati non conveniebat. Disiecta quaedam archetypi membra C. I. 6205 sunt. Cotiaeensi denique epigrammate edocemur, carmen illud etiam ultra fines urbis Romae innotuisse. Hoc denique luce clarius eodem archetypo usum esse poetam anonymum A. P. VII 671 πάντα Χάρων ἄπληστε, τί τὸν νέον ἥρπασας οὕτως Ἄτταλον; οὐ σὸς ἔην, κἂν θάνε γηραλέος;

---

372. In regione Cotiaeensi. Perrot p. 127 n. 91.

a. in antica cippi parte.

Τρόφιμος Εὐτύχους ἔνθ[α] πρὸς πατέραν αἴλυθον.

Τὸν σο[φί]ης ἐμὲ διδάσκαλο[ν γ]ενόμ[εν]ον ἔνθα
λά[χ]ε τέ[λος] θανάτοιο, καὶ Πλουτέος οἰκία νήω,

ὃς πάντων νεκύων ψυχὰς παρεδέξατο χήρων·
οὐδ' ἄν τις θά[νατ]ον λισσόμενος ἐπὶ κόσ[μο]ν πάλιν ἔλθη
οὐδ' ἔ[ν]θεν.. ΗΙΝΩCIC οὐδ' αἰελίου [προ]κύψ[ο]ντο[ς] ἰδέσθη,
οὐκ ἄστρων δρόμος ἔστιν, οὐρανόθεν δὲ σελήνης
φ]έγγος οὐκ ἰσορᾶτη, ἡ σκοτόε(σ)σα δὲ νύξ·
ἀλλὰ παύσα(σ)θε δακρύων, κὲ Ἀίδῃ μὴ ποιε[ῖ]τε θρήνους
μαιδέ [γ]ε ψυχὰς δακρύοις μ[αρ]α[ίν]ε[τε, φίλ]οι,
ὧν τα[ὐτὸν] τέλος ἐστὶν ΚΛΑΠΕ|ΛΛΕΗΕΓ///ΤΙΗΘ...|..ΝΤΩΝ
ΤΗ.\C....|ΑCΚΔ ΔΕΚΑΤΩΛVΙ
αἴλυθον ἰς Ἀίδα δόμον τὸν ἀφεγγέα χῶρον·
τὸν [τῆς] σοφίης ἐμὲ διδάσκαλον, ὅς π[ο]τ' ἐκλήθην,
ἀλ[λ]' ἀγόμην Δόμν[α]ς γονήν, ἣ θάνε[ν] ἐν [ἔ]τει ἑ[βδομηκοστῷ,
μνῆ]μα δ[έ] μοι τεῦξαν Ἀμμία θυγάτηρ, θρεπτὸς δὲ Τελέσ-
λιπόμην κουριδίην [φ]ορος·

b. in sinistra.

Αὐρ. Τατία[ν] λιπόμην ἐμὴν σύνβιον ἐμῖο,
ἣ θάνε αὐτῷ λυκάβαντι ἑβδομαικονταέτης,
ἀλ[λ'] ἐμὴ στοργὴ ἔνθα πρὸς Πλουτέος ἤλυθε δῶμ[α·
Κυριακὸν γὰρ ἐ[γ]ὼ λιπόμην ἐφ' ἐλπίσι ταύτης,
Νόννης γαμετῆς συνζευχθῆναι θαλάμῳ·
γαμβρὸς γὰρ οὗτος Κί[μ]ωνος κἀμοὶ συνίδρυσε τύνβον·
ἀλ[λ]' ἐμοὶ [μ]νήμης χάριν βωμὸν ἵδρυσα[ν] ἔνθα,
δόξαν θ[α]ν[ά]το[υ], μνημόσυνον δὲ [βί]ου·
χαίροις, ἠσθ[λὲ παροδεῖτα.

c. in dextra.

Ἀμμία, θυγάτηρ πινυτή, πῶς θάνες ἤδη;
τί σπεύδουσα θάνες ἢ τίς (σ)ε κιχήσατο μοιρῶν;
πρίν σε νυνφικὸν ἰς (σ)τέφανον κοσμήσαμεν[ε]ν θαλάμοισιν,
πάτρην σε λιπῖν πενθαλέους δὲ τοκῆας·
καὶ θρήνη]σε πατὴρ κ(αὶ) πᾶσα πατ[ρὶς] κ(αὶ) πότνια μήτηρ
τὴ[ν] σ[ὴν] ἀωροτ[ά]τ[η]ν κ(αὶ) ἀθαλάμευ[τον] ἡλικίην.
τῆς δ' ἀναφθεν[ξ]αμ[έ]νη ψυχὴ Ἀμμίας θανούσ[ης
δάκρυα θερμὰ χέουσα παρίσ[τ]ατο πατρὶ αἰδὲ τεκούσῃ,
ἥ]ν οἶστρος θανάτοιο λάβεν· [ἐ]ννῆμαρ δὲ θανοῦσα
δεξ[α]μένη καθ' ὕπνους π[ύστ]ιν θανάτοιο.
μὴ κλῆε, π[άτερ π]ολυώδυνε, μηδὲ σύ, μ[ῆτερ·
κοινὸ]ν τέλος ἐστὶν τὸ π[επρω]μένον ΔΩΡΑΝ

ΥΝΛ . . ΙΗϹΤΕΛΕΤΑϹ
ΑΛΕΓΙΝΩΝ Κ ΠΕΝ
ΟΙΟ . ΛΛ . Ϲ

IV fere saeculi. — Ad corrigendum male factum apographum in prioribus duobus titulis aliquid subsidii inde repetitur, quod singuli versus foliolis inter se dirempti sunt. Notabilis vero praeter numerorum licentiam etiam sermonis barbaries, ut interdum qualem sibi orationis imaginem informaverit scriptor difficile pernoscas. Editor ipse, nisi quod χήρων v. 4 χαίρων esse intellexit, omnia emendanda reliquit aliis, quorum partem tantummodo ego suscepi. — 2 ϹΟΗΗϹ φ litterae haec forma est +. — ЄΝΟΜΟΝ — 3 ΛΑΚЄ — ΝΗΩΝ ν litteram et hic et v. 6 ΙΔЄϹΘΗΝ delevit Wilamowitz. — 5 ЄΛΙϹϹΟΜЄΝΟϹ — 6 ΟΥΔЄΘЄΝ | sequebatur forta-se ἡοῦς φηνούσης. — ΚΥΨϹΝΤΟϹ πρυχυφέντος non est probabile. — 9 ΠΟ | ΙЄΤЄ — 10 ΠЄ quod potest etiam τις esse; nam incerta sunt quae secuntur, ubi lapis Μ . . | ΑΡΚЄΗ////ΝΟΙ — 11 cf. v. 38. — 12 δεκάτῳ λυ[κάβαντι] in promptu est et vero aetas indicari videtur. — 14 ΤΟΝΙΙΙ omisso articulo v. 2. — 15 ΑΛ — proxima valde incerta ΗΘΑΝЄΠЄΝΤЄΙЄ ΚΑϹΤ — 16 ΔΙ — 18 continuatur extrema prioris partis sententia iterato verbo λιπόμην. — ΤΑΤΙΑ — 20 ΑΛЄΜΗϹΤΟΡΓΗϹ — ΔΟΜ fortasse δόμον scripserat pro δῶμα. — 21 ЄΙΩ γάρ particula et hic et v. 23 inepta. Sententia: *Cyriacum reliqui filium Nonnam Cimonis filiam uxorem ducturum.* — 23 ΚΙΝΩΝΟϹ antiqua historiis celebrata nomina non rara in huius aetatis titulis. — 24 ΗΝΗ — ϹΑΜ — 25 ΘΝΗΤΟ | quod fortasse recte mutavi. — 26 ΗϹΘΑ post haec nihil iam se legere potuisse adfirmat editor; nec fuerunt opinor plura. — Sequitur Ammiae filiae epitaphium. — 28 τί σπεύδεις saepius Pluto increpatur. — 29 ΜЄΝΗΝ — 31 . . ΗΙΣЄ — 32 ΑΩΡΟΤΗΤΑΝ quem accusativum barbarum non obstabo si quis defendere voluerit; recepi tamen Wilamowitzii emendationem. — 33 sqq. cf. tit. Thyatir. supra n. 320. Rem sic intellego: *filia peregre mortua in somniis matrem revisit; matrem invadit terror, nam quamquam nonus dies est ex quo obiit filia, tunc demum et quidem in somniis cognovit mater.* Anacoluthon orationem integram reliqui. — 36 ΠΙ | ΙΙΝ — 38 κοινόν suppl. Wilam. — ΤΟΠΟΝΟ | ΜЄΝΟΝ.

---

373. Prope Aezanos. Ex Lebasio C. I. Add. III 3847 l.

Ἀλέξανδρος Ἰάννᾳ τῷ ἰδίῳ υἱῷ μνήμης ἕνεκεν.
Οὐ τὸ θαν[εῖ]ν [ἀ]λγεινόν, [ἐπεὶ] τό [γ]ε πᾶσι πέπρωται,
ἀλλὰ [πρὶν ἡλι]κίης καὶ γονέων πρότερον.
οὐ γάμον, οὐχ ὑμέναιον ἰδών, οὐ νύμφια λέ[κ]τρα

κεῖμαι ἔ[ρ]ω[ς] πολλῶν, ἐ[σσό]μενος πλεόνων.

Litterae vulgares, ut possit I vel II saeculi esse. — 1 sq. notissimum distichon. — 4 ΕΩΣ corr. Lebas. *ἐσσόμενος* Wilamowitz. Sententiae acumen manifestum.

---

374. Aezanis. C. I. Add. III 3846 m.

Ἀπελλᾶ ἥρως χρησ[τὲ χαῖρε.
Ἀπελλᾶς καὶ Δόμνα Ἀπελλᾷ υἱῶι καὶ οἱ πάτρωες αὐτοῦ
Τρόφιμος καὶ Ἀγαθίων ἥρωι·
Μήτηρ υἱέι Δόμνα πατήρ τ' ἔστησεν Ἀπελλᾶς
τόνδε πρὸ ἡλικίης βωμὸν ἀποφθιμένῳ·
οὐ γάμον, οὐχ ὅσα τερπνὰ παρ' ἀνθρώποισιν ἰδόντι,
εἰκοσέτῃ δὲ φάους ἐκτελέσαντι δρόμον.
πατρὶ καὶ ὠκυμόρῳ ταὐτὸν πέλεν οὔνομα παιδί,
λυπρὰ δυσ[τήνοις μοῖρα μί' ἀμφοτέροις·

I vel II saeculi sunt litterae elegantes; inelegantis vero poetae est adiectum versibus 1-4 extremum distichon, ex quo nihil novi discas cuiusque sententiam, si recte adsecutus est Wilamowitz, non nimis concinnam esse fatearis.

---

375. Aezanis. C. I. Add. III 3846 z[30].

Μ[η]νογένης ὅ[δ' ἐγώ·] τέχνην δ' ἵπποι[σιν] ὀχεῖσθαι
εὖ εἰ[δὼς] ἔθανον λοιμοῦ [νε]φ[έλῃ] καταλη[φ]θείς.

Litterae vulgares. — 1 ΟΜ.. et 2 ΕΙΜ.. corr. Franz. — 2 ΛΟΙΜΟΥΙ | ΦΒΙΒΝ correxi ex Luciani *Alex.* c. 36 *ἕνα δή τινα χρησμὸν αὐτόφωνον καὶ αὐτὸν ἐς ἅπαντα τὰ ἔθνη ἐν τῷ λοιμῷ διεπέμψατο· ἦν δὲ τὸ ἔπος ἕν· 'Φοῖβος ἀκερσεκόμης λοιμοῦ νεφέλην ἀπερύκει.' καὶ τοῦτο ἦν ἰδεῖν τὸ ἔπος πανταχοῦ ἐπὶ τῶν πυλῶν γεγραμμένον, ὡς τοῦ λοιμοῦ ἀλεξιφάρμακον,* unde non dubito quin vox vulgaris fuerit *λοιμοῦ νεφέλη* apud Asianos. Probabile autem est Menogenem eodem pestilentiae tempore occidisse, quo Alexander illis locis suas exercebat fraudes.

---

376. Aezanis. C. I. Add. III 3846 z[60].

Πατρὸς ἐπ' εὐσεβ[ίᾳ] με κενὸς τάφος ὧδε κατέσχεν,
ἀλ]λ' οὐκ ἐν γαίᾳ τῇδε θανὼν ἐτάφην·

Ζμυρναία δὲ κόνις με καλύψατο, γηραλέης δὲ
ἐλπίδος οὐκ ἦλθον πρὸς πολιὸν πλόκ[αμον
. . . .
μοῖρα κακὸν γονέων χηροσύνης δάκρυον.
Νεωτέρου Ἀνικήτου ἐπιτάφιος.
ὅστις νεκρὰν πρόςοψιν ἀφανίσει τέκνου,
οὕτως ἀώροις περιπέσοιτο συμφοραῖς.

Litterae vulgares II fere saeculi. — Titulus duabus columnis decurrit, quarum sinistra vv. 1-4, dextra reliqua continet; media interposita fuit νεκρὰ πρόςοψις τέκνου v. 8. — Post v. 4 lacunam indicavit Wilamowitz. — 9 vetusta haec locutio Antiph. *tetral.* II β 12 καὶ παῖδα ἀώροις συμφοραῖς περιβάλητε. E re fore existimo, quae similia habentur in titulis Phrygiis sub unum ponere conspectum.

a. Aezanis. C. I. 3843.

Οὐλπία Ἄπ[φ]η Εὐαρέτᾳ θυγατρὶ μνείας χάριν.
τίς ἂν δὲ χεῖρα προςαγάγῃ βαρύφθονον,
ταῖς αὐταῖς περιπέσοιτο συμφοραῖς.

1 ΑΠΗ Franz Ἄφφη.

b. Cotiaei. C. I. Add. III 3827 v.

τίς ἂν προςάξει χεῖρα τὴν βαρύφθονον,
πολλαῖς ἀώροις περιπέσοιτο συμφοραῖς.

c. Cotiaei. C. I. Add. III 3827 dd.

τίς] ἂν προςοίσει χεῖρα τὴν βαρύφθονον,
οὕτω[ς ἀώ]ροις περιπέσοιτο συμφο[ραῖς.

d. Ariae. Lebas V 784.

ὃς ἂν προςοίσει χεῖρα τὴν βαρύφθονον,
Ἑκάτης μελαίνης περιπέσοιτο δαίμοσιν.

2 cf. Keil *Philol.* V 647.

e. Eumeniae. C. I. 3893 coll. Add. III p. 1104.

Ἑρμῆς Ἀκμονεὺς καὶ Εὐμενεὺς τῷ υἱῷ μου Εὐκάρπῳ καὶ ἑαυτῷ καὶ τῇ γυναικὶ Ἀφροδεισίῃ.

ἐμοῦ θανόντος καὶ γυναικὸς καὶ τέκνων
ὃς ἂν ἀνύξει τύμβον ἢ βλάψει τάφον,
πο[λλ]ῶν ἀώρων περιπέσοιτο συνφοραῖς.
ὃς δὲ ἐπιχειρ[ήσει], ἐςοίσει τῷ φίσκῳ (δην.) ,βφ.'

3 ΠΟΜΩΝ corr. Buecheler. πολλαῖς ἀώροις tamquam de lapide dedit Bailie.

---

377. Aezanis. Perrot *Revue archéol.* 1876 p. 279.

Τερσεὺς καὶ Πυλάδης Πυλάδῃ πατρὶ τύμβον ἔτευξαν
καὶ Ἀμίῃ ζώσῃ μητέρι μειλιχίῃ.

Nomen filii Περσεύς corrigi posse vidit editor.

---

378. Aezanis. C. I. Add. III 3846 z[59].

Κυρίλλῃ τόδ[ε] π[αῖ]δες [ἀμύμο]νι σ[ῆ]μα τε[χού]σῃ
τεῦξαν ἀπο[ι]χομένῃ σωφροσύνης ἕνεκεν.

Litterae vulgares, nisi quod recentior est forma ɛ. — Supplevit Franz, σᾶμα tamen v. 1 non ferendum putavi. — Ab sinistra alterum fuit epigramma, cuius ultimum hemistichion superest ἤλυ[θεν εἰς] Ἀίδην.

---

379. Aezanis. C. I. Add. III 3847 i.

Βάσκανος ἡ φθόνος ἦρε καλὸν Εὐκλάδιον νέον.
οἴμοι, κλαίει σε τεκοῦσα, ἐπεὶ πολὺ φίλτατος ἦσο
καὶ λύπας μεγάλας κατελίμπανες τοῖσιν ἀδελφοῖς·
καὶ θρηνεῖ σε γυνὴ καὶ παῖδες δακρυχέουσιν
μυρόμενοι περὶ σοῦ,
βωμὸν στήσαντε[ς] τὰ προγράμματα ταῦτ' ἐπ[ι]θέντες
λαινέῳ τύμβῳ μνήμης χάριν.

vv. 1 et 2 nec supplementis nec coniecturis temptandi sunt.

---

380. Aezanis. C. I. Add. III 3846 z[61] ex Lebasio, plenius Waddington ad Lebas. V 966.

Μεῖνόν μοι [παράγων], μ[εῖ]νον, ξένε, μή με παρέλθῃς·
Ἀντωνεῖνος ἐγώ· κεῖμαι δ' ὑπὸ τύμβον ἄνανδος,

ὃν κόσμησε τ[ύποι]σιν Ἔρως [θρ]επ[τὸς . . . .
— — — — — — — — — — — — —
. . . . Ζεύς με νέον Φρύγιον Γα[ν]υ[μ]ήδ[η]ν
ἠφάνισε]ν [σ]ὺν [ἐ]μῷ Καρπίωνι νέῳ [συ]νομαίμῳ.
ἔτ(ος) $\overline{σοη}$. i. e. a. 278 epochae Sullanae
sive p. Chr. n. a. 193.

1 ΜΟΙΙ . ΛΙΛΙΙ . Μ . . corr. Wadd. —. 3 pro *τύποισιν* quodvis pone aliud. — Ο . ΕΙΓΕ . . . dein post notulam, quae versus exitum indicat:

ΘΑΛΛΕ . . . . ΕΝΔΕΛΘ
. . ΜΟΙΟΙΣΛΙΙΑΛΛΑΣΣΦ
ΗΝΚΛΤΕΧΕΙΛΕ . . ΙΝΟΥ . ΟΝΙΙΟ
ΕΥΣ κτλ'.

5 ΛΥΝΗΔΙΝ correxi. — 6 ΝΝΕΥΝ.

---

381. Aezanis. C. I. Add. III 3846 i.

Ἀ[μμ]ίῃι ζώσῃ.
Ἄμμιον Δημητρίου δὶς δύ' ἐτῶν ἐνθάδε κεῖμαι,
ἁρπα[χ]θεῖ[σ' Ἀίδεω] βασκανίοις·
Ἀμμία τε ἄλγος ἔχει Δημήτριός τε γονεῖς,
ὡς ὁ πατὴρ ἀντὶ γάμου λίθον ἔστησεν θάφῳ.

Praescriptum ΑΝΙΛΙΗΙ, mulieri igitur vivae monumentum fecerat Demetrius, quo prima Ammion filiola condita est. Franz Δημήτριος Ἀμμί]ᾳ [γυναικ]ὶ ζώσῃ. — 2 ΑΡΠΑΘΕΙΟΜΑΙ corr. Buecheler. — 3 pentameter. — 4 senarius.

---

382. Ancyrae. C. I. Add. III 4079 b. Mordtmanni utor meliore apographo.

Γαῖα μὲν ἥδε δέμας κεύθει κλεινοῖο [nomen defuncti,
βωμὸς δ' ἀργύφεος λείψανα φωτὸς ἔχει.

Litterae vulgares I fere saeculi. — 1 Texier, qui primus edidit, Μενάνδρου supplevit, nomen illic terrarum haud rarum.

---

383. Prope Ancyram. Lebas *Rev. de la philol.* I 333.

a. Μάρκος τ' ἀδελφὸς καὶ Τρόφιμος σὸς εὐνέτης

σοὶ τόνδε τύμβον, ὦ καλὴ Κορινθία,
λάινον ἔτευξαν ὠ[κυ]μόρῳ μνήμης [χάρ]ιν·
b. Μόνους ἰδοῦ[σαν] εἴκοσι ἐνια[υτῶν] κύκλους
Ἅιδης κέ[κευ]θε τὴν κα[λὴν] Κορινθ[ίαν].

II saec. — Suppl. Lebas.

---

384. Sub Dindymo monte. Sperling Cpoli misit Kirchhoffio, qui edidit *Act. acad. Berol. min.* 1863 p. 519.

Ἤλυθον ἐκ Κ[ρ]ήτης· [Κ]ίσαμος πόλις ἐ[σ]τὶ πατρίς μο[ι,
οὔνο[μ]α [Κ]α[λλ]ισ[τ]ώ· λέκ[τ]ροις [ἐ]δόθην δὲ πρὸς οἴκους
ἀν[δ]ρὸς Ἐ[πι]κτή[τ]ου, ᾧ καὶ τέκνα δισσὰ λιπο[ῦ]σα
βουλομένων Μοιρῶν [ἤ]λυθον ἰς Ἀίδην·
σωφροσύνης δ' ἀρετὴν ο[ἶδε]ν ἐ[μ]ὸς γα[μ]έτης,
ὃς καὶ [τ]ύ[μ]βον ἐμοὶ μνήμης χάριν εἵδρυσεν ἔνθα.

Pessimum apographum optime emendavit editor. — 1 ΚΗΤΗΣ — ΕΤΙ — 2 ΚΑΜΙΣΙΩΛΕΚΡΟΙΣ | ΝΔΟ — 3 ΑΝΙΡΟΣ non praestat ἀνέρος Εὐκτήτου. — ΛΙΠΟΛΙΣΑ — 4 ΗΛΥΘΟΜΕΝ — 5 ΕΙΙΟΣ — 6 ΓΥΣΒΟΝ. — Ad v. 5 cf. epigr. atticum supra n. 78 τοὺς δὲ τρόπους καὶ σωφροσύνην, ἣν εἴχομεν ἡμεῖς, ἡμέτερος πόσις οἶδεν ἄριστ' εἰπεῖν περὶ τούτων.

---

385. Laodiceae. C. I. 3943.

a. Δοκτικίου μορφῆς [μὲ]ν ἔχω τύπον, εἰκόνα δ' αὐτ[οῦ
θεσπεσίης ἀρετῆς φορέει στόμα φωτὸς ἑκάστου.

b. α. Τίς τόδε καλὸν ἄγαλμα; τίνος χάριν; ἢ τίνι φωτῶν;
β. ἡ πόλις ἀντ' ἀγαθῶν Δοκτικίῳ μεγάλω[ν.

Litterae vulgares traduntur, et recte fortasse; nam eius aetatis est titulus, qua eruditiores ad veteres litterarum formas reversi ipsi sibi veteres videbantur fieri. — Duo seiunxi epigrammata. — 1 ΗΣΝ et ΑΥΤΕ corr. Franz, nisi rectius αὐτῆς scribas; idem v. 4 μεγάλων supplevit. — Ad v. 1 sq. cf. C. I. 5408 λαινέην μὲν ἀνέστησανθ' οἱ ἄριστοι - εἰκόνα, τῆς σοφίης δὲ καὶ ἐν στήθεσσιν ἔχουσιν. — 3 τίς scil. ἀνέστησεν.

---

386. Apameae Ciboti. C. I. 3962 coll. Add. III p. 1107.

Ἀπφία ἐγὼ κεῖμαι Μενεκλεῖ μίγα τῷδε σὺν ἀνδρί,
καὶ γὰρ ζῶντες ὁμοῦ τοῦτο γέρας λάχομεν·

καὶ λίπομεν δύο τέκνα, νέον δέ γε Ἀρτεμίδωρον,
ὃς χάριν εὐσεβίης τεῦξεν τύμβον φθιμένοισιν.
χαίρ[ετε] δ' οἱ παριόντες καὶ εὐχὰς θέσθ' ὑπὲρ αὐτοῦ.

II fere saeculi. — 3 Νέων[α κ]ὲ Ἀ. coni. Wilamowitz. At unus nomine adpellatur, quia unus fecit monumentum altero fortasse peregre profecto. νέον δέ γ' ἔ[τ'] non ausus sum scribere propter v. 5 etiam magis vitiosum. — 5 ΧΑΙΡΠΑΟΙ corr. Franz.

---

387. Apameae. Ex Hamiltonis apographo C. I. 3964 et melius Hirschfeld *Act. acad. Berolin.* 1875 p. 25.

Τὸ ζῆν ὁ ζήσας καὶ θανὼν ζῇ [ζῶ]ν φίλοις·
ὁ κτώμενος δὲ πολλὰ μὴ τρυφῶν [σ]ὺν τοῖς φίλοις
οὗτος τέ[θ]νηκε περιπατῶν καὶ ζῇ νεκρ[οῦ βίον.
ἐγὼ δὲ ἐτρύφησα Μηνογένης ὁ κὲ [Ε]ὐσταθής,
μετέδωκ[α] ἐμαυτοῦ πάντα τῇ ψυχῇ καλά,
ἄμαχος ἐβίωσα με[τὰ φί]λων κὲ συνγενῶν,
μηδέποθ' ὑπούλως [ἢ] δολίως λαλῶν τινι.
οὗτος ὁ βίος μοι γέγονεν, ὅταν ἔζων ἐγώ,
ἐς πάντα δ' ηὐτύχησα ἐμαυτὸν πιστεύσας θεῷ,
τὸ δ' ὀ[φ]ει[λ]όμενον ἀπέδωκα τῇ φύσει τέλος.

Ῥοῦφος ἐπ[ύησ]α Μηνογενεῖ μου γλυκυτάτῳ πατρί
κὲ Παυλείν[ῃ μητρὶ τῇ] φιλάνδρῳ μέχρι τέλους.

III fere saeculi. — 1 ΤΟΝ correxi. — 3 ΝΕΚΡ///L \ verum cum lateat, posui quod apte coniecit Wilamowitz. — 4 ΗΥC Hamilt. ⁓ΥC Hirschfeld, cuius ex apographo versum restitui. — 6 ΡΕ///ΛΛ◠Ν Hirschf. ΜΕ... ΛΩΝ Ham. supplevit Franz. — 10 suppl. idem. — 11 ΕΠ\ΙΑ Hirschf. correxi. — 12... ΝΦΙΛ Hirschf. supplevi.

---

388. Ad Apameam. Hirschfeld *Act. acad. Berolin.* 1875 p. 25.

Βαιὸν μεῖνον, ξεῖνε, καὶ ὕστερον ἔνθα πορεύσῃ,
μὴ προλιπὼν στήλλην, ἀλλὰ μαθὼν [τ]ί λέγει.
Νάρκισσος νεώτερος ἐνθάδε κεῖμαι,
ὃν [ἔ]τ[ε]ξε Ζωτικὴ Παρθε[νί]ῳ κ[τ]έανον φιλίης.
λεῖψα δὲ τέκνα καὶ σύνβιον· τοῦ[το ποιήσας,
τοῦτο μόνον λύπης εἰς Ἀίδην ἔμολον.

4 ΣΤΡ// | ΞΕ aliud non video. — ΩΚΕΑΝΟΝ facile Τ littera describentem de oceano cogitantem fugere poterat; cogita *pignus amoris*. — 5 post ΤΟΥ totus versus 12 fere litterarum erasus est nescio casu an consilio. — ποιήσας suppl. Wilamowitz latinorum titulorum memor.

---

389. Ad Hierapolin. Perrot *Revue archéol.* 1876 p. 278.

— — — — — — —

εἰδείῳ ἀνδρὶ θηροτρόφῳ μν[εί]ας χάριν ἥδ' ἀ[έ]θηκεν.
χέρε λέγι παροδίτες.

Vxoris virique nomina superne perierunt. Defunctus bestiarum custos videtur fuisse quae venationibus circensibus destinatae erant.

---

390. Traianopoli. C. I. Add. III 3865 p.

Φί]λιππ[ος καὶ Στ]ρόγγυλος Ζεύξιδι ἀδελφῶι καὶ Νείκηι μη[τρὶ καὶ Φι]λίππῳ πα[τρ]ὶ γλυκυτάτοις μνήμης χάριν.
Πᾶσι φίλος γενόμην καὶ τι[μήθη]ν [ὑπὸ πάντων.

Litterae recentiorem produnt aetatem, antiquiorem tamen iota duobus dativis adscriptum. — Ab initio fortasse gentile romanum adiciendum. — καὶ τιμὴν πάντες ἔνειμαν Franz. Videntur haec verba eius esse, qui supremus sepulcro conditus est, Philippi patris.

---

391. Traianopoli. C. I. 3865 coll. Add. III p. 1095. Duo sunt fragmenta.

a. *Οὐδε]ὶς ο[ἰ]ω[νός, ο]ὔ[τ]ις οἰων[ο]σκόπο[ς*

— — — — — — — — — —

b. *Μάρκου Πολείτου φιλοσόφου, πάντων φίλου.*

Inter litteras ceteroqui vulgares notabilis forma Ω. — 1. ΥΤΙΣ restitutio tam certa mihi videbatur, ut vocabuli οἰωνός antepaenultimam corripere non dubitarem. Franz ὁ τύμβος οὗτός ἐστιν οἰωνοσκόπου Μάρκου κτλ'. At et plus tribuendum puto Lebasii apographo nec convenit huic aetati Polites auspex. Sententiam talem fingo *nullum auspicium neque ullus unquam auspex certior fuit quam Polites philosophus*, idque pluribus videtur expositum fuisse.

---

392. Prope Eumeniam. Litteris minusculis editum C. I. 3894.

Οὔνομα Ζωτικός εἰμι, πατὴρ Κόσμος, πατρὶς ἠδ[ε.

1 ηδη.

---

393. In Phrygiae vico Vezir-Keupru. Perrot p. 292 n. 141.

— — — — — — — — — — — —

εὐσταθέα π . . . . , πᾶσιν δ' ἰσότιμον,
ὀρθοτάτου παντὸς προεστῶσαν βιότου·
ἣ τύμβον καὶ στήλην ἀνὴρ μνήμαισιν ἀρίσταις
Μαρτιάλης στῆσεν κήρυγμα τῆς φιλ[ί]ης.
ὃς δ' ἂν μετὰ τὸν Μαρτιάλιον ἕτερον σῶ[μα ἐπιθήσει κτλ'.

Litterae vulgares. — Ante v. 1 superlativus superest -τάτην. — 1 fortasse Εὐσταθέαν, dein π[ᾶσι φίλην] spatium expleret. — 4 ΦΙΛΗΣ.

---

394. Apud Amasiam Ponti. C. I. 4174.

Σήματα [συ]νθραυσθέντα παλαιγενέων ἡρώω[ν
ἐν μακροῖσι χρόνοις Λούκιος ἡρμόσατο·
τοιγὰρ ὅσ[οι τ]ειμᾶτε τάφους νεκύων, παροδεῖτ[αι,
Λούκιον [ε]ὐ[φ]ήμως τείετ' ἀμειβόμενοι.

II fere saeculi. — 1 Τ.Ν hoc ut reliqua suppl. Franz.

---

395. Amasiae. Perrot p. 377 n. 161 ex apographo hominis imperiti.

a. *Πέτ[ρ]ην [τή]νδ' ἐκόλ[α]ψε χάριν μνήμης ἔτι ζωός*
Ῥοῦφος, ἐὼν προπάτωρ τῆς [ἰδ]ίης γενεῆς.

b. *Ἐν νομικῇ προὔχοντα Κλεόμβροτον ἥρπασε μοῖρα,*
πρῶτα συνε[ζ]όμενον βήματι Βιθυνικῷ·
ὀστέα δ' εἰς πάτρην ὁ πατὴρ . . . . Ῥοῦφος
καὶ κατέθηκε . . . ἔνθαπ[ερ ο]ἱ πρόγονοι.

c. *Ἡρώῳ δ' ἐνὶ τῷδε καὶ ἄλλοι φίλτατοι κεῖνται,*
τιμ[ή]εις Χρόνιος υἱός τε Πολυχρόνιος.

Litterae vulgares. — Tria distinxi epigrammata, quorum primum cum conderetur monumentum inscriptum est, alterum post mortem Cleombroti filii, tertium denique, ut vitia metrica ostendunt, multo posterius ab homine inculto. — 1 ΠΕΤΗΝΙΝΔΕΚΟΛΨΕ corr. Perrot. — 2 ΜΙΕΣ — 4 ΣΥΝΕΤΟΜΕΝΟΝ fuit igitur assessor tribunalis Bithynici et ipsis honorum

initiis mortuus est. — 5 ΠΑΤΗΡΟ ... ΑΤΟ *ὠπάσσατο* Perrot, at diffido traditis; aptum erit *ἠνείκατο*. — 6 ΘΗΚΕΝΑΟΕΝΘΑΠΙΠΡΟ *ἔνθα περ οἱ πρόγονοι* Perrot. Antea nihil invenio praeter *κατέθηκε τάφῳ*. — 8 ΤΙΜΕΕΙΣ quod non nomen est, sed epitheton. Πολυχρόνιος nomen C. I. 3565.

---

396. Amasiae. C. I. 4170 ex schedis Bubesquianis.

Ἰου(λίᾳ) Μυσίδι Δημοκράτης ἀλόχῳ περικαλλέα τεῦξεν
τόνδε τάφον μνήμης σωφροσύνης [θ'] ἕνεκεν.
ἔτους ροη i. e. a. 178 epochae Amasianae
vel a. p. Chr. n. 184.

1 gentile extra numeros positum putandum est. — 2 θ' inserui; sunt enim litterae rotundae.

---

397. Gazelone. C. I. 4180.

— — — — — — — — — — — — — —
μαρτύριον ὀρθοῦ βίου, ῷ συνέζησεν σεμνῶς συνέκαμέν τε συν-
ετέκνωσέ [τε.
καὶ νῦν ὅτ' ἔδει χάριτας [γ]ε λαβεῖν καμάτων τε καὶ τέκνων,
λίπε μ' ἐν καμάτοισι μόνον καὶ νήπια τέκνα·
ἧς οὔποτε λήσομ' ἐγὼ κείνης καλ[ῶν] ἔργων,
ἥ [τ]άλαν ἐν φ[θι]μένοισι γε[γὼ]ς φιλότητ[ι] μιγείην.

Litterae vulgares. — 1 extr. explevit duarum litterarum lacunam Welcker *Mus. Rhen.* III 249 n. 24, qui reliqua quoque restituit, nisi quod v. 2 ΤΕ correxit Buecheler. — 2 poterat *καμάτων τε τέκνων τε*, at nihil frequentius quam *καί* et *τε* particulas inter se commutari. — 5 ΦΟΜΕΝ — *γεγώς* incertum esse recte ait Wilamowitz.

---

398. Inter Amasiam et Ancyram. Ex schedis Bubesquianis Dornsuamianis Belsianis C. I. 4116.

Οὔνομά σοι Καπίτω[ν . . . .
οὐδ' ἔπετε παρέχων τὰς [β]ιότου χάριτας.
Φένιπ(π)ος καὶ Καπίτω[ν] κὲ Μάρκελλος
πῖδες ὀ[ρ]φανοὶ ὀδυρόμενοι
γλυκυτάτ[ῳ πατρὶ] μνήμης χάριν.

1 sq. sic scripti:

	ΟΥΝΟ	
ΜΑCΟΙ	ΚΑΠΙΤ	ϢΑΙC
ΘЄΟC Є	ΝЄΡΓΟΥ	ΔЄΠЄΠЄ
ΤЄΠΑΡЄ κτλ'.		

neque omnino ambigua videtur lectio, nisi quod Belsus ΘЄΟCΚ habet. Vera non sunt, quae Franz posuit σύ τοι θεός ἐστι συνεργός, spatia enim litteris vacua manibus sublatis, ut saepius, expleta sunt. Lusum inesse puto nomenque Capitonem ab deo Capitolino derivatum; pentametrum enim certa ratione Heusinger restituit: *deus quamquam ipse nomen tibi dedit, tamen nomen omine non ratum fecit.* — 4 ΟΙΦ corrupit ille probum hemistichion παῖδες ὀδυρόμενοι.

---

399. Ancyrae. C. I. 4065.

Τάφον τὸν ἔνθα πλησίον βωμόν θ' ἅμα
ἔτευξε κατὰ γῆς Κλαυδία ἡ καὶ Δεχάς
Ἀθηνίωνι γλυκυτάτῳ καὶ φιλτάτῳ,
ἀγνῷ γενομένῳ συμβίῳ μνήμης χάριν.

Litterae vulgares. — 2 traditur etiam ΔΕΞΑΣ, quod non magis intellego quam illud. An Δεκάς?

---

400. In coemeterio aliquo christianorum Galatiae (Ancyrae opinor, in cuius urbis coemeteriis multi tituli reperti sunt) inventum titulum mihi benigne conmisit Ioannes Mordtmann.

Ἡ [τ]ι[μ]ὴ Γαλατῶν . . . .
τ]ιμήεις μακάρεσ(σ)ι Λεόντιος [ἠδὲ βροτοῖσιν
ἔρνεσιν εὐπετάλοις χῶρον [ἔχει σκιερόν.

1 ΗΓΙΠΗΓΑΛΑΤWΝLΙ — 2 CΙΜ.

---

401. In oppido Kaimaz, quod suspicor haud procul ab Ancyra situm esse. Dedit mihi Ioannes Mordtmann.

μνήμης χά[ριν
ΣΑΚΑ
Ἀμφότεροι Χα[ρίτων τε καὶ nomen fratris] *ἐνθάδε κεῖνται,*
ἀλλὰ κ]ακῶς προ[φυγ]όντε βίον ζῶσαν κρίσιν [ἔσχον.

Incertum incipiat titulus a verbis μνήμης χάριν necne; deinde nomen fuisse videtur eius qui posuit. — 2 ΥΑΚWCΠΡΟΘΠΟΝΤЄ dubitanter

correxi. Anth. app. 313 ἀλλὰ καὶ εὐσεβίης ἔσχεν κρίσιν ἐν φθιμένοισιν. — Ceterum potest christianus titulus esse.

---

402. Sebastopoli Galatiae. Ex Damonis Graeci apographo (in *Actis societ. philol. Cpolit.* vol. VII) ed. Roehl *Sched. epigr.* Berol. 1876 p. 19 n. 7.

Γαῖά με τίκ[τ]εν ἄφωνο[ν] ἐν οὔρεσιν παρθέν[ο]ν ἁγνήν,
ἡσύχιον τὸ [π]άροιθεν, νῦν αὐ[δήεσ]σαν ἅπασιν,
σμιλιγλύφοις τέχν[η]σιν κῆρ' εἰποῦσα θανόντος·
ἐνθάδε Μάξιμον γρ[α]μματικῆς ἐπιίστορα τέχ[νη]ς,
ἀνέρα σεμνὸν γ[ῆ μ]ήτηρ ἐκάλυψε θανόντ[α
. . . .

Correxit et supplevit Roehl. — 1 ΤΙΚΕΝ ipsam στήλην loqui vidit Kirchhoff. — 2 ΑΥΛΕΟ | CAN — 3 ΤΕΧΝΕCIN — 4 ΓΡΜ — ΤΕΧΑ | ΜC — 5 ΓΙ | ΗΤΗΡ. — Post θανόντα continuo haec ΓΝWΝΤΟCΔΗΤΕΡΜΑΒΙΟ///, ut recte editor unum versiculum (14-18 litterarum) describentis errore intercidisse statuerit. Ipse dedit . . . . γνόντος δὴ τέρμα βίοιο.

---

403. Sebastopoli. Ex Damonis apographo (v. tit. anteced.) Roehl *Sched. epigr.* p. 19 sq.

Ὄλβ]ιος ὃν μοῖραι παναεικέες ἐ[κπερόωντα
νη]δύος ἀθρήσωσι γαληναίησι[ν ὀπωπαῖς·
ὡς] καὶ ἐγὼ Πά[ν]ταρχος ἀγανοτ[άτων ἀπὸ πατρῶν
βλα]στήσας κῦδος μὲν ἐνὶ στρατ[ῷ ἄσπετον εἷλον·
σῶ]μ' ἀποδυσάμενος δ' ἔλαχον [περικαλλέα τύμβον
ἀγ]χινόοις πραπίδεσσι φιλοστό[ργοιο γυναικός·
ἥ] μοι καὶ παῖδας θυμηδέας, οὓς [τέκεν αὐτή,
σκ]ύμνους αἰχήεντος ὅπως σ[υνέθρεψε λέοντος,
καί] με θεο[ῖσ]ιν ἔθηκεν ὁμοίιον ἀ[θανάτοισιν.
ἀτρ]εκέως Πάνταρχος ἐγὼ νῦν [μ' αὐτὸς ἔθηκα
ζηλ]ωτ[ὸ]ν παίδε(σ)σιν ἐμοῖς, οὓς δ[ῖα γυναικῶν
τίκ]τε καὶ ἠέξησεν ἐνὶ μεγάροις [πολυόλβοις,
Πα]ντάρχ[ω]ν χαρίεντα καὶ ἱμερό[εντα γένεθλα.
τὸ]ν μὲν γὰρ στρατιῆς [ἐ]ναρίθμιο[ν ἡρώεσσιν
τῇ σφ]ετέρῃ τιμῇ περιλαμπέα, τὸν [δὲ ποθεινῆς
θρε]ψαμένη πάτρης τηλέκλυτο[ν ἐλπίδ' ἔθηκεν·

νόσ]φι δ' ἐμοὶ θεμένη σ[ῆ]μα κλυτὸ[ν οἵῳ ἀπ' ἄλλων
θε]σπεσίης ἀρετῆς πάσης κλέο[ς εὐρὺ ἀνῆκεν,
τιμ]ήεις ὡς ἔσχον ἐν ἀνδράσι κα[ὶ μακάριστος,
μακ]ροῖς αἰώνεσσιν, ἕως μένει [οὐρανὸς εὐρύς,
λ]άμπει δ' ἠέλιος φαέθων τροχ[οειδέι φέγγει.

Videtur IV vel V adeo saeculi, quo tempore tales hymni deis hominibusque iuxta canebantur. — Singula multa recte supplevit Roehl, inde tamen a v. 10 in falsam interpretationis viam deripi se passus. — 1-4 suppl. Roehl, nisi quod ἐκπεράοντα v. 1 et ὧς v. 3 scripsit. Initio videtur Horatii memor fuisse poeta *quem tu Melpomene semel nascentem placido lumine videris.* — 3 ΠΑΤΑΡΧΟΣ nescio cur et hic et v. 10 et v. 13 πάνταρχος munus esse editori videatur. Ποντάρχης nomen C. I. 4183 coll. Roehl p. 19 n. 6. — 5 ΧΟΝΓ — 6 ἀγχινόοις R., qui pro γυναικός scripsit δάμαρτος. — 7 ἧ et 8 σκύμνους R. — 9 ΘΕΟΗΙΝ corr. et suppl. R. — 10 ἀτρεκέως R. — 11 ΩΤΕΝ — δῖα γυναικῶν R. — 12 τίκτε R. — 13 ΝΤΑΡΧΟΙΝ corr. et suppl. R. — 14 ΣΤΡΑΤΙΗΣΙΝΑΡΙΘΜΙΟ cf. tit. Syrium supra n. 272,18 ἐναρίθμιον ἡρωείναις. — 15 ΕΤΕΡΗ recepi Roehlii supplementum, quamquam prima Ε littera ex Ο potius corrupta videtur, ut comparativus fuerit velut κυδροτέρη. — 17 ΣΜΑ σῶμα Roehl. cf. tit. Palaestin. infra n. 444 τόνδε τύμβον - ἔδειμεν - ἐνεύδειν οἷος ἀπ' ἄλλων, quae est clausula homerica. — 19 ΙΗΕΙΣ — 20 sq. suppl. R. — Eiusdem sepulcri supersunt aliarum duarum inscriptionum fragmenta apud Roehl. p. 20, quae etsi componi inter se posse videantur tamen nimis mutila sunt quam ut vel sententia restituatur.

---

404. In Montalub Galatiae vico. Ex schedis Bubesquianis et Belsianis C. I. 4137.

Ἄν]δ[ρα] πολύκλαυτον κοινὸς [μὲν] ἀνείλατο δαίμων,
καλλείψαντ' ἄλοχον Δημήτρειαν πολύδακρυν·
τοῦ δὲ καταφθιμένου σκοῖνος μέλεος χάδε τύνβος,
τὸν νῦν δὴ κόσμησε περίφρων Σταρτόνεικος,
γνωτῶν εἷς, Ἀ[φ]είο[υ] σ[ὺ]ν ἀδελφ[ῷ] ἀδελφιδέῳ τε.
αἰδοῖαι δ' ἀγαπηταὶ ἀνε[ι]άζουσι φίλον κῆρ
θυγατέρες κάσιος τε μόρον πατρός τ[ε . . . .

Iniuria mutilum esse ab initio putaverunt. Hermann *Opusc.* VI 300. 313. v. 1 τόν supplevit et v. 3 τοὺ[ς] δὲ καταφθιμένους κοινός κτλ'. At de unius morte agitur et τοῦ habent schedae Bubesq. σκοῖνος pronuntiandi errore pro σκῆνος scriptum. — 4 sq. varia temptaverunt neque mihi

certa praesto est emendatio. Sumpsi Stratonicum, qui *Σταρτόνεικος* scribitur (sic. Bels. ΣΤΑΡΑΤΟΝ Bub.), unum ex propinquis cum defuncti fratre fratrisque filio tumulum exornasse, et addidi mortui nomen. — 5 ΓΝΩΤΩΝΕΙϹΑΘΕΟΙϹΙΝ Bels. ΘΕΙΟΙϹΙΝ Bub. Ἄφη nomen C I. 4143. 4145. Ἀφφία 4141. Hermann *γνωτῶν εἴσαθ' ἑῷ σὺν κτλ'.* Welcker *Syll.* p. 129 *τιμῶν ἶσα θεοῖσιν ἀδελφόν* cetera nihil curans. — ΑΔΕΛΦΟΥ — 6 ΑΝΕΑΖ — 7 ΚΑΙΙΟϹ Bub. — Filiae patris, frater eiusque filius et Stratonicus *κάσιος* i. e. propinqui mortem lugent. — Extrema sic traduntur ΤΙΚΙΛΛΑ ΦΙΛΟ, nisi quod Belsus ΙΙΚΙ habet. Ego non expedio, sed videtur praepositio *ἀμφί* inesse, qua opus est ut *μόρον* habeat quo referatur.

---

405. In Bozyuk Galatiae vico. Eisdem ex schedis partemque ex Dornsuamianis C. I. 4132.

Πατρίδος οἰκο[νόμον, χερὶ καὶ βουλ]αῖσι κραταιόν,
Γ]άιον Ἀνδρομένους ἐν[θά]δ' ἔχω φθίμενον·
ὧι τόδε σῆμα πόνησεν ἀδελφεὸς ἠδὲ καὶ αὐτῷ
ζώων, Εὐφρόνιος κ(αὶ) Ἰουλία ἄλοχ[ος,
κ(αὶ) παῖδες φθιμένο[ιο] περικ[λείτ]ου [Γ]αίο[ι]ο
Εὐφρ[όνι]ος Εὐκτήμων θ'[ε]ἵνεκεν εὐ[σεβίης·
Κυίντα τε τῶν γ[ε]νέτειρα, φίλ[ου] μεμνημένη ἀνδρός
δεικνύω ἀλόχοις ἤθεα σωφροσύνης.

Primus Franz naturam epigrammatis penitus perspexit; singula aliter constitui. — 1 supplevi. — 2 *Γάιον* nomen feci defuncti coll. v. 5. — 4 sic etiam Franz. — ΑΛΟΧΩΝ cuius ex ultima litterae Ν particulam *κ(αί)* repetivi. — 5 ΦΘΙΜΕΝΟΝΠΕΡΙΚΑϹΠΟΥΤΑΙΟΟ › ΕΥΦΡ Franz *παῖδές [τε] φθιμένου Περικλῆς καὶ Πούβλιος Εὔφρων*, in quibus ipsa interpunctionis nota errorem arguit. — 6 ΘΙΝΕΚΕΝΕΥΟϹ corr. Franz. — 7 ΤΤΩΝΤΟΝΕΤ Bubesq. ΤΑΕΤΩΝΓΟΝΕΤ Bels. corr. Franz.

---

406. Iconii. Ex pessimo Pauli Lucae apographo C. I. 4000.

Ἀνδρειάντ' ἂν [ε]ἰσορᾷς, φί[λε, Ζ]ωτικοῦ εἰκών·
ὃς δεκάπρ[ω]τ[ος ἀν]ή[ρ] ἐν [π]α[τρίδι γῇ Γ]αλα[τ]είᾳ
ζεύ[γ]εσι καὶ δούλοις ἀγαλλόμενός τ' ἐπὶ [α]ὐτοῖς
ἐξάγαγ[ε]ν . . . . πόληος·
ὃν πάν[τ]ες ἐφίλησαν, ὅσοι τ[ο]ί[ου]ς ἀγάπησαν
σωφροσύνην γνώμην τε καὶ ἔργοις παντοίοισιν·
οὗ χάριν ἔστησαν γονέες ὀ[δυ]ρόμενοι περὶ παιδός,

ὄφρα κ' ἐρι[κλ]α[ύ]του πένθους [κ]ουφι[σ]μὸς ἔγεντο,
Καλλίνεικος δακρυχέων ἰδ' [Ἀφφ]ία θρηνεύουσα,
ἀρη[τ]ῆρες [Ἀχ]αιᾶς δήμου χάριν τῆς δ[ε]κα[μ]άζου
Τετρακόρης τε θεᾶς πρόπολοι καὶ Διονύσου.
ὃς ἂν δὲ κακῶς τῷ ἀνδριάντ[ι] π[υήσ]η,
ὀρφανὰ τέκνα λί[π]οιτο, χῆρο[ν] βίον, οἶκον ἔ[ρ]ημον,
ἐν πυρὶ πάντα δάμοιτο, κακῶν ὑπὸ χεῖρας ὄλο[ιτο.

1 ΑΝΙΙSΟΡΑCφΙ . . . ἀνδρειάνταν εἰςοράας - εἰκῶ Franz. — 2 ΠΡΟΤΡΕ ΧΑΠFΕΝΚΑΧΗ | ΝΙCΙΑΛΑΙΕΙΑΛ ἐν πατρίδι γῇ vix verum esse sentio; at cum Γαλατείας mentio dubia non videatur, debebat tale quid addi in titulo Iconiensi; neque δεκάπρωτος ἀνήρ certa est coniectura, certius vero Boeckhium, cuius supplementa recepit Franz, longe a vero aberrasse; agitur de publicis Zotici muneribus et meritis. — 3 ΖΕΥΙΕCΙ aedificium aliquod dilapsum ruderibus egestis restituisse videtur suisque iumentis et servis hac in re usus esse. — 4 ΕΞΑΓΑΓΟΝΤΑΙΟΛΕΥΚΟΝΑΛΕCΓΟΡΔΟ | fortasse τὰ νενευκότα scil. πρὸς φθοράν, ut saepius legitur in huius generis titulis. — 5 ΠΑΝΙΕC — ΤΕΙΛΟC Franz ἐτύμως. Requiritur vocabulum unde pari modo accusativi σωφροσύνην γνώμην τε et dativus ἔργοις suspensus sit quod potest τοίους fuisse. — 7 ΟΜΕΙΡΟΜΕΝΟΙ et 8 ΚΕΡΙΒΡΑΧ | ΤΟΥ — ΧΟΥ ΦΙΟΜΟC corr. Franz. — 9 ΙΔΛΩΙΑ Ἄωρα Franz dubitans ipse. Ἀφφία nomen vulgare. — 10 ΑΡΗΙΗΡΕC Franz ἀρχιερεῖς. Lapidarius errore post ἀρητῆρες distinxit. — ΔΚΑΙΑC — ΔCΚΑΗΑΖΟΥ Ἀχαιᾶς dubitanter scripsi cum Franzio; cognomen est Cereris, quod tamen vix credo in Lycaoniam transvectum esse. Rectius fortasse Wilamowitz Μαίας, Μᾶν deam intellegens; certe si Ἀχαιᾶς retineas, melius adpellativum velut θεᾶς adicias. δεκαμάζου Franz, μεγαλόμαζος comparans, quod et ipsum Cereris epitheton est. — 11 Τετρακόρην recte explicat Wilamowitz deam *quadrifrontem*, ut deae τριμόρφου Hecates Dianae Lunae persona accedente Proserpina (Κόρη) aucta sit. — 12 ΤΗΠΠΥΛΗ — 13 ΛΙΡΙΟΙΤΟ idem versus C. I. 3862. 3875. 3990 k in Phrygiae titulis. — 14 ΟΛΟΠ corr. omnia Franz.

---

407. Prope Sagalassum. C. I. 4377.

Πάντη μὲν κ[ῦ]δος Τερτύλλου [πρίν ποτ' ἀγαστόν
ἔκ τε σοφῶν ἔργων ἔκ τε ἀγαθῶν πατέρω[ν·
νῦν δ' ἔτι που καὶ μᾶλλον, ἀρηιφίλων ὅτε φωτῶν
τόσσην ἐν σταδίοις ἐστό[ρ]εσεν στρατι[ήν,
ἄρκτους πορδά[λι]άς τε κατέκτανεν ἠδὲ λέ[οντας,
σ]φῶν κτεάνων πάτρην πρεσβυτέρην θέμενο[ς·

τῷ μετὰ κλεινὸν Ἄρην ἐνα[γ]ώνιός ἐστι κα[ὶ] Ἑρμ[ῆς,
νείκην πορσύνων ἀνδράσιν ἀθλοφόροις.
τοὔνεκα καὶ βασιλῆες ἐπιστέλλειν ἐπένευ[σαν,
αἱ δ' ἀρεταὶ τούτου καὶ προγόνων πλέον[ες.
σῆμα δέ, κεἰ τέχνα φρύ[γι]ον λίθον ἔργῳ ἐλέ[γχει,
ψεύδεται· ἐγγαίης τῆσδε πέφυκε λίθος.

Epigramma IV saeculo non antiquius, licet *σήματι* (v. 11) inscriptum, dubitari tamen potest an honorarium potius sit (coll. v. 3 *νῦν δ' ἔτι κτλ'.*) eo tempore positum cum Tertullus magnam ferarum venationem in stadio exhibuit. — Omnia emendavit O. Mueller praeter v. 1, quem mutilum reliquit. — 1 ΚΗΔΟΣ — Franz supplevit *πέπτατ' ἀγαυόν*, Welcker *Mus. Rh.* I 1832 p. 291 *ἀγλαόν ἐστι.* Apparet tamen coll. v. 3 *πρίν ποτε* vel *καὶ πρίν* sim. fuisse. — 4 ΕΣΤΟΗ-ΕΣΕΝ — 6 ΕΦΩΝ — ΜΕΝΟΙ — 7 ΑΡΩΝΙΟΣΕΣΤΙΚΑΤ — 9 *imperatores ad eum epistolam dare dignati sunt* Welcker. — 10 *virtutes autem plures huius sunt quam maiorum.* — 11 ΦΡΥΠΟΝ *ad monumentum quod attinet, licet ars phrygiam speciem lapidi induerit, tamen noli phrygium putare lapidem.* Distichon pro ligneo huius aetatis ingenio haud inficetum.

---

408. Coryci Ciliciae. Ex Bailii apographo C. I. Add. III. 4432 h.

Εἴ μου θ[έλις] γν[ῶ]νε μόρφης τύπον, [ὦ] παροδῖτα,

— — — — — — — — — — — —

1 ◆..ΝΕΓΝ...ΝΕ et *παροδῖται*, quae ut in Bailii apographo non ausus essem temptare, nisi certa formula restituenda fuisset; cf. supra n. 301 *εἰ δὲ θέλεις γνῶναι στήλλης τύπον, ὦ παροδῖτα. μου* autem pro *δέ* scripsit, quia in principio epigrammatis versum posuit. — 2 sic traditur:

ΝΦΙΟΕ . ΝΗΝ . ΕΚΗϹΑΙΕΕΝ . . Δ
ΕΙΡΕΨ . . . . . ΟΔΟ.

---

409. Arycandis Lyciae. C. I. Add. III 4316 h.

Ζώσιμος Εὐτυ[χ]έους [Ν]ομίῳ [ὑ]ιῷ [Ἀ]ρ[υκαν]δεύς
τύμβον ἑαῖς παλάμαις [χ]ῶ[σε] καθο[ιχο]μέν[ῳ·
οὐρα[νίοις] ὃς πατρίδ' [ἑὴν κ]όσ[μησε] πόνο[ισ]ιν,
ν]αοδόμο[υ] τέχ[νης] ἐρ[γασί]ας τελέσας·
πρῶτο[ν] Ἀθ[ηναίη . . . .
θ]ῆ[κε] χαρι[ζόμενος, τ]ῇ δὲ πάτρῃ δαπάνας·
δεύτερ' ἀ[π' . .]είης [γε]ραρῆς σ[υ]νό[δ]ου περὶ κρατ[ί
. . . . . στεφθε[ὶς] εὐσεβίην τέλεσεν.

ος . . . . βιότου φιλίη[ς] πρὸς ἅπαντας
μνημ]οσύνην [λείπων] τείμ[ιο]ν ἠδὲ πόνων.

I vel summum II saeculi; litterae videntur vulgares fuisse. — Barthii corruptissimum apographum Keil (*Philol.* V 656) corrigendum suscepit eaque quae poterant restitui restituit. — 1 ΤΥΛΕΟΥΖΙΙΟΜΙΩΗΙΩΤΡΟ . . ΔΕΥΣ recepi Keilii emendationem quamlibet incertam; nam non Ἀρυκανδεύς, sed Τροκονδεύς traditum videtur. — 2 ΖΩΙΖΚΑΘΟΡ . . ΑΜΕΝ corr. Keil. — 3 ΟΥΚΑΤΠΟΖ corr. Buecheler. — ΙΔΙΝΙΜΡΟΣΛΙ ΑΠΟΝΟΖΙΝ corr. O. Schneider apud Keilium. — 4 ›ΑΟΔΟΜΟΚΤΕΧΙ . . . . . ΕΡΙΕΥΝΑΣ corr. Keil. — 5 ΠΡΩ ΤΟΜΑΘVΙ . . . . Θ . . ΠΑΘ . . . . . ΣΗΜ πρῶτον Ἀθηναίας προκαθηγετίδος πολύσεμνον Franz, quae dea memoratur in titulo Phaselidis C. I. 4332. Certum tamen nihil duco praeter Athenes nomen. — 6 ›ΗΑΒΧΑΡΙ sequente lacuna; corr. Keil. — 7 ΔΕΥΤΕΡΑΡΑΕΙΙΗΣΡΑΡΗΣΣΙΝΟΑΟΥ δεύτερα Φοιβείης δάφνης στεφάνῳ Keil et similiter Franz. Mihi γεραρῆς συνόδου verum videtur, quae qualis intellegenda esset indicabat praecedens adiectivum in -ειος. — 8 .ΩΗΟΑΙΩΣΤΕΦΘΕΒ τῷ πολιῷ στεφθείς Keil; at cum alterum ναοδόμου τέχνης documentum desideretur, ab initio dei nomen velut Apollinis fuisse verisimile est. — 9 ΟΣΔΙΙΒΙΙΚ ΣΒΙΟΤΟΥΦΙΛΙΗΠΡΟΣ et 10 ΑΙΔΟΣΥΝΗΝΔΓΙΝΟΙΤΕΙΜΩΝ ubi et Keil graviter erravit nec Franz meliora praestitit. Hoc adfirmaverim duplicem in hoc disticho laudem praedicari vitae et operum, genetivos autem βιότου (vel ex mea coniectura φιλίης) et πόνου inter se coniungi particula ἠδέ v. 10. μνημοσύνην videtur necessaria correctio.

---

410. Telmessi. C. I. 4199.

Ἔτους ξ̄ μηνὸς Λώου ᾱ.
Τὸ [σ]ῆ[μα] Φ[ρ]άτῃ τοῦτο δῶκεν ἡ πόλις.

Sullanae epochae a. 60, a. Chr. n. 25. — ΞΗ . . ΦΙΑΤΗΙ corr. Franz.

---

411. Pataris. C. I. 4284.

Τόνδ' ὁ παλ[α]ισ[τ]ροφύλαξ Ἀμμώνιος εἵσατο βωμόν
αὐτὸς ἔτι ζωᾶς τὸ γλυκὺ φέγγος ὁρῶν,
ἠρίον ὄφρα γένοιτο· τόν, ὦ Μαίας κλυτὲ κοῦρε,
Ἑρμείη, πένποις χῶρον ἐπ' εὐσεβέων.

I fere saeculi. — 1 ΠΑΛΜΙΣΙΡΟ corr. Graefe.

---

412. Pataris. C. I. 4286.

Ἴδριν Ἀθηναίης πάντων Διονύσιον ἔργων
ἡ ξείνη Πατάρων γῆ με λαβοῦσα κρατεῖ,
Τμώλου ἀπ' ἀμπελόεντος· ἔχω δὲ κλέος καὶ ἐν αὐτοῖς
ὠδείῳ μεγάλην ἀμφιβαλὼν ὀροφήν.

II saeculi. — 3 Dionysius Sardianus est. — Graefe, qui male ἐν ἀστοῖς coniecit, verba sic transposuit ἔχω δὲ καὶ ἐν κλέος αὐτοῖς (scil. Παταροις).

---

413. In Asiae minoris aliqua parte inventus videtur titulus, cuius apographum in Ghemlik Phrygiae oppido a Graeco quodam homine acceptum ed. Lebas V 1170.

Ὦ[ι Σ]οφί[η] καὶ Μο[ῦ]σα συνέ[σ]πε[το καὶ κλέ]ος ἔ[ργ]ων,
φύντα τ[ρ]ὶς ἑ[πτ]αέτην ὤλε[σ]ε μοῖρα νόσωι·
ὧι γόον, [οὔ]χ ὑμέναιον ἐδαδουχήσατο [μή]τ[η]ρ
οἰκτρὰ σ[ὺ]ν γενετ[ῆ] Χρυσίον ΩΔΕΣΑΤΟΣ
κόσμος γὰρ γενέταισι τραφεὶς φιλίοις τε σ[υ]ναίμοις
ὤλετο καὶ γοερὸν πένθος ἔ[λειπ]ε δόμο[ι]ς.
ἄρκεο μοῖρα θανόντι νέω[ι], δισσῶν δὲ συναί[μω]ν
φείδεο καὶ γονέων λυγρὸν ἄπειργε [μ]ό[ρ]ο[ν.

I sive ante seu post Chr. n. saeculi. — 1 ᾧ σοφίη καὶ μοῦσα Lebas. — ΣΥΝΕ . . ΠΕΚ . . . | ΓΟΣΕΜΩΝ correxi. — 2 ΤΙΣΕΤ . ΑΕΤΗΝΙΛΕ ubi ΙΔΕ litteras vidit Wilamowitz dittographiam esse earum quae praecedunt ΗΝ; dubitabat nempe de lectione qui descripsit homo scrupulosus sane idemque inperitissimus. Idem accidit v. 4, ubi ΟΙΚΤΡΑΔΣΙΝΓΕΝΕΤΙΡ legit, quod corr. Waddington. Patet cur τρίς, non δίς scripserim. — 3 ΩΧ corr. idem et μήτηρ supplevit. — 4 extr. videtur superlativus fuisse, οἰκτροτάτῳ opinor, quando quidem elegans et concinnum ceteroqui huius poetae dicendi genus est. — 5 ΣΩΝ — 6 ΕΔΙ | ΤΕΕΔΟΜΟΣ recepi Waddingtonis correctionem, cui fortasse praestat quod coniecit Wilamowitz ἔδεκτο δόμος. — 7 ΝΕΩΦ — ΣΥΝΑΙΗ . Ν corr. Wadd. — 8 ΔΟΚΟΥ correxi.

---

414. Incerti loci. Iniuria Abydenum titulum esse contendit Franz C. I. 4708.

Ἡ πατρὶς μέν μοί ἐστι Λύκων πόλις, εἰμὶ δ' Ἀπολλ[ᾶς
ἐν Φαρίηι γαίηι θυμὸν ἀποφθίμενος,

νήπιος· ἡρπάσθην δ' ἑκκαιδεκάτου ἐνιαυτοῦ,
ἕκτον δ' ὡροσύνης μῆνα παρερχόμενος·
νῦν δ' Ἀβυδηναίου τὸν Ὀσείριδος ἀμφιπολεύω
θῶκον καὶ φθιμένων οὐκ ἐπάτησα δόμους.
ἀθανάτων καὶ τέκνα μεμορμένον οἶ[κ]ον ἐπε[ῖδεν,
ἀλλ' οἰκεῖ μακάρων ἠλύσιον πεδίον·
ἔνθ' ἅμα παισὶ θεῶν [μ]ε [ἀγαγ]ὼν Κυλλήνιος Ἑρμῆς
ἵδρυσε, καὶ λήθης οὐκ ἔπιον λιβάδα.

Litterae ΑϹΩ, quibuscum quod pugnat iota dativis adscriptum, convenit hoc vel maxime titulo Aegyptio. Alexandriae (ἐν Φαρίῃ γαίῃ coll. A. P. VII 612), ubi mortuus est, etiam sepultum esse Apollan persuadeo mihi. Abydenus enim v. 5 ideo Osiris adpellatur, quia Abydi sepultus esse perhibebatur. Narrat enim Plutarchus *Is. et Osir.* p. 359 ἐν Ἀβύδῳ τοὺς εὐδαίμονας τῶν Αἰγυπτίων καὶ δυνατοὺς μάλιστα θάπτεσθαι φιλοτιμουμένους ὁμοτάφους εἶναι τοῦ σώματος Ὀσίριδος coll. Strab. p. 814. Sin vero corpus Alexandria Abydum transportatum fuisset, vix narranda hac re supersedere poterat poeta. — 1 Ἀπολλᾶς Welcker *Mus. Rh.* I 1832 p. 293. Ἀπόλλων Keil *Anal. epigr.* p. 95 adnot. Ἀπολλώς Wilamowitz ex N. T. — 4 ἕκτον ἀωροσύνης Franz, rectius Hermann ἕκτον κουροσύνης, quod ipsum inest in traditis. — 7 ΟΙΥΟΝΕΠΕΓ correxi. οἶκον ἐπελθεῖν Welcker, οἶτον ἐπισπεῖν Hermann, οἶτον ἔπεισιν male Franz. — 9 ΘΕΩΝΑΕΙ... ΩΝ probabiliter corr. Hermann.

---

415. Alexandriae fortasse, eiusdem certe urbis, cuius antecedens epigramma. C I. 4709.

Πατρὶς μέν μοί ἐστι Λύκων πόλις· εἰμὶ δ' Ἐλήμων·
εἴκοσι καὶ ἑνὶ κῆρα καταζβεσθεὶς ἐνιαυτῷ,
Φοίβου καὶ Μουσῶν ὁ θέραψ, παντώνυμος ἤμην.

Litterae ΕϹω. — 1 idem fere qui in epigr. antecedenti, ut ex communi archetypo utrumque fluxisse videatur; indidem etiam κῆρα κατασβεσθείς coll. ep. anteced. θυμὸν ἀποφθίμενος v. 2.

---

416. Alexandriae. Ex Danini ectypo Miller *Revue archéol.* 1874 p. 148. Melius Nerutsos *Inscr. Alexandrin.* (*Athenaei* 1875) p. 23.

Ἐνθάδε τὴν ἀρετῆς πινυτὴν κατὰ γαῖα καλύπτει
πρέμ[ν]ον, τὴν ἄλοχον, σεμνὸν θάλος, ἔξοχον ἄλλων,
Ἰουλιανήν, τὴν μοῖρα φέρει Κρήτης ἀπὸ γαίης,

εἴκοσι πέντε ἔτη ζήσασα, ἴσον χρόνον ὡς ἐτέτακτο·
λοιπὸν νῦν, παροδεῖτα, φίλον γενέτην [δ]ὲ ἐλέερε,
ὡς εἰδὼς ὅτι πᾶσι βροτοῖς τὸ θανεῖν ἀπόκειται.
Παντοματρική.

In aversa lapidis parte

εἰμὶ δὲ τῆς Κρήτης Παντοματρείου Εἰουλιανή.

Aetatis admodum recentis. — 2 ΠΡΕΜΟΝ corr. Nerutsos. *ἡ πρέμνος* adhuc ignota vox, at certissima. *ἀρετῆς πρέμνον δύσβατον* dixit Q. Smyrnaeus XIV 196. — 4 *ζήσασα* est in lapide. — 5 ΑΕΕΛΕΕΡΕ *ἀεὶ ἐλ.* Nerutsos haud probabiliter; nam heptametrum facere et numeros corrumpere non iuxta aestimandum est. *δέ* particula etsi abundet, tamen scripta videtur a poeta.

---

417. Aegypti aliquo loco repertam tabulam ligneam Parisios misit Mariette, priorem versum testans evanuisse. Ed. Froehner *Mélanges epigr.* p. 16.

. . . .
ἅδε γραφὰ παλάμας υἱέος ἀχνυμένου.

---

418. Cyrenis. C. I. 5172.

Κ(αταχθονίοις) θ(εοῖς). Τι. Πετρώνιος Καπίτων ἐτῶν κ̄.
Βαιόν σοι τὸ μεταξὺ βίου θανάτοιο τ' ἔθηκε
καὶ τύμβου, Καπίτων, καὶ θαλάμοιο Τύχη,
νύκτα μίαν ψεῦστιν καὶ ἀνηλέα, τὴν ἄνις αὐλῶν,
τὴν δίχα σοι παστῶν, τὴν ἄτερ εἰλαπίνης·
αἰαῖ τὴν ἐπὶ πέπλα καὶ εἰς ἀμύριστα πεσοῦσα[ν
στέμματα καὶ βίβλου(ς) σεῖο, πρόμοιρε, [τέ]φρην·
οἳ θρήνοισι βοητὸν ὑμήναον, οἳ προκελεύθους
λαμπάδας, ὑστατίου καὶ κενεοῖ[ο] λέχους.

II fere saeculi. — Ab initio ΚΘ numerale putabant esse, XXIX id annum Augusti imperatoris significans. — 6 ΠΡΟΜΟΙΡΕΦΡΗΝ corr. Welcker *Syll.* 50. idemque v. 8 ΚΕΝΕΟΙϹ. — 8 *λέχος* quidem est rogus, at sine uxore.

---

419. Teuchiris (Arsinoae). C. I. 5298.

Θεύπ[ροπος] ἐνθάδε κε[ῖται ἑῶ]ν ἐν τοῖσιν ἄριστος,
ὀκ[τωκαιδεκ]έτης [π]ᾶ[σιν], ὁ[δῖ]ια, σοφός.

1 ΘΕΥΠΕΘΡ ΕΝΘΑΔΕΙΚΕ ΣΘΝ corr. Hermann, nisi quod θευπρόπος scripserat; nomen fecit Franz. — 2 numerale omnes; dein ΤΙΑΕΤ ΟΝΤ ΑΣΟ. ΦΟΣ Herm. πάντα τ' ἐόντα σοφός, bene Franz πᾶσι πόθημα σοφοῖς, sed lenius nec minus apte correxisse videor: *quamvis duodevigenarius tamen omni in re iam sapiens.*

---

420. Lepti Africae. C. I. 5363.

— — — — — — — — — — — — — —
. . . . ον
π[α]ῖ[δ]ά μ' [ἀποφθίσθαι, μίτος ὡς ἐπέ]κλωσεν ὁ μοιρῶν,
π[α]ῖ[δ]ά με [τυ]μβε[ῦ]σαι κ[α]ὶ [ἀ]φεν[γ]έα νύκτα περᾶσαι.

Epigramma valde recens; in altero eiusdem cippi fragmento dignoscitur.. βε]νεμέρεντι. — 1 ΟΝΠΑΙΛΑΜ sequente lacuna 20 fere litterarum, quam paullo liberius Franz explevit - ον παῖδα μ' ἔθηκαν δύστηνοι γονέες, μίτος οἷς κτλ'. — 3 ΠΑΙΛΑΜΕΙΜΒΕΙΣΑΙΚΑΙΑΦΕΝΕΝΕΑ corr. Boeckh.

INSVLARVM ET ASIAE EPIGRAMMATA CHRISTIANA.

***421.** Prope Aeginam urbem. Minusculis litteris C. I. 9302, maiusculis quantum quidem legi poterat ego *Bullet. archeol.* 1873 p. 249.

† *Τυτθὸν γευσαμένη βιότου φωτὸς ἐνθάδε κεῖμαι*
καὶ σφετέρων τοκέων παῦσα παραιφασίην.
ἀλλ' ἔμπης, ψυχή, μέγα γήθεο· δίκτυα λυγρὰ
καὶ γοερὰς παγίδας προὔφυγον ἀμπλακίης.
ἐτελειώθη ἡ δούλη τοῦ θεοῦ Μαρία ἡ καὶ Πατρικία μ(ηνὸς)
ἀπρηλ. ι'. ἰνδ. β' οὖσα ἐτῶν στ'.

Litterae curiose et pulcre insculptae vix v saeculo recentiores. — 1 φωτός est in lapide.

***422.** Ceo in insula, nunc Athenis. Paucas litteras corruptissime ed. Pittaces *Ephem.* 3032. Plenius ego *Bullet. archeol.* 1874 p. 171.

Σκῆνος μέν σοι τῇδε, διοτρεφὲς Ζωσιμιανέ,
κρῦψε γυνὴ στονόεσσα μητρὸς γαίης ἐνὶ κόλπ[οις,
ἐκ στομάτων ἁπαλῶν φωνὴν πολύθρηνον ἱεῖ[σα·
αὐτάρ τοι ψυχὴ εἰς οὐρανὸν εὐ[θ]ὺς ἀνή[κε]ι
χαίρουσ', ἵν' ἀνγείλειε θεῷ πατρὶ σὴν φιλό[τητα,
ὡ]ς πάντας φ[ιλ]έεσκες, ποθ[ε]ύμ[ενος αὐτὸς ἅπασιν.

v saeculo videtur recentius. — 4 ΕΥΟΥΕΑΝΗ . . Ι εὐθύς certum est, non fuit εὐρύν coll. C. I. Christ. 1179 *quod tales animae protinus astra petunt,* i. e. statim relicto purgatorio. Pro ἀνήκει magis placeret ἀνῆλθεν. — 6 ΙΙϹ ω littera hanc formam habet ɯ.—ΠΟΘΓΥΜ⁻ supplementum incertum.

***423.** Ceo in insula, nunc Athenis. C. I. 9291. Correxi ex meo apographo.

. . . ενίριε μακα[ριε
ὃς ἔφθασας ἀλόχου πρῶτος [εἰ]ς μακάρων χῶρον ἐλθεῖν
μοῖραν ἀναπλήσα[ς·
οὕτω γάρ σ' ἐφίλησε πατὴρ θ(εὸ)ς αἰθέρι ναίω[ν,
ὡ]ς μή, πένθος ἄτλητ[ον], τεὰς φρένας ἐς [θαλ]άμ[ου]ς
ἀλόχοιο φίλ[ης μ]όρσιμον ἦμ[αρ ἰδεῖν.
ὣ]δέ νυ σὴ παράκοιτις ἀεὶ μεμνημένη σεῖο
ἤματα καὶ νύκτας οὐ παύετε δακρυχέου[σα,
τηκομένη χρόα [κ]αλὸν ἀυπ[ν . . . .

vi fere saeculi. — 1 . . ΙΊΕΝΙΡΙΕΜΑΚΑΙΙ' cetera quae scripsi certa sunt omnia; Kirchhoffium fefellit Baumeisteri apographum. — 8 videtur de insopitis fletibus dici.

---

424. In vico Phrygiae, qui *Eski Kara Hipar* vocatur. C. I. 9267.

† *Ποιμένος ἀρίστου τῶν θεορρήτων λόγων·*
ΑΗΝ, *παροδῖτα, μνῆμα τῆς μνήμης χάριν*
Μαξειμίων ἔτευξε τοῦτο τοῖς πόνοις·
ἀλλ' εἰς μίωσιν ἦλθε τῶι χρόνωι ποτέ,
ἥπερ συνυπάρχει τοῖς χρόνοις ὑπηρέτις.
ὁ δ' Εὐνόμειος καινίσας τὴν σύστασιν,
ὡς σοφὸς ὑπάρχων ἰατρὸς καὶ γεννάδας,
ἤγειρεν αὐτὸ προγονικῆς φήμης χάριν
αὐτὸς προθύμως κληρονομήσας ὡς πάλαι.

VII saeculi iudice Kirchhoffio, at nescio an antiquius sit epigramma, cuius scriptor studuit saltem metrica vitia evitare; *μίωσιν* amphibrachyn et Εὐνόμειος ditrochaeum facile etiam antiquioribus condonabimus, gravior est *ἰατρός* dactylus. v. 2 tamen, ubi HN Hamilton et Texter tradiderunt, AHN Laborde, Kirchhoff ἦν scripsit, vehementer dubito num verum repertum sit. Conieci λην(όν), *παροδῖτα, μνῆμα τῆς μνήμης χάριν*, Μαξειμίων ἔτευξε *τοῦτο[ν] οἷς πόνοις*.

---

425. Phrygiae in oppido, quod *Assi Maliteh* dicitur, ad Sangarium flumen sito. Perrot p. 164.

Ἐνθάδ' Ἀκυλεῖνον καὶ τοῦδε Τειμ[ίη]ν συνόμευνον
γαῖα φίλη κατέχει ψυχῆς ἀποπ[τ]αμένης·
θ[άνατ]ον αἰνάρετον, σώφρον' ἔχον ἠδὲ ποθεινόν
θρησκ[ε]ύοντες ἁγνῶς θεὸν ἐπ' ἀοζίῃι·
ἴσην ἔχον στοργὴν δὲ βίῳ καὶ ὁμοίια ἔργα,
ἤμασι δ' ἐν ταὐτοῖς ἐν φθιμέν[οι]σιν ἔβαν.
τοῖς παῖς εὐσεβίης ἕνεκεν στηλίδας ἄρα[ξ]εν
Κυριακὸς γονέσι μνῆμ[α] γερασσάμενο[ς.

Memorabile hoc artis metricae exemplum; versus enim iusto nec maiores nec minores, syllabarum tamen nulla fere legitima mensura. Commodiani est poeta simillimus, nisi quod caesurae leges non neglegit. Litterae sunt vulgares, semel (v. 4) iota dativo adscriptum. — 1 TEIMHIN uxoris nomine opus est. — 3 O. . . . ON — 4 in ipso templo sacra facientem mortuam Nonnam matrem praedicat Gregorius A. P. VIII 25 - 74. — 6 *ταὐτοῖς* forma barbara, at certa. — Pro ΣINEBAN alterum Perroti apographum habet ΣENEBAN. — 7 APAΣEN. — 8 MNHMH.

---

426. Eumeniae. C. I. 3902 r.

Praecedunt nomina.

ὃς δὲ ἂν ἐπιτηδεύσει (alium inferre sepulcro), *ἔσται αὐτῷ*
πρὸς τὸν ζῶντα θεὸν καὶ νῦν καὶ ἐν τῇ κρισίμῳ ἡμέρᾳ.
καλὸν τὸ γηρᾶν καὶ τὸ μὴ γηρᾶν τρὶς χείρω κακόν.
καλὸν τὸ θνήσκειν, οἷς τὸ ζῆν ὕβριν φέρει.
παρῆν τὸ γῆρος καὶ φέρει προς[ω]πεῖον.

Vetat Franz ne quis christianum putet; ego in vetitum nisus sum.

— 1 fortasse κακόν pro καλόν et χεῖρον pro χείρω scribendum; maiora molitus est Franz. — 2 sicut et v. 1 ex notis Menandreis versibus corrupti, v. 3 novus est et obscurus mihi quidem. γῆρος vereor ne recte habeat.

---

427. Hadrianis ad Olympum. Kirchhoff, cui misit Sperling Cpolitanus, ed. *Act. acad. Berol. min.* 1863 p. 516. Perrot p. 65.

Τὸν πᾶσιν φίλιον καὶ ἄξ[ιον ἐν] πολυόλβοις
ἀνδράσιν [ἁ]γίοις· δόξαν ἐφειλάμ[ε]νος
Νεικατόρις πινυτο[ῦ] Ξενοφῶντος γονέτου·
ὃς] τειμὴν πλείστην ἐκ[τήσα]το πᾶσι βροτοῖσιν
ἁγί]ῳ τε λαῷ θεοῦ ὑ[ιοῦ], οὗ ποίμνεια τέρπ[εν
ψ]αλμοῖς τε ἁγείοις κ(αὶ) [ἀνα]γνώσμασιν πάντας ἔθ[ελγεν.
ἐν ἁγείῳ τε τόπῳ εὗ[δει] Χριστοῦ ἀχράντο[υ
ΤΟΤΕ *ἄνακτα ζοῆς βι[ο]τῆς* ΑΙΚΑΙΘΑΛΕΡΙ/// *μελάθροις ἁγ[ίων.*
ζήσ]ας τε ἀμώμως ὀκτ[ωκαίδεκα λυ]κάβαντας·
ΕΜ — — *δόξαν ἄχρα[ντον* . . . .

1 C. I. 9258 tit. christ. ὁ πάντων φίλος. Accusativus unde pendeat non attinet quaerere. — 2 ἐφειλάμενος etsi mirum, tamen vix dubium est. — 4 ΕΚΙΙ corr. Perrot, ἐκιχήσατο Kirchhoff. — 5 εἰν ἱερ]ῷ τε λαῷ (ναῷ?) θεοῦ υἱοῦ ποίμνεια τέρπεν Kirchhoff. — 6 supplevi. Ἀγάθων ἀναγνώστης C. I. 9303. — 7 εὗδει Perrot. — 10 ἄχραντον Kirchhoff. Cetera non expedio.

---

428. Prope Laodiceam conbustam. C. I. 3989 m.

Νέος ἡλικεί[ην ἔ]ρνος κλυτὸν ἐνθάδε κῖτε
Ὀρεστῖνος πρεσβύτερος πάτρη[ς, κῦδο]ς δὲ τοκήων.

1 ΗΛΙΚΕΙΙ . ΡΝΟC ἡλικίην Franz. — 2 restitui ex Gregorii epigr. A. P. VIII 122 κῦδος ἑῆς πάτρης, κῦδος ἑῶν τοκέων.

---

429. Incerti loci Asiae minoris. Lebas V 1648.

. . . . . *καμάτων ἀλ]ύτο[ις] δεσμοῖσι κρατεῖται*
εἰς αἰῶνα μένουσα πάλαι τὸν λυσιμέριμνον.

1 supplevi ex titulo Syracusano C. I. 9452 ἡμέρᾳ κυριακῇ δεσμευθεῖσα ἀλύτοις καμάτοις ἐπὶ κοίτης - παντὸς βίου λύσιν ἔσχε.

---

430. Cairo in urbe. Ex Danini ectypo Miller *Rev. archéol.* 1874 p. 148.

Πεντήκο[ν]τα τριῶν ἐτέων κύκλον [ἐξ]ανύσαντα
αὐτὸς ὁ πανδαμάτωρ ἥρπασεν εἰς Ἀίδην.
ὦ χθὼν ἀμμοφανής, οἷον δέμας ἀμφικαλύπτις
Ἀββα[ί]ου ψυχῆς, τοῦ μακαριστοτάτου·
οὐκ ἀγέραστος ἔφυ γὰρ ἀνὰ πτόλιν, ἀλλὰ καὶ ἀρχῇ
πανδήμῳ ἐθνικῇ ἐστέφετ' ἐν σοφίᾳ·
δισσῶν γάρ τε τόπων πολιταρχῶν αὐτὸς ἐτείμω,
τὴν διμερῆ δαπάνην ἐξανύσας χάρισιν.
πάντα δέ σοι, ἐπέοιχ' ὅσα τοι, ψυχή, πρὶν ἐκρύβ[η]ς,
καὶ τέκνων ἀγαθῶν αὖ[ξάνου] ἐν γενεῇ.
ἀλλὰ σύ, ὦ παροδεῖτα, ἰδὼν ἀγαθοῦ τάφον ἀνδρός
τ]όν[δ]ε κατευφημῶν [τ]οῖα φράσας ἄπιθι·
'γαῖαν ἔχοις ἐλαφρὰν εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον.'

III vel IV saeculi. — Ectypum quam male aut factum ab Danino aut lectum sit ab Millero docet v. 1, ubi ΠΕΝΤΗΚΟΤΑ et ΗΔΑΝΥCΑΝΤΑ est. Non ausus sum corrigere τόνδ' ἀνύσαντα. — 4 ΑΒΒΑ . . ΟΥ suppl. Miller; alterum hemistichion Automedontis est A. P. XII 34. — 6 *etiam gentilibus litteris operam dedit.* — 7 de toparchis omnia nota; τε non minus verum quam ineptum. — 8 confert Miller formulam romanam *honore contentus impensam remisit.* — 9 sic distinxi coll. C. I. 6222 δέχου ὕστατα δή, φίλε, δῶρα· τὰ δ' ἄλλα τοι, ὅσσα ἔοικε, καὶ πάρος Εὐδαίμων δῶκε καὶ οἰχομένῳ. cf. etiam Theocr. *epigr.* 11. ψυχή autem vocativus est, ut saepe. — 10 supplevi. — 12 ΟΝΤΕ et ΚΟΙΑ correxi.

III. SYRIAE ET ARABIAE.

431. Antiochiae. C. I. 4466.

Νυμφιδίου θαλάμοιο λιπὼν δυσπενθέα κόσμον
καὶ γονέων οἰκ[τ]ρῶν δακρυόεντα δόμον
κεῖμαι ἐς [αὐ]χμηροὺς καὶ ἀλαμπέας Ἀίδος εὐνάς
εἴκοσ[ι τ]έσσαρ' ἔχων Κασσιόδωρος ἔτη·
ἀπ[ροι]δὴς νοῦσο[ό]ς με συνήρπασε· μουνοέτι[ν δέ
ν]ηπ[ί]αχον κούρην λίπω ὑπ' ἠέλιον.

Litterae vulgares, sed II p. Chr. n. saeculo carmen non videtur antiquius. — 2 ΟΙΚΙ . ΡΩΝ — 4 ΕΙΚΟΣΓ . ΕΣΣ — 5 ΜΟΥΝΟΕΣΤΙ — 6 ΗΠΑΧΟΝ omnia correxit et supplevit Iacobs, nisi quod v. 5 *μουνογένη δέ* scripsit; melius Boeckh *μουνοέτη δέ*.

---

432. Adrahae Nabataeorum. Kirchhoff *Act. acad. Berol.* 1863 p. 293.

Ὀστέα [ἐπὶ ξ]είνης τ[ά]δ[ε] δέρκεο τῷδ' ἐνὶ τύμβῳ
Σιλουανοῦ μελέου [λί]ψ[α]να [π]υ[ρ]καιῆς·
πόντος καὶ γαία δάσσαντό με κα[ὶ τ]ρ[ίτ]ατον πῦ[ρ·
ἦ]τορ ὕδω[ρ, γαία δ' ὀστέα, σῶμα πυρή.

II fere saeculi. — 1 - 3 corr. Kirchhoff. — 1 OCTЄATI | ZEI — 2 N ΨΔΝΑΤΙΥΑΚΑΙΗC — 3 ΚΑΗΡΙΙΓΑΤΟΝΠΥΙ — 4 ΥΔШΙ *ἦτορ* i. q. *ψυχή* coll. C. I. 1066,6. — Naufragio periit Silvanus, corpus tamen mari ereptum crematum est, ossa condita.

---

433. Soadae Batanaeorum. Lebas VI 2322.

Ὕπνος ἔχει σε, μάκαρ, πολυήρατε δῖε Σαβῖνε,
καὶ ζῇς ὡς ἥρως καὶ νέκυς οὐκ ἐγένου·
εὕδεις δ' ὡς ἔτι ζῶν ὑπὸ δένδρεσι σοῖς ἐνὶ τύμβοις·
ψυχαὶ γὰρ ζῶσιν τῶν ἄγαν εὐσεβέων.

II fere saeculi.

---

434. Petrae Arabum. C. I. 4667 coll. Add. III p. 1183.

Ἀρριανὸ[ς μέν μοὔστ' ὄ]νομα, ζαθέ[η δέ με Πέ]τρη
γαίης Ἀραβίης γε[ίνα]το μητ[ρ]ό[π]ολις·
Αὐσονίων δ' . . . .
θεσμῶν, καὶ γλυκερῆ[ς κῦδος ἔ]γωγε πάτρης·
ἑβδόματον [δέ μ' ἄγ]ον[τ]α καὶ εἰκ[οσ]τὸν [λ]υκ[ά]βαν[τ]α
νοῦσος [πα]ι[δ]α[μάτε]ιρ' ἥρ[πα]σ[εν] εἰς Ἀί[δην.
τοῦτο δ' ἐμὴν κρα[δί]ην μοῦ[νον δ]άκεν, οὕνεκα μ[ητ]ρί
γηραιῇ θ[ρή]νου[ς] ἀε[νάους] λι[π]όμην.

Titulus anno 105 recentior, quo anno Arabia Petraea Romanorum facta est. Petra urbs iam Hadrianea aetate metropolis vocatur, cf. Marquardt *Antiq. rom.* III 1,202 adn. 29. — vv. 2. 5. 7. restituit C. F. Hermann, cetera Franz. — 2 ΜΗΤΟΟΡΡΟΛΙΕ — 3 ΛΟΥΗΙΜ3 . . . . ΙΛΙΑΒΝΙΛ. ΜΟΡΥΝΗΗΝ Franzii coniecturas taceo. Extremum versus vocabulum ἥμην fuerit, antea legere videor ἐν Ἀραβίῃ, θεσμοί Αὐσόνιοι sunt ius romanum, cuius ille peritiam aut iactat aut nancturum se speravisse ait, cf. A. P. VII 343. 589. — 4 κῦδος vel ἐλπίς sim. praestat Franzii supplemento πρῶτος. — 5 ΤΟΝΑΚΑΙ — ΑΥΚΟΒΑΝΑ — 6 ΠΑΝΣΑΝΛΙΡΙΡΗΡΙΛΣΗΑΕΙΣΑΙΑ . . Η — 7 ΜΕΡΙ — 8 ΝΟΥΑΕ . . . . . ΛΙΡΡΟΜΗΝ.

---

435. Prope Suweida Trachonitidis. C. I. 4622.

Χαῖρε καλή, πασῶν προφερεστάτη εἵνεκε πάντων,
σεμνοτάτη συνόμευνε, καλῶν ὑπόδειγμα φιλάνδρων,
Φλάουια, τῶν Χαρίτων τοὔνομα κτησαμένη·
εἰκόνας σῆς ἀρετῆς παῖδας γαμέτῃ προλιποῦσα
οὐκ ἔφθης μετὰ τοῖσι πάτραν φιλίο[υ]ς τε συναίμους,
Ἀντιόχειαν ἰδεῖν γενέτην θ' ἅμα τόν σε ποθοῦντα.
ἐτῶν κθ' μην(ῶν) ι.

II vel III saeculi. — 3 Flavia aut Charis, quod Franzio videtur,

aut Cale (v. 1) cognominata fuit; nimis enim artificiose Welcker ipsum nomen Flaviam a Gratiis desumptum putat, quippe quae ξανθαί a poetis praedicentur. — 4 in archetypo olim fuit εἰκόνα σῆς ἀρετῆς τέκνον γαμέτῃ προλιποῦσα. — 5 cave conicias φιλίοις τε συναίμοις, nomen enim Αντιόχειαν poetae inscitia locum mutavit.

---

436. Beryti. Waddington ad Lebas VI 1854 a.

Θάρσει· τέθνηκας γὰρ ἀπενθήτοις ἐπὶ τέκνοις,
ζώουσαν προλιπὼν ἣν ἐπόθεις ἄλοχον.

---

437. Soadae Batanaeorum. Waddington ad Lebas VI 2325.

Ἔστι καὶ [ἐν φθιμένοισι λόγος, χαίρω δέ τ' ἀκούων,
ὡς ἀπέδ[ωκε γυνὴ τήνδε χάριν φθιμένῳ·
μνῆμα γὰρ ἀ[νδρὶ ἔτευξε φίλῳ, τὸν μοῖρα κραταιὴ
ἤγαγεν ἐς γλυκε[ροὺς τέρμονας εὐσεβέων.

Litterae III saeculi. — Recepi quia similem v. 2 sententiam deprendisse mihi videbar epigrammati Catanaeo C. I. 5724 κλαῦσε δέ . . . . ἣν παράκοιτιν καὶ βαιὴν στήλη τήνδ' ἀπέδωκε χάριν.

---

438. Bostrae. C. I. 9145.

Πάντα χθὼν φύει καὶ ἔμπαλιν αμφικαλύπτει·
τοὔνεκα μὴ στονάχοι τις ἀπὸ χθονὸς εἰς χθόνα δύνων.
ὅταν κάμῃς, τοῦτο τὸ τέλος.

Recte christianum esse negat Kirchhoff, cum praesertim crucis signum in Buckinghami et Bertovii apographis versui primo praefixum omiserit Bergwren.

---

439. Seleuciae. Ex Renani apographo litteris minusculis Waddington ad Lebas VI 2718.

— — — — — — — — — —
οὓς πρὶν μὲν ἄλλων εἰς χάριν] κατέστεφον,
ἐν τοῖσδ' ἐγὼ νῦν κ]είμενος τύμβοις [λέγω
πᾶσιν κλύειν μ]ου· χαίρετε, εὐ[φ]ραίνε[σθέ] τε·
κ]ενῶν γὰρ ἡμεῖν τέρμα μόχ[θων η σορός.

2 extr. ἀγ.. traditur; ΑΓ.. fuisse sumpsi ΛΕ[ΓΩ. — 3 εὐ[φ]ραίνετε correxi. — 4 *quidquid laboramus incassum facimus; mors enim omnibus rebus finis imposita est. Itaque vivamus.*

---

440. Namarae Batanaeorum. Ex Wetzsteinii apographo Kirchhoff *Act. acad. Berol.* 1863 p. 305; ex suo ipsius Waddington ad Lebas VI 2176.

Εἰ κλύες Ε[ὐσεβ]ίης [τε καὶ ἐν π]ροτέροι[σι Φιλί]ππου,
τῶν ἀπὸ Κ . . . . . . , τῶν ποτ' ἐγει[ρ]αμέν[ων
μίλιον ἠδὲ Τύχης ἱερὸν ἀνάθημ' ἅμα θέντων,
κείνων ἡ σορὸς ἥδ', ἣν θέσαν ἐνναέται
ἀντ' εὐεργεσίης Ναμαρήσιοι ἄγχι πυλάων·
ἀλλά μιν ἐκ γαίης πολλὸν ἀπεκρέμασεν
λείψανά τ' ἄλλοθεν ἄλλα πάλαι φθιμένων συναγείρας
θρεψαμένων θείων θῆκε παρὰ προγόνους
οἴκου ὑπὲρ νεάτοιο ἐφ' ἀψίδα τήνδ' Ἰομήδης,
Αὐσονίων μούσης ὑψινόου πρύτανις.

II vel III saeculi. — 1 ΕΙ. . . . . ΙΗΙϹ . . Ι . . . . ΡΟΤΕΡΟΙΟ . . . ΙΙΙΙΟΥ Waddington, eademque fere Wetzstein ΕΙ//////////ΠΗΙϹ et v. extr. ΠΙΙΟΥ. Restitutio incerta est. — 2 ΚΕΙΜΕΝΝΟΥ Wadd. ΚΘΙΙϹΗΝΟΥ Wetzst. Fuit urbis nomen in - ηνον desinens. — ΕΓΕΙΝΑΜΕΝΗΙ Wadd. ΕΓΕΙΝΙΙΜΕΝΗΙ Wetzst. corr. Kirchhoff. — 3 μίλιον miliarium esse puto, quem Fortunae fano simul dedicato insigniverint; saepius enim veteres ad vias publicas sacella vel ἡρῷα constituebant, quibus spatia emetirentur; hoc illi videntur imitati esse. — ἀναθέντων Kirchhoff.. — 6 μιν i. e. capulum a civibus donatum, quem Iomedes conlectis maiorum ossibus novo aedificato sepulcro (οἴκου ὑπὲρ νεάτοιο v. 9) sub eius arcu aliquo conlocavit. — 9 Ἰομήδης nomen satis mirum; vide ne lateat Diomedes, quod nomen ille leviter inmutaverit in versus gratiam simulque ut luderet in δ littera aeque ad nomen et ad pronomen τήνδ' pertinente.

---

441. Busr - el - Hariri in vico Trachonitidis. Waddington ad Lebas VI 2474.

Τύμβος ὑπουδαίων μακάρων ὅδε, τῷ ἐνὶ κεῖται
συνκλήτου φίλον ὄμμα, σαόφρων Μαιουρῖνος·
οὗ δύσις ἀντολίη τε μεσημβρίη τε καὶ ἄρκτοι
πιστοτάτου [βασι]λεῦσιν ἀμωμήτοιο τ' ἐ[πά]ρ[χ]ου
εὐρύ τε καὶ μάλα καλὸν ἀεὶ κλέος ἀείδουσιν·

τεῦξε δέ μιν ὤριστος ἐν ἡμερίοισι Φίλιππος,
αὐτοκασιγνήτης πινυτόφρονος ἔκγονος ἥρως,
καὐτὸς ἐὼν βασιλῆος ἀμύμονος ἐσλὸς ὀπάων,
καὶ κτίσε πύργον ὕπερθεν ἐυπτερύγεσσι πελείαις,
λαοτύπων παλάμῃσιν ἐς οὐρανὸν εὐρὺν ἀείρας.

II vel III saeculi. — 4 ΕΛΕΛΕΥΣΙΝ quod fuisse ΒΑΣΙΛΕΥΣΙΝ haud dubie patet ex v. 8 *καὐτὸς ἐὼν βασιλῆος.. ὀπάων*, nam nihil praeterea de Maiorini cum imperatoribus romanis necessitudine. Incertius quid extremo versu eodem faciendum sit, ubi traditur ΤΕΚΕΡΤΟΥ. Quod posui paucis placebit.

---

442. In finibus Nabataeorum. Lebas VI 2031.

Ῥητορικῆς πόνος οὗτος, ὃν ἤνυσεν πολλὰ μογήσας
Γαυδέντιος πινυτὸς ἄκρον ἔχων σοφίης·
ἐν]θάδε πατρὸς ἑοῖο καὶ μητέρος ὀστέα θῆκεν,
τῷ μὲ[ν] θρεπτὰ διδούς, τῇ δὲ τοκοῦ χ[ά]ριτας
5 . . . . *μνημεῖον ἐτέλεσ(σ)εν*
αὐτῷ καὶ γενέταις κτῆμα συνηγορίης.

II fere saeculi. — 3. ΙΟΑΔΕ et 4 ΧΡΙΤΑΣ corr. Waddington. — 5 ΟΣΟΣΟΙΟΣΜΝ omni ex parte integrum esse versiculum testatur Wadd.

---

443. Namarae. Kirchhoff *Act. acad. Berolin.* 1863 p. 307. Waddington ad Lebas VI 2177.

Εὐδαίμων ἐμὲ Μάλχος ὁ Μαίορος εἵσατο τύμβον
τῆς ἰδιοκτήτου μνῆμα πανευτυχίης·
ἡμιτελὲς δὲ λιπὼν ἔλαχεν μόρον· αὐτίκα δ' υἱός
Μαίωρ κρηπεῖδ[ας τάσδ' ἐπέθηκε τάφῳ.

II fere saeculi.

---

444. Nedieran Trachonitidis. C. I. 4578 c. Melius Waddington ad Lebas VI 2432.

Τόνδε νέον οἱ τύμβον ἀνὴρ ΩΜΑΣΤΟΣ *ἔδειμε,*
Τίρωνος ἀρτιεπὴς υἱωνός, φίλος ὄλβιός τε,
ὅς ποθ' ἡγεμόνος βενεφικιάριος κατὰ ἔθνος
ἔπλετο Φοινίκων, Δαλμάτιος, ἄντα δόμοιο

αὐλῆς τε προπάροιθεν ἐνεύδειν οἷος ἀπ' ἄλλων,
ὁππόταν αἶσα ἔλθῃσιν ὁμοιίου θανάτοιο
ὄφρα νέκυς τ' ἀνδρέσσιν ἀειζώοισιν ἐνείῃ.

III fere saeculi. — 1 ὀνομαστός Franz, cui praeferendum putat Waddington ὥριστος. At nomine opus, nisi forte quod Tiro avus est defunctum eodem nomine usum esse credas. — 5 clausula homerica, 6 versus fere homericus. — 7 mirum quod non scripsit ἀειζώοισι μετείῃ.

---

445. Medsched in vico Adraham inter et Bostram sito. C. I. 4579.

Ἡ σορὸς ἡ μεσάτη λέχος ἀνέρος Ἀντιόχοιο,
ὅς ποτ' ἐνὶ στρατιῇ κλέος εἵλετο· τὰ[ς] δ' ἑκάτε[ρ]θε
Μά[ξ]ι[μ]ος εὐδαίμων καὶ Γαιανὸς δύο παῖδες
ἔκτισαν Ἀντιόχοιο καὶ ἅ[ψ]ῖ[δ]α τήν[δ]' ἐπὶ πάσαις
ἵστασαν, ὄφρα πέλοιντο φίλῳ παρὰ πατρὶ [θ]α[νόντες.

III fere saeculi. — 2 ΤΑΓ — 3 ΜΑΖΙΝΟC — 4 ΑΥΙΛΑΤΗΝΑ — 5 ЄΑ correxit omnia Seidler nisi quod ἁψῖδα nominis mensura offensus ἅψιν scripsit.

---

446. Medsched (vid. n. 445). C. I. 4582.

Μάξιμος ἐδίματο τῷδ' ἐνὶ χ[ώ]ρῳ
ἑαυτῷ καὶ ἀγα[πητ]ῇ ἀλόχῳ τ[ὸ μν]η[μεῖον,
κόνχην προπάροιθεν ἔχ[ο]ν σ[ο]ρῶν,
ἐνθάδε γῆρας θέμενος αἰῶν' ἰς ἀ . . . .
ἐσθλῆς ἐκ στρατ[ιῆς] ἔκ [τε] γεωπονίης
δου[κ]ικὸς τὴν τάξ(ιν) ἐπετέλ[εσσεν
κὲ στέφανον νίκης [κ]ο[μ]ίσατο.
Μάξιμος· οὗτος κεντηνά[ρι]ος.

IV saeculo non antiquius. — 1 ΧΟΡω — 2 sq. ΑΓΑ . ΡΗCΑΛΟΧωΟΤЄωΛΗΤ| ΚΟΝΧΗΝ - ЄΧωΝCωΡωΝ ἀγαπητῇ scripsi, ἀγαθῇ Franz, qui subinde mira excogitavit ὅτε ὤλετο κόγχην προπάροιθεν ἔχων σωρῶν proverbium hoc esse ratus *paupertatem divitiis anteponens.* κόγχη nihil aliud est nisi ἀψίς coll. C. I. 4556 τὴν Τυχέαν σὺν τῇ κόνχῃ - ἐκόσμησεν. Quo probato antecedere debebat sepulcri nomen, quod κόγχην habere ante capulos diceretur: τὸ μνημεῖον verum esse non spondeo, certum vero est versus a fine mutilos esse velut v. 4 et 6. — 4 ἐνθάδε i. e. Bostrae, quo exacta militia in otium se contulerat. — ΑΙωΝΙCΑΝ fuit adiectivum ad αἰῶνα referendum. —

5 ΕΚΓΕΟΠ *τε* inserui. — 6 ΔΟΥΧΙΚΟCΤΗΝΤΑΞΕΠΕΤΕΛ inepte Franz *δουλικὸς τὴν τάξιν*, nam servititum non ordo est sed condicio. Quae scripsi certa sunt. Centenarius enim unus ex Ducis officialibus est, qui *duciani* latine, graece *δουκικοί* vocantur, officium ipsum *τάξις* est; pro mercedis ratione aut centenarii fuerunt aut ducenarii aut tricenarii aut sexagenarii, cf. Krueger *Kritik des Iustinianischen Codex* p. 138 sqq., cuius libri notitiam Mommseno debeo, et C. I. G. 5187 emendatum a Kruegero *l. s. s.* p. 191 sqq. — 7 ΝΟCΟΙCΑΤΟ *νοσφίσατο* Franz; mea emendatio nec difficilior est et sensui unice apta. — 8 ΝΑΝΟC corr. Franz.

---

447. Busan. Kirchhoff *Act. acad. Berol.* 1863 p. 274.

Καίαμος ε[ὐ]φρονέων πολυλ[ή]ειος ἐνθάδε κεῖται,
ἐ[ξ] ἰδίης στρατιῆς σῆμα πο[νη]σάμενος.

1 ΕΙΦΡ - ΛΜΕΙΟC — 2 ΕΖ - ΠΟΜΙCΑ corr. Kirchhoff. — *εὐφρονέων πολυλ.* *gaudens larga praeda.*

---

448. Zoravae Trachonitidis. C. I. 4563.

Αὐ[τῷ] κ[αὶ τ]ε[κέ]εσ(σ)ιν ἐδείματο σῆμα φαεινὸν
Αἰνείας [βρ]ιαρῆς κῦδος ἔχων στρατιῆς,
πρ]ὸς δὲ πελ[ε]ία[ι]σιν δό[μο]ν ἄφθιτον, οὔ τινος [αὐ]τῷ
αὐτοκασιγνήτων χεῖρας ὀρεξα[μέ]νο[υ.
τοὔνεκα ο[ἵ γε] μὲν ἐσθλὰ πόροι θεός· εἰ δέ τις αἰνῆς
κλεπτ]ο[σύν]η[ς] μετέχει, [ἄ]λγεα [τῷ]δε δότω.

1 Burckhardt ΛΥ . . . . . ΓΕΝΕCΙΝ Richter CΗΚΥΓΙΝΕCΙΝ Franz *αὐτῷ συγγενέσιν τέ μ' ἐδείματο.* Solitam formulam restitui *Comment. Bonnens.* p. 24. — 2 ΕCΙΑΡΗC et 4 ΞΑΝ//ΝΟΛ corr. Welcker *Syll.* p. 121. — 3 ΥΠΟ CΔΕΠΕΛΗΙΑCΙΝΔΟΝΑ et 5 ΟΠΟΜΕΝ correxi. — 6 . . . ΙΙΟ . . . ΗΓ. *κερδοσύνης* Franz; ego de *τυμβωρύχων* exsecratione cogitabam. — ΛΓΕΑΥ . ΔΕ corr. Franz.

---

449. Rimeae Trachonitidis. C. I. 4588.

Κελεστῖνος πινυτός με ἐδίματο τῷδ' ἐνὶ χώρῳ
αὐτῷ καὶ τεκέεσσι φίλῃ τ' ἀλόχῳ ἐποίησεν,
νηὸν Πλουτῆι καὶ ἐπενῇ Φερσεφονείῃ
ἐσθλῆς ἐκ στρατιῆς· νῦν δ' οὐδενός εἰμι τάφο[ς πω·
οὕτω καὶ μείνεμι πολὺν χρόνον· ἶ δ' ἄρα κὲ δῖ
δεξαίμην γηράσκοντας, εὐδαίμονας, τεκνώσαντας.

Servatum nobis est et huius et aliorum quorundam epigrammatum (vide quae secuntur) archetypon A. P. VII 228:

Αὐτῷ καὶ τεκέεσσι γυναικί τε τύμβον ἔδειμεν
'Ανδροτίων· οὔπω δ' οὐδενός εἰμι τάφος·
οὕτω καὶ μείναιμι πολὺν χρόνον· εἰ δ' ἄρα καὶ δεῖ
δεξαίμην ἐν ἐμοὶ τοὺς προτέρους προτέρους.

Intellexit hoc Iacobs.

---

450. Selaema Batanaeorum. Lebas VI 2381.

Μνῆμα με ὁρᾷς περικαλλές, ἀοίδιμον αἰὲν ὁδίταις·
ἐστὶ δ' ἐμοῦ καθύπερθε πελειάων δόμος ἐπύς.
Ῥουφῖνος δέ με τεῦξε· θεοῦ δ' ἰότητι τέταγμαι
γηραλέους δέξασθαι, ἀτὰρ νέον οὔποτε πάνπαν.
εἰμὶ δ' ἀλυπότατος κλιντὴρ πάντε(σ)σιν ἑτοῖμος,
υἱάσι θ' υἱωνοῖς τε πολὺ προτὶ γῆρας ἰοῦσιν.
Σάδος νεοπολίτης οἰκοδόμησεν εὐτυχῶς.

II saeculo vix recentius. — 7 non videtur Νεοπολίτης scribendum esse; Sados architectus ex servo civis factus est. — Versus senarius est; nomen puta pyrrhichium.

---

451. Busr-el-Hariri Trachonitidis. Waddington ad Lebas VI 2473.*

[Αὐτῇ καὶ τεκέε(σ)σι . . . .
. . . . δίματο Μαρκιανή
υἱῶν παίδεσ(σ)ιν ἀμύμωσιν τε θυγατέρων
αὐτῆς κυδαλίμων ἔξοχ' ἐν ἡμερίοις·
τῶν τινα μὴ δέξαιτο νέον παῖδ', ἀλλὰ γέροντα
πλήσαντα λιπαρῶς κύκλον ἐτῶν ἑκατόν.

3 voluit poeta tale quid υἱῶν τε παίδεσσιν ἀμύμοσιν ἠδὲ θυγατρῶν.

---

452. Prope Damam. Titulum *a* et partem tituli *b* ed. Franz C. I. 4598 et 4599, integros omnes ex Wetzsteinii apographo Kirchhoff *Act. acad. Berol.* 1863 p. 301. Waddington ad Lebas VI 2145.

a. *Βάσσος, ἑῆς πάτρης μεγακυδέος ἀγλαὸν ὄμμα,*
ἐκ σφετέρου κ[α]μάτοιο γεωπονίης τέ μ' ἔδειμεν

οἵ τ' αὐτῷ παίδεσσι θ' ὁμῶς κεδνῇ τε γυναικί
μνῆμ' ἀγανόν· βουλαῖσι δ' ἀειζώοιο θεοῖο
γηραλέου[ς] πάντας μά[λα] δέξομ[α]ι, εὖτ' ἂν ἕκ[α]στο[ς
τέ[ρ]μα ποτ[ὶ σ]φέτερον [β]ιοτῆς πεπ[ρ]ωμένον ἔ[λ]θῃ.
εὐτύχι Βάσσε.
ἐτελέσθη ἔτους τῆς πόλ[εως] οα'.

b. *Αὐτῷ καὶ τεκέεσ(σ)ι καὶ ᾗ πινυτῇ με γυναικί*
ἐ]ξ ἰδίων καμάτων πολλὰ πονησάμενος
Βάσσος τύμβον ἔτευξεν, ἐ[ρ]ισθενὲς ἕρμα πόληος,
ὅν βαθὺ γῆρας ἕλοι τέκνα τε γηθόμενον.
αὐτὰρ ὕπερθεν ἐ[με]ῖο πε[λι]άσι καλὸν ἔδειμεν
κόσμον τηλεφανῆ πύργον ἀριπρεπέος.

c. *Βάσσος Ἀβουρίοιο πονήσατο τοῖς ἀγαθοῖς μέν*
χάρματα, τοῖς δὲ κακοῖς εὑρ[ά]μενος ὀδύνας·
ἀλλά μιν παῖδάς τε ἑοὺς καὶ αἰδοίην παράκοιτιν
δέχεο γηράσ[α]ντ[α]ς ἐ[ς] Ἀ[ΐδου], πότνια νύμφη,
καὶ ψυχὰς προὔπεμπε, ὅθι ξ[α]νθὸς Ῥαδάμανθυς.
. . . . ϥθ'

III saeculo certe non antiquiores sunt tituli, quorum tertius, si incorruptum traditur numerale, XXVII annis primo recentior duobusque prioribus arte et indole longe inferior est; nescimus vero a quo anno urbis epocha repetenda sit. — 6 ΕΛΘΗϹ — 10 ΙΞ — 11 ΕΒΙ — 13 ΘΕΝΕΙΟ ΠΕΝΑΟΙ — 16 ΕΥΡΗΜΕΝΟϹ — 19 ΞΘΝΘΟϹ omnia correxit Kirchhoff, cuius minus certa est v. 18 emendatio licet mihi recepta. Tradit Wetzstein ΓΗΡΑϹΗΝΤΟϹΕΑΛѠϹΠΟΤΝΙΑ, Waddington eadem fere, nisi quod ϹΑΛΟΙϹ vel ϹΑΛѠϹ habet. Wilamowitz deleta ἐς praepositione coniungi vult Ἀιδου νύμφη. Facilius sed vereor ne contra grammaticam vel Syrorum scribi poterit Ἀδεω. — 19 προὔπεμπε est in lapide. Ceterum versus fere homericus est Od. δ 564 ἀλλά σ' ἐς Ἠλύσιον πεδίον καὶ πείρατα γαίης - ἀθάνατοι πέμψουσιν, ὅθι ξανθὸς Ῥαδάμανθυς. — Denique post Ῥαδάμανθυς lineola interiecta ΧΜΓ - ϥ Θ, quam epochae notam esse arbitror.

---

453. Mardocha Batanaeorum. Waddington ad Lebas VI 2391.

Τοῖς γενέταις ἐμὲ Μάλχος Ἀλέξαν]δρός τε σαόφρων
δείμαντο φθιμένοις ἀίδιον] μέγαρον·

ἤ ῥ' ἔτυμον τάφος εἰμὶ βροτο]ῖς ἀνάπαυμα μέγιστον
ἐκ βιότου καμάτων ἠδὲ γ]εωπονίης.

2 ·ΜΕΓΑΡΟΝ.

---

454. Zerbire Trachonitidis. Waddington ad Lebas VI 2513.

Γάρμος Σίθρου σὺν Μάλχῳ καὶ Σίδρῳ καὶ Ἀδριανῷ τέκνοις ἔκτησαν.

Τὸ μνημῖον ὁρᾷς, ξένε· τίπτε τέθηπας;
αἰῶνος μακάρου νύχιον δόμον α[ὐτ]οὶ ἔτευξαν.

Probabile est tertium Garmi puerum non multo post Hadriani iter Syriacum natum esse. — Σίθρος, Σίδρος, Σίθρης (C. I. 4605) haud dubie tres eiusdem nominis formae.

---

455. Bostrae. C. I. 4650.

Βάσσος ἀνήρ, Βόστρης ἐρικυδέος ἄ[κρον] ἄωτον,
τύνβο[ν ἐ]υξέστοις λάεσιν ἱδρυσά[μη]ν.

Supplevit Seidler. — 1 ἄκρον ἄωτον Callimachi est *h. Apoll.* 112 clausula citata etiam ab Agathia *hist.* II 30.

---

456. Philippopoli. C. I. 4636. Melius ex Wetzsteinii apographo Kirchhoff *Act. acad. Berol.* 1863 p. 276.

Ἐνθάδε κῖτε θανὼν ἀνὴρ πινυτός τε καὶ ἐσθλός
Δομιττιανὸς Θέμου, οὗ κλέος οὔποτ' ὀλῖτε,
τέτταρα τέκνα λιπών, χαίρων . . . .

2 nomen Θαῖμος C. I. 4611. 4612. 4619.

---

457. Philippopoli. C. I. 4634.

Ἀναῖος τόδε σῆμα ἑοῖς καμά[τ]οισιν ἔτευξεν.

Ἀνναῖος Welcker *Syll.* 97.

---

458. Philippopoli. C. I. 4637.

— — — — — — — — — — — — —

Δρακόντις Θεμάλλου τόδε σῆμα ἑοῖς [καμάτοισιν ἔτευξεν.

1 ΟΙΧΕΤ. C.. ///Ο — 2 ΕΟΙCΕΤΟ unde post ἑοῖς conicias fuisse ἔτευξεν. Malui tamen cum Franzio praecedentis tituli versum integrum repetere.

---

459. Sahita Trachonitidis. Ex Wetzsteinii apographo Kirchhoff *Act. acad. Berol.* 1863 p. 301. Waddington ad Lebas VI 2538.

Ἤμην ποτὲ νέος, εὐπλόκαμος, Ἄδωνι ὅμο[ιος,
αὐτὰρ ἔπιτα χαλεπὸν γῆράς με ἐδάμασ[σεν,
κυρτὸν ἠδὲ ἄναλκιν, κεφαλῆς δὲ τρίχας ἔμ[αρψεν,
κωφόν, ἀμβλυωπόν· ὀδόντας ἐξέτ[ηξεν.
εἰμὶ δ' ὁ γράψας ἔτη ὀγδοήκοντα βιώσας,
Οὐερδιανὸς Μαξίμου μνήμης ἕνεκεν ἐτ[έλεσσα.
πάντων δέ, φίλε, τέλος θάνατος καὶ βυθός,
πλούτου πενίης, ἀλόγων τε καὶ ἀνδρῶν.

Supplevit Kirchhoff. — 1 idem exordium infra n. 613 ἤμην ποτὲ μουσικὸς ἀνήρ κτλ'. — 3 τρίχας ὤλεσεν Kirchh. τρ. ἐμάρανεν Wilamowitz. — 4 ΕΞΕΤΙ Waddington. — 8 ἄλογα videntur animalia esse, contra neograecae quidem linguae usum.

---

460. Apud Borechath Sabaeorum Trachonitidis. Waddington ad Lebas VI 2416.

. . . . . αμελαθον ὁρᾷς με θεῶν φίλον ἀρχιερῆα·
ὃς τόδε σῆμα πόησα [ἰδ]ίην τε σορὸν κατέτευξα,
. . . . ουνον ἐνθάδε γλυκὺν ὕπνον ἰαύω·
ἱρεὺς γάρ εἰμι πρωτοτόκων ἐκ τελεθ . . .
5 *εἰ δ]έ τις πῶ[μ]α τῆσδε σορspringen ἐπαείροι,*
ἁμαρτωλὸς ὅ]δ' ἔστω Ἑκαέ[ργῃ] μ[ετὰ τ]ῶν ὑπαρχόντων [αὐτῷ.

1 init. nomen defuncti fuisse vidit Waddington, quod tamen dubito num Ἀμέλαθος fuerit. — 2 ΜΙΗΝ et 5 ΠΩΝΑ correxi. — 3 fortasse πᾶσι δὲ κ]ο[ι]νὸν-ὕπνον, ut mors omnibus communis opponatur τῇ ἰδίῃ σορῷ. — 4 extr. potest τελεθ[ῶν] scriptum fuisse pro τελετῶν. Videtur sacerdotium dici, quo maximus quisque natu familiae fungebatur. — 6 ΩΔΕ ΕΤΩΕΚΑΕΠΡΗΥΜΤΕΜΩΝΥΠ κτλ'. si non verba, sententiam saltem adsecutus esse videor.

IV. GRAECIAE.

461. *Palaeochorio Megaridis, qui locus videtur Rhus esse.* Boeckh C. I. 1051 ex schedis Fourmonti.

Τὸ ἐπίγραμμα τῶν ἐν τῷ Περσικῷ πολέμῳ ἀποθανόντων κὲ κει[μέ]νω[ν] ἐνταῦθα ἡρώων· ἀπ[ολ]όμενον δὲ τῷ χ[ρ]όνῳ Ἑλλάδιος ὁ ἀρχιερεὺς ἐπ[εσκεύασεν.

. . . . *τ]ῶν [κ]ειμένων καὶ τῆς πόλεως*

Σιμωνίδης.

Ἑ]λλάδι καὶ Μεγαρεῦσιν ἐλεύθερον ἆμαρ ἀέξειν
ἱέμενοι θανάτου μοῖραν ἐδεξάμεθα,
τοὶ μὲν ὑπ' Εὐβοία[ς ἱερῷ] πά[γ]ῳ, ἔνθα καλεῖται
ἁγνᾶς Ἀρτέμιδος τοξοφόρου τέμενος,
τοὶ δ' ἐν ὄρει Μυκάλας, τοὶ δ' ἔνπροσθεν Σαλαμῖνος
[νηῶν Φοινισσῶν ἐξολέσαντες Ἄρην,]
τοὶ δὲ καὶ ἐν πεδίῳ Βοι[ω]τ[ί]ῳ, οἵτινες ἔτλαν
χεῖρας ἐπ' ἀνθρώπους ἱππομάχους ἱέναι.
ἀστοὶ δὲ ἄμμι τόδε [Μεγαρῆς] γέρας ὀμφαλῷ ἀ[μ]φὶ
Νισαίων ἔ[π]ορον λ[α]οδόκων ἀγόρω[ν.

Μ]εχρὶς ἐφ' ἡμῶν δὲ ἡ πόλις [κ]α[ὶ] ταῦρον ἐν[ή]γ[ι]ζεν.

Helladius IV vel V saeculi homo antiquissimum epigramma vetustate absumptum non nimis curiose restituit, quod quo iure a Simonide conpositum praedicet nescio; poetae enim nomen adscriptum non fuit. — In praescriptis ΚΕΙΛΙΟΝΩ - ΑΠΛΔΟΜΕΝΟΝ - ΧΤΟΝΩ - ΕΠΙΙΙΠΚΙΚ corr. Boeckh; cetera ΦΗΝΛΙΣΤΟΥ . . . ΝΝΙΟΙΙΙΙΕΠΙΔΙΩΝΣΕΙΜΕΝΩΝ *κτλ'*. medicum expectant

Sander coniecit τοῦτο ἐποίησεν ἐπὶ τῶν κειμένων κτλ'., quae apta esse non videntur. — In ipso epigrammate Helladii vitia neglexi, qui ε pro αι et contra, οι pro υ sim. scripsit. Notanda vero v. 1 ΚΑΛΛΑΔΙ, v. 2 ΠΕΜΕ ΝΟΙ, v. 4 ΕΑΓΝΑΕ, ubi spiritus olim adiecti vestigia optime perspexit Boeckh. — 3 ΕΥΡΟΙΑΚΓΙΠΑΧΩ non convenit certe poetae graeco quod Boeckh posuit ὑπ' Εὐβοίᾳ ναυσικλύτῳ. Bergk Εὐβοίας ἄκρῳ πάγῳ, quod mutato epitheto recepi, nec praeplacet Schneidewini Emperiique coniectura ἁλίῳ πάγῳ. — 6 omissum ab Helladio suppl. Boeckh. — 7 ΒΟΙ ΟCΤ . Ω corr. B. — 7 sq. modestius locuntur, quoniam una cum Phliasiis ingruente Thebanorum equitatu terga verterant Megarenses, Herod. IX 69. — 9 ΤΟΔΕΓΕΡΑC Helladii errorem alii aliter sanabant; aequo violentius egit Boeckh, Bergk edidit ἀστοὶ δὲ [μνᾶμ'] ἄμμι τόδε γέρας, in quibus displicet γέρας sine adiectivo positum. Excidisse aliquid cum certum sit cumque nihil ad sententiam quidem desideretur, inserui quod quomodo describentis oculos fallere potuerit facile intellegitur. — 10 ΝΕΙCΕΩΝΕCΤΟΡΟΝ/ \ΜΟΔΟΚΩΝΑΓΟΡΩ recepi Bergkii certam opinor emendationem, nisi quod cum Schneidewino λαοδόκων quam δαμοδόκων scribere malui. Nisa vetus Megarum nomen notum est, intra ipsum curiae circuitum ἡρώων τάφους fuisse docet Pausan. I 43,3. — Quae subscripsit Helladius correxit Blomfield; traditur ΔΕΧΡΙC-ΤΑΤΑΥΡΟΝΕΝ ΝΓΥΕΝ.

---

462. Megaris. Ex schedis Fourmonti omnia tria, ex Pocockio tertium epigramma reliquorumque partem ed. Boeckh C. I. 1066. 1067. Lebas II 67.

a. *Τὸν πᾶσιν ἥλικεσσι μειλιχώτατον,*
τὸν τοῖς καλοῖσι χρηστόν, δυσμενῆ κακοῖς,
δόξες δ' ἐν ἄστει μυρίες αὐ[ξ]ούμενον,
ἀστοῖσι καὶ ξίνοισιν οἶσιν εὔνο[μ]ον
μάρψασα μοῖρα σῶμα τή[ν]δ' ὑπὸ χθόνα
δ[έ]δωκ[ε]ν, ἦτορ δ' ο[ὐ]ρανῷ μ[ετ]ά[ρσ]ιον·
τοιοῦτο[ν] ἴ[σθι] π[άντ]α Νικοκράτους βίον.

b. *Εἴκοσι[ἐξ] ἀνύσαντα δ[υ]σ[ηνύστ]ο[υ]ς ἐνι[αυ]τού[ς*
ε]ἷλ' ἄτροπος Κλωθὼ Νικοκράτην βιότου,
Νικοκράτην πολύμητιν, ἀφ' αἵματος ἀρχιερήων,
πάππου Νικοκράτους, υἱέα Καλλιτύχου.

c. *Νικοκράτους λαγόνεσσιν ὑπὸ χθονίαισι κέκρυπτε*

σῶμα, κέαρ δ' ἀνόρουσε πρὸς αἰθέρα δῖαν ἀερθέν·
σοὶ δὲ χάρις, Πλουτεῦ, ἀκάκῃ θεῷ, εἵνεκα μοίρης. —
Πρηῢν [κ]αὶ γλυκ[ύθ]υμο[ν], ἀγαλλόμενον μάλα πᾶσιν
υἱὸν Καλλιτύχοιο μένει [δ]ῖ[ο]ν φάος ἄλλο,
πρὶν στυγερ . . . .

II vel III saeculi. — Tria numerorum genera in unius viri epitaphio cumulata ex nobiliorum hominum more aetate posteriore recepto. — 3 ΑΥΙΟΥΜΕΝΟΝ corr. Boeckh addens *barbarum est, haud dubie tamen verum.* αἰνούμενον vel αὐχούμενον Keil *Mus. Rh.* XIV 506. — 4 ξένοισιν Boeckh; idem correxit CYNCNON et v. 5 ΤΗΚΙΔ et v. 6 ΟΝΡΑΝѠΜᵀΙΛ/ . ΙΟΝ — 6 ΔΙΔѠΚΙΝ δίδωσιν Boeckh. — 7 ΤΟΙΟΥΤΟΙѠΠΙΛΛΑ҅ΝΙΚΟ κτλ'. corr. Keil. — 8 ΔΙCΝΥΙΙΝΟΙC Boeckh, qui reliqua supplevit, δυσωνύμνους coniecit, adiectivum vix recte formatum. — 9 ΦΙΛ σφῆλ' Boeckh. εἶλ' scripsi, quod nunc confirmatur titulo romano inedito (infra n. 562.) αἰαῖ ἀνιγροῦ δαίμονος, ὃς ζωᾶς εἶλε φίλαν ἄλοχον. Vulgarius est καθελεῖν τινα βίου. — Tertii epigrammatis aperte duae ternorum versuum partes sunt. — 15 ΙΑΙΓΛΥΚΙΟΥ ΜΟΙΙ et 16 ΑΙ . Ν (Lebas Δ . . . ΦΑΟC) corr. Boeckh. — 17 Fourmont CT ΥΙ . ΡΙ . ΙΙΙΙΟΙ . ΓΟΙΝΙΙΑΘΑΝΑΟΙCΙΝΙΝCΙΘΙ, Pocock ΕΓΥΙΙΡΟ\ΙΥΠΟΙΙΟΙΝΙΙΑΩΑΝΑΝΟ ΙΙΙΙΒΟΙΟΙ. Lebasii lectioni πρὶν στυγερῆς ὑπὸ . . . . . ΑΘΑΝΑΤΟΙCΙΝΕCѠΘ. nescio an non fidendum sit. Emendare neque aliis contigit nec mihi, quamquam intellego sententiam similem esse Theocriteae XVII 46 σέθεν δ' (i. e. Veneris) ἕνεκεν Βερενίκα - εὐειδὴς Ἀχέροντα πολύστονον οὐκ ἐπέρασεν, - ἀλλά μιν ἁρπάξασα, πάροιθ' ἐπὶ νῆα κατενθεῖν - κυανέαν καὶ στυγνὸν ἀεὶ πορθμῆα καμόντων, - ἐς ναὸν κατέθηκας, ἑᾶς δ' ἀπεδάσσαο τιμᾶς.

---

463. Crommyi. Ex suo apographo Welcker *Mus. Rh.* III 264 n. 42.

Φι]λοστράτα βέβηκα πηγὰς εἰς ἐμάς
λείπουσα δεσμόν, ᾧ φύσις συνεῖχέ με·
ἐπὶ τοῖσ[ι] δέκα γὰρ τέσσαρ' ἐκπλήσασ' ἔτη
πέμπτῳ τὸ σῶμα καταλέλοιπα παρθένος,
ἄπαις, ἄνυμφος, ἤϊθεος· ὅτῳ δ' ἔρως
ζωῆς ἔνεστιν, ἀφθόνως γηρασκέτω.

II vel III saeculi. — Christianam fuisse Philostratam non demonstravit Welcker. — 3 ΤΟΙC corr. Heimsoeth.

---

464. Argis. Mihi dedit C. Curtius, qui descripsit.

Ἄκτη nomen mariti . . .]*α χρηστὴ* [*χαῖρε.*

Ἤθεσιν, ο]ὐ πέπλοισι μετάρ[σιος . . . .
Ἄ]κτη καλλικόμων ἄνθος [ἀπ' Ἰναχίδων,
ἀελίου] προλιποῖσα φάος [τάφον ἐνθάδ' ὑπῆλθο]ν,
ἀντὶ δὲ θαλπωρᾶν [θῆκα γονεῦσι γόους·
ο]ὐ[δ]' ἔτι παῖδα φίλον λιπό[μην πόσει . . . .
— — — — — — — — — — —

I sive post sive ante Chr. n. saeculi. — Praescriptum fuit Actes maritique in -ας desinens nomen. — 1 sententiam petii ex titulo attico supra n. 83 οὐχὶ πέπλους, οὐ χρυσὸν ἐθαύμασεν ἐν βίῳ ἥδε, ἀλλ' κτλ'. — 4 Il. Z 412 οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλη ἔσται θαλπωρή, ἐπεὶ ἂν σύγε πότμον ἐπίσπῃς. — 5 |/ΛΕΤΙ — Versus sexti superant paucarum litterarum apices.

---

465. Argis. C. I. 1152. Lebas II 132.

Ἄρτι ν]έας βαίνουσαν ἐς ἐλπίδας, ἄρτι τὰ θ[εῖα
στέμμ]ατα Κα[ρν]ε[ί]αις δερκομέ[νην θυσίαις
μοῖρα θοὴ μάρψασα παρ' ἀνέρος ἥρπασε κόλπων,
οἷά τις εἰοβόρος διψὰς ε . . . .
Σμύρναν τὰν φιλότεκνον· ἐπ' ἀνδρὶ δὲ παῖδα λέλοιπα
ὀκταέτιν· θνήσκω δ'[ἐκ πυρετοῖο νόσου,
μναμόσυνον προλιποῦσα πόσι κατὰ δῶμα θύγατρα
Μαινίῳ· Ὑψίστου δ' ἠρίον ἄ[γχι Διός·
ἐνθάδε γάρ με σύνευνος ἔθηκ' Ἀπολλώνιος καί
τοῦτό μου ἐν νούσοις δῶρον ἀ[πέσχον ἐγώ·
ἥρπ]ακεν οὖσαν ἄμεμπτον ἀφ' οὗ σέβας εἶχον ἄνακτος
ζῶσα, καὶ ἐν φθιμένοις τοῦτο γέ[ρ]ας [πόρε μοι·
τοίνυν οὐ τύμ[βο]ν κατ[ὰ γῆ]ς, μακάρων δὲ λέλονχα
χῶρον καὶ τὰ θεῶν δώματα χρυσοπαγ[ῆ.
Μανία Τίτου Σμύρνα χρηστὴ χαῖρε.

I vel II saeculi. — 1 suppl. Boeckh. — 2 ΛΑΤΑΚΑ . Ε . \ΙΣΔΕΡΚ κτλ'. Καρνείαις certo et vix incertius θυσίαις restituit Wilamowitz. *Modo ad novas erigebatur spes, modo sacras* (Iovis scilicet, cf. v. 8) *infulas videbat sibi propositas, quas Carneis adsumptura fuit* e. q. s. Idemque indicavit Aeschyli *Agam.* v. 487, ubi Ζεὺς ὕπατος cum Apolline coniunctus adpellatur ab praecone Argos reduci. — 4 ΕΛ/ Lebas. διψὰς ἔχιδνα φιλεῖ Boeckh, quod languet; fortasse διψὰς ἔδακνε τέκνον. — 6 non certe e partu mortua est. — 8 sq. mariti nomina erant *Maenius Apollonius.* — 8 supplevi ex proximis. — 10 ΔΩΡΟΝ/ Lebas. — 11 . . ΙΙΑΚΕΝ Lebas, suppl. Waddington. — 12 ΓΕΔΑΣ Lebas, . ΕΛΛΥ Fourm., ut iure de

mea correctione dubites. Clausula πάρε μοι in titulo Spartano infra n. 476,6. Interpretor equidem: *sepulcrum mihi est prope Iovem Maximum; nam hic me condidit maritus et hoc donum (i. e. solatium) aegrotans ego abstuli. Rapuit me deus (i. e. Iupiter), cuius dum vivo habebam sacerdotium, mihique mortuae hoc honoris tribuit, ut suo in fano sepelirer.* In quibus non nego adsimilatione paullo duriore v. 11 me offendi. Speciosior sane, at quae traditis adaptari nequeat, Wilamowitzii est explicatio: *mors mihi hoc, dum morbo me absumit, concessit: rapuit me quidem ab Iove, sed ut mihi prope eius fanum aeternam concederet sedem.* Αιδης vocabulum frustra temptaveris versui 10 inserere. — 13 suppl. Waddington. — Post χαῖρε in Fourmonti apographo alia nomina secuntur Εὐκρατέος κτλ'., quae ad hunc titulum non pertinent.

---

466. Argis. C. I. 1141. Lebas II 131.

Γαῖα κατ' ἐμπ]ορίην σ' ἐλθόντα πο[τ' ἥ]δε κέκευθ[εν,
Σώγενες,] Ἀργείων θυμὸν ἀφέντα πόλει.

1 ΤΟΡΙΝ . ΝΤΕΛΘΟΝΤΟΠΟΓΕΙΧΕΚΕΚΕΥΘ Lebas, ΣΟΡΗΝΗΝΣΕΛΟΟΝ . Α . ΠΩΙ ΔΕΚΕΚΓΥΟ Fourmont, quae composui. ἐμπορίη dedit Wilamowitz.

---

467. Argis. C. I. 1156 ex schedis Fourmonti.

Κ]ούφ[η γα]ῖα κέκ[ευθ]ε τρι[ακο]στῷ λυκάβαντι
ὤ[μ]ό[ν ἔτ'] ὠδείνων φόρτον ἀει[ρο]μένην
Πώλλαν, [πο]λ[λὰ] λιποῦσαν ἀ[π]εχθέα [δάκρ]υα μητρί,
μητέρα [τὴ]ν μήπω πικρὸς [ἔμ]α[ρ]ψ' Ἀίδης.

II fere saeculi. — 1 . . ϽΥΦΙ . ΛΙΑΚΕΚ . . ^ΕΤΡΙ . . | . . ΣΤΩ — 2 ΩΝΟ . . . . . ΩΔ κτλ'. Male Boeckh οὐ φιλία κέκληκε - ἡ Μοῖρ' ὠδείνων κτλ'. Sponte legitur γαῖα κέκευθε, ab initio κούφη dedit Wilamowitz; v. 2 cum mater nondum fuisset Paulla, gravida fuisse dici debebat; itaque ὠμὸν ἐπιφόρτον scripsi, *onus nondum maturum.* — Cetera bene correxit Boeckh, v. 3 Πώλλαν ΦΑΛ | . . λιποῦσαν ΑΤΕΧΘΕΑ | . . ΒΥΑ, v. 4 . . ΛΑΒΥΑΙΔΗΣ, ubi sic interpretandum *quam cum nondum mater esset mors abripuit.*

---

468. Incerti loci, postea Venetiae. Smyrnaeum esse nescio cur coniecerit Franz. C. I. 6862. Huc rettuli propter nomen defunctae.

Πώλλα Περιγένου χαῖρε.
Λικιννία χαῖρε.

Λικιννία Ἑλένη χαῖρε.

Λαίνεος στήλη με πέριξ ἔχει· ἐκ δέ με παστῶν
νύμφην κάιχ θαλάμων ἥρπασ' ἄφνως Ἀίδας,
Πῶλλαν, λυγρὰ γονεῦσι λιπὼν μνημήια τέκνου.

---

469. Prope Argos. C. I 1155 ex schedis Fourmonti.

Πήγη χαῖρε.
Τίκτομαι ἐν Παγαῖς καὶ οὔνο[μα τοῦτο κ]αλοῦμαι
κα]ὶ [θ]νήσκω π[η]γᾶς δυσμ[ενέεσσι ῥοα]ῖς.

1 suppl. Boeckh, qui *παγαῖς* adpellativum esse dicit. At in hoc ipso urbis Megaricae nomine lusus distichi versatur. — 2 ΙΟΝΗΣΚΩΠΓΑ ΣΔΥΣΜ - - - - | ΙΣ''ΙΣ verba quae posui incerta sunt; possis *δύσμορος ἐν προχοαῖς*. Sed *πηγῆς* nomen in lusus gratiam delectum est, cum quodlibet aliud aptius fuisset.

---

470. Argis. C. I. 1157.

Ἐνθάδε Σωσιπάτρα κεῖμαι ἐπὶ σήματι τῷδε
μοίρης ἀνβροσίης ἐκτελέσα[σα] μίτον.

II vel III saeculi; litterae ΕϹϹω.

---

471. Cleonis. Rangab. 2220 b ex Bursiani apographo. Baumeister *Philol.* IX 182.

Νομων[ί]α Μεγαλοπολῖ[τις] χαῖρε.

Ἰκαρίου μὲν παῖδα πολυ[ζ]ήλωτον Ὅμη[ρος
ὕμ]ν[η]σ' ἐν δέλτοις ἔξοχα Πηνελόπην,
σὴ[ν δ'] ἀρετὴν καὶ κῦδος ὑπέρτατον οὔτις ἐπα[ρκῶς
ἰσ[χύει] λιγυρῶν ἆσαι ἀπὸ στο[μάτων.
αὐτὸς ἄρ'] οὖν ἐκά[λ]ε[σ]σεν [ἄν]α[ξ σ]ε, Νομών[ι'], Ὀ[λύμπου,
τηκεδόνι στυγερ[ῆι σῶμα μαραινομένην.

II vel I a. Chr. n. saeculi. — 1 ΓΟΛΥΣΗΛ quod in arsi ferri posse male iudicat Keil *Bullet. acad. Petropolit.* XIV 178. — 2 .ΗΝΞ corr. Rang. — 3 ΞΗΜΑΛΡΕΤΗΝ Baumeister; corr. Keil idemque v. 4 ἰσχύει et

στομάτων bene supplevit, male vero v. 3 οὔτις ἔπαινος. Melius Rangabes οὔτις ἐπ' αἶαν. — 5 ...... ΟΥΝΕΚΑΔΕ. ΣΕΝΑΣΓΕΝΟΜΩΝ. Ο. Sententia sic procedit: *Penelopen Homerus cecinit, tuam vero virtutem cum nemo mortalis satis canere valeret, ex vita te Iupiter sustulit.* Vltimum distichon vix certa ratione emendari poterit. Cum spatii rationibus pugnant quae Keil coniecit οὔνεκ' ἄρ' εἰς ἕδρας σε, Νομωνία, ἤγαγ' Ὀλύμπου
τηκεδόνι στυγερῇ Ζεὺς φθιμένην Κρονίδης.
Equidem ἄναξ non facilem esse emendationem probe scio; sed meliora non suppetunt.

---

472. Sparta Athenas translatum. Neubauer *Hermae* X 153.

Γ]λαυκατ[ία με μ]νᾶμα Κάλας [ἔθετ' Ἀνθ[ίδα υἱύς.
Παι[δίας ἐπόει].

Ante ol. 75. — Indolem tituli bene perspexit Neubauer, nomina quae supplevit concedens incerta esse.

***473.** Spartae, nunc Athenis. Kirchhoff *Hermae* IV 425.

a. *Πάσῃ κοσμηθεὶς ἀρετῇ, Τειτάνιε δεῖε,*
ἔγγονε Παίωνος, νῆσσον ἔχεις μακάρων·
ὀστέα δὲ ἱερὰ σεῖο περικλυτὸς ἀμφιβέβηκεν
Φοῖβος ἐπ' ἠιθέοις τείμια πάντα νέμων,
ὄφρ' Ὑακίνθῳ μὲν γουνὸς περίβωτος Ἀμύκλης,
σοὶ δὲ Λυκαονίῃ ἔνδιον ᾖ Πιτάνη.

b. *Πᾶσιν ἰητορίης ἀπ' ἐμῆς Ἕλλησιν ἀμύνων,*
ὑῷ ἐπαρκέ(σ)σαι ὅ[ς μό]νον ο[ὐ δυνάμην,
— — — — — — — — — — —

Titulus Luciano fere aequalis, cuius adtulit Kirchhoff πῶς δεῖ ἱστ. συγγρ. c. 21 ὑπὸ γὰρ τοῦ κομιδῇ Ἀττικὸς εἶναι.. ἠξίωσεν οὗτος καὶ τὰ ὀνόματα μεταποιῆσαι τὰ Ῥωμαίων καὶ μεταγράψαι ἐς τὸ Ἑλληνικόν, ὡς.. Τιτάνιον.. τὸν Τιτιανὸν (λέγειν). Dialectus ionica est ut in medici titulo. — 6 Pitanen patet, Spartae pagum, non solum Dianae, sed etiam Apollinis sacris nobilitatam fuisse. — 8 suppl. Kirchhoff. — 9 prima littera O fuit.

---

474. Spartae. C. I. 1488.

Μητρὸς καὶ θυγατρὸς παιδός τ' ἔτι τύμβος ὅδ' εἰμ[ί,
οἳ λάχον ὠκίστην ἀτραπὸν εἰς Ἀίδην·
ὧν ὁ μὲν ἐν κούροισιν Ἀλεξάνωρ ἐκαλεῖτο,
ἡ δ' Ὑγίεια, γάμου πρόσθεν ἀποφθιμένη·
ἄρρενι δ' ἠιθέῳ παιδείην ὤπασε Μοῦσα,
ἣν Ἀίδης φθονερὸς νόσφισεν αὐξομένου.
καὶ μήτηρ μὲν ἔχει παῖδας δύο, τρισσὰ δὲ πένθη
νῦν κλαίει γαμέτης ἄμμιγα καὶ γενέτη[ς.

Epigramma elegantissimum II fere saeculi; litterae ЄCΩ. — 1 olim *ἔπι* coniciebam.

---

475. Spartae. Lebas II 211 d.

Τρώιλε, χαῖρε, καμὼν πολλὴν ἀτροπὸν χθόν' ἀν' ἀνδρῶν
καὶ πόντου σπεύσας συνεχῆ συχνὰ κύματα πλεῦσαι,
ὡς ἵνα σοί τι Τύχη δῴη καλὸν ἐξαπίνης που,
οὐκ ἔλαβες χάριν ἐκ καμάτων σῶν, οὐδέ σε γαῖα
σὴ κατέχει Σπάρτη, πολὺ φίλτατος, ἀλλὰ Κορώνη
γῆ σε κρατεῖ τύμβοις, τὸ πεπρωμένον οὐ προφυγόντα,
τεσσαράκοντα μόνους ζήσαντα χρόνους ἐνιαυτῶν.

1 *ἀτροπόν* i. q. *ἀτραπόν* esse monuit Wilamowitz.

---

476. Spartae. Lebas II 211 ex Foucarti apographo, aliter hoc in commentariis aliter in ipsa editione tradito; cf. *Athenaei* v. II 76.

Φαῦστε χαῖρε, ζήσας ἔτη μ̄.
Ἁγνὴ μὲν μήτηρ με λοχεύσατο παῖς ἔτι κεδνή
πρώτας ὠδεῖνας ῥηξαμένα λαγόνων·
Φαῦστον δ' ὠνόμασέν με πατὴρ ἰδίης ἀπὸ μητρός,
γίνατο δ' ἠιθέους τηλυγέτην τε κόρην.
πένθος δ' οὔτι ἑκὼν καὶ λύπην δῶκα τεκούσῃ·
μοῖρα γὰρ οὐδὲ γονὴν οὐλομένη πόρε μοι,
ἀλλά με νηλειῶς τρισσῶν ἥρπαξεν ἀδελφῶν
μητρός τε γλυκερῆς κουριδίης τ' ἀλόχου.

Infimae aetatis carmen nimium quam incompositum. — 3 Fausta vel Faustina fuit aviae nomen. — 5 *dolore quidem adfeci matrem, sed invitus; nam fatum in causa erat, quod liberos non relinquerem.*

---

477. Magulae ad Spartam. Ex schedis Fourmonti C. I. 1480.

. . . . αις Λακεδαίμονο[ς . . . .
. . . . κ]αὶ κλέος ἄμπε[δ]ί[ον·
. . . . β]ραχὺ λίψανον, οὐ μ[έγα σῆμα
. . . . . . ο]υ δῶρον ἐλευθερί[ης
. . . . . Ἀργο]λικὸς στό[λ]ος· ὤπασε δ' ἡμ[ῖν
δῆμος ὑπ' αἰπεινῇ ἀ]κροπόλ[ηι τάφον.
— — — — — — — — — — —

Litterae fere III p. Chr. n. saeculi sunt, quo tamen tempore cum vix invenias quid belli gesserint Lacedaemonii cum Argivis, recte fortasse Wilamowitz refictum esse epigramma ait, nisi mavis ex vetere lapide ab altero Helladio (vid. supra n. 461) transcriptum statuere. — 1 sq. *huius pugnae fama apud montium non minus quam apud planitiei incolas percrebuit.* — 2 ΑΜΠΕΛΙ — 3 sq. *mortuis hoc monumentum pro recuperata pretiosa libertate exiguo dono est.* — 5 Ἀργολικός Boeckh. — 6 ΚΡΟΠΟΛΙ — 7 sq. pauca supersunt haece:

ΥΝΟΝΥ. ΜΙΙΥ---ΔΗΛΟϹ
ΑΡΤΗΡ-----Ι. Ι. . . ωϹ

---

478. *In suburbano Geraniae, cui nomen* Μεγάλη Μαντινέα. Fourmont, ex cuius schedis C. I. 1499, cf. ad 1457 et 1463.

Τίς μοιρῶν μίτον ὕμμιν ἐκλώσατο, παῖ[δες], ἄωρον,
Ἐλπίδος ἐκ μητρὸς καὶ πατρὸς Ἀρχιτέλευς·
τυτθὸν δὲ ἀνθήσαντας ὑπὸ κροτάφοισιν ἴουλον
ἥρπασεν ἡ προπετὴς μοῖρα διωξαμένη
Θειοφάνη Νῖρόν τε, νέ[ο]υς δ' ἐμαρήνατο [δ]αίμων
ἄμφ[ω] πρωθήβας, ἔρνεσιν εἰδομένους.

II fere saeculi. — 1 ΠΑΙΑϹΟ et 5 ΝΕΥϹ et 6 ΑΜΦΙΟ corr. Iacobs. — 3 ΤΟΥΘΤΟΝ quod πρῶτον legerunt. — 6 aegre adiectivo caret nomen ἔρνεσιν.

---

479. Prope Taenarum. C. I. 1498.

Πέντε καὶ ἑξήκοντα ἐτῶν μέγα σῆμα καλύπτει
Εὔτυχον οἰκονόμον, πολλὴν φιλίην πορίσαντα.

III fere saeculi. — 2 οἰκονόμος quid sit docet C. I. 1276 Ἀμάραντος Δημέα. φιλοδέσποτος οἰκονόμος.

480. Thelpusae. Ross *Inscr. ined.* I 10.

Ἰουλία Ποθοῦσα χαῖρε.

Ἀ σ[ο]ὶ μέν, σοὶ πέ[νθος ἐπέκλ]ωσεν θ[εὸ]ς ἐσθ[λῆ,
ἐξανύσαι ζήσασ]αν ἔτη δύο καὶ δέ[κ]' ἀτα[ρ]πόν·
α[ἰ]εὶ γὰρ τὰ δοκοῦντα θεοῖς - - - εν κατὰ μάν[τιν
— — — ΕΙΔΑΡ — — ΙΠΕΕΣ — — — — — —
ἐν] παλά[μαις ζ]ώντων γονέων πολὺ χείρον[α πάσ]χει
— — Δ — ΜΟΣ — — — — *τάχιστα δίκας τελέων [θανάτοιο*
— — *σαν ἐπεί [γ]' αὐτο[ί τ]ε πικ[ρ]ῷ μὲν πέν[θει . . . . . .*
— — *καὶ* ΔΙΕΑΙ *τέκνον ἐρ — — — — ἀνπαύσωντα[ι.*

Apographo mutilo abstinendum puto. — 1 ΑΣΕΙΜΕΝΣΟΙΠΕΜ - ΘΩΣΕΣΘ ΑΙ — 2 ΔΕΖΑΤΑΕΠΟΝ — 3 ΑΓΕΙ post θεοῖς videtur *μάντεως* epitheton fuisse velut θεῖον, nam lacunarum nusquam adcurata habetur ratio. Certum autem est poetae alicuius verba citari. — 5 dubitanter hanc posui sententiam *grave est mori, graviora patitur qui in manibus superstitum parentium moritur.* — 7 ΕΠΕΙΤΑΥΤΟΠΕΠΙΚ - - - - - ΩΜΕΝΠΕΝ — 8 ΑΝΠ ΑΥΣΩΝΤΑΚ sententiam non adsequor.

---

481. Patris. C. I. 1553.

Δομιτίου Φαίδρου.
Τὴν σὴν εὔνοιαν καὶ πίστιν, Φαῖδρε, καλοῦντες
ἐν βιοτῆς μέτροις οὔποτε παυσόμεθα.

---

482. Leucade. C. I. Add. II 1923 b ex diario quodam graeco, cui nomen Ἰόνιος Ἀνθολογία.

Τελέσφορε χαῖρε.
Ἦν ὥρα συ[ν]έχουσα Τελέσφορον, καὶ ἀπέδησε
τὴν ζωνὴν ἑαυτοῦ·
ἠόνος ἐξήρπα[ξ]ε καὶ οὐκέτι μοῖρα ἀνέμεινε·
ὢ ταχ[ι]νοῦ θανάτου καὶ γονέων ἀτυχῶν.

1 ΣΥΕΧΟΥΣΑ emendavit Boeckh, falso tamen explicans. — 2 ΕΞΗΡΠ ΑΖΕ. — Sententia epigrammatis haec mihi videtur esse: *Telesphorum navi iter facturum Leucade cohibuit tempestas* (ὥρη γάρ σε πέδησεν ἀνέγγυος A. P. VII 263,3 eodem significatu) *et cingulo soluto* (ζώνην λύεσθαι *in itinere subsistere* Herod. VIII 120) *caeli serenitatem opperiebatur. Tunc forte in littore stans sive casu sive vento abreptus in mare praecipitatur,*

Parca quae navigantem perdere voluisset morae inpatiente. — Inter verba ἑαυτοῦ et ἠόνος nihil omnino spatii est, ut poeta mancum versum facere voluisse vel integrum facere non potuisse videatur. — 4 ΤΑΧΥΝΟΥ quod cave defendas deque voluntaria praepropere excogitata morte intellegas.

---

483. Delphis. C. I. 1722.

Σῆμα τόδ' ἥρωος πατὴρ παρὰ ταῖσδε πύλαισιν
Πυθικὸς εἵδρυσεν παιδὸς ἐπὶ φθιμένου·
ἰ]ητροῦ πά[ντεσσι φί]λου, πινυτοῖο καὶ ἐσ[θλοῦ
nomen . .]*ρου, βιοτῆς τυτθὸν* [*ἐπαυραμένου.*

II fere saeculi. — 1 πατήρ eadem mensura in Archiae epigr. A. P. VII 140 πατὴρ μὲν Πρίαμος, γᾶ δ' Ἴλιον, οὔνομα δ' Ἕκτωρ, ubi cum probabilis nulla suppetat emendatio, nulla omnino opus est. — 3 ΡΗΤΡΟΥΠΑ quod cum non corrigerent mire erraverunt et Welcker (*Syll.* 28) et Boeckh. — 4 ἐπαυραμένου Boeckh.

---

484. Tanagrae. Anaglypho exsculpti arte rudiore duo iuvenes. C. Robert *Diar. arch.* 1876 VIII 18 sqq.

Ἀμφάλκης ἔστασ' ἐπὶ Κιτύλωι ἠδ' ἐπὶ Δέρμυι.
Κιτύλος. *Δέρμυς.*

V saeculi ineuntis.

---

485. Thespiis. Sub eximiae artis anaglypho superne fracto, in quo duo nudi viri incedunt ad dextram versi. Egregie tractavit Robert *Diar. arch.* 1876 VIII 19 sqq.

Μνᾶμ' ἐπὶ Γάθωνι κἀριστοκράτει.

V saeculi ineuntis. — Nescio an numerosa scriptori oratio obversata sit.

---

486. Prope Thespias. Ross *Epistola ad Boeckhium* Halis 1850 p. 11 sqq. Ex Schillbachii apographo Keil *Zur Sylloge der boeot. Inschr.* p. 553 n. XXX.

Μνᾶμ' ἐπ' Ὀλ[αϝ]ε[ί]δαι μ' ὁ πατὴρ [ἀν]έθηκε θανό[ν]τι
Ὄσ[σ]ιλος, ὥ[ι] πένθος θῆκεν ἀποφθίμενος.

v saeculi. — 1 ολ..ε | δαιι Ross, ολιϝε | ϝιιι Schillbach. 'Ολαϝείδαι Rossii coniectura est haud certa. 'Ολαίδας Thebanus ap. Pausan. X 7, 8, ubi Schubart ex Keilii sententia 'Ιολαίδας edidit. — Post πάτήρ versu extremo una littera excidit, ineunte proximo Ν́έθηκε Ross, ///έθηκε Schillbach. Falso scripserunt ἐπέθηκε, quod verbum nudum dativum trahit. — 2 ◻ϟ ὡ̃ι Keil idemque Ὄσσιλος nomen invenit conlato Coorum nomine Ὄσσυλος ap. Ross *Hellen.* I 95 n. 18. Meineke *Diar. arch.* 1851 p. 253, qui v. 1 'Οικλείδαι nomen posuit, hunc versum sic scripsit ὡ̃ φίλος ὢν πένθος κτλ'. Ross ὡς φίλος ὡς πένθος κτλ'. Poeta modo ne barbarum putemus non potuit scribere nisi quod Keil reposuit.

---

487. Thisbae. Ex Rossii schedis Keil *Syll. inscr. boeot.* p. 170.

Ἀστοῖ[ς κ]αὶ ξείνοισι φανεὶς φίλο[ς εἰμί nomen defuncti
ὅ]ς ποτ' ἀριστεύων ἐν προμάχοι[ς ἔπεσον.

v saeculi. — 1 φίλος ἐνθάδε κεῖται vel Εὔκλος ὅδ' ἐστίν et v. 2 ὅς ποτ' ἀριστεύων ἐν προμάχοισι πέσεν Keil.

***488.** Tanagrae fortasse repertus cippus in museo Thebano adservatur. Edidi *Hermae* VIII 422.

Σοῦ μὲν δὴ πατρὶς δήν, Κέρκινε, Φοξίου υἱέ,
Ποντιὰς Ἡράκλει' ἕξει ἄχος φθιμένου
ἡμ[ετέρ]ων ἐγχερσὶ φίλων· ὅ[θεν οὔ]ποτ' ἐπαίνου
λησό]μεθ'. ἦ μάλα γὰρ [σὴν φ]ύσιν ἠγασάμην.
. . .]ανδρος.

v saeculi exeuntis. — Tanagraeum lapidem esse ideo conieci, quod Tanagraei olim cum Megarensibus Heracleam coloniam deduxerunt (v. 2), faciliusque Cercini apud amicos Tanagraeos obitus explicatur. — 3 mea supplementa cum iniuria olim abiecissem, eadem a se inventa mihi probavit Buecheler. — 4 λησόμεθ' Leo amicus; pluralem parum concinne excipit singularis ἠγασάμην. Vnus ex amicis, cuius nomen infra scriptum fuit, cippum ponendum carmenque inscribendum curavit.

---

489. Thebis. Rangab. 2217. Ex Rossii apographo Keil *Syll.* p. 174. Melius Lebas III 553.

Ὃν μεγάλ' αἰ]χήσασα πατρὶς Θή[β]η ποτ' ἐ[ϝ]ώ[λπει
πρωτεύσειμπάσης Ἑλλάδος εἰς ἀρετήν,

πρὶν [διά]νοιαν τέρμα λαβεῖν, βίον, ὧι κε[χάρητο,
ὤλ[εσεν ἡ φ]θονερὰ τ[οῖς ἀ]γαθοῖσι τύχ[η.
. . . . οχων ἔθα[ν]εν Διογείτον[ος υἱός,
ἐν πολέμωι κοσμ]έωγγῆς πατρίας δύναμιν.
nomen viri] οἰκείαι γνώμηι Θηβαῖος ἔτ[ευξεν.

IV fere saeculi. — 1 extr. ΓΌΤΕΤΩ corr. et supplevit versum relicum Wilamowitz, nisi quod digamma addidi, quam litteram scimus apud Boeotos satis diu obtinuisse. — 3 ΛΙΑΝΟΙΑΝ Lebas eademque fere ceteri. — κεχάρητο Wilam. — 4 restituit Keil. — Sententia plana et pulcra: *quem patria speraverat virtutis fore principem, eum priusquam ad spei exitum perventum esset, fatum perdidit,* in quibus hoc notandum v. 3 pro ipso homine vitam (βίον) substitui, tamquam veritus sit poeta ipsum hominem exstinctum oblivionique traditum dicere. — 5 . ΩΙ . . . . ΟΧΩΝ reliqua suppl. Keil. — 6 ΤΙΙ . . . . . ΕΩΓΓΗΣ Lebas.

---

490. Thebis. C. I. 1652.

Εὐφροσύνην ἤσκουν νέος ὢν [. . . . nomen defuncti
τᾶς] ἐκ γυμνασίου σύντροφος ἁ[λικί]α[ς·
θνήσκω δ' ἐν πολέμωι τιμωρῶν Δελφίδι χώραι·
πάππου] δ' εἰμὶ Εὐανορίδα, πατρὸς δὲ Νέωνος.

Ad quod bellum pertineat cum multa cogitari possint certo definiri nequit; litterae sunt vulgares, iota dativis adscriptum in verbo θνήσκω omissum est. — 2 ΑΙ . . . . Α. Welcker *Syll.* 26 καὶ πᾶσιν ἑταίροις τοῖς ἐκ γυμνασίου σ. ἁπλότατος, eademque Boeckh, nisi quod ἀκρότατος praetulit. At post σύντροφος substantivum requiri casu genetivo positum docet epigr. atticum supra n. 49 πᾶσι δ' ἑταίροισιν σύντροφον ἡλικίας coll. Antip. Sid. A. P. VII 26 ὁ φιλακρήτου σύντροφος ἁρμονίας et C. I. 246 πινυτῆς σύντροφος εὐδικίης, unde cum nihil aptum sit praeter ἁλικίας, hoc scripsi Dodwellium leviter errasse ratus. V. 1 quid opus sit ipsa res clamat. — 4 suppl. Boeckh.

---

491. Orchomeni. Decharme *Archives des missions scientif.* 1867 IV 498.

Φιλοκράτης Φιλοκράτους Σιδώνιος.
Οὐ νόθον ἐκ προτέρο[ι]ο, Φιλόκρατες, ἤνεσας ἥβ[αν
σεῖο βίου, πινυταῖς θηγόμενος πραπίσιν·
ἡ γὰρ ἀπὸ πράτας μεμελημένος ἧς Ἐπικούρου
δόγμασιν εὐξυνέτοις, [ὥ]ς [θ]έμις, ἁλικίας·

αὖθι τύχης δ' οἴακι παλιμπλανέος βιότοιο
εἴκων ἐν Μινύαις φῶτας ἐπαθλοκόμε[ι]ς.
κεῖσαι δ' ἀγχόθι παιδὸς ἑοῦ ψαύων μελέεσσιν,
ἅζμενος ἐκ ζωᾶς εἰς προθανόντα μολών.

II fere a. Chr. n. saeculi est epigramma elegantissimum. — 1 noli ἤνυσας corrigere; potuit enim ille doctrinae speciem vel maxime adfectans verbi ἄνω aoristum adhuc ignotum formavisse. — 4 ὡς θέμις non est *quantum licebat*, sed pertinet potius ad ea verba quibus medium interpositum est ἀπὸ πρώτας-ἁλικίας *ab ipso iuventutis initio, ut par est, coepisti Epicuro studere.* — 6 fuit ἀγωνοθέτης in Charitesiis Orchomeniis.

---

492. Thebis in scala ecclesiae S. Georgii. Mihi descripsit Wilamowitz.

Οὐκ ἔστ' οὐδὲν τέρμα βίου θνητ . . . .
ἀλλὰ Τύχη κρείσσων ἐλπίδος [ὦκ'] ἐφάνη,
ἥ καὶ Τιμοκλέ[ω]να Σοφ[ων]ίχου ἠφάνισ' υἱόν,
πρόσθε πρὶν ἐνδείξασθ' ἔργα πρέποντα φύσει·
ὃς Βασίλεια Διὸς καὶ ἔ[τ]' Ἡρακλέους τρὶς ἐν ἄθλοις
ἵπποις νικήσας δώματ' ἐπαγλάισεν.
Πολύκλειτος ἐπόεισε.

I sive ante seu post Chr. n. saeculi. — 1 ΟΝΗΤ . . . . . ΘΗ . . . Σ legit Wilamowitz adnotans litteras ΟΝΗΤ incertas esse. — 2 ΔΟΣΗ . ΕΦΑΝΗ ὦκ' dedit Wilam. Sententiam distichi adsequi non possum. — 2 ΚΛΕΗΝΑ corr. Ed. Hiller. — 5 ΕΝ correxi non certo modo; ego scripsissem καὶ ἐν Ἡρακλέους τρὶς ἀέθλοις. Iovi βασιλεῖ sacra faciunt Trophonii oraculum adituri (Paus. IX 39,5); Iovialia nescio quae vicit Phorystas C. I. 1582.

---

493. Larymnae. Chalciopuli Locrensis apographum litteris minusculis scriptum C. Wachsmuthii beneficio debeo.

Δέρκεο τόνδε, ξεῖνε, καταφθιμένοιο Φίλωνος
τύμβον, ὃς ἐμμούσ[ο]ις γράμμασιν εὐξυνέτως
παιδείαν ἤσκησεν, ἅπασι δὲ κοινὸν ἐν ἀστοῖς
ἦθος Λαρύμνης προςφιλέως ἔθετο·
τὸν καὶ ἔτ' ἀκμαῖον βίοτον λείποντα καθ' ἥβην
κῆδος ὁμοφρονέως πᾶσ' ἐδάκρυσε πόλις.

2 ἐμμούσαις quod corrigendum putavi. — 5 sq. κῆδος δακρύειν figurae etymologicae genus est adiectivo ad κῆδος referendo ex adverbio ὁμοφρονέως repetito.

---

494. Thebis. Ex Pocockio C. I. 1653. Keil *Syll.* p. 179, qui Graefii supplementa recenset.

Πε[ρ]σεφόνη πρόπολ[ο]ν [σ]φετέρην εἰς ἤγα[γ]εν αὐλή[ν,
πατρὶ [δὲ . . . .] μητ[ρὶ . . . . . .
. . . . προφ[ϑ]ιμ[έν]ο[ι]ς τέ[κ]ος ἕσπετο· τοῖς δ' ἔπι σῆμα
Νεικείας στενάχων γα[μβ]ρὸς ἔτευξε φίλος.
πρὸ]ς [δ]' ἔτι καὶ κούρην ἁ[παλ]ὴ[ν], μέ[γ]α [πῆ]μα [τεκ]ό[ντι,
'Αν[ϑ]ί[τ]πη[ν] ἐρατὴν τύμβος ἔχει φ[ϑ]ι[μέ]ν[ην.

— — — — — — — — — — — — — —

Apographum nimis graviter corruptum quam ut aut leviori medicina te contineas aut graviori fidas. — 1 ΠΕΣΣΕΦΟΝΗΠΡΟΠΟΛ . . . ΝΕΦ — ΓΑΙΕ ΝΑΥΛΗΛΙ corr. Boeckh. — 2 ΠΑΤΡΙΣΣΥΝΑΙΝΟΓΟΣΥΜΗΤΕΡΟΣΑΒΛΗΒΙΩΙ teneo *πατρὶ* dativum propter v. 3. — 3 init. ΝΑΙΠΡΟΦΙΜΟΡΟΣΤΕΛΟΣ correxi; ab initio *μικρόν* vel simile quid fuit. Graefe et Boeckh *καὶ* Τρόφιμος *κοῦρος τέλος ἕσπετο.* — 4 ΓΑΗΓΡΟΣ recepi Boeckhii coniecturam ab ipso spretam. — 5 ΣΑΕΤΙ — ΑΤΛΑΗΙΙΜΕΤΑΙΙΜΑΣΥ . ΓΟΜ *ἁπαλήν* Boeckh; extrema incerta. Graefe *μετὰ πήμασι μητρός.* — 6 ΑΝΕΙΗΠΗΜ correxi, idem Graefe. 'Ανθίππη Thespii filia est. — ΦΟΙΝΝΙΑΙ corr. Boeckh. Anthippe filia fuit Niciae. — 7 post medium versum ΥΣΕΜΝΗΣΚΟΚΗ — 8 ΦΟΝΙ . . ΑΓΗΙΙ . . ΣΑΙ . . . ΟΤΩΛΙ ubi ab initio Περσεφόνης nomen fuerit.

---

495. Tanagrae. Minusculis litteris Cumanudes *Athenaei* vol. II 406.

Τοὔνομα μὲ[ν] Χαρίας, Θήβη πατρίς, ἀλλὰ ϑανόντα
Ποιμάνδρου χυδανὴ γαῖα κατεσκίασεν.

Aetatis romanae. — 1 ΜΕΜ lapidarii error. — 2 Poemandria vetustum Tanagrae nomen ap. Paus. IX 20. — *χυδανὴ γαῖα* ut *χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτει* in versu homerico.

***496.** Tanagrae. Edidi *Hermae* VIII 426. Vtor etiam Roberti apographo.

Θειοτέλου[ς] τόδε σᾶμα, τὸν ἵροσεν ἁ φερέκαρπος
Ποιμάνδρου γενεὴ τείμιον 'Εννεότα·

τ]ὸν καὶ χθὼν ἐδάκρυσεν, ἐπεὶ φάος ἔσβεσεν Ἅ[δης
λαμπρὸν ἀριζάλου φαινόμενον σοφίης.
ἆ θνατοί, κραδίην φ[αύ]λην ἔχετ', ἣν δὲ νοῆτε
κρέσσονα, [β]ασκαίνει τοῖς ἀγαθοῖ[ς Ἀίδης.

I vel II p. Chr. n. saeculi. — 1 ΤΕΛΟΥΕ — ΗΡΟΣΕΝΑ et Robert et ego. — 2 ΓΕΝΕΗ et ΕΝΝΕΟΤΑΙΟΝ testatur etiam Robert in lapide esse. At ne sic quidem expeditum distichon videtur: mira est ἁ φερέκαρπος γενεή i. e. *filiorum ferax*, et si Ἐννεότας patris nomen cum Buechelero esse existimes, miro loco positum fatebere. Nec tamen multum proficies scribendo ἐν νεόται i. e. ἐν νεότητι (cf. βιοτή et βιότης), cui non satis aptus hic locus sit. Ceterum pendet hinc, utrum v. 3 τόν an ὅν scribendum sit. — 3 ΕΔΑΙΚΡ — extr. ΑΛΛ et Robert et ego; lapidarium quomodo corrigam haereo. — 4 λαμπρὸν ἀριζάλου olim ex coniectura, nunc ex Roberti apographo scripsi. — 5 sq. sic legit Wilamowitz, nisi quod v. 6 τοῖς ἀγαθοῖσι θεός praefert. Ἀίδης Buecheler.

---

497. Thespiis. Conze *Annal. Inst.* 1861 p. 88.

a. *Γῆρας ἐρημώσασα πατρὸς νέκυς ἐνθ[άδε κεῖμαι*
Καλλιτύχη, φθονερῷ δαίμονι χρησαμ[ένη·
Μοῦσαι δὲ εὐχωλαῖσιν ἐπήκοοι οὐ[κ ἐγένοντο
πατρὸς ἐμοῦ ζακόρου· μοῖρα δὲ ἔχι με [πέδῳ
Ἀσκραίῳ κρύψασα· τίς ἐλπίδ[α]ς οὐ[κ ἐδάκρυσεν
τὰς ἀτελῖς γονέων, εἰς ἐμὲ δερκόμε[νος;

b. *Σουλπικίου ζακόροιο λυγρὰ παῖς ἐνθ[άδε κεῖται*
Καλλιτύχη, δύ' ἐτῶν πλησαμένη [δεκάδας.

II fere saeculi. — Supplevit Conze vv. 1. 2. 6-8. — 5 ΕΛΠΙΔΕΣ.

***498.** Thebis. C. I. 1654. Melius Keil *Syll. inscr. boeot.* p. 180.

Οὗτος Σωκάρτης Γορτύνιος [nomen patris
παντοίης ἀρετῆς ἔξοχος ἡνίοχος,
ὃν μήτηρ μὲν ἔτικτεν ἐνὶ Κρήτῃ εὐρείῃ
ἠύκομος Σθενίη, φερτάτῳ Αὐσονίων
εὐνηθεῖσ' ὑπ' ἔρωτι, κασιγνήτους τε κρατίστους
καὶ πλείστων ὑπάτων κρέσσονας ἡγεμόνας·
ἀλλά ἑ νοῦσος ἔμαρψε κακὴ καὶ μοῖρα βαρεῖα
ἥρωα, πρὶν ἰδεῖν παῖδας ἀεξομένους.

τούτου κουριδίη ἄλοχος καὶ [κεδ]νὰ εἰδυῖ[α
ἔστησ' Εὔπραξις, κῦδος ἑῇ πατρίδ[ι·
οὐ γάρ τις κατὰ γαῖαν, ὅσαις Διόθεν γένος [ἐστί,
μείζονα τῆδε πόλει κόσμον ἔθηκε γ[υνή.
ψ(ηφίσματι) β(ουλῆς) δ(ήμου).

III fere saeculi; litterae vulgares praeter ω. — 1 ΙΟΙΙΟ Pococke, ΙΟΙ ego; fuerit Ἰφίτου υἱός sim. — 3 clausula homerica. — 4 φερτάτῳ Vlrichs et Poc. φερτάτη Cramer et ego. — 5 κρατίστους est in lapide. — 9 καὶ . . ΑΝΑΕΙΔΥΙ Cramer . . ΔΗΔΕΙΔΥΙ Poc. et similia ego; corr. Boeckh. — 10 κῦδος ipsam Eupraxin esse docent proxima. — 11 ὅσαις κτλ'. i. e. *quibus quidem Cretensis origo est*, ut recte unus explicat Wilamowitz. — 12 ΤΗΔΕ omnes, ego ΤΗ///ΔΕ, unde τῇσδε conicias. — ἔθηκε πέρι Vlrichs et Welcker, γυνή Graefe.

---

499. Plataeis. *Ephem.* 2872.

. . . . συν]ήγαγεν αἰών
. . . . συ]ζυγίην·
ὧν ὃ μὲν . . . .]ν, ἣ δ' ἄρα κόσμου
κρέσσων ἠδὲ πέπλων ἔπλετ' ἀ]ριπρεπέων.

1 sq. *nunquam vita melius hominum par matrimonio coniunxit.* Non tamen nego etiam aliud posse carminis argumentum fuisse.

---

500. In Musarum valle Thespiensi. Conze *Philol.* XIX 182. Decharme *Archives des missions scientif.* IV 538.

Τόν ποτ' ἐν εὐσεβίῃσιν] ἀναστήσαντα Κόδρατον
μητέρ' ἀποφθιμέ]νην γήραι καὶ καμάτῳ
ἐκτέρισαν χάριν αὐτῷ] ἀμειβόμενοι φιλότητος
σήματι τῷδ' ἕτα]ροι· μνῆμ' ἀρετῆς Ἑλικών.
. . . . . Κορ]νούτου δὶς γυμνα[σιαρχήσαντος
. . . . . .] Θεσπιάδου.

III saeculi. — 3 ΜΕΝΟΣ Decharme, qua nisus lectione (nisi forte lectio nititur supplemento) inepte supplevit. — *sepulcrum levis est grati piique animi tessera, virtutis monumentum Helicon, qui vidit pietatem viri*, coll. Thucyd. epigr. A. P. VII 45 μνῆμα 'μὲν Ἑλλὰς ἅπασ' Εὐριπίδου, quod epigramma si cur Thucydidi tribuerint quaeras, legas ipsius histor. II 43 ἀνδρῶν ἐπιφανῶν πᾶσα γῆ τάφος.

---

501. Lebadeae. *Ephem.* 836. Lebas III 784. Keil *Syll.* p. 161.

Nomen defuncti . .]ε χαῖρε.

Nomen . . . . ἐ]πήρατον, ἔξοχον ἄνδρα
μικρὸς ὁ τύμβος ἐγὼ τήνδ' ὑπὸ γ]ῆν ἔλαχον,
ὃν θέτο παῖς γενέτῃ κρατε]ρῷ, φρένα κοσμηθέντι
παντοίαις ἀρεταῖς· τρεῖς γὰρ δεκ]άδας ἐνιαυτῶν,
(οὕτω μοῖρα βραχὺν ν]ῆσε βίον μερόπων),
ἐξανύσας πικροῖο] τέλους ἐπὶ τέρμα πέρησε
καὶ λάχος ἀθάνατον δέξ]ατο πὰρ μακάρων.
ἀλλὰ φίλη γαμετὴ . . . .]ρεία κεῖτε σὺν αὐτῷ
ἥ ποτε nomen deae . . . .] προφητεύσασα
. . . . ὡ]ς μυρία πολλὰ βροτοῖσιν
. . . . ε]ὐφροσύνης ἕνεκεν.

IV fere saeculi. — 4 ΥΑΔΑϹ Pittaces, ΑΔΑϹ Lebas. — 8 δέξατο Buecheler. — 9 Iunonis sive Cereris Proserpinaeve fuit sacerdos, cf. Paus. IX 39, 4. 5. — 10 *quae suis ex divitiis multa profudit mortalibus ut laeta sorte gauderent.*

---

502. Prope Thebas. Tres sunt unius sarcophagi tituli, quorum primum ed. Boeckh C. I. 1656, reliquos addidit Leake *Travels in the northern Greece* tab. IX n. 40, eosdemque ex suo apographo Welcker *Mus. Rh.* 1845 p. 236. Lebas II 557 - 559.

a. Μαρμαρέη λίθος ἰμί, φέρω δ' ἐν γαστέρι φῶτα
Νήδυμον ὕπνον ἔχοντα κα[ὶ] ἐν [φθιμέ]νοισι παρόντα,
ὃν δῆμος χρυσῷ στεφάνῳ [τε]ίμη[σε γεραίρων·
βουλὴ ταὐτὸν ἔπραξε παρη[γορίην υἱ]οῖ[ο·
κεῖται σῶμα λέοντος ἀ[ρηιφίλῳ ἐπὶ φωτί.
Ζώσιμος υἱὸς ἔγραψε, τὸ γὰρ γέ[ρας ἐστὶ θανοῦσιν,
ἔμπνουν φθεγγομένην ἀδεῶς [μ' ἐχάραξε] σιδήρῳ.
ὅστις δ' ἂν τολμᾷ θέσθαι νέκυν εἰς ἐμὲ νηδύν,
χωρὶς τοῦ παιδὸς πατέρος, οὗ ἔχω κατὰ γαστρός,
δώσει τῇ τε πόλει καὶ τῷ ταμείῳ δ[η](νάρια) μυρία.

b. Σκῆνος μὲν γενετῆρες, ἐπεὶ γέρας ἐστὶ θανοῦσι,
τειμῶντες κλαίεσκον ἀναισθήτῳ περὶ τύμβῳ,
ψυχὴ δ' ἐς τὸ δίκαιον ἔβη· ἦν δ' οὔνομα τοὐμόν
Νήδυμος, Ἰταλικῆς Ἀδάης παῖς ἥμερος ὄντως.

οὐκ ἤμην ἔμπροσθε πολὺν χρόνον, εἶτ' ἐγενήθην
εἰς ὀλίγον ἐτέων ἐναρίθμιος· ἄστατος αἰών,
οὐκ ἀνέδραστον ἔχων ἴδιον δρόμον· ἧς δ' ἔλαχέν τις
μοίρης, ταύτην ἐκτελέσει· καὶ γὰρ βασιλῆες.
ταῦτ' ἐπέγραψε πατὴρ ὁ Ζώσιμος εἵνεκ' ἐμεῖο,
αἰμνηστον ἔχων ψυχῆς πόθον ἀθανάτοιο.

c. Πλήρης ὁ φόρτος ἐστί μοι· καλῶς ἔχει.
κεῖται γὰρ νηδὺν εἰς ἐμὴν ὁ Νήδυμος
κὰκ τοῦδε παιδὸς παῖς γεγὼς ὁ Νήδυμος,
τρίτος δὲ παιδὸς νῦν πατὴρ ὁ Ζώσιμος.
μύσιν θεῶν τίς μοι δότω καὶ σύνφυσιν·
ἢν γὰρ θίγῃ τις εἰς ἄνοιξιν τὴν ἐμήν,
μήτ' ἐλπίδων ὄναιτο, μὴ τέκνων σπορᾶς,
ἀλλ' ἐγγένους ὄλοιτο πάνρειζον γένος.

III vel IV saeculi. — Recte Keil epigrammata sic disposuit, ut post mortem Nedymi (a), qui Zosimum habebat filium, Nedymus nepos (b), postremusque (c) Zosimus, qui antea Nedymum patrem sepeliverat, monumento hoc conditus sit. — 2 Νήδυμον et nomen proprium et adiectivum. — ΚΑ . ЄΝ . . . CΙΠΑΡ Leake, κα . . . θνοις τε π. Welcker, ΚΑ . . . . ЄΝΟΙCΤЄΠ Lebas. Keil καὶ ἀθανάτοισι παρόντα scribens ipse parum hoc conveniens esse sensit. Si Welckeri, qui raptim descripsit, et Lebasii consensui tantum tribuendum est, scripserim καταφθιμένοις τε παρόντα. Interim posui quod ex Leakii apographo facilius quis coniciat. — 3 sq. suppl. Keil; v. 4 tamen extremum vocabulum incertum; tradunt omnes ΟΙC. Confert Keil C. I. 2775 b ἔδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ - παραμυθεῖσθαι τὸν πατέρα αὐτοῦ. — 5 extr. Lebas duas in lapide hastas vidit II; supplevit Keil: militem arguit leonis imago. — 6 θανόντων Keil, cf. v. 11. — 7 μ' ἐτέλεσσε Keil, ἀδεῶς interpretans ἀνενδεῶς. Ego ad φθεγγομένην refero: loqui se ait cippus sine metu, ne quis laudibus invideat. — 9 ΟΥ Lebas, Ο. ceteri, ὃν Keil. — 10 ΔΝ Leb. ΑΝ Welcker. — 16 sq. sic intellego: *instabile aevum est, quamquam haud fallente incedit vestigio, sed suum sibi proprium habet cursum: nam quam quisque sortitus est sortem, ea tenetur.* — 23 ΚΑΚ Lebas, ceteri ΚΑΙ. — 27 si probus esset poeta, scriberem μή γ' ἐλπίδων.

---

503. Chaeroneae. C. I. 1667. Stephani *Reise* cett. n. 35. Keil *Syll.* p. 192.

Χαίροις, Σώτηρε, καὶ ἐν θνητοῖσ[ι] ποθητέ.

θνητοῖς lapis. In promptu est explere numeros inserto ὦ ante Σώτηρε.

---

504. In vico Palama apud Triccam. Heuzey *le mont Olympe* p. 488.

. . . . . . πατὴρ | Πιθαίου· μάτηρ [μ]νᾶμα | ἀνέθηκε
Ἀγεσίαι πόλλ' ἐπ. οδυρομένη.

Et litterae ΓΜΣ et iota dativo adscriptum v. 2 bonae aetatis sunt indicia. — 1 ante πατήρ legitur ΝΕΛΙ ΟΣ, unde et versus et totius tituli initium fit; at neque illud intellego neque πατὴρ Πιθαίου. — ΤΗΡΝΑΜΑ, Μάμα matris nomen esse videtur editori. — 2 Ἀγεσίας an Ἁγεσίας scribam dubito.

---

505. Triccae. Lebas *Revue archéol.* 1844 I 315. Vssing *Inscr. ined. gr.* (1847) p. 33 ex suo apographo.

Πουτάλα Πουταλεία κόρα, Τιτυρεία γυνά.
Ὤλεο δὴ στυγερῶι θανάτωι προλιποῦσα τοκῆα[ς,
Πωτάλα, ἐγγαστρὸς κυμοτόκοις ὀδύναις·
οὔτε γυνὴ πάμπαν κεκλημένη, οὔτε τι κούρη,
πένθος πατρὶ λίπες μητρί τε τῆι μελέαι.
Ἑρμάου Χθονίου.

III a. Chr. saeculi esse ait Lebas. — Index et clausula (ex more Thessalico haec addita, cf. Leake *Travels* III n. 150) thessalicam referunt dialectum.

---

506. Triccae. Lebas III 1201.

a. *Ἴχνος ἐπιστήσας, π]αροδοιπόρε, τοὐμὸν ἐπιγνοὺς*
οὔνομ' ἀπερχό]μενος στεῖχε κατ' ἀτραπιτον·
ἐσθλότατον δ' ἀνδρῶν,] ὃν λεύσσεις τῷδ' ὑπὸ τύμβῳ
ἴσθι nomen patris . .]*ου Γῆρυν ὑπόντα τάφωι·*
ἤσκησεν δὲ τέχνα]ν Ἀσκλαπίω, ἃν ἐφύλαξεν
πᾶσι παρ' Ἕλλησιν δ]όξαν ἀειράμενος.
ἀλλὰ σὺ τάνδε γραφάν, ξέν', ἐ]πιγνοὺς ἄνδρα δίκαιον
ἴστω ἀφικόμενον χ]ῶρον ἐς εὐσεβέων.

b. *. . . . . Πλου]τώνια Φερσεφόνεια*
. . . . σεονεις . . . . πυλον

ησκησεν δὲ τέχνην] Ἀσκληπίου, ἣν ἐφύλαξεν
πᾶσι παρ' Ἕλλησι]ν δόξαν ἀειράμενος,
πέντ' ἐπὶ πεντήκοντα ἔ]τῶν· καθα[ρ]ὰν δὲ φυλάξας
σωφροσύνης ἀρετὴν τόν]δε λέλονχε τάφον·
τοὔνεκ' ἄρ' εἰς αἰεὶ χρηστοῖ]ς γένος ἐν πολιήταις
κλεινὸν τοῦδ' ἀγαθοῦ φ]ωτὸς ἀναγράφεται.

I sive ante sive post Chr. n. saeculi. — 3 sq. Γῆρυν defuncti nomen fuisse sumpsi, sed ne sic quidem omni ex parte placet distichon. — 5 ΑΣΚΛΑΓΙΩΙ erravit lapicida doricae fortasse formae ignarus, cf. v. 11. — 9 sq. Πλουτώνια certum videtur; reliquam distichi partem despero. — 13 ΚΑΘΑΓΑΝ — 16 ϽΩΤΟΣ quod potest et πρῶτος et φωτός esse; alterum praetuli, quia v. 15 γένος eiusdem enuntiati subiectum esse videbatur.

---

507. Triccae. C. I. 1778.

Φῶτα θεοῖς ἴκελον, στυγερῶν ἰήτορα νούσων
μοίρῃ ὑπ' ἀτρέπτῳ Κίμβερα τύμβος ἔχει·
ὃν πινυτὴ παράκοιτις ἀνιηρὸν [γ]οό[ωσ]α
θάψεν ἀκοιμήτοις δάκρυσιν Ἀνδρομάχη.

III fere p. Chr. n. saeculi. — 3 extr. ΠΟΟΙΡΑ Pouqueville. ὀδῖτα inscita interpolatione Psalidas Graecus. ποθέουσα Osann coniecit, recepit Boeckh. Lamentandi verbum certo fuit. — 4 ΑΝΟΛΟΜΑΣ Pouquev., cuius extremam litteram falsam esse inde constat, quod lapidarius C forma utitur; Psalidae lectio Pouquevillii errore confirmatur.

---

508. Dhamasi in valle Titaresii. Heuzey *le mont Olympe* p. 487.

Πα]ρθενίαν [λεί]πουσ' ἐρατὴν θυγάτηρ Κλεαρίσ[τ]ης
ἠδὲ Πολυγνώ[του] κεῖται Ἀρισταγόρα.

Litterae vulgares, nisi quod N habet formam paullo recentiorem. — 1 λείπουσ' Buecheler, προλιποῦσ', quod spatium excedit, Kirchhoff *Diar. arch.* 1860 p. 94.

---

509. Douklista apud Dolichen. Heuzey *le mont Olympe* p. 473.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Ιατρόν μ' ἐςορᾶς, φίλε, Βιθυνὸν πόλεως Νικαίας,

πολ[λ]ὴν θάλασσα[ν] καὶ γαῖαν [π]ερι[νο]στήσας τὸ π[επρω]
μένον ὧδ' [ἀπέ]τεισα,
ἐξ[ηκοστὸν] καὶ πρῶ[τον ζήσας] λυκά[βαντα.

Litterae grandes pulcreque ornatae. — 2 ΓΕΡΙ.. *περινοστήσας* et *πεπρωμένον* invenit etiam Heuzey.

---

510. Kastri prope Dolichen. Heuzey *Olympe* p. 475.

Ἄνδρα Φίλα Δημόφιλον ἥρωα σὺν Αὐτοβούλῳ τέκνῳ.
ἥρωες χρηστοί, χαίρετε πάντοτ' ἐμοί.
θ]ν[ή]σκω, μῆτερ, ἐτῶν ἓξ καὶ δέκα ἡμερῶν.

Aetatis admodum recentis. — 1 verborum ordo ostendit scriptorem numeros adfectasse. — 2 ἥρωες sunt Demophilus et Autobulus, quod si verum est, facile emendatur v. 3, ubi ΩΝΙΣΚΩ traditur.

---

511. Achridae Epiri. Ex Pappadopuli apographo Henzen *Bullet. arch.* 1849 p. 149.

a. *Ἀντί σε κυδαλίμας ἀρετᾶς, πολυήρατε κούρα,*
ἦξεν εἰς Ἠλύσιον αὐτὸς ἄναξ Κρονίδης.

b. *Τηλυγέτη[ν] με τοκῆες ἀνέτρεφον ἀλδήσκοντες,*
Ἄπτυριν, ἠιθέων πάμπαν ἀρειοτέρην·
ἀλλά με μοῖρ' ἐδάμασσεν, ἐπεὶ τόδε μόρσιμον ἦεν,
τύμβον δ' αἶψα γονεῖς τεῦξαν ὀδυρόμενοι,
Ζηνωὶς μήτηρ τε πατήρ τέ [μ]οι Νεικό[δημος,
ἄμφω θυμοβόρῳ πένθει τειρόμενοι.

c. *Ἄπτυρι, κλεινὸν ἄγαλμα, καὶ ἐν φθιμένοισι φανείης*
ὥσπερ ἐν[ὶ] ζωοῖς κῦδος ὀπα(σ)σαμένα.

Sat recens esse epigramma testatur Henzen, qui adcuratam tituli imaginem non exhibuit. — 3 τηλυγετημε — 7 ΤΕΟΙΝΕΙΚΟΛΕ.. τέ μοι Νεικολεόντης Henzen, idemque matris nomen Ζηνωνίς esse voluit; recte fortasse. — 10 ἐν ζωοῖς.

---

512. Nicopoli. C. I. 1819.

— — — — — — — — — — — — — —

. . . . *αἱ δ' ἐπὶ τύμβ[ῳ*
κείραντο πλοκάμο[υς Μοῦσα, Θέμ]ις, Παφίη.

— — — — — — — — — — —

1 ΤΥΜΒΟΣ — 2 ΠΛΟΚΑΜΟ...... ΥΣΠΑΦΙΗΑΒ . . . Prospero quodam casu haec ad nos amplioris epitaphii verba pervenerunt, quae ab antiquiore poeta accepta et huius tituli scriptor et compluribus saeculis post Agathias in suum convertit usum A. Pal. VII 593:

Τὰν πάρος ἀνθήσασαν ἐν ἀγλαΐᾳ καὶ ἀοιδᾷ,
τὰν πολυκυδίστου μνάμονα θεσμοσύνας,
Εὐγενίαν κρύπτει χθονία κόνις· αἱ δ' ἐπὶ τύμβῳ
κείραντο πλοκάμους Μοῦσα, Θέμις, Παφίη.

---

513. Eretriae Phthiotidis. Lebas III 1178.

— — — — — — — — — — — —

καὶ νῦ[ν] ὀδύνας δ[ὴ τῇ] σ[υμ]βίῳ μου ἐνκαταλίψας
κῖμε ἀνέσθητος ὥσπερ λίθος ἠὲ σίδηρος,
οὐκ [ἀ]ί[ω]ν . . . . ὧδε κλαιόντων μοίρη[ν.
σ[εμνό]τατα ζ[ή]σ[α]ς [γ]άμοιο [τ]ὰ πάν[τ]' ἐτέλεσσα.

Praecedunt quattuor versuum exigua frustula. — 1 ΝΥΜ — ΔΙΙ ϹΤΗ ΒΙΩ — 2 hemistichium homericum. — 3 sq. ΛΙΟΝΤΑΕΛΕΩΥ . ΕΘΟΜΕΝΩΔΕ — ΜΟΙΡΗϹ ΤΑΤΑΖΑϹΗϹΤΑΜΟΙΟΚΑΠΑΝ . . ΕΤ κτλ'. v. 3 sententia aperta ex v. 2. — 4 extremis diffido.

---

514. Apud Aeanen Macedonum. Heuzey *Rev. arch.* 1868 II p. 25.

Ἁδίστας Μενέδημος ἔην πόσις· ἤροσε δ' αὐ[τ]άν
Βούτιχος· Αἰανὴ κρύψε [κ]αταφθι[μέ]ναν,
τίκτε δ' ἐνὶ κλ[άρ]οις Κερκείνιον· ἐγδὲ Φιλίππου
υἱοῦ τῶν ὁσίων ἀντίασεν κτερέων·
5 *τοίγαρ Κ[ρ]ηταιεῖ [Ῥ]αδαμάνθυι τοῦτο παρ' Ἅιδᾳ*
εἶ[π]εν, ὅτ' ὠδ[ε]ίνων παιδὸς ἔχει χάριτας.

ι fere a. Chr. n. saeculi epigramma elegantissimum correctum ab editore. — Hediste Menedemi uxor, filia Butichi, sepulta Aeanae, nata Cercinii in Pelasgiotide. — 2 ΦΘΙΙΙΙΝΑΝ — 5 ΙΑΔΑΜ κτλ'. — 6 ΕΙΓΕΝ litterae π forma est Γ. — ΩΔΙΙΝΩΝ.

---

515. Pydnae. C. I. Add. II 1957 b.

Ἀρτεμίδωρος Εἰαρίνῳ καὶ Σπόρῳ τοῖς ἀδελφοῖς μνείας χάριν.

Τῇδε καταφθιμένους διδύμους, δύο φῶτας ἀρίστους
Εἰάρινον τύμβος καὶ Σπόρον εἷς ἔλαχεν·
πατρὶς δὲ Ἡράκλεια καὶ Ἀρτεμίδωρος ὁ τεύξας
λάινον ἀμφοτέροις βωμὸν [ὕ]περθε τάφου.

II fere p. Chr. n. saeculi sunt litterae. — 3 Boeckh: *Heracleam intellege vicinam* i. e. in Lyncestorum finibus positam.

---

516. Aegis sive Edessae. C. I. 1998.

Ἥδε πέτρος κεύθει Γραφικοῦ δέμας, ε[ἰς μακ]άρων δὲ
ψυχὴν θεσπεσίην θῆκε θεὸς πεδ[ί]ον,
οὕνεκεν ἦν πανάριστος, ἐν ἠγαθέοις δὲ πολείταις
πρῶτα φέρων πινυτῆς κῦδος ἐκαρπίσατο·
εὔξατο δ' αὖ μακάρεσσι καὶ εἱμερτὴν παράκοιτιν
τοῦδε λαχεῖν τύμβου, γήραος εὖτε τύχοι.
Χαῖρε Γραφικέ.

III fere saeculi. — 1 suppl. Boeckh.

---

517. Edessae. Delacoulanche *Missions scientif.* 1858 VII 216.

a. *Καστρίκιόν με Φίλιππον ἐτύμβευσεν Τίτος υἱός*
Εἰονίου πελάγους ἄγχι καταφθίμενον·
ὀστέα δ' ἐνθάδ' ἔνεικεν, ἐπεὶ γλυκὺ καὶ μετὰ μοῖραν,
οὐχὶ μόνον ζωοῖς πάτριόν ἐστ' ἔδαφος.

b. *Ἡδαίαν Εὐκλείας τὴν καὶ Μαρίαν με θανοῦσαν,*
μητέρα τὴν ἰδίην υἱὸς ἔθαψε Τίτος,
ὀκτωκαιδεκέτης λειφθεὶς νέος, (ὀστὰ δὲ πατρός
εἰςενέθηκεν ἐμοὶ Δυρραχίου κομίσας·)
ἧχι Φίλιππον ἔθαψεν, ἐμὸν πόσιν· ἀλλὰ τροφείων
μνησθεὶς ἀμφοτέροις τύμβον ἔχωσεν ἕνα.

c. *Ὃς τὸν ἐμὸν παρὰ τύμβον ἄγεις, Τίτον ἴσθι Φιλίππου*
πατρὸς Ἐδεσσαῖον παῖδά με καὶ Μαρίας.

d. *Πατρὶς μέν μοι Ἔδεσσα, τὸ δ' οὔνομα Κλαυδία Γράπτη·
κεῖμαι δ' ἐνθάδ' ἐγὼ σύνγαμος οὖσα Τίτου.*

III vel IV saeculi videtur editori titulus esse. — 5 Ἡδαία nomen suspectum habeo. — 7 molestissima parenthesis; nam ἦχι adverbium (v. 8) revocat legentem ad v. 6.

---

518. Thessalonicae. Miller *Revue archéol.* 1865 II 66.

*Νουμήνιος Κοίνου.
Ἤματι [μὲ]ν γενόμην, ὧι καὶ κλυτότο[ξ]ος Ἀπόλ[λων,
τεσσα[ρ]ακαιδεχέτης δ' ἐ[ξέ]λιπον [β]ιοτήν·
τα]ὶπ[ῶι] δ' ὧι γενόμην [θ]άνον ἤματι, τηνίκα Φοίβωι
ἀστοὶ πανδήμους ἐ[ξ]ετέλουν θυσίας.*

I vel II a. Chr. n. saeculi. — Κοῖνος patris nomen apud Macedones haud inusitatum, unde non debebat editor Κοίντου corrigere. — 1 ΛΙΕΝ — ΤΟΕΟΣΑΠΟΛΝ — 2 ΤΕΣΣΑΟΑ — ΕΣΓΛΙΠΟΝΕΙΟΤΗΝ — 3 ΔΥΤΝ — ΟΑΝΟΝ — 4 ΕΕΕΤΕ omnia haec bene emendavit editor. — Septimo mensis die natus septimo obiit Numenius ad bis septimum annum vita provecta; ἑβδομαγενῆ etiam Platonem perhiberi sciunt omnes.

---

519. Thessalonicae. Delacoulanche *Missions scientif.* 1858 VII 288.

*Διογένης Ἡρακλείδου Μακεδών.
Ἡ ῥα ποθεινὸς πᾶσιν ἔβης δόμον Ἀίδος, οὔπω
εἴκοσ' ἐτῶν, μῆνα[ς] δ' ἓξ ἔτι λει[π]όμενος,
Δι[ό]γενες· [π]έν[θο]ς δὲ [λ]υ[γρὸ]ν στυγ[νό]ν τε [γο]νεῦσ[ιν
κάλλιπες ἀ[ί]διον γήραι τε[ιρο]μέν[οις.
ἀλλ' [ο]ὐκ ἔστι τύχην πρ[οφ]υγεῖν καὶ δαίμ[ο]να [θ]νητ[οῖς,
οὐδὲ παρώσ[α]σ[θα]ι μ[όρ]σιμ[ο]ν [ἦν] τὸ χρε[ών.*

Litterae vulgares. — 2 ΜΗΝΑΧ — ΛΕΙΙΟΜΕΝΟΣ — 3 ΔΙΓΕΝΕΣΓΕΝΟ . ΣΔΕΔΥΤΙ ΝΣΤΥΓΙ . ΝΤΕΤ ΝΕΥΣ — 4 ΤΕΝ . . ΜΕΝ — 5 ΠΡ . ΙΥΓΕΙΝ — 6 ΠΑΡΩ ΣΑΣΟΛΙΙΜ ΙΣΙΜ Ν ΙΤΟΧΡΕ ἦν τὸ χρεών Vsener.

---

520. Thessalonicae. C. I. 1973.

. . . .

Τοῦτο γὰρ ἐν ζωοῖσιν ἐπώνυμον ἔσχε γυναικί

εἵνεκεν ἧς ἀρετῆς καὶ σωφροσύνης μάλ' ἀρίστης.
τεῦξε δὲ τόνδε τάφον φίλιος πόσις Εὔτροπος αὐτῇ
οἷ τ' αὐτῷ, μετόπισθεν ὅπως ἔχοι ἀμπαύεσθαι
σὺν φιλίῃ ξυνῶς ἀλόχῳ, κεκλωσμένον αὐτῷ
τέρμ' ἐςιδὼν βιότου ἀλύτοις ὑπὸ νήμασι μοιρῶν.

ἐὰν δέ τις ἕτερον τολμήσῃ καταθέσθαι μετὰ τὸ ἐμὲ κατατεθῆναι χωρὶς τῶν τέκνων ἡμῶν ἢ μετακεινῆσ[αι τὴν σ]ορόν, δώσει τῷ ἱερωτάτῳ ταμίῳ (δην.) μυ(ρία) ,β (δισχίλια).

Litterae vulgares. — Praescriptum fuit nomen mulieris, de quo haec supersunt:

I..NIICLIIZACIO

Penelopen nominatam fuisse Keil aliquando coniecit.

---

521. Thessalonicae. C. I. 1966.

Μοῖραι καὶ Λήθη με κατήγαγον εἰς Ἀίδαο,
οὔπω νυμφείου θαλάμου καὶ παστάδος ὥρης
γευσάμενον· ἀθιγὴς δ' ἔλιπον φάος ἠελίοιο.

Litterae vulgares. — 3 male correxerunt γευσαμένην. Epigramma enim olim in virginis sepulcro scriptum nunc in iuvenis usum conversum est.

---

522. Thessalonicae. C. I. 1988.

a. *Κύματ[α] πορθμεύσας κεῖμαι νέκυς ἔνθα Σεκουνδίων*
γῇ πατρίδι κρυφθεὶς συνομαί[μ]οσι δάκρυ [π]ρολείψας,
τ]ρὶς δέκα[το]ν πλήσας ἐτέων τὸ πανύστατ[α] βαῖν[ο]ν,
λ]ύπην μ[η]τ[ρ]ὶ [λ]ι[π]ὼν κα[ὶ] πᾶσι βροτοῖς, ἑ[τάρ]ο[ι]σιν
δίχα μάχης ζήσας· ἐν συν[β]ίο[ι]ς δὲ π[ρ]όπασιν
πολλοὺς ε[ἷς] φιλ[έω]ν ἐκτησάμην ἄνδρα[ς] ἑτα[ίρ]ους·
ο[ὔ]τε [γυν]ὲκ' ἔλαβον, ἔ[ζ]ησα [δ]' ἐν εὐσεβίῃσιν·
ἀλλ'] ὅ[τ]' ἀ[π]ῃτήθην τὸ τέλος, ὃ ἔδει ποτὲ [δ]οῦναι,
δὴ] λά[κο]ν [ὠ]ρ[κ]ι[κ]ῶς συνομαίμονας, οὓς προ[λ]έλοιπα·
'μητέραν εὐσεβί[η] πολλῇ διασώσαθ', ἱκνοῦ[σ]μαι,
εἰδότες ἀνθρώπων γενεὴ ταχέως ὅτι λήγει·
σώματα γὰρ κατέλυσε Δίκη, ψυ[χὴ] δὲ πρόπασα
ἀθάνατος ὑ[ψ]οῦ πωτωμένη πάντ' ἐπακούει.'

b. *Εὐδαίμων [Σε]κουνδίων Θεσσαλονικεὺς ἐντάδε κεῖμαι,*
μήτε δίκην εἴπας, μήτε γυναῖκα λαβών·
ἀλλ' ἔθανον τριακοντ[α]έτης βιότου μέτρα [λ]είψας·
καὶ φωνῆς ἐπάκουε φίλης· χαίροις παροδεῖτα.

Titulus admodum recens pessime ex lapide descriptus est. — 2 ΜΑΙ ΝΟCΙ — ΤΡΟ — 3 ΔΕΚΑΩΝ et extr. ΒΑΙΝΩΝ corr. Hermann (*Progr. Lips.* 1833 p. 12), nisi quod δεκάτων necessarium non putavi. — 4 ΔΥΠΗ ΝΜΝΤΟΙΛΙΒΩΝ μητρί scripsi, μὲν προλιπών Boeckh. Mater in tertio eiusdem sepulcri titulo memoratur Ἰουλία Σεκούνδα Πο. Αἰλίῳ Πωλίωνι μετὰ τῶν τέκνων. — ΚΑΠΑCΙ — ΕΙΔΙΟΝCΙΝ βροτοῖσι πόθησιν Boeckh. At verba proxima δίχα μάχης ἔζησα postulant quo referantur. — 5 CΥΝΤΙΟC συμβίοις Boeckh, συμπλοίοις Hermann; emendatio incerta. — ΠΟΠΑCΙΝ. — 6 ΕΚΦΙΛΙΟΝ correxi. — ΑΝΔΡΑΕΤΑΠΟΥC corr. Boeckh. — 7 ΠΟCΕΚ Hermanni emendationem recepi, etsi difficiliorem certam tamen ex v. 15. — ΕΤΗCΑΛΕΝΕΥCΕΒΙΗCΙΝ . ΟΥC ους syllaba ex antecedenti versu huc delata esse videtur. — 8 ΔΑΜΟΝΑΓΗ quae scripsi certa non sunt; certa tamen sententia, quam non intellexerunt, coll. epigr. Apameensi supra n. 387 τὸ δ' ὀφειλόμενον ἀπέδωκα τῇ φύσει τέλος, eiusdemque tituli verba ἄμαχος ἐβίωσα μετὰ φίλων καὶ συγγενῶν conferri possunt cum Secundionis laude v. 4 sq. — ΛΟΥΝΑΙ — 9 ΛΑΒΕΝΟΡΧΙΧΩC ἀλλ' ἄρ' ἐνωρχηκώς Hermann, ἀλλά γ' ἐνωρχηκώς Boeckh. Dicendi verbum, si v. 8 bene refeci, necessarium est; λάκον num fuerit dubito. — 10 ΒΙΝ — ΙΚΝΟΥΕΕΜΑΙ sigmatismum qui fuisse videtur retinui. — 12 A. P. VII 388 ἀλλὰ Δίκα μιν ἔθαψεν, unde vanos esse patet Hermanni scrupulos. — ΨΥΔΕ et 13 ΥΛΟΥ corr. Boeckh. — 14 ΟΕΚΟΥΝ ὁ Σεκουνδίων Boeckh. — 16 ΔΕΙΨΑC.

---

523. Prope Thessalonicam. C. I. 1958.

Αὐρηλία Ἀρτεμιδώρα ζῶσα
τόνδε τάφον τεῦξεν ἐκ κοινῶν καμάτων αὐτῇ καὶ φιλίῳ ἀνδρὶ
τοὔνομα Δημητρίῳ, [συ]ζήσασα ἔτη τέσσαρα καὶ ἐννέα μῆνας·
κεῖσαι ἐν κοινῷ τάφῳ, ἄξιος ἧς ἐγένου σοφίας.
εἰ δὲ ὁ κληρονόμος ὁ ἐμὸς παραπέμψῃ τι τούτων, δώσει τῷ ταμιείῳ προστίμου (δην.) ͵ψν.

Quae latioribus litteris describenda curavi numerosae orationis referunt speciem. — 3 ἐγεύου Boeckh, at cf. supra n. 167.

524. Prope Thessalonicam. C. I. 1960.

Ουλπιος Ἀγαθόμορος χρηστῇ τῇ συμβίῳ.
χρηστὸν βίον βραχὺν ἰδοῦσα ἐνθάδε κοσμοῦμαι λίθῳ.
μνείας χάριν.

Vide ad titulum praecedentem. — Tetrametrum iambicum facere voluisse scriptorem auctor est Wilamowitz.

---

525. In vico Conduriotissa inter Dium et Petram sito. Heuzey *le mont Olympe* p. 479.

Γάιος εἱμαρτῇ ἀλόχῳ τόδε σῆμα θανούσῃ
θῆκε Λυκειανῇ μνημοσύνης ἕνεκεν,
ἣ συμ[βίω]σεν ἔτη δέκα, πέντε δὲ μῆνας,
σωφροσύνης [ἀρ]ετὴν ἤθεσιν [ἀραμένη.

Supplevit Heuzey. — 4 Kirchhoff *Diar. arch.* 1860 p. 94 σωφροσύνης μελέτην proposuit, at cf. epigr. Phrygium supra n. 384 σωφροσύνης δ' ἀρετὴν οἶδεν ἐμὸς γαμέτης. Participio ἀραμένη fortasse δεξαμένη praestat.

---

526. Apud Berrhoen. Delacoulanche *Archives des missions scientif.* 1858 VII 266.

Ενθα νέκυς κεῖμε Φιλήρεμος, ὃν ἐπόθησεν
δεσποσύνη Τύχης, καὶ ἀπήγαγαν δαίμονες αὐτο[ί
ζωῆς, καὶ θανάτου ἀναπόστατος τούτου ἐγενήθην.
Ἑρμιόνη με ἔθηκε γυνή· [παρ]ά[γ]ων χαίροις παροδεῖτα.

1 Φιλήρεμος nomen esse moneo contra Diltheium *Mus. Rh.* XXVII 416, cf. tit. Thessalonic. supra n. 522 κύματα πορθμεύσας κεῖμαι νέκυς ἔνθα Σεκουνδίων. — *Quem Fortuna domina ad sese revocavit desiderio capta, quemque ipsi dei e vita seduxerunt.* — 2 ΑΥΤΟΥ — 4... ΑΙΩΝ παράγων displicet; quid fuerit nescio. Clausula eadem in eiusdem tituli Thessalonicensis v. 17 καὶ φωνῆς ἐπάκουε φίλης· χαίροις παροδεῖτα.

---

527. Berrhoae. Delacoulanche *Missions scientif.* 1858 VII 268.

Ὠ]κυμόρου πινυτοῦ Κριοπίνου [ἐνθά]δε σῆμα,
ᾧ οὗπαι [π]έδων γένο[ς] μετόπισθε φανῖτε·
ἄμφω [γὰρ] προτέρους κὴρ ὀλοὴ δάμασ[εν·

τ]οῖν[ε]κά μιν στήλην γράψατο [Σω]ζομένη
κουριδίη [με]ρόπεσσι κὲ ἐσσομένοισι πυθέσ[θαι.

2 ΓΕΔΩΝ — 3 ΑΜΦΩΙ .. — 4 qualem verborum structuram sibi informaverit scriptor nescio. — . ΟΖΟ.

---

528. Haskevi prope Philippopolin. Dumont *Inscr. de la Thrace* p. 26 n. 58.

Ἀμφοτέρων τόδε σῆμα Σαβείνης Αἰμιλιανοῦ τε,
ἀνδρὸς κυδαλίμου καὶ πινυτῆς ἀλόχου.

---

529. Mahalé apud Philippopolin. Anaglypho vir exsculptus altera manu coronam altera gladium tenens. Dumont *Inscr. de la Thrace* p. 11 n. 15, qui partem priorem quae supra anaglyphum scripta est ex Tzoucalae, alteram ex suo edidit apographo.

Βίκτωρ Σκευᾶς ἐνθάδε κεῖμαι, πατρὶς δέ μου Θεσσαλονίκη·
ἔκτινε με δαίμων, οὐχ ὁ ἐπίορκος Πίννας·
μηκέτι καυχάσθω· ἐγὼ ἔσχον σύνοπλο[ν] Πολυνείκην,
ὃς κτείνας Πίνναν ἐξεδίκησεν ἐμέ.
κα[ὶ] Θάλλος προέστη τοῦ μνημείου ἐξ ὧν κατέ[λι]πεν [Βίκτωρ.

Idem argumentum in epigrammatis Trallensibus supra n. 290 et 291. Gloriatur Victor non Pinnae adversario, sed fato se occubuisse; *at,* inquit, *non iam superbiet, nam Polynicen reliqui sodalem caedem meam ultum.* Itaque Pinnas aut eodem certaminis die aut paullo post cecidit, utique vero ante positum Victoris monumentum. — 3 ΣΥΝΟΠΛΟΙΣ . . . Tzoucalas *σύν* praepositione in errorem inductus est. — Quae sub anaglypho scripta secuntur non vidit Dumont arte coniuncta esse cum superioribus. — 5 ΚΑΤΕ | . . . ΠΕΝ////.

---

530. Kararizi, nunc Philippopoli. Dumont *Inscr. de la Thrace* p. 24 n. 53.

Εἴ με θέλις, ὦ ξεῖνε, δαήμενε τίς πόθεν εἰμεί,
Λαδικίης πάτρις εἰμί, τουνομα Κυρίλλα,
οἰκοδόμου αλοχος Εὐκλαδίου, ὅς με θανοῦσαν
ἔκρυψεν . . . .
Αὐ(ρηλία) Κυρήλα Χρηστιανή
πιστὴ ἀείμνηστος.

2 *patriae sum Laodiceae*, πάτρις est πάτρης, nisi hoc ipsum in lapide scriptum est. — 4 ΕΚΡΥΨΕΝΟΣΙΝ ... ΟΙΣ | ΛΟΙΠ/////ΟΓΕΝ//// quae non expedio. — Mulieris nomen integrum subscriptum levius incisis sed grandioribus litteris.

---

531. Calliupoli. Dumont *Inscr. de la Thrace* p. 51 n. 100.

Μόλις ποτὲ ηὗρον δεσπότ[ην] εὐνούστατον
Τρύφωνα . . . . μου τὸ κάλλος ἠφάνισ[ε]ν·
εἰς [γ]ῆν ὀρ[μ]ωμένην ἤγαγε δόξα σὺν ῥοπῇ τοῦ κρίττονος
[πρὸς οὐρανόν κτλ'.

Videntur vitiosi esse senarii. — 2 ΤΡΥΦΩΝΑΤΟΝΕΝ .. | ΞΩΓΟΣΜΟΥΤΟ — 3 ΤΗΝΟΡΩ erunt quibus alia sententia latere videatur.

---

532. Perinthi. C. I. 2025.

Πολλαῖς ἐν πο]λίεσσι τέχνην [ἤσ]κησα πρὸ πάντ[ων
ψηφοδ[έ]τας δώροις Παλλάδος [ἀρ]άμενος·
υἷα λιπὼν βουλῆς σύνεδρον Πρόκλον ἰσότεχνόν μοι,
ὀγδ[ο]κοντούτης [nomen defuncti et moriendi verbum.

Litterae vulgares. — 1 supplevit qui primus edidit Ios. de Hammer. — 2 ψηφοδέτης Boeckh, qui participium posuit εὑράμενος. — 4 Boeckh *exempli causa* τοῦδε τάφοιο λαχών.

---

533. Perinthi. Ex Aristarchis apographo Dumont *Inscriptions de la Thrace* p. 36.

. . . . ὦ φίλε, μ[ὴ . . . τ]αχύ, μή με [πα]ρ[έλθῃς
γνῶθι] βίου τὸ τέλος, χαῖρε [λ]έ[γων.
Ῥαγέδ[α]φνος Μάρωνι ἐκ τῶν Μάρωνος
μνείας χάριν.

1 extr. ΠΑΡ ... μή με παρέλθῃς inde ab Theocrito usitata est versuum clausula. — 2 ΧΑΙΡΕΔΕΙ .. et hic et in v. 1 etiam alia latere posse quivis intellegit; cf. supra n. 344,3 γνῶθι τέλος βιότου et *orac. Sibyll.* fr. I 2 βίου τέλος οὐκ ἐσορῶντες.

---

534. Byzantii. Dethier et Mordtmann *Epigraphik von Byzanz* (*Act. acad. Vindob.* 1864 XIII) p. 64. Anaglypho vir expressus dextra volumen tenens adstante puero.

Θεόδωρος Δομιτίου, φύσι δὲ Ἐπικράτους, γραμματικός
ζήσας ἔτη λς.

Καὶ σὺ [π]άρος μούσῃσιν ἐνιπρέψας, Θεόδωρε,
τὴν κοινὴν πάντων ἦλθες ἀταρπιτὸν ἔπι·
πάτρη σοι γένεος Βειθύνιον, ἐν δ' ἄρ' Ἀθήναις
γραμματικῆς τέχνης οὔνομ' ἔδεξο μέγα·
Βύζαντος δὲ πόλει κλέος ἤραο, καί σε θανόντα
μήτηρ ὡς λαγόσιν θήκατο δεξαμένη.
Λούκουλλος φιλίας τάδε σοι μνημῄ' ἔγραψεν,
σῆς γλυκερῆς ψυχῆς κέντρον ἄπαυστον ἔχων.

III vel IV saeculi. — 1 CYNAPOC quod non correxerunt editores. — 2 ambigi potest voluerit poeta *ἀταρπὸν ἔπι* an *ἐπ' ἀτραπιτόν*. — 8 pro γλυκερῆς lapidarius errore λυγρᾶς vel πικρᾶς scripserat correctum subinde ab ipso.

---

535. Byzantii. Dethier et Mordtmann *Epigraphik von Byzanz* (*Act. acad. Vindob.* 1864 XIII) p. 62. Dumont *Rev. archéol.* 1868 II 254. Vtor etiam altero Mordtmanni apographo, quod Ioannis filii beneficio debeo.

Υἱὸς Ἀ]ριστάρχου [κεῖτ]αι πτολία[ρ]χος [ἐχ]έφρων,
ἔξοχα τόν ῥ' ἀγάπησε δάμαρ Βασίλεια Λεώκιν.
ζῆ.

Epigramma anno 359 recentius, quo anno *πολιαρχία* instituta est, cf. Boecking *Not. dignit.* I 174. — 1 ΛΙΑΙΧΟC//ΛΕΦΡΩΝ Dumont, ΛΙΑΙΧCC CΛΕΦΡΩΝ Mordtmann; correxi, hoc tantum in medio relinquens ab initio *υἱός* fuerit an nomen praefecti. Extremum enim v. 2 vocabulum Basiliae potius cognomen videtur esse.

---

536. Tomis. Cumanudes Νέας Πανδώρας I mens. Iun. 1868. Perrot *Inscr. inéd. des côtes de la mer noire* n. 1.

Οὐ ξένος, ἀλλ' ἀστὸς τύμβῳ ὑπὸ τῷδε τέθαμμαι
ε]ἰκοσέτης Ἀκύλας πατρὶ λιπὼν ὀδύνας.

Ζᾶ]ε, πάτερ, καὶ χαῖρε [θ]υγατράσιν, ἃς φθονερός τοι
δαίμων ἀντ' ἐμέθεν ωπασε γηροκόμους.
ὁ παράγων, χαῖρε καὶ σύ.

Litterae vulgares. — 2 ΟΙΚΟΣΕΤΗΣ et 3 ΤΟΕ corr. editor.

---

537. Tomis. Pessime ed. Desjardins *Annal. Inst.* 1868 p. 91. Ex meliore Sprattii apographo Babington *Transactions of the Royal Society* X new series p. 19. Denuo a Weickio descriptum ed. Christ *Act. acad. Monac. min.* 1875.

Ην] τις ἐμὰν μετὰ μοῖραν ἐμὸν βίον ἐξερεήνῃ,
χὤτις ἔην, τί δ' ἔρεξα, καὶ ουνομα πατρίδος ἁμῆς,
μανύσ[ει λίθ]ος ἅδε καὶ ἐσσομένοισιν ἀκούην·
πάτρα μοι πέλεται ματρόπτολις Εὐξείνοιο,
αστυ περικλήιστον ἐυμελίαο Τόμ[οιο.
ουνομα δ' ἦν Σκλάδατος, τέχναν δεδάη[μαι] ανακτος
Ἱπποκράτους θείοιο καὶ ἐσσομένοισιν ἀκούην.

II fere saeculi. Mira est dialectorum confusio; expectares ionice loquentem medicum. — 1 ὅσ]τις et ἐξερεείνει Spratt. ΕΖΙΕΕΗΝΗ Weick, unde et εἴ τις et ὅστις - ἐξερεήνη scribere poteris neque minus ἥν τις - ἐξερεήνῃ. — 2 ΤΙΤΕΡΕΖΑ Weick. — 3 μ]άνυσον τοσάδε Spratt. ΙΑΝΥC . . . ΟΟCΑΔΕ Weick. Ex Sprattii apographo conieceram μανύσει πέτρος ἅδε, cui nunc λίθος ἅδε praestare vidit etiam Wilamowitz. — 5 ΤΟΜΕ Desjard. ΤΟΜΡ Weick, Τόμοιο Spratt. In nummis Tomitanis caput laureatum Τόμου ἥρωος vel Τόμου κτίστου exhiberi docuit me Neubauer. — 6 δὴ Σκλάδατος Spratt. ΔΗΝCΚΛΑΔΑΙΟC Weick; nomen aut barbarum aut nondum bene lectum. — δ' Ἕλληνος ἄνακτος Spratt aperta interpolatione, ΔΕΔΑΗ ////// Desjard. ΔΕΔΑΗΝΑΝΑΚΤΟC Weick. Correxi.

---

538. Circa Theudosiam. Anaglypho expressus vir sinistra volumen tenens adstante puerulo. C. I. Add. II 2113 c.

Σαββίων Στεφάνου.
Ἐφθάσθης, δύστανε, τύχης δη[λή]μασι, καί σευ
πάντα λέλειπτ' ἀρετῆς, οἷς ἔπι τρυχό[μ]ε[θα,
ἦθος, νοῦς, ἀκμή· Μοῦσαι δέ σε [τὸ πρ]ὶν ἐν ἡμεῖν
τέρπουσαι νυνεὶ θρηνολογοῦσι, τάλαν.
ματέρι πένθος ἔφυς, λύπα πατρί· [οἷ]α δὲ δένδρου
κλῶν [νῦ]ν ἐκλάσθης ἔ[κτ]ομος εἰς Ἀίδαν,

Σαββίων· ἀλλ' ἔστω σοι ὁ πᾶς κοῦφο[ς] λίθος, [ὥ]σπε[ρ
πᾶσι πάρος ζώων ἧς σ[ὺ] προσηνότατος.

II fere saeculi. Plurima emendavit Graefe *Mém. de l' Acad. de Petersbourg* 1844 VI 3. — 2 legebatur ἐπιτρυχόμεθα. — 3 ΣΕΑΙΝΕΙΝΕΝ quas punctis notavi litterae incertae sunt. Buecheleri coniecturam recepi. — 4 νῦν σε corrigunt sine causa. Cf. Lini versiculum Μοῦσαι δέ σε θρηνέουσιν. — 5 ΠΑΤΡΙΑΔΕ — 6 ΚΛΩΝΝΕΚΑ — ΕΔΡΟΜΟΣ ἔνδρομος vix recte Boeckh; videtur mihi ille cum arboris ramo ab hortulano exsecto conparari. — 7 ΚΟΥΦΟΥ — ΥΣΠΕ ὥσπερ Buecheler. — 8 ΣΗ — Grammaticum Sabbionem fuisse docet et v. 4 et anaglyphum.

---

539. Phanagoriae. Anaglypho eques cum puero expressus. C. I. 2127.

Τειμόθεος Δασεῖος χαῖρε.
Τειμόθεος, ὁ πάτρας ὅσιος φώς, παῖς δὲ Δασεῖος,
τρῖς δεκά[δ]ας ἐτέων τερματίσας ἔθανες·
ἆ τάλαν, οἰκτείρω σε πολυκλαύστωι ἐπὶ τύμβωι,
ν]ῦν δὲ σὺν ἡρώων χῶρον ἔχοις φθίμενος.

II p. Chr. n. saeculo non recentius est. — 1 Πάτρας coniecit Anglus *Mus. Cantabr.* I 326 coll. Strab. p. 494, ubi κώμη Πατραεύς nominatur; ego patriam intellego. — 2 ΔΕΚΑΤΑΣΕΤΕΩΝ qui δεκάδας correxerunt nescio an alterum errrorem lapidario non recte condonaverint: poeta enim scripserat τρεῖς ἐτέων δεκάδας. — 3 Simonides οἰκτίρω σε, τάλαν Καλλία, οἷ' ἔπαθες. — 4 ΗΥΝ ηὖν δὲ συνηρώων Boeckh cum Welckero (*Syll.* 48), νῦν δὲ σύγ' ἡρώων plures coniecerunt. Verum vidit Graefe; σύν enim in illarum terrarum titulis genetivum interdum trahit, cf. C. I. 2114 c et d (ubi idem nomen Τιμόθεος).

---

540. In aliqua Thraciae parte. Ex ectypo descriptum Athenis misit Leo amicus.

Αὐτό με γενομέναν [γλυ]κεροῦ βιότου κατὰ δῶ[μα
ἀνδρὸς κουριδίου μοίρη [σ]βέσε, ὠκύμορος δέ
πεντεκα[ι]εικοσέτης δόμον Ἄιδος ἀ[σ]τυφελίκτου
ἤλυθον, Ἀτρ . ο . . δοιοὺς παῖδας προλιπο[ῦ]σα
αρτι νεηγενέας, [αὐτὴ δ' Ἀ]πρώνια δύσμορός [εἰμι.
οἴμμοι
π]αίδων [ν]ηπ[ιάχων, π]όσιος θυμαρέος ἐ[σθλοῦ,
ἠδὲ] νέας ὥρης καὶ φ . . . .

Aetatis admodum recentis. — 1 frequens est exordium *ἄρτι με γευόμενον ζωῆς βρέφος ἥρπασε δαίμων*, hoc loco cum *αὐτό* in ectypo esse adfirment testes oculati, idem certe valet quod *ἄρτι* neque est ad *δῶμα* referendum, *nunc ipsum*. — ΙΛ . ΚΕΡΟΥ — ΔШΙΙ. — 2 *σβέσε* Koehler. — 4 ΑΤΡ . Ο . . nihil hic mutari posse cum acerrime contendat Leo cumque graecum quidem nullum sit vocabulum his litterarum vestigiis aptum, sequitur nomen viri fuisse, quod ipsum in tanta thracicorum nominum barbarie non audeo adsequi. — 5 ΓΕΝΕΑϹΛ\ . . . . ΠΡШΝΙΑ mulieris nomen certo fuit. Monito vix opus est inde a v. 5 cum versus vitiosos esse adpareat certi iam nihil fere dari posse. — 6 ΟΙΜΜΟΙΤΑΙΔШΝΗΠ . . . . . | ΟϹΙ ΟϹ *πόσιος* Leo; patet interiectionem extra versus ordinem positam esse. Dein *ἐσθλοῦ* et *ἠδέ* dubitanter addidi. — 8 ΚΑΙΦΛΙ . . . . . . | . ΡΥΤΙΜΙ . . . Γ . . . .

---

541. Spalati prope Salonam Dalmatiae. C. I. 1830 ex Grutero.

Ἐνθάδε ἐγὼ κεῖμαι . . . . θ[εὸ]ς αὐτός.
Ἀχιλλεὺς κατέθηκεν. Τραῦλος.

1 ΖΕΙ . . . . . . ΝΗ . . ΙΘ . |. ϹΑΥΤΟϹ. Boeckh *Ζει* . . . (nomen defuncti) *νήπιος αὔτως*. — 2 Τραῦλος vocabulum nescio an non integrum sit.

EPIGRAMMATA CHRISTIANA.

542. Spartae. Conze et Michaelis *Annal. Inst.* 1861 p. 47. Melius Lebas II 211 c.

— — — — — — — — — —

Καλλιστονίκη ἐν βροτο[ῖς κεκλημένη·
ἐπεὶ δὲ μοῖρ' ἔκλωσεν ἐ[κλιπεῖν βίον,
λαχεῖν δὲ μικρὸν τῆσδε [τῆς γαίας μέρος,
μήτις γε σῶμα σώματος [τοὐμοῦ πέλας
κεῖσθαι ἐάσῃ· μοῦνος ἐς[κεῖσθαι θέλω·
πάντων ἀρωγὸς τῶν [θανόντων Ζεὺς ἔφυ,
ὡς νῦν ἔμοιγε τῆς ἰσαγ[γέλου τύχης
ἐχθρῶν ποτ' εἴ τις ἐπ[ιγελῶν ἁβρύνεται,
τοῦ δ[ὴ] κεραυνώσειεν [ἔχθιστον δέμας,
ἐπεγγελῶν, ὅπω[ς ἐμοὶ κεῖνός ποτε.

Eius aetatis est, qua haud inoffensi christiani suam profitebantur fidem (v. 7 sq.). — 1 suppl. Lebas. Callistonice aut mater aut uxor fuit defuncti. — 9 ΔΙΙ corr. Buecheler.

---

543. In Pyrgheto vico veteris Philae loco posito. Heuzey *le mont Olympe* p. 478.

— — — — — — — — — — — —

ἐκθύμως φιλέων δίδυμον κορυφὴν ἀρετάων,
εὐθυντάτην πίστιν ἠδὲ φιλοξενίην·
τῶν μέτα καὶ συνάπηρεν ἀπὸ χθονὸς ἐς βίον ἄλλον,
ξείνοισι προλιπὼν καί γε πένησι πόθον.

Christianum titulum esse evicit Keil *Mantissa epigr.* Numburgi 1864. — 1 Pind. Ol. I 13 δρέπων μὲν κορυφὰς ἀρετᾶν ἀπὸ πασᾶν. Confert Keil etiam epist. Timoth. I 1,5 τὸ δὲ τέλος τῆς παραγγελίας ἐστὶν ἀγάπη ἐκ καθαρᾶς καρδίας καὶ συνειδήσεως ἀγαθῆς καὶ πίστεως ἀνυποκρίτου. — 4 Kirchhoff *Diar. arch.* 1860 p. 94 coniecit καὶ γενέτῃσι, cui recte obloquitur Keil: *in eo quod* πένητες *mortuum desiderant, manifesto posita est* φιλοξενίας *explicatio.*

---

544. In vico Condouriotissa inter Dium et Petram sito. Heuzey *le mont Olympe* p. 480.

Ὡς ῥόδον εἰαρινόν [σ]ε βροτοφθό[ρ]ο[ς] ἥρπασεν Ἅδ[ης,
Σέμνην· [πάν]τα θεὸς ζωῆς ἀφίλα[τ]' ἐν αὐτῇ.
. . . .
Σ[έ]μνη παροδίτες χέριν· χέρετε παροδῖτε.

1 ΒΕ — ΦΘΟ . ΟΝ corr. Kirchhoff *Diar. arch.* 1860 p. 95. — 2 ΤΛΗΤΑ — ΑΦΙΛΑΜΕΝ scripsi quae ferri posse viderentur. Bursian *Mus. Rh.* XVI 423 τλῆ τε θεὸς ζωῆς ἀφέλκεμεν αὐτήν. — 3 extrema littera ϲ superest.

***545.** Plataeis. Ex Rossii apographo vv. 1-4 Keil *Syll.* p. 174. Melius paullo Decharme *Missions scientif.* IV 507. Ego addidi v. 5 sq.

a. *Τῆσδε πάτρης τάφος ὅδε φιλόξενον ἐντὸς ἐέργι*
Χρύσην Σκεπτιανὴν, κρέσσονα Ἀλκινόου.
Μὴ λάθῃς μογέων, εἴπερ ἀνῦξε χρία κατεπίγει,
4 *ἀλλ' ἔνπρ[οσθ]εν ανυξον, ὅθεν θύρα σήματι τῷδε.*

b. *Εἴ τ]ις βούλετε ἀνῦξε . . . . πάντοθεν ἀ[νύξη·*
σῆμα γὰρ οὕτω τέτυκτε πρόσθεν ἀνυγόμε[νον.

5 ANYΞENIIIIΕLIIANI◡ΘENA nihil hic novi: cavetur ne quis undelibet aperiat sepulcrum. — Addidit Decharme tertii tituli fragmentum, cuius ex verbis φιλόξενον καὶ φιλόχριστον constat, quod ex reliquorum barbarie dudum suspicatus eris, christianam fuisse mulierculam.

V. ITALIAE GALLIAE HISPANIAE GERMANIAE.

MELIORIS NOTAE.

546. Romae in sepulcro ad viam Latinam reperto, post obruto. Picturas parietinas titulorumque imagines depinxit Secchi *Antico sepolcro greco scoperto in Roma* cett. 1843. Hinc C. I. III 6270. 6271.

a. *Αἰ]ν[ητὴ] πατρὶς Λυ[κί]ων ἐλοχεύσατο [γαῖα,*
ἀγλα]ὰ δ' ἐν τιμαῖς πρά[γματ' ἀναγράφ]εται
σοί,] μάκαρ· [οὐδέ σ]ε ἔθ' ἀελίου πάλιν [ὄμμ' ἀπο]πέμπει,
φ]εῦ, Πά[τρων, πατρίδος τηλό]θ[ι] θαπτόμενο[ν.

b. *Οὐ βάτοι, οὐ τρίβολοι τὸν ἐμὸν τάφον ἀμφὶς ἔχουσιν,*
οὐδ' ὀλολυγαία νυκτερὶς ἀμπέταται,
ἀλλά με πᾶν δένδρος χαρίεν περὶ ῥίσκον ἀνέρπει,
κυκλόθεν εὐκάρποις κλωσὶν ἀγαλλόμενον·
πωτᾶται δὲ πέριξ λιγυρὴ μινυρίστρια ἀηδών
καὶ τέττιξ γλυκεροῖς χείλεσι λειρὰ χέων,
καὶ σοφὰ τραυλίζουσα χελειδονὶς ἤ τε λιγύπνους
ἀκρὶς ἀπὸ στήθους ἡδὺ χέουσα μέλος.
Πάτρων, ὅσσα βροτοῖσιν ἐράσμια, πάντ' ἐτέλεσσα,
ὄφρα καὶ ἐν Ἀίδῃ τερπνὸν ἔχοιμι τόπον·
τἄλλα δὲ πάντα λέλοιπα, καὶ ἐν νεότητι κατέκτην,
οἴχηται πλὴν ἃ <πρὶν> ζῶν ἀπεκαρπισάμην.

c. *Πατὴρ Πάτρων μέν, Ἀππολεία δ' ἐγώ·*
τεκνῶ δὲ δισσὰ τέκνα, πατέρα δ' εὖ λέγω.

Praeterea ex eis qui in eodem sepulcro reperti sunt titulis hos memoro: in ara mutila *χαῖρε Πάτρων*, in basi statuae mutilae *χρηστὲ καὶ δίκαιε Πάτρων χαῖρε*, in tympano aediculae *Πάτρωνος [ἰα]τροῦ*, in pictura quadam parietis *γυνὴ Πάτρωνος, θυγάτηρ Πάτρωνος, Ἀντιγόνα, Ἀπολλώνιος*. Quae leguntur in anaglypho mutilo litterae - - - ΩΝ - - - - ΒΕΙΣ, bene supplevit Secchi *Νικίας καὶ Πάτρ]ων [πρέσ]βεις*, priore nomine addito ex C. I. 6446 *Νεικίας - Ξάνθιος τῆς Λυκίας, ἀρχιερασάμενος τῶν Σεβαστῶν καὶ πρεσβεύσας ἐκ τρίτου ὑπὲρ τῆς πατρίδος.* M. *Αὐρήλιος Ἀγησίλαος τῷ συμπολείτῃ μνήμης χάριν ἐποίησεν*, qui titulus haud procul a Patronis sepulcro inventus est. Itaque alterius saeculi habemus unum Patronis medici, Lyciorum legati ad Caesares epitaphium (a), alterum Patronis iuvenis (b), diples nota a tertio seiunctum, quod Apuleiae Patronis filiae est (c.) — Epigrammatis primi plane incerta restitutio; traditur sic fere:

Ν ΠΑΤΡΙϹ ΛΥ
ωΝЄΛΟΧЄΥϹΑΤΟ
ΑΔЄΝΤΙΜΑΙϹ ΠΡΑ
ЄΤΑΙ . ΜΑΚΑΡ
ЄЄΘ ΑЄΛΙΟΥ ΠΑΛΙΝ
ΠЄΜЄΠΙϹЄΥΠΑ
Θ ΘΑΠΤΟΜЄΝΟ

Secchii Franzii Welckeri (*Mus. Rh.* III 1845 p. 259) conamina inutile est enumerare; certa enim neque illi neque ego invenimus, nisi quod alterius distichi sententiam recte adsecutus esse videor: *neque te iam solis lux salvom in patriam reducet, procul a patria hic sepultum.* — Alterum epigramma describit sepulcri parietes variis ornatos arboribus (*πᾶν δένδρος* v. 7), quibus variae insident aves, similesque omnino picturae videntur villae Livianae quae *ad Gallinas* dicitur. — 15 *κατέκτην* integrum reliqui licet fortasse corruptum. — 16 ΟΙΧΗΤΑΙ probam formam in *ᾤχετο* mutabant; probabilius *πρίν* interpolatum esse.

---

547. Caralibus Sardiniae. C. I. 5759. Octo sunt epigrammata latina, duo graeca.

a. *Εἰς ἴα σου, Πώμπτιλλα, [κ]αὶ [εἰ]ς κρίνα βλα[σ]τείσειεν*
ὀστέα, κα[ὶ] θάλλο[ι]ς ἐ[ν] πετάλοισ[ι] ῥόδων
ἡδυπνόου [τ]ε κρόκου καὶ ἀγηράτου ἀμαράντ[ου,
κεὶς καλὰ βλ[α]στήσαις ανθεα λευκοίου,
ὡς ἴσα ναρκίσσωι τε πολυκλαύτωι θ' ὑακίνθωι
κ]αὶ σὸν ἐν ὀψιγόνο[ις] ανθος ἔχοι τι χρόνος.

ἥδε γ]ά[ρ], ἡνίκα πνεῦμα με[λ]ῶν ἀπέλυε Φίλιππος
λοίσθιο]ν ἀκροτάτοις χε[ίλ]εσι προςπελάσας,
σ[τᾶ]σα [λ]ι[π]οψυχ[οῦ]ντος ὑπὲρ γαμέτου Πώμπτιλλ[α
τὴν κείνου ζωὴν ἀντέ[λα]βεν θα[ν]ά[τ]ου.
τ]οίην [συ]ζυ[γ]ί[η]ν ἔτεμεν θεός, ὥστε θανεῖν μ[ὲν
Πώμπτιλλαν, γλυκεροῦ λύτρον ὑπὲρ γαμέτου,
ζ[ῆ]ν δ' ἀ[έκ]οντα Φίλ[ι]π[π]ον, ἐπευχόμενον διὰ παντό[ς,
συνκεράσαι ψυχ[ῆι] πνεῦμα φιλανδροτάτηι.

b. *Εστρεψεν μοιρῶν μία νήματ[α, καὶ τὸν ἄτεγ]κτ[ον*
αἷς ἰδίαις εὐχαῖς [ἡ] μ[ία θέλξ' Ἀίδην,
ἡ] περίφρω[ν Πώ]μπ[τ]ιλλα . . . .
ἥ]τις ὑπὲρ γαμέτου [τὸν β]ίον [ἐξέλιπεν.

I p. Chr. n. saeculi. — Cassium Philippum (cf. epigr. lat. i.) exulem in Sardiniam relegatum comitata est uxor Atilia Pomptilla (l. s. s.), cf. epigr. lat. c:

urbis alumna graves casus hucusque secuta
coniugis infelicis Atilia, cura Philippi
hic sita sum manibus gratis sacrata mariti,
pro cuius vita vitam pensare precanti
indulsere dei.

vv. 1 - 14 suppl. Lebas apud Alb. de la Marmora *Voyage en Sardeigne* 1840 II p. 570 sqq., nisi quod v. 2 θάλλοις scripsi (coll. v. 4) pro θαλλούς, quod non intellego, v. 8 λοίσθιον pro λήθην vel σιγήν (Franz), v. 11 τοίην cum Franzio pro οἵην. — 2 ΘΑΛΛΟ ΣΕΙ ΠΕ — 3 ἀγηράντου Franz, quo nihil opus est; novi titulum atticum IV saec., quem nuper a Leone amico missum edam in Addendis, ubi σωφροσύνη [δὲ σέθεν] θάλλει ἀγήρατος· τύμβῳ δέ κτλ'. — 7 - - Α ΗΝΙΚΑ — 10 ΘΑ ΙΑ ΟΥ — 13 sq. confert Wilamowitz Eur. *Suppl.* 1028 sqq. suae edit. ὡς ὅδ' εὐναῖος γαμέτας συντηχθεὶς αὔραις ἀδόλοις γενναίας ἀλόχοιο. — 15 ΝΙΙΜΑΤ . . . . Ν . . . Ι . . . ΙΚΤΥ supplevi. — 16 scribunt [τ]αῖς ἰδίαις εὐχαῖς, sed et Marmora et Muratori, qui horum carminum paucula frustula habet, ΑΙΣ tradunt. — ΧΑΙΣ . ΙΜ . . . ἡ μία θέλξ' Wilam. — 17 ΙΠΕΡΙΦΡΩΜΠΙΛΛΑ . . . . ΚΟ . . . . Ν Lebas ἡ περίφρων Π., Φιλίππου χρηστὴ ἄκοιτις. — 18 ΠΤΙΣ, dein post γαμέτου amplior lacuna, tum ΙΟΝΙΗ. Supplevit Lebas.

548. Nemausi. C. I. 6789.

D. M. C. Vibi Liciniani v. ann. XVI. m. VI. C. Vibius Agathopus et Licinia Nomas fil(io) optimo piissim(o).

Ἄνθεα πολλὰ γένοιτο νεοδμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ,
μὴ βάτος αὐχμηρή, μὴ κακὸν αἰγίπυρον,
ἀλλ' ἴα καὶ σάμψουχα καὶ ὑδατίνη νάρκισσος,
Οὐείβιε, καὶ περὶ σοῦ πάντα γένοιτο ῥόδα.

---

549. Romae. C. I. 6856 ex Grutero, qui Vrsini schedis usus est.

Ὁ κλεινὸς ἶνις βασιλέων Ἀμάζασπος,
ὁ Μιθριδάτου βασιλέως κασίγνητος,
ᾧ γαῖα πατρ[ί]ς Κασπίας παρὰ κλή[θ]ρας,
Ἴβηρ Ἴβηρος ἐνθαδὶ τετάρχυται
πόλιν παρ' ἱρήν, ἣν ἔδειμε Νικάτωρ
ἐλαιόθηλον ἀμφὶ Μυγδόνος νᾶμα.
θάν[ε]ν δ' ὀπαδὸς Αὐσόνων ἀγητ[ῆ]ρι
μολὼν ἄνακ[τι Π]αρθικὴν ἐφ' ὑσμίνην,
πρίν περ παλά[ξ]αι χεῖρα δηΐῳ λύθρωι,
ἴφθιμον αἰαῖ χεῖρα δουρὶ κα[ὶ τ]ό[ξ]ω[ι
καὶ φασγάνου κνώδοντι πεζὸς ἱπ[πεύς τε·
ὁ δ' αὐτὸς ἶσος παρθένοισιν αἰδοίαις.

Mithridatem Pharasmanis filium a. 75 Iberorum regem fuisse monuit me Mommsen coll. C. I. L. III 6052, cuius nihil obesse quin fratrem fuisse Amazaspum credamus. Obest tamen hoc quod cum in Traiani expeditione Parthica cecidisse videatur Amazaspus (a. $11^5/_6$) idque iuvenili florens aetate (v. 12), fratrem ei fuisse 35 vel adeo 40 annis natu maiorem minime probabile est. Itaque eiusdem gentis alius fuerit quem non novimus Mithridates. Traiani autem socium fuisse Amazaspum cum recte alii coniecerunt tum confirmavit Mommsen eo, quod Nisibin urbem (cf. ad v. 5) Traianus cepisset, captam rursus perdidisset, perditam denique reciperavisset, coll. Cass. Dion. 66, 23. 26. 30. — 3 ΠΑΤΡΗC — ΚΛΗΟΡΑC qua forma offensus Meineke Κασπίοις παρὰ κλήθροις coniecit; at nec dativus satis aptus est nec κλῆθρα nomen videtur esse quod vituperetur. — 4 Ἴβηρ Ἴβηρσιν coni. Hermann; genetivum puto ex formularum quarundam similitudine additum esse, velut ἀγαθὸς ἐξ ἀγαθῶν ὄλβιος ἐκ μακάρων alia; quasi dixerit non se primum sed patrem iam proavosque apud Iberos regnum habuisse. — 5 urbs est Antiochia

Mygdonia s. Nisibis, ubi pugnans interfectus est Amazaspus. Recte vero Mommsen probabilius iudicat ossa nobilissimi viri quam lapidem ex Mesopotamia Romam transvectum esse; conicit igitur cum nec versibus transponendis nec corrigendis verbis poetae bono satisfieri posse videatur epigramma olim sepulcro ad Nisibin extruendo destinatum postea cum illic etsi crematus non tamen conditus esset conditorio Romae facto minus apte inpositum esse; confert tit. C. I. L. III 4060 *M. Petronius ... hic est crematus, ossa relata domi.* — Νικάνωρ pro Νικάτωρ coni. Mommsen, coll. Plin. *hist. nat.* VI 26,117 *oppida habet* (*Mesopotamia*) - *Antiochiam quae a praefecto Mesopotamiae Nicanore condita Arabis vocatur.* At cf. Dionis loci s. s. — 7 ΑΓΗΤΟΡΙ audacius Meineke ἀρειτόλμῳ, inepte Franz ἀγακλειτῶν. Adiectivo si opus est, unum invenies litterarum vestigiis aptum ἀρηΐῳι, quod pugnat cum metro. Itaque cum praesertim Mommsen *ducis* et *inperatoris* nomina iuxta posita nihil offensionis habere me docuisset, traditum retinui, lapicidae solum errorem corrigens. — 8 ΑΝΑΚΠΝΑΡΘΙΚΗΝ — 9 ΠΑΛΛΑΖΑΙ — 10 ΚΑΝΟΖΩΡ emendationem occupavit Haupt. — 11 ΠΕΖΟCΙΠΙ suppl. Scaliger. — 12 mutilum putant carmen periisseque mortis Amazaspi descriptionem; at ipse v. 12 docet hac de re nihil iam expectandum esse.

---

550. Romae. C. I. 6262.

a. *Κλαίει μέν σ' [ὁ] τεκν[ῶ]ν, κλαίει δ' Ἀγαθάνγελος ὡνήρ,*
μυρόμενος φιλίην τερπνοτάτην ἄλοχον,
μύρονται δ' ἀδελφοὶ Μηνᾶς καὶ Δάψιλος ἄμφω
ἠδ' ὅσσοι σ' ἐφίλουν κηπόθεον δι' ὅλου.
γηραλέη δὲ κόμη[ν] πολιὴν [τίλ]λουσα καθ' ὥραν
ἠρίον ἀμφὶ τεόν, Μοῦσα, χέω δάκρυα.
ἄλλο.
b. *Κεῖσαι δή, τέκνον καλόν, προλιποῦσα τοκῆας*
ἠδὲ κασιγνήτους καὶ πόσιν ἀμφιθαλῆ,
νούσου ὑπὸ στυγερῆς δεδαμασμένη· αὐτὰρ ἔμοιγε
πένθος ἀνείητον κάλλιπες οἰκτροτάτη·
γραῖα δ' ἀνήκεστον πένθος κατὰ μοῖραν ἔχουσα
ἀμφὶ τεὴν στήλην, Μοῦσα τέκνον, χέομαι.

II vel III saeculi. — 1 CΕΤΕΚΝΟΝ et 5 ΓΗΡΑΛΕΗΝΔΕΚΟΜΗΠΟΛΙΗΝ corr. Franz. — 3 transposuit verba Hecker *Comment. de Anth. graeca* (1852) p. 103 *μύρονται* M. κ. Δ. *ἄμφω ἀδελφοί*, qua ratione invito poeta *δέ* abiciendum esset. — 5 ΠΑΛΛΟΥCΑ corr. Meineke *Diar. litt. ant.* 1844 p. 1038; idem v. 10 ἀνιηρόν coniecit.

---

551. Romae. C. I. 6261 coll. Add. III 1266.

a. *Τὴν κυανῶπιν Μοῦσαν, ἀηδόνα τὴν μελίγηρυν*
λειτὸς ὅδ' ἐξαπίνης τύμβος ἄναυδον ἔχει,
καὶ κεῖται λίθος ὡς ἡ πάνσοφος, ἡ περίβωτος·
Μοῦσα καλή, κούφη σοὶ κόνις ἥδε πέλοι.

protome feminae, ad sinistram cithara, ad dextram lyra.

b. *Τίς μου τὴν Σειρῆνα κακὸς κακὸς ἥρπασε δαίμων;*
τίς μου τὴν γλυκερὴν ἥρπασε ἀηδονίδα,
νυκτὶ μιῇ ψυχραῖσιν ἄφαρ σταγόνεσσι λυθεῖσαν;
ὤλεο, Μοῦσα, ἐτάκη δ' ὄμματα ἐκεῖνα σέο,
καὶ στόμα πέφρακται τὸ χρύσεον· οὐδὲν ἔτ' ἐν σοί
λείψανον οὐ κά(λ)λους, οὐ σοφίης πέλεται.
ἔρρεται, μέρμηραι θυμαλγέες· αμμοροι ἐσθλῆς
ἐλπίδος ἄνθρωποι· πάντα δ' ἄδηλα τύχης·

Petroniae Musae.

II vel III saeculi. — 5 *κακῶς κακός* Gruter, *κακὸς κακός* Gerhard Visconti Stephani, quorum consensum spernere nolui. — 7 vidit Stephani haec verba ad solam lusciniam referenda esse, cui saepe ingruente frigore cita mors parata est. — 10 ΟΥΚΛΛΟΥϹ Gruter Visconti Stephani, ΟΥΚΕΙΔΟΥϹ Fabretti. — 11 *ἔρρεται* Gerh. et Steph. i. e. *ἔρρετε*. — Quod omnino quis in tam acres se profuderit questus non patet, vix integra est inscriptio; quam si cum eis quae praecedunt (n. 550) conparaveris fortasse mecum ad eundem tumulum pertinere senties: illic parentes maritus fratres filiam uxorem sororem lugent, hic omnes homines ereptam sibi doctam puellam eiusque artem musicam.

---

552. Romae. C. I. 6295.

Φλαβιανῷ ἥρωι πατὴρ Δῶρος τόδε σῆμα,
ἓξ ἐπὶ τοῖς δέκ' ἔτη μοῦνα βιωσαμένῳ·
Μοῖρα γὰρ Αἰολίδος πάτρης ἀπάνευθε Μυρίνης
θάψε τε καὶ μουσῶν εὖνιν ἔθηκ' ἀρετῆς.

II fere saeculi. — Elegans verborum et inventio et ordo est; non sic *fato abreptum sepelivit pater*, sed *fatum sepelivit*, *pater monumentum posuit*. Moriendi verbum nullum.

---

553. Neapoli. C. I. 5822.

Τὸν πάσης ἀρετῆς εἰδήμονα φῶτα Φίλιππον,
πρέσβυν Εἰαονίης ἐμπέραμον σοφίης,
Αὐσονίων ὑπάτου πατέρα κλυτὸν Ἀντι[γ]όνοιο,
θρέψε Μακηδονίη, δέξατο δ' Εἰταλίη.

IV saeculo etsi vix antiquius est epigramma (litterae ΑΓω), antiquae tamen simplicitatis imaginem refert. Antigonus consul non innotuit. — 2 sapientia ionica non in universum videtur graecarum litterarum peritia intellegenda, sed philosophiae maximeque physicorum studia. — 3 ΑΝΤΙΓΟΝΟΙΟ.

---

554. Romae. C. I. 6197.

Κλαύδιος ἰητὴρ Ἀγαθήμερος ἐνθάδε κεῖμαι,
παντοίης δεδαὼς κραιπνὸν ακεσμα νόσου·
ξυνὸν τοῦτο δ' ἐμοὶ καὶ Μυρτάλῃ εἶσα συνεύνῳ
μνῆμα· μετ' εὐσεβέων δ' ἐσμὲν ἐν Ἠλυσίωι.

Claudius Agathemerus Lacedaemonius Persii sodalis, cf. vita Persii. Et coeptum est illo tempore iota mutum in privatis saltem titulis modo adici modo omitti.

---

555. Bononiae. C. I. 6223. Descripsit Wilamowitz.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).
Ἄνδρα φίλον φθίμενον Διονύσιον ἐνθάδ' ἔθηκεν
Δελφὶς ἑόν, τιμῶσ' εἵνεκ' ὁμοφροσύνης·
καὶ φιλίῃ νίκησεν ἀδελφειῶν ὁμόνοιαν
ἐσθλὸς Ἀθήναιος ἐν θαλάμοιο τέλει,
ος τόδε σῆμ' ἐτέλεσσε τεθνειότι θεσμὸν ἀέξων
εἵνεκεν εὐνοίης ἧς ἔχε πιστο[τ]ά[τ]ης.

Litterae ε solita lunata forma est. — 4 ἐν θαλάμοιο τέλει explicant *in lecti i. e. sepulcri sumptu*; at θάλαμος nisi accedat epitheton non est sepulcrum, neque sic perspicitur quis fuerit ille Athenaeus. Lucem adfundit ultimus versus: εὐνοίας enim laus non decet cognatum sed patronum, nec quale officium Athenaeus habuerit tacetur: erat enim θαλάμου φύλαξ vel *cubicularius* Dionysii. *Servus libertusve ipsis defuncti fratribus pietate victis monumentum faciendum curavit.* — 5 θεσμὸν ἀέξων *id quod tribui ius fasque erat tribuens.* — 6 ΠΙCΤΟΡΑΓΗC corr. Welcker *Syll.* 88.

556. Romae. C. I. 6300.

Τὴν Διὸς ἀμφίπολόν με Χελειδόνα, τὴν ἐπὶ βωμοῖς
σπένδειν ἀθανάτων γρηὺν ἐπισταμέναν,
εὔτεκνον, ἀστονάχητον ἔχει τάφος· οὐ γὰρ ἀμαυρ[ῶ]ς
δαίμονες ἡμετέρην ἔβλεπον εὐσεβίην.

Dis Manibus Chelidonis sa[crum]. Floria Chelidon vixit annis LXXV.

I vel II saeculi. — Conferunt Callimachi ep. 41 Schn. et ad v. 3 sq. Diotimi A. P. VI 267 *οὐ γὰρ ἀφαυρῶς ἐκ Διὸς ἰθείης οἶδε τάλαντα δίκης*, unde simul adverbium *ἀμαυρῶς* confirmatur; traditur ΑΜΑΥΡΟϹ.

***557.** Neapoli. Anaglypho mulier sedet iuveni dextram iungens. C. I. 5817.

Μνῆμα φιλοφροσύνης Ἄστηι τόδε Δάφνις ἔτευξε,
καὶ ζῶσαν στέρξας καὶ φθιμένην ποθέων.

I saeculi. — Aemulatur poeta veterum Atticorum simplicitatem, cf. supra n. 44 et 48.

***558.** Romae. C. I. 6292.

Σεμνὴν Πηνελόπην ὁ πάλαι βίος, ἔσχε δὲ καὶ νῦν
σεμνὴν Φηλικίταν, οὐ τάχα μειοτέρην·
βουλομένης δὲ θανεῖν ἀνδρὸς προτέρην σφετέροιο
ἔκλυες, ὦ δαῖμον, πολλάκις εὐχομένης.
τοιγάρτοι καὶ ἐμεῖο δικαιοτέρην ὄπ' ἄκουσον
εὐχομένου, Πλούτων, ἣν εἰς Ἀίδαο περήσω
εὑρεῖν τὴν ἰδίαν Φηλικίταν παρὰ σοί.
Κλαύδιος ἰητὴρ Ἀγαθεῖνος τήνδε ἀνέθηκεν
εἰκόνα Φηλικίτας, μάρτυρα σωφροσύνης.

II fere saeculi. — 1 *ἔσχε δὲ χὼ νῦν* Franz nec pulcre neque necessario opinor. — 7 simillimum epigramma Melium supra n. 266 *μὴ μύρου, φίλ' ἄνερ, με· καὶ αὐτὸς ἐκεῖ γὰρ ὁδεύσας-εὑρήσεις τὴν σὴν σύγγαμον* Εὐτυχίην (Felicitatem).

---

559. Romae. C. I. 6276.

Ποπιλίης τάφος οὗτος· ἀνὴρ δ' ἐμὸς αὐτὸν ἔτευξεν
Ὠκέανος πάσης ἐμπέραμος σοφίης·

κούφη τοιγὰρ ἐμοὶ πέλεται κόνις· ἐν δ' Ἀχέροντι
ὑμνήσω τὴν σήν, ὦ ανερ, εὐσεβίην.
μέμνεο κὴν ζωοῖς ἐμέθεν καὶ πολλάκι τύμβῳ
σπεῖσον ἀπὸ βλεφάρων δάκρυ' ἀποιχομένῃ,
καὶ λέγε Ποπιλίην εὕδειν, ἄνερ· οὐ θεμιτὸν γάρ
θνήσκειν τοὺς ἀγαθούς, ἀλλ' ὕπνον ἡδὺν ἔχειν.

ɪɪ saeculi. Vt postrema Callimachi imitatorem, ita etiam reliqua bonorum poetarum lectione inbutum produnt scriptorem. — 2 cf. supra n. 553 Ἰαονίης ἐμπέραμον σοφίης. — 7 οὐ εμιτόν, scilicet λέγειν.

---

560. Neapoli. C. I. 5819.

a. *Στάς, ξένε, τάνδ' ἄθρησον ἐπὶ στά[λλ]αι Κλεοπάτραν,*
ἃν φθόνος εἰς Ἀίδαν, οὐ χρόνος ἠγάγετο,
μορφᾶς ἇι πρωτεῖον ἔχειν δωρήσατο Κύπρις,
ἔργα δ' Ἀθαναία τερπνὰ σαοφροσύνας,
Μοῦσα δὲ καὶ σοφίαν καὶ πακτίδα τὰν φιλέραστον,
συμφωνίαν ἐρατοῖς μειξαμένα μέλεσιν·
καὶ γνοὺς ὡς θνατοῖ[ς] οὐδὲν γλυκερώτερον αὐγᾶς
ζῆθι κάλ[ω]ν τείνας οὔριον εὐφροσυνᾶν.

b. *Εἰ καί σου κεύθει κάλλος νέον, ὦ Κλεοπάτρα,*
τύμβος καὶ φροῦδον σῶμα λέλογχε κόνις,
ἀλλ' ἀρετὰ βιοτᾶς αἰὲν ζωοῖσι μέτεστι,
ψυχᾶς μανύουσ' εὐκλέα σωφροσύνην.

ɪ saeculi. — 1 ϹΤΑΜΑΙ corr. Reinesius. — 5 *Musa eruditionem dedit et lyram amatoriam deditque carminibus addere cantum.* Quam sententiam non erigunt sed debilitant qui verba mutant, velut Hermann συμφωνεῖν-δειξαμένα. Licentia metrica ferri ut potest ita debet. — 7 ΘΑΝΑΤΟΙΟ corr. Valckenaer. — 8 ΚΑΛΟΝ corr. Reinesius; male vero Valcken. εὐφροσύνᾳ nec melius Franz εὐφροσύνας. — 12 σωφροσύναν Franz.

---

561. Neapoli. C. I. 5818.

Λευκία Εὔφρονος.
Εὔφρων Ἡρακλείδου.

Ἠδ' Εὐνοστιδέων θήκη, ξένε, Εὔφρονα κρύπτει
χρηστόν, ὃς ἐν ζωοῖς ἤπια ἔκευθε νόω[ι.

Καὶ δὲ σέο κρύπ[τει κάλλος ν]έον [ἡ κόνις ἥδε
χρηστήν, ἡ . . . .

I vel II saeculi. Nomina praescripta sunt cursivis quae dicuntur litteris. — De Eunostidis, quae est una ex phratriis Neapolitanis, cf. C. I. III p. 716. — 3 restituit Franz coll. ep. anteced. n. 560, nisi quod κόνις pro σορός scripsi. — 4 ex prioris pentametri similitudine factus tamen difficultates movet. Superant haec:

ΧΡΗΣΤΗΝΗΠ
ΤΣΠ Χ ΙΑΙΔΟΣ

Accusativus χρηστήν, qui respondet ad χρηστόν v. 2, non habet quo referatur; uxor adpellatur, sed nomini locus non est; extremum denique vocabulum nescio αἰδοσ[ύνη] sit an [κὰν] Ἀίδος.

---

562. Romae in aedibus Rondaninis repperit mihique benigne misit F. de Duhn.

Αἰαῖ συνλέκτροιο σαόφρονος, αἰαῖ ἀνιγροῦ
δαίμονος, ὃς ζωᾶς εἷλε φίλαν ἄλοχον·
καὶ σὺ μέν, ὦ πάντειμε, γόων [ἀ]πάτερθεν ἰαύεις,
μοχθηρὸν μερόπων ἐκπρολιποῦσα βίον·
σὸς δὲ πόσις δύστλητα πανημέριος τολυπεύσει,
οσσων ἀέναον δάκρυον ἐκπροχέων·
οὐ γὰρ ἀμειλίκτους κραδίης ὀδύνας ἀκ[έοι]το
ἀθάνατος παλάμῃ κρᾶτ' ἐπαφησάμ[εν]ο[ς,
ἐς δ' ὅσον ἐνπνείει βιοτόν τε ἐπὶ ἦμαρ ἐρύκει
δύσμορος ἀντλήσει πένθος ἀεξίβιον.

II vel III saec. — 3 ΓΟѠΝΠΑΤΕΡΘΕ corr. O. Richter collega. — 7 ΑΚ //////ΤΟ et 8 ΦΗΣΑΜ//////⁀//, ita ut duae ternarum litterarum lacunae explendae sint. Pugnat cum traditis Wilamowitzii coniectura ἀκέσαιτο ἀθάνατος παλάμῃ-ἐπαφησαμένῃ. Recepi quem ille proposuit optativum (sed praesentis temporis propter spatium), qui satis male ἄν particula caret, et ἀθάνατος dictum sumpsi pro ἀθανάτων τις, neque hoc aut magis aut minus barbare. Olim conieceram ἀκ[έον]το ἀθάνατο[ι] - ἐπαφησάμ[εν]ο[ι], ubi neminem offenderit παλάμῃ singulari numero positum.

---

563. Neapoli. C. I. 5820.

Τρειναχρία γαῖα με λοχεύσατο, τοὔνομα Οὐήραν.
σωφροσύνης βιότῳ κῦδος ἐνεικαμένην·

κουρίδιος δὲ πόσις· κρύψε χθονὶ τῇδε καλύψας,
δακρυχέων ἐπ' ἐμοὶ συχνὸν ἀπὸ βλεφάρων,
κηδεύσας ἀρετῆς ἀντάξιον ἡμετέρησιν,
ἡλικἵης ἐτέων εἴκοσι καὶ τετόρων.
ὦ θνητῶν ὀλίγος τε βίος καὶ ἄφευκτος ἀνάγκη,
ὥς με τάχος βιότου νόσφισε καὶ γαμέτου.

Cornelianus scriba coniugi inconparabili contra votum.

II fere saeculi. Doricae dialecti causa est insulae doricae memoria. — 1 γαία ex γαίη fictum esse adnotat Franz. — 4 cf. supra n. 559,6 σπεῖσον ἀπὸ βλεφάρων δάκρυ' ἀποιχομένῃ.

---

564. Romae. C. I. 6302.

Κλαύσατε πάντες ἐμὸν γοερὸ[ν μό]ρον, ὦ παριόντες,
στάντες ἐμῆς [ὀλί]γον πρόσθε λυγρῆς σποδιῆς,
κλαύσατε τὴν δύστηνον, ἐφ' ᾗ μέγα πέν[θος] ἔχουσιν
νυκτὶ καὶ ἠελίῳ δυστοκέες τοκέ[ες·]
ἧς ζυγὸν οὐκ εἶδον τὸ γαμήλιον, οὐδ' ὑμέναιον
ᾖσέ τις οἰνοχαρὴς πρόσθεν ἐμῶν θαλάμων.

II saeculi. — vv. 1. 3. 4. suppl. Maffei, v. 2 Brunck. — 2 πρόσθε λυγρῆς σποδιῆς, cui voci resonat v. 6 πρόσθεν ἐμῶν θαλάμων. — 5 A. P. VII 334,13 οὐχ ὑμέναιον ἄεισε περικλυτόν, οὐ τέκος εἶδε (mater) et ep. Smyrnaeum supra n. 236 ὧ παστὸν οὐθείς, οὐχ ὑμέναιον ᾖσέ τις.

---

565. Florentiae. C. I. 6278.

Ἦν ὅτε μοῦνον Ὑγεῖνον ἀδελφεὸν οἵ με τεκόντες
πένθεον, ἡνίκ' ἐγὼ πενταετιζομένη
παρθένος ἐν γονέεσσιν ἐθήλεον, ἡ ἀγαπητή
ἤλυθα τὴν φρικτὴν εἰς Ἀίδαο πόλ[ι]ν.
οἳ ἐμὲ γ[ει]να[μέν]η μῆτερ Βένους, ο[ἳ Χ]αρίτωνος
πολλάκι βω[ο]μένον· 'χαῖρε Πρόκλα θύγατερ.'

II saeculo non antiquius. — 1 exordium creberrimum, vid. Ind. Anth. Pal. ed. Paris. — 2 εἰναετιζόμεναι Callimachus *h. Dian.* 179. — 3 sq. ἡ δ' ἀγαπητή Iacobs, quo non video quid lucremur. Franz praeterea v. 4 νῦν scripsit pro τήν, et sane aegre caremus quod verbis ἦν ὅτε opponatur. Articulum tamen si non traditus esset de coniectura·

ultro inferremus, nam ad τὴν φρικτήν quivis subintelleget ὁδόν. Itaque cum νῦν adverbio nullus locus sit, inconcinnius poetam locutum esse putabimus. — 5 ΓΗΝΑΤΙ... ΗΜΗΤΕΡ | ΒЄΝΟΥCΟ........ ΑΡΙΤWΝΟC quae scripsi certa sunt, unde non iuvat editorum commentis inmorari. Βένους i. e. *Venus*, quae scriptura non rarior ipso nomine est.

---

566. Romae. C. I. 6239.

a. *Ἐτῶν δ]εκοκτώ, μονογενῆ καὶ παρθένον*
Θεοδο]σίαν ἔθαψε Δωρόθεος πατήρ,
ἣν μ]ε[λλ]όνυμφον Τυβὶ μηνὸς εἰκάδι
εἷλες, πο]νηρὲ δαῖμον, ὅς τὸν ἔμπαλιν
οἶ νόσ]τον οὐκ ἔκλωσας, ὥσπερ ηλπισε.

b. *Ὀκτω]καιδεχέτης, ἔτι παρθένος, οἰογένεια*
Θευ]δοσία κεῖται Δωροθέου θυγάτηρ·
ἀλλ' ἄγε, ν]ηλεόθυμε Χάρ[ω]ν, τί σε τόσσον ἐνηής
τέρ]ψε λιποῦσα πατρὶ πένθος ἀπειρέσιον;

II fere saeculi sunt epigrammata, alterum ad verbum fere ex altero expressum. Prioris fragmentum i. e. exitus singulorum versuum *παρθένον, πατήρ, [μ]ηνὸς εἰκάδι, [τὸ]ν ἔμπαλιν, ὥσπερ ἤλπισε* editum C. I. 9840, tamquam novi tituli particula. — 1 et 5 Welcker, 2 et 3 (traditur ЄΜΟ ΝΥΜΦΟΝ) Franz restituerunt, versus quarti simplicissimum supplementum fugit utrumque. — 8 sq. falso eidem et expleverunt et interpretati sunt; intellego *age, Charon crudelis, quid te iuvat, amabilem hanc puellam a te raptam patri luctum movisse.* — 8 ΧΑΡΟΝ — 9 ΥΨЄ.

---

567. Romae. Vrnae anaglypho Vlixes cum Sirenibus expressus. C. I. 6288.

Ἀθάνατ[ος] μερόπων οὐδεὶς ἔφυ· τοῦδε Σεβήρα,
Θησεύς, Αἰακίδαι μάρτυρές εἰσι λόγου.
αὐχῶ σώφρονα τύνβος ἐμαῖς λαγόνεσσι Σεβήραν,
κούρην Στρυμονίου παιδὸς ἀμύμον' ἔχων,
οἵην οὐκ ἤνεικε πολὺς βίος, οὐδέ τις οὔ[τ]ω[ς
ἔσχε τάφος χρηστὴν ἄλλος ὑφ' ἠελίωι.

II fere saeculi. — 1 ΑΘΑΝΑΤΩΝ et 5 ΟΥΠΩ corr. Christ, quem citavit Franz. — 4 Severam *filiam Strymoniae subolis* i. e. patris ad Strymonem incolentis esse cum Boeckhio iudicat Franz. At vix probabile

patris patriam indicari, nomen taceri: παῖς Στρυμόνιος i. q. παῖς Στρύμονος, neque addam exempla.

---

568. Romae. C. I. 6249.

Σώφρονα Κρησκεντεῖναν ἔχων τάφος ἐνθάδε κεύθει,
τὴν πάσης ἀρετῆς κῦδος ἐνενκαμένην,
ἥτις ἐνὶ ζωοῖσιν ὅκως ἀνέτελλεν Ἑῷος,
νῦν δύνει δ' ὑπὸ γῆν Ἕσπερος ἐν φθιμένοις.

III fere saeculi. Conferunt Platonis ep. A. P. VII 670 ἀστὴρ πρὶν μὲν ἔλαμπες ἐνὶ ζωοῖσιν Ἑῷος, νῦν δὲ θανὼν λάμπεις Ἕσπερος ἐν φθιμένοις, quae satis inepte ad mulierem translata sunt. Hesperum *Aurorae et Cephali filium nonnulli dixerunt pulchritudine multos praestantem, ex qua re etiam cum Venere dicitur certasse, ut etiam Eratosthenes dicit eum hac de causa Veneris adpellari et exoriente et occidente sole videri, quare ut iam ante diximus iure hunc et Luciferum et Hesperum nominatum.* Hygin. *Astron.* II 42 p. 80 Bunte.

***569.** Olim Romae integer lapis, nunc Neapoli fractus. C. I. 6200.

a. *Πρωθήβην ἔτι κοῦρον, ἔτι χνοάοντος ἰούλου*
δευόμενον φθονερὴ μοῖρα καθεῖλε βίου,
πολλὰ σοφῆς χερὸς ἔργα λελοιπότα. βάσκανε δαῖμον,
οἵας οὐχ ὁσίως ἐλπίδας ἐξέταμες.
ἀλλὰ σύ, γαῖα, πέλοις ἀγαθὴ κούφη τ' Ἀκυλείνῳ
καὶ δὲ παρὰ πλευρὰς ἄνθεα λαρὰ φύοις,
ὅσσα κατ' Ἀραβίους τε φέρεις ὅσα τ' ἐστὶ κατ' Ἰνδούς,
ὡς ἂν ἀπ' εὐόδμου χρωτὸς ἰοῦσα δρόσος
ἀγγέλλῃ τὸν παῖδα θεοῖς φίλον ἔνδοθι κεῖσθαι,
λοιβῆς καὶ θυέων ἄξιον, οὐχὶ γόων.

b. *Εἰκοσέτη τὸν παῖδα θοὴ κατενήρατο μοῖρα,*
κἀστὶν ἐν εὐσεβέων ἣν διὰ σωφροσύνην.

Hordionia Polla.

II vel III saeculi. — Duo epigrammata quod feci, ipsi lapidi obsecutus sum, in quo vv. 10 et 11 lineola et spatio maiore inter se disiuncti sunt. — 9 ἔνδοθι nota poetam elegantiorem vulgare ἐνθάδε vitantem.

***570.** Romae. C. I. 6201.

Οὐχ ὁσίως ἥρπαξες ὑπὸ [χθόνα], κοίρανε Πλουτεῦ,
πενταέτη νύμφην πᾶσιν ἀγαλλομένην·
οἷα γὰρ ἀρχόμενον ῥόδον εὔπνοον εἴαρος ὥρῃ
ἐξέτεμες ῥείζης, πρὶν χρόνον ἐκτελέσῃ.
ἀλλ' ἄγ' Ἀλεξάνδρα καὶ Φίλτατε, μηκέτ' ὀδυρμοὺς
εἱμερτῇ κούρῃ σπένδετε μυρόμενοι·
εἶχεν γὰρ χάριν, εἶχεν ἐφ' ἡδυχρόοισι μετώποις,
αἰθέρος ὥστε μένειν ἀθανάτοισι δόμοις.
τοῖς πάρος οὖν μύθοις πιστεύσατε· παῖδα γὰρ ἐσθλὴν
ἥρπασαν ὡς τερπνὴν Ναΐδες, οὐ θάνατος.
Τινηίᾳ Ὑγείᾳ τῇ ἰδίᾳ
θρεπτῇ φιλτάτηι
μνήμης χάριν.

II saeculo non recentius, quippe iota ultimo dativo φιλτάτηι adscripto. — 1 et 3 sq. cf. epigr. anteced. 3 sq. — 1 χθόνα suppl. Wesseling. — 3 corrigunt ἀρχομένου et v. 4 ἐκτελέσαι, sed et coniunctivus a πρίν suspensus defendi potest et ἀρχόμενον bene habet. Nam non de veris principio agitur, sed de rosae primo flore: *sicut rosam verno tempore puellam tamquam radicitus evellisti, priusquam ad florem perveniret.* — 10 alii alia coniecerunt; nuper Ios. Kamp *Festschrift des Friedr. Wilh. Gymn. zu Coeln* (1875) proposuit ἥρπασαν ὥσπερ Ὕλαν. At nihil mutandum esse invitus docet dum in contrariam partem disputat Dorvillius *Chariton.* p. 260.

---

571. Romae. C. I. 6293.

D(is) M(anibus).

Νύμφαι κρηναῖαί με συνήρπασαν ἐκ βιότοιο,
καὶ τάχα που τιμῆς εἵνεκα τοῦτ' ἔπαθον,
νηπίη, οὐδὲ δυοῖν ἐτέοιν τέλος ἐξανύσασα,
Φιλησίη τὴν κλῆσιν, Αὐσονὶς γένος.

I vel II saeculi.

---

572. Romae. C. I. 6273.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Εἴκοσί με ζήσαντα καὶ ἑπτὰ μόνους ἐνιαυτοὺς
Παυλεῖνον γαίη δέξατο νερτερίη·
καί μοι ἀδελφειὴ κεῖται νέη ἐγγὺς Ὑγείη
ἑπταέτης· τῆς δ' ἦν οὔτι γλυκειότερον.

M. Iulius Epictetus filis suis et sibi et Magiae Nice coniugi.

I vel II saec. — 4 pulcerrime hoc dictum.

***573.** Romae. C. I. 6241.

Λοιὼς Ἱππομέδοντας ὁμὰ χθὼν ἅδε καλύπτηι,
παῖδά τε καὶ γενέταν ἄμφω ἀποφθιμένως,
παῖδα μὲν ἐς λαιὰν ἐςιόντων χῆιρα τεθέντα,
δεξιὰ δ' ἀν[τ]ετάφη γηραὸς Ἱππομέδων·
ἀμφοτέροις δ' ἐπέθηκε χυτὰν κόνιν Ἱπποδάμεια,
μάτηρ Ποικιλίω ἐκγόνω ἀμφοτέρων·
ὅς (σ)φισι τώσδε τάφως ἐνεώσατο, τείχισε δ' Ἅιδαν,
πάππωι καὶ θείωι λοισθοτάτας χάριτας.

I saeculi. — Hippomedontem avunculum cognominemque fratrem flevit Hippodamia; Hippomedontem · avum cognominemque avunculum sepelivit Poecilius Hippodamiae f. — 4 ΔΕΞΙΑΔΑΝΔΕΤΑΦΗ nihil hac lectione certius. At cum dudum explosa sit forma δεξιάδην, optime correxit Dorvillius. — 7 Ἅιδης superstiti idem valet quod sepulcrum.

---

574. Loci incerti; Romae fuit in domo Guilfordi. C. I. 6858.

Ἐπιτάφιον.

Εὐτύχου ἠρίον εἰμὶ καὶ οὐ κενόν· ὀστέα γάρ μοι
πέμψεν ἀδελφειοῦ φροντὶς ἀπ' Εἰταλίης·
ἄλγεα δ' ἔλλιπε πατρί, πολὺ πλεῖον δὲ τεκούσηι,
ἃ τρίτον ὠδείνων οὐκέτ' ἀριθμὸν ἔχει·
στοργὴν δ' οἰχομένοιο περικλαίουσιν ἀδελφοί,
παῖδες δ' ὀρφανίην, χηροσύνην δὲ γυνή.
εἰ δὲ τριήκοντα ζωῆς μόνον ἔσχ' ἐνιαυτοὺς
καὶ δύο, τῷ φθονερῷ δαίμονι μεμφόμεθα.

Litterae elegantissimae saeculi fere I exeuntis. — 1 verba ΕΠΙΤΑΦΙ ΟΝΕΥΤΥΧΟΥ unum in lapide versum efficiunt; post Εὐτύχου interpunctum est. — 7 A. P. VII 561 (Iuliani Aegyptii) *εἰ δὲ νέος τέθνηκεν, ὑπέρτερα νήματα μοίρης μέμφεο.*

***575.** Neapoli. Anaglypho vir adstat manum porrigens puerulo, pone quem ad dextram mulier. C. I. 5816.

α. *Ἄγγελε Φερσεφόνης, Ἑρμῆ, τίνα τόνδε προπονπεῖς*
εἰς τὸν ἀμείδητον Τάρταρον Ἀίδεω;
β. *μοῖρά τις ἀεικέλιος τὸν Ἀρίστων' ἥρπασ' ἀπ' αὐγῆς*
ἑπταέτηι, μέσσος δ' ἐστὶν ὁ παῖς γενετῶν.
α. *δακρυχαρὴς Πλούτων, οὐ πνεύματα πάντα βρότεια*
σοὶ νέμεται; τί τρυγᾷς ὄμφακας ἡλικίης;

I vel II saeculi. — De antiquiore huius similiumque epigrammatum archetypo vide quae adnotavi ad titulum Cotiaeensem supra n. 371 conlatis quae iam secuntur. — 1 προπομπεῖς Welcker, quod cur sine causa positum censeat Franz non exputo; neque enim legitur in lapide προπέμπεις. — 3 respondet Mercurius, non se sed fatum in culpa esse additque consolans parentes priores obiisse eosque inter medium puerum sepultum esse. Deinde sive viator sive ipse poeta Plutoni crimina intendit atrocitatis.

576-578, quorum primus et tertius Romani, secundus Albanus titulus est.

I. C. I. 6257.

Μενεκράτης Ἀπολλωνίου υἱὸς ἐτῶν δ', μηνῶν δ', Τατίας Βαυκυλίδος δωρησαμένης τόπον Ἀπολλωνίῳ Ἀττάλου τῷ πατρὶ αὐτοῦ.

Ἄρτι με γενόμενον ζωᾶς βρέφος ἥρπασε δαίμων,
οὐκ οἶδ' εἴτε ἀγαθῶν αἴτιον εἴτε κακῶν·
ἀπλήρωτ' Ἀίδα, τί με νήπιον ἥρπασας ἐ[χ]θρ[ῶ]ς;
τί σπεύδεις; οὐ σοὶ πάντες ὀφειλόμεθα;

3 ΕΚΘΡΟΙC corr. Hagenbuch.

II. C. I. 6205.

Ἄνθος ἐγὼ λεγόμην, υἱὸς Ἑρμογένους τε καὶ Φύρμης,
ἀνθήσας δὲ καλῶς ἔτεσιν δυσὶν οὐχ ὁλοκλήρως
φωτὸς ἀφαρπασθεὶς πρόμοιρον βρέφος ἐνθάδε κεῖμαι,
καὶ οὐκ οἶδα εἴτε καλῶς εἴτε κακῶς ἔθανον.
ἀπλήρωτ' Ἀίδα, τί με νήπιον ἥρπασες οὕτως
σπεύσας τοῦ ζῆν με στερέσαι; ο[ὐ] σοὶ πάντες ὀφιλόμεθα;

1 matris nomen *Firma*. — 2 ΟΑΝΘΗCΑC, ubi prima littera folioli signum videtur esse. — 6 ΟΗ.

III. C. I. 6227.

D(is) M(anibus) s(acrum) Ti. Claudi Eugenetis. vix(it) ann(is) XI, d(ies) X. Ti. Claudius Anicetus pater fec(it).

Ἀπλήρωτ' Ἀίδη, τί με νήπιον ἥρπασες ἄφνω;
τί σπεύδεις; οὐ σοὶ πάντες ὀφειλόμεθα;

De tribus his epigrammatis vide ad n. 575.

---

579. In Foro Iulii. Alexandre *Rev. archéol.* 1861 I 370 coll. Miller *ibid.* II 10 sqq.

C. Vibio Liguri Maxsuma mater fecit.

Τὸν τάφον ἠργάζοντο γεραιοτέροις· ὁ δὲ δαίμων
νήπιον ἀντεβόλησ' ἑπταετε[ῖ] κλίματι.
συνγενέες γενέται τε ὁμοῦ, ὃν ἔθρεψαν, ἔθαψαν
Γάιον· ὢ μερόπων ἐλπίδες οὐ μόνιμοι.

II fere saeculi. — 2 ΕΠΤΑΕΤΕC corr. Miller, frustra tamen reconditiora quaerens. κλίνειν τινά i. e. *facere ut cadat aliquis.*

---

580. Incerti loci, nunc Veronae. C. I. 6222. Mihi descripsit Wilamowitz.

Σῆμα τόδ' Εὐδαίμων Διονυσίῳ, ὅν ῥ' ἕταρον ὥς
φίλατο καὶ Μούσαις ἔξοχα φιλαμένωι.
εἰ καί μοι θυμός, Διονύσιε, τείρεται αἰνῶς
ἀμφὶ σοί, ἀλλ' ἔμπης, οἷα πάρεστι, δέχου
ὕστατα δή, φίλε, δῶρα· τὰ δ' ἄλλα τοι, ὅσσα ἔοικε,
καὶ πάρος Εὐδαίμων δῶκε καὶ οἰχομένωι·
ζωὸν μὲν μεθέηκεν ἐλεύθερον, οὐδὲ πάροιθεν
οὔ σύγε ἐπειρήθης πώποτε δουλοσύνης·
ἦ γὰρ ἔης αὐτῶι κεχαρισμένος, ἔξετι παίδων
ἤπιος, ἐσλὸς ἰδεῖν, εὔνοος, ἀγχίνοος,
καρπαλίμως γράψαι σημή[ι]α δίπλοα φωνῆς
Ἑλλάδος εὖ εἰδὼς ἠ[δ]ὲ καὶ Αὐσονίων.

— — — — — — — — — — — —

I vel II saeculi. — 3 TEIPETAI Wilam. ΠΕΙΡΕΤΑΙ Maffei. — 11 sq. difficile dictu est quam inepte Franz distinxerit. — Post v. 12 apodosis videtur periisse ad protasin ζωὸν μέν v. 7 referenda.

---

581. Romae. C. I. Add. III 6687 b.

..... *ius Euandri l(ibertus) Satur(us).*

Ῥώμη καὶ ξε]ίνωι κούφη πέλεν, ἥ σε μάκαιρα
ἐσθλῶν εἰ]ς οἶκον δεσποτέων ἔθετο.
εἰ φθιμένην, ξένε, πί]στιν ὁρᾷς Σατύροιο θανόντος,
ἀλλ' οὔπω] πίστις σῆς κατέδυ πόλεως.

I vel II saeculi. — Franzii et Keilii supplementis mea praetuli.

---

582. Romae. C. I. 6268.

Atimetus Pamphili Ti. Caesaris Aug. l(iberti) l(ibertus) Anterotianus sibi et Claudiae Homonoeae conlibertae et contubernali.

Ἡ πολὺ Σειρήνων λιγυρωτέρη, ἡ παρὰ Βάκχωι
καὶ θοίναις αὐτῆς χρυσοτέρη Κύπριδος,
ἡ λαλίη φαιδρή τε χελειδονὶς ἔνθ' Ὁμόνοια
κεῖμαι Ἀτειμήτωι λειπομένη δάκρυα,
τῶι πέλον ἀσπασίη βαιῆς ἄπο· τὴν δὲ τοσαύτην
δαίμων ἀπροιδὴς ἐσκέδασεν φιλίην.

permissu patroni.

Aetatem nomina produnt. — Sunt praeterea in eodem lapide quattuor epigrammata latina, quorum primum quod ad defunctae vitam pertinet huc transcribam:

Tu qui secura procedis mente parumper
siste gradum, quaeso, verbaque pauca lege.
illa ego quae claris fueram praelata puellis
hoc Homonoea brevi condita sum tumulo.
cui formam Paphie, Charites tribuere decorem,
quam Pallas cunctis artibus erudiit.
nondum bis denos aetas mea viderat annos,
iniecere manus invida fata mihi.
nec pro me queror hoc; morte est mihi tristior ipsa
maeror Atimeti coniugis ille mei.

---

583. Romae. C. I. 6196.

Ἑκτὸν ἐπ' εἰκοστῷ πλήσας ἔτος Ἄβγαρος ἔνθα
ταρχύθη, μοιρῶν ὡς ἐπέκλωσε μίτος·
οἷ φθόνος ὡς ἄδικός τις ἀπέσβεσεν ἀρχόμενον φῶς,
λυπήσας τὸ γένος καὶ φιλίους ἑτάρους.
τύμβον δ' Ἀντωνεῖνος ἑῷ θέτο τοῦτον ἀδελφῷ,
οἷσιν ὁ πρὶν βασιλεὺς Ἄβγαρος ἦν γενέτης.

Abgarus pater (v. 6), rex Edessenus Caracallae insidiis a. 217 occubuit. — 3 ΟΙ ὧι corrigunt nulla probabilitate; nam neque iota adscribitur aut ω forma utitur lapicida, et rei aptius est οἷ.

RELIQVA.

584. Romae. C. I. 6250.

Ἀσίδος ἀρχιερῆος [ἄγ]αν κλυτοῦ υἱέα Μίθρου,
Λούκιον ἀθλοθετῆρα πάτρης Σμύρνης ἐρατεινῆς,
εὐγένι[ο]ν, σοφίαισι κεκασμένον, ἔξοχον ἀνδρῶν,
Αὐσόνιον δάπεδον βωμός θ' ὅδε σῆμά τε κρύπτει.

ὁ κεινήσας τὸν βωμὸν ἢ ἄλλο [τι] ἐκ τοῦ τάφου, ἀποδώσει δήμῳ Ῥωμαίων δηνάρια πεντακιςχίλια.

III fere saeculi. — 1 ΑΙ | ΑΝ corr. Montfaucon. — 3 ΕΥΓΕΝΙΑΝ falso Brunck εὐγενίᾳ σοφίᾳ τε. Adiectivum fuisse sive εὐγενίδην sive εὐγένιον certum est. Εὐγενίδην nomen putabat Wilamowitz. — Mithras ἀρχιερεύς erat τῆς Ἀσίας ναῶν τῶν ἐν Σμύρνῃ i. e. eorum sacrorum quae ad τὸ κοινὸν τῆς Ἀσίας pertinebant, cui etiam ludi instituendi administrandique erant (Boeckh ad C I. 2741). Hinc ἀθλοθετήρ audit.

---

585. In agro Divionensi Gallorum urna; intus scripti versus. C. I. 6798.

Μίθρης ἐν ὀργάδι χῶμα τὸ σῶμα καλύπτει
Χυνδόνακτος ἱερέων ἀρχηγοῦ·
δυσ(σ)εβί[ας] ἀπέχου λύσι[ον] οἶκον ὁρῶ[ν].

Montfaucon qui in suspicionem vocavit titulum nescio an non erra-

verit. — 1 Μίθρης nomen hoc loco indeclinabile. — 3 ΔΥCΕΒΙΑΠΕΧΟΥΛΥC ΙΟΙΚΟΝ Franzii lectionem sequor licet non certam.

---

586. Florentiae. C. I. 6202.

Hic tumulata iacet Bacc]hi dei nota [sacerd]os
pastophorus]que deae Nilo[tidi, virgo p]udica,
nomine Ale]xandria, cui flo[rem atq]u[e] iuventae
robur P]arcarum nota sustu[lit i]nvida Diti.

Ἐνθά]δε Ἀλεξάνδρια κόρη, πρόπολος Διονύσου,
π]αστοφόρος τε θεᾶς Νειλωτίδος Εἴσιδος ἁγνῆς,
εἴκοσι δὶς πληρώσασα χρόνο[υς] κεῖται λυκαβάντων.

II vel III saeculi. — 1 suppl. Franz, 2 παστοφόρος Montfaucon, 3 χρόνον Iacobs, χρόνους legi posse adnotavit Franz. — 3 πλήσασα Iacobs, sed ignavus poeta quod in archetypo legerat εἴκοσι πληρώσασα mutare nescivit.

---

587. Vrbini, nunc Romae. C. I. 6238.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Μήπω γευσάμενος ἥβης ὤλισθον ἐς Ἅιδου
δάκρυα καὶ στοναχὰς λείψας αἰῶνι γονεῦσιν
δύσμορος, οὐδ' ἐνόησα βροτῶν ψαύσα[ς] βιότοιο.
ἑπτὰ μόνους λ[υ]κάβαν[τ]ας δ[ύ]ω καὶ μῆνας ἔζησα,
ὧν τρεῖς ἐξετέλουν Διονύσῳ ὄργια βάζων.
Ἡρόφιλον δ' ἐκάλουν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ.
ἔγνως, ὦ παροδεῖτα, τίς ἤμην· οὐκ ἐγενήθ[η]ν.

3 ΨΑΥΣΑΙ correxi. — 4 ΛΙΚΑΒΑΝΔΑΣΔΙΩ — 5 ὧν τρεῖς *ad menses refer*, Franz. — 7 extr. mystica quaedam odoratur Iacobs; intellege *vix me vivere sensi.* Tum narratis omnibus *mene vixisse? ne natus quidem sum.*

---

588. Romae. C. I. 6206.

Κεῖμαι Αὐρήλιος Ἀντώνιος ὁ καὶ
ἱερεὺς τῶν τε θεῶν πάντων, πρῶτον Βοναδίης,
εἶτα μητρὸς θεῶν καὶ Διονύσου καὶ Ἡγεμόνος·

τούτοις ἐκτελέσας μυστήρια πάντοτε σεμνῶς
νῦν ἔλιπον σεμνὸν γλυκερὸν φάος ἠελίοιο.
λοιπὸν μύσται εἴτε φίλοι βιότητος ἑκάστης
πάνθ' ὑπολανθάνετε τὰ βίου συνεχῶς μυστήρια σεμνά·
οὐδεὶς γὰρ δύναται μοιρ[ῶ]ν μίτον ἐξαναλῦσαι.
ἔζησον γὰρ ἐγὼ Ἀντώνιος οὗτος ὁ σεμνός
ἔτεσιν ζ', ἡμέραισιν ιβ'.
ἐποίησαν Αὐρηλεία Ἀντωνεία καὶ Αὐρήλιος Ὀνήσιμος
γλυκυτάτῳ τέκνῳ μνήμης χάριν.
θ(εοῖς) [κ](αταχθονίοις).

III fere saeculi. — 2 τῶνδε Iacobs; retinui τε quia qualem apodosis formam barbarus scriptor sibi figuraverit nescio. — 2 sq. distinguuntur Bona dea, Mater deorum, Dionysus, Iacchus, qui ἀρχηγέτης τῶν μυστηρίων τῆς Δήμητρος audit. — 6 prius εἴτε omissum esse vidit Welcker *Syll.* 58 *sive mystae sive profano cuique vitae generi addicti.* — 7 συνεχῶς adverbium pro adiectivo positum, fortasse ut duplex mysteriorum epitheton vitaretur. — 8 ΜΟΙΡΟΝ — 10 ἔτεσι νζ' Wilamowitz; at in lapide interpungitur post ἔτεσιν nec quidquam offensionis habet puer septennis Bacchicis mysteriis initiatus, cf. tit. praeced. — Subscriptum Θ. Χ.

---

589. Romae. C. I. 6218.

D(is) M(anibus) s(acrum).

Ἐνθάδε Γαιωνᾶς, ὃς κίστιβερ ἦν ποτε Ῥώμης,
καὶ δείπνοις κρείνας πολλὰ μετ' εὐφροσύνης,
κεῖμαι τῷ θανάτῳ μηδὲν ὀφειλόμενος.

Gaionas animula.

1 cistiferum recte Wilamowitz *mysticum popam* interpretatur. Num forte Ῥώμη (v. 1) dea intellegenda? — 2 facetum et hilarem se praedicat conmensalem. — 3 Muratori ΜΕΤΙΔΕΝΟΦΕΛΛΟΜΕΝΟϹ. Cf. ad epigr. attic. 132.

---

590. Aquis Sextiis. C. I. 6779.

Ῥουφείνης ἐμέθεν Πρόκλος πόσις ἐνθάδε κεῖται,
μοιράων βουλῇσι λιπὼν βίον ἠδ' ἐμὲ χήρην.
τεῦξα δέ [τ]οι μέγα σῆμα περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ
θνητὸν πάντεσσι, θύρας δ' ἐπέθηκα φαεινάς,

εἴδω[λό]ν [τ]' ἐθέμην πανομοίιον, [εἶ]μά τ' ἔθηκα,
οἷον ἔχων ῥητῆρσι μετέπρεπες Αὐσονίοισι,
ἔν τ' αὐτοῖς ὑπάτοις κλέος ἔλλαβες ἔξοχον ἄλλων·
ἀλλ' οὔτοι νόσφιν γε σέθεν ποτ[ὲ] κείσομαι αὐτή·
ὡς πρὶν δ' ἐν [ζ]ωοῖσιν ὁμὸ[ς] δόμος ἄμμι τέτυκτο,
ὣς καὶ τεθνειῶτας ὁμὴ σορὸς ἀμφικ[αλύψει.

III fere saeculi. Proclum consulem fuisse (Proclum Pontianum a. 238) nescio an non recte Franz ex v. 7 conlegerit. — 3 ΙΟΙ — 5 ΕΙ ΔΩ\. ΝΓ — 9 ΣΩΟΙΣΙΝ — ΟΜΟΔΟΜΟΣ correxit omnia Stephani *Ind. lect. Dorpat.* 1849 p. 6. — 5 ΣΗΜΑ σχῆμα Stephani. — 8 ΠΟΤΙΚΕΙΣΟΜΑΙ legunt nullo sensu. — 10 versus ex parte homericus, cf. epigr. Att. supra n. 173 v. 21.

---

591. Ostiae. Visconti *Annal. Inst.* 1859 p. 235.

Θ Ω

Ἐνθάδε Νεῖλος κεῖται, ἀνὴ[ρ π]ροφερέστατος ἀνδρῶν,
ῥητορικός, μέγα θαῦμα, φέρων σημεῖον ἐφ' αὐτῷ,
ἡσύχιος, κεδνὸς καὶ μείλιχος ἠδὲ σοφιστής.

II vel III saeculi. — Praescriptas litteras Θ. Ω. non explico; nihili enim sunt θεαὶ Ὧραι. — 1 ΑΝΗΙΡΡΟΦ — 2 *hic ego iaceo tumulo vel monumento* (σημεῖον) *superinposito.*

---

592. Neapoli. C. I. 5821.

D. Servili D. l. Apolloni medici Servilia D. l. Ambrosia fecit patrono suo et sibi et suis.

Ὧδ' Ἐπάφου γέννημα, σοφοῖς ἐπ[ι]είκελος ἀνὴρ
κεῖμαι, Ῥωμαίων σπέρμα πολυκτεάνων,
κληζόμενος Δέκμος Σερουίλιος, εἰς ἔτη ἐλθὼν
ἐννέα που δεκάδων καὶ τρία, ὡς ἔλεγον.

II saeculi. — Latinis nominibus praecessit fortasse *dis manibus.* — 1 ΕΠΕΙΚΕΛΟϹ — 4 ὡς ἔλεγον inepte explicant *ut dicebant.* Immo ipse ad nonagesimum tertium annum se perventurum esse praedixerat, sicut Diophantus astrologus Ἑρμογένην τὸν ἰατρόν - εἶπε μόνους ζωῆς ἐννέα μῆνας ἔχειν A. P. XI 114. Studebat igitur Servilius non solum medicae arti sed etiam astrologiae.

***593.** Romae. C. I. 6297.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Ἔν τε φίλοισι φίλοιο καὶ ἰητῆρος ἀρίστου
παιδείης θ' ἱερῆς ἐγγύθεν ἁψαμένου
σῶμ' Ἀσκληπι[άδα]ο καὶ υἱέος ἐνθάδε Βήρου,
ὡς ἐπέτελλε φίλοις, εἷς ὅδε τύμβος ἔχει.

Λ. Φοντείῳ Φόρτι Ἀσκληπιάδῃ τῷ γένει Ἐφέσιον, βιώσαντι ἔτεσιν $\overline{μ}$, μησὶν $\overline{β}$, ἡμέρ(αις) $\overline{κε}$, ὥρ(αις) $\overline{ζ}$, Ἐγνατία Βρισηὶς σύμβιος μνήμης χάριν.

II fere saeculi. — 3 ΑϹΚΛΗΠΙΛΛΟ legi, reliqui ΑϹΚΛΗΠΙΑΔΟΥ. — In subscriptis legi Α. ΦΟΝΤΕΙω, sed diffido. Dein certa est neque ultra solitum vitiosa lectio Ἐφέσιον pro Ἐφεσίῳ.

***594.** Apud Romam. C. I. 6208.

Ἀνέρες, οἳ πάρος Αὐσονίων πέδον εἴχετε, ξεῖνοι,
βαιὸν ἐπὶ τραφερῇ χθονὶ δερκόμενοι τόδε δῶμα
ἀνδρὸς ὀπιζομένου Ζηνὸς νόον αἰγιόχοιο,
ὅς ποτ' ἔδειξε βροτῶν πολυπλάγκτοισιν πραπίδεσσιν
ψυχὴν ἀθανάτην κἀγήραον ἐκ Διὸς αἴσης,
μάρτυρα Φοῖβον ἀμύμ[ω]σιν σελίδεσσι χαράξας.
οὐδ' ἄρα θνητὸς ἔην, ὑπ' ἀνάγκης δ' ὑψιμέδοντος
τύμβῳ εἰναλέῳ πεπεδημένος ἤνυσεν οἶμον·
ἐκ ῥεθέων δ' ἅμα στείχων σεμνὸν ἔβη Διὸς οἶκον,
Λητοίδῃ καὶ Μούσαις βωμὸν ὑπ' ἠέρι τεύξας·
εἰητὴρ δ' ἅμ' Ἀσκληπιάδης μακάρων τρίβον ἤει,
χρημοσύνην δ' ἔλιπεν πολυκήριον ἐν νεκύεσσιν.

IV saeculo vix antiquius epigramma pessimum, cuius praeter numerorum sordes nota epithetorum ampullas. — 1 οἵπερ ἐς Αὐσ. Iacobs. — 4 de animae inmortalitate scripsisse videtur librique exordium a Phoebo medicae artis patrono repetiisse. — 6 ΑΜΥΜΝΙϹΙΝ aperta lapidis lectio; describens vero notavi litteras ΝΙ ex ω posse corruptas esse. Itaque ἀμύμωσιν soloecam formam quam Iacobsii ἀμυμόνεσιν reponere malui. — 8 σιγαλέῳ Iacobs. εἰναλέῳ non meliore corriges iure quam Πραιτωρεανόν similia. — 9 ἀναστείχων Iacobs sine causa: *vix tumulum ingressus ad caelum evectus est.* — 11 fuit igitur medicus philosophus.

***595.** Romae. C. I. 6265.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Στήλην ἔθηκαν Νικομήδει συνγενεῖς,
ος ἦν ἄριστος ἰητρός, ἐν ζωοῖς ὅτ' ἦν,
πολλούς τε σώσας φαρμάκοις ἀνωδύνοις
ἀνώδυνον τὸ σῶμα νῦν ἔχει θανών.
εὐψυχῶ Νικομήδης, ὅστις οὐκ ἤμην καὶ ἐγενόμην, οὐκ εἰμὶ καὶ οὐ λυποῦμαι, ζήσας ἔτη μδ̄ καὶ ἡμέρας κγ̄.

II fere saeculi. — Ab initio ex solius Thorlacii auctoritate praecedit nomen Χειρίσοφος, quod neque nunc legitur neque unquam opinor in hoc quidem lapide scriptum fuit.

---

596. Ravennae. C. I. 6735.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Τὴν σεμνῶς ζήσασαν ἀμώμητόν τε σύνευνον
Παυλεῖναν φθιμένην ἐννεακαίδεκ' ἐτῶν
Ἀνδρόνικος ἰητρὸς ἀνὴρ μνημή[ι]α τίνων
τήνδε παννστατ[ί]ην [στήσα]το μαρτυ[ρίην.

II vel III saeculi. — 3 ΜΝΗΜΗΝ | ΑΤΙΝCWΝ corr. Wilamowitz. — 4 suppl. Brunck.

---

597. Romae. C. I. 6216.

Νικαίης προλιπὼν Βιθυνίδος ὢν ἔτι κοῦρος
ἄστυ κλυτὸν γαίην ἦλθον ἐς Αὐσονίων·
Ῥώμη δ' ἐν ζαθέῃ ψήφο[υς] καὶ μέτρα διδάξα[ς
μνῆμ' ἔλαχον Βασιλεὺς ἔργον ἐμῆς πραπίδο[ς.

III fere saeculi. — Basileus Romae mathematicen profitebatur. — 4 intellego: *sepulcrum nactus sum, quod mihi ex ingenio quaestu facto ipse conparavi.*

***598.** Romae. C. I. 6211.

Πατρὶς μὲν ζαθέη Ῥώμη, Βασιλεὺ[ς] δὲ πατήρ μοι,
Ἀττίκιλλα δ' ἐγὼ λεγόμην, καλὸν οὔνομα μητρός·

κουριδίῳ δὲ πόσει παῖδας λίπον ἡβώοντας
τέσσαρας, οἵ με νέαν τῷδ' ὑπέθεντο τάφῳ.

Litterae admodum recentes. — 1 ΒΑϹΙΛΕΥΔΕ lapis. Basileum hunc Franz eundem esse putat mathematicum, cuius epitaphium vide tit. praeced., firmarique opinatur coniecturam *mentione* ζαθέης 'Ρώμης *in utroque titulo facta.* At Nicaeensis ille si domum Romae condidisset, vix nullam uxoris filiaeve in epitaphio eius mentionem inveniremus, et ζάθεος adiectivum, quod omnibus pari iure oppidis tribuebatur, quidni in duobus romanis titulis Romae tribui putabimus?

---

599. Catanae. C. I. 5649 h.

Βαιὸν ἐμὲ Νύμφαις ἔργον κάμ[εν . . . .
οὐ γάρ μοι σθεναρὴν χεῖρ' ἐπέ[οικε φέρειν·
ἀλλ' ἐν ἐμοὶ καμάτων εὗρεν τέλ[ος, εὗρε δὲ τύμβον
ἀγχόθι λαινέης αὔλακος ὑδρο[φόρου,
τὴν αὐτὸς ποίησεν ἐς ἠέρα πολλ[ὸν ἀείρας
νᾶμα φέρειν καθαρὸν ἐνναέται[ς Κατάνης.

III vel IV saeculi. In postica lapidis parte titulus latinus scriptus de reficiendo aquaeductu, quem etiam recentiorem esse vidit Castelli. — 1 sq. dubia restitutio. Wilamowitz v. 1 κάμ[εν Αἰτναίαισιν] et v. 2 χεῖρ' ἐπέ[θηκε Δάμις]. At probabilius nomen architecti in ipso versu primo positum fuisse. Fortasse haec fuit sententia: *exiguum me opus omnium postremum fecit* ὁ δεῖνα, *quoniam ad me conficiendum non robusta manus opus erat sed sufficiebat manus maioribus ceteris operibus defetigata. Et invenit in me operum omnium finem et exitum, invenit enim sepulcrum.* Verba sunt labri, quod architecto opere confecto mortuo honoris causa sepulcro datum erat. — 3 supplevit Wilamowitz, 4 Franz, 5 ego, 6 Iacobs.

***600.** Neapoli. C. I. 5820 b.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Ἐνθάδε κεῖται ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων
Πομπήιος Διοκλῆς τέρματ' ἔχων σοφίης.

II vel III saec. — 1 clausula homerica. — 2 sic lapis; legebatur τέρμα τυχών.

***601.** Romae. C. I. 6230.

Τὸν σοφίῃ προὔχοντα καὶ εὐτεχνίης ἀροτῆρα,
τὸν πατέρ' ἡμέτερον πολλοῖσι χρόνοις γεγαῶτα,
τὸν τρὶς ἀριστεύσαντα, σὺν ἐντείμοισι φίλοισι
Εὐτόνιοι παῖδες πατέρ' Εὐτόνιον τεθνεῶτα
πολλάκις ὑμνήσωμεν ἐν⟨α⟩ὶ στήλαισι γραφέντα.

II vel III saec. — 1 ϹΟΦΙΗϹ lapis, σοφίῃ Brunck. Fortasse poetae alicuius locum male imitatus scriptor σοφίης dederat. — 3 notavit Franz τρίς sensu tralaticio perperam cum verbo positum conparatque τρὶς ἀριστεύς.

***602.** Romae. C. I. 6324.

. . . . χρησ]τῷ πρὸς πάλην
. . . . κὰν ἱ]μᾶσι τεχνείτῃ τόνδε
κλειν]ῆς Ὀφελλίῳ θαν[όντι φῶς] πάτρας
μνείας [ἕκητι τεῦξε] Μάρκελλος τάφον.

II saeculi. — Titulus, si quidem vera fere supplevi, haud vulgari verborum ordine insignis. Ex meo apographo, neque errari potuit in re aperta, certa sunt v. 2 ΛΑϹΙ et v. 3 ΠΑΤΡΑϹ, quae temere mutavit Franz. Obscurius est quomodo versus distributi fuerint in lapide a sinistra mutilo.

***603.** Romae. C. I. 6231.

Κῆρυξ καὶ τάφος εἰμὶ βροτοῦ πάρος ἀρχεχόροιο
Εὐτύχους αἰάζων κῆρα μινυνθάδιον,
ὃς θνητοῖς ψυχὴν πείσας ἐπὶ σώμασιν ἐλθεῖν
τὴν αὐτοῦ, μέλεος, οὐκ ἀνέπεισε μένειν.

II vel III saeculi. — 1 choragus fuit Eutyches. — 2 cave corrigas μινυνθαδίην. — 3 sq. sententia arguta parum bene expressa. Explicat Wilamowitz: *is qui mortalibus corporibus animam (alienam) indidit, suam tenere non potuit.* Sed haec si recte intellego non coryphaei sunt sed chorodidascali vel poetae; intellego: *qui cum animos audientium curis distractos ad corpora revocaret, suum (i. e. suam animam) ne manere quidem in corpore cogere posset.*

---

604. Romae. Ectypo usus edidi *Bullet. arch.* 1873 p. 49.

Σμυρναῖος Μοσχιανός, ἐπεὶ θάνον, ἐνθάδε κεῖμαι,
κωμῳδός, καὶ τοῦτο διακρίνει γε τὸ σῆμα·
Μαρκιανὸς δέ μ' ἔθαψε καὶ ἐκήδευσεν, ὁδῖται,
μήτε νεκὺν προλιπών, μήτ' ἐν ζωοῖς ἔτ' ἐόντα.
νοσφισθεὶς βιότου δὲ τέλος καὶ μοῖραν ἔπλησα.

II saeculi. — Moschianus fortasse τῆς ἱερῆς συνόδου τῶν περὶ τὸν Διόνυσον τεχνιτῶν sodalis fuit, cf. Lueders *Dionys. Techniten* p. 94 sq. — 2 σῆμα fuerit πρόςωπον κωμικόν. — 3 ἐκήδευσεν augmenti syllaba male producta.

---

605. Messanae. C. I. 5629.

Παφιανὸς Πάφιος τῇδ' ὑπὸ γῇ λέλ[υ]με,
κωμῳδός, λιφθεὶς τὸν βιότου στέφανον.

1 ΛΕΛΙΜΕ — 2 τὸν στέφανον est graecus quem dicunt accusativus, *destitutus coronis quas in musicis certaminibus dum vivo referre solebam.*

---

606. Romae. C. I. 6209.

Τέρμα βίου τελέσας, παῖς [γ]άειος, ἐνθάδε κεῖμαι,
ἀσκήσας [πάσης] εἶδος ὑποκρίσεως·
ὀκτωκαίδεκ' ἔτη ζήσας Ἀσκληπιόδωρος
γῆς ὢν πρόσθε γόνος μητέρα γαῖαν ἔχω.

II vel III saeculi. — 1 ΠΑΙΣΤΑΕΙΟΣ vel ΠΑΙΣΤΑΙΟΣ apographa. Erraverunt quicunque patris nomen in his latere censebant; Asclepiodorus enim ut mimus servus erat utque servus nullius generis, sed *terrae progenies*, cf. A. P. VII 371 de Crinagorae servo γῆ μευ καὶ μήτηρ κικλήσκετο, γῆ με καλύπτει καὶ νέκυν. Neque ferri potest πλεῖστ' αἰνετός, quod Brunck, vel πλεῖστ' ἄξιος, quod Wilamowitz invenit, nam laudis vocabulo nullus hic locus est. Itaque quod v. 4 dictum est idem hoc loco παρ' ὑπόνοιαν positum existimo παῖς γάιος, sicut ex egregia Wilamowitzii coniectura Eur. *Herc.* 794 Σπαρτῶν ἵνα γάιος (cod. γένος) ἐφάνη χαλκασπίδων λόχος scribendum est. — 2 ΑΣΚΗΣΑΣ..... πάσης ἀσκήσας Casaubonus, quod mutato verborum ordine recepi.

---

607. Romae, nunc Cantabrigiae. C. I. 6243.

Δαίμοσιν εὐσεβέσιν Γαίου Ἰουλίου Καρακουττίου
ποίησεν Κασία τῷ τειμίῳ καὶ ἀξίῳ ἀνδρί·
πᾶσι φίλος θνητοῖς εἴς τ' ἀθανάτους δεισιδαίμων
κοιμᾶται Καρακοῦττις, ἔχων μνήμην διὰ παντός,
τέρψας σύνκλητον, ματρώνας καὶ βασιλῆας,
εὐφρανθεὶς ἐφ' ὅσον μοῖραι χρόνον ὥρισαν αὐτῷ,
εὐσεβίης ἕνεκεν δοξασθεὶς καὶ μετὰ λήθην.

III fere saeculi. — Mimum fuisse ex v. 5 optime conlegit Welcker (*Syll.* 83) coll. Ovid. *Trist.* II 501 *nubilis hos virgo matronaque virque puerque spectat et e magna parte senatus adest.* — 1 δαίμοσιν εὐσ. i. e. *dis manibus.* — Καρακοῦττις nomen simile porcelli nomini *Corocottae*, de quo vide Hauptii adnot. *Opusc.* II 178.

---

608. Romae. C. I. 6305.

Ἱστορίας δείξας καὶ χερσὶν ἅπαντα λαλήσας,
ἔμπειρος Βρομίοιο σοφῆς ἱερῆς τε χορείας,
συνπάσχων κείνοις [οἷσ]περ κεινεῖτο προςώποις.
κοσμήσας πᾶσαν θυμέλην διδαχαῖς πολυδόξοις,
οὗτος ὁ παιδίας θαλερῆς ἐνκώμια λίψας
κεῖτε δ[ὴ] γήρᾳ βεβαρη[μέ]νος· οὐκ ἔθανεν γάρ
ζώσης εὐρυχόροιο τέχνης ἀρεταῖσι μαθητῶν.

II vel III saeculi hoc est pantomimi epitaphium. — 3 ΚΕΙΝΟΙϹΠΕΡ corr. Osann. — 6 ΔΕ et ΒΕΒΑΡΗΝΟϹ corr. Salvinius.

---

609. Aquileiae in amphitheatro. C. I. 6750.

Τὴν πολλοῖς δήμοισι πάρος, πολλαῖς δὲ πόλεσσι
δόξαν φωνάεσσαν ἐνὶ σκηναῖσι λαβοῦσαν
παντοίης ἀρετῆς ἐν μείμοις, εἶτα χοροῖσι,
πολλάκις ἐν θυμέλαις, ἀλλ' οὐχ οὕτω δὲ θανούσῃ
τῇ δεκάτῃ Μούσῃ τὸ λαλεῖν σοφὸς Ἡρακλείδης
μειμάδι Βασσίλλῃ στήλην θέτο βιολόγος φώς,
ἣ δὴ καὶ νέκυς οὖσα ἴσην βίου ἔλλαχε τειμήν,
μουσικὸν εἰς δάπεδον σῶμ' ἀναπαυσαμένη.
ταῦτα οἱ σύσκηνοί σοι λέγουσιν· 'εὐψύχει Βάσσιλλα· οὐδεὶς ἀθάνατος.'

III fere saeculi. Quae de Bassillae aetate honoribusque Franz Petrettino et Reinesio ducibus disputat futilia omnia. — 4 θανούσῃ dativus accusativum λαβοῦσαν (v. 2) excipit. Ceterum conferunt Philistionis epitaphium A. P. VII 155 πολλάκις ἀποθανών, ὧδε δ' οὐδεπώποτε. — 5 λαλεῖν σοφός vocatur Heraclides βιολόγος vel ἠθολόγος, quod nescio cur Franzio placuerit de gestibus intellegere. — 8 μουσικὸν δάπεδον i. e. amphitheatri, ubi repertus titulus.

---

610. Romae. C. I. 6306.

. . . . βιό[τ]ε[υ]ον
πάντες γά[ρ μ' ἐπό]θουν, ἤμην γὰρ πᾶσι προςηνής,
καὶ στεφάνους ἐφόρουν, πολλ[οῖς δὲ μύ]ροισιν ἐχρώμην,
καὶ [μ]ε[τὰ δόρπον] ἐκοιμώμην κλισ[μ]ῷ [ἐνὶ καλῷ.
ἐνδεδύμην δὲ τὸ σῶ[μ' ἐσθήμα]σι χρώμασι θείοις,
κάλλος ἔχουσα τύποισ[ι] ταφῆς ἔτυχον μετὰ τοῦτο,
καὶ ζῶ κοὐκ ἔθανον τοῖον [ἔχουσα] τάφον.

1 ΛΑΒΙΟΙΕΙΟΝ corr. Welcker, qui etiam vv. 2, 5, 7 restituit. — 3 πολλοῖς δ' ἑτάροισιν Welcker. — 4 ΚΑΙΓΛΕ καὶ μὲν ἀγαστὸν ἐκοιμώμην κλισμῷ περιχρύσῳ idem; καὶ μετὰ τῶν (i. e. ἑτάρων) μὲν ἐκ. κλισμῷ ἐνί καλῷ Franz; at inpudenter ne meretrices quidem publice loquentes invenies. Ego nihil nisi temporis notam requiro, quae δείλης μέν an μετά δόρπον fuerit nescio. — 6 τύποι sunt *vultus*, quod contra interpretes monendum.

---

611. *Duplici inscriptioni latinae prope Romam repertae sex versus graeci dicuntur adiecti esse, ex quibus duos qui sequuntur litteris minusculis edidit Sirmondus in notis ad Sidonium p. 160.* C. I. 6274.

Θρέψε πάτρη Ῥώμη κλυτὸς ἡνίοχος Πολυνείκης
υἷε δύο Μακάριν Τατιανόν τε κάσιν.

Latini duo tituli sunt Tatiani et Polynicae aurigarum, qui apud omnes quattuor factiones vicerant.

---

612. Romae. C. I. 6234.

Ζωίλος ἡνιόχων προφερέστατος ἐνθάδε κεῖται.

---

613. Romae. Sarcophagi anaglypho poeta cum Musa bis expressus, sub sedili persona scenica. C. I. 6287.

Μ. Σεμπρώνιος Νεικοκράτης.

Ἤμην ποτὲ μουσικὸς ἀνήρ,
ποιητὴς καὶ κιθαριστής,
μάλιστα δὲ καὶ συνοδείτης.
πολλὰ βυθοῖσι καμών, ὁδηπορίες δ' ἀτονήσας,
ἔνπορος εὐμόρφων γενόμην, φίλοι, μετέπειτα γυναικῶν·
πνεῦμα λαβὼν δάνος οὐρανόθεν τελέσας χρόνον ἀνταπέδωκα,
καὶ μετὰ τὸν θάνατον Μοῦσαί μου τὸ σῶμα κρατοῦσιν.

II saeculi. — Fuit Sempronius sacrae synodi sodalis, eius fortasse quam Τραιανὴν Ἀδριανήν adpellatam Romae fuisse scimus, cf. Lueders *Dion. Techn.* p. 95. Postea cum non iam lucri quidquam faceret ex studiis musicis, ad magis lucrosa se convertit negotia (v. 5). Denique quas a puero adamaverat Musae eo potiuntur eumque tumulo tegunt (v. 7); nam *musae* sunt versus sepulcro inscripti. — vv. 1 - 3 utrinque anaglyphis cinguntur, quo ineptius Franz hexametros videtur instituisse.

***614.** Romae. C. I. 6260.

Εὐφρανθεὶς συνεχῶς γελάσας παίξας τε, τρυφήσας
καὶ ψυχὴν ἱλαρῶς πάντων τέρψας ἐν ἀοιδαῖς,
οὐδένα λυπήσας, οὐ λοίδορα ῥήματα πέμψας,
ἀλλὰ φίλος Μουσῶν, Βρομίου Παφίης τε βιώσας,
ἐξ Ἀσίης ἐλθὼν Ἰταλῇ χθονὶ ἐνθάδε κεῖμαι
ἐν φθιμένοις νέος ὤν· τοὔνομα Μηνόφιλος.

II fere saeculi. — Franz unde actorem comicum fuisse rescierit non adsequor.

---

615. Senae Gallicae. Ex Henzeni apographo C. I. 6309 b. Vtor Bormanni ectypo.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Ἤμην ὡς ἤμην φωνὴν καὶ πνεῦμα καὶ εἶδος,
ἀρτιτόκου φωτὸς ψυχίον ἐνθόθ' ἔχων,
αἴσιος ἐμφιλότητι καὶ ὄλβιος ἐμπραπίδεσσι,
μηδὲν ἄγαν φρονέων, θνητὰ δὲ πάνθ' ὁρόω[ν,

ἦλθον, ἀπῆλθον ἄμεμπτος, ἃ μὴ θέμις, οὐκ ἐδόκευσα,
εἴτ' ἤμην πρότερόν, εἴτε χρόνοις ἔσομαι·
παιδεύθην, παίδευσα, κύτος κόσμοιο πέδησα,
θείας ἐξ ἀθανά[τ]ων φωσὶ φράσας ἀρετάς.
κεῦθι γαῖα φίλη με· τί δ' ἁγνὸν ὅμως ὄνομ'; [ἤ]μην
πᾶσι Φίλητος ἀνὴρ τῆς Λυκίης Λιμύρων.

II vel III saeculi. — Epitaphium est ludimagistri disciplinae ut videtur Pythagoricae. — 2 alteram pentametri partem a lapidario post v. 10 sculptam in suum locum revocavit Welcker *Mus. Rh.* VI 97. — *ἀρτιτόκου animulam habens tamquam pueri modo nati.* φωτός vocabulo et hic abutitur et v. 8. — 7 *vitae monstrum superavi.* — 8 ΑΘΑ ΝΑΘΩΝ — 9 ΟΝΟ | ΝΗ^Η Henzen, ΟΝΟ | ΜΑΜΗΝ Bormann; corr. Wilamowitz, unde v. 10 *Φίλητον* nomen feci, quod ex haud insolito lusus genere simul adiectivi vice fungitur, cf. epigr. Thebanum supra n. 502 *φέρω δ' ἐν γαστέρι φῶτα Νήδυμον ὕπνον ἔχοντα.* Mitto Welckeri et Franzii conmenta.

***616.** Romae. C. I. 6291.

D. M. Didio Taxiarche lib(erto) fidelissimo.

Τυτθὸν ἐμὸν παρὰ τύμβον ἐπεὶ μόλες, ὦ ξένε, βαιόν
στῆσον ἴχνος παύροις γράμμασιν εἰςορόων·
ζωὸς ἐὼν [Μούσαισιν ὁ]μείλεον· ἐν δέ τε παίδων
εὐγενέων ἱερῆς ἦρξα διδασκαλίης·
καὶ δὴ καλεύμην Ταξιάρχης ἐν βροτοῖς·
οὐ γὰρ ἐν ἑξαμέτροισιν ἥρμοσεν τοὔνομ' ἐμόν.

II saeculi. — In praescriptis lapis ΤΑΧΙΑΡCΗΕ. — 3 ΕΩΝΜΕΙΛΕΟΝ erravit lapicida. Suppleverunt *βασιλεῦσιν* Franz, *ἀγαθοῖσιν* Gerhard, paullo elegantius *πολλοῖσιν* Buecheler (scil. *γράμμασιν*), quae per ludum opponerentur *παύροις γράμμασιν* lapidis (v. 2). Simplicius tamen videbatur quod posui. — 5 senarius cum pro hexametro sit excipitur pentametro.

---

617. Romae. C. I. 6212.

Υἱὸς ἐγὼ λεγόμην Ἀγαπωμενοῦ, ᾧ με μιγεῖσα
Κουίντα τέκεν θαλερὴ Ῥηγίῳ ἐν διερῷ·
ἐνδυκέως δὲ τρέφοντες Ἀτείμητόν με κάλεσσαν·
δῶρα δὲ Μουσάων καὶ βρέφος ὢν ἀγαπῶν

δωδεκέτης ἦλθον Ῥώμην, φίλε, τῆς με καλύπτει
ἥδε νέον βῶλος, πατρὶ λιπόντ' ἄχεα.

II saeculi. — 3 post *κάλεσσαν* distinxi cum Franzio; intellege *musicam ut excolerem indolem Romam profectus sum.*

***618.** Romae ad portam Salariam. Anaglypho exsculptus puer togatus sinistra manu volumen tenens. Ad utrumque imaginis latus versus graeci, infra titulus latinus et epigrammata graeca scripta sunt. Visconti *Il sepolcro del fanciullo Quinto Sulpicio Massimo.* Roma 1871. Henzen *Bullet. arch.* 1871 p. 98 sqq.

Deis Manibus sacrum.

Q. Sulpicio Q. f. Cla(udia) Maximo, domo Roma, vix(it) an(nos) XI, m(enses) V, d(ies) XII. Hic tertio certaminis lustro inter graecos poetas duos et quinquaginta professus favorem quem ob teneram aetatem excitaverat in admirationem ingenio suo perduxit et cum honore discessit. Versus extemporales eo subiecti sunt, ne parent(es) adfectib(us) suis indulsisse videant(ur). Q. Sulpicius Eugramus et Licinia Ianuaria parent(es) infelicissim(i) f(ilio) piissim(o) fec(erunt) et sib(i) p(osterisque) s(uis).

Κ(οίντου) Σουλπικίου Μαξίμου καίριον.
Τίσιν ἂν λόγοις χρήσαιτο Ζεὺς ἐπιτιμῶν Ἡλίῳ ὅτι τὸ ἅρμα ἔδωκε Φαέθοντι.

Ἡμετέρου κόσμοιο φαεσφόρον ἁρμελατῆρα
οὐχ ἕτερον πλὴν σεῖο θεοὶ ποίησαν ἄνακτες·
τίπτε κακόφρονα θῆκες ἐφ' ἀψίδεσσιν Ὀλύμπου
υἱέα καὶ πώλων ἄφατον τάχος ἐγγυάλιξας,
ἡμετέρην οὐδ' ὅσσον ὑπο(δ)δείσας ἐπαρωγήν;
οὐ τάδε πιστὰ θεοῖς σέο δήνεα· ποῖ Φαέθοντος
εὐσταθὲς ἅρμα φορεῖτο; τί σοῦ πυρὸς ἀκ[α]μάτοιο
φλὸξ ἄχρι καὶ θρόνον ἦλθεν ἐμὸν καὶ ἐπ' εὐρέα κόσμον;
μίγνυτο καὶ κύκλοισιν ὑπερμενὲς ἄχθος ἀπ' εἴλης·
Ὠκεανὸς χέρας αὐτὸς ἐς οὐρανὸν ἠέρταζε,
τίς ποταμῶν οὐ πᾶσαν ἀνεξηραίνετο πηγήν;
καὶ σπόρος ἐς Δήμητρα καταίθετο, καί τις ἄπλατον
ἀζαλέην ἔκλαυσε παρὰ δρεπάναισι γεωργός,
σπείρων εἰς ἀχάριστα μάτην θ' ὑπὸ κυφὸν αροτρον
ταῦρον ὑποζεύξας ὑπό τ' ἀστέρα βουλυτοῖο

κάμψας ἄρρενα γυῖα σὺν ἀχθεινοῖσι βόεσσι·
γαῖα δ' ὑπέστενε πᾶσα κακόφρονος εἵνεκα κούρου.
καὶ τότ' ἐγὼ πυρὶ φέγγος ἀπέσβεσα· μηκέτι παιδός
μύρεο λυγρὸν ὄλεθρον, ἑοῦ δ' ἔχε φροντίδα κόσμου,
μή ποτε χειρὸς ἐμῆς φλογερώτερον ἔγχος ἀθροίσῃς.
γίνωσκ' οὐρανίοιο Διὸς νόον· οὐ μὰ γὰρ αὐτήν
Ῥείην ἄλλο τ[ι τ]οῦδε κακώτερον ἴδεν Ὄλυμπος·
κόσμος ἐμὸς σὴ πίστις ἔφυ μεγακύδεος ἔργου.
οἰχέσθω τὰ πάροιθε, τὰ δ' ὕστερα φροντίδι κεῦθε·
οὐ σὸς ἔφυ· πώλων γὰρ ἀπείριτον [ο]ὐ σθένος ἔγνω,
ῥυτήρων οὐδ' ἔσχε πολυφραδὲς ἔργον ἀνύσσαι.
ἔρχεο νῦν, πάλι κόσμον ἐποίχεο, μὴ τεὸν εὖχος
ἀλλοτρίαις παλάμαισι πόρῃς ἀμένηνα πονήσας·
μούνῳ σοὶ πυρόεντος ἐπειγομένῳ κύκλοιο
ἀντολίη καὶ πᾶσα καλὸς δρόμος ἔπλετο δυσμή·
σοὶ τόδε πιστὸν ἔδωκε φέρειν νόος, ἄφθιτον εὖχος.
φείδεο γῆς καὶ παντὸς ἀριπρεπέος κόσμοιο,
ἴσχε δρόμον μεσάταισιν ἐπ' ἀψίδεσσιν Ὀλύμπου·
ταῦτα πρέποντα θεοῖς, ταῦτ' ἄρκια· μαίεο, δαῖμον,
μιλίχιον πάλι φέγγος· ὁ σὸς πάις ὤλεσε πουλύ·
καὶ τὸν ἀπειρέσιον μέγαν οὐρανὸν αὐτὸς [ὅ]δευε,
ἥμισυ μὲν γαίης νέρθεν, τὸ δ' ὕπερθε τανύσσας·
οὕτω γὰρ πρέψειε τεὸν φάος Οὐρανίδαισι,
καὶ φωτῶν ἀκάκωτος ἀεὶ λειφθήσεται εὐχή,
πρηυμενῆ δ' ἕξεις Ζηνὸς νόον· ἢν δ' ἑτέρη τις
λείπηται σέο φροντὶς ἀταρβ[έ]ος, ἵστορες αὐτοί
ἀστέρες ὡς πυ[ρό]εντος ἐμοῦ μ[έ]νος αἶψα κεραυνο[ῦ]
ὠκύτερον πώλων . . . . . δέμας . . . .

Ἐπιγράμματα.

a. Μοῦνος ἀπ' αἰῶνος δύο καὶ δέκα παῖς ἐνιαυτῶν
Μάξιμος ἐξ ἀέθλων εἰς Ἀίδην ἔμολον·
νοῦσος καὶ κάματός με διώλεσαν· οὔτε γὰρ ἠοῦς,
οὐκ ὄρφνης μουσέων ἐκτὸς ἔθηκα φρένα.
λίσσομαι, ἀλλὰ στῆθι δεδουπότος εἵνεκα κούρου,
ὄφρα μάθῃς σχεδίου γράμματος εὐεπίην,
εὐφήμου καὶ λέξον ἀπὸ στόματος τόδε μοῦνον
δακρύσας· ʽεἴῃς χῶρον ἐς ἠλύσιον·

ζωούσας ἔλιπες γὰρ ἀηδόνας, ἃς Ἀιδωνεύς
οὐδέποθ' αἱρήσει τῇ φθονερῇ παλάμῃ.

b. *Βαιὸν μὲν τόδε σῆμα, τὸ δὲ κλέος οὐρανὸν ἵκει,*
Μάξιμε, Πειερίδων ἐξέο λειπομένων·
νώνυμον οὐδέ σε μοῖρα κατέκτανε νηλεόθυμος,
ἀλλ' ἔλιπεν λήθης ἄμμορον εὐεπίην.
οὔτις ἀδακρύτοισι τεὸν παρὰ τύμβον ἀμείβων
ὀφθαλμοῖς σχεδίου δέρξεται εὐστιχίην·
ἄρκιον ἐς δόλιχον τόδε σοι κλέος· οὐ γὰρ ἀπευθής
κείσεαι οὐτιδανοῖς ἰδόμενος νέκυσι·
πουλὺ δὲ καὶ χρυσοῖο καὶ ἠλέκτροιο φαεινοῦ
ἔ(σ)σετ' ἀεὶ κρέσσων ἣν ἔλιπες σελίδα.

Annus est p. Chr. n. 94, coll. Censorin. *de die nat.* c. 18 *rursus tamen annus magnus per Capitolinos agonas coeptus est diligentius servari, quorum agonum primus a Domitiano institutus fuit duodecimo eius et Ser. Cornelii Dolabellae consulatu* (a. 86); quod certamen cum teste Suetonio (*Dom.* c. 4) quinquennale esset, tertium lustrum (v. tit. lat.) a. 94 conditum est. In hoc certamine inter quinquaginta duos poetas graecos Sulpicius undenarius puer suos versus, qui supra scripti sunt, recitavit; non primas eum tulisse rectissime Henzen (p. 104) ex verbis *cum honore discessit* conclusit; immo *ob teneram aetatem* iudicum favorem excitaverat, patris, hominis liberti, admirationem quod excitavit ingenio suo, nihil mirum: nos scire iuvat non omnes tunc graecas Musas tam misere balbutiisse. — Versus ex tempore dicti (καίριον i. e. τὸ ἐκ καιροῦ λεγόμενον) infimae notae sunt quod nescio an nemo melius persenserit quam qui interpungendi munus susceperit. Idem argumentum haud sane suave Lucianum tractavisse (*deor. dial.* XXV) adnotavit Visconti, tractavitque ut par est paullo melius. Quaedam tamen res apud utrumque ita concinunt, ut cum Lucianum a puero didicisse ridiculum sit creditu, vulgare hoc et in rhetorum scholis decantatum argumentum fuisse pateat; cf. Luc. 1 μειρακίῳ ἀνοήτῳ πιστεύσας τὸ ἅρμα coll. Sulpic. v. 3 sq., Luc. *ibid.* καὶ ὅλως οὐδέν, ὅτι οὐ ξυνετάραξε καὶ ξυνέχεε· καὶ εἰ μὴ ἐγώ, ξυνεὶς τὸ γιγνόμενον, κατέβαλον αὐτὸν τῷ κεραυνῷ οὐδὲ λείψανον ἀνθρώπων ἐπέμεινεν ἄν coll. Sulp. v. 11 et 18; denique Luc. 3 ἐς δὲ τὸ λοιπόν, ἤν τι ὅμοιον παρανομήσῃς... αὐτίκα εἴσῃ ὁπόσον τοῦ σοῦ πυρὸς ὁ κεραυνὸς πυρωδέστερος coll. Sulp. v. 40 sqq. Ovidium, quem nec Sulpicius neglexit, saepius sequitur Lucianus. — Numeri admodum celeres; nullius versus plus duo spondei sunt, qui ter in secundo quartoque (v. 2. 5. 11), bis in secundo tertioque, semel in primo quartoque, semel denique in primo secundoque pede inveniuntur; spondeis carent omnino

quindecim versus, v. 34 praeterea in anaphora σπονδειάζει. Bucolicae caesurae duodetriginta sunt exempla, quorum novem post sententiam gravius incisam, duo ante spondiacum exitum. — 3 θῆκες retinui incertus lapidario an puero tribuam plebeiam formam. — 4 legebatur ἐγγυαλίξας. — 7 ΑΚΜΑΤΟΙΟ Visconti spreta coniectura ἀκμαίοιο recte scripsit ἀκαμάτοιο, et sic Orph. fr. 6, 13 ed. Herm. Ζεὺς ἀκαμάτου πυρὸς ἀκμή. — 9 ἀπειλῆς legebatur; corr. Sauppe *Goett. gel. Anz.* 1871 p. 1036; idem κύκλους recte intellegit *corpora caelestia.* — 10 fortasse ex Ovidii *Met.* II 270. — 12 ἐς Δήμητρα i. e. *in terra,* cf. Ovid. II 212 *pabula canescunt, cum frondibus uritur arbor - materiamque suo praebet seges arida damno.* — ἄμαλλαν coni. Sauppe pro ἄπλατον. At *agricola* ἄπλατον ἔκλαυσε *quod terrae arefactae frustra semina mandasset*; cf. v. 14. — 13 sqq. sunt fere Telluris querellae Ovid. II 285 sqq. *hosne mihi fructus, hunc fertilitatis honorem - officiique refers, quod adunci vulnera aratri - rastrorumque fero* e. q. s. — 17 cf. Pseudosim. 146 B. μέγα δ' ἔστενεν Ἀσὶς ὑπ' αὐτῶν κτλ'. — 18 καίτοι Sauppe. — 19 ΕΟΥ legi; reliqui ΣΟΥ, unde σοῦ Henzen, σύ Visconti. — 20 vereor ne ἀθρήσῃς voluerit Sulpicius *ne meum telum (i. e. fulmen) ardentius esse cognoscas,* coll. v. 42 et Luc. 3, quem locum supra adtuli. — 22 ΑΛΛΟΤΡΙΟΥΔΕ corr. Visconti. — 23 *mundus meus tuae fidei concreditus est, praeclara hercle res.* — 24 confundit duo diversa ἐν φρεσὶ κεύθειν et ἐν φροντίδι ἔχειν τι. — 25 ΕΥ corr. Visc. — 30 καλὸς δρόμος parenthetice dictum. — 33 *medius tutissimus ibis* Ovid. II 137. — 36 ΕΔΕΥΕ corr. Visc. — 37 Ovid. II 135. — 38 πρέψει ἐτεὸν φάος Henzen; sed omissum ἄν neminem offendet; τε τεόν Sauppe. Ovid. II 134 *utque ferant aequos et caelum et terra calores.* — 39 sententia inscite expressa: *et hominum preces usque eae erunt, ut non de damnis eis querendum sit.* — 40 *sin vero iterum poenae non metuens curam tuam negleges, fulmen meum te equis citius in Tartarum deturbabit.* Haec sententia videtur esse; ipsa verba vix restitui poterunt. Vv. 41 - 43 in volumine scripti sunt, quod puer manu tenet, idque litteris multo minoribus valdeque conrosis. Legi v. 43 ΠΩ | ΛΩΝ ΣΩΚΟΣΔΣ | ΜΑΣΑΩΛΕΣΝ//, ubi tamen quas punctis notavi incertiores sunt litterae; pro σῶκος potest fuisse σέ, θεός, δέμας. Non recte Sauppe πώλων σε τεόν τε δαμάσσεται ἅρμα.

Epigrammata eadem numerorum, elegantiore dicendi arte scripta sunt. — 4 expectares οὔτ' ὄρφνης. — 5 male post λίτομαι plene distinxerunt, ἀλλά postponi notum est. — 7 εὐφήμ[ει] Visconti, nec melius Henzen εὐφήμου ad γράμματος voc. refert. — 9 Callim. ep. 2 Schn. αἱ δὲ τεαὶ ζώουσιν ἀηδόνες, ᾗσιν ὁ πάντων ἁρπακτὴρ Ἀίδης οὐκ ἐπὶ χεῖρα βαλεῖ. — 12 *laus carminum quae reliquisti inmortalis erit.* Recte sic Visconti explicat quamvis obloquente Henzenio.

619. Romae. C. I. 6226.

D(is) M(anibus).

a. Χρηστὸς τέθαπτ' Εὔβουλος ἐνθάδε ξένος.
ἑταῖρος ἀγαθός, χρυσοχόος Κορίνθιος.

b. Εὔβουλος μὲν ἔγωγε, πατρὶς δέ μοί ἐστι Κόρινθος.
καὶ προχοαῖς χαίρω ταῖς ἀπ' [ἐ]μῶν ἑτάρων.

T. Flavius Priscus et Capito fecerunt.

II fere saeculi.

---

620. Romae in herma. C. I. 6233.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Πατρὶς ἐμοὶ Ζήνωνι μακαρτάτη ἔστ' Ἀφροδισιάς·
πολλὰ δὲ ἄστεα πισ[τὸς] ἐμαῖσι τέχναισι διελθών
καὶ τεύξας Ζήνωνι νέῳ προτεθνηκότι παιδί
τύμβον καὶ στήλην καὶ εἰκόνας αὐτὸς ἔγλυψα,
ταῖσιν ἐμαῖς παλάμαισι τεχνασσάμενος κλυτὸν ἔργον.
ἔ]νθα φίλῃ ἀλόχῳ Κλυ[μέ]νῃ καὶ παιδὶ φίλοισ[ιν
τ]εῦξα τάφον· ζήσας [δὲ ἐ]τῶν κ[ῖ]μαι ἑπτάκι δέκα.
ἐνθάδε [νῦν κε]ίμεσθα ἄ[λαλ]οι, [ψυχὰς ὀ]λέσαντες,
κ[αὶ παῖς ἠδ'] ἄλοχος καὶ ἐ[γὼ τρίτος αὐ]τὸς ὑπάρ[χων.

III fere saeculi. — 2 ΠΙΣ ... suppl. Visconti. — 7 ΚΥΜΑΙ — 8 ΜΕΣ ΘΑΛΜΑΟΙ Franz ἐνθάδε νῦν κείμεσθ' ἅμα οἳ ψυχὰς ὀλέσαντες καὶ Κλυμένη ἄλοχος e. q. s. In his quae ferri nequeunt mutavi. ἄλαλοι i. e. *sine lingua sineque spiritu.*

---

621. Marmor Farnesianum. C. I. 6207.

Ἑστὼς διστάζεις, [τίς] ὕπεστιν τῷδ' ὑπὸ τύμβῳ·
ἀνὴρ εὖ ζήσας τρῖς ἐτέων δεκάδας,
τοὔνομ' Ἀπολλοφάνης πίστει μέγας ἠδ' ἔτι δόξῃ,
ὃς προλέγει θνατοῖς εὐφροσύνης μετέχειν.
τὴν δ' ἐπιτυμβίδιον τούτῳ θῆκεν χάριν ὃν τρέφε παῖδα·
τοὔνομα καὶ τέχνην ἣν Διόδωρος ὅδε.

II vel III saeculi. — 6 *nomine et arte dei erat donum*, nam tam perfecta in eo ars erat ut ab ipso deo donata videretur.

---

622. Romae. C. I. 6299.

Τὸν Χαρίτων με [γ]έμοντ' ἐσορᾷς κλεινὸν Χαρίτωνα,
μοῖραν ἀναπλήσαντ' Αὐσονίῃ ἐνὶ γῇ·
τίκτε δὲ Σαρδονίη με [πε]ρίρρυτος, ἐν δ' ἄρα Τάρσῳ
πίστιν ἔχον ταβούλης χρήματος Αὐσονίου.
ἀλλ' ἄρ' ἐσαθρήσας φωτὸς δέκα τρὶς λυκάβαντας
πρὸς πέντε, φθίμενος τήνδ' ἐπίκειμαι κόνιν.

D. M. M. Vlpio Augg. lib. Charitoni Vlpia Charitine fratri dulcissimo, qui vixit annis XXXV, dieb(us) XVIII, et P. Aelius Augg. lib. Africanus cognato e. q. s.

Aetatem produnt subscripta. — 1 ΜΕΤΕΜΟΝΤ legebatur *μετέχοντ'*. Quod scripsi apprime convenit cum Philodemi quem adtulit Welcker (*Syll.* 57) versiculo A. P. V 13 de Charitone anu *καὶ χρὼς ἔτι πειθὼ πᾶσαν, ἔτι στάζει μυριάδας χαρίτων.* — 4 tabularius fuit Tarsensis.

***623.** Neapoli. C. I. 5823.

Σῆμα Φιλείνῳ τοῦτο φίλῳ δεῖμεν θεράποντι
Ἱπποκράτης πάσης εἵνεκεν εὐνοίης.

II vel III saeculi.

---

624. In Capreis insula. C. I. 5872.

Οἳ στύγιον χῶρον ὑποναίετε, δ[αί]μον[ες] ἐσθλοί,
δέξασθ' εἰς Ἀίδην κ(ἀι)μὲ τὸν οἰκτρότατον,
οὐ κρίσει ἐγμοιρῶν ἡρπασμένον, ἀλλὰ βιαίωι
αἰφνιδίωι θανάτωι μήνιος ἐξ ἀδίκου·
ἄρτι μο[ι] ἐν προκοπῆς τάξει παρὰ δεσπότῃ ὄντι,
ἄρτι δὲ καὶ γονέων ἐλπίδ' ἐμὴν στερέσας,
οὐ δέκα [πέ]νθ' ἐτέων οὐδ' εἴκοσι τέρμ' ἐνιαυτῶν
ἐκτελέσας γοερὸς οὐκ ἐσορῶ τὸ φάος.
τοὔνομά μοι Ὕπατος, λίτομαι δὲ Τίτον συνόμαιμον
τούς τε γονεῖς κλαίειν μηκέτι τοὺς τάλανας.

I vel II saeculi. — 1 ΔΙ. | ΜΟΝΕΣΘΑΟΙ — 2 ΚΜΕΤΟΝ — 5 ΜΟΥ correxi. μέν Iacobs. Casuum confusionem habes sat memorabilem, ex qua cum v. 6 anaphorae vinculo priori arte iunctus sit minime te expedies probata Iacobsii coniectura ὄντα v. 5. — 7 intellege: *neque puer mortuus sum* (nam XV anno toga virilis adsumebatur) *neque ad vicesimum annum provectus.* — 9 ΥΠΑΤΟΣΟΛΙ ubi Ο foliolum fuerit. — 9 δ' ἔτι τόν legas an δὲ Τίτον optio data est.

---

625. Romae. C. I. 6311.

α. Στήλη μαρμαρέη, τίνος εἰ τάφος; β. ὠκέος ἵππου·
α. τίς δ' ὄνομα; β. Εὐθύδικος. α. τί κλέος; β. ἀθλοφόρος.
α. ποσ(σ)άκις ἐστέφθη δρόμον; β. πολλάκις. α. τίς δ' ἔλαέν μιν;
β. Κοίρανος. α. ὢ τιμῆς κρέσσονος ἡμιθέων.

III vel IV saeculi. — 3 ΕCΤΕΦΘΗCΔΡΟΜΟΝ ἐς (ʼς) δρόμον vix recte conieceris. Ad equum ipsum orationem converti credit Wilamowitz: neque μιν offensui esse, quod cuius personae esset pronomen nesciisse lapicidam. — 4 Κοίρανος nomen aurigae.

---

626. Romae. Welcker *Syll.* 102. In C. I. non invenio.

Χρῆμα τὸ πᾶν Θείας, βαιᾶς κυνός, ἠρία κεύθει,
εὐνοίας, στοργῆς, εἴδεος ἀγλαίαν·
κούρη δ' ἁβρὸν ἄθυρμα ποθοῦσ' ἐλεεινὰ δακρύει
τὴν τροφίμην, φιλίας μνῆστιν ἔχουσ' ἀτρεκῆ.

Litterae bonae et perspicuae dicuntur. — 1 legebat Welcker χρῆμα τὸ Πανθείας.

---

627. In agro Florentino. C. I. 6310.

Τὴν τρίβον [ὃς] παράγεις, ἄ[ν π]ως τόδε σῆμα νοήσῃς,
μή, δέομαι, γελάσῃς, εἰ κυνός ἐστι τάφος·
ἐ[κ]λαύσ[θ]ην· χεῖρες δὲ κόνιν συνέ[θ]η[κ]αν [ἄν]ακτος,
ὅς μου καὶ σ[τ]ήλῃ τόν[δε] ἐχάραξε [λ]όγον.

Apographa duo sunt Is. Vossii et Gorii ex cod. Laurentiano plut. XXIX (?) petita. — 1 ΒΟΝΠΑΓΑΓΕΙCΑ | ΑΛΛΗΤѠC Gorius, ΑΛΙΙΤΩΣ Voss. — 3 ΕΥΛΑΥCΘΗΝ — ΘΗΥΑΝΑΚΤΟC — 4 CΙΗΛΗΤΟΝΑΕ — ΝΟΓΟΝ. Omnia emendavit Vossius.

---

628. Syracusis. Ex Spuchesii libro *Epigrafi inedite* cet. (Panorm. 1865) ed. Ritschl *Opusc. philol.* I 781.

Ὤλετ[ο πον]τοπόροις θυμὸ[ν τέρ]ψασα δ' ἀηδών,
ἀθαν[άτο]ις κόλπωι Κύπρι[δος αἰ]σομένη.

I vel II saeculi. — Supplevit Spuchesi. — 1 si integrum est epigramma, Δ necessario delendum, si minus, post ποντοπόροις interpungendum.

***629.** Romae. C. I. 6198.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Μητρὶ φίλῃι Ἀγέλῃι καὶ Λαρέται ἐσθλῆι ἀδελφῆι
Ἰούλιος Ἀντιγένης μνῆμ' ἐπόησε τόδε.

I saeculi.

---

630. Romae. C. I. 6294.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Φιλήτωι τόδε σῆμα κατοιχομένωι συνομεύνωι
Ἀβασκαντὶς γαμετὴ μνημοσύνης ἕνεκεν.

I saeculi.

***631.** Romae in porticu S. Laurentii extra urbem. Videtur ineditum.

Δακρυόεις ἀλόχῳ Γλυκέρᾳ τόδε σῆμα προμοίρῳ
τεῦξα Γαλακτεῖνος ἀρτιθαλεῖ φθιμένῃ.

II saeculi.

***632.** Romae in museo Kircheriano. Anaglypho viri protome. Videtur ineditum.

Τραιανοῦ τάφος οὗτος, ὃς εὐσεβὲς εἶχε νόημ[α.

---

633. Prope Tusculum. C. I. 6217.

Βάσσος ἐγὼν ὅδ' ἐκεῖνος, ὃν ἔκτανε Δύσ[φ]ορος ἀνήρ.

ΔΥCCOPOC vel ΔΥCωPOC traditur. Inepte Franz δύσμορος. Videtur Bassus in arena ab adversario interfectus esse, cuius nomen arti bene convenit *qui difficile sustinetur.*

---

634. Romae. C. I. 6269.

Παρθενὶς ἐνθάδε κεῖται ἀγήρατος ἀθανάτη τε.

---

635. Romae. C. I. 6215.

Καλλίτεκνον σεμνὴν ὅδε τύμβος ἔχει σε, Ἀφροδείτη.

---

636. Romae. C. I. 6229.

D(is) M(anibus).

Εὕρεσιν ἐνθάδε γῆ κατέχι θανάτοιο λαχοῦσα[ν
μητέρα τὴν εὔτε[κ]νον· εὐδαίμονες παροδῖται.

Titulus latinis litteris sic scriptus:

EVRESINENTHADE
GECATECHITHA
NATOEOLACHVSA
METERATENEVTE
CHNONEVDEMONES
PARHODITAE

Restituit Hermann, sine causa tamen v. 2 μητέρα - Εὐαίμονος, ὦ παροδῖται scribens. Intellege *felix qui vivit.*

---

637. Inter marmora Ariciae Romaeque effossa, post in Maiorcam insulam ab legato Hispano transvecta. Longpérier *Rev. archéol.* 1849 I 40. Welcker *Mus. Rhen.* VII 617 n. 8.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Μήτηρ μοι σεμνὴ Διδύμα παρακοιμηθεῖσα·
ἑπτὰ δὲ δίς μ' ἐτέων Δημήτριον αἶα κέκευθεν.

II fere saeculi.

***638.** Puteolis. C. I. Add. III 5854 b.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Ἐνταῦθα κῖμαι τῆς Ἀθηναίων χθονός
Ἑρμῆς πολίτης εἴκοσι ζήσας ἔτη·
μνήμ[η]ς δὲ τύμβον τεῦξε Κάλλιστος φίλος.

II fere saeculi. — 2 ΕΡΜΗϹ est in lapide. — 3 Κάλλιστος etiam atticum nomen, cf. Ross *Demen* p. 35.

***639.** Cumis, nunc Neapoli in museo. C. I. 5860 b.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Θειναμάξῃ ἀ|δελφῷ, Ἀθη|νίων . . . .
μνήμης χάριν.
Ἐν]θάδε Κυμαίω[ν] κεῖμαι καλῆς ἐπὶ γαίης,
ἡλικίας τελέσας δὶς δέκα καὶ δύ' ἔτη.

Nomina praescripta sic legi v. 3 ΝΙΩΝΑΝΟΠΤ//
ΚΕΔΝΙΩΝΚΑΙΟ///
ΜΝΗΜΗϹΧΑΡΙΝ
ubi v. 1 Mommsen (C. I. Add. III p. 1259) ΑΝΟΛ/,/ Gervasius ΑΝΟΠΤ., eidemque v. 2 ΚΑΙΟΥ legerant. Videant alii.

---

640. Lipara in insula. Apographum a Salina missum *Diar. arch.* 1865 p. 140. Ritschl *Opusc. philol.* I 779. 841.

Θεοῖς καταχθονίοις.

Καππαδόκων ἔθνους πολυανθέας οἴδατε ἀρούρας·
κεῖθεν ἐγὼ φυ[ό]μην ἐκ τοκέων ἀγαθῶν·
ἐξ[ό]τ[ε] τοὺς λιπόμην, δύσιν ἤλυθον ἠδὲ καὶ ἠῶ·
οὔνομά μοι Γλάφυρος καὶ φρενὸς εἴκελον ἦν.
ἑξηκοστὸν ἔτος πανελεύθερον ἐξεβίωσα
καὶ καλὸν τὸ τύχης καὶ πικρὸν οἶδα βίου.

II fere saeculi. — 2 ΦΥΩΜΗΝ — 3 ΕΞΕΤΙ corr. Ritschl. — 4 *nomen cum ingenii indole conveniebat.* — 5 πανελεύθερος Camarda et Ritschl; at qui sexagesimum vitae liberae annum vidit, ne superiora quidem tempora alia condicione transegisse putandus est. — 5 ἐκβιοῦν verbum

Stephani Thesaurus non habet nisi ex Eustathio. — 6 cf. poeta in Crameri *Anecdotis Paris.* IV 322 ἀπῆλθεν εὐθὺς ὁ γλυκὺς Κωνσταντῖνος, ἰδεῖν τὰ πικρὰ μὴ θελήσας τοῦ βίου.

---

641. In vicinia Romae. C. I. Add. III 6250 b.

Εὐτυχεῖτε.
Μάγνης ἐκ Φρυγίης· Σκυθίη δέ με παρθένος ἁ[γν]ή
ἔτρεφ' ἐλαιηρῶι Μανθίωι ἐν πεδίωι,
παλίσκιον λιπόντα Μαγνήτων πόλιν.
εὐπλοεῖτε.

I vel II saeculi. — 1 ΑΙΠΗ corr. Franz. — 2 Manthiam planitiem non novimus, sed in Italia sitam fuisse probabile est Scythiae videtur nutricis nomen, defuncti nomen in alia tumuli parte scriptum fuit.

---

642. Romae. C. I. 6283.

. . . . Ῥου[φεῖνου ·. . . . . .
Ῥουφεῖνου τάφος οὗτος, ὃν Ἀστέριόν ποτ' ἔκληζον,
ὃς προλιπὼν Ῥώμης δάπεδον Νείλου πόλιν ἐλθὼν
καὶ προκοπαῖς λάμψας, πολλοῖσ[ι] δὲ πολλὰ παρασχών,
μηδένα λυπήσας, ἀλλ' εἰς τὸ δίκαιον ἀθρήσας
μοιρῶν οὐκ ἔφυγεν τρισσῶν μίτον, ἀλλὰ νεκρωθεὶς
τὴν ψυχὴν ἀπέδωκεν ἐς ἀέρα, σῶμα δὲ πρὸς γῆν.
ἀλλὰ καὶ εὐσεβείης ἔσχεν κρίσιν ἐν φθιμένοισιν,
καὶ πάλιν εἶδε τὸ φῶς' νεκρὸς ὢν καὶ πόντον ἔπλευσεν
καὶ χώρης ἰδίης ἐπέβη· σὺν παισὶ δὲ κεῖται,
ὧν οὐκ εἶδε τέλος θανάτου· πρῶτος γὰρ ἔθνησκε.
ἡ δὲ τέκνων δισσῶν μήτηρ σεμνὴ [ἥ]δὲ φίλανδρος
καὶ πέλαγος διέπλε[υ]σε καὶ ἤγαγε σῶμα βυθοῖσιν
καὶ καμάτους ὑπέμεινε καὶ ἐν θρήνοις διέμεινε
καὶ τύμβῳ κατέθηκε καὶ αἰῶσιν παρέδωκε.
Δαμοστρατείας ταῦτα τῆς φιλανδρίας.

III vel IV saeculi. — 1 ΡΟΥ in medio versu positum nescio an error sit lapicidae. — 2 i. e. Nilopolis. — 3 ΠΟΛΛΟΙΣΔΕ — 7 uxor cum mortuum audiisset maritum Roma Nilopolin profecta sepultum erui iussit corpusque in patriam abstulit. Epigramma aliquanto post insculpendum curavit mortuis duobus filiis (v. 9). — 11 ΣΕΜΝΗΔΕ corr. Iacobs. —

15 cf. tit. Philadelphiae supra n. 319 Ξανθίππην Ἀκύλας μνήμῃ βιότου παρέδωκεν.

---

643. Messanae. C. I. 5626.

Αὐρήλιος Εὐτύχης τοῖς κατοιχομένοις μνείας χάριν.
Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Κύζικος ἦν μία πᾶσι πατρὶς καὶ μοῖρα δὲ πάντας
ὤλ[ε]σεν ἠιθέους, ὦ π[α]ροδεῖτα, μία.
. . . .
. . . .
σώματα δ'] αὐτὸς ἔχει[ν ἐ]πόθησεν καὶ [τάδ' ἐπ' αὐτοῖς
τεῦξε λυγροῖς [δακρύ]οις [μνή]ματα μυρόμενο[ς·
οὗ τὸ καλὸν κοσμεῖ περικείμενον οὔνομα τύμβους,
οὗ [γ]λυκὺς ἐσθ' ἡμεῖν κἂν φθιμένοισιν ἔρως.

Titulus brevioribus 12 - 18 litterarum versibus perscriptus inde a v. 9 ita habet:

ΡΟΔΕΙΤΑΜΙΑ . . . . . .
ΔΗΜΑCΑΝΕ . . . . . .
. . Τ . . . .
. . . .
. . . . . . ΑΥΤΟCΕΧΕΙ
ΠΟΘΗCΕΝΚΑΙ . . . . .
. . . .
ΤΕΥΞΕΛΥΓΡΟΙCΜ . .
ΜΑΤΑΜΥΡΟΜΕΝC . . .

ubi v. 16 in altero apographo Gualtherus ΛΥΓΡΟΙΟΝ:ΙΟΙC. Patet hinc alterum distichon, quo obitus iuvenum Eutychisque auxilium enarrabatur, periisse maleque id simul cum insequenti a Franzio sic refectum esse:

οὐ]δ' ἡμᾶς ἀνε[λών τις ἀνήγαγε συγγενέεσσιν
[θάψαι ὀδυρομένοις, ἀλλοτρίας δ' ἐπὶ γῆς]
καὶ νεκύας περ ἀνὴρ ξένος] αὐτὸς ἔχει[ν ἐ]πόθησεν
χ[ἡμῖν] τεῦξε λυγροῖς [μνή]ματα μυρόμεν[ος.

---

644. Romae. C. I. 6281.

Εἰς θρήνους ἐφύλαξας Ἀτίνιαν, ὦ κακὲ δαῖμον,
οὐχ ὁσίως ποινὴν εὐσεβίης κατέ[θ]ου
Ῥουστικὸν ἡγεμονῆα πόσιν καὶ παῖδα τιθηνόν
Πομπήιον μαζῷ θελγόμενον γλυκερῷ,
μητέρα Ταρσογενῆ Πομπηίαν ἠδὲ Πούδεντας
υἱὸν καὶ πάππον· φεῦ θανάτων ἀνίσων·
πάππος μὲν γενεῆς προπάτωρ πέλεν, ἠίθεος δέ
ᾤχετ' ἔχων οὐδὲν πλὴν δάκρυον πρὸ τάφου.

II fere saeculi. — 1 ΑΤΙΝΙΑΝΩΙ — 2 ΚΑΤΕΔΟΥ quod si recte Gudius κατέθου scripsit (i. e. *deposuit sepulcro*) v. 1 et 2 sic interpretor: *luctui servasti Atiniam, maligna Fortuna; deposuisti enim, inmeritum pietatis praemium, Rusticum* e. q. s. Vnde et bene habet asyndeton v. 2 neque ullo modo audiendus Iacobs, qui οὐδ' ὁσίως coniecit. — 5 Ταρσογενῆ traditur, in quo fateor aegre desiderari copulam; tamen inprobanda Scaligeri coniectura τ' Ἀργογενῆ. — Pompeia Pudensque Atiniae parentes, Rusticus maritus, Pompeius et Pudens filii sunt, quorum alter puerulus (v. 3) alter iuvenis obiit (v. 7). Paullo aliter Franz.

---

645. Romae. C. I. 6312.

Λουκίλλῃ τόδε σῆμα κα[σιγνήτῃ . . . .
μητρί τε πρεσβυτάτῃ [. . . . nomen filii *ἔτευξεν*
οἷ τε καὶ οἷσι τέκεσσι κ[αὶ . . . .
φῶτε δύο, [τριτ]άτην οι . . . .
καὶ τὴν μὲν προτέρη[ν . . . .
αὐτοκασιγνήτην, ἑτ[έρην δὲ . . . .

4 ΠΡΙΑΤΗΝ πρώτην Franz. — Videtur ille duas cameras duasve σορούς vel aliam quamlibet rem (quae graece feminini esset generis) duabus fenestris (δύο φῶτε v. 4) vel lucernis exornavisse, tertiam (v. 4) obscuram reliquisse; illarum autem duarum alteram (τὴν μὲν προτέρην v. 5) sorori permisisse, alteram vero (ἑτέρην δέ v. 6) matri sibive ipsi destinavisse.

***646.** Romae. C. I. 6298.

D. M. Cerelliae Fortunatae coniugi carissimae, cum qua v(ixi) ann(is) XI s(ine) u(lla) q(uerella).

M. Antonius Encolpus fecit sibi et Antonio Athenaeo liberto suo karissimo et libertis libertabusque eorum et posteris, excepto M. Antonio Athenione e. q. s.

a. *Μή μου παρέλθῃς τὸ ἐπίγραμμα, ὁδοιπόρε,*
ἀλλὰ σταθεὶς ἄκουε καὶ μαθὼν ἄπι·
οὐκ ἔστι ἐν Ἅδου πλοῖον, οὐ πορθμεὺς Χάρων,
οὐκ Αἴακος κλειδοῦχος, οὐχὶ Κέρβερος κύων·
ἡμεῖς δὲ πάντες οἱ κάτω τεθνηκότες
ὀστέα, τέφρα γεγόναμεν, ἄλλο δὲ οὐδὲ ἕν.
εἴρηκα σοι ὀρθῶς· ὕπαγε, ὁδοιπόρε,
μὴ καὶ τεθνακὼς ἀδ[ό]λεσχός σοι φανῶ.

b. *Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους στήλλῃ χαρίσῃ, λίθος ἐστίν·*
μηδὲ τὸ πῦρ φλέξεις· ἰς κενὸν ἡ δαπάνη·
ζῶντί μοι, εἴ τι ἔχεις, μεταδός, τέφραν δὲ μεθύσκων
πηλὸν ποιήσεις καὶ οὐκ ὁ θανὼν πίεται.
τοῦτο ἔσομαι γὰρ ἐγώ· σὺ δὲ τούτοις γῆν ἐπιχώσας
εἰπέ, ὅτ[ι] οὐκ [ὢν] ἦν τοῦτο πάλιν γέγονα.

Litterarum forma ΕϹѠ cum ante saeculum III vel IV in titulis Romanis non reperiantur, cave Encolpum Fortunatam Apellen personas Petronianas cum Niebuhrio esse credas. — 4 *κύων* interpolavit poetula. — 8 ΑΔΕΛ ΕϹΧΟϹ — vv. 9 - 12 paucis mutatis leguntur A. P. XI 8. — 14 ΕΙΠΕ . ΟΤΕ . ΟΥΚΗΝΤΟΥΤΟ recepi Meinekii emendationem (*Callimach.* p. 298), prae qua ceterae omnes sordent. Defunctus cuius nomen nescimus libertus fuit ideoque *terrae progenies*.

***647.** Romae. C I. 6203.

a. *Στέμματ', ἀφ' ὧν πτοίη καὶ πρήξιες αἱ κενεαυχεῖς,*
ἄλλων σήματ' ἔχοιτε, δικασπολίας τ' ἐνέποιτε, P
Π τηκεδόνας βιοτῆς καὶ δουλείην ἐρίτειμον, i
ε μοῦνον δ' ἡμέτερον βαιὴ [λίθος] οὔνομα φωνοῖ· o
ι Ἀλέξανδρος ὅδ' ἐστί, Βαλεντείνῃ δὲ συνεύδει n
ο κεὶν ἐνέρων λιμένεσσι μέγ' αἰνητῇ παρακοίτει· i
ν τοὺς δ' ἄμφω χαρίεν τέλος ἔλλαχεν, οὓς κτερέιξε
ι χερσὶ φίλαις θυγάτηρ γλυκερὴ Παυλεῖνα τοκῆας,
ο ἤδη οἱ θαλέθοντα τόκον κατα δῶμα λιπόντας Π
υ τριττύος ἐξ αὐτῆς, οἵ μεν μελάθρων μεδέοιεν. ε

b. *Νηλὴς ὦ θάνατος, πολὺ δὴ μέ[γ]' ἀκαίριος ἥκεις·* ι
P *χρῆν γὰρ ἐπ' ὠδείνεσσιν ἔχειν χέρα καὶ τότ' ὀλέσσαι,* ο
i *νῦν δὲ μετὰ πτολέμους κρυερῶν τε λαφύγματα νούσων* ν
o *λευγαλέους τε φόβους καὶ θυμοβόρους μελεδῶνας* ι
n *καὶ δίκας ἀμφιλόγους ῥεικνὸν καὶ κώδιον ἄξεις,* ο
i *λυπρὴν δαῖτα Χάρωνι· νέων δ' ἔμπης πεφίδησο.* ν

IV fere saeculi duo epigrammata, quorum prioris litterae ΕCΩ, alterius ΕCΩ sunt. Pionius nomen ad latera tituli bis latine bisque graece scriptum poetae videtur esse. — 1 - 3 Alexander aut omnino non iniit magistratum aut acerba expertus mox ad privatam vitam rediit. — 4 suppl. Boissonade. — 9 sq. τόκον τριττύος ἐξ αὐτῆς explicat Franz *prolem tribus fratribus constantem natu scilicet minoribus*, qua ratione ἤδη non explicatur. τόκος, ut docet οἱ pronomen, Paulinae est filiae; sed dubito quomodo τριττύν explicem. Aut triplicem partum i. e. tres filios singnificat, aut hoc: *tertius ipse dies est, cum filium pareret Paulina,* quo sumpto relativum οἵ (v. 10) ad filiolum aeque atque ad matrem patremque referendum erit. — 11 ΜΕΙ μοι scribebant ex Boissonadii coniectura; aptius est quod posui, neque puto πολὺ δὴ μέγα plus habere offensionis quam homericum μάλα μέγα. — Increpatur mors: *quid sera venis post exantlatos vitae labores; ne nasci quidem pati vel statim natis manu iniecta vitam adimere debebas.* Sententia est Sophoclea *Oed. Col.* 1225 - 1238 Dind. — 15 legi ego ΚΩΔΙΑΝΑΞΕΙC, ceteri κώδιον omnes, quorum consensui meam fidem interponere dubitavi. Explicat Welcker ῥικνὸν καὶ κώδιον *rugosum marcidum et exsiccum, quasi pellem.* Decet humile hoc et turpe iocandi genus illam quam supra indicavi aetatem.

***648.** Romae. C. I. 6235.

Ἱερὸς οὗτος ὁ χῶρος, ὃν Αἰνείας ἀγανόφρων
εἵσαθ' ἑοῦ ἑτάροιο σεβάσμιον Ἠιθέοιο,
πάντα παλαιγενέεσσιν ἀλιγκίου ἡρώεσσιν,
κάλλος τ' ἠνορέην τ' ἀγανοφροσύνην τε νόον τε. —
ἐνθάδε δ' ἔ[ναι]ει καὶ Ὀλυμπιάς, εἱμερόεσσα
Ἠιθέοιο δάμαρ καὶ ἀδελφεὴ Αἰνείαο,
ἣ πάσας παράμ[ειψε] φιλάνδρους ἡρωίνας,
Ἄλκηστιν πινυτῇ, μορφῇ δ' ἐρατώπιδα Λήδην. —
9 *τοῦτ' ἐτύμως νῆσοι μακάρων πέδον, ἔνθα τε φῶτες*

εὐσεβέες ναίουσι δικαιότατοί τ' ἀγανοί τε,
οἳ συνὸν ζώοντες ἔχον βίον ἀλλήλοισιν
σὺν κόσ[μ]ῳ σοφίῃ τε δικαιοσύνῃ τε καὶ αἰδοῖ. —
13 *ἀγγέλλω τάδε βωμός, ὃν Αἰνείας ἀνέθηκεν*
ὄφρα κε κυδαίνωνται ὑπ' ἀντιθέοις γεράεσσιν
πᾶσιν ἐν αἰώνεσσιν ὑπ' εὐσεβίῃσιν ἑταίρων.

III vel IV saeculi molestum hoc dicendi genus videtur. Epigramma in tres aequales partes quaternorum versuum divisum est, quibus quarta tamquam ἐπῳδή trium versuum adicitur. — 5 post ΔΕ lacuna non plus quattuor litterarum; unde nec Franzii supplementum verum esse potest ἐνθάδε δέμνι' ἔχει. — 7 non fuisse παράμειψε docet lacunae spatium. — Ledae non saepe conparantur mulieres; a Propertio (I 13) Galli amica nominatur *Iove dignae proxima Ledae.* — 12 ΚΟϹΝѠ — 14 sq. nota inscitum praepositionum usum.

---

649. Romae. C. I. 6279.

Οὐκ ἔθανες Πρώτη, μετέβης δ' ἐς ἀμείνονα χῶρον
καὶ ναίεις μακάρων νήσους θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ,
ἔνθα κατ' Ἠλυσίων πεδίων σκιρτῶσα γέγηθας
ἄνθεσιν ἐν μαλακοῖσι κακῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων·
οὐ χειμὼν λυπεῖ σ', οὐ καῦμα, οὐ νοῦσος ἐνοχλεῖ,
οὐ πίνη σ', οὐ δίψος ἔχει σ' ἀλλ' οὐδὲ ποθεινός
ἀνθρώπων ἔτι σοι βίοτος· ζώεις γὰρ ἀμέμπτως
αὐγαῖς ἐν καθαραῖσιν Ὀλύμπου πλησίον ὄντως·

Π. Αἴλ(ιος) Ἀβάσκαντος Αἰλίᾳ Πρώτῃ θυγατρί· ἔζησεν ἔτη ζ̄, μῆνας ῑᾱ, ἡμέρας κ̄ζ̄.

III fere saeculi. — 2 θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ clausula homerica. — 4 clausula hesiodea *Op. et dies* 115. — 5 sqq. expressi ex Od. δ 563 sqq. — 6 οὐ πεινῇς, οὐ δίψος ἔχεις Scaliger, οὐ πεινῇς, οὐ δίψος ἔχει σ' Franz; quod posui dedit Brunck. — 8 ὄντος inepte Fleetwood recepitque Franz.

---

650. Incerti loci, nunc Aquis Sextiis in museo. C. I. 6860 b.

. . . . *ον ὁδεῖτα,*
κοῦρος ἐγὼ καλέω σε θεῷ φίλος, οὐκέτι θνητός,
ἠίθεος κούροι[σ]ιν ὁμηλικίῃ πανόμοιος

πλωτ[ήρ]ων σωτῆρσιν, Ἀ[μυ]κλαίοισι [θ]εοῖ[σ]ιν,
πλωτὴρ καὶ [α]ὐ[τὸς] ἐὼν πόντου [τ]' ἐνὶ κύμασι[ν] ἥσθην·
ε]ὐσεβίῃ τ[ροφ]έων [δὲ] λαχὼν [τ]όδε σῆμ' ἀ[νά]παυμαι
νούσων [κ]αὶ καμάτοιο καὶ ἄχθεος ἠδὲ πόνοιο·
ταῦτα γὰρ ἐν ζωοῖσιν ἀμείλιχα σάρκες ἔχουσιν.
ἐν δέ [τε] τεθνε[ιῶ]σιν ὁμηγύρι[ές] γε πέλουσιν
δοιαί, τῶν [ἑτ]έρ[η] μὲν ἐπιχθονίῃ πεφόρηται,
ἡ δ' ἑτέρη τείρεσσι σὺν αἰθερίοισ[ι] χορεύει,
ἧς στρατιῆς εἷς εἰμ[ι], λαχὼν θεὸν ἡγεμονῆα.

L. P. S.

III fere saeculi. — 1 haec supersunt.... ΙΙΕΝΕ - - - - - - - - ΑΝΧΝΕCΙΙ | ΟΝ, quae verba esse ad viatorem facta scire satis habeo. Inde a v. 3 omnia restituit fere Chardon-la-Rochette. — 4 ΑΙΙΥΓΛΑΙΟΙCΙ — 5 ΚΑΙ Υ ΕWΝ καὐτὸς ἐών Iacobs correxit. Tum ΓΕΝΙ, quod τ' ἐνί scripsi. — 6 ΤΙ..ΕWΝ — 9 ΕΝΔΕΤΕΘΝΕ ꓷCΙΝ τε addidi. — ΓΥΡΙΙ | ΓΕ — 10 ΤWΝ ..ΕΡΙ — 12 ΕΙCΕΙΡ — Ceterum nihil egerunt qui defunctum aut Pythagoreum Platonicumve aut mysteriis Samothraciis initiatum fuisse monstratum ibant.

***651**. Scandriglia in vico Sabinorum, nunc Neapoli in museo. C. I. 6199.

Αἰλιανῶι τόδε [σῆμα] πατὴρ ἀγαθῶι πι[νυτῶι τε,
θ[νη]τὸν κηδ[εύσα]ς σῶμα· τὸ δ' ἀθάνατ[ον
ἐς μακά[ρ]ων ἀνόρο[υσ]ε κέαρ· ψυχὴ γὰρ ἀείζ[ως,
ἣ τὸ ζῆν παρέχει [κ]αὶ θεόφιν κατέβη.
ἴσχεο [σὺ] στοναχῶν, πά[τε]ρ, ἴσχε δέ, μῆτερ, ἀδελφούς·
σῶ[μα] χ[ι]τὼν ψυχῆς· τ[ὸ]ν δὲ θεὸν σέβε μου.

II saeculi. – Restituit fere Quaranta, qui primus edidit. — 2 ΘΙΙ ΙΙΤΟΝ — 3 ΜΑΚΑΙWΝ μακάρων Welcker *Mus. Rh.* III 257 (1845). — ΑΕ ΙΖC — ΙCΧΕΟΟΙCΤΟΝ legi. Dein ἴσχε δὲ μητέρ', ἀδελφούς legebatur; videtur melius quod posui. — 6 CWΙ ΙΧCΤWΝ legi. — τόν θεόν μου i. e. τὸ θεῖον μου, *animam meam.* Defunctus fortasse Pythagoreus fuit.

---

652. Romae. C. I. 6264.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Σῶμα μὲν ἥδε κόνις κεύθει θεομήστορος ἀνδρός

Ναρκισσίωνος [π]ινυ[τ]οῦ, ψυχὴ δὲ σύνεδρος
ἀθανάτων· βωμὸν γὰρ ἐδωμήσαντο ταλάφρων
μήτηρ Σαλβία Ματρώνα Σώτας τε ἀδελφός

2 ΗΙΝΥΠΟΥ.

---

653. Romae. Arae ancora insculpta est cruce inserta. C. I. 6241 b.

Ἠίθεον Καλόκαιρον ἔχει τόδε σῆμα, λιπούσης
ψυχῆς ἀθανάτου σῶμα νέοιο κόρου·
σπεῦδεν ὁδὸν θείην γὰρ ἀποπρολιποῦσα μερίμνας
πευκεδανοῖο βίου, ὡς ἀνίῃ καθαρή.

III fere saeculi.

---

654. Romae. C. I. 6301.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Μνῆμ' ἀρετῆς, Μοίρης τὸ τέλος, φίλο[ν] οὔνομα Χρήστῃ,
σωφροσύνης ἱερᾶς ἥτις μέγαν ἔσχεν ἔπαινον,
ἐνθάδε νῦν κατὰ γῆς σῶμ' ἀνέπαυσε πόνων,
τὴν συνετὸν ψυχὴν μακάρων εἰς ἀέρα δοῦσα,
πρόσθεν μὲν θνητή, νῦν δὲ θεῶν μέτοχος,
ἀίμνηστος ἅπασι φίλοισί τε καὶ τεκέεσσι.
τόνδε τάφον σοφίης ἕνεκεν κυδ[ρ]ῇ παρακοίτι
τεῦξ' Ἐ[πα]φρᾶς συνόμευνος Ἀλεξάνδροιο πολείτης.
ΑΓΕΝΤΙ *εὐψύχι· κἀμὲ μένει τὸ θανεῖν.*

III fere saeculi. — 1 nihil obscuri: *monumentum vides propter virtutem, mortua est propter fatum, nomen Chreste.* — ΦΙΛΟΥΟΥΝΟΜΑ vel ΦΙΛΟΥΝΟΜΑ — 7 ΚΥΔΥΗ, unus Muratori ΚΥΔΝΗ, corr. Kulenkamp. — 8 ΤΕΥΞΕΦΡΑϹΑϹ, unus Muratori ΤΕΥΞΕΦΡΑϹ, corr. Hultmann. — 9 neque ἅ γυνή placet neque aliorum quidquam; nisi altero nomine adpellabatur mulier, ex constanti notissimae formulae usu ΑΓΕΝΤΙ in ΧΡΗϹΤΗ mutandum est.

***655.** Romae. C. I. 6240.

Ἰγορίοιο τάφος νεοπενθέος· ὦ τάφος, ὅσσην
συγκλῄσας ἀρετῆς εὐκλείην κατέχεις·

οὐκ ἴδρις τραγικῆς μούσης, οὐκ εὔλυρος ἀνήρ,
οὐδ' ἐπέων ῥητὴρ ἄξια σεῖο φράσει,
οἷος ἔφυς πραπίδας, οἷος χρόα, οἷος ἰούλους,
ὅσσων θ' ὡς πρέσβυς κοῦρος ἐὼν κρατέεις.
νύμφην δ', ἥ[ν σ]οι ἐγὼ θεῖος τεὸς ἔτρεφον οἴῳ,
τλήμονα νυμφεύσων ἥρπασε πρόσθ' Ἀίδης,
οὐδὲ γάμων ὑμέναιον ἀείσαμεν, ἀλλ' ἄρα μοῦνοι
παρθενίην ἐρατὴν σώσατε ὡς Ἀίδου.

III vel IV saeculi. — 7 ΟΙω recte habet: *tibi soli, non alteri cuiquam, non Plutoni nympham alui.* Legunt οἱ οἵ cum Leichio. — 9 ΜΟΥΝΟΙ corrigunt μούνῳ. *Iam cum Plutonis facti sitis virginitatem vobis servate, quippe coniugio non iam licito* (μοῦνοι).

---

656. Prope Lorium ad viam Aureliam. C. I. 6244.

Ὃς πάσας χάριτας καὶ τὰς φρένας ἐνθάδ' ἔκλεισε
κεῖται Καρουέντις πολὺ φίλτατος οἷσι τοκεῦσι.

infra:

τρὶς μάκαρος δὲ λίθος τόσσον ἔχων ἀγαθόν.

1 videtur ex Amatii et Gerhardi apographis constare lectio inepta.

***657.** Praeneste, nunc Romae. C. I. 6228.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Πατρίδος ἐκ Ζμύρνης βροτοί μ' Εὐθαλέα καλέεσκον
εἵνεκ' ἐμῆς ἥβης καὶ μεγέθους ἐρατοῦ·
ἀλλά με μοῖρ' ὀλοή, πρὶν ἰούλοις πλῆσαι παρειάς,
ἥρπασε πὰρ φιλίων, οὓς τροφέας ἐκάλουν.

III fere saeculi. — 1 Εὐθαλής cognomen videtur puero postea inditum; ipsumque nomen non indicatum esse; itaque accentum non mutavi.

***658.** Romae. C. I. 6256.

Ψυχρὸν ὕδωρ δοίη σοι ἄναξ ἐνέρων Ἀιδωνεύς,
ὦ Μέλαν· ἥβης γάρ σοι ἀπώλετο φίλτατον ανθος.

2 nihil aliud nisi hoc: *nam nunc quidem tu mortuus es.*

***659.** Prope Cumas, nunc Neapoli in museo. C. I. 5860.

Βλαστὸν] *ὁρᾷς γαίης· τὸ ποθούμενον ἐν στεφέεσσιν*
οὔνομά μοι τόδ' ἔφυ· Ὑάκινθος ἐνθάδε κεῖμαι.

ἔτ(η) κε̅.

III saeculi. — Nec praescriptae litterae Θ. K. neque infra Z. ET. KE legitur. — 1 [῎Ανθος] ὁρᾷς legebatur. Intellego: *terra me vides prognatum* i. e. servum. Deinde hic verborum ordo τόδε τὸ ποθούμενον ἐν στεφέεσσιν ὄνομά ἐστιν ἐμοί, Ὑάκινθος.

---

660. Romae vel Tibure. C. I. 6242.

Ἐνθάδε τὴν ἱερὴν κεφαλὴν κατὰ γαῖα καλύπτε[ι
ἀνδρὸς θείου Πουβλίου Τιτιδίου Καπίτωνος,
ὃς περὶ μὲν νόον ἔσκε βροτῶν, περὶ δ' ἱρὰ θεοῖσιν
ἀθανάτοισι δέδωκεν, τοὶ οὐρανὸν εὐρ[ὺ]ν ἔχουσιν.
τεῦξε δὲ τόνδε τάφον ἑὸς θρεπτὸς Νώνιος Ἀρτέμων.

Centones homerici inepte consuti. — 4 ΑΘΑΝΑΤΟΙϹΔΕΔ Gruter et Pighius; ἀθανάτοισιν ἔδωκεν Gruter. Quod posui legitur in cod. Ottobon. (sched. Stoschianae). — ΕΥΡΟΝ.

---

661. Neapoli. C. I. 5815.

Ἐνθάδε τὴν ἱερὰν κεφαλὴν κατὰ γαῖα καλύπτει
ἀνδρῶν ἡρώων κοσμήτορα, θεῖον Ἀλκειβιάδην.
Αὐρηλ(ία) Ἀταλάντη ἰδίῳ πάτρωνι
καλῶς βεβιωκότι ἐποίησεν.

Cf. ad epigr. Prusanum supra n. 354. — Verbum extremum ἐπόησεν Ignarra, ἐποίησεν Capacius et Muratori.

***662.** Tria eiusdem tituli exempla, quorum unum Romae in aedibus Rondaninis (C. I. 6291), alterum Neapoli in museo Burbonico descripsi; tertium nunc mutilum addidit Fiorelli (*Catal.* 12), quod Franz rei nescius C. I. Add. III 5860 c restitutum ivit.

Κεῖμαι Σόεμος ἀνήρ, βιότητα νέος τελέσσας,
καὶ γαίην πατέων καὶ κύματα νηυσὶ περήσας,
Αὐσονίῃ γαίῃ τέρμα βίου θέμενος.

Fragmentum de quo dixi hoc est:

ΚΕΙ
ΒΙΟΤ
ΚΑΤΑ
ΚΥΜ

Soaemus (Σόαιμος proba forma est) Syrus natione videtur esse. — Ceterum non auctor ego sum omnia tria exempla antiqua esse.

***663.** Romae in villa Volkonsky descripsi. Videtur ineditum.

. . . .
. . . . βιοτὴν [γ]αίῃ ἐν Αὐσονίῃ.
αἰεὶ δὲ μνήμῃ σε φυ[λά]ξομεν ὡς παρεόντα
εἵνεκεν ἠ[θ]ίας εἵναικά τ' ἀγ[λ]αίης·
ο[ὐ]δέ μὲν ἐν θαλίῃ σέο λησόμεθα, οὐδὲ παλαίστρᾳ,
ἀμφοτερῆς ἀρετῆς σῆς ἐ[π]ιδευόμενοι.
οἳ [ὡ]ς μὲν θαλίῃσι λυροκτύπος, ὡς δὲ κραται[ῇ]
ἀμφὶ π[ά]λῃ βιότου [ἄν]θος ἔχων ἔθανες.

II fere saeculi. — Titulus ab initio mutilus sic habet:

ΙΕΙϹ
ΠΡѠΤΟ
ϹϹΒΙΟΤΗΝΤΑΙ
ΗΝΕΝΑΥϹΟΝΙΗ

3 ΦΥΜΞΟΜΕΝ — 4 ΗΕΙΑϹ — ΤΑΓΑΙΗϹ utrumque correxit Wilamowitz, ἠθείαν nomen nove fictum putans ab adiectivo ἠθεῖος. — 5 ΟΙΔΕ — 6 ΕΡΙ — 7 ΟΙΟΙϹ — ΚΡΑΤΑΙΓ — 8 ΠΟΛΗ restituit distichon Wilamowitz; ἀμφί praepositio semel posita ἀπὸ κοινοῦ etiam ad θαλίῃσι dativum (v. 7) referenda est.

---

664. Massiliae. C. I. 6768.

Γλαυκία ἐστὶ τάφος· παῖς δ' ἀνέθηκε νέος,
δείξας ἐκ μεικροῦ πρὸς πατέρ' εὐσεβίην.
οὐκ ἔφθης, ὦ τλῆμον, ἰδεῖν γόνον οἷος ἂν ἦν σοι
γηραιῷ τεύχειν οὐ τάφον, ἀλλὰ βίον·

ἡ φθονερὰ δ' ὑμᾶς πάντ' ἀδικοῦσα Τύχη
μητρὶ μὲν ἐν γήρᾳ δάκρυ θήκατο, τῇ δὲ γυναικί
χηρίαν δυστήνου παιδὸ[ς] ἅμ' ὀρφανίῃ.

II videtur saeculi. — 1 non praetuli quod Visçonti legit παῖς δ' ἀνέθηκεν ἑός.

---

665. Incerti loci, nunc in museo Britannico. C. I. 6859.

Σῆμά με Νυκτελίοιο ν[ε]οστεφὲς οἰχομένοιο
δυστήνων ὁράᾳς δακρυόεν τοκέων.

2 δακρυόεν τόδε σῆμα supra n. 214.

---

666. Incerti loci, fortasse Asiae, nunc Cantabrigiae. C. I. 6861.

Παπίας χαῖρε.
Ἐνθάδε γῆ κατέχει νέον ἀνέρα, ᾧ πατρὶς ἦεν
καλὴ χθὼν Δοκίμοιο· τὸ δ' οὔνομα οἱ τόδ' ἔκειτο
Παπίας Πασικράτους· κάθθ[ανε δ'. . . . .'.

2 urbis Phrygiae nomen est Δοκίμειον, unde ἥρωα κτίστην ille Docimum aut sibi finxisse aut novisse videtur. — 3 κάθθανε Franz; fuerit ἐν πολέμῳ simile.

***667.** Romae. C. I. 6266.

α. Τίς ἦν σ' ὁ θρέψας; β. ἦν Κίλιξ Ἀθήναιος·
α. χρηστὸν τὸ θρέμμα. τίς καλῆι; β. Νουμήνιος·
α. πόσων δ' ἔθνηισκες τῶν ἐτῶν; β. δὶς εἴκοσιν·
α. ἐχρῆν σ' ἔτι ζῆν· β. ἀλλὰ καὶ θανεῖν ἐχρῆν.
5 α. γενναῖά σου καὶ χαῖρε. β. καὶ σύ γ', ὦ ξένε·
σοὶ γὰρ μέτεστιν ἔτι χαρᾶς, ἡμῖν δ' ἅλις.

III fere saeculi epigramma (litterae ΑƐϹѠ), cui insculpendo necubi omitteret lapidarius iota mutum praefuit grammaticus doctissimus; ne apostrophi quidem nota neglecta v. 3, 5, 6. — 5 γενναῖά σου cave cum interpretibus subaudias τὰ ἔτη quod esset τὰ σά. Immo formula est officiosa γενναῖος εἶ i. e. *benigne*; neque aliter viator postquam quae voluit inpetravit *gratia*, inquit, *tibi sit*.

***668.** Romae. C. I. 6204.

Ἦλθες ἐμῆς ζωῆς γλυκερώτερε, ὅς μ' ἀπέλυσας
νούσων καὶ καμάτων καὶ μογερᾶς ποδάγρας.
Αὐρ(ήλιος) Ἀμφικτύων ἄγων ἔτος ο΄.

1 melius scripsisset ἐμοί et γλυκερώτερος, *mors mihi vita exoptatior.*

---

669. Incerti loci. Olim Venetiae, nunc Mutinae in museo Estensi. C. I. 6864.

Ζήσας ὡς δεῖ ζῆν, ἀγαθὸς δ' ἐν ἅπασι νομισθείς
Θρέπτος ἀκμὴν νέος ὢν ᾤχετ' ἐς ἡμιθέους.
Πατροβᾶς. Παπᾶς.

Subscripta videntur propinquorum nomina, quorum prius ΠΑΤΡΟΒΑΣ fortasse non integrum est. Πατροκλῆς male Franz.

***670.** Neapoli in museo. C. I. 5824.

Ἡλικίης μετέ]χοντα τὸν ἄθλιον ἥρπασε μοῖρα
. . . . ιον γεραραῖς χερσὶ ταφέντα πατρός.

III fere saeculi. Quae Martorellii in versibus extremis supplementa esse dicuntur μο[ῖρα] et π[ατρός] sunt verba lapidis. — 2 ΛΙΟΝ nomen defuncti.

***671.** Neapoli in museo. C. I. Add. III 5860 c ex Mommseni apographo.

Θ(εοῖς) [κ(αταχθονίοις)].

Ἑπτακαι[δεκέτη μήτηρ] με πόθησε [τάλαινα,
ἥ μ'] ἐκύησε ἄχραν[τα· τάφῳ δ'] ἐκάλυψεν ἄν[ηβον,
πάτρης Μεισ[ηνοῦ· ὁ] θεὸς προὔ[πεμψεν ἐς Ἅιδην.
. . . .

1 et 3 restituit Franz, nisi quod v. 1 ἀπόντα pro τάλαινα et v. 3 πάτρης solum vocabulum tertii versus superesse ratus scripsit Μεισηνοῦ· φθονερὸς δὲ θεὸς προὔπεμψέ μ' ἐς Ἅιδην. — 2 ΑΧΡΑΙ legi ΑΡΧΑΙ Mommsen. ἀλλ' ἐκύησεν ἄκραντα πανάθλιος, ὅν γ' ἐκάλυψεν Franz. — Subscripta . . ΝΗϹ Є.

---

672. Campigliani in agro Mutinensi. Welcker *Syll.* 90 ex Muratorii apographo. In C. I. non invenio.

Ἐνθάδε μὲν κεῖμαι καὶ [ἀν]ώ[τ]ατος οὗτος ὁ τύμβ[ω]ν,
εινημνημημετον κλέος ἐστὶ τάφος.

1 ΚΑΙΣΩΜΑΤΟΣΟΥΤΟΣΟΤΥΜΒΟΝ. Quae posuit Welcker

ἐνθάδε μὲν κεῖμαι καὶ σώματος οὗτος ὁ τύμβος,
ἵν' ᾖ μνήμη μου, τὸ κλέος ἐστὶ τάφος

haec adeo inepta sunt, ut ultra vix possis. Hexametrum videor mihi restituisse coll. A. P. VIII 230 (Gregorii) τύμβος ἐγώ, τύμβων πανυπέρτατος, ἀλλ' ἐμὲ ᾧξεν (lege ἔμ' ἔῳξεν) ἀνδροφόνος παλάμη, quae ita intellego ut in grandi monumento summum iste loculus obtinuerit locum. — 2 conieci οὐκ (ΕΙΝ) ἤμην, [ἔσο]με· ζῶν κλέος ἐστὶ τάφος, *dum vivo non vivebam, sed vivam; nam mortui sepulcrum est vivum monumentum.*

---

673. Romae. Ex schedis Ptolomeis Muratori, inde C. I. 6317.

— — — — — — — — — — —

ἔγραφες, ἐ]ν ψυχαῖσι βροτῶν [ὡς ἄφθιτ]ος εἴη,
ἐ]κ [θα]λε[ροῦ κηροῦ], ζωγράφε θαυμάσιε,
nomen defuncti] *ος ἄνακτος ἀπο[πνόου εὐκλέα μορ]φήν.*
Λαοδίκια πατρὶς [τῷ πέλεν ἐκ προτέρων,
ἄστυ ῥοαῖσι] Λύκοιο περίρρυτο[ν· ἀλλ' ἐνὶ] τύμβῳ
θάψε nomen mulieris *σεμ]νὴ σύνγαμος [ἀχνυμέ]νη.*

III vel IV saeculi. Argumentum carminis adumbravi supplementis usus admodum incertis. — 1 sq. ΕΙΗϹϹΚΟΛΛΕ ἐκ θαλερῶν ἔργων praeivit Franz. — 2 ζωγράφος nomen non est, neque illius ut ἄφθιτος sit imago ponitur. — 4 sq. supplementa spatium excedunt. — 5 ῥοαῖσι et 6 ἀχνυμένη Franz.

***674.** Romae. C. I. 6275.

Ἐνθάδε κεῖμαι δάμαρ ὑπάτου ἥρωος ἀγανοῦ
Ἀρρίου μου φιλίου, τῷδε μιγεῖσα μόνῳ·
ἦν δὲ κὲ<ν> ἐκ προγόνων ποτὲ τοὔνομα Πουβλιανή μοι,
(Σκιπιάδαι δ' ἔπελον εὐγενίῃ τ' ἔπρεπον),
χηρείαις αὐτὴ τὸν ἅπαντα χρόνον μείνασα
κωκυμόρων τεκέων πένθει τακομένη·

ἐμβιότῳ δὲ πόνον πουλὺν δ' ἀνέτλην μογέουσα,
Μούσαισιν μοῦνον τὴν φρένα θελγομένη.

Arrios conplures novimus consules, quorum quo quis recentior est eo probabilius Publianae virum fuisse existimaveris; a. 201 M. Nonius Arrius Mucianus. — 3 ΚΕΝ videtur mihi lapicidae error pro κέ i. e. καί. — 7 eleganter sed vereor ne ultra poetae ingenium Iacobs coniecit μάλ' ἔτλην. Verbum idem ap. Greg. A. P. VIII 152 ἄλγος ἀνέτλη.

---

675. Burdigalae. C. I. 6791.

Λείψανα Λουκίλλης διδυματόκου ἐνθάδε κεῖτε,
ἧς μεμέρισται βρέφη, ζωὸν πατρί, θάτερον αὐτῇ.

2 vix adgnoscuntur prae imitatoris inscitia vestigia pulcerrimi Heracliti epigr. A. P. VII 465 (coll. Antipatri ibid. 464), cuius extremum est distichon:

δισσὰ δ' ὁμοῦ τίκτουσα, το μὲν λίπον ἀνδρὶ ποδηγὸν
γήρως· ὃν δ' ἀπάγω μναμόσυνον πόσιος.

---

676. Ex oppido Piove di Sacco Patavium translatum. C. I. 6747 ex Salomonii *Inscript. Patav.*, qui edidit litteris minusculis Nicolai Comneni supplementis interpolatum.

Σῆμά τοι, [ὦ] γλυκερὴ Τελεσίλλα, ἐνθάδε [καλὸν
τεῦξεν Ἴδας ἀλόχῳ, λάχεν ἣ οἱ πᾶν τὸ πε[ρισσὸν
πίστεος, εὐνοίης, ἀρετῆς, ἀγαπῆς τε μ[άλιστα,
οφρα καὶ ἐσσομένοισι τεὸν κλέος ἄφθιτον [εἴη.

1 τοιο et extr. Τελεσιλλας ἐνθαδε θηκε, 2 τευξενιδας-λαχεν η οι παντοτε πληρης, 3 τε μενοιτο, 4 ἄφθιτον αἰέν. E quibus patet exitus versuum lapide fracto pessimis supplementis interpolatos esse, quae removere studebat Franz non ubique feliciter. — 1 τοι ὦ Iacobs. ἐνθάδε si verum est, adiectivum additum fuisse non minus certum videtur. — 2 Θευξενίδας Franz servato v. 1 ἐνθάδ' ἔθηκε, idemque λάχεν ἥ οἱ σεμνὸν ἔπαινον. Praetuli Wilamowitzii supplementum. — 3 ἀρετῆς ἀγανοφροσύνης τε Franz, idemque recte v. 4 εἴη.

---

677. Puteolis. Ex suo apographo Mommsen C. I. R. N. 3322; eiusdem utor altero apographo.

Pomp . . . . . *Mod*[*estae*] *Q. Passe* . . . . *Archia* . . . . .
ben[*emerenti fecit.*]

Σεμνῶν τρόπω[*ν, Μόδεστα, τόνδε μάρτυρα*
λειτὸν παρ' οἶμο[*ν τύμβον εἶσατ' Ἀρχίας,*
ὁ σὸς σύνευνος· [χαῖρε, φιλτάτη γυνή.

I fere saeculi. — In praescriptis post *Archia* litterae T vestigia adgnovisse sibi videtur Mommsen conicitque *archiat*[*rum*] illum fuisse. Quod si ita est, v. 2 quodvis aliud viri cognomen supplendum puta.

---

678. Romae. C. I. 6304.

Θ(εοῖς) [κ(αταχθονίοις)].

Τὴν πάντων γλυκί[ω] τῶν οἴκαδε, τὴν ἀρίζηλον
μητέρα τῆς γαμετῆς Ζωίλος ἔνθα θέτο.

1 ΓΛΥΚΙΟΝ γλύκιος adiectivum nullo exemplo potest confirmari; γλυκιότερος conparativus (supra n. 572) ab genuini conparativi stirpe male formatus est. Tamen inepte traditum ineptius explicat Welcker, ut sit fere χαρις.

---

679. Romae. C. I. 6253.

Μαρκέλλης τάφος εἰμί· τίς αὐτὴ γράμματα λέξει·
ἀρτίγαμος κούρη εἴκοσιν οὖσα ἐτέων.
αὐτὴ ἡ γεννήσασα καὶ κηδεύσασα ἐπέγραψα
ἄχθος ἔχουσα κραδίης πένθεος οὐκ ὀλίγου.

vv. 3 sq. in archetypo hi fuerunt αὐτὸς ὁ γεννήσας καὶ κηδεύσας ἐπέγραψα ἄχθος ἔχων κραδίης κτλ.'

---

680. Romae. C. I. 6285.

D(*is*) Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις) *M*(*anibus*)·

Εἴκοσιν ἓξ λυκάβασιν ἐγὼ ζήσασα Σαβεῖνα
καὶ μησὶν τέτρασιν εἶτ' ἐνδέκατον πάλιν ἦμαρ
τῇδε σορῷ κεῖμαι θυγατρὸς μέτα, ἥ με δίωξεν,
διξαμένη στοργὴν φιλομήτορα, δόγμασι μοιρῶν.

Subiectum est epigramma latinum haud melioris notae:

Hic iacet exanimis tumylis Aelia Sabina
cum sua nata simul, fetu, quem procreat ipsa.
o Fortuna, fidem quantam mutasti maligne:
quem genuit genetrix secum tenet in lare Ditis.

***681.** Romae. C. I. 6252.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Μαργαρίδος τόδε σῆμα ἑῆς Εὔηνος ἔτευξεν
εἵνεκα μνημοσύνης τῆς φιλίης ἀλόχου·
κούρην γάρ μιν ἔγημεν ἔτη τρία καὶ δέκ' ἔχουσαν·
πεντήκοντα γάμων δ' ἔτεα πλησαμένη
κάτθαν[ε]ν, ἑξήκοντα τριῶν ἐτέων γεγαυῖα,
εὐφράνασα πόσιν παντὶ ἑῶι βιότωι.

I vel II saeculi.

---

682. Romae. C. I. 6258.

Ἡλικίῃ, μορφῇ, φρεσί, μούσαις σωφροσύνῃ τε
ἐν πᾶσι πρέψασα . . . . . . φῶς λίπες ἠοῦς,
κἀμὲ φύγες ποθέοντα καὶ οὐκ ἐσάθρησας ἰοῦσα.
τοιγὰρ ἐγὼ τόδε σῆμα φίλοις στα[θμ]οῖσιν ἔτευξα
ὄφρα σε καὶ νέκυν οὖσαν ἐμοῖς μελάθροισιν ὁρ[ῴ]ην,
οὔνομά μοι γλυκύ, Μέσσι', ἀιμνήστη παράκοιτι.

2 πρέψασα ΚΑΤΑΦΡΟΝΙ, quod κατὰ χθόνα correxit Dorville. In cod. Vallicell. R. 26 f. 187 superscripsit manus recentior κατὰ φρένα satis ineptam coniecturam. Cod. Barber. XXXVIII, 92 unus habet καταχθονι. Fortasse in lapide nihil nisi ΚΑΤΑ . . . ΟΝΙ legi poterat, quod cognomen fuerit mulieris. — 4 ΣΤΑΔΙΟΙΣΙΝ σταθμοῖσιν videtur necessaria Dorvillii emendatio coll. v. 5.

---

683. Bonnae. C. I. 6809. *Canis supra versus sculpta fidelem* δουλίδα *significat.* Buecheler *Mus. Rh.* XXX 37, suo usus apographo.

Θεσσαλονείκη μ[οι] πατρὶς ἔπλετο, οὔν[ομα] Δημ[ώ,
κἄμ' Ἄσιος Β[ατά]λο[υ] υἱὸς φίλτροισι δάμ[ασσεν,

εὐνοῦχός περ ἐ[ώ]ν, [καὶ ἔ]κυρον, ἥν λάχο[ν, αἶσαν·
κεῖμαι δ' ἐνθάδ[ε νῦν τόσ]σον ἄνευθε π[άτρης.

III fere saeculi. — 1 ΔΗΜΟΙ corr. Grotefend; retinet Δημοί Buecheler nomen prisco more exaratum putans. οὔνομ' Ὕλη μοι Welcker *Syll.* 101. — 2 Β . . . | ΛΟΙΥΟϹ corr. Welcker. Βατάλοι' Buecheler. — 3 ΕΗΝ lapis sive quadratarii errore sive soloecismo scriptoris. Relicum versum sicut etiam sequentem restituit Buecheler.

---

684. Romae. C. I. 6225. Vtor Bormanni ectypo.

Τύμβος ὅδε κρύπτει κούρης σεμνῆς καὶ ἀμέμπτου
σῶμα κατοιχομένης, περικαλλέος, ἧς ἐ[π]ιγείων
παρθενικὴν ζωνὴν οὔτις ἔλυσε βροτῶν.
Ἐλπίδι ἀδελφῇ γλυκυτάτῃ Δωνατίων.

II fere saeculi. — ΕΓΙΓΙΕΙΩΝ corr. Maffei.

---

685. Catanae. C. I. 5724.

Τύμβον ὁρᾷς, παροδεῖτα, περικλειτῆς Ῥοδογούνης,
ἣν κτάνεν οὐχ ὁσίως λάεσι δεινὸς ἀνήρ·
κλαῦσε δὲ καὶ τάρχυσε Ἀβιάνιος ἣν παράκοιτιν
καὶ βαιὴν στήλῃ τήνδ' ἀπέδωκε χάριν.
οὔνομα τὸ πρίν με πᾶς ἔκληζεν Ἐπαγαθώ,
νῦν δὲ Ῥοδογούνη[ν], βασιλίδος τὸ ἐπώνυμον.

I vel II saeculi. — 1 monuit me Wilamowitz de Theocriti versu (XVII 34), cuius clausula περικλειτὰ Βερενίκα. — 6 ΡΟΔΟΓΟΥΝΙΙΝ utebatur hoc nomine Darei uxor, mater Xerxis; ipsam defunctam Asianam fuisse utrumque nomen docet.

***686.** Romae. C. I. 6245.

Κυδίστῃ ἀλόχῳ Ἀπολλ[ώ]νιος εἵσατο σῆμα
Κεστίᾳ Βικτωρίᾳ Φλωρεντίῳ εἶδος ἀρίστῃ,
ἕ]πτ' ἐπὶ τριήκοντα χρόνους βίοτον τελεθούσῃ,
(λη) σωφροσύνης ἐρα[τ]ῆς ἀραμένῃ στέφανον.
Πιε]ρίδων Μουσῶν ἰσαρί[θμι]ός ἐστιν ὁ μάρτυς·
πέντε γ]όνους προφέρεσκεν [ἐῆς ἐ]κ νηδύος ἁγνῆς,

οἷσι τέκν]οις χαίρουσα φίλ[οις μάλα] πᾶσιν ἀληθῶς.
desunt duo versus.

III saeculo certe non antiquius. — 2 probabiliter Hermann Φλωρεντίῳ lapicidae errorem esse pro Φλωρεντίᾳ statuit. — 3 ἔπτ' ἐπί est in lapide, quamvis obloquente numero subscripto λη' (v. 4). — 5 a vero longe aberraverunt interpretes duce licet Hermanno dum scribunt σωφροσύνης-στέφανον Πιερίδων Μουσῶν ἰσάριθμον, ὅς ἐστιν ὁ μάρτυς, παίδων, οὓς προφέρεσκεν ἐῆς ἐκ ν. vertuntque *quae liberorum corona* (Musis numero par) *testis est servatae fidei coniugalis.* Obstat ut alia taceam vel solus articulus ὁ μαρτύς. Videtur potius ipsum epigramma, quod mutilum est lapide inferne fracto, olim novem versibus conpositum μάρτυς esse Μουσῶν ἰσαρίθμιος. — 7 pentametrum fecerunt neglecta spatii ratione.

***687.** Romae. C. I. 6214.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Τύμβον μὴ παρίδῃς, παροδεῖτα, τῆς Ἀφροδείτης·
τοῦτον ἐμοὶ Αἰνείᾳ τε τέκνῳ ποίησεν ὁ χρηστός
σύμβιος Ἑρμαγόρας μνημοσύνης ἕνεκεν.
χαίρετε.
ζησάσῃ ἔτη λε'. ζήσαντι ἔτη δ', ἡμέρας ιβ'.

1 cur non scripserit παροδοιπόρε exposui in *Comment. Bonnens.* p. 27.

***688.** Romae in porticu S. Laurentii. Videtur ineditum.

Σπενδοφόρῳ τόδε σῆμα κλυτοὶ τεύξαντο τροφῆες,
δωδεκέτους μοιρῶν οἶμον ἀμειβομένου.

II fere saeculi.

***689.** Romae duo fragmenta, quae conposui. Prius C. I. 6316, alterum C. I. 6318.

Τῷδ' ἐνὶ τύμβῳ [ἐγὼ κεῖ]μαι παίδων ὄχ' ἄριστο[ς,
οὔνομα . . [μη]τ[ρ]ὸς . . . . . γένος Συρί[η]θεν,
ἕνδεχ' ἔτη [ζή]σας, δωδ[εκ]άτου δ' ἐπιβάς·
μηδὲν ἐν ἀνθρώποισι [κ]ακὸν γνούς, μηδὲ βι[αίου
μικροτάτου . . . .

π[α]ιδείαισι καλαῖς καὶ γ[υμ]νασίοις παρεδρεύων
ἔσχα τέλος ζωῆς, μοῖρα[ι μίτ]ον ὡς ἐπέ[κ]λωσαν.
μνημεῖον τόδε μοι [τεῦξ]εν [θ]ρέ[πτειρ]α γλυκεῖα
Φαυστεῖνα, μητρὸς [π]λ[ε]ῖον ἐμο[ὶ φ]ι[λ]ίη,
ἣ] καὶ ζῶντα φίλησε[ν] ἀε[ὶ] θανέοντά τ' ἔτεισε.

Aetatis admodum recentis. Litterae leviter incisae in lapide valde detrito difficillime leguntur, ita ut quamvis diligenter singula rimatus tamen saepius distinguere non potuerim quid sculptor scripserit quidve pictor inperite colore singulis litteris inducto obscuraverit. — 1 ΟΧΑΜΕΤϹ pictor, ΟΧ ΑΡΙϹΤΟ// sculp. — 2 frg. 1 ΟΥΝΟΜΛΛΟΗSΛΛΝΤΥΟϹ fr. 2 ΕΥΔΑΓΕΝΟϹϹΥΡΙΝ ΘΕΝ — 4 ΒΙ · Ι · // quod vereor ne non recte interpretatus sim. — 5 frg. 1 ΤΑΤΟ ΥΕΙΥϹΤΗϹΑΛΛ frg. 2 ΛΕΡΝΟϹΕΤΙ — 6 ΠΧΙΔ — 7 frg. 1 ΜΟΙΡΑ frg. 2 ωΝωϹ ΕΠΕΙΛωϹΑΝ — 8 frg. 1 ΜΟΙ frg. 2 ιΟΙϹΕΝΟΡΕΥΚΕΛΓΛΙΚΕΙΑ restitutio incerta. — 9 frg. 1 ΜΗΤΡΟϹΤ frg. 2 \ΟΙΟΝΕΜΟΜΡΙΑΙΗ — 10 init. ΕΙ — frg. 2 ΛΕΡ.

---

690. *In Rupe sicca ditionis Marchionum Maximorum.* C. I. 6303.

Βαιὸν ἐπισστήσας ἴχνος ἐνθάδε τύνβον ἄθρησον
παιδὸς ἄφνω μαζῶν μητρὸς ἀποπταμένο[υ·
ᾤχετο δ' ἐν νεκύεσσι λιπὼν πατρὶ πένθος αληκτον,
δισσὴ[ν] πληρώσας πεντάδ' [ἐ]τῶν συνό[λ]ων.
τοῖος δ' ἦν γεγαὼς οἷός ποτ' ἔφυσεν Ιαχχος
ἢ θρασὺς Ἀλκίδης ἢ καλὸς Ἐνδυμίων.

III potius quam II saeculi. — 2 ΠΤΑΜΕΝΟΝ — 4 ΔΙϹϹΗϹ — ΠΕΝΤΑ ΔΑΤωΝϹΥΝΟΔωΝ *δισσὴν - πεντάδα τῶν συνόδων* legebant explicatque Franz *menses decem synodicos. πεντάδ' ἐτῶν σύνολον* praeivit Wilamowitz. — 5 ΕΦΥϹΕΝ *οἷός ποτε, φασίν,* Ἴακχος Iacobs, neque dubium quin corruptum sit; fortasse ϹΕΝ est ξέν'.

---

691. Prope viam Ardeatinam, post Romae. C. I. 6282.

Ῥουφῖνα Κέλερος ἐξ Ἀριστείνης τ' ἔφυν,
ζωὴ δὲ πλείων μητρὸς ἐν σπλάγχνοις ἐμή·
ὠδεῖνα λύπης δ' ἡ τεκοῦσ' ἠλλάξατο.
πρώτην ὁδὸν δὲ στέλλομαι πρὸς Ἀίδαν,
κλῆρον δὲ μητρὸς τῶιδε κληρουχῶ τάφωι·
στήλῃ δὲ φωνῶ ἀνταγωνίας βίου.

II vel I adeo saeculi. — 1 Ἀριστῖνα nomen more romano fictum ex Ἀρίστη. — 2 sqq. nota singulos versus particula δέ inter se coniunctos. — 5 *quem pater matri destinaverat loculum eum nunc ego teneo.*

---

692. Romae. C. I. 6259.

Μηνόφιλον τάφος οὗτος ἔχει πολυπενθέα παῖδα,
ὃν Χαρίτων τρισσῶν πανεπήρατον εἶδος ἔχοντα
αἰνοτόκων [γον]έων φθόνος ἥρπασεν, ὃν καθορᾶτε
ὀκτὼ μόνοις ἔτεσιν βεβιωκότα μησί τε πέντε.

II vel III saeculi. — 3 ΑΙΝΟΤΟΚΩΝΕΩΝ corr. Gronov; *quem ab parentibus rapuit invidia,* de qua structura cf. supra ad n. 462,9.

***693.** Romae in museo Capitolino sarcophagus. Videtur ineditum.

a. *Ὀκταέτη με ἔτι παῖδα κατέκτανεν ἡ βαρύμηνις*
Κλωθὼ Καλλικράτη καὶ παρέδωκε τάφῳ.
Αὐρ(ηλίῳ) Καλλικράτει γλυκυτάτῳ τέκνῳ.

b. *Θεοῖς καταχθο|νίοις. Βαλλίαι|Λ(ουκίου) θ(υγατρὶ) Ναρκισσια|νῇ, ἥτις ἔζη|σεν ἔτη ε̅, μῆ|νες* (sic) *ι̅, ἡμέραν α̅| Βάλλιος Νάρκισσος| καὶ Ἰουνία Ὀλυμπι|άς γονε[ῖς δυστυ]χέσ|τατοι ἐποίησαν.*

Litterae pessime insculptae quaeque vix legi possint. Legi v. 1sq. ΟΡΤΑΕΕΝΜΕΕΤΙΙΤΑΙΜΚΑΤCΚΤΑΝCΝΗΒΑΡΙΩΗΝΙCΚΑΩΟCΡ κτλ.'

---

694. Romae. C. I. 6251.

Θεοῖς χθονίοις.

Νῦν Βασίλιος ἐγὼ βρέφος αἴλινον ὧδε Μακρεῖνος,
πατρὸς Μακρείνου, Γλυκέρας μητρός μ[ε] τεκούσης,
ὀκτὼ ἔτη πλήσας πρὸς τούτοις μῆνα ἐβίω[ν] α̅.

III fere saeculi. — 2 ΜΗ — 3 ΕΒΙΩ . Α corr. Welcker; ᾱ monosyllabum legenti.

---

695. Romae. C. I. 6289.

Τίκτε Τύχη, σπεῖρεν δὲ Σεραπιακός, ταχυπότμ[ω
ἄμφω, θηλυτέρην παῖδα Σεραπιάδα·
κεῖμαι δ' ἑξαέτης, τύμβον δέ μοι ὅς μ' ἀτίτηλεν
τεῦξεν, νει[κήσας] πάντας ἐπ' εὐσεβίῃ,
κλεινὸς ἐν ἀνθ[ρ]ώποι[σ]ι [Δ]ομεστικός, ὅς μ' ἔτι τυτθὴν
οὖσαν δουλοσύνης ἐξάγαγεν στυγερῆς.

III fere saeculi. — 1 CΕΠΕΙΡΕΝ — ΤΑΧΥΠΟΤΜΟC corr. **Raponius**, idemque supplevit v. 4.

---

696. Romae, nunc Veronae. C. I. 6296. Mihi descripsit Wilamowitz.

Φλῶρος Καικιλίου Στάκτης θ' ἅμα δεῦρ' ὑπόκειται
ἐξ ἄλλου τύμβου δεύτερα κλαιόμενος,
ἓξ ἐτέων ὥρης, ὀλίγον δέμας, ἀλλὰ τέλησν
θρεπτῆρσιν λείπων ἡλικίης ἔλεον,
ο[ὐ τόν]δ', οὐκ ἄκλαυτον ἔχων τάφον· οὐδὲ γὰρ ἔνθα
φείσαντο προτέρων μνησάμενοι δακρύων.
δείλαιοι τροφέων κειναὶ χέρες, αἳ συνέλεξαν
τὴν ὀλίγην σποδιὴν οὐκ ὀλίγης ὀδύνης.

II saeculo non recentius. — Florus puer mortuus ex pristino sepulcro a patronis (v. 4), ut videtur, in columbarii loculum translatus est. — 5 . . . . . ΔΟΥΚ Maffei, Ο . . . . ΔΟΥΚ Wilamowitz; supplemento diffido. — 7 legebatur κεῖναι, κειναί scripsi idemque voluit Wilamowitz. κειναὶ χέρες eae sunt manus quibus id quod habebant ereptum est. — Eidem tabulae alter titulus inscriptus *Cn. Calpurnius Helenus v(ixit) a(nnis) XXIV.*

---

697. Romae. C. I. 6291 b.

Τειμάνδρα Κυπάρης κεῖτ' ἐνθάδε· κάτθανεν αἰαῖ
μηδὲ τὸν ἑξαέτη πλησαμένη βίοτον.
Λ[ούκιος . . . .]ος Ἄνθιμ[ος τῇ μακα]ρίᾳ θυγατρ[ὶ
μνείας χάριν.

Subscripta supplevit Amatius.

---

698. Romae. Ex Grutero C. I. 6224.

Παῖδά με τεθνειῶτα [ἱ]ε[ρ]ὴ κατὰ γαῖα καλύπτει
νηπίαχον, γνωτοῖς πᾶσιν ἄχος φιλίης·
πατρί τ' ἐμῶι μέγα πῆμ' ἔλιπον καὶ μητρὶ ταλαίνηι,
οἷ[ς] ἔπορον δεινὴν ἄλγεσιν ἀμπεχόνην.
εἰ δὲ θέλεις γνῶναι τίς καὶ πόθεν, ουνομα τοὐμόν
Ἔκλεκτός τοι ἐγὼ κικλήσκομαι, αὐτὰρ ἔπειτα
Παλλάς μοι μήτηρ, Ταύγετος γενέτωρ.
ἑπτὰ δὲ πεντήκοντ' ἔσχον μῆνας εἴκοσί θ' ἡμέρας.

II fortasse saeculi. — 1 ΤΕΘΝΕΙΩΤΑΤΕΗ Ἰταλὴ κατὰ γαῖα Franz, ἀγαθὴ κ. γ. Iacobs. ἱερή vel ideo praeferendum quod sic augetur quae aperta est similitudinis species cum versu notissimo ἐνθάδε τὴν ἱερὴν κεφαλὴν κατὰ γαῖα καλύπτει. — 4 ΟΙΕΠΟΡΟΝ corr. Iacobs; dictio paullo quaesitior nihil videtur offensionis habere. — 6 τὸ ἐγώ vel τῷ ἐγώ corrigunt vereor ne non recte; nam cum etiam quintus versus, creberrima formula, turbata praesertim imparum versuum aequabilitate suspicionem moveat cumque verba Ἔκλεκτός τοι ἐγώ κικλήσκομαι, quae vel maxime genuina sunt peraptaque epigrammatum dicendi usui, sicut leguntur ferri non possint, haec omnia non lapicidae sed ipsi hebeti poetae tribuenda videntur eumque furtivis usum coloribus v. 5 sicut etiam v. 7 et 8 et extremam v. 6 partem (αὐτὰρ ἔπειτα) ipsum inepte finxisse, verba autem ὁ δεῖνα τοι ἐγὼ κικλήσκομαι aliunde adripuisse.

***699.** Romae. Renier *Rev. archéol.* 1852 I 197.

Νήπιον, ὠκύμορον κατέχω χθών, ὦ ξένε, παῖδα,
ζήσαντ' ἐν μελάθροις ἐς λυκάβαντα τέταρτον,
οὔνομα δ' ἐν τοκέεσσι φίλοις κέκλητ' Ἀσιάρχης·
αὐτοὶ δ' οἳ θρέψαν τήνδ' ἐπέθεντο κόνιν
καὶ δακρύοισιν ἔβρεξαν ὅλον τάφον· ἄστατος ὄντως
θνητῶν ἐστι βίος καὶ βραχὺς οὐδ' ἄπονος.

III fere saeculi. — 2 pentametri instar; in archetypo enim fuerit ἐς λυκάβαντα τρίτον sim. — 5 ἄστατος αἰών queritur boeotus poeta supra n. 502,16.

---

700. Romae. C. I. 6247.

Κύριλλος τόδε σῆμα φίλῳ ποιήσατο παιδί,
Κλεοφόρῳ τριέτει, ὃν ἀφείλατο μοῖρα κραταιή,

πρὶν γλυκεροῦ βιότοιο ἐς ἡλικίης τέλος ἐλθεῖν.
ἀλλ' εἴ γ' ἐν φθιμένοισί τις αἴσθησις, τέκνον, ἐστίν,
κοῦφον ἔχοις γαίης βάρος εὐσεβίης ἐνὶ χώρῳ.

II vel III saeculi. — 2 τριέτη ὄν Dorville.

***701.** Romae. C. I. 6220.

Μνησθείης, ἀγαθὴ ψυχή, Γερμανικέ.
ἡλικίας τριέτης καὶ μηνῶν δ̄ ἐνθάδε κεῖται.
ἐποίει τὴν στήλην σὺν τῇ προτομῇ μνήμης χάριν
Εἰρηνίων, ὅς (σ)' ἐφίλησα.

1 Πρίσκε addidit Welcker; nihil supplendum in versu integro. — 2 ἡλικίας certe non referendum ad verbum μνησθείης. — δ' numerale monosyllabum. — Extrem. ὅ σε φιλήσα[ς] male legunt.

***702.** Romae. C. I. 6248.

Ἐνθάδε κεῖμε ἄναυδον, ἄπνουν, ξένον ἐνθάδε κεῖμ[αι
παιδίον, ἐκπρολιπὼν γλυκε[ρὸν] φάος ἀελίοιο,
ζήσας μὲν λ[υκάβαν]τας ἐγὼ [δύ]ο [κ]αὶ δύο μῆ[νας,
ἑβ]δομάδας δισσὰς μό[νον, εἶτα βίου τέ]λος ἔσχον·
ἐκπρολιπὼ[ν π]άτραν Σινώπην τῷδε πρόκει[μ]αι
τύμβῳ· ἐπὶ στήλης κεχαραγμέ[ν]ον οὔνομα τοὐμόν
Κορνουτίων· κατάκειμε λιπὼν πένθος γονέ[εσ]σι·
τάμὰ δὲ νηπιάχου δάκρυα πλῆ[σ]' Ἀχεροντίδα λίμνην.
Διόδωρ[ος] τῷ ἰδίῳ [τέκνῳ.

Supplevit Welcker, nisi qnod v. 4 paullo aliter constitui; placeret quod Franz posuit μόριμον βιότου τέλος ἔσχον, nisi μόριμος adiectivum rarum et homericum vocabulum suspectum videretur. — Subscripta ego sic legi:

ΔΙΟΔWΡ
ΠΙW . ΙΔΙW

unde conicias θρε]πτῷ ἰδίῳ [ἐποίησεν.

---

703. Romae, nunc Parisiis. C. I. 6277.

Ἐννεακαιδεκάμηνος ἐγὼ κεῖμαι παρὰ τύμβῳ,
ὃν ποιεῖ πατὴρ Πρόκλος Συρίης ἀπὸ γαίης.
οὔνομα δέ ἐστι Πρόκλα, γαία πατρὶς ἧ παράκειμαι.

II vel III saeculi. — 1 et 3 nota praepositionis *παρά* usum.

---

704. Augustae Emeritae Lusitanorum. Anaglypho infans adsidens uvas brachiis amplectens. C. I. 6805. Ex suo ectypo Huebner C. I. L. Hisp. 562.

Μήτηρ μοι Γαιῆνα, παρ' ἠρίον ὅστις ὁδεύε[ις,
ἤγειρε στήλην σὺν πατρὶ Σωσθενέι,
πόλλ' ὀλοφυρ[ά]μενος μικρῶι ἔπι· ἦν γὰρ ἐμο[ὶ] μεὶς
ἕβδομος οὐ πλήρης, οὔνομ' Ἰουλιανός.

Nomine Iulianus, menses exc[e]dere septem
haud licitum. multum flevit uterque parens.

Aetatis Antoninianae iudice Huebnero, quo tempore miror etiam iota dativo *μεικρῶι* additum esse (v. 3). — 1 Γαιῆνα *in lapide est* Huebner. — 3 participium ad solum patrem refertur idque casu diverso.

---

705. Romae. In sarcophagi anaglyphis iuvenis exsculptus *ornatus viridi tempora pampino*, coronam et calicem manibus tenens. C. I. 6286.

Σατορνεῖνος ἐγὼ κικλήσκομαι· ἐκ δέ με παιδός
εἰς Διονύσου ἄγαλμ' ἔθεσαν μήτηρ τε πατήρ τε.

Primus recte explicavit Ross *Archs. Auf.* I 51 adnot. Parentes cum in vivis esset puerum Dionysi specie indutum in aliquo dei fano posuerant, ideoque personati Bacchi imaginem etiam sarcophago mortui insculpendam curaverant.

---

706. Aquileiae, nunc Venetiae sub protome infantis monstrosi. Ex Letronnii apographo Welcker *Syll.* 91*. In C. I. non invenio.

Τὰν μορφὰν φεῦ τάνδε Κύδωνος πλησίον, ὦνδρες,
θάμβος ἐοῦσαν ὑμῖν τέξε δόμος Γαλατῶν.
ἐν ἔτει ΞΠ . . . . IE

1 πλησίον non intellego; conieci παιδίον, cui tamen hoc obstat quod infantis patrem non nominari probabilius est.

---

707. Romae. In muro S. Stephani ad viam Latinam tabulam insertam esse ait Michaelis, qui edidit ex suo apographo *Bullet. arch.* 1858 p. 160; ubi frustra amici quaesiverunt.

— — — — — — — — — — — —

οὐκ ἤρκει τὰ πά[λαι] γενέταις κακὰ πά[σχον] ἐπ' αλλοις,
οὐδ' ὅσα νήπιος ὢ[ν] ἔπαθον νούσ[ων] κακότησι
γαίῃ ἐν ἀλλοδαπ[ῇ], ὅσα δ' ἐν πελάγε[σσι] μακροῖσιν·
ἀλλ' ὅτε βαιὸ[ν] ἐπ' οὖδας ἔβη[ν] γαίης ἐρατειν[ῆς,
ἡρπάσθην ὁ [πρό]μοιρος· ἔχουσ[ι δὲ] χείρονας αρτ[ι
λύπας καὶ στεναχά[ς ἐπ' ἐ]μοὶ δάκρυσιν π[υκι]νοῖσ[ιν

— — — — — — — — — — — — — —

II fere saeculi. — Ante v. 1 haec:

ΠΡΑ◡ . . . .
ΜΗΤΡΟϹΔΕ◡ . . . . .
ΟΥΚΗΡΚΕΙΤΑΠΑ . . . . κτλ'.

falso certe Michaelis Πραστάτου μὲν πατρὸς ἐμοί, μητρὸς δὲ θανούσης. Idem proxima omnia usque ad v. 4 bene supplevit. — 1 ΚΑΚΑΠ/ . . . — 2 ΝΟΥϹϹ . . — Ceterum simillimam de puero multa perpesso naeniam lege supra n. 314. — 5 ἔχουσι scil. οἱ γενέται, quod fuerit initio v. 7.

---

708. Romae. C. I. 6236.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Ἥλιον θνητόν, παίδων βέλτιστο[ν] ἁπάντων
κάλλεί τε γνώμῃ τε τρό[π]οις [τ]' αἰδημοσύνῃ τε.
εἰκοστῷ λυκάβαντι δόμους Ἀίδαο μολόντα
σεμνὸς παῖ[ς] ὁ Μύρων τειμήσας ἔξοχα πάντων
τῷδε τάφῳ κοσμεῖ μνημοσύνης ἕνεκεν.

II vel III saeculi. — 1 θνητῶν corrigunt; ad videtur Ἥλιος θνητός deo Soli satis frigido lusu opponi. — ΒΕΛΤΙϹΤΟΙ — ΤΡΟΓΟΙϹ | ΑΙΔ — 4 ΠΑΙ | ΟΜΥ legebatur παῖς Μύρων, articulus metri necessitati debetur.

---

709. Romae. C. I. 6221.

Γλήνῳ Νιγρῖνος παιδὶ καὶ νέκυν στέργων.

Πλήνῳ coni. Wilamowitz.

---

710. Romae. C. I. 6255.

Μά(ρκος) Κλώ(διος) Ἐπαφρόδιτο[ς] ἐποίει ἑαυτῷ καὶ τῇ σ[υμ]βίῳ τῇ γλυκυτάτῃ Οὐρβι[. . .] Μαρυλίνᾳ καὶ ἀπελευθέρ[οις] καὶ ἀπελευθέρων ἀπ[ελ]ευθέροις.

Σῶμα . . πωτοβαρη ὃ[ς] ὑπὸ κρη[π]ῖδ[ος] ἐρίσης,
δηναίης ἀποθοῦ φόρτον ὁδοιπορίης.

1 ΒΑΡΗΟΕΥΠΟΚΡΗΙΔ . . | ΕΡΙCΗC σῶμα οὔπω τὸ βαρηθὲν ὑπὸ κρηπῖδος ἐρίσας Welcker, σῶμα κόπῳ τὸ βαρηθὲν ὑπὸ κρ. ἐρ. Franz, neuter aut graece aut ex lapidis fide, cuius apertissima est lectio, difficillima interpretatio. Hoc perspexisse mihi videor coniunctivum ἐρείσῃς recte habere eumque suspensum esse ex pronomine relativo ὅς. Sed monstrum illud vocabuli cum βάρος conpositi domare nescio; neque enim fuit quod olim conieci σῶμα τυπωτοβαρεῖ ὅς ὑπὸ κρηπῖδι ἐρίσῃς i. e. sub limine anaglyphis ornato. Certum videtur κρηπίς nomen. — 2 A. P. VII 19 ἄχθος ἀπορρίψας οἴχεται εἰς Ἀίδαν.

---

711. Prope Antium. Infra titulum sculptum sceletum humanum. C. I. 6309.

Εἰπεῖν τίς δύναται σκῆνος λιπόσαρκον ἀθρήσας
εἴπερ Ὕλας ἢ Θερσείτης ἦν, ὦ παροδεῖτα.

---

712. Romae. C. I. 6307.

Εἰ δὲ τολμήσει τις τούτῳ συνθάπτεμεν ἄλλον,
θήσει τῷ φίσκῳ τρὶς δύο χειλιάδας,
τόσσας καὶ Πόρτῳ καταθήσεται, ἀλλὰ καὶ αὐτῆς
τείσοι ἀτασθαλίης βλαψίταφον κόλασιν.

3 videtur Portus Traiani dici, qui a 103 aedificatus est. — 3 sq. *sepulcri quidem violati publice dabit poenas, sed ipsius contumeliae aeter-*

nis suppliciis punietur. — 4 τείσει Franz. βλαψίταφος adiectivum ne Gregorius quidem novit.

NVMERORVM SOLVTIORVM SERMONISQVE BARBARI.

713. Prope Ficuleam. C. I. 6284. Tria lapidis frustula ipse in museo Capitolino vidi et descripsi, quorum litteras ut recognosceres latius disponendas curavi.

Τήν στήλην, παροδεῖτα, διελθὼν γνώσῃ, [ὅς εἰμι,
καὶ πᾶς μοι βεβίωται καὶ πῶς ἀνέλυσα μαθήσ[ῃ.
ἔσπειράν με γονεῖς παρ' Αἰγύπτοιο <δ>' ἀρούραις
ἐν κώμῃ Ἱεραπενθεβυλειι . . . . . . , νόμος ἡ Ξοίς
. . . . Ἀλεξάνδρ[εια . . . . .]ε πατράσσιν
— — — — — — — — — — — — —
καὶ ἐν στρατιᾷ [. . . πα]νημερίῳ μετέπιτα θελήσας
καὶ κόσμον κεκ . . ευκα, σχεδὸν εἴποιμι παρ' αὐτό,
οὐ πόλεμόν ποτε εἰδών, οὐ χεῖρα φόνοισι μιάνας,
Χ]ρόνιος ὁ καὶ Ἀρτεμίδωρος Εὐόδιος ἐνθάδε κεῖμαι,
ἑξηκονταέτης, γυναῖκά τε μηδαμοῦ γήμας,
μήτε δίκην εἴπας, μήτ' ὅρκον δοὺς ποτ' ὁμοίῳ·
εὐτυχίην δὲ βίου ταύτην νόμισον, παροδεῖτα.
Σεράμμων ἐνθάδε κεῖμαι Ἀλεξανδρεύς, πολλὰ μογήσας
ἐν βιότῳ περιών, λήθῃ, πλάνῃ, ἐλπίδι διώκων,
. . . . τοῦτο γένωμαι, ὃ βλέπις.

Titulum barbaro sermone scriptum non audeo restituere. — 1 ΓΝΩϹΗΙ◡/\ suppl. Franz. — 3 δ' uncis inclusi. — 4 ·Ι· ΕΡΑΠΕΝ ΘΕΒΥΛΕΙΙ apertissima est lapidis scriptura, unde nec Σεραμένθε fuit κώμης nomen, neque in proximis quidquam mutandum est. — 5 ΑΛΕΞΑ ΝΔΡΙ . . Omnino non suboluit Franzio quae res ageretur; atqui patet adcuratissime mortui patriam indicari. Primo τὴν κώμην nominat, deinde τὸν νόμον, denique ipsam Alexandriam urbem, tamquam caput τῆς ἐπιστρατηγίας τῆς κάτω Αἰγύπτου. Ξοίς nomi nomen est apud Ptolemaeum, apud Strabonem p. 802 urbs est nomi Sbennytici; constat autem nomorum numerum posteriore tempore non mediocriter auctum esse, ut conplures urbes antea aliis nomis adscriptae iam ipsae nomorum vices agerent. Denique notanda verba παρ' Αἰγύπτοιο ἀρούραις (v. 3); nam singulae κῶμαι vel τόποι in ἀρούρας dividebantur, quae centum quaeque cubita continebant moduli aegyptii. — 6 ΣΤΡΑΤΙΑΙ κἀν στρατιᾷ δὲ πανη-

μερίῳ Franz. Fortasse verbum periit velut μοχθεῖν. — 7 ΚΕΚ - - ΕΥΚΑ κεκόρευκα Franz, quod verbum semel reperitur apud Eustathium devirginandi notione. Sententia videtur *terras omnes peragravi*, *paene dixerim*, *neque bella expertus neque manum sanguine pollutus* e. q. s. — 9 Κρόνιος Franz; Χρόνιος nomen supra n. 395. — 13 Serammonem hominem diversum esse a Chronio, qui et Artemidorus Euodius, eo magis credo, quod Alexandrinus esse dicitur; nam qui nomi Ξοΐδος fuit Alexandrinus esse vix potuit, quia hanc urbem scimus una cum paucis aliis exemptam fuisse ex reliquae provinciae divisione vel administratione. Itaque duo habemus epitaphia. — 15 . . ΗΝ _ _ ΟΣ . . ΤΟΥΤΟ sententiam hanc esse puto *donec terra prognatus hoc ipsum quod vides* (*i. e. terra*) *fierem*.

---

714. In vico Genay prope *Trevoux*, *dans le département de l'Aise*. Henzen ex Wilmannsii apographo *Bullet. arch.* 1867 p. 203. Ipse Wilmanns *Exempl.* n. 2498.

Ἐνθ]άδε κεῖται [Θ]αῖμος ὁ καὶ Ἰο[υ]λιανὸς Σαάδου·
ἐ]σ[θ]λός τε πέ[φ]υκε καὶ ν[ή]δυ[μ]ος Ἀθειληνός,
βουλευτὴς πολίτης τε Κανωθαί[ω]ν ἐ[πὶ] Συρίης,
ὃ]ς πάτραν τε λείπων ἧκε τῷδ' ἐπὶ χώρῳ
ἐς πρ]ᾶσιν ἔχων ἐνπόρ[ιο]ν ἀγορασμῶν
με]στὸν ἐκ Ἀκουιτανίης ὧδ' ἐπὶ Λουγουδούνοιο·
ὤλεσεν ἐπὶ [ξ]ενίης θανάτῳ μοῖ[ρα] κραται[ι]ή.

D(is) M(anibus) Thaemi Iuliani Sati fil. Syri de vico Athelani Canotha, negotiatori Lugduni et prov. Aquitanacica (sic), *Avidius Agrippa fratri pientissimo ob memoriam eius faciendum curavit et sub ascia dedicavit.*

II saeculi exeuntis titulus est, si quidem recte coniecit Henzen, fratrem Avidium Agrippam ab Avidio Cassio, legato pro praetore Syriae praefecto, in Avidiam gentem receptum esse (a. 166 - 172). Thaemus Iulianus fuit vici patrii *Athila*, urbis *Canothae*, quam τὰ Κάναθα τῆς Κοίλης Συρίας vocat Iosephus *bell. Iud.* I 19, 2. — 2 . ΣΟΛΟΣ — 3 ΚΑΝΩΘΑΙΥΝΕ/// — 7 ΚΡΑΤΑΙΓΗ restituit et supplevit Henzen. — 5 . . II ΑΞΙΝ corr. Mommsen; verba ipsa male graeca, sententia vero aperta.

---

715. Incerti loci, post Parisiis. C. I. 6870.

Φιλανδρίας εἵνεκεν Ἁρμονίας.

Αἴας Παμμονίου ἀμέμπτως βιώσας καλοκἀγαθίας εἵνεκεν χρηστὲ καὶ ζητητὲ χαῖρε.

Αἴας Αἴαντος, τέκνον ἐτῶν $\overline{κ}$,
ἐν ἔτεσιν ὀλίγοις λύπην κατέλιψε τεκοῦσι·
μοῖρα δ' ὡς κατέκλωσε ὅθεν ἦλθε καὶ πάλι ἀπῆλθε.

Pater cum filio uno sepulcro conditus, quod uxori virtutis ergo posuerat. — 1 pentameter; εἴκοσιν est tribrachys. — 3 Epicharmi sunt versus:

συνεκρίθη καὶ διεκρίθη κἀπῆνθεν ὅθεν ἦνθεν πάλιν,
γᾶ μὲν εἰς γᾶν, πνεῦμ' ἄνω· τί τῶνδε χαλεπόν; οὐδὲ ἕν.

quos tituli scriptor indidem unde nos cognitos habuit, ex Plutarchi *consol. Apollon.* p. 110. Cf. Haupt *Opusc.* II 193.

---

716. Romae. Anaglypho sculptus iuvenis in lecto recubans. C. I. 6219.

. . . . Γεμινᾶν ἐκάλεσ(σ)αν·
ἔσχε δὲ καὶ ἄλλ' ὄνομα χαριέστατον, ὅν ποθ' ἑταῖροι
Πετροκόρακαν ἐκ[λ]ηζον.
οὐ τάχ' ὑ[πῆ]ρ[ξ]ε [βρ]οτῶν ὅστις τοίαν ἐκτήσατο γνώμην·
ἤσκι τὴν ἁπλότητα, φίλους ὑπὲρ ἀτὸν ἐτίμα.
διὰ τοῦτο μνήμης ἕνεκεν, χάριτος δὲ ἁπάσης
οἱ σοὶ ἀδελφοὶ ἔθηκαν γνωστὸν πολλοῖσι βροτοῖσι,
ἵνα σε πᾶς παράγων ὀνομάζῃ· 'ἀγαθὲ Πετροκόραξ.'
ἔζη ἔτη XXX.

1 [Ὅν κεύθει τόδε σῆμα, βροτοὶ] Γέμιν[ο]ν ἐκάλεσσαν Franz. — 3 ЄΚΥ ΗΖΟΝ — 4 ΟΥΤΑΧΥΒΡΗC | ΟΤѠΝ bene correxit Franz; idem vero male v. 5 [θ'] ὑπέρ et v. 6 χάριτός [τ]ε.

---

717. Catanae. C. I. 5702 ex Castelli apographo.

Ἐνθάδε κε[ῖ]τε Δέδαλος ἐτῶ[ν] $\overline{κε}$,
κοῦρο[ς] ἀνή[ρ], ἀπείρατο[ς] Κύπριδο[ς ἱ]μερ[τ]ῆς.
Φρόντων εἰατὴρ [τὸ]ν [β]ωμὸ[ν υἱ]ῶι ἀνέθ[η]κεν.

1 ΚΕΤΕ — 2 ΚΟΥΡΟΡΑΝΗ κουροφανής Franz; idem reliqua correxit ΑΠΕΙΡΑΤΟΥ — ΔΟΙΑΜΕΡΙΗC — 3 ΤΗΡ | ΕΝѠΜΟΤѠΙΑΝΕΘΙΚΕΝ.

718. Catanae. E schedis O. Muelleri C. I. 5699.

Ἂν, ξένε, μ]ο[υ] ζητῇς ὄν[ομ' ἢ τίνος ἐνθ]άδε κεῖμε,
. . . . . . Ἐφέσου, μεγά[λης θεοῦ εἰμι πολ]είτης.
πατρὸς δέ [ἐστιν ὄνομ'] Α(ἴλις) Ἀχιλλεύς,
Στρατο[νίκη δέ μ]ου μήτηρ·
μοῖρα δ' ἔδω[κέ μοι ὧ]δε θανεῖν.
ἐκκέδεκα [ἔτη ζή]σας κεῖμαι δὲ νῦν [λείπων φάος] ἠελίοιο.
μνῆμα δέ μοι [ἐστήσ]α[τ]ο Αἴλις Ἀχιλεὺς π[α]τήρ.

1 ΠΛΟΙΖΗΤΗϹ — 2 post κεῖμε ΝΗΙΙΙ . . . | ΡΟϹЄΦЄϹΟΥ — 7 ΜΟΙ . . . | ΑΙϹΑΙΛΙϹ non videtur sufficere spatium huic supplemento μνῆμα δέ μοι [τόδ' ἔτευξεν ἑαῖς παλάμ]αις Αἴλις Ἀ., neque omnino quisquam in his titulis certa dari posse crediderit.

---

719. Romae. C. I. 6267. Descripsi ex cod. Vallicell. R 26 f. 266. Vtor Bormanni ectypo.

Θεοῖς καταχθονίοις.

Ἐνθάδ' ἐγὼ κεῖμαι Ὀλυμπία ἐτῶν $\overline{\kappa\beta}$,
Ἕλλην μὲν τὸ γένος, πατρὶς δέ μοι ἦτον Ἀπαμέα·
οὐδένα λοιπήσασα
οὐ μεικροῦ ψυχήν, οὐ μεγάλου κραδίην.
στήλην δ', ἣν ἐπύησα κατὰ χθόνα δάκρυσι θερμοῖς,
παρθένον ἣν ἔλαβον, Σώτας Ὀλυμπιάδι πεπόικα.
στοργὴ γὰρ μεγάλη τῶν ἀμφοτέρων διέμεινεν,
ὡς ὅπου φῶς τὸ γλυκὺν παρέμεινε ἀκτεῖσι ἐπιλάμπ[ο]ν,
ἡδὺν ἀπὸ στόματος καὶ γλυκὺν ὡς μελίτιν.
ταύτην τὴν στήλην ἐπύησα Σώτας σε φιλήσας.
ψυχῇ διψώσῃ ψυχρὸν ὕδωρ μεταδ[ό]ς.
Ἀδελφὸς ταύτης ἐπέγραψεν.

6 πεποίηκα cod. ΠЄΠΟΙΚΑ lapis — 8 ΛΑΜΠΩΝ lapis. — γλυκυν noli mutare coll. v. 9. — 9 inepta apte non possunt explicari. — 11 ΥΔΡΩ lapis. Verba notissima, quibus Pluto adpellatur. — extr. ΔЄϹ — 12 sic lapis et codex.

---

720. Mediolani. C. I. 6762.

Θ(εοῖ)ς κ(αταχθονίοις).

Ἐνθάδε σοί, Δομνεῖνα, [ἐ]τελέσ[θη] πᾶσα μοίρη,
ἐνθάδε λοιπὸν ἔχεις στυγερὸν οἶκον,
κοὐκέτι σοι φάος ἠελίοιο,
οὐδὲ τὰ κλεινὰ δὲ δώματα Ῥώμης,
οὐδ' ἄλοχος, οὔτε φίλη κασιγνήτη,
ἀλλά σε καλύπτουσι [θ]αλερ[ὴ] ἄμπελος καὶ γέα ἐν Μεδι[ο]-
λάνῳ.

1 ΝΑΙΤΕΛΕΣΩΠΑΣΑ correxi; τελείσθω Scaliger, τέλος ὤπασε Franz. — 2 fuit olim οἶκον ἔχεις στυγερόν. — 3 ΗΛΕΙΟΙΟ — 4 δὴ Scaliger. — 5 ἄλοχος pro *marito* nove dictum. — 6 ΤΑΛΕΡΕ corr. Scaliger; τάλαινα Welcker *Syll.* 91. — 6 ΜΕΔΙΩΛΑΝΩ.

---

721. Romae. C. I. 6263.

Θ(εοῖς) κ(ατα)χ(θονίοις).

Ἡ σεμνὴ καὶ φίλανδρος μόνη προὔχουσα πασῶν ἀλόχων,
εἰκοσαέτης τεκέων δύο μήτηρ. σὺν ἀνδρὶ τώμῷ
ξ ἔτεα βίον ἐ[κ]τελέσασα ἐνθάδε κεῖμαι.
οὔνομα δέ μοι Μυρωνίς, γραφὴν δ' ἐν στήλῃ ἀμέμπτου
βιότοιο χάριν
Πάνθης οὑμὸς πόσις ἐξετέλεσσεν.

3 ΕΤΕΛΕϹΑϹΑ correxi.

***722.** Olim Romae, nunc Perusiae in museo. C. I. 6210.

Οὐχὶ πόνῳ δολί[ῳ] λημφθεὶς τὸ πρὶν ἦλθά σοι νῦν ἐπι-
γράψας,
ἀλλὰ νόσῳ λημφθείς, ἧς ἔσχ' ἐπὶ σοὶ βά[σ]ανον·
νῦν δέ σοι τήνδε γραφὴν θήσω χάριν, ἧς ἀπὸ κηροῦ
ἀντίτυπον ῥεύσει τοῖς δακρύοις χάριτα.
εἰ δέ τίς ἐστι νόος παρὰ Τάρτασιν ἢ παρὰ Λήθῃ,
ἧς ἔσχον σπουδῆς ἐπὶ σοί, νῦν κατέχεις χάριτα.
τίς δ' ἐτύπωσε τὰ γράμματα, εἰμὶ τὸ πρίν σου,
αἷμα σὸν ἐν ζῶσιν· λυπεῖς με τέλος κατέχουσα.
Ἀγάθων ἀδελφῇ Ἀτταλίδι μνείας χάριν.

1 ΔΟΛΙΑ *non labore doloso* (quod cum ad certam quandam rem spectare videatur explicari nequit), *sed morbo inpeditus eram ne prius*

facerem quod nunc facio, ut tibi monumenti titulum ponerem. — 2 ΒΑΙΑΝ ΟΝ corr. Gorius; *cuius morbi te auctore habui experimentum*, i. e. *tuus in me morbus transiit.* — 3 χάριν, ἥ τ' corrigunt vitium vitio expellentes; nam ῥέω verbi transitivi nullum omnino extat exemplum. Equidem Agathonem puto ex plebei sermonis consuetudine casibus inter se confusis accusativos ἀντίτυπον χάριτα posuisse pro nominativis: *cuius ex cera* (nam in cera ipse scripserat) *gratae memoriae documentum* (χάρις) *lacrimis meis tamquam imago resonabit.* — 5 Τάρτασι, voluit opinor Τάρταρσιν dativum heteroclitum. — *Si quae tibi mortuae facultas est sentiendi mei in te studii, iam animadverteris me tibi gratiam exsolvisse.* — 7 τίς pro relativo accepi, ut sescentiens: *qui haec scripsit, ego sum tuus ille, tuus sanguis (i. e. eodem tecum sanguine natus) dum vivis.* Male Franz σὺ δ' ἐν ζῶσιν. — 9 senarius.

***723.** Romae. In sarcophago imago Droseridis puellae. Benndorf-Schoene *Catalog. Lateran.* 438. C. I. 6223 b.

Τίς βροτὸς οὐκ ἐδάκρυσε, ὅτι τὸ σὸν κάλλος ἀπῆλθεν ἰς ἀέρα,
ἣν ἥρπασαν ἀπὸ γονέων μοῖραι κατ' ἐρείπαν.
τίς ἔζησεν ἔτη β̄, μῆ(νας) ῑᾱ, ἡμ(έρας) ῑ.
εὐψύχι Δροσερίς· οὐδὶς ἀθάνατος.

Simillimum est Iuliani Aegyptii epigr. A. P. VII 599,5 τίς λίθος οὐκ ἐγόησεν, ὅτ' ἐξήρπαξεν ἐκείνην εὐρυβίης 'Αΐδης ἀνδρὸς ἀπ' ἀγκαλίδων, eoque haec similiora, quod utriusque defunctae pulcritudo celebratur. — 2 ΚΑ | ΤΕΙ▪ΡΙΠΑΝ aliter haec legi nequeunt; falsi igitur sunt qui κατ' ἐνωπάν vel κατένωπα scripserunt. Fortasse ἐρείπα sive ἐρίπα forma diversa est sensu non diverso pro ἐρίπια i. e. *rupes*; ut puellam de rupe praecipitatam cogites obiisse.

---

724. Parmam Roma advectum. Ex schedis Lopezii C. I. 6747 b. Vtor adcuratissimo Bormanni ectypo, quod praestat integrum transcribere; restituere non audeo.

ιΚιk
POSSIS
ονω Τιβουρτ
κεῖμαι πᾶσι φιλ
λείψας ἐν κλειτῆι
ασινοισναρεσας

θαλερὸν στέφος Ἡρακλῆο[ς
ντα ἐνὶ στήθεσσι κα
λυψε τὸ πανσοφο
συνν μνησθῆτε
ιδιξις ἅ ζωὸς ζωο
τοισι μέμνησθε λο
σ ζωὸς ἔλεξα Εὐθύ
τονος πᾶσιν ἐπισιν

Videtur epitaphium Euthytoni Tiburtini (v. 1 et 11 sq.) qui omnibus amicus (v. 2) omnibusque placuisse dicitur (v. 4, ubi τοῖς Πρασίνοισιν ἀρέσας Franz) et athletarum certamine vicit (v. 5). Laudatur eius sive animus sive ingenium (v. 6, qui versus non continuandus videtur versui sequenti, quamqaum bene haec procedunt πάντα ἐνὶ στήθεσσι κάλυψε τὸ πάνσοφο[ν ἦθο]ς. Hortatur superstites ne inmemores sint eorum quae ipse vivus vivis ἐπέδειξε (ἐπίδιξις vel ἐπιδέξεις v. 9), meminerintque quae locutus sit (μέμνησθε λόγων οὓς ζωὸς ἔλεξα v. 11).

APPENDIX CHRISTIANORVM EPIGRAMMATVM.

725. Augustoduni. C. I. 9890, ubi omnes editores enumeravit Kirchhoff, ipse imagine usus photographica, quam R. Garrucci edidit *Mélanges d' épigr. ancienne* (Paris 1856).

Ἰχθύος ο[ὐρανίου ἅγ]ιον γένος, ἤτορι σ[εμ]νῷ
χρῆσε· λαβὼ[ν πηγὴ]ν ἄμβροτον ἐν βροτέοις
θεσπεσίων ὑδά[τω]ν τὴν σήν, φίλε, θάλπεο ψυχὴν
ὕδασιν ἀενάοις πλουτοδότου σοφίης·
σωτῆρος [δ]' ἅγ' ἰὼν μελιηδέα λάμβ[α]ν[ε βρῶσιν,
ἔσθιε πιν[άω]ν, ἰχθὺν ἔχων παλάμαις.
Ἰλ[αθ]ι, ἰχθ[ύ· σὺ γ]ὰρ [Γ]αλιλαίῳ, δέσποτα, σω[τήρ,
εὖ[ὁ]δῷ [ἰη]τήρ· σὲ λιτάζομε, φῶς τὸ θανόντων.
Ἀσχάνδιε [πά]τερ, τὠμῷ κ[εχαρ]ισμένε θυμῷ,
σὺν μ[ητρὶ γλυκερῇ καὶ ἀδελφει]οῖσιν ἐμοῖσιν
ἰ[χθύος ἐν δείπνῳ] μνήσεο Πεκτορίου.

Pectorii cuiusdam christiani est epitaphium, quod neque tertio saeculo, quo tempore graeca christianorum sacra primum ex Asia inlata sunt Galliae, antiquius neque barbarorum incursionibus saeculi v medii recentius esse recte ait Kirchhoff. Idem quae cum ex aliorum tum ex sua coniectura scripsit recepi, certa omnia praeter v. 8. — 1 οὐρανίου Pitra, ἅγιον Franz. — CCII$\overset{\omega}{\text{N}}$ — 2 suppl. Wordsworth. — 3 ΥΔΑ . Ν suppl. Pitra. — 5 . ΑΓΙѠΝ Pitra simul ante Α litterae Δ vestigia adgnoscens; δ' ἅγ' ἰών Wordsworth. — βρῶσιν Franz. — 6 ΠΙΝ . Ư//Ν corr. Garrucci. — 7 ΙΛ/ΟΙΙ · Χ · Ο · ////////////ΑRΑΛΙΛΑΙѠ ut tamen post R litterae Γ minutae vestigia conpareant. — 8 ЄΥ//ΔѠΙΙΙΤΗΡ totum distichon restituit Kirchhoff, pentametri tamen displicet initium, ubi si εὐόδῳ recte habet, ἡγητήρ patet multo aptius esse: *nam tu, domine, tuo sectatori* (Γαλιλαίῳ) *vindex es bonique itineris dux.* — 9 precibus peractis ad superstites convertitur oratio; supplevit versum Secchi, in quo clausula homerica est. Idem v. 10 dedit μητρὶ γλυκερῇ, reliqua supplevit Franz. — 11 suppl. Garrucci. — Ceterum carmen ex parte acrostichon; versuum enim 1 - 5 litterae initiales anagramma efficiunt ἰχθύς.

---

726. Romae ad viam Latinam. C. I. Add. IV 9595 a.

a. *Φῶς πατρικὸν ποθέουσα, σύναιμε, σύνευνε σοφή μου,*
λουτροῖς χρεισαμένη Χ(ριστο)ῦ μύρον ἄφθιτον, ἁγνόν,
αἰώνων ἔσπευσας ἀθρῆσαι θεῖα πρόσωπα,
βουλῆς τῆς μεγάλης μέγαν ἄνγελον, υἱὰν ἀληθῆ,
ἰς ν]υμφῶνα μολοῦσα καὶ εἰς [κόλπ]ους ἀνόρουσα[ς
αἰώνων πα]τρικοὺς κα[ὶ . . . .

b. *Οὐκ ἔσχεν κοινὸν βιότου τέλος ἥδε θανοῦσα,*
κάτθανε καὶ ζώει καὶ ὁρᾷ φάος αφθιτον ὄντως·
ζώει μὲν ζωοῖσιν, θάνεν δὲ θανοῦσιν ἀληθῶς·
γαῖα, τί θαυμάζεις νεκύος γένος; ἦ πεφόβησαι;

III vel IV saeculi. Flaviam enim (hoc nomen intellexit Kirchhoff prioris carminis versuum initialibus litteris significari) Valentinianorum sectae cum marito addictam fuisse docta disputatione evicit Kirchhoff, restituens simul vv. 5 et 6. — 3 αἰώνων *intellege quindecim* συζυγίας, *quas e principii supremi abysso* (βυθός) *profusas divinae naturae* πλήρωμα *efficere statuit Valentinus.* Kirchh. — 4 conferunt Iesuitae, qui primi ediderunt (*Civiltà cattolica* IX 1858), Iesaiae IX 6 ὅτι παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν, υἱὸς καὶ ἐδόθη ἡμῖν, οὗ ἡ ἀρχὴ ἐγενήθη ἐπὶ τοῦ ὤμου αὐτοῦ καὶ καλεῖται τὸ ὄνομα αὐτοῦ μεγάλης βουλῆς ἄγγελος. *Significatur - Christus ille πνευ-*

ματικός, qui absoluto opere in Pleroma reversus in Aeonum numero residere putabatur. Kirchh. — 7 nota poetam naso ut aiunt suspendentem eos, quorum vulgari opinioni obloquitur, velut supra n. 266 κοινὸν φῶς ἰδοῦσα τὸ κοινὸν ἔχω τέλος αἰεί e. q. s. sim. — 8 ΚΑΘΤΑΝЄ — 9 θανόντες ἀληθῶς *dici eos facile apparet, qui cum materialis sint naturae* (ὑλικοί) *et a divina alieni, iam nunc et vivi haberi possunt mortui et post mortem perituri. A quorum consortio morte seiuncta Flavia mortua esse praedicatur morti obnoxiis, vivere vero in eorum coetum recepta, qui verae vitae et participes sunt soli et auctores* (ζωοί) *i. e. divinarum Pleromatis naturarum.* Kirchh. — 10 *quid tu mirare, Materia* (ὕλη, quae hic γαῖα vocatur), *genus defunctae (Flaviae), non illud materiale et tui simile, sed vere divinum et coelestis originis, morte obita non domari tibi, verum eripi et ad sublimioris naturae sedes efferri? An metuis iam sentiens nullum tuum esse imperium in eos, qui vinculis tuis vera* γνώσει *soluti ad altiora et vivi evaserunt et mortui sunt evasuri?* Kirchh.

***727.** Romae. C. I. 6254.

Μνήμην τῆς ἰδίης γαμετῆς μετὰ μοῖραν ἄτρεπτον
ἐν στέρνοισιν ἔχων ἴδιος πόσις ὢν ἔτι ζωός,
ἥτις ἔφυ, στήλαις, παροδοιπόρε, τοῦθ' ὑπέγρα[ψ]α·
πρῶτον μὲν τύπος ἦν αὐτῇ χρυσῆς Ἀφροδίτης,
εἶχε δὲ καὶ ψυχὴν ἀφελῆ στέρνοισι μένουσαν·
ἦν ἀγαθή, νομίμοις δὲ θεοῦ παρεγείνατο πᾶσιν.
οὐδὲν ὅλως παρέβαινε· χαρίζετο λειπομένοισιν,
δουλὶς ὑπάρχουσα στέφανον τὸν ἐλεύθερον ἔσχεν.
ζωοὺς τρεῖς ἐκύησε γόνους, μήτηρ ἐγενήθη
δισσῶν ἀρρενικῶν· τὸ δὲ θῆλυ τρίτον κατιδοῦσα
ἠοῦς ἐνδεκάτης ἔλιπε ψυχὴν ἀμερίμνως.
κάλλος δ' αὖ μετὰ μοῖραν Ἀμαζόνος ἔσχεν ἄπιστον,
ὥστε νεκρᾶς πλέον ἢ ζώσης εἰς ἔρωτα φέρεσθαι.
εἰκοστὸν δὲ βιώσασαν ἀφελῶς ἐνιαυτὸν
Μαρκίαν τὴν Ἑλίκην ζοφερὸς τάφος ἔνθα καλύπτει.

Christianae originis haud obscura vestigia vv. 6-8. — 15 Μαρκιανήν Iacobs.

***728.** Romae in repositis musei Capitolini. Ineditum est.

Ζήσας ἀλύπως καὶ θανών, [ὡς δεῖ θανεῖν,
ὑπὸ τόνδε κεῖμαι τύμβον . . . .

ἄμεμπτος, ἀκατάγνωστος . . . .
ἀλοιδόρητος, νῦν δὶς εὐ[τυχὴς γεγώς,
ὅ]τι καὶ γυναικὸς ἔτυχον ἐ[γγὺς ἐν τάφῳ,
καὶ τῇδε τῆ]ς ἀρίστης ἵμ[ερον τρέφων
— — — — — — — — —

Litteris nonnullis accentuum notae superadditae, quarum rationem non intellego, velut v. 2 ὑπό et κειμάι, v. 3 ἀμεμπτός ἀκαταγνωστός, v. 4. ἀλοιδορήτος, v. 6 ἀριστής.— 1 ΘΑΝWΝC — 4 ΔΙCΕ\ — 6 CAPICTHCIII.

---

729. Lorii in via Aurelia. C. I. 9852.

Ἐνθάδε ἐν εἰρήνῃ κεῖτε Ῥουφεῖνος ἀμύμων,
θεοσεβής, ἁγίων τε νόμων σοφίης τε συνίστωρ.
ἐτῶν $\overline{\kappa\alpha}$, ἡμ(ερῶν) $\overline{\varepsilon}$, ὡρ(ῶν) . .

3 horarum numerus corruptus ΝΥΙ . .

---

730. Romae. C. I. 9727.

agnus
piscis piscis

Ἐνθάδε κεῖμε βρέφος κοινοῦ βιότοιο ἄμοιρος,
Ἡδίστου πατέρος καὶ μητέρος Εὐμορφίης,
πρωτότοκον, διετές, θεῷ μεμελημένον ἡδύ,
ἡλιόπαις, λυπῶν γλυκεροὺς χρηστούς τε τοκῆας.

II vel III saeculo non multo recentior iudice Kirchhoffio. — 2 Ἥδιστον et Εὐμορφίην parentium nomina esse puto. — 4 *est* ἡλιόπαις *infans, qui die Solis fuit natus*, τῇ κυριακῇ, *nostratibus 'ein Sonntagskind.'* Kirchh. — Subscripta ΘΟ, ΤΚΝ, nec Kirchhoff intellexit.

---

731. Romae in coemeterio S. Agnetis. C. I. 9579.

Ἔνθα πέλι τόδε σῆμα [δ]ομεστικοῦ Φιλίππου,
ὃς ζήσας τριάκοντα ἔτη, ἐ[π]ὶ τοῖσι [δ]ὲ τρία
πληρώσας κατέλιπα σῶμα [χ]θονὶ πολυβοτίρῃ.
λέξ[ω] δὲ τύ[χ]ην ἐμήν· πατρίς μοι Γαλατία[ς
κ[ώ]μη, υἱὸς δὲ πρεσβυτέρου Ἀλυπίου.

Restituit Kirchhoff. — 2 ΕΤΙΤΟΙΣΙΛΕ — 3 ΛΙΠΑCCѠΜΑΚΘΟΝΙ κατέλιψα Kirchhoff. — 4 ΛΕ?ΥΔΕΤΥΗΝ — ΓΑΛΑΤΙΑΙΕ — 5 ΚΟΜΗ.

---

732. Romae in coemeterio S. Hermetis. C. I. 9715.

Ἀλκινόων δύο σῆμα Ἀλεξάνδρου τε συνέμων·
τρεῖς δωδεχ[έ]τεις πιστοὺς γενέτῃ προέπενψα.
ἰχθύς·
γ̅.

2 ΔѠΔΕΧΕΤΕΙC lapidarius *formam vulgarem induxit pro poetica δυοκαιδεκέτεις, quam metrum requirit.* Kirchhoff; potest tamen etiam τούς articulum versus initio errore omisisse. — γενετῇ Kirchhoff interpretans πιστοὶ ἐκ πιστῶν. Equidem intellego *tres fratres duodenarios patri ante mortuo misi;* loquitur tumulus, qui tria corpora accepit. — Anagramma ἰχθυς notum neque obscurus γ̅ numeri significatus.

---

733. Romae in coemeterio Priscillae. C. I. 9696.

Ἐνθάδε Παυλεῖνα κεῖται μακάρων ἐνὶ χώρῳ,
ἣν κήδευσε Πακᾶτα ἑὴν θρέπτειραν γλυκερήν,
ἁγίαν ἐν Χρ(ιστ)ῷ.

2 metrum sustentari poterat pro γλυκερήν alio adiectivo posito, velut ἄμεμπτον sim.

---

734. Romae in coemeterio Priscillae. C. I. 9688. Alterum titulum descripsi Romae in museo Capitolino.

a. *Σύνοι[δ]α ἐματ[ῷ] μη[δ]έν ποτε δράσας κακόν.*
εἱμαρμένῃ δὲ περιπεσ[ὼ]ν κακῇ καὶ βασκάνῳ πικρῷ
ἔπαθον τοιαῦτα οἷα μηδεὶς π[ώ]ποτε.
ὁ [γ]ὰρ περὶ τέκνα πλούσιος [γ]ε[γ]ὼς
ἐστερήθ[η]ν μετὰ μητρὸς αὐτῶν, συμβίου σεμνῆς καὶ σώφρονος·
ὁποῖα δ' ἦσαν ἐπὶ τόπῳ βλέψον [τ]έ[κ]να.

b. *Ὅ ποτε πλούσιος περὶ τέκνα νῦν κακὸν κακῶς*
τηρῶν ὡς Τάνταλος κολάζομαι.

1 CΥΝΟΙΛΑΕΜΑΤΟ . ΜΗΛΕΝ — 2 CΟΝ — 3 ΠΟΠΟΤΕ — 4 ΟΤΑΡ — ΤΕΤѠC — 5 ΗΘΝΝ — 6 ΓΕΗΝΑ correxit Kirchhoff. — 8 legi ΚΟΛΑΖΟΜΑΙ, quod κολάζομαι esse patet. — Ceterum dubitat Kirchhoff an non christianus sit titulus.

---

735. Catanae. C. I. 5700.

Αὐρῆλις Βιτάλης νῦν ἐνθάδε κεῖμαι,
κόσμου πλάνην προλιπών, εἰς αἰώνιον οἶκον ἀνελθών,
μηδένα λυπή[σ]ας ὁμαλὸν βίον ὧδε διάγω.

3 ΛΥΠΗΕΑϹ.

***736.** Romae. C. I. 6313. Duo sunt fragmenta.

Ἔδραμον ἐν κόσμ[οιο πλάν]ῃ χρόνον ὃν κεκέλευσμαι,
ποίημά τε δεινὸ[ν φύσιν ο]ὖσα κατέγνων,
μειμησαμένη . . . . τον δέ
εὔπτερος ἡ πιστ[ὴ ψυχὴ ἰς ο]ὐρανὸν ἔπτην.

1 supplevi ex titulo antecedenti, quo probato quanta quaeque proximorum versuum lacuna sit intellegitur. Franz parum adcurato usus apographo erravit.

---

737. Syracusis in lamina aenea. C. I. 9452.

Ἡμέρᾳ κυριακῇ δεσμευθεῖσα ἀλύτοις καμάτοις ἐπὶ κοίτης,
ἧς καὶ τοὔνομα Κυριακή, ἡμέρᾳ κυριακῇ παντὸς βίου λύσιν
ἔσχε,
τὴν ἤτησε, πρὸ πρώτης καλανδῶν Μαίων.

1 cf. supra n. 429.

II. EPIGRAMMATA DEDICATORIA.

I. DIS DICATA.

SAECVLI SEXTI.

738. Athenis in arce. Kirchhoff C. I. A. 355, qui duo fragmenta βουστροφηδόν scripta conposuit.

Κου[φαγόρας ἀνέθη]κεν Διὸς γ[λ]αυκώπιδι κούρηι.

---

739. Athenis in arce. Kirchhoff 343.

. . . . ς *Ἀθηναίαι μ' ἀνέθ[ηκεν.*

Titulus sinistrorsum scriptus.

---

740. In Melo insula. C. I. G. 3.

Παῖ Διός, Ἐκφάντωι δέξαι τόδ' ἀμενφὲς ἄγαλμα·
σοὶ γὰρ ἐπευχόμενος τοῦτ' ἐτέλεσσε γράφων.

Recte sic legit Boeckh. — Quid dedicaverit Ecphantus cuive numini, sciebant qui conlocatum videbant.

---

741. Eleusine. Ex schedis Fourmonti C. I. 27. Kirchhoff 332.

Δήμωι Ἀθηναίων Ἀ . . . .
Ἀλκίφρον[ος παῖς τ]όνδε δρόμον ποίησεν [ἄμεμπ]τον
Δήμητρός τε χάριν [κούρης θ' ἕ]ν[εκ'] ἠπιο[δώρου.

Titulus βουστροφηδόν scriptus. — 1 extr. . . ΙΚ ΛΔΕΘΕΝ Kirchhoff

α[πο ληίδος ῳ]κ[οδομ]ήθην. 'Αλκίφρων δ' ἄρα τόνδε κτλ'., quae non displicerent, nisi parum apte ipse δρόμος ita loqui videretur ut nemo quis loqueretur sciret. Mihi viri eiusque patris nomina fuisse videntur addita patria in-ηθεν. Similiter Boeckh ἀ[νέθηκεν ἑὼν 'Ε]καλῆθεν 'Αλκίφρων, ὅς τόνδε κτλ'., sed Clisthene ut bene monuit Wilamowitz illeque quos constituit demis titulus antiquior est. — 2 ἄμεμπτον Boeckh. — 3 voc. χαριν ultimum est tituli versus tertii, quartus a sinistra incipiens sic habet.... ϷΝVΓΕΡΙΟ, quae probabili ratione supplevit Kirchhoff, δρόμον intellegens *ambulationem eorum usibus destinatam, qui ad sacra celebranda convenissent.*

---

742. Apud Crissam ara magna. C. I. 1. Vlrichs *Annal. Instit.* 1848 p. 57 coll. tab. A.

Τάσδε γ' Ἀθαναίᾳ . . . Ϝεας Φα . ε . . ιστος ἔθηκε
Ἥραι τε, ὡς καὶ κεῖ[ν]ος ἔχοι κλέος ἄπθιτον αἰϜεί.

Praeclaro acumine haec legit Kirchhoff *Philol.* VII 191. Titulus ab inferiore parte lapidis exorsus tribus versibus βουστροφηδόν decurrit eis scriptus litteris, quarum imaginem referre hic non liceret. — 1 init. ΤΑΜΡΕΓΑ κτλ'. Particulae γε pronomini demonstrativo in donariis additae usum cognitum habuit Haupt, cum egregie versum Cypseli arcae inscriptum corrigeret Λατοίδας οὗτός γα Ϝάναξ ἑκάεργος 'Απόλλων, ubi quem Pausanias sequitur (V 18, 4) auctor vetustior τάχ' ἄναξ legerat. — Post 'Αθαναίαι haec fere ΑΓΔΡΕΑ ΜΦΑΥΒΑΡΙΜΤΟΜ ubi quas punctis notavi litterae incertae sunt. — 2 ΚΕΛΟΜ.

---

743. Olympiae basis rotunda. E. Curtius *Diar. arch.* 1876 IX 6 coll. tab. 6.

Δέξο Ϝάναξ] Κρονίδα, [Ζ]εῦ 'Ολύνπιε, καλὸν ἄγαλμα
ἱλήϜωι [θυ]μῶι τῶι Λακεδαιμονίω[ι.

Paus. V 24, 3 τοῦ ναοῦ δέ ἐστιν ἐν δεξιᾷ τοῦ μεγάλου Ζεὺς πρὸς ανατολὰς ἡλίου, μέγεθος μὲν δυόδεκα ποδῶν, ἀνάθημα λέγουσιν εἶναι Λακεδαιμονίων, ἡνίκα ἀποστᾶσι Μεσσηνίοις δεύτερα τότε (sic. ed. Schub. codd. ὅτε vel ὅτι vel ἔτι) ἐς πόλεμον κατέστησαν. ἔπεστι δὲ καὶ ἐλεγεῖον ἐπ' αὐτῷ·

δέξο ἄναξ Κρονίδα Ζεῦ 'Ολύμπιε καλὸν ἄγαλμα
ἱλάῳ θυμῷ τοῖς Λακεδαιμονίοις.

Periegetarum haec conmenta litteris refelluntur quae sexti saeculi sunt. — 1 //ΚΡΟΝΙΔΑΙ// //ΕΥ pro Ζεῦ fuerit alia quam non novimus forma.

— 2 in ἰλήϝωι alterum iota eiusve partem aliquam legerunt qui lapidem oculis usurparunt; gypsea imago hoc loco fracta est. — ΤΟΙΛΑΚΕDΑΙΜΟ ΝΙC//// adferunt exempla huic singularis usui firmando, non omni tamen ex parte idonea. Potest errasse lapicida.

SAECVLI QVINTI.

744. Olympiae. E. Curtius *Diar. arch.* 1876 IX 5 coll. tab. 6.

Πραξιτέλης ἀνέθηκε Συρακόσιος τόδ' ἄγαλμα
καὶ Καμαριναῖος· πρόσθ' ἄρ' ἐμαντινέαι
Κρίνιος υἱὸς ἔναιεν, ἐν Ἀρκαδίαι πολυμήλω[ι,
ἐσλὸς ἐών, καί ϝοι μνᾶμα τόδ' ἔστ' ἀρετᾶς.

Praxiteles, quem natione Arcadem esse non recte contendit Curtius, ex eorum numero fuit, qui a Gelone Camarina patria exuti Syracusas sedes transtulerunt anno fere 484. Videtur mercenarios conquirendi causa ab tyranno in Arcadiam legatus re bene gesta Syracusas reversus illinc donarium Iovi Olympio misisse. Similiter, si quidem contraria similia sunt, Phormis Maenalius, post Syracusanus factus Olympiae equum dicavit, cf. Paus. V 27, 2. — 3 Κρῖνις i. e. Κρίνιππος, quo nomine Terilli pater utitur Himerensium tyranni. — Ceterum notatu digna sunt ἐμαντινέᾳ, ubi praepositionis littera μ non solum a sculptore sed etiam a poeta neglecta est, et ἐσλός adspiratum.

---

745. Olympiae galea aerea. C. I. 16.

Ἱάρων ὁ Δεινομένεος
καὶ τοὶ Συρακόσιοι
τῶι Δὶ Τυρ(ρ)άν' ἀπὸ Κύμας.

Dedicavit Hiero ol. 76, 3 (a. 473) Tyrrhenis apud Cumas devictis. — 3 paroemiacum adgnovit Boeckh, neque priores duo versus numerorum specie carere videntur, cf. Welcker *Syll.* 124. — 3 Τυρρανά scil. ὅπλα vel κράνη.

---

746. Ad Olympiam in Alpheo inventa galea aerea. C. I. 29 coll. Add. I p. 885.

Τάργ[εῖ]οι ἀνέθεν τῶι Διϝὶ τῶν Κορινθόθεν.

Ol. 80 antiquius esse docet Kirchhoff *Stud.*[2] p. 72 sq. De re ipsa certi nihil praecipi potest; cf. O. Mueller *Dor.* II 506. — Restituit Boeckh.

---

747. Olim Delphis sub tripode aureo, nunc Cpoli. Frick *Annal. Fleckeis. vol. suppl.* III 487 sqq. Dethier et Mordtmann *Epigraphik von Byzanz* (*Act. acad. Vindobon.* XIII 1864) p. 3.

Ἀπόλ(λ)ωνι θεῶ[ι στάσαντ'] ἀνάθημ' ἀ[π]ὸ Μ[ήδων.

Secuntur singularum civitatum nomina.

Ol. 76, cf. Kirchhoff *Stud.*[2] p. 98. — Pausaniae epigramma postea exsculptum cum in ipsis aeneis serpentium nexibus, quibus superinpositus erat tripus, scriptum fuisse planissime Dethier ex Thucydidis (I 132) aliorumque locis demonstrasset, haud obscuris ex vestigiis eodem cognovit loco fuisse, quo nunc hexameter legitur, egregie is restitutus ab Goettlingio. — ΑΤΟ Frick ΑΓΟ Dethier et Mordtmann.

***748.** Athenis in arce. Kirchhoff 334.

[Ἔθνεα Βοιωτῶν καὶ Χαλκιδέων δαμάσαντες]
παῖδες Ἀθ]ηναίων ἔργμα[σιν ἐν πολέμου
[δεσμῷ ἐν ἀχλυόεντι σιδηρέῳ ἔσβεσαν ὕβριν·]
τῶν ἵ]ππους δεκά[την Παλλάδι τάσδ' ἔθεσαν.

Vidit Kirchhoff integrum epigramma extare apud Herodotum V 77 quadrigae aeneae inscriptum, quam post duplicem de Boeotis et Chalcidensibus victoriam (ol. 68, 1) dedicarunt Athenienses, *καὶ τῶν λύτρων τὴν δεκάτην ἀνέθηκαν, ποιησάμενοι τέθριππον χάλκεον, τὸ δὴ ἀριστερῆς χερὸς ἕστηκε πρῶτον εἰσιοῦσι ἐς τὰ προπύλαια τὰ ἐν τῇ ἀκροπόλι· ἐπιγέγραπται δέ οἱ τάδε· ἔθνεα κτλ'.* Simonidem epigramma non fecisse vel inde adparet quod cum litterae tituli ol. 82 antiquiores non essent verissime conlegit Kirchhoff tempore posteriore arce a Pericle magnifice redintegrata epigramma incisum esse.

---

749. Athenis ad arcis radices orientales. Kirchhoff 333.

a. — — — — — — — — — — — — —
4 *Ἑλλ[άδα μὴ] πᾶσαν δούλιο[ν ἦμαρ ἰδεῖν.*

b. Ἦ μαλα δὴ κεῖνοι ταλακάρδιοι, οἵ ῥα τ]ότ' αἰχμήν
στῆσαμπρόσθε πυλῶν ἀγ[ροῦ ἐπ' ἐσχατιᾶς·
μαρνάμενοι δ' ἐσάωσαν Ἀθηναίας πολυβούλ]ου
ἄστυ, βίᾳ Περσῶν κλινάμενο[ι δύναμιν.

Duo fuerunt binorum distichorum epigrammata, quorum de priore nihil superest praeter voculam ἀεί, quae tamen primo versu exeunte an ineunte altero posita fuerit non liquet; alteri quae desunt ex imitatione carminis ab Ione Chio conditi (Aeschin. *Ctesiph.* 184) ingeniose restituit Kirchhoff, idemque demonstravit versus statuae Minervae Propugnatricis subscriptos fuisse; factum tamen hoc cum litterae ol. 80 non essent vetustiores aliquanto post ipsam victoriam Marathoniam.

---

750. Pari insulae columellam esse nunc Pisauri adservatam ex litterarum genere coniecit Kirchhoff *Stud.*[2] p. 57 ectypo usus. C. I. 24.

Ἄρτεμι, σοὶ τόδ' ἄγαλμ' . . . .
Ἀσφαλίου μήτηρ, Θερσι[έ]που[ς θυ]γ[ά]τηρ.

Τοῦ Παρίου ποίημα Κ[ρ]ι[τ]ω[νί]δεω εὔ[χ]ο[μαι εἶναι.

1 Paciaudi ΑΛΑΕΜΔΙΕΡΕΣΙΩΛΙ////, ectypum ΑΛΑΡΜΥΙΕΙΕ∠//Ο// // //, nisi quod Ε littera quam notavi incerta est. Fuit mulieris nomen et verbum ἔθηκεν, praeterea adiectivum fortasse ad ἄγαλμα referendum. — 2 ΦΕΡΣΙΣ // //Ω⌒ΙΙΛ⌒ΓΗΝ Pac., ectypum Θ//ΣΙ//ΓΩ// //Λ//ΤΗΡ Θερσίππου Kirchhoff, Θερσιέπους Wilamowitz. — 3 Κ//Ι//Ο// //ΔΕΟΕΥΙ⌒ restituit Kirchhoff, nisi quod Κλειππίδεω nomen posuit, cui praetuli quod propius ad tradita accederet.

---

751. Athenis in arce. Kirchhoff 403.

Τόνδε Πύρης] ἀνέθηκε Πολυμνήστου φίλο[ς υἱός,
εὐξάμενος δεκάτην Παλλάδι Τριτογενεῖ.
Κυδωνι[ά]τ[η]ς Κρησίλας εἰργάσσατο.

Cresilas Phidiae fere aequalis. — Epigramma in Anthol. P. XIII 13 (ἀδέσποτον) extare vidit Kirchhoff, egregie id emendatum a Meinekio *Delect.* p. 235 sq. — 3 ΚΥΔΟΝΙΕΤΑΣ incertum Κυδωνιάτας an Κυδωνιάτης scripserit poeta. Cod. Pal.. κυδωνιαι τας, qua ex corruptela patet satis adcurate ex lapide descriptum esse; nam αι est solita pronuntiandi barbaries pro Ε. In titulo Hermionensi C. I. 1195 legitur Κρησίλας ἐποίησε Κυδωνιάτας, et solent fere artifices eas nominum suorum formas epigrammatis subicere quae patrio sermoni conveniant. At in hoc Pyretis

donario cum Cresilae subscriptio et ipsa numeris coercita sit, probabilius puto nomen epigrammatis dialecto adcommodatum esse: accedit quod facilius sic lapidarii error explicatur.

---

752. Athenis in arce. Kirchhoff 374.

Παρ]θένωι Ἐκφάντου με πατὴρ ἀνέθηκε καὶ υἱός
ἐνθάδ' Ἀθηναίηι μνῆμα πόνων Ἄρεος,
Ἡγέλοχος· μεγάλη[ν] δὲ φιλοξενίης ἀρετῆς τε
πάσης μοῖραν ἔχων τήνδε πόλιν νέμεται.
Κρίτιος καὶ Νησιώτης ἐποιησάτην.

Hegelochus ex ionica quadam civitate oriundus (Kirchhoff *Herm.* V 55) Ecphanti filius Ecphantique pater fuit, ut recte primus interpretatus est Keil *Philol. vol. suppl.* II 551. — 3 ΜΕΛΑΙΕΤΕ corr. Kirchhoff; reliqui *μεγάλης*.

---

753. Athenis in arce. Kirchhoff 397.

Πότνι', ἀπαρχὴν τήνδε Μένανδρο[ς θῆκ' ἀπὸ τέχνης,
εὐχωλὴν τελέσας, σοὶ χάριν ἀντ[ιδιδούς,
Αἰγιλιεύς, υἱὸς Δημητρίου, ὧ[ι πολὺν ὄλβον
σῶιζε, Διὸς θύγατερ, τῶνδε χάρ[ιν θεμένη.

vv. 3 sq. recepi Kirchhoffii supplementa. Ipse olim *(de monum. aliquot graec. carm.* p. 40) v. 3 posueram *ὧν ἕνεκ' αἰεί* et v. 4 *τόνδε χαριζομένη*.

---

754. Athenis in arce. Kirchhoff 382.

Nomen dedicantis *ἄγαλμα ἀνέθηκεν Ἀθηνα]ίαι τόδ' ἀπαρχήν.*
εὐχωλὴν τελέσας παιδ]ὶ Διὸς μεγάλου.

Supplevit Kirchhoff. Ἀθηναίαι (v. 1) et *παιδί* (v. 2) invenerat etiam Rangabes 365.

---

755. Athenis in arce duo fragmenta iuxta reperta. Kirchhoff 350. Fuit columella striata striisque singulis singuli versus videntur insculpti fuisse ita quidem dispositi:

stria 1.	vacat	*αλ*	
2.	*Ἰφιδίκη μ'*	*αν*	*εναφιδναιο*
3.	vacat		*αθηναιοντο*

Duplici modo haec temptavit Kirchhoff, ut aut neglectis litteris αλ (str. 1) haec poneret:

Ἰφιδίκη μ' ἀν[έθηκ]εν· Ἀφιδναίω[ν δ' ἀπὸ δήμου
ἕστηκ' ἐν πόλει ἄκραι] Ἀθηναίων τό[δ' ἄγαλμα,

aut adsumptis litteris αλ et alterius fragmenti stria priore prioris fragmenti striae primae continuata haec:

Ἄλ[λοτε μὴν] ἐν Ἀφιδναίω[ν, νῦν δ' ἐν πόλει ἄκραι
Ἰφιδίκη μ' ἀν[έθηκ]εν Ἀθηναίων τό[δ' ἄγαλμα.

Neutri vero rationi fatendum est spatii calculos satis convenire. Itaque disticha fuisse duo suspicatus, quorum prioris versus minor a litteris αλ incepisset, maior fracta stria superiore periisset, sic ludebam:

. . . .
ἀλ . . . .
Ἰφιδίκη μ' ἀν[έθηκ]εν Ἀφιδναίω[ν πρὶν ἄγαλμα,
νῦν δέ γ'] Ἀθηναίων το[ῖς παριοῦσιν ὁρᾶν.
vel τῷ[ιδε παρὰ προπύλωι.

Ceterum cf. Addend. n. 4 a.

---

*756. Athenis in arce. Kirchhoff 349.

. . . . θάνης μ' ἀνέθηκεν Ἀθηναία[ι πολιούχωι
. . . ρίου δεκάτην τοῦ τέκνου εὐχ[σαμένου.

Dedicantis nomen cum a verbo θανεῖν ductum esse non possit aut Νικοφάνης sim. corrigendum aut peregrinum intellegere hominem oportet velut Σωσθάνης, quae Wilamowitzii est sententia. — 2 εὐξαμένου Kirchhoff; ab initio ἀργυ]ρίου sim. supplendum. Filiolus enim pro patris fortasse reditu votum susceperat, susceptum qui unus potuit pater ratum fecit.

---

757. Thisbae. C. I. 1592.

. . . . δ' ἀνέθηκεν Ἀθάναι.

Ante δ hasta superest (ι); τόνδ' Boeckh.

---

*758. In vico Χαϊδάρι inter Athenas et Daphni sito herma capite truncus inventus. Kirchhoff 381.

Πρὶμ μὲν Καλλιτέλης ἱδρύσατο· [τόνδε δ' ἐκείνου
ἔ]γ[γ]ονοι ἐστήσα[νθ', οἷς χάριν ἀντιδίδου.

Extare vidit Kirchhoff Anth. P. VI 138 lemmate addito τοῦ αὐτοῦ ὁμοίως, quod ex superioris carminis inscriptione ἀνάθημα τῷ Ἀπόλλωνι explicandum est. Hinc Apollini dedicatum fuisse non magis certo concludas quam e verbis τοῦ αὐτοῦ Anacreontis esse carmen efficias. Nam cum epigrammata illa A. P. VI 134 - 145 titulo τοῦ αὐτοῦ i. e. *Anacreontis* insignita suspectae omnia fidei sint, tum illud quode agitur evicit Kirchhoff LXX fere annis Anacreonte inferius esse. — 1 μ' ἱδρύσατο et 2 ἐστάσανθ' cod. Pal.

***759.** In Piraei paeninsula Eetionia. Hirschfeld *Diar. arch.* 1873 p. 108.

Πύθων Ἑρμῆι ἄγαλμα Ἑρμοστράτου Ἀβδηρίτης
ἔστησεμπολλὰς θησάμενος πόλῃας.
Εὔφρων ἐξεποίησ' οὐκ ἀδαὴς Πάριος.

2 πόλῃας pro πόλιας scriptum nescio poetae an lapicidae sit error.

---

760. Athenis ad Erechtheum. Kirchhoff 398.

Διογένη[ς] ἀνέθηκεν Ἀισχύλου ὑὺς Κεφ[α]λῆο[ς.

Sic scripsit Neubauer *Herm.* X 159 versum esse ratus propter additum υἱοῦ vocabulum; res minime certa.

---

761. Aegina in insula. C. I. 2138 d. Lebas I 6.

Ὅς τόδ' ἄγαλμ' ἀνέθηκε, Φιλόστρατός ἐστ' ὄνυμ' αὐτῶι,
πατρὶ δὲ τῶι τήνου Δημοφόων ὄνυμα.
nomen artificis] ἐποίησε.

---

762. *In antro prope Vari apud veterem Anaphlystum, ubi fere Paneum collocat Strabo.* Boeckh C. I. 456. Kirchhoff 431.

Ἀρχέδημος ὁ Θηραῖος, ὁ νυμφόληπτος
φραδαῖσι Νυμφῶν τἄντρον ἐξηργάξατο.

Sunt decem eiusdem Archedemi tituli breviores, e quibus *Theraeum fuisse origine discimus, post civem atticum factum et Chollidarum pago adscriptum.* Kirchhoff. — Tituli alii dorice alii attice scripti et quidem litteris alii atticis, alii ionicis sub. ol. 87 iudice Kirchhoffio, nisi quod eius quem supra posui teste Stephanio paullo recentior videtur aetas esse.

---

763. *Basis fracta inmissa nunc ianuae opisthodomi Parthenonis.* Kirchhoff 418.

. . . . . νικήσας μ' ἀ]νέθηκεν [μνῆμα Λυκ]αῖος,
πάντας Ἀθ]ηναίους [εὐκλείσας] μεγάλως.
Μί]κων [Φ]ανομάχου ἐποίησε.

Supplementa posui valde incerta, ut qualis mihi titulus fuisse videretur significarem; ab initio v. 1 Ἴσθμια sim. supplendum. Inter agonistica tamen referre non ausus sum. Tradita haec est tituli forma:

ΝΕΘΕΚΕΝ
ΑΙΟΣ
ΕΝΑΙΟΣ
ΜΕΓΑΛΟΣ

ˎΟΝ
ΑΝΟΜΑΧΟ
ΕΠΟΙΕΣΕ

in quibus v. 5 primam litteram κ esse videri testantur Michaelis et Koehler. *Mico pictor et statuarius Phanochi filius vulgo habetur teste schol. Arist. Lysistr.* 679; *sed variant libri mss. in nomine scribendo, ut spernenda videatur eorum auctoritas prae tituli testimonio satis diserto.* Kirchhoff.

---

764. Athenis in arce basis, *quam videri donarii fuisse nuntiavit Koehler.* Kirchhoff 414.

. . . . ον ἐπὶ πλατε[ῖ Ἑλλησπόντωι
ον **vacat**
vacat

1 clausulam versus homerici (Il. H 86, Od. ω 82) indicavit Kirchhoff; cf. Athen. VI 232 d.

---

765. Athenis. Kirchhoff 353 coll. Add.

. . . . ς ἀγέρωχος . . . ο . . .
. . . . . . ε]ὐξάμενος δεκάτην.
Γοργίας ἐποίησε.

Lapis ab inferiore et dextra parte integer.

***766.** Athenis in pinacotheca. Kirchhoff 347.

ἔρ]γματα vel *[ἀπάρ]γματα Θουιίμ[ου]* vel *Θούτιμ[ος*
πνο ἔ[σ]τησε

Versus fuerunt, sed quae posui Kirchhoffii supplementa qua versus sede fuerint obscurum est.

***767.** Athenis in arce fragmentum undique mutilum. Kirchhoff 354.

ὄρχαμε ⁝ //
ε ⁝ *καλῶς*
ἀνέθ]ηκεν
ν

In altero eiusdem fragmenti latere paucula minorum litterarum vestigia, ex quibus nihil intellegas.

SAECVLI QVARTI.

768. In Xanthio monumento (de quo v. Fellows *Account of the ionic Trophy-monument of Xanthus* 1848) inter medias inscriptiones lycias insculptum epigramma graecum. C. I. 4269 coll. Add. III p. 1122.

Ἐ]ξ οὗ τ' Εὐρώπην [Ἀ]σίας δίχα πόν[τ]ος ἔνε[ιμεν,
ο]ὐδείς πω Λυκίων στήλην το[ι]άνδε ἀνέθηκ[ε]ν
δώδεκα θεοῖς ἀγορᾶς ἐν καθαρῶι τεμένει,
νικ]έων καὶ πολέμου μνῆμα τόδ' ἀθάν[α]τον·
Χέρσ]ις ὅδ' Ἁρπάγου [υ]ἱός, ἀριστεύσας τὰ ἅπ[α]ντα
χε]ρσὶ παλὴν Λυκίων ~~τῶν τότ'~~ ἐν ἡλικίαι.
πο]λλὰς δὲ ἀκροπόλεις σ[ὺ]ν Ἀθηναίαι πτολιπόρθω[ι
π]έρσας συγγενέσιν δῶκε μέρος βασιλέας.
ὧ]ν χάριν ἀθάνατο[ι] οἱ ἀπεμν[ή]σαντο δικαίαν·
ἑπτὰ δὲ ὁπλίτας κτεῖνεν ἐν ἡμέραι . . σαδας α[ν]δρας,
Ζηνὶ δὲ π[λ]εῖστα τρόπαια β[ρ]οτῶν [ἔστ]η[σ]εν ἀπ' ἀν[δρ]ῶν·
καλλίστοις δ' ἔργοις Κα . . κα γένος ἐστεφάνωσεν.

Videtur Alexandri Magni aetate non recentius; qui adcuratiores

temporum calculos inierunt Franz et Bergk (*Diar. arch.* 1847 p. 33) vereor ne nihil profecerint. — Lapidarius partim omisit litterarum, partim male scripsit, graecae linguae non magis gnarus quam ipse poeta, qui celebre Simonidei carminis exordium infelicissima imitatione ad suarum rerum humilitatem detorsit. Ille enim A. P. VII 296:

Ἐξ οὗ τ' Εὐρώπην Ἀσίας δίχα πόντος ἔνειμεν
καὶ πόλιας θνητῶν θοῦρος Ἄρης ἐφέπει,
οὐδένι πω κάλλιον ἐπιχθονίων γένετ' ἀνδρῶν
ἔργον ἐν ἠπείρῳ καὶ κατὰ πόντον ἅμα,

quibus scitius multo usus est poeta atticus infra n. 844:

Ἐξ οὗ Κέκροπα λαὸς Ἀθηναίων ὀνομάζει
καὶ χώραν Παλλὰς τήνδ' ἔκτισε δήμῳ Ἀ[θηνῶν,
οὐδεὶς Σωσιβίου καὶ Πύρρα μείζονα θνητῶν
φυλὴν Κεκροπιδῶν ἔργῳ ἔδρασ' ἀγαθά. —

2 ΤΟΓΑΝΔΕΑΝΕΘΗΚΝ — 4 . . ΕΩΝ νικέων Leake, ceteri νεικέων, quod spatium excedit. — ΑΘΑΝΤΟΝ — 5 . . Ι . ΙΣ nomen fuisse praeter Bergkium omnes consentiunt; proposuerunt Δᾶτις vel Σπάρσις, Franz Χέρσις; idem quod pro ὅδε scripsit δέ, nescio an non intellexerit poetae sententiam *nemodum tale monumentum posuit: Harpagi filius ille est qui primus hoc fecit.* — ΓΟΥΙΟΣ — τὰ ἅπαντα recte fortasse Hecker Meleagro restituit A. P. V 182, 9 μὴ φείδου τὰ ἅπαντα, ubi πάντα codex. — 6 παλήν pro βαλήν i. e. βασιλεύς (coll. schol. *Aesch. Pers.* 659) positum esse viderunt Bergk et Maur. Schmidt (*Lycische Studien* p. 130). — 7 ΑΚΡΟΓΟΛΕΣΣΙΝ — 9 ΤΟΟΙΑΓΕΜΝΣΑΝΤΟ Hesiod. *Theog.* 503 Οὐρανίδαι· οἵ οἱ ἀπεμνήσαντο χάριν εὐεργεσιάων. — 10 . . ΣΑΔΑΣ in lapide esse testantur Schoenborn (*Diar. arch.* 1844 p. 279) et Lloyd (*ibid.* 1848 p. 68), qui quod Ἄρσαδας scribit Arsadenses intellegens (C. I. Add. III 4278 k) vereor ne nimium tribuat poetae barbaro. — 11 ΓΕΣΤΑΤΡΟΓΑΙΑΒΟΤΩΝ . . Η . ΕΝΑΓΑΝΙΩΝ, nisi quod Γ pro Β habet Leake. Optime Bergk πλεῖστα τρόπαια βροτῶν, alii ἔστησεν dederunt; at quod ἁπάντων scripserunt, ne hoc quidem in carmine ferendum putavi. — 12 ΚΑΙΙΚΑ Fellows ΚΑΙ\ vel ΚΑΙ/. Schoenborn ΚΑ . ΙΚΑ Leake, qui gentis auctoris nomen latere bene perspexit; incertiora sunt quae addit *perhaps the name of the dunasty commonly called Kaianian* (?); *for Kaikaus, in Greek Cyaxares appears to have been the father or uncle of the first Harpagus.* Quae res non mei iudicii est. — Ceterum moneo tres carminis partes esse, bene eas distinctas, quaternorum versuum singulas, quarum primam memorabile est simili metrorum conpositione uti atque epigramma atticum supra memoratum.

---

769. Erythris. Hamilton *Researches* n. 231. Ross *Arch. Aufs.* II. 67. Lebas V 38.

. . . . *θέρσης ἀνέθηκεν Ἀθηναίῃ πολιούχ[ωι*
πα[ῖς] Ζωΐλου· Νήτης δ' ἔ[ργο]ν [ἔ]τευξε τόδε.

Haud paullo recentius esse epigramma Teiorum diris (ol. 75 - 82 Kirchhoff *Stud.*[2] p. 13) docet Ξ forma certo apographorum consensu tradita. — 1 ΑΙ . . ΘΕΡΞΗΞ Ham. . . . . . . ΞΗΞ Ross, qui Κλευθέρσης coniecit. — 2 ΓΑ . ΖΩΙΛΟΝΗΤΗΞ Ham. \ΟΝΗΤΗΞ Ross, qui male legit παῖς Ζωΐλου· 'νήτης, Onatam intellegens Aeginetam. Nam ut taceam quae ferri nequit crasin vocalium interpunctione separatarum LXX ad minimum annis antiquior fuit Onatas eo homine qui Zoili filio statuam fecit. Νήτης nomen Buecheler invenit. — ΔΕ . . . Ν . ΕΘΥΞΕ Ham. ΔΕ . Τ . Ν . ΤΕ ΥΞΕ Ross, qui supplevit.

---

770. Athenis in arce. *Ephem.* 22. Ross *Intelligenzbl. d. Allg. Littztg.* 1838 p. 274.

Σ]ωθεὶς ἐγμεγάλων κινδύνων εἰκόνα τήνδε
στῆσεν Λυσίμαχος Παλλάδι Τριτογενεῖ.
Λυσίμαχος Λυσιθείδου Ἀγρυλῆθεν.

Ε pro ΕΙ scriptum in σωθείς, Ο pro ΟΥ in Λυσιθείδου. — Lysithidem intellegit Ross eum qui a Demosthene saepe conmemoratur (or. LII 30 Λυσιθείδης - ἀνὴρ καλὸς κἀγαθός); mihi propius ab Euclidae anno abesse titulus videtur. Dedicata videtur Palladis statua aenea, cuius in basis superficie pedum vestigia superant.

***771.** Athenis in arce. *Ephem.* 171. Hirschfeld *Diar. arch.* 1872 p. 20. R. Schoene *Hermae* V 309.

. . . . *ἀρετῆς* . . . .
. . . . *ς ὅδε αὐτόχθων α[νθετο Κεκροπίας.*
τῶ]ι δὲ σὺ πλοῦτον σῶιζ[ε, Διὸς παῖ, πότνι' Ἀθηνᾶ,
αὐτῶι, καὶ γενεᾶι δὸς [πολὺν ὄλβον ἀεί.
Δημήτ[ριος] ἐπόησ[εν.

IV saeculo ineunte Demetrium artificem fuisse recte contra Brunnium (*hist. artif.* I 258) contendit Schoene; Ο pro ΟΥ scriptum v. 3. — 1 inde ab undecima fere versus littera Pittaces legit olim ἀρετῆς αι, neque quae supersunt litterarum vestigia falsi eum arguunt; immo videtur μνῆμα vocabulum antecedere. — 2 spatium explet Κροῖος nomen.

---

772. In Imbro insula, nunc Londini. C. I. 2156.

Κήρυκι ἀθανάτων Ἑρμῆι στῆσάμμε ἀγοραίωι,
. σοὶ μέν, ἄναξ, δῶρον, κόσμον δὲ αὐτοῖσι τιθέντες
αὐτοκασίγνητοι παῖδες πατρὸς ἐξ Ἀγασίππου.
Πασικράτης Εὐωνυ(μεύς), Ἀγασικλῆς Εὐωνυ(μεύς).

Dedicaverunt homines attici, qui v. 1 non sibi sumpsissent elidendum iota dativi, nisi Hesiodi versus obversabatur *Theog.* 938 Μαίη τέκε κυδιμον Ἑρμῆν, κήρυκ' ἀθανάτων.

---

773. Panticapaei. C. I. 2104.

Εἰκόνα Φοίβωι στῆσε Ἀντίστας Φανομαχοσσοῦ,
ἀθάνατον θνητῶι πατρὶ γέρας τελέσας,
Παρισάδεος ἄρχοντος ὅσην χθόνα τέρμονες ἄκρ[οι
Ταύρων Καυκάσιός τε ἐντὸς ἔχουσιν ὅροι.

Parisades, cui primo hoc nomen fuit, regnavit ol. 107, 4 ad ol. 117²/₃; ἄρχων audit Βοσπόρου καὶ Θευδοσίης, rex Σίνδων καὶ Μαϊτῶν πάντων (C. I. 2118), quos regni fines poeta perbonis versibus adcurate notavit; Ταῦροι enim Chersonnesi urbes significant, Sindi autem et Maitae ea incolunt loca, quae inter Maeotidem et Caucasum sita sunt; cf. Boeckh C. I. II p. 92. 105 sq. — 1 Φανόμαχος Σό[ου] legit cum Koehlero Boeckh, ἀνιστὰς participium esse ratus explicans *coram Phoebo et ante Phoebum cum consisteret Phanomachus*, plane hoc inprobabiliter. Duo nomina posuit Welcker *Syll.* 168, et videtur simile nomen fuisse Κοσσοῦς Κοσσοῦ in titulis eiusdem regionis C. I. 2131. 2130.

---

774. Prienae. C. I. 2907. Melius Ross *Arch. Aufs.* II 548.

Ὑπνώδης Φίλιος, Κύπριος γένος ἐξαλαμῖνος,
υἱὸς Ἀρίστωνος Ναόλοχον εἶδεν ὄναρ
Θεσμοφόρους τε ἁγνὰς ποτνίας ἐμφάρεσι λεοχοῖς·
ὄψεσι δ' ἐν τρισσαῖς ἥρωα τόνδε σέβειν
ἡνωγον πόλει ὡς φύλακογχῶρόν τ' ἀπέδειξαν·
ὧν ἕνεκα ἵδρυσεν τόνδε θειὸν Φίλιος.

IV vel III saeculi. — 2 Ναόλοχον et 3 λεοχοῖς, similes Iadis formas congesserunt Boeckh C. I. II p. 63 et Ross *l. s. s.* Naulochus quis fuerit quaeve ei cum Thesmophoris deabus necessitudo intercedat non liquet; hoc certum existimo non Prienensem, sed Cyprium fuisse heroem (ad-

gnovit enim Philius speciem eius per somnium oblatam), eiusque auxilio illum feliciter iter navi fecisse nomen Ναύλοχος probare videtur. — 6 θειόν i. e. θεόν, cf. Keil *Zur Sylloge* p. 615.

---

775. Inter Busirin et Memphin. C. I. 4702.

[Ἀργαλέου πολέμου κρυερὸν νέφος οἵδε φυγόντες]
κλειναῖς οἰκ]οδομαῖς Τᾶνον θεὸν ἱδρύσαντο.

Λυσίκριτος Ἀθηναῖ(ος) *Σωσικλῆς Ἀθηναῖ(ος)*
Ἀνδρό[χ]αρις Νισύρι(ος) *Δημήτριος Ἀθηναῖος*
Μνασιγένης Βοιωτ(ός) *Ἀπολλωνίδης Κορί(νθιος)*
Ἐπιτέλης Κυρανα(ῖος) *Πυθόδωρος Ἀθηναῖ(ος)*
Στράτων Καρυανδ(εύς) *Ἀριστόβουλος Ἀθην(αῖος).*
. . . *καὶ τ[ὴ]ν τρά[πεζ]αν ἀνέθεσαν Ἀμυρταῖος Ῥόδιος [καὶ* . . .

Chabriae mercenarios a. 360 titulum posuisse apte coniecit Boeckh. — 1 sq. versuum argumentum significavi; v. 2 οἰκοδομαῖς Franz, idemque supplevit v. 8. — Tanus deus non innotuit.

TERTII SECVNDI PRIMI SAECVLI.

***776.** Athenis in arce. Ross *Arch. Aufs.* I 83. Lebas I 24.

Χερσί τε καὶ [τέχνα]ις ἔργων τόλμαις τε δικαίαις,
θρεψαμένη τέκνων γε[νεὰ]ν, ἀνέθηκε Μέλιννα
σοὶ τήνδε μνήμην, θεὰ Ἐργάνη, ὧν ἐπόνησεν
μοῖραν ἀπαρξαμένη κτεάνων, τιμῶσα χάριν σήν.

III vel II saeculi. — 1 quae supersunt litterarum vestigia dubitare non sinunt quin recte τέχναις restituerit Ross; idem supplevit v. 2. — 2 cf. supra n. 176.

---

777. In insula Salamine. C. I. 408.

Νικοκλῆς Ἡγησίππου Ἀναγυράσιος.
Εἰκόνα τήνδε ἀνέθηκεν [Ἀπή]μων πατρὸς ἑαυτοῦ
ἀθανάτοισι θεοῖς, κοσμῶν ἱερὰν Σαλαμῖνα.

Praeter Ρ formam indoles epigrammatis melioris aetatis indicium est. — 1 KEN . . . ΜΩΝ Spon, KENNI . . . . . ΜΩΝ Wheler. Ἀπήμων Boeckh; poteris etiam Νοήμων neglecta littera paragogica.

---

778. Calymnae in oppido insulae cognominis. Ross *Inscr. ined.* 298.

Νικίας με ἀνέθηκεν Ἀπόλλωνι, υἱὸς Θρασυμήδεος,
ἔργων ὧν ὁ πατὴρ ἠργά(σ)ατο τὴν δεκάτην σοι.

Litterae Ρ et Ε.

---

779. Chalcedone. C. I. 3797.

Οὔριον ἐκ πρύμνης τις ὁδηγητῆρα καλείτω
Ζῆνα κατὰ προτόνων ἱστίον ἐκπετάσας·
εἴτ' ἐπὶ Κυανέας δίνας δρόμος, ἔνθα Ποσειδῶν
κάμπυλον εἱλίσσει κῦμα παρὰ ψαμάθοις,
εἴτε κατ' Αἰγαίην πόντου πλάκα νόστον ἐρευνᾶι,
νείσθω τῶιδε βαλὼν ψαιστὰ παρὰ ξοάνωι.
ὧδε τὸν εὐάντητον ἀεὶ θεὸν Ἀντιπάτρου παῖς
στῆσε Φίλων ἀγαθῆς σύμβολον εὐπλοίης.

Pertinet ad celebre Iovis Vrii delubrum a Byzantio 120 stadiis distans, ubi Pontum navigaturi sacra faciebant; copiose hunc locum tractavit Boeckh. Omnes autem de tituli aetate, de Philonis persona, de ipsa Iovis statua ariolationes mitto; videtur carminis ars haud ita longe a Leonidae vel Antipatri Sidonii aetate remota esse. — 3 sqq. *sive quis intrat sive relinquit Pontum, sacra faciat.* — 6 ὧδε *ad hunc finem.* Monito vix opus est Philonem feliciter peracta navigatione simulacrum posuisse.

---

780. Mytilenis. Conze *Lesbos* tab. V 2.

Τήνδε Ποσειδ[ιππος . . . . εἰκόν' ἔθηκεν
κοσμῶν Παιᾶνο[ς . . . .
ναοῦ θ' ἥδε πόλις πη[κτοὺς ἐπέθηκε πυλῶνας·
ἀνθ' ὧν σῆς τέχν[ης ἔλπομεθ' ὠφελίην.

Litterae Ρ et Ε. — 3 per se patet aequo iure scribi posse ναοῦ θ'. ἡ δὲ πόλις κτλ'. — 4 pro ἐλπόμεθα possis εὐχόμεθα.

---

781. In Cnidiorum necropoli. Newton *Discoveries* I tab. 90 n. 29.

Βαιὸν ὁδοιπορίης ἔ[τ]ι λείπεται· ἀλλὰ πρὸς αἶπος
τὴν ὀλίγην ἀνύσεις ἀτραπιτὸν διέπων
χειρὸς ἀφ' ἡμετέρης λαιῆς, ξένε· κἀμὲ προςείπας
χαίρειν εἰς(σ)τείχεις πρὸς φιλίου τέμενος
ἥρωος Ἀντιγόνου· Μοῦσαι δέ σοι εἴ τι νέμουσιν
ἐσθλὸν, ἀπάρχεσθαι δαίμοσιν ἐγμε[λ]έτης·
καὶ γὰρ ἀοιδοῖσιν θυμέλη, καὶ σηκὸς ὑπ' ἄγκει
τῶι ἐπιγόνου κούρωι ξυνὸς ὁμευνέτιδος,
καὶ δρόμος ἠιθέοισιν ἱδρύεται ἠδὲ παλαίστ[ρ]η
λουτρά τε καὶ ταρσῶι Πὰν ὁ μελιζόμενος.
ἀλλ' ἀσινὴς ἔρχευ καὶ ἀπ' Ἀρκαδίης τεμενουρὸν
Ἑρμῆν οὐ μέμψει τρηχέος ἐκ Φενέου.

Vidit Vsener *Mus. Rh.* XXIX 25 sqq. heroum (v. 5) Antigoni Gonatae esse, filii Demetrii Poliorcetae, qui cum Antigonus pater diadochus fuerit, ipse recte *ἐπίγονος* vocatur (v. 8). Vxorem duxerat Philam germanam Antiochi sororem (v. 8.) anno fere 276. In ipso sacri nemoris aditu Mercurii signum positum erat *τεμενουροῦ*, qui Pheneates nescio an nullo consilio nominetur. Invitat deus adpropinquantes ut si quid arte musica valeant Musis sacra faciant: paratam enim esse thymelen stadium palaestram balnea, Antigoni praeterea heroum et Panem tibicinem. Panem autem ideo ab Cnidiis prope Antigoni heroum positum esse demonstrat Vsener, quod rex cum inlustrem suam de XVIII milibus Celtarum victoriam illius auxilio tribuisset, praecipuo inde deum *τροπαιοφόρον* honore habuisset.

---

782. Halicarnassi. Newton *Discoveries* I tab. 96, 65.

Δεξιτερήν,] πα[ράγ]ω[ν κῆπον, ξ]ένε τοῦτο [χαράδ]ρης
. . . . χ]εῦμα λιπών, ἀτ[ραπὸν] ἐξανάβα.
εἰ δ' . . . . καὶ πατρὶ ἐπείγηι
ἱερά, τῆ[ς] λαιῆς βαῖνε [δι'] αἱμ[α]σιέων.
οὗτοι κἄ[ι]μ' ἐκάμοντο τὸν ἐν γονάτεσσι Πρίηπον
ἔργα τε [κ]αὶ βωμοὺς συγγενέων ἐφορᾶν.

III vel II saeculi. — 1 ΓΑΙΛ˜ΩΙ . . . . . ΕΝΕΤΟΥΤΟΑ ΛΛΡΗΣ *χαράδρης* editor. — 2 ΑΤΙ . . . — 4 suppl. editor. — Secundum et tertium distichon haud leves movent difficultates. Pronomen *οὗτοι* (v. 5) si recte haberet nominatos fuisse doceret homines ad minimum duo: nullo autem artificio versui tertio, ubi patet lacuna, duo intruseris hominum nomina;

nam *πατέρα* non hominem sed deum intellegendum esse res ipsa clamat. Sequitur v. 5 initium non sine vitio traditum esse ΟΥΤΟΙΚΑ//ΛΕΚΑΜΟΝΤΟ, quo sublato haec temptavi:

εἰ δ[ὲ πρὶν ἐξανύσαι κἀμοὶ] καὶ πατρὶ ἐπείγῃ
ἱερά, τῆ[ς] λαιῆς βαῖνε [δι'] αἱμ[α]σιέων·
οὖ[ρ]ο[ν γ]ά[ρ] μ' ἐκάμοντο κτλ'.

ubi *pater* Priapi Mercurius est eiusque sacellum significatur v. 6 verbis *βωμοὺς συγγενέων.* Itaque viatorem adloquitur Priapus vetansque ne per hortos iter quaerat rectam viam monstrat; addit autem quasi iocatus *si tamen priusquam iter persequaris mihi patrique sacram vis operam inpendere, per hos frutices* (*αὐτοῦ ἐφ' αἱμασιαῖσι τὸν ἀγρυπνοῦντα* Πρίηπον-*ἔστησεν λαχάνων Δεινομένης φύλακα* A. Plan. IV 236) *molestam sane viam ingredere ad sinistram; me enim custodem posuerunt et hortorum et patris arae.* — 5 *ἐν γονάτεσσι* cur constiterit deus explicabit sciscitanti Apollonidae epigr. A. Plan. IV 239.

---

783. Cnidi. Newton *Discoveries* I tab. 90, 31 coll. II 460.

Ἐπὶ νεοπολιτᾶν προστατᾶν ἀφικόμαν
Ἑρμᾶς Ἀφροδίται πάρεδρος· ἀλλὰ χαίρετε.

οἵτινες δ' οἱ προστάται, γραφὴ παροῦσα σημανεῖ·
Τιμοκλείδας, Κριταγόρας, Ἀριστάγαθος, Σιλεωνίας,
Τιμοτέλης, Πάννικος, Εὐκλῆς, Κρέων, Φίλων, Ἀρχέστρατος,
Ἀγαθόδωρος, Ξενόκριτος, Τελέσων, Πολιάνθης, Σωσικλῆς.

Litterae Ρ et Σ. — 1 sq. *προστατᾶν* minime publicum intellego munus, sed hoc poeta dicit: *quindecim viri, quorum nomina infra scripta, aliunde Cnidum profecti Cnidiam civitatem adepti sunt eorumque auspiciis* (*προστασίᾳ*) *Mercurius, quem olim in ipsorum patria maxime coluerant cuive ut mercatores inprimis addicti erant, Veneri socius conlocatur.* — 4 Σιλεωνίας nomen suspectum.

---

784. Antipoli aedicula reperta. Froehner *Rev. archéol.* 1867 I 360.

Τερπνῶν εἰμι θεᾶς θεράπων σεμνῆς Ἀφροδίτης·
τοῖς δὲ κατ[α]στήσασι Κύπρις χάρι[ν] ἀνταποδοίη.

III vel II saeculi. — Explicat Buecheler: *aedicula sum venustorum Veneris famulorum i. e. Amorum.* — 2 ΚΑΤΣΤ — ΧΑΡΙΑΝΤΑΓΟΔΟΙΗ.

---

785. Cnidi. Post alios ed. Newton *Discoveries* I. tab. 89, 15.

Κοῦραι καὶ Δάματρι οἶκον καὶ ἄγαλμ' ἀνέθηκεν
Χρυσογόνη[ς] μήτηρ, Ἱπποκράτους δὲ ἄλοχος
Χρυσίνα, ἐννυχίαν ὄψιν ἰδοῦσ' ἱεράν.
Ἑρμῆς γάρ νιν ἔφησε θεαῖς (σ)τάθ[μ]ηι προπολεύειν.

II vel I saeculi. — 2 cf. supra n. 750 Ἀσφαλίου μήτηρ, Θερσιέπους θυγάτηρ, quae mulier et ipsa sacerdos est. — 4 ΘΕΑΙΣΤΑΘΝΗΙ δάφνηι Bursian *Act. societ. Saxon.* 1860 p. 205, τὰ θύη Keil *Philol. vol. suppl.* II 622. Explico quod posui: *inperavit deus ut amussi, fabrorum instrumento deabus serviret*, quibus recte intellectis illa et domum (v. 1) aedificavit et simulacrum posuit.

---

786. Halicarnassi. C. I. 2661.

Νόσσος Μυρμιδόνος κούραν Διὸς ἄνθετο παῖδα
Ἄρτεμιν εὐόλβωι τῶιδε παρὰ προπύλωι,
Φοίβωι Ἀγυιεῖ τάνδε νέμων χάριν, οὗ περὶ κρατ[ὶ
δάφνας εὐσάμους κλῶνας ἀναστέφεται.
ἀλλὰ σ[ὺ] οἱ τιμᾶς [μέρος ἄλλο τι πέμπ'] ἐπὶ τῶιδε,
ὦ ἄ[να], τᾶ[ι] μεγάλα[ι ταύται] ἐπ' εὐσεβίαι.

II fere saeculi. — 1 παῖδα intellego Dianam virginali habitu indutam. — 3 falso interpretes (cf. Welcker *Syll.* 121) Apollinis statuam coronatam dici aiunt; immo Nossus lauri coronam sacerdotiique honorem sortitus (cf. Boeckh ad C. I. 2880. 2884) Phoebo gratias referens Dianae sororis imaginem dedicat. Verum docere poterat medium genus ἀναστέφεται. — 5 ΑΛΛΑΣΤΟΙΤΙΜΑΣ — 6 ΩΣΑ _ _ ΤΑΜΕΓΑΛΑ Boeckh ἄλλας τοι τιμὰς [ἐπιθήσων, Φοῖβ',] ἐπὶ τῷδε, ὡς ἄρα τᾷ μεγάλᾳ [τέρψῃ] ἐπ' εὐσεβίᾳ, quod parum ex veterum sententia dictum videtur, qui dis non solent ulteriora polliceri nisi ἀντίδωρον ante acceperint; cf. A. P. VI 146 et 152 ἢν δέ τι μεῖζον - δωρήσῃ, τίσει τῶνδε πολυπλάσια, aliaque multa. Mihi cum persuasum esset eandem reciperandam esse sententiam quae est A. P. VI 182 ᾧ δ' ἀπὸ δρυμῶν - πέμπε κράτος ταύτῃ, δαῖμον, ἐπ' εὐσεβίῃ, supplementa posui, in quibus quid certum quidve incertum sit ipsi videbunt periti. — ἐπὶ τῷδε i. e. praeter sacerdotium tunc ipsum oblatum.

---

787. In luco Musarum Heliconio. Schillbach *Progr. d. Elisabethgymn. zu Breslau* 1862.

— — — — — — —

Ἡ Ζηνὸς Διὶ τόνδε Πολύμνια νέκταρος [ἀ]τμὸν
πέμπω, τὴν ὁσίην πατρὶ τίνουσα χάριν.

II fere saeculi. — Supra versus scripta nescio quo pertineant

ΚΛΥΜ
Θ Ε Ι

1 νέκταρος ἀτμόν post multos aliorum errores recte explicavit E. Plew *Annal. Fleckeis.* 1872 p. 314 coll. Pind. *Olymp.* VII 7 καὶ ἐγὼ νέκταρ χυτόν, Μοισᾶν δόσιν, ἀεθλοφόροις ἀνδράσιν πέμπων, γλυκὺν καρπὸν φρενός. Similiter Antipater Sidonius, non diligens solum sed scitissimus Pindari imitator A. P. VII 29 σὺ μελίσδων - βαρβίτου ἀγκρούου νέκταρ ἐναρμόνιον.

---

788. In luco Musarum Heliconio. Decharme *Missions scientif.* IV 536.

Τερψιχόρα
ε(ὐχὴν) ε(ὐξάμενος).

Κ]ισσος Τερψιχόρηι, Βρομίωι δὲ πρέ[πει λιγὺς αὐλός,
τῆι μὲν ἵν' ἔνθεος ῇ, τῶι δ' ἵνα τερπν[ὰ πνέῃ.

nomen dedicantis . .] στου.

II fere saeculi. — Litteras supra scriptas Ε Ε recte ab editore explicatas esse non ego auctor sum; confert Marinii *Fratr. Arv.* II 572. — Terpsichoren et Dionysum sumpsi insignia inter se conmutasse, ut hedera iam Musa, tibiis deus uteretur; tibias enim donavit Terpsichore, cf. A. P. IX 504.

---

789. Constantinopoli. C. I. 2037.

Αὕτη Μνημοσύνη, Διὸς εὐνέτις, ἣ τέκε Μούσας.

Litterae vulgares. — Vt haec quoque Mnemosynes imago, quae in promptu est coniectura, in Musarum luco Heliconio posita fuerit, tamen ex diversa epigrammatum indole patet non eiusdem statuarum ordinis fuisse, cuius Polymniae et Terpsichores statuae, cf. nn. 787 sq.

---

790. In Achaiae vico, qui ἡ *κάτω* ᾿Αχαΐα vocatur, veteris Dymae loco. Rangabes 2218.

Χαῖρέ] μοι, κά(λ)λιστε καλῶν ἠιθέων Πολύστρατε,
ἀλκίμ]ωι μάλιστα πάντων Ἡρακλεῖ τετιμένε,
ὃς πάλαι] δάμης ὑπ' αἰχμῆς θουρίων Μολινιδᾶν,
πυκνὸν] Ἀλκείδηι κορύσσων οὐλαμὸν παραστάτης,
ἔγχος ὀξ]ύνας σιδήρω[ι τ]ὸ πρὶν ἐστομωμένον.
ἀλλ' ἔθνησκες· ἐκ δ'] ἄρ' ὅσσων οὐ πάρος δεδευμένων
Ἡρακλεῖ κατῆλ]θε δάκρυ καὶ γοηρὸν ἴαχεν,
χαλκέωι χαίτην δ' ἄπλ]εκτον ἐσκύθιξε φασγάνωι
— — — — — — — — — — — —

Lucem titulo adspergit Pausanias VII 17, 8 ὀλίγον δὲ πρὸ τοῦ ἄστεώς ἐστι τῶν Δυμαίων ἐν δεξιᾷ τῆς ὁδοῦ τάφος Σωστράτου· μειράκιον δὲ ἦν τῶν ἐπιχωρίων, γενέσθαι δὲ Ἡρακλέους ἐρώμενόν φασιν αὐτόν, καί, ἀποθανεῖν γὰρ τὸν Σώστρατον Ἡρακλέους ἔτι ὄντος μετὰ ἀνθρώπων, οὕτως οἱ τὸν Ἡρακλέα τό τε μνῆμα αὐτὸν εἶναι τὸν ποιήσαντα καὶ ἀπαρχὰς ἀπὸ τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν δοῦναι. ἐπίθημα δὲ καὶ εἰς ἐμὲ ἔτι στήλη τε ἦν ἐπὶ τοῦ χώματος καὶ Ἡρακλῆς ἐπειργασμένος. ἐλέγετο δὲ ὡς οἱ ἐπιχώριοι καὶ ἐναγίζουσι τῷ Σωστράτῳ. Haec adeo cum titulo consentire vides ut quae discrepent aut Pausaniae tribuas errori aut eorum a quibus ille fando accepta rettulit. Neque enim is est scriptor quem *Polystratum* et *Sostratum* nomina inter se confudisse incredibile sit, cum praesertim paullo post (c. 17, 14) de Sostrato Pellenensi olympionica narrandum fuerit, et Dymaeos, quorum urbs variis temporum vicissitudinibus post Augustum in oppidi vicive exiguitatem redacta erat, ne ipsos quidem satis iam rem exploratam habuisse facilis est suspicio: illud certe non videtur a Dymaeis conperisse Pausanias Polystratum in Molinidarum pugna cecidisse. — Litterae cum macedonicae quam vocant aetatis sint, ante annum 208 scriptus titulus videtur, quo quidem anno urbs fidem Philippo regi servatam Romanorum excidio luebat, eis autem quae proxime antecedunt temporibus crebris Eleorum Aetolorumque incursionibus petebantur Dymaei frustraque Aratum auxilio vocabant, donec a. 219 cum Elei Teicho castello prope Dymen sito capto iam ipsi urbi obsidionem minarentur, mercenariorum manu coacta Philippo rege auxilio veniente hostes feliciter fugaverunt agrosque eorum ingressi vastaverunt. Hanc fortasse victoriam Polystrati operae tribuebant qui ut olim Herculis ita civium tum παραστάτης extitisset; gratias autem referentes heroi veteres renovabant honores restitutoque sacello diu neglecto titulum inscripserunt in rei bene gestae memoriam; quem etsi mutilus ad nos pervenit (multo enim videtur amplior fuisse), boni tamen poetae esse adparet, tantaque

eius dicendi sentiendique similitudo est cum Alcaei Messenii ep. A. P. VII 412, ut haud citra probabilitatem conicias ipsum Alcaeum Dymaeis carmen scripsisse. Illius enim quod dixi hoc est epigramma:

Πᾶσά τοι οἰχομένῳ, Πυλάδη, κωκύεται Ἑλλάς,
ἄπλεκτον χαίταν ἐν χροὶ κειραμένη·
αὐτὸς δ' ἀτμήτοιο κόμας ἀπεθήκατο δάφνας
Φοῖβος, ἑὸν τιμῶν, ἣ θέμις, ὑμνοπόλον·
Μοῦσαι δ' ἐκλαύσαντο· ῥόον δ' ἔστησεν ἀκούων
Ἀσωπὸς γοερῶν ἦχον ἀπὸ στομάτων·
ἔλληξεν δὲ μέλαθρα Διωνύσοιο χορείης,
εὖτε σιδηρείην οἶμον ἔβης Ἀΐδεω.

De Herculis expeditione Eliaca alio loco dicetur; iam ipsum epigramma paucas postulat notulas. — 1 ΚΑΛΙΣΤΕ cf. Anacr. fr. 114 B. et Simonid. fr. 171 μοῦσά μοι Ἀλκμήνης καλλισφύρου υἱὸν ἄειδε· - υἱὸν Ἀλκμήνης ἄειδε Μοῦσά μοι καλλισφύρου. — 2 Διὸς ἄλκιμος υἱός Hercules ap. Pind. *Ol.* X 44. — 4 Hesiod. *Scut.* 198 de Pallade τῇ ἰκέλη ὡςεί τε μάχην ἐθέλουσα κορύσσειν - ἔγχος ἔχουσ' ἐν χερσίν. — 7 A. Plan. IV 138 παισὶν ἐπ' οἰκτίστοις δάκρυ κατερχόμενον, ubi non debebat Dilthey (*Mus. Rh.* XXVII 311) κατειβόμενον corrigere. — ibid. γοηρὸν ἴαχεν cf. Alcaei epigr. supra adscripti v. 6. — 8 cf. Alcaei ep. v. 2.

AETATIS ROMANAE.

***791.** Athenis ad Erechtheum. Ross *Arch. Aufs.* I 179.

Τόνδε Λυκο[κλείδης καὶ Ξειναγόρας] κατ' ὄνειρον
τῶι ξείνων ἐφόρωι βωμὸν ἔθε[ν]το Διί.

1 nomina supplevit Ross; videntur illi pro Atheniensium hospitio gratias agere. — Paus. I 26,5 πρὸ δὲ τῆς ἐςόδου (Erechthei) Διός ἐστι βωμὸς Ὑπάτου, eodem vero iure Iovem Πολιέα intellegere poteris, de quo Paus. I 24, 4.

***792.** Athenis in odeo Herodis. De anaglypho superest inferior viri pars (Artemidori) iuxta aram adstantis. *Ephem.* 3182. Kekulé *Theseum* 137.

Ὑψιμέδων, ὕπατε πάτερ εἰρήνης βαθυκά[ρπου,
σὸν Ἐλαίου βωμὸν ἱκετεύομεν ἡμεῖς,

Θρήικες οἱ ναίοντες ἀγακλυτὸν αστυ τὸ . . . . .
Ἀρτεμίδωρος (σ)ὺν ἀδελφῷ τε κα[ὶ τεκέεσσιν,
οὕνεκά οἱ ἐπένευσας ἰδεῖν [ἄ]λὸ[ς ἔκτοθι γαῖαν.

ἀγαθῆι [τύχηι.

II p. Chr. n. saeculo convenit ϵ forma. — 1 ΒΑΘΥΚΑΙΙ suppl. Pittaces. — 2 Ἐλέου aram recte idem intellexit, quae cum Iovis ἀγοραίου ara coniuncta videtur fuisse, cf. Paus. I 17,1. Ceterum poterat scriptor integrum hunc facere versum σόν θ' Ἐλέου θ' ἱερους βωμοὺς ἱκετεύομεν ἡμεῖς. — 3 ΤΟ . . ΡΑϹ falsum Pittacis supplementum τὸ Σάρδεων, quoniam non rotunda ϵ, sed vulgari Ε forma utitur lapidarius; urbis nomen invenient alii. — 5 ΙΔΕΙΝ . \Ϲ sumpsi Artemidorum ex itinere reducem Iovi χαριστήριον vel σωτήριον obtulisse anaglyphum.

---

793. Apolloniae Phrygiae. C. I. 3973. Waddington ad Lebas V 1192.

Ἔτους ζμσ.

Γειαρότας δοιοὺς τούσδ' ἐθέμην Σάγαρις,
ἀντὶ βοῶν ζώντων τοὺς Δοκιμεῖς ἀρότας,
οὓς ἐσάωσε θεός, ὅτε βούβρωστις κατὰ γαῖαν
σαρκοβόρος δει[ν]ή τε, φόν[ω]ν βρείθουσα ἀλύκτων
κόσμον ἐπέσχετ[ο] πάντα· ἐμοὶ φύγον ἐκ(κ)αμά[τοιο
ἐργατίναι καλοί, ξανθοὶ γαίης ἀροτῆρε[ς.
καὶ βόας ἐγρύσω, ψυχὰς δὲ βροτῶν ἐσάωσ[ας
κά[κ] Γαλατῶν γαίης ἤγαγες ἐς πατρίδας,
υἷά τ' ἐμὸν κύδηνας ἐνὶ Τροκμοῖς ζαθέοι[σιν.
τουνεκεν οὐ μέγα δῶρον ἐγὼ τὸν βωμὸν ἔθ[ηκα·
τίς γὰρ δῶρον ἄνακτι θεῶ[ν ἀ]ντάξιον εὗ[ρεν;

Sullanae epochae a. 247, p. Chr. n. 162. Paullo ante Sagaris fame Apolloniae saeviente in Galatiam transfugerat contigeratque ei, ut et hominum et boum vitas servaret. Grates Iovi acturus boves duos ex marmore docimeno factos consecrat, cf. Macedonii ep. A. P. VI 40. — 4 ΔΕΙΜΗΤΕΦΟΝΟΝ φόνων scripsi, non audens tamen δαικτῶν ponere pro ἀλύκτων. — 5 ΕΠΕϹΧΕΤΕ correxi. — ΕΚΑΜΑ corr. Franz. — 8 ΚΑΙ correxi. — 11 θεῶν Waddington, εὗροι ante Buechelerum, quod tamen falsum esse nondum mihi persuasi.

---

794. Neopaphi Cypriorum. Ross *Mus. Rh.* VII 521. Waddington ad Lebas VII 2788.

a. Ἀσπί]δα καὶ Νείκην Παλλὰς χερὶ θ[εῖσ]α . . . .
ὅπ]λων οὐ χρήζω πρὸς Κύπριν ἐρχομένη.

b. Κεκρο]πίδης μ' ἀνέθηκε πάτρης ἄπο πατρίδ' ἐς ἄλλην
Ἑρ]μόδοτος Παφίοις Φειδιακὴν χάριτα.

I fortasse a. Chr. n. saeculi. — 1 XERIΘI . . AI . . . . . — 2 . . ΛΩΝ ἀσπίδα et ὅπλων certatim omnes reposuerunt Certus v. 1 est dativus χερί neque dubium quin verbum θεῖναι sequatur; obscurum tamen cuius manui committat scutum et Victoriam; nam χερὶ θεῖναι *in manus sumere* non rectius diceretur, quam ἐν φρεσὶ θεῖναι *mente aliquid amplecti.* Quod Welcker (*Mus. Rh.* VII 524) proposuit θεῖσα ἐνὶ ἄλλῃ vix verum est. Clarum tamen est Minervam Athenis relictis in Cyprum transituram arma seposuisse, ut quae Veneris hospitam non iam decerent. — 3 Κεκροπίδης Ross. — 4 Ἑρ]μόδοτος Waddington. Cf. epigr. Paus. VIII 5,3 Λαοδίκης ὅδε πέπλος· ἑᾷ δ' ἀνέθηκεν Ἀθηνᾷ. πατρίδ' ἐς εὐρύχορον Κύπρου ἀπὸ ζαθέας. — Φειδιακὴ χάρις non est, ut Welckero videtur, *ars attica,* sed *imago Phidianae Minervae similitudinem referens,* quae num praeter scutum et Victoriam etiam hastam posuerit non liquet.

---

795. *In agro Athenarum,* Cyriacus, ex quo C. I. 474.

Τὴν ὑπάτην ἄφεσιν [nomen dedicantis ἔ]στησεν Ἀθηνᾶν,
εὐχόμενος πάτρῃ τὴν γλυκερὴν ὑγίην.

1 ΑΦΕΣΙΝΦΕΣΙΝΤΗΣΣΤΗΣΕΝ dittographiam perspexit Dorville *Charit.* p. 432. De voce ἄφεσις cf. Paus. V 15,4. — Rem declarat quem idem Dorville adtulit locum Pausan. I 31,6 καὶ Ἀθηνᾶς βωμός ἐστιν Ὑγιείας· τὴν δ' Ἱππίαν Ἀθηνᾶν ὀνομάζουσι κτλ'. Adde Paus VIII 47,1 τὸ δὲ ἄγαλμα ἐν Τεγέᾳ τὸ ἐφ' ἡμῶν ἐκομίσθη μὲν ἐκ δήμου τοῦ Μανθουρέων, Ἱππία δὲ παρὰ τοῖς Μανθουρεῦσιν εἶχεν ἐπίκλησιν . . . Ἀλέαν μέντοι καλεῖσθαι καὶ ταύτην ἔς τε Ἕλληνας τοὺς ἄλλους καὶ ἐς αὐτοὺς Πελοποννησίους ἐκνενίκηκε. τῷ δὲ ἀγάλματι τῆς Ἀθηνᾶς, τῇ μὲν Ἀσκληπιός, τῇ δὲ Ὑγίεια παρεστῶσά ἐστι λίθου τοῦ Πεντελησίου, Σκόπα δὲ ἔργα τοῦ Παρίου. Igitur quam ille ad summum carcerum ostium conlocavit Minervam ad Ὑγιείας similitudinem efficta erat. Eodem fere loco Mercurium positum habes A. P. IX 319:

Τληπόλεμος ὁ Μυρεὺς Ἑρμᾶν ἀφετήριον ἕρμα
ἱροδρόμοις θῆκεν παῖς ὁ Πολυκρίτεω κτλ'.

in quo Philoxeni epigrammate mirum est quod, cum Salmasius Tlepolemum eum dici intellexisset, qui a Pausania V 8, 11 Lycius genere olympionica nominatur, nemo foedissimo sublato vitio restituit Τληπόλεμος Λιμυρεύς.

***796.** Athenis in arce. *Ephem.* 3723.

Ἀγαθῆι [τύχηι.

Δέσποινα Παλλάς, τοὶ [τόδ', ἡ σοφῶν μέλει
φρόνησις ἀνδρῶν καὶ λ[ιθοξόων τέχνη,
οἱ] καλλιτέχνεις [ἔργον ἄνδρες ἄνθεσαν.
— — — — —

Litterae rotundae ϵcω. — Sententiam indicans Buecheler *praedicari*, inquit, *Pallas videtur*, ᾗ φρόνησις μέλει. — 3 ab initio sex litterarum spatium est, quod nisi numeros pessum dare malis aut casui aut errori tribues. — Virorum nomina cum lapis inferne fractus sit subscripta fuisse possunt.

---

797. Smyrnae. Hirschfeld *Act. acad. Berol. min.* 1875 p. 9. C. Curtius *ibidem* 1876 p. 349.

Σ]ωτῆρ' ἀνθρώπων Ἀσ[κληπιόν, ἔργον ἄμεμπτον,
σο]ὶ φρενὸς ἐξ ἰδίης γρά[μμα τόδ' εὑράμενος
Πλειστάρχου Δοκιμεὺς Ἀσκληπιάδης ἀνέ[θηκεν
πατρὶ τέκος, Παιὰν ὡς ἐκ[έ]λευσεν ἄναξ.
ἱλήκοις, ὦ Φοῖβε, σὺν υἱέι· τῷ δ' ὑγίειαν
δοίηθ', ὑμετέρην ὑμνολογοῦντι χάριν.

II fere saeculi. — 1 Ἀσκληπιὸν ἰητῆρα Curtius, qui v. 2 in pessimis Hirschfeldii supplementis adquievit. — 3 sic intellego: *Asclepiades Asclepii statuam ipsius Paeanis iussu* (nescio Apollinem intellegam an Asclepium) *Apollini dedicat.* Nam verba πατρὶ τέκος v. 4 cave interpreteris *Asclepio Asclepiades.* Videtur autem per somnium deus hoc iussisse. — 5 sq. editores nihil intellexerunt.

---

798. Augustoduni. C. I. 6797.

Ἰητῆ[ρι νόσων], φαεσιμ[βρό]τῳ Ἀπό[λλ]ωνι
ἄνασσα[ν] Ἐφέσου, Κρησίαν φαεσφόρ[ον,
εὐχὴν ἔθηκεν Εὔτυ[χος τέκνων ὕπερ.

1 et 2 suppl. Franz. — ΑΠΟ . . Ο | ΝΙ — 2 post ἄνασσα[ν] versiculus octo fere litterarum de industria exsculptus habuit fortasse Ἄρτεμιν, cuius quidem generis interpolamenta haud perhorrescebant lapicidae. — Κρησίαν intellege Βριτόμαρτιν.

---

799. In museo Britannico. Anaglypho expressus Apollo in cortina sedens adstantibus matre et sorore; accedunt vir duoque pueri romanam vestem induti. C. I. 1946.

Χαῖρ[ε μάκαρ βασι]λεῦ Παιάν, ἑκατηβόλ' Ἀπολ[λον·
Πο[ι]κ[ίλιος patris nomen . .]ου παῖς ἀνέθηκα τόδε.

Litterae vulgares praeter Γ. — 1 suppl. Boeckh. — 2 nomen si displicet quodlibet quaere aliud. — Ex Graecia velut Delphis Delove lapidem adportatum credere minime opus; Apollinem cum Latona Dianaque cultum omnes tunc habebant, Romani inde a Veiis captis.

---

800. Epidauri. *Transactions of the Royal Society* 1847 II 231.

Φοίβῳ ἀκερσεκόμῃ καὶ υἱέι βωμὸν ἔθηκεν
ἀρητὴρ Μαίωρ.

Aesculapii sacra Epidauria notissima. — 1 poterat τε καὶ υἱέι.

---

801. Catanae. C. I. 5649 d.

Φ]οῖβον ἀκερσεκόμην, [ἑκ]ατηβόλον Ἀπόλλωνα
ἱ]δρυσάμην Σή[μων], κόσμον [ἐμῇ] πατρ[ίδι.

2 Franz ἱδρυσάμην . . . . . . κόσμον [φίλη εἶναι] - πατρ[ίδι. — Non minus facile distichon efficias ex traditis hisce:

ΔΡΥCΑΜΗΝCΗΙ
ΚΟCΜΟΝ
ΠΑΤΡ

---

802. Romae in basilica Iulia. Matranga *Bullet. arch.* 1853 p. 136.

Σ]οὶ τόδε, συριχτά, ὑ[μνη]πόλε, μείλιχε δαῖμο[ν,
ἁγνὲ λοετροχόων κοίρανε Ναιάδων,
δῶρον Ὑγεῖνος ἔτε[υξε]ν, ὃν ἀργαλέης ἀπὸ νούσου
αὐτός, ἄνα[ξ], ὑγιῆ θήκαο προςπελ[ά]σ[ας·
πᾶσι γὰρ [ἐν τεκέ]εσσιν ἐμοῖς ἀνα[φ]ανδὸν ἐπέστης,
οὐκ οναρ, ἀλλὰ μέσους ἤματος ἀμφὶ δρόμους.

Litterae traduntur vulgares, sed II p. Chr. n. saeculo vix antiquius est epigramma. — 1 male corrigunt συρικτάς, et monuit Buecheler συρικτά (sed correpta α littera) sollemnem esse in Theocriteis et anthologicis vocationem. — 3 *dedicavit Valentinus* (sic enim vertere licet Ὑγεῖνον), *quem tu demum validum fecisti.* — ETE . . ΞΝ — 4 ΑΝΑ⁻ — 5 suppl. E. Curtius *Act. societ. Gotting.* 1859 VIII 166, conferens Aristid. *or. I* init. τὰ μὲν ἐκ τοῦ φανεροῦ παρὼν (ὁ θεός), τὰ δὲ τῇ πομπῇ τῶν ἐνυπνίων. Cf. Welckeri disputationem de incubatione *Kl. Schr.* III 144 sqq.

---

803. Delo Venetiam translatum. Anaglypho exsculpta *mulier mortua porrecta passo capillo, infra ara, in quam thus imponit togatus.* Boeckh C. I. 2292.

Σοί, Παιῆον ἄναξ Ἀσκληπιέ, τήνδ' ἀνέθηκεν
εὐξάμενος [σ]τήλλην λαινέην ὁ Βάλης,
νούσου ἐπεί μ' ἀκέσω βαρυαλγέος· οὕνεκα τῶν πρίν
ὧν πάθον εἱαθεὶς ἐξ σέθεν οἶδα χάριν,
τοῦ δ' αὖ μέλλοντος [λ]οιποῦ βίου, ὃν [γε βιώσω
— — — — — — — — — —

Litterae vulgares. — 2 ΕΤΗΛΛΗΝ — 3 sqq. *quod nunc novissimo meo morbo medebaris hunc ipsum cippum tibi dedico; eorum quae antea bene mihi fecisti, grates habere satis est.* — 5 ΛΟΙΠΟΥ precabatur ut etiam in posterum sibi deus adesset.

***804.** Romae in plintho statuae. C. I. 5975.

Ἀμφὶ λί]θῳ, Σωτὴρ Ἀσκληπιέ, χρυσὸν ἔχευεν
. . . νος ὑπὲρ τέκνων [Σ]ιλουίου εὐξάμενος.

1 ϽΩϹΩΤΗΡ unde nec O. Muelleri ἐν ποδὶ σῷ nec Welckeri coniectura ἐν κόλπῳ probari potest. — 2 init. nomen velut Σέμνος. — ΓΙΛΟΥΙΟΥ corr. O. Mueller.

---

805. Smyrnae. C. I. 3159. Veronae descripsit Wilamowitz.

Κό(ιντος) Βαλέριος Ἰουλιανὸς Σμυρ(ναῖος).

Ἀσκληπιῷ ἰητῆρι Διὸς Σωτῆρος ἄγαλμα
σὺν βάσει ἀργυρέῃ γύψου μεστῇ ἀνέθηκεν,
ἄσταθμον ὡς εἴη καὶ ἀτείμητον καὶ ἄχραντον.

3 adscripsit Wilamowitz *quae nec pernumerare curiosi possint nec mala fascinare lingua.*

---

806. Prope Spartam. Kirchhoff *Hermae* III 449. Lueders *Bullet. arch.* 1873.

Ὀρθείῃ δῶρον Λεοντεὺς ἀνέθηκε βοαγός $\overline{\mathrm{B\Psi\Lambda}}$
Μῶαν νικήσας καὶ τάδε ἔπαθλα λαβών. $\overline{\mathrm{B\Psi\Lambda}}$

καί μ' ἔστεψε πατὴρ εἰσαρίθμοις ἔπεσι. $\overline{\mathrm{B\Psi\Lambda}}$

Leonteus βουάγορ (Hes. ὁ τῆς ἀγέλης ἄρχων παῖς) musici certaminis victor Dianae Orthiae consecrat praemium, cuius imago fortasse efficta fuit post v. 2, ubi in lapide tribus duodenarum fere litterarum versibus spatium vacat. — 3 epigrammatis ἰσοψήφου lusum pulcre perspexit Lueders; *et me decoravit pater versibus quorum singulorum litterae, si non litteras sed numeros esse sumas, aequalem summam efficiunt binorum milium septingenorum tricenorum.*

---

807. Therae in sella. C. I. Add. II 2465 b.

a. *Ε]ἴσατο τήνδ' Ἑκάτην πολυώνυμον Ἀρτεμίδωρος*
φωσφόρον, ἣν τιμῶσιν ὅσοι χώραν κατέχουσιν.

Μνημόσυνον Θ[ή]ρας πόλεως πα[ρ]ιοῦ[σι]ν ἔτευξεν
βάτθρα τά[δ'], ἔσ[τη]σέν τε μέλαν λίθον Ἀρτεμίδωρος.

b. *Ἥκω Πρίαπος [τῇ]δε Θηραίωμπόλει,*
ὁ Λαμψακηνός, πλοῦτον ἄφθιτον φέρων,
καὶ σύμμαχος] πάρειμι καὶ παραστάτης
πᾶσιν] πολίταις τοῖς τ' ἐνοικοῦσιν ξένοις.

Litterae vulgares. — De sociatis Priapo et Hecate cf. Iahn *Specim. epigr.* p. 66. — Epigrammatis prioris recte Boeckhium duas adgnovisse

partes vel iteratum docet Artemidori nomen. — 3 ΘΥΡΑΣ — ΠΑΤΙΟΥΗΝ — 4 ΤΑΛΕΣΙΙ . ΣΕΝ corr. omnia Boeckh. — 4 βάθρα videtur ipsa sella, μέλας λίθος scabellum vocari sellae subpositum. — 5 ΠΟΣ◡Ι ... ΔΕ corr. Boeckh idemque proxima supplevit, nisi quod v. 8 τοῖσιν dedit pro πᾶσιν. — 7 possis καὶ εὐεργέτης πάρειμι vel 'Εκάτῃ δὲ νῦν πάρειμι, καὶ παραστάτης κτλ'.

---

808. In vico Erdeer - Chan Attalia Pamphyliae. C. I. Add. III 4341 f.

Αὐρ(ήλιος) . . . .

'Ορ]θαγόρας εἰρήν[ης] ἄρξας στήσατο βωμούς
Φοίβῳ καὶ κούρῃ 'Αρτέμιδ[ι] εἵνεκεν εὐχῆς,
μέτρον [στ]ή[σα]ς π[λ]η[σθ]είσα[ι]ς πηγαῖς ὑπὸ νυμφῶν,
ἄμφω ὅπως ποταμὸς λαγόνων ῥεί[θ]ροι[ς ὑπ]οχεύοι.

Litterae vulgares. Certiora nisi novo adscito apographo dari non possunt. — Ab initio ΑΥΡΘΟΜΟΥ | . . ΘΑΓΟΡΑΣΕΙΡΗΝ | ΑΡΞΑΣ ἀγαθῇ τύχῃ Keil *Philol.* V 646; idem deinceps εἰρηνάρχης, Franz εἰρήνης ἄρξας, recte εἰρηνάρξας spreverat Keil neque bene defendi posse vidit simili forma νομοφυλάξας. — 2 ΑΡΤΕΜΙΔΕΙ | ΝΕΚΕΝ fortasse 'Αρτέμιδει scriptum fuit. — 3 ΜΕΤΡΟΝΜΗ _ ΗΣ | ΠΗΧΕΙΣΑΣ στήσας Franz, θήκας Keil, πλησθείσαις uterque. — 4 ὑποδεύοι Franz, ἀποχεύοι Keil. Intellego: *utramque aram posuit, ut iam fluvius superstagnantes fontium undas suis aquis subfunderet;* arae enim aggeris loco coercendis fluctibus inserviebant.

---

809. In Pharo insula Adriae. C. I. Add. II 1837 d.

Κλευνίκη 'Ερμαγόρου δεκάτη[ν] με ἀνέθηκε 'Αφροδ[ίτῃ.

Litterae vulgares; aetate romana fortasse antiquior titulus. — ΔΕΚΑΤΗΜ Ε δεκάτην deleta Ε littera Boeckh. Idem iniuria meretricium putat donarium: nam meretrices patris nomen suis non addunt, cf. tit. ibid. inventus C. I. 1837 e 'Οργιλῷ Δημάρχου 'Αφροδίτῃ δεκάτην, quem cave pentametrum esse credas.

---

810. Sinuessae veteris, nunc Neapoli in museo. C. I. 5956.

'Ιουνίωρος.
'Ακταῖς τὴν ὅμορον Σινυητίσιν 'Αφρογένειαν,

ξεῖνε, πάλιν πελάγους βλέψον ἀνερχομένην·
ναοί μοι στίλβουσιν ὑπ' ἠόνος, ἥν ποτε κόλποις
Δρούσου καὶ γαμετῆς θρέψεν ἄθυρμα δόμος.
ἐκ δὲ τρόπων πειθώ τε καὶ εἵμερον ἔσπασε κείνης
πᾶς τόπος, εἰς ἱλαρὴν ἄρτιος εὐφροσύνην·
Βάκχου γὰρ κλισίαις με συνέστιον ἐστεφάνωσεν,
εἰς ἐμὲ τὸν κυλίκων ὄγκον ἐφελκομένη·
πηγαὶ δ' αὖ περὶ πέζαν ἀναβλύζουσι λοετρῶν,
παῖς ἐμὸς ἃς καίει σὺν πυρὶ νηχόμενος.
μή με μάτην, ξεῖνοι, παροδεύετε, γειτνιόωσαν
πόντῳ καὶ Νύμφαις Κύπριδα καὶ Βρομίωι.

Iunior poeta vix is fuit, ut coniecit Visconti, qui fere M. Pompeius Νεώτερος vocatur in Anthol. Pal. VII 219, IX 28; neque enim cognomine addito se continuisset ille, ex quo quis fecisset difficile intellegeres. — Epigramma fuit sub statua Veneris, *quam Drusus Antoniaque (sive Drusus Tiberii f. et Livia) antea in cubiculo (v. 3) positam iam Sinuessae inter mare balnea tabernas posuerunt in publico.* Wilamowitz. Idem recte explicat v. 5 *ex Antoniae moribus Sinuessa Suadam Cupidinemque traxit, (qui et Venerem comitantur), idoneusque sic locus factus est ad omnem hilaritatem.* — 7 Βάκχου κλισίας si recte Visconti intellegit *tabernas vinarias*, haec est distichi sententia: *Bacchi sedibus me vicinam posuit eoque effecit, ut iam potatores gravia pocula mihi obferant et propinent.* — 10 *thermas* recte intellegit Wilamowitz, cf. A. P. IX. 626. Fuit ad fontem posita statua Venerisque ad pedes Amor exsculptus facem ardentem undis admovens; pulcre autem puerulus sic aquam calefacere cogitatur balneisque aptam reddere. — 11 sq. *subsistite viatores fruituri quae ab mari, ab fonte, a Baccho vobis bona parata sunt.*

---

811. Apud Thespias. Cumanudes *Ephem. arch.* 1869 n. 336.

Ὦ παῖ τοξότα Κύπριδος λιγείης,
Θεσπιαῖς Ἑλικωνίαισι ναίων
Ναρκίσσου παρὰ κῆπον ἀνθέοντα,
ἱλήκοις· τὸ δέ τοι δίδωσι δέξο,
ἀκροθείνιον Ἀδριανὸς ἄρκτου,
ἣν αὐτὸς κάνεν ἱππόθεν τυχήσας.
σὺ δ' αὐτῷ χάριν ἀντὶ τοῦ σαόφρων
πνέοις οὐρανίας ἀπ' Ἀφροδίτης.

Hadriani Caesaris et anathema et versus esse intellexit Cumanu-

des; et fors an ipsius rei quamvis auctoris socordia oblitteratam teneamus memoriam. Cassius enim Dio 69,10 narrat *περὶ τὰς θήρας ἐσπουδακέναι λέγεται . . καὶ πόλιν ἐν τῇ Μυσίᾳ οἰκίσας Ἀδριανοῦ θήρας αὐτὴν ὠνόμασεν*, quibuscum conpara quae Marium Maximum secutus Spartianus tradit (*Hadr. c.* 20): *oppidum Hadrianotheras in quodam loco quod illic et feliciter venatus esset et ursam occidisset aliquando constituit.* Neglegentiae arguunt levissimum scriptorem verba *in quodam loco*; cui si unam ursam inperatorem occidisse memoratu dignum videbatur, quid dicturum fuisse putas, duas si occidisset? Turbavit opinor fontis aquam unamque rem ex duabus fecit. Primitus enim et Hadrianotheras eum condidisse et Thespiis ursam interfecisse ipsum (cf. v. 6) narratum erat. — 1 *Κύπριδα λιγείην* non noram; num forte Musarum sacris Ascra deleta Thespias translatis Veneri Musarum et speciem et nominationem aliquam adcessisse putabimus? *Μοῦσα λιγεῖα* est ap. Homerum Od. ω 62. — 3 *πηγὴ Ναρκίσσου* apud Thespias Paus. IX 31, 7. — 7 *σαόφρων* gaudebit rara hac laude Amor, qua non impertitus esset opinor, si melius Hadriano ad versum explendum vocabulum praesto fuisset.

---

812. Ad Plagiam Lesbi insulae oppidum. Conze *Itin. insul. Thrac.* tab. XVI 1.

Ζ]ηνὸς καὶ Μαίας ἐρικυδέος ἀγλαὸν Ἑρμῆ[ν
εὐκάρπου [στ]ῆ[σ]εν [τ]ό[νδ]ε [ἐ]πὶ φυταλίης
Βάκχων Ζωοῦς υἱ[ός, ὅπως ῥαδ]ινὴ διὰ παντός
ἄμπελος ὡραῖον καρπὸν ἔχῃ βοτρύων.
ἀλλ' ἵλαος, ἄναξ, Ζωοῦς γένος εὔφρονι θυμῶι
σῶιζε, διδοὺς αὐτοῖς ἄφθονον ὄλβον ἀεί.

Litterae C et ω sequioris aetatis; Γ et ζ litterae forma vetustior simulque iota non dativo solum (v. 5) sed etiam in verbo *σῶιζε* (v. 6) adscriptum, omnia haec alterius p. Chr. n. saeculi antiquitatis studio conveniunt. — 2 . . HOEN//O// //EΓΓI corr. Conze. — 3 *ῥαδινή* scripsi coll. Hes. *ῥαδινόν· εὐδιάσειστον* et Etym. M. 104, 5 *διὰ τὸ φύλλον εὐδιάσειστον εἶναι παντὶ ἀνέμῳ.* Possis etiam *πυκινή*. Mercurius in hortis positus Priapi vice fungitur. — In eiusdem tabulae parte dextra haec leguntur:

ΑΡΙCΤΑΖωΗΒΑΚΧωΝЄΙωΜΑΤΗΡ
ΑΦΡΟΔΙΤΑΑΘΗΝΑΙΔΗΝΑΥΓΑΚΟω

ubi certo corrigendum *Ἀρίστα Ζω[ώ], ἡ Βακχωνείω μάτηρ.* Tamen ut patet Aphroditen et Athenam aut utramque aut alteram utram *ὑπήκοον* praedicari, ita neque *ἀρίστα* matris epitheton admodum credibile est et

obscurae plane litterae ΙΔΗΝΑ vel ΔΗΝΑ sunt. Bergk apud Conzium dicere satis habuit tria numina invocari.

***813.** Athenis. C. I. 457.

Ἑρμῆν Ναιάδων συνοπάονα θῆκέ με τῇδε
ἐσθλὸς ἀνὴρ κρήνης κρατὸ[ς] ἐπ' ἀενάου.

Nomen viri aut consilio tacetur aut in alia hermae iam fracti parte scriptum fuit. — 2 κρατός recte Boeckh; videtur labrum dici, quo fons influit, sicut Caesar Rheni fluminis ostia *capita* dixit.

---

814. Argis. Ross *Inscr. ined.* n. 54. Lebas II 113.

Ἑρμῆς δίκαιός εἰμι καί με Σ[ώστρατο]ς
ἔστησ' ἔλεγχον τῶν δικαίων καὶ ἀδίκων.

1 nomen teste Rossio non temporum sed hominum culpa deletum; Lebas vero Σ . . . . Σ legit. — Mercurium Osann *(Diar. litt. ant.* 1837 p. 469) Christum ipsum intellegit, quo refutato Keil Ἑρμῆν ἐμπολαῖον dici putat *(Mus. Rh.* XIV 510). At ἔλεγχος cur vocetur ne sic quidem patet. Ego de horti custode cogitavi, qui *furum aviumque maxima formido* est cuiusque *fures dextra coercet obscenoque ruber porrectus ab inguine phallus.* Haec quidem de Priapo Horatius, sed facile ad cognatum deum transferri poterunt.

---

815. In agro Rithymnio Cretensium. C. I. 2569.

Ἄρτεμις ἡ Σαλουίου.
Οὔρεσι Ταλλαίοισι ἱδρυμένε Μαιάδος Ἑρμῆ,
σπονδὴν καὶ θυσίην δέξο φιλοφρόσυνος,
ἥν σοι Σάλουιος Μηνᾶς λοιβαῖσι γεραίρει,
κτήσεος ἐξ ὁσίης ψυχικὰ δῶρα διδούς.
καὶ πρὶν μὲν ζώσης ἀλόχου φάος εἰςορωώσης
σὺν κείνῃ κατ' ἔτος σοὺς ἐγέραιρε τόπους·
ἀνθ' ὧν δ' ἐνχρονίσας ἐπετήσιον οὐκ ἀπέδωκεν,
συμβίου ἁγνοτάτας τοῦδε καταφθιμένας,
ἀλγήσας φρένα πολλά, μαθὼν δ' ὅτι δεῖ τά γε θεῖα
τιμᾶν, διπλῆν σοι τήνδε πόρεν θυσίαν.
καὶ σὺ δέ, παντοκράτωρ Ἐριούνιε, τόνδε φυλάσσοις
ζωόν, ὅπως τιμᾷ σὸν δι' ὅλου τέμενος.

II fere saeculi. — Praescripta quae Muratori sic tradidit Ἄρτεμις ΗΣΑΛΟΥΣΙΟΥΘΥΓΑΤΗΡ editoribus fraudem fecerunt; Gruteri lectio haec est ΗΣΑΛΛΟΝΙΟΣ, quam confirmat cod. Neap. V E 5, ubi simul nomen recte scriptum est. θυγάτηρ igitur, quam vocem difficile explicari senserunt, tantum abest ut unquam fuerit in lapide, ut Artemis non filia sed uxor Salvii intellegenda sit. Hac enim, cuius si minus venustam, at piam memoriam epigramma recolit, utique nominata opus est. — 2 *Tallaei montes debent ibi quaeri, ubi hoc monumentum positum* Boeckh. — 5 ψυχικὰ δῶρα nec *cruenta sacra* sunt, nec *libenter et ex animo data*, sed quae pro defunctae uxoris anima Mercurio animarum duci comitique (i. e. Ἐριουνίῳ v. 12) obferuntur.

***816.** Romae. C. I. 5953.

Ἑρμῆς.

Lucri repertor atque sermonis dator
infas palaestram protulit Cyllenius.

Ἄ[ι]τις τὸν Ἑρμῆν εἵσαθ'· Ἑρμῆς δ' Ἀιτίωι
ο[ἶκον φυλάττ]οι καὶ γένος φίλους θ' ἅμα
. . . . Ἑρμῇ δ' ἐπ' αλειφα χε(ύ)σομαι
φυλαττομένωι δῶμα τόδ' Ἀττιαδῶν.
. . . . Ἑρμῆς [δ' ἐρ]ιούνιος.

Interpres divum caeli terraeque meator
sermonem docui mortales atque palaestram.
. . . . *usque terrae,*
sermonis dator atque somniorum
Iovis nuntius et precum minister.

1 ΑΡΤΙC ex Gerhardi coniectura legerunt κἄρτιστον Ἑρμῆν εἵσαθ' Ἑρμῆς Δαττίῳ. — 2 legi CΙΡЄΙCΙ⸌ . . ΙΟΙ supplementum certum puto; sciendum autem sinistras versuum partes praeter v. 4 valde detritas esse. — 3 CICN . ΙΙCCΙCΦЄΡШЄΡΜΗ sic legi nec multo aliter reliqui; quas punctis notavi incertae sunt litterae. Exitus senarii est, vix tamen bene eius facti; χέσομαι pro χεύσομαι non magis offensui est quam ἀτός pro αὐτός simil. — 4 lectio certissima; pentameter cum esse nequeat senarius est isque vitiosissimus. — 5 legi . . . . CCЄΡΜΗC^CΙΙΟΥΝ//////ΝΙΟC ab initio decem evanuerunt litterae, post ΟΥΝ lapis fractus, unde ἐριούνιος quod certum existimo num ultimum versus vocabulum sit dubito.

---

817. In Piraeo. *Ephem.* 2887.

. . . . *νεμοι περικαλλέα νήσσων*
. . . . *ων ἡμετέροιο κλάδου·*
ἀλλὰ Πρίηπος ἐὼν Ἑ]ρμοῦ γενέτης τε καὶ υἱό[ς
ἄγκειμαι παρέδρωι Ἑρ]μῆι Ἐλευθερέως·
. . . .

Ad Priapum haec tendere probabiliter coniecit Buecheler. Ille enim deus Mercurii aut filius aut parens putabatur, neque κλάδος aliter intellegendus erit atque phallus ligneus. Prius distichon non expedio: videtur monere ne quis fur accedat. — 1 ΚΑΛΛΕΙΑ clausulam Κύπρον περικαλλέα νῆσον nescio ubi legerim. — 4 Mercurio Bacchoque συνναόις θεοῖς Priapus dicatur, qui etiam Bacchi filius esse perhibebatur. — Infra scripta ·ΤΥΜΟΣΗΚΟ.

---

818. Paro in insula. Ex schedis Fourmonti C. I. 2388. Singula disticha singulos in lapide versus efficiunt.

Σο[ὶ τ]ό[δ'] ἄγα[λ]μα, θεά . . . .
. . . .
Νικιέης, οὗ πατρὸς ὁμ[ώ]νυμος, ἠδὲ σύ[νευνος
. . . .
σεῖο δὲ καὶ νηοῖο θύρας τεύξαντο [φα]εινάς
. . . .
οἱ δ' αὐτοὶ δάπεδον πυκνοῖς στο[ρ]έ[σ]ανθ' [ο]ὐ[δ]οῖσιν
καὶ βωμοὺς ἱε[ροὺς] τεῦξ[α]ν [ἑαῖς δα]π[ά]ναις,
καὶ νηοῦ δ' ἐπὶ κρατὶ μετήο[ρ]' ἀγάλματα θῆκαν
τρισσά, δύω Νίκας, μεσσὰ [δὲ] Π[ερσεφόνη]ν.
χαῖρε, θεά, τοῖσδεσσι [κ]α[ὶ ἱ]λήκοις Παρίοι[σ]ιν,
δισσὰ]ς ἐν παλάμαις ἀραμένη δαίδας,
καὶ τοῖς μὲν φιλέουσι Π[άρ]ον γλυκερὸν φέρε φέ[γγ]ος,
τοῖς δ' ἐθέλευσ' ἀδικεῖν πυ[ρ]σὸν ἄν[α]π[τ]ε [κ]ακῶν·
μᾶλλον δ' [ἄμ]π[αυσ]ο[ν], κα[ὶ τ]οῖς κα[κ]οεργέσι θείης
μήτι κακὸν ῥέζε[ι]ν, ἐσθλὰ δὲ πάντα πόλιν.
εἴ]λαθι πᾶσι, μάκαιρα, πολ[ίτ]αις τῆ[σ]δε πόλη[ος,
κούραις [καὶ] κούροις το[ῖ]σι καὶ ἐσσομένοις·
ἔξοχα δ' εἱλήκοις καί σφι[ν] μάλα χάρματα δοίης
Νικί[ᾳ] ἠδ' ἀλόχῳ παισ[ί τε τ]ῶνδ' ἐραταῖς,
καὶ παισὶν παίδων, τοί [κεν] μετόπισθε γέ[ν]ωνται,

εἵλαθι, τοὔνεκα σεῦ νηὸν [ἔθεντο γονεῖς.
τό]νδε σοι, ὦ δᾳδοῦχε Δ[ιό]ς τ[έ]κος, ὕμνον ἔτευξεν
Νικιάδης, ὅς σεῦ . . . .

Carmen aetatis valde recentis, ut docent litterae, ad satis adcuratas numerorum leges adstrictum, non tam sententiis quam verbis copiosum, simplicius tamen quam quod ad Nonni eiusve similium saecula detrudamus. — 1 ΣΟΠΟΑΓΑΜΑΦΕΑΠ . . ΜΙ . . Υ . . ΙΝΙΑΨ et mox sub finem versus (i. e. pentametri) . . ΝΝΗΙ - - - probabile est ex hymnorum usu deam sollemnibus quibusdam nominibus adpellatam fuisse, quorum admodum parcum est relicum carmen. Ceterum Boeckhium scito omnia emendavisse nisi ubi contrarium notabitur. — 4 una littera Ν sub finem pentametri superat. — 5 sq. ΨΛΕΙΝΑΣ . Λ . ΙΙΙΝΙ . Α . Ι . ΙΙΙΙΙΚΛ . . . Ο . . . — 7 ΣΤΟΙΕΑΝΦΥΟΟΙΣΙΝ στόρεσαν οὐδοῖσιν Boeckh. — 8 βωμοὺς ΙΕΙ . ΛΣΤΕΥΞ . Ν . . . . \ΠΛΝΑΙΣ — 9 ΜΕΤΕΙΟΙ — 10 ΕΜΕΣΣΑΠ . . . . ΧΝΝ μέσσα δὲ recte praestare putat Boeckh alteri ἔμμεσα. — 11 ΤΟΙΣΔΕΣΣΙ \ΛΩΛΗΚΟΙΣ — 13 ΠΛΟΝ — ΦΕΠΟΣ — 14 ΠΥΙΣΟΝΑΝΠΕΚΑΚΩΝ corr. Iacobs. — 15 ΜΑΛΛΟΝΔΩΠΩΛΟΙΚΑΠΟΙΣΚΑΤΟΕΡΓΕΣΙ Boeckh μᾶλλον δ' ἐμπόδιον, quod languet; incertum est quod ipse posui. — 16 ΡΕΖΕΤΝ — 17 ΠΟΛΕΙΛΙΣΤΗ ΠΔΕΠΟΛΗΙ πολυλλίστη δὲ πόλῃ Boeckh. — 18 ΚΟΥΡΑΙΣΤΕ τε pro καί inperitus posuit lapicida. — ΤΟΥΣΚΑΙ τοῖς καὶ [ἐπ]εσσομένοις Boeckh. — 19 ΣΦ ΙΩ — 20 ΝΙΚΙΛ — ΠΑΙΣΠΕ — 21 ΓΕΡΩΝΤΑΙ — 22 ΝΗΟΝΕ νηὸν ἔθηκε γονεύς Boeckh, cf. v. 3 et v. 20. — 23 Ι\\ΝΔΕΣΟΙ — ΔΛΣΤΙΕΚΟΣ — 24 ΟΣΣΕΥ ΙΑΤΟΑΟΛ . . . ὅς σεῦ ἵλατο δᾷδα φέρων vix bene Boeckh.

---

819. Epidauri inter rudera Asclepii. C. I. 1177.

Εἰρε[ὺς Καλ]λίμαχος Βρομίῳ ἱδρύσατο βωμόν.
Διονύσου.

Vocabulum Διονύσου, quod nullo spatio interiecto antecedenti βωμόν continuatur, nescio an posterius additum sit. — Supplevit Boeckh.

---

820. Athenis in theatro Dionysiaco πρὸς τὴν δεξιὰν πάροδον τῆς σκηνῆς. Rhusopulus *Ephem. arch.* 1862 n. 164.

Σο[ὶ τ]όδε καλὸν ἔτευξε, Φιλόργιε, βῆμα θεήτρου
Φαῖδρος Ζωίλου βιοδώτορος Ἀτθίδος ἀρχός.

II fere saeculi. — Eiusdem hominis alter titulus est horologio inscriptus C. I. 522 Φαῖδρος Ζωΐλου Παιανιεὺς ἐποίε[ι]. Frustra dubitat Vischer *Mus. Helvet.* III 24.

---

821. Lernae inventus lapis valde detritus. Conze et Michaelis *Annal. Inst.* 1862 p. 20 sqq. Debeo praeterea Michaelis beneficio apographum ex ectypo denuo examinato adcuratissime factum.

Βάκχῳ μ[ε] Βάκχον καὶ προςυμναίᾳ θεῶι
στάσαντο Δηοῦς ἐν κατηρεφ[εῖ] δόμω[ι,
τὸν Ἀρχε[λά]ου πα[ῖ]δα ὁμών[υ]μ[ον] πατρί.
ταὐτῷ δ[έ] με, ξεῖ[νε], ἐν χρόνῳ δ[έ]μα[ς] κλυ[τ]ῶι
Βάκχον Λ[υ]αίῳ, [γ]ῆς δὲ πυρφό[ρ]οι[ς θ]εα[ῖς
Φοίβῳ Λυκεί[ῳ θ'] ο[ὕ]νεκα ἀντίτων . . . . .
δά]μα[ρ τίθ]ει με καὶ προςύ[μνα]ιος λε[ώς
α[ὐτοῦ] τε Φοίβου [π]υρφόροι λυ[κοκτ]όνο[υ.

II vel III saeculi. — vv. 1 - 3 restituerunt editores. — 2 ΗΡΕΦϹ// | ΔΟΜΩ// iota modo adscriptum dativis modo omissum. — 4 ΔΙ ΜΑΙΚΛΥ//ΩΙ supplementa omnia certa. — 5 Λ//ΛΙΩ//ΗϹΔΕΠΥΡΦϹ// | ΟΙ//ΟϹΛ//// corr. editores. — 6 ΛΥΚΕΙ////// Ο//ΝΕΚΑΑΝΤΙΤΩΝ | Λ . . ΟΙ ubi *οὕνεκ' ἀντίτων* etsi certum videtur tamen nec quid sibi velit scio nec ad antecedentia an ad proxima referam. — 7 . . ΜΑΙ . . . . ΞΙΜΕΚΑΙΠΡΟϹΥΛ | //ΛΙΟϹΛΕ⌒Ι videntur certa supplementa. — 8 Γ//ΥΡ *αὐτοῦ τε* Buecheler, *λυκοκτόνου* Michaelis. — Duo Archelai signa Bacchi specie inducta uno tempore consecrantur, alterum in Cereris fano Cereri simulque Baccho, alterum Baccho unaque numinibus Lernaeis ac Phoebo Lyceo; priorem statuam largiti esse videntur qui (ut et ipse Archelaus) Lernaeis mysteriis initiati erant (*προςύμναιος λεώς*), alteram fortasse uxor cum mystis et Phoebi pyrphoris. Haec olim statui *de monument. aliquot graecor. carminibus* p. 33 sqq. Singula nunc aliter constitui. — Titulum cur non inter hominum honores sed inter dis dicata rettulerim docebit quod sequitur epigramma.

---

822. Athenis in via quae ad Pentelicon ducit. Anaglyphum, quo Rhea sedens cum Proserpina adstante daducho exsculpta est, descripsit Conze *Diar. arch.* 1863 p. 75 sqq. coll. p. 79. Tractavit Keil *Philol. vol. suppl.* II 588 sqq.

a. *Ὁ προγόνοις ἐφάμιλλος, ὁ τὴν μεγάλην πλέον αὔξων*
Ἀρχέλεως γενεὴν πράξεσι ταῖς ἰδίαις,
ἀντίδοσιν τελετῆς τῆς ταυροβόλου χάριν ἔγνω
βωμὸν ἀναστήσας Ἄττεω ἠδὲ Ῥέης.
οὗτος Κεκροπίην αὐχεῖ πόλιν, οὗτος ἐν Ἄργει
ναιετάει, βίοτον μυστικὸν εὖ διάγων·

αὐτόθι γὰρ κλειδοῦχος ἔφυ Βασιληίδος Ἥρης,
ἐν Λέρνῃ δ' ἔλαχεν μυστιπόλους δαΐδας.

b. *Δᾳδοῦχος με Κόρης, Βασιλᾶν, Διός, ἱερὰ σηκῶν*
Ἥρας κλεῖθρα φέρων βωμὸν ἔθηκε Ῥέῃ,
Ἀρχέλεως τελετῆς συνθήματα κρυπτὰ χαράξας
ταυροβόλου πρῶτον δεῦρο τελειομένης.

II vel III saeculi. Taurobolia quando primum ab Atheniensibus recepta sint (v. 12) nescimus. — Archelaus Atheniensis (v. 5), Argis vitam degens (v. 5 sq.), Iunonis cleduchus, Proserpinae Lernaeae daduchus itemque utriusque deae (cf. Paus. VIII 31, 2 τοῦ ναοῦ δὲ τῶν μεγάλων θεῶν ἐστιν ἐν δεξιᾷ καὶ Κόρης) et Iovis Atti Rheaeque quorum nuperrime sacris initiatus est aram dedicat. — 11 in uno arae latere faces duae decussatim una alteri conexae, utrinque pinus, in superiore parte bucrania tria sertis inter se coniuncta: haec puto συνθήματα κρυπτά dici. — Archelaum conicio aut eundem esse aut patrem filiumve eius Archelai, qui antecedenti carmine honoratur; notum enim est in eis gentibus, penes quas sacerdotia sunt antiquitus recepta, saepissime simul cum sacrorum ministerio nomina eadem per longa temporum spatia tamquam per manus tradi solere. Ceterum Archelaorum proavum si quis videatur sibi deprendisse Archelaum Archelai notissimi Mithradatis ducis filium, quem Pompeius Comanae Pontica in urbe sacerdotem constituit (Strab. p. 558), equidem non obstabo.

---

823. Romae. C. I. 6012 c.

Μητρὶ θεῶν.
Ἐκ δεκάπεντ' ἀνδρῶν Φοίβου στεφανηφόρος ἱρεύς
Κρήσκηνς ἡγάθεός τε Λεόντιος, ἔνσοφοι ἄνδρες,
ὃς μὲν ἀπ' ἀντολίης, ὃς δ' ἄρ' ἀφ' ἑσπερίης,
ὄργια συνρέξαντε θεᾶι παμμήτορι Ῥείηι
κριοβόλου τελετῆς καὶ ταυροβόλοιο φερίστης
ἤμασι μυστιπόλοις βωμὸν ὑπερτίθεσαν.

Titulus eo qui sequitur (i. e. anno 370) antiquior. — 1 videntur ex quindecim viris nescia qua sacra profanave communione coniunctis Crescens et Leontius sorte electi esse qui Rheae sacris initiarentur. Hi autem deae gratias referentes pro consecratione aram posuerunt.

---

824. Romae. In dextro arae latere Cybele turrita a leonibus vecta cum pinu tauroque, in sinistra Attis mitra indutus exsculpti. C. I. 6012 b.

Μητέρι τῇ πάντων Ῥείῃ τεκέων τε γενέθλῳ
Ἄττει θ' ὑψίστωι καὶ συνιέντι τὸ πᾶν,
τῷ πᾶσιν καιροῖς θεμερώτερα πάντα φύοντι,
κριοβόλου τελετῆς ἠδ' ἔτι ταυροβόλου
μυστιπόλος τελέ[θ]ων τοῦτον συνθήκατο βωμόν,
δῶρον Ἀπόλλωνος θεῖον ἔχων ἐπίκλην.

Petronius Apollodorus, v(ir) c(larissimus), pontif(ex) maior, XV vir sacr(is) fac(iundis), pater sacr(orum) dei invicti Mithrae taurobolio criobolioq(ue) percepto una cum Ruf(ina) Volusiana C. f. coniuge XVI Kal. Iulias, dd. nn. Valentiniano et Valente Augg. III coss. aram dicavit.

Annus est 370. — 2 sq. cf. Preller *Mythol. gr.* I 403 sqq. — 5 ΤΕΛΕΤΩΝ — 6 δῶρον Ἀπόλλωνος i. e. *Apollodorus.*

---

825. Apollinopoli magna. C. I. 4838 b.

Ξεῖνον τιμήσαντες, ὁδοι[πό]ροι, ἥρωα τόνδε
Εὔοδον, εἶτ' αὐτοὶ στεί[χ]ετε σωιζόμενοι·
Φείδων Ἀμβρύωνος ὁ Κ[ρ]ὴς ἀνέθηκε τὸ γράμμα
καὶ τιμάς, ἥρ[ως] ὧι δίδου εὐτυχίαν.

Bonae aetatis quin putes epigramma esse non inpediunt litterae rotundae ut in aegyptio titulo. — 1 ◡Λ◡Ι ΛΟΙ — 2 СΤЄΙΥЄΤЄ — 3 ΚΟΗС — 4 ΗΡΟС correxit omnia Letronne *Rev. de la philol.* I 302, qui tamen male intellexit v. 2, recte eum constitutum a Franzio. Εὔοδος Panis cognomen est Apollinopolitani, qui nescio an ipse hoc loco ἥρως praedicetur, cf. tit. seq.

---

826. Apollinopoli magna. C. I. 4838.

Εὔοδε Πάν, σοὶ τόνδε πάις Γλαύκου π[ό]ρ[ε κ]ό[σ]μον
Ζηνόδοτος σ[ω]θεὶς γῆς ἀπὸ τῆς Ἀ[ρ]ά[β]ων.

Litterae Γ et Σ, praeterea ζ litterae forma vetustior. — 1 ΠСΡ . . ΟΓΜΟΝ corr. Letronne. — 2 ΑΒΑΙ . . ΩΝ corr. Franz.

---

827. Caesareae Paniadis Galilaeorum in Panis fano. C. I. 4538 et 4538 b (Add. III p. 1179). Lebas VI 1891. 1892.

a. *Πανί τε καὶ Νύμφαις Μαίης γόνον ἔνθ' ἀνέθηκεν*
Ἑρμείαν, Διὸς υἱόν . . . .
Οὐίκτω[ρ Λυ]σιμά[χ]ου παῖς, Ἑρ[μαίο]υ δ' ἅμα [Π]ανός
ἀ]ρητήρ . . . .

b. *Τήνδε θεὰν ἀνέθηκε φιλευήχῳ Διόπανι*
Οὐίκτωρ ἀρητήρ, Λυσιμάχοιο γόνος.

2 ΥΙΟΝ | ΟΥϹϹ - - ΩϹ - - - ΙΠΟΓΓ - - ΟΥΙ | ΚΤΩ . . Bailie, quem interpolationis insimulans Waddington haec tradidit ΟΥϹϹ . ΩϹ//ΙΠΟΓΓΙΙ, quae non multum differre videntur. — 3 suppl. Bailie coll. Ἑρμόπαν Hygin. *astron.* II 28. Franz Ἑρμογάνου. — 4 post ἀρητήρ nulla litterarum vestigia. — 5 sq. Victor Echus imaginem nymphae a Pane amatae suo deo dedicat.

---

828. Mytilenis. C. I. 2169.

Σοὶ πλάκα [τ]ήν[δ'] ἀν[έθ]ηκε, κόρη Διός, ὑδατόεσσα
πηγή, Νυμφάων [αφθ]ιτε, νᾶμα φίλον,
ἔνθα πάλαι βασιλῆες ἀπὸ πτολέμοιο καμόντες
ἔγχεα καὶ κόρυθας κάθθεσαν ἱππολόφους,
ἐξ οὗ δὴ Δορί‹κ›ναμα τεὸς λάχεν οὔνομα χῶρος,
χῶρος ἐλαιηρῇ τερπόμενος λιβάδι,
πάντα δὲ σοὶ νῦν ταῦτα δι' ἐργατίναις παλάμαισιν
τρισσὸν ὑπὸλλυκάβαν Γραμματικὸς τελέω.

Litterae traduntur vulgares; II p. Chr. n. saeculo vix recentius carmen. — 1 Taylor ΠΛΑΚΑΝΗ . . . ΑΝΗΚΕ, Pocock ΠΛΛ. ⋀ΝΗΚΕ — 2 ΟΡ ΦΙΤΕ Boeckh cum nimis fidenter Taylor ne litterulam quidem sui apographi mutari posse adfirmasset tamquam fascinatus cum illo errare quam sanum suum iudicium interponere maluit; nam quae scripsit:

Σοὶ πλάκ' ἀν' ἦ[μαρ] ἀνῆκε κόρη Δῖος ὑδατόεσσα
πηγή, Νυμφάων, Ὄρφιτε, νᾶμα φίλον·

haec neque graeco homini neque cuiquam barbaro intellegentur; voluit autem sic intellegi *tibi, o Orphite, hoc planum lacus Iovis filia Nympha dias ad luminis oras submisit.* Sed ne dicam mirabilem esse hanc Nymphae in mortalem gratiam, grammatica Grammatici ars misere laborat; dici potest πλὰξ πόντου, sed ut πλάκα aquam esse aut credat aut sentiat

nemo a se inpetrabit; neque hoc non inepte dictum *fons lacum edidit*; denique lacus minime convenit loco v. 3 sq. descripto, quo quis ex belli laboribus quiescat. Πλάξ nihil potest esse nisi tabula et hoc quidem loco tabula epigrammate inscripta; sequitur pronomen requiri τήνδε verbumque rei unice aptum ἀνέθηκε: dedicantis nomen cum rerum enarratio intercedat v. 8 demum adicitur. Itaque lapidarium potius errasse credam quam Toupium ex parte saltem recte scripsisse negabo:

σοὶ πλάκα τήνδ' ἀνέθηκε, κόρη Διὸς ὑδατόεσσα,
πηγὴ Νυμφάων ἄφθιτε, νᾶμα φίλον.

Falso haec distincta esse patet quadruplici vel duplici si males adpellatione non perspecta. — 5 Δορύκναμα, recte fortasse Toup et Iacobs Δορύναμα, Δορύκαμνα Hermann *Opusc.* V 177. — 7 *haec omnia* (i. e. πλάκα et inscriptionem et relicum loci adparatum) *laboriosa manu tertio anno adpetente ego tibi Grammaticus perfeci.* — διά praepositionem Boeckh cum τελέω iungit; malo dativum ex plebeio usu positum, putare ut supra n. 539 vidimus σὺν ἡρώων defendi potuisse.

***829.** Romae herma mutilus. C. I. 6186.

Ἄλσος μὲν Μούσαις ἱερὸν λέγε τοῦτ' ἀνακεῖσθαι,
τὰς βύβλους δείξας τὰς παρὰ ταῖς πλατάνοις,
ἡμᾶς δὲ φρουρεῖν· κἂν γνήσιος ἐνθάδ' ἐραστὴς
ἔλθῃ, τῷ κισσῷ τοῦτον ἀναστέφομεν.

II fere saeculi. — Musae opinor Hermen adlocuntur.

---

830. Anactorii. C. I. 1794 b.

Μαχάτας [ἐ]πόησε.
Τὸν Διὸς Ἀλκμήνης τε γόνον τιμαῖσιν ἀέξων
υἱὸς Λασθένεος στῆσεν ἄγαλμα τόδε,
μνήμην ἀθάνατον σώζων πατρός τε καὶ αὐτοῦ
Λαφάνεος κλεινῷ Λοξίου ἐν τεμένει.

Intellexit Boeckh non huc pertinere alterum titulum simul inventum [Λε]ωφάνης Λασθένεος Ἀσκληπιῷ ἀνέθηκε. Μαχάτας ἐπόησε, ubi non debebat Λα]φάνης corrigere.

---

831. Romae in villa Aldobrandini. Henzen *Ann. Instit.* 1857 p. 102.

Ὦ Διὸς Ἀλκμήνης τε μεγασθενὲς ὄβριμον αἷμα,
ἵστορ ἀταρβήτων, Ἡράκλεες, καμάτων,
ἠνίδε, τοὶ τόδ' αγαλμα φέρων κρητῆρος ἀγητόν
θῆκα θ[ο]ῶν ἀέθλων πλεῖον [ἐν]γλυφέων,
οὕς ποτ', ἄναξ, ἐτέλεσσας, ὑπε[ρ]φιάλους ἀδίκους τε
ἄνδρας ἰδ' ὠμηστὰς θῆρας ἐναιρόμενος·
τῶ σε καὶ υἷα Δίκηι Κρονίδης θετὸν ἐγγυάλιξε,
εὖτέ μιν ὑβρισταὶ φῶτες ἄτ[ι]μον ἄγον.
ἤπιος εὐμενέων τε πέλοις, ἐπειή νύ μοι αἰεί
εὐχομένωι τε πάρει χεῖρα θ' ὕπερθεν ἔχεις·
καὶ δὴ νῦν μ' ἐσάωσας ἀμεί[βον]τα κλυτὰ φῦλα
Κελτῶν καὶ Λιγύων ἄστυ πρὸς Αὐσόνιον.
αὐτὸν ἀλεξητῆρα κακῶν, αὐτόν σε δοτῆρα
παντοίης ἀρετῆς κλήιζομεν, Ἡράκλεες.

II fere saeculi; iota ubique adscriptum, vide ad v. 7. — 4 ΘΕΩΝ non videntur verae litterarum formae tradi, nam θοῶν (fuerit ΘΕWΝ) certa ratione correxi coll. Theocr. XXII 124 θοῶν ἐξήρατ' ἀγώνων (κειμήλια) de eodem Hercule. — ἐυγλυφέων Buecheler. — 7 τῶ iota non habet adiectum, unde praeceptum Aristarchi illi placuisse adparet, qui ex τό accusativo producta vocali τῶ factum esse docuit. — Δίκη quae Hesiodo aliisque filia Iovis est, hoc loco coniux eius cogitari videtur, cf. Soph. *Oed. Col.* 1381 παλαίφατος Δίκη ξύνεδρος Ζηνὸς ἀρχαίοις νόμοις. Pisander ap. *Platon. Alcib.* I p. 157 δικαιότατον φονῆα praedicat Herculem. — 11 ΑΜΕΙΙ . . nescio an praestet participium aoristi ἀμείψαντα. — 12 non recte Henzen Αὐσονίων.

---

832. Romae. C. I. 6002.

Νηὸν μὲν σιγαλόεντα Σαράπιδος ὑψιμέδοντος
ἠδ' αὐτὸν χρυσοῦ παμφανόωντα βολαῖς
στήσαντο ζάκορός τε Διόσκορος ἠδὲ Κυρίλλου
εὐνέτις, ἣ μακάρων μήποτε ληθομένη,
καὶ δύο τῆς αὐτῆς γενεῆς ἕνα θεσμὸν ἔχοντες,
οἷσι μέμηλε κλυτῆς ἔργα νεωκορίης.

Πρὸ ϛ̄ Καλανδῶν] Ἀπριλίων, Φαρμουθὶ ᾱ ὑπάτων τῶν κυρίων ἡμῶν Διοκλητιανοῦ Σεβ(αστοῦ) τὸ ζ̄ καὶ Μαξιμιανοῦ Σεβ(αστοῦ) τὸ ϛ̄. τόπος ἐδό[θη] ὑπὸ Βαλερίου κωμ . . . . . αντος ὑπατικοῦ ἱερέων ναῶν.

Primum mensis Pharmuthi diem XXVII mensis Martii diem esse monuit Corsinus; annus est 299. — 1 νηόν monosyllabum, cui defendendo vix audeo adferre tit. Aegypt. C. I. 4944 ἀξιθέους οἳ ναοὺς ἤγαγεν Αἰθιόπων, ubi inaudita forma ναούς aut pravae pronuntiandi consuetudini aut lapicidae errori deberi videtur. Iacobs μέν delevit. — 2 recte de Sarapidis capite radiato explicat Visconti. — 3 sqq. dedicaverunt Aegyptii Dioscorus et Cyrilli ignoti hominis ignota mulier et alii duo eiusdem gentis, qui communi neocoriae religione coniuncti erant; sic enim ἕνα θεσμόν intellegendum esse clarum est; relativum autem v. 6 non nimis sciti scriptoris est; latine diceres *quippe quibus*.

---

833. Alexandriae. Ex Marietti apographo Miller *Rev. archéol.* 1874 p. 51.

Ισιδος εὐπλοκάμοιο καὶ Ἄμμωνος κεραιοῖο
κάρποκράτου τε διπλοῖς εἴδ[εσ]ι φαινομένου
βωμὸς ἐγώ· σὺν παισὶ δ' ἔθηκεν κλινὸς Ἀνουβίων,
ανγελον εὐσεβίης ἠδὲ θυηπολίης.

2 ΕΙΔ | ΕΙ εἴδεσι scribendum esse docere poterat ipsa syllabarum diremptio. — Harpocratem intellege biformem vel bicipitem.

---

834. Stratonicaeae Cariae. C. I. 2716.

Ζηνὶ Πανη[μερί]ῳ καὶ Ἡλίῳ Διὶ Σεράπει
σωθέντες ἐκ πολέμων μεγάλων καὶ ἀλλοδαπ[ῶν] θαλασσῶν
εὐχῆς ἵνεκε ταῦτ' ἐπέγραψαν ὑφ' ἓν οἱ τέσσαρες ανδρες
Ζωτικός, Ἐπίκτητος ἠδ' Ἀντίοχος [ἠδ'] ἅμα Νεῖλος.

1 suppl. Boeckh. Ζεὺς Πανημέριος cum Serapide nescio quo modo coniunctus est etiam C. I. 2717; cf. Boeckh ad C. I. 2715. — 2 ΑΛΛΟΔΑΠΟΙΟ Chandler et cod. Sherard. ΑΛΛΟΔΑΠΟΝΘΑΛ κτλ'. Pococke; ἀλλοδαποῖο retinuit Boeckh, sensu nullo. — 4 Γ. ΑΜΑ corr. Boeckh.

---

835. Apud Berytum in Iovis templi ruderibus duo tituli, quos recte coniunxit Waddington ad Lebas V 1855. C. I. 4535. 4536.

a. *Μ. Ὀκτάουιος Ἵλαρο[ς] εὐξάμενος ἀνέθηκα [ὑ]πὲρ σωτηρίας*
Κ . . . . ου Εὐτύχους καὶ τέκνων.

Εἴλαθί μοι, Βαλμαρκώ[θ], κοίρανε κωμῶν,
καὶ κλύε [μ]ου, δέσποτα, νῦν Ἱλάρου.

b. *[σοὶ γὰρ . . . .]ρων ἀνέθηκα*
τ]ηλόθεν ἐκ νήσοιο Ῥόδου τέχνασμα ποθινόν
Ἄμμωνος κεραοῦ χάλκεον ἀντίτυπον,
εἰς ὑγίην] προχέοντα βροτοῖς ἱερόδρομον ὕδωρ.

In praescriptis ΕΠΕΡ · traditur, deinde ΚΟ . ΟΟΥ vel ΚΩΜΟΥ, unde Κόσμου vel Κοίντου coniecerunt. — 1 ΜΑΡΚΩϹ — 2 ϹΟΥ utriusque versus numeri sustentari poterunt addita ab initio utrique voce εἴλαθι. — 3 φέρων in promptu est. — 4 ΙΗΛΟΘΕΝ — 6 supplevi; nam videtur Octavius cum Eutycho (liberto?) et liberis suis (an eius?) ex sacro fonte bonam valetudinem reciperasse. Hacpropter aeneum Ammonis signum fontis ori addidit, cuius aqua iam intelleges cur ἱερόδρομος vocetur.

---

836. Loco veteris Galliae oppidi, cui nomen *Vasio Vocontiorum*. Renier *Mélanges epigr.* p. 129. Herzog *Gallia Narbon. app. epigr.* n. 444.

Εὐθυντῆρι τύχης Βήλῳ Σέξστος θέτο βωμόν,
τῶν ἐν Ἀπαμείᾳ μνησάμενος λογίων.

in altero latere:

Belus fortunae rector Menisque magister
ara gaudebit, quam dedit et voluit.

Severi fere aetate teste Reniero Sextus Apamea in Galliam profecturus oraculum consuluerat de itinere eratque ubi salvus eo pervenisset Belo aram constituere iussus. — In latinis *Menin magistrum* Renier intellegit *Attin menotyrannum.* Idem v. 2 coniecit *dedi et volui*, et male hoc quidem (Sexti enim nomen ex graecis supplendum), bene tamen observavit, formulam hanc esse vulgarem *votum solvi libens merito.*

---

837. Ad Capuam. C. I. 5876.

Δεσποίνῃ Νεμέσει καὶ συννάοισι θεοῖσιν
Ἀρριανὸς βωμὸν τόνδε καθειδρύσατο.

Iustitiae Nemesi (F)atis quam voverat aram
numina sancta colens Cammarius posuit.

II vel III saeculi. — Mira duo hominis nomina, cum praesertim

non maiore licentia *Arrianus* quam *Cammarius* nomen latino versui adaptari potuisset. — ATIS corr. Cuper, cf. Hauptii *Opusc.* I 70 cum adnot. Wilamowitzii.

---

*838. Miseni, nunc Neapoli in museo. C. I. 5794.

Deo magno et Fato bono Val(erius) Valens, v(ir) p(erfectissimus), praefectus classis Misen(ensis) p(iae) v(ictricis) Gordianae votum solvit.

Θεῷ μεγίστῳ καὶ καλῇ Μοίρᾳ Οὐάλης,
ἀρχὴν λαχὼν ἔπαρχον Μεισηνῶν στόλου,
ἔστησα βωμὸν ἐκτελῶν εὐχὴν ἐμήν.

Aetas tituli classis Gordianae nomine definitur. — Latina quater in quattuor arae lateribus, graeca in tribus ter scripta sunt. — 1 καλῇ i. e. *bonae* ex noviciorum Graecorum usu.

---

839. Lebenae Cretensium. *Iournal of Philol.* 1855 II 106 n. 3.

Δοιούς σοι Διόδωρος ἐθήκατο, Σῶτερ, Ὀνείρους
ἀντὶ διπλῶν ὄσσων, φωτὸς ἐπαυράμενος.

Scribendi genus admodum recens. — 1 Paus. II 26, 9 ἐκ δὲ τοῦ παρὰ Κυρηναίοις τὸ ἐν Λεβήνῃ τῇ Κρητῶν ἐστιν Ἀσκληπιεῖον. Quod Somnia dedicat, per somnium Diodorus videtur oculorum valetudinem reparavisse, veluti Aristides eis tantum remediis utitur quae per somnium ei a deo inperantur.

---

840. Prope Ascaphum Germaniae. C. I. 6810.

Σωθεὶς ἐκ πολλῶν καὶ ἀμετρήτων μάλα μόχθων
εὐξάμενος ἀνέθηκα Γενίου εἰκόνα σεμνήν.

Litterae vulgares. — Genius *natale comes temperat astrum; naturae deus humanae, mortalis in unum-quodque caput, vultu mutabilis, albus et ater.* Hor. *epist.* II, 2, 187.

---

841. Alicubi Thraciae. Inter vv. 1 et 2 anaglyphum, quo eques citato cursu dextrorsum properans, altera manu frena altera hastam tenens

canum comitante caterva exsculptus est. Egger *Annal. Inst.* 1868 p. 133 coll. Benndorf *Goett. gel. Anz.* 1869 p. 2062 sqq.

Τὸν πρὸ πύλαις Ἥρωα, τὸν ἄλκιμον ἐν τριόδοισι,
τὸν κλεινὸν ναέτου θῆκαν ἐρισθενέος
Κλαυδιανοῦ πρὸ δόμοισι σοφοτεχνῆιες ἄνδρες
τεῦξαν ὁμᾶς γλυφικῆς ἀμφὶ καὶ εὐγραφίης,
Κλεῖτος ὁ σὸς Καπίτων, γλύψας, γράψας δὲ φίλος σοι
Ἰανουάριος θεράπων εἵνεκεν εὐσεβίης.
ζώγρε[ι], δέσποτ' ἄναξ, τὸν σὸν ναετῆρα μεθ' ἡμῶν
Κλαυδιανόν, Θρῃκῶν πρῶτον ἐν εὐσεβίῃ.
Ὀρφίτῳ καὶ Σοσσίῳ Πρείσκῳ ὑπάτοις εἴδοις νοεμβρίοις.

Annus est 149 p. Chr. n. — Heroem deum esse apud Thraces non in ultimis habitum sat multae docent similibus anaglyphis additae inscriptiones; exempla cum in Dumontii vide libro *Inscriptions de la Thrace* (1876), tum longe vetustissimum quinti saeculi hoc habe (*Rev. archéol.* 1876 p. 182):

Εὔφαμος καὶ τοὶ συν-
δαμιουργοὶ ἀνέθηκαν
τῶι Ἥρωι.

Egregie denique hac usus cognitione Wilamowitz Callimachi conclamatum epigramma expedivit (26 ed. Schn.):

Ἥρως Ἠετίωνος ἐπίσταθμος Ἀμφιπολίτεω
ἵδρυμαι μικρῷ μικρὸς ἐπὶ προθύρῳ κτλ'.

ubi deus ut supra ad Claudiani, sic ad Eetionis vestibulum positus est. — 1 πρὸ πύλαις barbarum ut πρὸ δόμοισι v. 3. — 2 melius pro θῆκεν scripsisset τοῦτον. — 3 *viri sculpendi scribendique pariter periti.* — 7 ζῶγρε Egger; lapidarius erravit.

---

842. Prope Lyctum Cretensium. Minusculis litteris editum *Diar. arch.* 1859 p. 148.

Σοὶ τόδ' αγαλμα, θε[ά . . . .
Ἀγαθόπους γενετερη . . . .

Coniecturis abstineo.

II. HOMINVM HONORES.

AETATIS GRAECAE.

843. In valle Megarensi. C. I. 1050.

Ὀρρίππῳ Μεγαρῆς με δαίφρονι τῇδ' ἀρίδηλον
 μνᾶμα θέσαν φάμᾳ Δελφίδι πειθόμενοι,
ὃς δὴ μακίστους μὲν ὅρους ἀπελύσατο πάτρᾳ
 πολλὰν δυσμενέων γᾶν ἀποτεμνομένων·
πρᾶτος δ' Ἑλλάνων ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐστεφανώθη
 γυμνός, ζωννυμένων τῶν πρὶν ἐνὶ σταδίῳ.

Litterae sunt aetatis byzantinae, ipsum epigramma etsi nemo Orsippi tempore (ol. 15) factum contenderit, antiqui certe poetae est antiquitusque lapidi inscriptum, tum temporum invidia detritum ab altero Helladio (v. n. 461) restitutum; similem rem conparavit Boeckh ex Paus. VI 3, 4. — Quae Pausanias I 44, 1 tradidit Κοροίβου δὲ πλησίον τέθαπται Ὄρσιππος, ὃς περιεζωσμένων ἐν τοῖς ἀγῶσι κατὰ δή τι παλαιὸν ἔθος τῶν ἀθλητῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐνίκα στάδιον δραμὼν γυμνός· φασὶ δὲ καὶ στρατηγοῦντα ὕστερον τὸν Ὄρσιππον ἀποτεμέσθαι χώραν τῶν προσοίκων, haec ex ipso epigrammate desumpta sunt, et quidem male intellecto v. 4. — vv. 1. 2. 5. 6 habet etiam schol. *Thucyd.* I 6, ubi v. 1 Μεγαρῆς μεγαλόφρονι, v. 2 μνῆμα, v. 5 πρῶτος θ' Ἑλλήνων. Medium distichon omisit, unde Iacobsio suspicio nata est, *marmor spurium esse et a falsario quodam ex duobus distichis in schol. Thucyd. superstitibus fuisse concinnatum.* At iure mireris talem falsarium, qui quidem cum bellicae virtutis memoriam non haurire potuisset nisi ex Pausania tamen callido iudicio inverso eo quem Pausanias observavit rerum ordine priore loco de certaminis ratione inmutata, deinde de auctis patriae finibus memo-

raverit. — 3 sq. *magnam agrorum partem cum hostes sibi vindicassent liberavit ille patriaeque liberatos restituit.* . Hostes autem Boeckh intellegit Corinthios Bacchiadarum tunc regno florentes nimiumque in Megarenses iniquos, cf. schol. *Pind. Nem.* VII 155.

---

844. Athenis. Ex schedis Fourmonti C. I. 85.

Ἐξ οὗ Κέκροπα λαὸς Ἀθηναίων ὀνομάζ[ει
καὶ χώραν Παλλὰς τήνδ' ἔκτισε δήμωι Ἀ[θηνῶν,
οὐδεὶς Σωσιβίου καὶ [Π]ύρ[ρ]α μεί[ζ]ονα θ[ν]ητ[ῶν
φυλὴν Κεκροπιδῶν ἔργωι ἔδρασε ἀγαθά.

Ἔδοξεν τῆι Κεκροπίδι φυλῆι ἐπὶ [Χ]αρισάνδ[ρου αρχοντος τῆι κυρίαι ἀγ[ο]ρᾶι κρύβδ[η]ν ψηφισαμένων τῶ[ν φυλετῶν ἐν ἀκροπόλει.
Ὀνήτωρ Κηφισοδώρου Μελιτ[ε]ὺς εἶπ[εν· ἐπειδὴ] Πύρρ[ης... ἀνὴρ ἀγαθὸς] γεγένητα[ι π]ερὶ τὴμφυλὴν καὶ τὰ κοιν[ά, ἐπαινέσα]ι αὐτὸ[ν ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ] χρυσῶι στεφάνωι ἀπὸ πε[ν]τακοσίων [στε]φανῶσα[ι κτλ'.

Charisander archon ol. 101, 1 vel a. 375. Subscripta restituit Boeckh, ubi scriptum in apographo ΚΑΡΙΣΑΝΔ, ΑΓΛΡΑΙ, ΜΕΛΙΤΟΥΣ, ΕΙΠ . . ΙΙΠΥΡΡ . ., ΓΕΓΕΝΗΤΑΤΕΡΙ, ΠΕΤΑΚΟΣΙΩΝ . . ΞΦΑΝΩΣΑ. De ipso epigrammate dixi supra ad n. 768. — 1 et 2 suppl. Boeckh. — 3 ΙΙΥΡΦΑΜΕΙΠΙΟΝΑΘΙ . ΗΤ corr. idem, nisi quod θνητῶν scripsi pro θείην.

---

845. Athenis ad viam in arcem. C. I. 411 coll. Add. I p. 912.

Ὁ δῆμος Σωκρά]τη Σωκράτους Θορίκιο[ν.

Ἦ μάλα σ]ᾶς ἐ[δ]άη[σ]αν ἀπὸ φρενὸς ἄξια Μοισᾶ[ν,
Σώκρατε]ς, ὠ[γ]υγίων υἷες Ἐριχθονιδᾶν·
τοὔνεκά] σοι σο[φ]ίας ἔδοσαν γέρας· αἱ γὰρ Ἀθῆ[ναι
ἴσασιν] τοιῶιδ' ἀνδρὶ τε[λ]εῖν χάριτα.

III vel II saeculi. — Mitto Boeckhii Welckeri aliorum supplementa. Meis tanto magis confido, quod eadem fere O. Iahnium posuisse video *Paus. descr. arcis Append.* p. 51 n. 66. — 1 ΘΟΡΙΚΙΟΣ Dodwell, ΘΟΡΙΚΙΟ Fauvelii schedae. — 2 init. Οὕνεκα Iahn. — ΣΕΜΝΗΣΑΝ Dodw. ΑΣΕΛΛΗΑΝ Fauv. — ΜΟΙΣΑ uterque. — 3 ΣΩΤΥΓΙΩΝ Fauv. — 4 ΣΟΝΙΑΣ et ΑΘΗ Fauv. — 5 init. οἶαι ἴσαν Iahn. — ΤΕΚΕΙΝ uterque, quod inepte confirmari putatur Sophoclis loco *Aiac.* 517 χάρις χάριν γάρ ἐστιν ἡ τίκτουσ' ἀεί.

Scripsi τελεῖν. — Socrates (explicatione enim eget dorica dialectus in titulo ab Atheniensibus Atheniensi posito) poeta melicus videtur fuisse.

---

846. Argis. Ross *Arch. Aufs.* II 662. Lebas II 122.

Μ]ατ[ρόπολ]ίς μοι χϑὼν Πέλοπος τὸ Πελαζγικὸν Ἄργος,
Πυνταγόρας δὲ πατὴρ Αἰάκου ἐκ γενεᾶς·
εἰμὶ δὲ Νικοκρέων, ϑρέψεν δέ με γᾶ περίκλυστος
Κύπρις ϑειοτάτων ἐκ προγόνων βασιλῆ.
στᾶσαν δ' Ἀργεῖοί με χάριν χαλκοῖο τίοντες,
Ἥραι ὃν εἰς ἔροτιν πέμπο[ν αε]ϑλα νέοις.

IV saeculi exeuntis. — 1 ΛΑΤΙ . . . ΛΙΣ et 6 ΓΕΜΠΟ . . . ΟΛΑ restit. Ross. — 2 ad Aeacum gentis originem Cyprii reges referunt, cf. Isocr. *Euag.* 13 sqq. — 6 Nicocreon vasa aenea, quae magni aestimabat (*Athen.* VIII 337 e), Argivis certaminum praemia misit.

---

847. Athenis ad arcis vestibulum. Ex Cyriaco C. I. 911.

— — — — — — — — — — —
οὐδὲ Τύχης σ' ἐδάμασσε πάλιν κλίναν[τ]α τάλαντα,
δυσμενέων ὀλοὴν ὕβριν ἀλευάμενον·
ἧι σε τέλος ϑανάτοιο . . . . . . ἐκίχανεν,
ὡς παύρους προτέρων ἀνέρας ἀγχιϑέων.
τῶι ῥα καὶ ἀζόμενος σοφίης ἑὸν ἡγητῆρα
σ]τῆσεν Ἀλέξανδρο[ς] κλεινὸν ἅπασι ϑεόν.

Aristotelis mortui statuam cum Alexander rex triennio ante illum mortuus ponere non potuisset, *fictam dedicationem* recte dicit Welcker *Syll.* 140. — 1 ab initio mutilum est epigramma, neque proficies hilum corrigens οὔ σε Τύχης ἐδάμασσε κτλ'. — ΚΑΙΝΑΝΔΑ Τύχης σφαλεροῖσι ταλάντοις usus est Agath. *prooem.* v. 125; notiora sunt τάλαντα Δίκης. — 2 imitatus est poeta anonymus de Laodicea δηίων ὕβριν ἀλευαμένην A. P. VII 564. Aristoteles ab Eurymedonte ἀσεβείας accusatus Chalcin fugit ibique veneno mortem sibi adscivit. — 3 lacunam Iacobs statuit ab initio versus, Buttmann post ϑανάτοιο, ubi quod Boeckh posuit πολυκλαύτοιο vereor ut sufficiat. Neque enim *mors flebilis*, sed voluntaria mors raris superiorum hominum eorumque maximam partem heroum exemplis probari poterat; itaque tale quid supplendum χεροῖν ἰδίαιν. — 6 ΕΤΗΣΕΝ — 7 ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ corr. Welcker; cf. epigr. seq.

---

848. Athenis herma capite fractus. *Ephem.* 3447, coll. C. I. 136.

Υἱ]ὸν Νικομ[άχ]ου σοφίη[ς ἐ]πιίστορα πάσης
στῆσεν Ἀλέξανδρος θεῖον Ἀριστοτέλην.

Litterae Γ et Ξ bonae aetatis. — 1 suppl. Pittaces.

---

849. Delphis. Litteris minusculis ed. Vlrichs *Reisen u. Forsch.* I 38. 43. Lebas III 890.

— — — — — — — — — — —
πεζοὶ δὲ ἱππῆές τε γέρας θέσαν, οὓς προέηκεν
δᾶμος ὁ Βοιωτῶν τοῦδε μεθ' ἁγεμόνος,
ῥυσαμένους Ὀπόεντα· βαρὺν δ' ἀπὸ δεσμὸν ἑλόντες
φρουρᾶς Λοκροῖσιν τεῦξαν ἐλευθερίαν.

Vidit Bergk *Diar. arch.* 1850 p. 172 subscriptum fuisse Ptolemaei Lagi f. statuae, quo duce Boeotia Phocis Locris Cassandri praesidiis liberatae sunt anno fere 311. — 1 sq. perierunt; superant haec:

ΓΕΙΣΤΟΣΕΞΕ
ΕΛΛΑΔΟΣΕΜ

ubi v. 1 fortasse *πλείστους* scribendum (scil. *πλείστους ἐξεπόνησεν - ἀγῶνας* sim). — 5 *ῥυσομένους* Bergk; nec tamen hoc premitur, quod servaturi missi erant, sed quod servarunt Opuntem.

***850.** Athenis ad Parthenonem. Ross *Arch. Aufs.* I 174.

— — — — — — — — — — —
Εἰκὼν ἥδ]ε σαφὶς δηλοῖ [τύπον· ἔργ]α δὲ καὶ νοῦς
νῦν ζ]ώει παρὰ πᾶσι σαφῆ· [σεμ]νὴ δέ με· μοῖρα
ἤ]γαγεν εἰς ναὸν περικαλλέα Παλλάδος ἁγνῆς,
καὶ] πόνον οὐκ ἀκλεᾶ τόνδε ἐλάτρευσα θεᾶι.
Νικόμαχος ἐπόησεν.

Nicomachus saeculi IV exeuntis sive III ineuntis artifex, cf. Ross *l. s. s.* — Videtur epigramma mulieris statuae subscriptum fuisse, cuius nomina lapide superne fracto perierunt. Superant haec:

ΟΙΙ
ΗΣ
ΝΟΣ
ΡΩΙ

1 ante σαφής aperta litterae Ε vidi vestigia, neque minus clara litterae Ω v. 2. — 2 σεμνή suppl. etiam Rangabes 1009. — 4 πόνον τόνδε i. e. sacerdotium.

---

851. Rhodi. Ross *Hellen.* I 108 n. 37 ex Hedenborgii apographo incuriosius facto.

Nomen viri Ξενοφάν]του, [καθ' υἱοθεσίαν] δὲ Ἀπήμονο[ς,
καὶ τὸ Ἐρατ]ιδείων κοινὸν [Ξε]νόφαντον Ἀγ[ε]στράτου θεοῖς.

Ἐσθ]λοῖς οὐ κενεὰ μόχθων [χ]άρις· ἔρ[γ]α [δ]ὲ χειρ[ῶ]ν
τᾶς γν]ώμας [μ]ύθων πολλὸν ἀφαυρότερα·
οἷς καὶ] Ἀγεστράτου υἱὸς ἐν ἀστοῖσι[ν] Ξενόφαντος
καὶ] ξείνοις ἀρετᾶς ἄξια πόλλ' ἔκαμε.
φ]αντὶ καὶ οἱ ταύταν νόστου χάριν εἰκόνα θέντες,
τ]αῦτα καὶ εὐκλει[ῶ]ν γράμματα Πιερίδων.
Τιμόχαρις Ἐλευθερναῖος ἐποίησε.

III saeculi. — Praescripta restituit Ross. Filius Xenophanti una cum collegio patris statuam dis dicavit, sicut in titulo Symaeo (Lueders *Dionys. Techn. app.* n. 64) Alexander quidam a Dionysiastis Aphrodisiastis Asclepiastis et muliere Nysa honoratur; cf. *ibid.* n. 68 Αἰλιανὸς Νείκων ὁ ἀρχισυνάγωγος θεοῦ Ἥρωος καὶ τὸ κολλήγιον Βειβίῳ Ἀντωνίνῳ ἀνέστησεν τὸν βωμόν· τὸν δὲ πίνακα ἀνέστησε γαμβρὸς αὐτοῦ Ἀσιδάρης. Eratideorum collegium praeclaro acumine Ross reperit, coll. Pindari carmine in Diagoram Rhodium scripto *Olymp.* VII 93. — Pro Ἀπήμονος Keil *Allgem. Littztg.* 1849 p. 638 scripsit Ἀγήμονος, quod nomen in titulo Rhodio legitur ap. Ross. *Inscr. ined.* 277.

Epigrammatis ipsius plurima restituit Ross. — 1 ΜΟΧΘΩΝΑΡΙΣ — ΕΡΕΑ ΛΕΧΕΙΡΟΝ — 2 ΩΜΑΣΝΥΘΩΝ Ross τᾶς γνώμας ἀνθῶν, Nauck *Mus. Rh.* VI 442 ἢ γνώμας μύθων. Omnium optime sed quod poeta vix scripserit Hermann γνώμας καὶ μύθων. Xenophantus videtur ad nescio quam civitatem legatus missus consilio et prudenti facundia adiutus bene rem gessisse. Inprobabiliter vero Hermann nauarchum intellegit a Polybio memoratum IV 50. — 3 init. οὗτος Ross, τοῖος Hermann. Artius distichon priori iungendum erat. — ΤΟΙΣΙΓ legebant ἀστοῖσιν. — 5 νόστου χάριν posita statua ex legatione reduci. — 6 ταῦτα non pendet ab φαντί verbo, sed καὶ postposito ταῦτα γράμματα respondent ad ταύταν εἰκόνα. — ΕΥΚΛΕΙΝ εὐκλειῶν an εὐκλειᾶ scriberet haerebat Ross.

---

852. Athenis. C. I. 666 et melius Add. I p. 916.

Παλλὰς Ἐρεχθειδᾶν ἀρχαγ[έτι, σὸ]ν κατὰ ναόν
ἅδε τοι ἱδρύθη Φιλτέρα ἱρ[οπόλ]ος,
Βουταδέων ἐτύμων ἐ[ξ] αἵμ[ατος], ἇς γενέτωρ μέν
τα[γ]ὸς ἔφυ στρατιᾶς πεντάκι Πανσίμαχος,
τοὶ [πρ]όγονοι δ' ἄνθησαν ἐν Αἰγείδαισι Λυκοῦργος
χὠ χθονὶ τιμάεις Ἀτ[θ]ίδι Διογένης·
ὧν τῶι μὲ[ν] ῥήτωρ λόγος ἥνδανεν, οὗ δὲ δι' ἔργα
ἔδρακεν ἀρχαίαν πατρὶς ἐλευθερίαν.
Εὔ]χειρ καὶ Εὐβουλίδης Κρωπίδαι ἐποίησαν.

ɪɪ fere saeculi. — De Diogene (v. 6), qui una cum Arato Athenas Macedonum praesidiis liberavit, cf. Koehler *Herm.* VII 1 sqq. — 2 ɪᴘ . . . . ᴏꜱ, unus Lebas ʜᴘ . . . .ᴏꜱ. Qui *φιλτέρα* Ἡρακλέους posuit Boeckh idem fieri posse vidit, ut *Φιλτέρα* mulieris nomen esset; quo probato supplevi. Mulierum atticarum nomina sunt *Φίλη* (*Cuman.* 717. 1262), *Φιλωτέρα* (*id.* 651), *Φιλίστη* (*id.* 681. 975. 1670). Cetera restituit Boeckh. — 3 ΕΣΑΙΜ . . . . — 4 ΤΑΤΟΣ — 6 ΑΤΟΙΔΙ — 7 ΜΑΡΗΤΩΛΟΓΟΣ, unus Lebas ΜΕ[Ν]ΡΗΤΩΡΛΟΓΟΣ.

---

853. Athenis duo lapides; priorem ed. Pittaces *Ephem.* 4103. Vtrumque Cumanudes *Philist.* I 198.

a. *Ἀργαῖον Ἀργαίου Πα[μβοτ]ά[δη] Βατάκης Βατάκου Πειρα[ιεὺς] θεραπευθεὶς ἀνέθηκεν.*

Δημήτριος Φί[λω]νος Πτελεάσιος ἐποίησεν.

b. *Εἴ τι πάθος μερόπων γεραὸς νόος εὗρ' ἐνὶ τέχναις,*
φαμὶ σὲ [πᾶ]ν κατιδεῖν εὐξυνέτοις πραπίσι,
κρίναντ' ἰητρῶν σοφὰ δόγματα, καὶ τὸ περισσόν
ἐκ βίβλων ψυχῆς ὄμματι δρεψάμενον,
εὐιάδος τ', Ἀργαῖε, πορεῖν γάνος ἀμερίοισιν
οἵνας γυιοπαγεῖς ῥυόμενον καμάτους.
ἀνθ' ὧν σου τέχνας ἐρατὸν κλέος οὔποτ' ὀλεῖτα[ι,
λαμπρότερον δ' ἄστρων ἔσσεται οὐρανίων.

Inter eos qui post ol. 150 fuerunt Hirschfeld *tit. statuar.* p. 117 Demetrium artificem rettulit, quicum convenit quod Buecheler monuit medicos *οἰνοδότας* saeculo secundo non antiquiores esse; ipsius denique carminis ars quaesitior alterum potissimum saeculum prodit. — In

praescriptis ΠΛ . . Cumanudes, ΓΑ . . . . Α Pittacea, quem recte supplevisse probat tit. Att. ap. Ross. *Demen* 6, ubi habes Ἀργαῖον Παμβωτάδην. — 2 [νυ;]ν Cuman. πᾶν Buecheler. *Si quem morbum (eiusque remedium) hominum mens arte cognovit, te aio omnia acute perspexisse.* — 3 sqq. *non continebat se in traditis medicorum praeceptis, sed libros quoque perscrutabatur*, qua laude optime inlustratur vulgaris reliquorum ratio. — ψυχῆς ὄμμα Plato dixit, cf. Ruhnken *Tim.* p. 32, et infra n. ὃς νοῦ ἄπο μυρίον ὄμμα ἐκτείνας κτλ'. — 6 podagra laborantibus vinum conmendari solebat, cf. quos adtulit Cumanudes Dioscorid. V 4 et 15, Plin. *hist. nat.* XXIII, 3, 21. 26.

---

854. Ex Delo Venetiam translatum. C. I. 2308.

Εἰκόνα σου, Πολύκλεις, ἀνὰ παστάδα τάνδε πολῖται
θῆκαν, (ὁ μυριέτης δ' οὐ μαρανεῖ σε χρόνος)
ἐν βουλαῖς μὲν ἄριστον, ἀγῶσι δὲ τοῖς περὶ πάτρας
ἄλκιμον, ἐν δὲ βίωι σ[ώ]φρονα δερκόμενοι.

Litterae vulgares; nam quod v. 2 ΜΥΡΙΕΤΗC traditur, apertus error est. — 3 sq. possunt haec ad bellum Macedonicum (a. 168) referri. — 4 ΣΟΦΡΟΝΑ.

---

855. Prope Atalanten Locrensium. *Athenaei* vol. I 484.

Πατρὸς ἀριζήλοιο Πολυκρίτου υἷα σὺν ἵππωι
δέρκεο, Βοιωτῶν ἀρχὸν ἀεθλοφόρων·
δὶς γὰρ ἐνὶ πτολέμοις ἁγήσατο τὰν ἀσάλευτον
νίκαν ἐκ πατέρων τηλόθεν ἀρνύμενος,
καὶ τρίτον ἱππήων· Ὀπόεντα δὲ πολλάκι τάνδε
καὶ χερὶ καὶ βουλᾶι θῆκε ὀνομαστοτέραν.
ἐν δὲ ἀρχαῖς ἀχάλινος ὑπ' ἀργύρου ἔπλετο πάσαις,
ἀστῶν εὐνομίας θέσμια παρθεμένων.
τῶι καὶ ἀείμναστον Νικασιχόρωι κλέος ἔσται,
πίστις ἐπεὶ πάντων κοίρανος ἁγνοτάτα.

Litterae perhibentur macedonicae aetatis esse. Videtur Nicasichorus Graecorum rem ab Macedonum auctoritate defendisse et Opuntiorum urbem Aetolis in dies magis invalescentibus conciliasse; factum hoc a. 229 mortuo Demetrio Antigoni filio. — 6 θῆκε ὀνομαστοτέραν idem hemistichium in epigr. ap. Paus. VII 17, 7.

---

856. Atalante. Wachsmuth *Mus. Rh.* XXVII 614.

Ἀρχία υἱὸς ὅδ' ἔστ' Ἀλκαίνετος, ὃς δορὶ σώζ[ων
πατρίδος ἀκρόπολιν τέρμ' ἔλαβεν βιότου.

Aetatis macedonicae.

---

857. Lindi Rhodiorum in arce. Ross *Arch. Aufs.* II 609.

Ἀντιπάτροιο θύγατρα νέην ἔτι Καλλικλεία[ν
Λίνδος ἀνέστασεν πρεσβυτάτα πολίων,
μάμμης ἠυκόμοιο χαριζομένη γεράε[σσιν,
ἥ ποτε καὶ χρυσῆν εἰκόνα θῆκε Κόρη[ς.

3 ΓΕΡΑΕ... suppl. Ross. *Aviae accepta beneficia referens, quae inter alia etiam Proserpinae inauratam imaginem dicaverat.* Videtur autem avia, quam nihil est cur senio confectam cogitemus, non sine causa ἠύκομος adpellari — 4 κόρης. Ross, Κόρης Keil ap. Ross. *l. s. s.*

---

858. Prope Miletum. Ex Chandlero C. I. 2884.

Εὐσεβέσιν κλήροις, Ποσιδώνιε, τρίς σε λαχόντα
δ[έρ]κομαι ἐν Διδύμοις στέμμασιν ἀθανάτοις
τοῖον ὃν Ἀπόλλων σε προφήτην ἠσπάσατ' αὐτός
λῆμμα κρίσιν μητρός τ' εὐσεβίην δικάσας.
οὗ κλέος οὐδ' αἰὼν ἐπιλήσεται· ἄνδρα γὰρ εἶ[δ]εν
τῶν πρὶν λειτουργῶν οὐδενὶ λειπόμενον.

Litterae vulgares. — Prophetae sacerdotium publicum in plurimis Ioniae urbibus, maxime in Branchidarum fuit; sorte quotannis prophetae eligebantur ut eponymi magistratus loco essent, cf. Boeckh ad C. I. 2880 *sortiebantur tantum ei quibus ius erat capessendae prophetiae certis familiis proprium.* — 2 ΔΙ. ΚΟΜΑΙ corr. Boeckh. Loquitur aut populus aut mater (v. 4). — 4 explicatio inpedita. Vix recte Boeckh et Welcker *Syll.* p. 293 Iacobsium secuti λῆμμα pro λῆμα positum putant hoc quidem sensu: *iudicans (et iudicio approbans) indolem tuam, praeiudicium de te latum matrisque pietatem.* Mihi δικάζειν idem videtur quod κρίνειν, λῆμμα id est quod quis dono accipit, κρίσις electio, quae non casu sed iudicio nititur; interpretor: *ter te vatem salutavit Phoebus, ter sortem electionis loco habens,* i. e. *donum quod sortis beneficio nanctus es adprobans tamquam eligentium iudicium, nec minus matris tuae pietatem*

in iudicium vocans. Quibus qui non accedet corruptum locum indicabit et iure fortasse. — 5 ΕΙΛΕΝ corr. Boeckh.

---

859. Tichiussae Ioniae. Lebas V 243.

Προφήτης

Ἡρακλέων Νικ[ι]άδου ὁ καλούμενος Ἰσᾶς ἀνὴρ εὐσεβὴς καὶ φιλόδοξος.

Αὐτὸς ὁ [Λ]οξι[άδη]ς [σε προφή]τη[ν ἠσπάσ]α[τ]ο ἱρ[όν,
μάρτυρας εὐσεβίης κλῶνας [ἐπὶ κ]ροτά[φοις
ἀργεννο[ῖσι τι]θε[ίς, ἐπ]ει[ὴ κ]αὶ ὁ κ[λῆ]ρος ὄ[πασσεν
φ]ραδ[μ]οσύνα[ι]ς [ἀνδ]ρῶν ἀμφιάλων στέφαν[ον.
δ]ῆμος [γ]ὰρ κλεινὸν [π]άλον [ἤρ]ατο, [π]ᾶσ[ι πολίταις
χάρμα καὶ εὐτέκνωι γηθοσ[ύν]αν ἀλό[χωι.
ὦ μάκαρ, ὦ [π]ερίσαμε Ἡρακλέων Νι[κ]ιάδο[υ,
ὀλβισ . .ου . . . ιψειςπαν . αςενηιθ . . ις

Pessimum apographum emendavi ut potui. — 1 ΔΟΞΙΔΙΑΣΩΡΙΤΗΣ... ΑΥΟΙΡΙ similia certe fuerunt, sicut carm. praecedentis v. 3. — 2 suppl. Waddington. — 3 ΝΟ . . . ΕΘΕΟΥΣΤ . . ΕΙΙ . ΑΙΟΚ . . . ΡΟΣΟ — 4 . ΟΡΑΙΔ . . ΟΣΥ ΝΑΣΣΙΑΙΑΡΩΝ quas punctis notavi litterae incertae sunt. Sententiam si recte adsecutus sum, ipse populus videtur de certis quibusdam viris suo arbitrio ex nobilium numero electis sortitionem fecisse. — 5 ΤΗΜΟΣΙΑΡ — ΡΛΛΟΝΕΜΑΤΟ . ΑΣ . Σ ipsum verbum *ἤρατο*, non minus id certum quam *πάλον* accusativus, docet non de Heracleone dici, quem secunda persona adloquitur poeta, sed aliud quaerendum esse subiectum. — Pro *πολίταις* possis *ἑταίροις*. — 6 ΓΗΘΟΣΑΠΑΝΑΛΟΥΝΤ. *ἀλόχῳ* Waddington. — 7 ΩΟΕΡΙ corr. Buecheler. — 8 non expedio.

---

860. Chii. C. I. 2221.

Οἱ πρεσβύτεροι Μεγακλέα Θεογείτονος, γονῆι δὲ Δαμονίκου, ἄρξαντα τοῦ πρεσβυτικοῦ εὐσεβείας ἕνεκεν τῆς εἰς τοὺς θεοὺς καὶ ἀρετῆς καὶ φιλοτιμίας τῆς εἰς ἑαυτούς.

Σοῦ λάμ[π]ει μὲν δόξα, καλοῖς δ' ἐσθλὰ[ν] χάριν ἔργο[ις
ὤπασεν ἁ κλεινὰ πρεσβυτέρων ξύνοδος,
εἰκόν' ἀναστήσασα σέθεν, μορφᾶς τύπον ἔμπνου,
καί σ' ἐν Ὁμηρείω[ι] γυμνασίωι θεμένα

πᾶσιν ἐδήλ]ωσεν Θεογείτονος υἷα Μεγακλέα,
    ἀνδρειάν]τα κα[λ]ὸν δεῖγμ' ἀρετᾶς θεμένα.

Ab initio scriptum Ε ΟΙΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΙ; paullo post ΓΟΝΕΙ. — 1 ΛΑ ΜΕΙ — ΕΣΘΛΑΙΙ — ΕΡΓΟΥ corr. Walpole. — 2 cf. Boeckh ad C. I. 2220. — 4 iota addidi. — 5 πᾶσιν δ' ἔγνωσεν Boeckh, sententia quidem bene perspecta, sed male interpunctione post θεμένα v. 4 inlata. Nam quod in gymnasio Homereo (cf. Volkmann *Wolfs Prolegomena* p. 267) statua ponitur, eo ipso apud omnes inclarescet. — 6 ΚΑΝΟΝ corr. et suppl. Boeckh.

AETATIS ROMANAE.

***861.** Athenis in arce. Ross *Arch. Aufs.* II 657 cum Keilii adnot. 14.

Ἐρρηφόρον πατήρ με, πότνα, σ[οί, θεά,
Σαραπίων μήτηρ τ' ἔθηκ[ε Χ]ρη[σίμη
τὴν σὴν Θεανὼ πέντε καὶ [συνομαίμονες·
δὸς δ' οἷς μὲν ἥβην, οἷς [δὲ γηράσκειν καλῶς.

Supplementa sunt Keilii. — 4 extr. ΟΙC, eiusdem tamen versus initio ΟΙΣ scriptum.

---

862. Eleusine. *Ephem.* 3771. *Bullet. arch.* 1860 p. 181.

Κούρην υἱῆος περιώνυμον ἱεροφάντις
    θῆκε θεαῖς ἰδίαις μύστιν Ἀθηναΐδα.

Litterae Γ et Σ, at romanae aetatis est titulus. — 1 hierophantidis nomen ex sacrorum ritu tacetur.

---

863. Eleusine. C. I. 434.

Μήτηρ Μαρκιανοῦ, θυγάτηρ Δημητρίου εἰμί,
    οὔνομα σιγάσθω· τοῦτ' ἀποκληιζομένη,
εὖτέ με Κεκροπίδαι Δηοῖ θέσαν ἱεροφάντιν,
    αὐτὴ ἀμαιμακέτοις ἐγκατέκρυψα βυθοῖς.
οὐκ ἐμύησα δ' ἐγὼ Λακεδαιμονίης τέκνα Λήδης,
    οὐδὲ τὸν εὑράμενον πανσινόσους ἀκέσεις,

οὐδὲ τὸν Εὐρυσθῆι δυώδεκα πάντας ἀέθλους
ἐξανύσαντα μόγωι καρτερὸν Ἡρακλέα·
τὸν χθονὸς εὐρυχόρου δὲ καὶ ἀτρυγέτης μεδέοντα,
τὸν καὶ ἀπειρεσίων κοίρανον ἡμερίων,
ἄσπετον ὃς πάσαις πλοῦτον κατέχευε πόλεσσιν,
Ἀδριανόν, κλεινῆς δ' ἔξοχα Κεκροπίης.

De Hadriano initiato conferri iubent Cass. Dion. 69, 11. — 4 haec nescio figurate dixerit an sacro cuidam usui convenienter. — 11 Il. B 670 καί σφιν θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων. — 12 κλεινῆς Κεκροπίης scil. πόλεσιν.

---

864. Salamine teste Fourmontio; Eleusinium esse vidit Boeckh C. I. 390 coll. 387.

Παῖδα Ξε[ι]ναγόρα καὶ Πραξαγόρας ἐσορᾷς με,
τὸν μύστην Δηοῦς, Ξειναγόραν ὄνομα.

Xenagoram filium Boeckh probabiliter coniecit nepotem Demostrati esse Herodis Attici adversarii; vid. daduchorum Lycomidarum stemmata C. I. 385, cf. tit. seq. — 1 ΞΕΝΑΓΟΡΑ.

---

865. Eleusine. C. I. 391.

Μυστῶν ἡγητῆρα Πολύζηλον, πατρὸς ἐσθλοῦ
Ξειναγόρου μητρός θ' Ἑρμιππίδος, [ἐ]ν ζαθέοισιν
εἷσε θεαῖν [δαπέδοισιν ἑὸν γενετῆρα Νεό]φρων.

Polyzelus Xenagorae eius filius, qui honoratur tit. anteced. — 2 ΓΝ corr. Boeckh idemque supplevit v. 3.

---

866. Athenis olim, nunc Oxonii. C. I. 405.

Δηοῦς καὶ Κούρης θεοείκελον ἱεροφάντην
κυδαίνων πατέρα στῆσε δόμοις Κλεάδας,
Κεκροπίης σοφὸν ἔρνος Ἐρώτιον· ὧι ῥα καὶ αὐτός
Λερναίων ἀδύτων ἶσον ἔδεκτο γέρας.

II vel III saeculum produnt litterae recentes et neglegenter insculptae. — 2 δόμοις scilicet Δηοῦς καὶ Κούρης, qui genetivi κατὰ κοινὸν ad ἱεροφάντην et ad δόμους referendi sunt. Reliqua recte Boeckh interpre-

tatus est, Cleadem matre Argiva natum (id quod ipsum nomen probat) Lernaeorum sacrorum eandem hierophantae dignitatem obtinuisse, quam pater Eleusiniorum habuisset. Novimus Cleadam Cleamque uxorem ex epigr. A. P. IX 688 εἰς πύλην τοῦ Ἄργους:

Τήνδε πύλην λάεσσιν ἐυξέστοις ἀραρυῖαν,
ἀμφότερον, κόσμον τε πάτρῃ καὶ θάμβος ὁδίταις,
τεῦξε Κλέης Κλεάδας ἀγανῆς πόσις εὐπατερείης,
Λερναίων ἀδύτων περιώσιος ὀργιοφάντης,
τερπόμενος δώροισιν ἀγασθενέων βασιλήων.

---

867. Eleusine, nunc Salamine. C. I. 406.

Ἀγαθῇ τύχῃ.

Κατὰ τὰ [δόξ]αντα τῇ [ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῇ καὶ τῇ] βουλῇ τῶν $\bar{\chi}$, τὸν [ἀφ' ἑσ]τία[ς] μυηθ[έ]ντ[α Ἀθ]ήναιον τ[ὸν] καὶ Ἐπ[αφ]ρόδειτον, [Ἀ]θην[αί]ου περιοδο[νί]κου υ[ἱό]ν. Φλυέα.

Παῖς [μ]έ[ν] ἐὼν ὄνομ' ἔ[σχον] Ἀθήν[α]ιος, αὐξόμενον δὲ
ὠ]νό[μ]ασαν τοκέες δῖον [Ἀ]θηνόφιλον.

Pessimum apographum optime emendavit Boeckh. Praescripta sic traduntur:

ΚΑΤΑΤΑΔΠΑΝΤΑΤΗΣ
$\overline{\text{M}}$X ΒΟΥΛΗΤѠΝ
XΤΟΝ \ΤΙΑΝΜΥΗ
ΘΟΝΤ ΗΝΑΙΟΝΤ κτλ'.

Sexcentorum senatum etiam usque ad Antonini Pii aetatem obtinuisse ex titulis docuit Neubauer *Comment. epigr.* p. 24 sq. — Locutionem ἀφ' ἑστίας μυεῖσθαι inlustravit Boeckh ad C. I. 393. — In ipso epigrammate v. 1 ΝΕΜΕѠΝΟΝΟΜΕΣ | \ΘΗΝ ΙΟϹ — 2 Τ ΝΟΦΑϹΑΝ tria igitur pueri nomina fuerunt, unum statim τῇ δεκάτῃ inditum *Athenaeus*, altera duo cognomenta erant, *Athenophilus* a parentibus, *Epaphroditus* ab amicis sodalibusve inpositum. Recte haec Boeckh explicat.

---

868. Inter marmora Elginiana. C. I. 402.

Ἀσκληπιοῦ με δμῶα πυρφόρο[ν θεοῦ
Πείσωνα λεύσσεις, ἱππικ[ῶ]ν ἡ[γήτορα,
ἄρξαντ' Ἀθηναίοις δὲ τὴν ἐπ[ώνυμον.

κατὰ τὸ ἐπε[ρ]ώ[τ]ημα τῶ[ν Ἀρεοπαγειτῶν τὸ ἱερὸν] συνέδριον ἱερέ[ω]ς — — — — Ἀγαθόποδος Φλυέ(ως) . . .

Anno 175 Βιήσιον Πείσωνα Μελιτέα archontem adsignat Neubauer *Comm. epigr.* p. 27. — 1 πυρφόρον φίλον Boeckh; putabam vocabulum δμῶα accuratius definiendum esse; θεοῖν Wilamowitz. — 3 particula δέ, quae offendit Boeckhium, docet atticum munus opponi honori romano; fuerat igitur Piso praefectus equitum. — In subscriptis, quae restituit Boeckh, post ΙΕΡΕΟΣ viginti tres fere litterae perierunt. Συνέδριον idem intellegit τὴν ἱερὰν γερουσίαν.

---

869. Thebis. Lebas III 560. Keil *Syll. inscr. boeot.* p. 174.

Εὐσεβίης ἅμα καὶ πινυτῆς τήνδ' οὕ[νεκα δῆμος
σ]τῆσεν Καλλιρόην, Ἀρτέμιδος πρόπολον.

II fere saeculi. — 1 suppl. Keil; poteris pro δῆμος ponere μήτηρ, sublata interpunctione post Καλλιρόην.

---

870. Megaris in basi statuae mulieris. C. I. 1064.

Ἁζομένη κούρην Λητωίδα ἰοχέαιραν,
Ἄρτεμιν Ὀρθωσίην πόλεως περὶ τείχεα πάντα
εἰμὶ ἱερῆς ἐγὼ Ἀσκληπιάς· ἐκ δὲ τοκήων
πατρὸς Εὐκτιμένου Ἀσκληπιάδαο γενέσθην,
μητρὸς σεμνοτάτης Νεικηφόριδος γένος ἐσθλόν·
οἱ δ' εὖ γεινάμενοι μ' ἔδοσαν ἱερηίδα τῇδε θεαίνῃ,
βουλῆς καὶ δήμου ψηφισσαμένης περ' ἐμεῖο.

Aetatis admodum recentis. — 2 Artemin Ὀρθωσίαν Byzantios Megarensium colonos coluisse perhibet Herod. IV 87. — πόλεως π. τ. π. *variis Diana locis videtur sacra habuisse* Boeckh. — 6 εὖ inepte additum ad generis nobilitatem significandam. — Vt iusti fierent numeri Iacobs θεαίνῃ, Boeckh τῇδε eiecit; mihi neutro careri posse videtur. — 7 περ' ἐμεῖο magis soloeca quam pindarica licentia. — Participium ψηφισαμένης ad solum senatum refertur, cui ex prisco quidem sed iam inrito usu populi nomen adhaeret.

871. In Teno insula. Lebas III 1831. Ross *Inscr. ined.* 104.

Θυσσάδος ἀγροτέρου Βρο[μίου θέσαν εἰκόνα μύσται
ἐν τελεταῖσιν Ἀγηνοριδ[ῶν . . . .
μεσσατίων Βάχχοιό τ[ε καὶ Δημήτερος ἁγνῆς
ἡμιτελῆ μεγάρων τελ[έσασ' ὀροφώματα λαμπρά.
ὧν χάριν ἐς Διόνυσον [ἐθήκαμεν εἰκόνα κούρης·
ἡ δὲ πόλις [κ]τερ[έ]ιξε χάριν [μνήμης ἀρετῆς τε
τὴν μερόπεσσιν ἀβα[κχεύτοις βάκχοις τ' ἀγαπητήν,
Εἰσίαν εὐπατέρειαν . . . .

II fere saeculi teste Rossio. — Supplementa posui ordinem sententiarum indicatura. — 1 ΑΓΡ Ross ΑΡΡ Lebas. — ΒΡΟΛ — 2 altera versus parte obitus mulieris (cf. v. 8) narrabatur, ut ad verbum *ἔθανε* simil. adici posset participium *τελέσασα* v. 4. — 3 vicinas fuisse sumpsi Bacchi et Cereris aedes, mediumque interpositum nescio quod fanum profanumve aedificium, quo in exaedificando cum pecuniae cives defecissent, Isia de suis semiperfecta tecta absolvenda curavit. Cuius rei gratia et initiati, quorum in usu aedificium fuisse videtur, mulieris statuam in Bacchi fano posuerunt, et civitas mortuam publico funere sepelivit. — 3 ΒΑΧΧ uterque. — 6 ΠΟΛΙΣΕΤΕΡΙΞΕ Lebas ΕΤΕΙΞΕ Ross; videtur lapidarius errasse. — 7 ΑΒΑΡ uterque. Sententia incerta.

---

872. Patmo in insula. Ross *Inscr. ined.* II 190. Aliis quoque apographis usus Welcker *Mus. Rh.* II 335, III 269.

Ἀγαθῆι τύχηι.

Αὐτὴ παρθενικὴ Ἐλαφηβόλος ἀρήτειραν
θήκατο Κυδ[ονίη]ν Γ[λα]υκίεω θύγατρα
ὑδροφόρον . . . . Πατνίη παραβώμια ῥέξαι
σπαιρόντων αἰγῶν ἔμβρυα καλλιθύτων.
. . . . π]ά[τ]ρη π[όλ]ις, ἡ δὲ τιθήνη
ἐκ . . . . . . ἥ[βης] ἐκτροφός ἐστι Πάτνος,
νῆσσος ἀ[γα]υ[ο]τάτη Λητωίδος, ἧς προβέβηκε
β]ένθεσι . . . . . . ἕδρανα ῥυομένη·
. . . . . . Σκυθ]ί[η]θεν ἀρήιος εἶσεν Ὀρέστης
. . . . . . φύγεν ἧς μητροφόνου μανίης.
τῆς] δὲ κα[ὶ ἰφθίμη θυγ]άτηρ σοφοῦ ἰητῆρος
Γλαυκί[εω βο]υλαῖς Ἀρτέμιδος Σκυθίης,

Αἰγαίου πλ[ώ]σ[ασ]α ῥό[ο]υ δυσχείμερον οἶδμα
ὄργια κ[. . . . . ώ]ς θέμις ἀγλάισεν.
εὐτυχῶς.

Tituli ea est natura ut quamvis multa novaque ex eo fore ut discamus sperare liceat tamen nisi novis adstructis apographis emendari non possit, eruntque opinor qui quod reliquorum coniecturas publice quidem meis augere fere noluerim laudent. — 2 ΚΥΔ[ΟΝΙΗ]ΝΓΜΥΚΙΕΩ corr. Ross. — 3 ΥΔΡΟΦΟΡΟΝΗΝΑΝΠΑΤΝΙΗ ὑδροφόρον ἦν ἐν Πατνίῃ scripserunt, fuerit potius vocabulum ad Πατνίῃ referendum. — 5 . ΝΑΡΕΙΔΕΤΕΙΦΗΝΑΡ ΗΠ[ΑΙ]Σ Ross; indicabatur patria quae num Τείφη fuerit vehementer dubito (Paus. IX 32, 4). Relicta patria urbe virgo mox adulta Patmum transmigravit. — 6 ΕΚΓΕΙΕΗΣΒΗΙ[Α] ἥβης certum puto, antecedebat adiectivum. — 7 ΑΡΛΥ . ΤΑΤΗΜΗ κτλ'. ἀμαυροτάτῃ Ross, ἀγαυροτάτῃ Welcker, ἀφαυροτάτῃ Franz *Mus. Rh.* III 92. — 8 ΙΕΝΘΕΣΙΝΑΝ . ΗΣΕΔΡΑΝΑ cf. Callim. *h. Del.* 191 ἔστι τις - νῆσος ἀραιή - πλαζομένη πελάγεσσιν, sed vix fuit βένθεσι πλαζομένης. Sententiam perspexit Welcker: *Patmus cogitanda est ex mari emergens ut Delus vaga per undas sedem varians, dum fixam nancisceretur, et quidem ut illa nato in ea Apolline cum Diana et cultu illius instituto, sic Patmus Scythicae Dianae ab Oreste ibi purgato ara posita.* Ceterum omnium insularum aequore olim submersarum sedes stabilivisse gloriatur Isis dea in hymno Andrio v. 70 νάσως δὲ βαθυνομένας ἀπὸ ῥιζᾶν ἐς φάος ἐκ βυθίας ποτανάγαγον ἰλύος αὐτά. — 9 Ϝ . ΣΟΤΕΙΦΙΙ . . . . ΙΝΘΕΝ Ross, aliud apographum ab initio ΓΗΝ. Narrabatur Orestes Dianae imaginem ex Scythia adlatam Patmi conlocasse; Σκυθίηθεν certo restitui coll. v. 12. — 10 . . . ΣΛ . ΘΙΕ . . ΤΥΙΕΝ Ross, aliud apographum ab initio Σ - - Μ et deinde ΦΥΓΕΝ, tamen dubito de φύγεν verbo; videtur potius στυγερῆς vel simile esse adiectivum. — 11 ΙΙΛΕΚΑΤΜΙΦ . . . . ΙΑΤΗΡ θυγάτηρ Ross, idemque correxit v. 12 ΓΛΑΥΚΙΟ . Ρ . . ΥΛΛΙΣ et v. 13 ΠΛΟΟΣ . . ΑΡΟΥ — 14 ὄργια ΚΟΛΛ . . . ΙΝΟΣΘΕΜΙΣ κοινωνεῖν Franz, καλλοσύνῃ Welcker, neutrum ad rem; fortasse κωμαστῶν.

---

873. Cyrenis. Ex schedis proxeni Sardiniae tunc Tripoli habitantis (1827) ed. C. I. 5173.

— — — — — — — — — — — — —
ἀ[γ]ρεῖ δ' Ἄρτεμις ἀ[γροτέ]ρη, καλοῖς ἐνὶ [πέπλ]οις
Μαρκιανὴν ἱερῷ δερκομένη [θαλάμῳ·
ο[ὗ Δ]ιὸς ἀρητὴρ [ἠρᾶ]το, πατὴρ ἱερήων,
ἄρ]τ[ι πυ]κ[νὸ]ν Φιλίο[υ σ]τέμμ' ἀν[α]δησάμενος·

ἣ] δ' ἐσφο[ρῶσα θε]ὸ[ς σὺν Μ]αρκ[ιανῇ γ]ενετῆρα

— — — — — — — — — —

Epigramma videtur subscriptum fuisse mulieris statuae, quam ipsa Diana cum patre, Iovis sacerdote, sacra facientem conspicata suam fecerat sacerdotem. — Singuli hexametri pentametrive binis in lapide versibus scripti sunt; ab initio unum videtur distichon periisse, cuius haec supersunt:

. . . . . ϹΦΥΛΛΑ
. . . ΚΟΝΟΝΑΜ
ΑΤΡΕΙΔ *κτλ'.*

1 ΑΡΤΕΜΙϹΑΚ | ΡΗ *ἀγροτέρῃ* Franz, quo probato *ἀγρεῖ* scribere quam *αἱρεῖ* malui. — Tum *καλοῖς ἐνὶ τόξοις* Franz, deam opinor *μειλιχίοις βελέεσσιν ἐποιχομένην* cogitans. — 2 ΜЄΝΗΟ . . . et 3 *οὗ Δίος* Franz, *ἠρᾶτο* Heimsoeth. — *πατὴρ ἱερήων princeps sacerdotum*, cf. C. I. 5002 sq. — 4 ΦΙΛΙΟΙΟ ΤЄΝ ΜΑΝ | ΔΗϹ *κτλ'. στέμμ' ἀναδησάμενος* Franz. — 5 sq.

ΛЄΦΟΙ . . . . ΟΡΟ . . . . ΛΡΚ
ЄΝЄΤΗΡ ΚΑΙ ΤΑ
ΝΙЄΡ

---

874. Spartae. Ross *Reisen und Reiserouten in Griechenland.* I 21 sqq.

Ἡ πόλις] τὴν σεμνοτάτην καὶ φιλοσοφωτάτην καὶ εὐγενεστάτην Ἡράκλειαν Τεισαμενοῦ παρὰ τῇ ἁγιωτάτῃ Ὀρθίᾳ Ἀρτέμιδι ἱδρύσατο ἀρετῆς πάσης καὶ σωφροσύνης καὶ εὐσεβείας ἕνεκα, προςδεξαμένου τὸ ἀνάλωμα τοῦ προςφιλεστάτου ἀνδρὸς αὐτῆς Μάρ(κου) Αὐρ(ηλίου) Εὐτυχιανοῦ τοῦ (Εὐτυχιανοῦ).

Ἄλλην Πηνελόπειαν ἐγείνατο κυδαλίμη χθὼν
Σπάρτη, Τισαμενοῦ θεσπεσίου θύγατρα·
τοίη μῆτιν ἔην ἠδ' ἤθεα καὶ νόον ἐσθλόν
ἔργα τ' Ἀθηναίης ἠδὲ σαοφροσύνην.
ταύτῃ καὶ γένος ἔσχες ἐτήτυμον, Ἡράκλεια,
Ἡρακλέους, Φοίβου πρὸς δ' ἔτ' [ἀπ' Ἰα]μ[ι]δῶν.
οἵ σε . . . . ἀνηρείψα[ντο . . . .
αὐτοκασιγ[νήτην] θᾶκον ἐς [ἀ]θ[ά]ν[ατον·

II vel III p. Chr. n. saeculi. — Heracleae statuae honor obtigit mortuae. — 6 ЄΤ . . . ΛΜ . | ΔωΝ certo restitui; *his tuis virtutibus pro-*

batur nobilis tua origo, quam ab Hercule ducis et a Phoebo, utpote Iamidarum de gente nata. Paus. III 12, 8 μνῆμα τοῖς ἐξ Ἤλιδος μάντεσιν, καλουμένοις δὲ Ἰαμίδαις et VI 2, 5 οἱ δὲ Ἰαμίδαι καλούμενοι μάντεις γεγόνασιν ἀπὸ Ἰάμου· τὸν δὲ εἶναι παῖδα Ἀπόλλωνος καὶ λαβεῖν μαντικήν φησιν ἐν ᾄσματι Πίνδαρος (*Olymp.* VI 43. 49). Eodem sacerdotio etiam III p. Chr. n. saeculo fungebantur Iamidae, cf. tit. Olymp. ap. Beulé *Études sur le Péloponèse* p. 268. 309 coll. p. 315, et videtur Tisamenos nomen in illa gente fuisse hereditarium (Herod. IX 33 et Κλαύδιος Τεισαμενός in tit. s. s.); Heracleae quoque patrem eodem nomine usum vatem fuisse probare videtur θεσπεσίου epitheton v. 2. — 7 ΟΙϹΕΚΑΤΕ . . . . | Ρ ΑΙϹΙΝΑΝΗΡΕΙΨΑ . . . . . | ΛΙϹ>ΑΥΤΟΚΑϹΙΓΙ . . . . | ΘΑΚΟΝΕϹΕΘΝ certi nihil invenio, nisi quod ΚΑΤ male lectum puto pro ΚΑΙ. Reliquorum mitto coniecturas. — 8 ἀέναον an ἀθάνατον scribas parum refert.

---

875. Sinopae. Ex schedis Stempovskii C. I. 4159, ex meliore Xanthopuli apographo C. I. Add. III p. 1114.

Οὐδὲν ἀφαυρότερος χρυσοῦ λίθος, εἰ πλέον ἀνθεῖ
παρθενίης αἰδοῖ πεπυκασμένος· εἰμὶ δὲ γείτων
Τ]ει[τι]ανὴ καθαροῖο Σαράπιδος, ἔνθα με βουλή
θῆκε χαρισσαμένη ἀρετῇ πατρός, ὃν περὶ πάντων
τίμησαν βασιλῆες, ἐλευθε[ρίῃ] βιότοιο
μά]ρτυρι πιστεύσαντες ἐ[λευθε]ρίην Ἀμίσοιο
εἵνεκ]α παιδείης [πινυτόφρονος εὐδι]κίης τε
— — — — — — — — — — —

II fere saeculi; possunt enim v. 5 M. Aurelius et L. Verus intellegi. — 3 ΡΕΙΠΑΝΗ correxi, dubitans de barbaro nomine Ῥειπάνη. — 6 ἐλευθερίην Franz. Amisenorum civitas libera et foederata suis legibus utebatur; cf. Plin. *ep. Traian.* 92. Sic intellege: *vitae liberalitate pignore usi permiserunt ei liberam regendam civitatem.* Filia videtur civi Sinopensi nupsisse. — Inde a v. 7 haec tradita:

Stempovsky	Xanthopulus
. . . . ΑΠΑΙΔΕΙΗϹΙ	. . . . ΠΑΙΔΕΙΗϹΑ
ΚΙΗϹΤΕ	ΚΙΗϹΤΕ
ΝΕΡΟΗϹ	ΙΕΡΟΗ

***876.** Thebis in museo descripsi. Praescripta quae facile leguntur C. I. 1600, hexametri praeterea pauculas litteras edidit Keil *Syll. inscr. boeot.* p. 105.

Τὸ κοινὸν τῶν περὶ τὸν Διόνυσον τεχνιτῶν τῶν ἐν Θήβαις Διοκλῆν Τιμοστράτου Διονύσῳ.

Ἕστησεν Βρομίωι Διοκλῆν [Τιμ]οστ[ρά]το[υ υἱὸν
ἐν]θά[δε] τεχνιτῶν μουσοπόλων σύνοδος.

I fere p. Chr. n. saeculi. — 1 legi . . ΗΟΣΤΟΛΤΟΚΙ\\//, lapis valde detritus, at restitutio certa.

***877.** Athenis ad Propylaea. *Ephem.* 53.

Ἡ] βουλὴ τῶν ⁻φ καὶ ὁ δῆμος ἐτείμησεν Πό(πλιον) Ὀρδεώνιον Λολλιανὸν τὸν σοφιστήν.

Ἀμφότερον, ῥητῆρα δικῶν μελέτῃσί τε ἄριστον
Λολλιανὸν πληθὺς εὐγενέων ἑτάρων.
εἰ δὲ θέλεις τίνες εἰσὶ δαήμεναι, οὔνομα πατρός
καὶ πάτρης αὐτῶν τε οὔνομα δίσκος ἔχει.

Vidit Clarisse *Inscr. graecarum par* p. 24 n. 2 (*Sodales φιλομούσους . . salutant Nassavico - Velavici praeceptores a. d. II Iulii 1840*) titulum esse Lolliani Ephesii sophistae, Isaei Assyrii discipuli, multorum librorum scriptoris aetatis Hadrianeae (cf. Suid. s. v.). De eo Philostratus *vit. soph.* I 23 Λολλιανὸς προὔστη μὲν τοῦ Ἀθήνησι θρόνου πρῶτος, προὔστη δὲ καὶ τοῦ Ἀθηναίων δήμου στρατηγήσας αὐτοῖς τὴν ἐπὶ τῶν ὅπλων. ἡ δὲ ἀρχὴ αὕτη . . νυνὶ . . τροφῶν ἐπιμελεῖται καὶ σίτου ἀγορᾶς. Melius de eodem munere Plutarchus *quaest. symp.* IX, 1, 1 Ἀμμώνιος Ἀθήνησι στρατηγῶν ἀπόδειξιν ἔλαβεν ἐν τῷ Διογενείῳ τῶν γράμματα καὶ γεωμετρίαν καὶ τὰ ῥητορικὰ καὶ μουσικὴν μανθανόντων ἐφήβων, cf. Dittenberger *epheb. att.* p. 29. Ephebi igitur auctoritate senatus populique praeceptori statuam posuerunt, eam fortasse cuius meminit Philostratus *l. s. s.* εἰκόνες δὲ αὐτοῦ Ἀθήνησι μία μὲν ἐπ' ἀγορᾶς, ἑτέρα δ' ἐν τῷ ἄλσει τῷ μικρῷ, ὃ αὐτὸς λέγεται ἐκφυτεῦσαι. Nam in foro erat Ptolemaei gymnasium.

---

878. Athenis. C. I. 380.

Κατὰ τὸ ἐπερώτημα τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς καὶ τῆς βουλῆς τῶν ψ̅ν̅ καὶ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων τὸν ἄρξαντα τὴν τοῦ βασιλέως ἐν θεσμοθέταις ἀρχὴν καὶ ἄρξαντα τὴν ἐπώνυμον ἀρχὴν καὶ πανηγυριαρχήσαντα καὶ ἀγωνοθετήσαντα τῶν μεγάλων Παναθηναίων, οἴκοθεν ἱερέα παναγῆ, Πό(πλιον) Ἐρέν(νιον) Δέξιππον Πτολεμαίου Ἕρμειον, τὸν ῥήτορα καὶ συγγραφέα, ἀρετῆς ἕνεκα οἱ παῖδες.

Ἀλκῇ καὶ μύθοισι καὶ ἐν βουλαῖσι κρατίστους
ἄνδρας ἀγακλειτοὺς γείνατο Κεκροπίη,
ὧν ἕνα καὶ Δέξιππον. ὃς ἱστορίην ἐςαθρήσας
αἰῶνος δολιχὴν ἀτρεκέως ἔφρασεν·
καὶ τὰ μὲν αὐτὸς ἐπεῖδε, τὰ δ' ἐκ βίβλων ἀναλέξας
εὕρατο παντοίην ἱστορίης ἀτραπόν.
ἦ μέγα κλεινὸς ἀνήρ, ὃς νοῦ ἄπο μυρίον ὄμμα
ἐκτείνας χρονίους πρήξιας ἐξέμαθεν.
φήμη μὲν περίβωτος ἀν' Ἑλλάδα, τὴν ὁ νεανθὴς
αἶνος Δεξίππῳ δῶκεν ἐφ' ἱστορίῃ.
τοὔνεκα δὴ καὶ παῖδες ἀγακλειτὸν γενετῆρα
μορφήεντα λίθον θῆκαν ἀμειβόμενοι.

Dexippus Atheniensium dux ca. a. 269 Gothos vicit. — 4 fortasse ἔφρασεν ἀτρεκέως. — 6 confert Iacobs Philetae distichon (ap. Stob. p. 343) ἀλλ' ἐπέων εἰδὼς κόσμον καὶ πολλὰ μογήσας, μύθων παντοίων οἶμον ἐπιστάμενος. — 7 v. supra ad n. 853, 4. — 9 *μέν* non habet apodosin; sed intellege *famam quidem ab omnibus Graecis celebratam sibi conciliavit, statuam vero a liberis positam.*

---

879. Romae. C. I. 6246.

Cl. Claudiani v. c.

Claudio Claudiano v. c. tribuno et notario inter ceteras vigentes artes praegloriosissimo poetarum, licet ad memoriam sempiternam carmina ab eodem scripta sufficiant, adtamen testimonii gratia ob iudicii sui fidem domini nostri Arcadius et Honorius felicissimi ac doctissimi imperatores senatu petente statuam in foro divi Traiani erigi collocarique iusserunt.

Εἰν ἐνὶ Βιργιλίοιο νόον καὶ μοῦσαν Ὁμήρου
Κλαυδιανὸν Ῥώμη καὶ βασιλῆς ἔθεσαν.

Meminit huius statuae ipse Claudianus *praef. de bello Getico.* — 1 cf. *Addenda.*

---

880. Cyzici. C. I. 3671.

Ἡ βουλὴ τείμεσσεν ἀγασσαμένη τον ἀοιδόν
Νέστορα καὶ μολπῆς εἵνεκα καὶ βιότου·
εἰκονα [δ'] ἐξετέλεσσεν καὶ εἵσατο πατρίδος ἄρχων
Κορνοῦτος Θαλερῆς ἐν τ[ε]μένεσσ[ι] Κόρης,
ὄφρα καὶ ὀψίγον[ο]ί περ ἐν ἀστεϊ παῖδας ἔχοιεν
σῆμα φιλοξενίας καὶ δέλεαρ σοφίης.

Nestorem, quem peregrinum fuisse docet v. 6, non diversum puto ab Nestore Laryandensi Lycio, qui Suida teste inperante Alexandro Severo vixit; huic certe aetati et litterae tituli conveniunt et carminis indoles. Eiusdem supersunt fragmenta A. P. IX 129. 364. 537. — 1 *τείμησεν* Boeckh; at ut *μισεῖν* a *μῖσος*, sic *τιμεῖν* a *τῖμος* ducitur. — 3 *δ'* inseruit Boeckh idemque correxit v. 4 ΤΑΜΕΝΕΣΣΕ et v. 5 ΟΨΙΓΟΝΩΙ. — De archontis eponymi Cyzicenorum munere cf. C. I. 3657. 3667.

---

881. Ad Isthmum Cyzicenum. C. I. 3672.

Ἀγαθῆι τύχηι.

Ποιητὴν ἔστησαν Ἀπαμέα Μάξιμον ἀστοί,
ἀράμενον δοιῶν στέμματ' ὀλυμπιάδων.

Intellegit Boeckh Olympia Cyzicena sub Hadriano vel Antonino Pio instituta, coll. Marquardt *Cyzicus* p. 143 et ad C. I. 3674.

---

882. Athenis in pariete occidentali Parthenonis. Lueders *Bullet. arch.* 1872 p. 251.

Θειολόγου Λαίτοιο μετάρσιον ὕμνον ἀκούσας
οὐρανὸν ἀνθρώποις εἶδον ἀνοιγόμενον·
εἰ κατὰ Πυθαγόρην ψυχὴ μεταβαίνει ἐς ἄλλον,
ἐν σοί, Λαῖτε, Πλάτων ζῇ πάλι φαινόμενος.

III fere saeculi. Videtur Laetus Plotini fuisse aequalis. — 1 *θειολόγου* *divina loquentis.* — *μετάρσιον ὕμνον* nescio *carmina* interpreter an *philosophiam*, an denique *declamationes* (Wilamowitz.)

---

883. Prope Athenas. C. I. Add. I 411 b.

Θεῖον Ἀλέξανδρον τὸν ὁμώνυμον ἄλσεϊ μέσσωι
ὁ γνώριμός μ' ἔστησε τὸν διδάσκαλον.

1 ἄλσος recte Wilamowitz academiam intellegit.

---

884. Corcyrae lamina aerea statuae olim subfixa. C. I. 1897.

Ἰσόν τοι τοκέεσσι Θράσων γέρας ὤπασε . . . .
Θευγένῃ ἀντ' ἀγαθᾶς τοῦτο διδασκαλίας,
ἐσθλὰ δαεὶς Παίωνος ἀλεξητήρια νούσων,
οἷς πολλοὺς θανάτου ῥύσατο καὶ καμάτων.
ἀλλά τις αἰνείτω τὸν ἀεὶ χρόνον ἀνέρα τοῦτον,
ὅς κε φίλου λάθαν μηδὲ θανόντος ἔ[τλα.

II saeculo vix recentius; litterae ϵϹѠ. — 1 ὤπασε ΤΙΜΑΙ Mustoxydes et Koehler. Ferri nequit quod Welcker *Syll.* 31 voluit τιμᾷ, ut esset ἶσον τιμῇ τοκέεσσι δεδομένη. Boeckh et ipse τιμᾷ retinens vertit *per honorem.* Hermann *Opusc.* V 174 τιμᾶς corrigit, quod non placet. Conieci τήνας, ut *bona illa praecepta* opponantur *digno huic monumento.* — 2 Θευγένῃ puto pro Θευγένει scriptum esse, nisi quod vocativum Θευγένη probanti non obstabo. — 6 extr. ΕΤΛΑ Koehler, ΕΧΟΙ Mustoxydes, sed ex eiusdem libro (*cose Corcirese*) Wachsmuth *Mus. Rh.* XVIII 577 lectionem edidit ϵ . . . Sunt igitur ἔτλα Koehleri, ἔχοι pessima Mustoxydis coniecturae. ἔτλα placet neque offensui erit indicativus, cf. supra n. 387, 8. 333, 2.

---

885. Corinthi *prope Iunonis aedem.* Cyriacus. In basi venatorum figurae. C. I. 1106.

Ἰη[τ]ρῷ Τροφίμῳ πίσυνοι θηρευτο[ρε]ς ἄνδρες
τῆς γλυκερῆς ὑγίης δῶρον ἀν]ε[ιλ]όμεθα·
ἀνθ' ὧν χαλκείην τήνδ' εἰκόνα θήκαμεν ἀνδρός,
ἐγγὺς θηρείων ἱστάμενοι στομάτων.

vv. 1 -'3 sic traditi:

ΙΗΠΡΩΤΡΟΦΙΜΩΠΙϹΥΝΟΙ
ΘΗΡΕΥΤΟΟϹΑΝΔΡΕϹ
ΕΧΟΜΕΘΑ

quae Boeckh trium versuum extrema ratus scribit v. 1 τῷ τροφίμῳ πί-

συνοι, v. 2 *θηρεύτορες ἄνδρες*, v. 3 *ε[ὐ]χόμεθα*. — Venatores illi (circenses) certamine vulnerati Trophimo medico, qui eis medicatus erat, gratias referunt.

***886.** Athenis in arce. Videtur ineditum.

Τὸν θεράπων] πρῶτον Παιήονος, ἔξοχον ἐσθλῶν
ἰητρῶ]ν ἀρετῆς εἵνεκα καὶ σοφίης
. . . . *μῶρον Νεικίαν Ἄρεος παγος.*

Litterae ΑCΕѠ. — 1 *ἀμφιπόλων* Wilamowitz; mihi articulo *τόν* aegre careri posse videtur. — 3 senarius ab patris nomine incipiens.

---

887. Catanae. C. I. 5727.

Εὐσεβέων κλυτὸν ἄστυ πανόλβιον ἄνδρα ἀνέθηκε
Ζωσ[ι]μιανείδην, ἀγωνοθετῆρα Σέβηρον,
ὄφρα καὶ ἐσσομένοισι . . . . βρο[τοῖσιν.

1 Paus. X 28, 4 *περὶ πλείστου γὰρ δὴ ἐποιοῦντο οἱ πάλαι γονέας, ὥσπερ ἔστιν ἄλλοις τε τεκμήρασθαι καὶ ἐν Κατάνῃ τοῖς καλουμένοις Εὐσεβέσιν, οἳ ἡνίκα ἐπέρρει τῇ Κατάνῃ πῦρ τὸ ἐκ τῆς Αἴτνης, χρυσὸν μὲν καὶ ἄργυρον ἐν οὐδενὸς μερίδι ἐποιήσαντο, οἱ δὲ ἔφευγον, ἀράμενος* [*ὁ μὲν* add.] *μητέρα, ὁ δὲ αὐτῶν τὸν πατέρα . . . . οὗτοι μὲν δὴ τιμὰς καὶ εἰς ἐμὲ ἔτι παρὰ Καταναίων ἔχουσιν.* — 2 ΖѠCΥΜ — 3 ЄCCΟΜЄΝΟΙC·Ι omnes; tum novo lapidis versiculo ΙΡΟΙΙΟCΑΙΖЄΒΡΟ Gualtherus et Dorville, ΙΡ . . . ΟΕΛΙΖΕ ΒΙΡΟ Vitus abbas, qua nisi lectione Iacobs et Welcker (*Syll.* 164) ultimum versus vocabulum *Σέβηρος* vix recte fecerunt. Denique O. Mueller ΡCΙ Ͻ⌒CΜ7ЄΙΒΡC. Male Franz *ἥρως κλῄζοιτο βροτοῖσιν*. Vnum certum vocabulum est *βροτοῖσιν*, quod qui invenit Burmann non recte supplevit *ἀοίδιμος ἧσι βροτοῖσιν.*

---

888. *Spartae iuxta theatrum.* Ex Fourmontio C. I. 1397.

Εἰκόνα λ[α]ινέην ἐρικ[ύδ]εος ἀθλοθετ[ῆρ]ο[ς
ἀντ' ἀρετᾶς [σ]τῆσε[ν . . . .
— — — — — — — — — — — —

1 sqq. ЄΡΙΚ\ | ΛЄΟCΑΘΛΟΘЄΤ . . ΟЄ | ΑΝΤΑΡЄΤΑCΟΤΗCЄΙΙΛΙΙ/ | ΥΟΤΟΝ : ΠΛΟΛΠΑΛΛΙΚΟΝ | . . . ЄΙCΑΛΥΚΟΥΡΓ . . . ., ultimo denique versiculo paucarum litterarum apices. — 1 *ἀθλοθέταο · θείας ἀντ'* Boeckh; recte vero

idem *στῆσεν* et v. 3 init. *πᾶσα*. Quod sequitur vocabulum nescio an *παλαίστρα* fuerit. *Λυκούργου* denique memoria incertum quo tendat. Dicitur ille *νόμους . . ἐς τὴν μάχην τῶν ἐφήβων* constituisse Paus. III 14, 8; potest vero ille qui honoratur etiam laudari *τῆς ἐν τοῖς πατρίοις Λυκουργείοις ἔθεσιν εὐψυχίας καὶ πειθαρχίας χάριν*, sicut C. I. 1350.

---

889. Aphrodisiade Cariae. C. I. 2851.

a. *Λ]άμπει κ(αὶ) φθ[ι]μένοις ἀρετῆς φάος, ο[ἳ] περὶ πάτ[ρης*
πολλὰ [π]ονησάμενοι [ξυ]νὸν ἔθεντ' ὄφε[λος·
Ἀσ[κ]ληπιοδότω[ι] λόγος ἥρμοσεν, [ὧι] πόλις [ἥδε
οἷάπερ οἰκιστῆι τόνδ' ἀνέθη[κ]ε τύπο[ν.

b. *Τήκει καὶ πέτρην ὁ πολ[ὺ]ς χρόνος, [ἀλλ'] ἀ[ρετάων*
Ἀσκληπιοδότου τὸ κλέος ἀθάνατο[ν,
ὅσσα καὶ οἷα πόρεν [γ]έρα π[α]τρίδι· τοῖς ἐπὶ π[ᾶσιν
καὶ τόδε μετρε[ί]σθω [ξ]υνὸ[ν] ἔρεισμα θ[όλου.

Asclepiodotum recte Iacobs intellegit eum, *qui inter Procli discipulos claruit sub Anastasio Dicoro* (491 - 518). Natione Alexandrinus inprimis coluit Aphrodisiensium urbem (de qua errat Bernhardy Suid. s. v. 'Ασκλ.), studiis physicis praecipue deditus, cf. Suidae ex Damascio Asclepiodoti discipulo excerpta. — 1 ΦΘΗΜΕΝΟΙϹ — ΟΠΕΡΙΠΑΤΑ *οἳ περὶ πάτραν* Welcker *Mus. Rh.* IV 416. — 2 ΤΙΟΝΗ — ΖΗΝΟΝΕΘΕΝΤΟΦΕΝ corr. Welcker. — 3 ΑϹΛΗΠΙΟΔΟΤѠΗ — ЄΙΗΠΟΛΙϹ et 4 ΘΗЄΤΥΠΟ corr. Boeckh. — 5 - 8 extant A. P. IX 704 (*ἄδηλον*). — 5 ΠΟΛΙϹΧΡΟΝΟϹΚΑΙ ΡΑ — 7 ΤΕΡΑΠΕΤΡΙΔΙ — 8 ΜΕΤΡΕϹΕΘѠΖΥΝΟΜ lapis habet *ξυνόν*, quo magis mirandum est Anthologiae editores codicis lectionem *κοῖλον* servasse; debebant *κοινόν* reponere. *κοινὸς θόλος* videtur aedificium quoddam ab Asclepiodoto usui publico destinatum, in cuius vicinia eius statua posita erat. Ex Suida haec ad rem faciunt *πολλὰ συνεισήνεγκεν εἰς τὰ ἱερά, τῆς οἰκείας φύσεως ἔκγονα μηχανήματα, ἀγάλματά τε διακοσμῶν καὶ ὕμνους προστιθεὶς ἔστιν οἷς.*

***890.** Thebis. Edidi Hermae VIII 424.

Εἰκόν]α Μόνδωνος παιδὸς πατρός τε Φιλείνου
ἡ πόλ]ις ἔστησεν σωφροσύνης ἕνεκα.
ψ(ηφίσματι) β(ουλῆς) δ(ήμου)

In dextra eiusdem lateris parte:

τὸν γλυκύτατο[ν πα]τέρα Τ. Φλ(άουιον] Φιλ[εῖνον] Μόνδωνος [υἱὸν] Φλ(αουία) Εὔπραξι[ς θυ]γάτηρ ψ. β. [δ.

Litterae vulgares. — Statuam poni decrevit senatus populusque ponendamque mandavit Eupraxidi filiae. — 1 Philinus Mondonis et pater et filius erat. Eiusdem hominis tituli Thespienses sunt apud Keilium *Syll. boeot.* n. XIX p. 85 et n. XXXIV p. 134.

---

891. Syracusis. Ex Mommseni potissimum apographo C. I. 5408.

Perpenna Roman(us) pa[tr]on(us) p(opuli) Syrac(usani).

Ῥω]μανοῦ πραπίδεσσι [Συ]ρηκοσίων τόδε ἄστυ
ἐκ καμάτων ἀνέπνευσε καὶ εἶδεν ὀνίατος ὥρην·
τοὔνεκα λαινέην μὲν ἀνεστήσανθ' οἱ ἄριστοι
εἰκόνα, τῆς σοφίης δὲ καὶ ἐν στήθεσσιν ἔχουσειν.

II vel III saeculi. — 2 nititur lectio Hughesii Thorlacii Capodiecii fide nescio an non integra. Visconti ΚΑΙϹ . . . ΚΕΝΙΑΤΟϹ, Mommsen ΚΑΙΕ . . . . ΠΗΑΤΟϹ, incertas tamen Η et Τ litteras esse testatus. Valde placet Viscontii coniectura καὶ ἔδρακεν εἴαρος ὥρην, eademque versus clausula εἴαρος ὥρῃ supra n. 570, 3 etsi non tralaticio significatu. — 4 τῆς σοφίης scil. εἰκόνα.

---

892. Epidauri. C. I. 1167.

Ἀλκίδου Βάσσον γενεῆς ἐρικυδέα φῶ[τ]α
βουλὴ καὶ δῆμος, ναίεται ζαθέης Ἐπιδαύρου,
ἀντ' εὐεργεσίης, τὴν πολλάκι δῶκε πόληι,
εἰκόνι τῇδε γέρηραν, θεῶν βουλαῖον ἀνάκτων.

ψ(ηφίσματι) β(ουλῆς) [δ(ήμου.

Bassidae nota ex Pindaro apud Aeginetas gens, Epidauriorum colonos (*Pind. Nem.* VI 31), quorum cum nobilitatem adfectaret homo ille romanus simili nomine usus facile ad augendam gentis famam ad Heracleam originem descendere potuit; Epidaurii enim, quod monuit Boeckh, ortu Argivi erant, Argivorum autem reges Heraclidae. — 4 poeta ni fallor voluerat γέρηρε. — θεοὺς ἄνακτας intellegit Boeckh M. Aurelium et L. Verum, quibus Bassus consiliarius fuerit.

---

893. Athenis. C. I. 426.

Βουλῆς με Ἀρείας ψῆφος ἔστησ' ἐνθάδε
Πομπωνιανόν, παῖδα τὸν Διονυσίου,
γένους τε ἕκατι καὶ ἀρετῆς, ὅση νέῳ.

ἐ]πὶ ἱερέως Αὐρ. Πωλλίωνος (τοῦ Πωλλίωνος) Μελιτέω[ς.

***894.** Athenis. Descripsi fragmentum ineditum in Barbaceo.

Οὐδ[έ ποτ' Ἀλκείδης τόσσον κλέος ἐσθλὸν ἀγώνων
ἤρατο π[ολλὰ καμών, ὅσσον nomen viri,
τὸν βουλὴ ἔστε[ψεν ἐυπρεπέσιν στεφάνοισιν
δώδεκα· π[έντε μὲν . . . .
ἑπτὰ γά[ρ . . . .
— — — — — — — — — —

Litterae ϵcω. — 3 sqq. sententiam certa ratione mihi videor adsecutus esse. Hercules duodecim certamina pervicit, ille duodecim coronis ornatus est, quibus v. 5 sq. tertia decima fortasse accedebat una cum statua, cui hoc epigramma subscriptum esset. Sic vero Herculis certamina indeque partos honores superavit.

---

895. Thisbae. Keil *Syll. boeot.* p. 135 n. 35.

Nomen patris *γενέτ]ην με Βραχᾶς εἵδρυσε πόληι*
κόσμον nomen avi . .*]λίου, τὸν φιλάεθλον ἄγαν,*
ζῆλόν τ' ὡς εἶναι] με τέκνῳ καὶ πατρίδι τειμήν,
δόξαν πᾶσι βρο]το[ῖ]ς, τῷ δὲ κλέος θεόθεν.

Litterae ϵcω. —. Brachas nomen C. I. 1613 adn. — 2 sq. cf. infra n. 925 δήμῳ μὲν κόσμον, ζῆλον πατρὶ κισσοφοροῦντι et C. I. 1625, 80 ἵνα .. πολλοὶ ζηλωταὶ γείνωνται τῶν ἀγαθῶν τῶν εἰς τὴν πόλιν μαρτυρουμένων. — 4 ΤΟΥϹ accusativum expedire non potui.

---

896. 897. Syriae duo tituli, quorum prior in Borechat Trachonitidis oppido, alter Amrae Batanaeorum inventus est.

I. Lebas VI 2414.

Ἄμφω, ἀριστότοκος καὶ ἀγλαόπαις ἐστὶν
Τιβέριος, ὃς Μαρκελλῖνον τέκετ' ἔξοχ[ον] ἀνδρῶν·

οὗτος καὶ πατρίδ' ἑὴν ἔσωσεν παρ' ἄνακτος.
εἴθε νῦν καὶ χρυσέοισιν ἀγάλμασιν ὧδε δυναίμην
ἀνστήσειν, Μαρκελλῖνε, πεποθημένον πατρίδι κῦδος,
ὃς τόδε σῆμα ποιήσας ἀρετῆς μνήμην ἀνέγιρας
αὐτῷ καὶ γενετῆρι καὶ υἱ[έ]σι κυδαλίμοισιν.

2 ΕΞΟΧΑΝΔΡΩΝ. — 3 videtur legatus ad Caesarem missus bene rem gessisse. — 6 statua posita est prope hereditarium monumentum quod sibi suisque condiderat Marcellinus. — 7 ΥΙΟϹΙ.

II Lebas VI 2082.

Εἴθε σε καὶ χρυσέῳ ἀγάλματι ὧδε δυναίμην
Τιβέριον στήσειν, πεποθημένον πατρίδι κῦδος.

Tiberius Marcellini pater filiusve videtur fuisse.

Dixi de duobus his titulis in *Commentat. Bonnens.* p. 24. sq. Adparet prioris tituli vv. 4 et 5 eodem ex fonte fluxisse unde alter titulus, neque eo opinor aeque vitioso; facile enim clausulae vitium ita tolli potest, ut in archetypo fuisse credas πεποθημένον Ἑλλάδι κῦδος, quod inculti homines ad suum usum corruperunt. Antiquioris poetae hi fortasse versus fuerunt:

εἴθε σε καὶ χρυσέοις ἐν ἀγάλμασιν ὧδε δυναίμην
ἀνστῆσαι (vel ἀνστήσειν) . . . . ., πεποθημένον Ἑλλάδι κῦδος.

coll. A. Plan. V 335 ἔπρεπε μὴν χρυσέῳ ἐν ἀγάλματι, μὴ δ' ἐνὶ χαλκῷ - τοῦτον τοῖς ἄλλοις εἴκελον ἱστάμεναι.

---

898. Ephesi. C. I. 2967.

Τοῦτον, ὃν εἰσοράᾳς, τύπον ὄρθιον Ἀντωνείνου
Δωρόθεος πτελέῃ θήκατο κρυπτόμενον.

1 τύπος ὄρθιος *statua*. — 2 ὑπὸ πτελέῃ saepius mortui conduntur, ut docent Anthologiae epigrammata.

---

899. In valle Chimaerae Lyciae. C. I. Add. III 4329 b.

Τ]είμ[ω]ν Τειμαίο[υ θέτ' Ἀναξίθε]μιν Θεοτεί[μου.
τ]ὸν φίλο[ν· αὐτὰρ ἔπαινοι] ἀίμνη[στοι οἱ ἔσονται.

Potest etiam sepulcralis esse titulus. — 1 EIMON — IMIN versum

supplevit Franz. — 2 ION Franz τὸν φίλο[ν, εὐνοί]α[ς] μνη[μοσύνης θ' ἕνεκεν.] Alia sexcenta cogitari posse concedo.

---

900. In valle Chimaerae Lyciae. C. I. Add. III 4329 c.

Τὸν στρατιᾶς κο[σμοῦντα], τὸ[ν] ἐ[κ] γέν[ε]ος βασιλή[ων
τὸν πάσης ἀρετῆς ἄξ[ια τῆς] προγόνων
[nomen viri πράξαντα . . . .
— — — — — — — — — — —

1 ΤΟΕΗΓΕΝΟϹΒΑϹΙΛΗϹ . . restituit totum versum Franz. — 2 ΠΑϹΗϹ ΑΙΑΡΕΤΗϹ, ubi ΑΙ syllabam recte neglexit Franz, qui tamen cum scripserit ἄξιον ὧν προγόνων vereor ut graece locutus sit. Cf. C. I. 5745, 17 ἄξια πράσσων αὐτοῦ καὶ τᾶς τῶν προγόνων ἀρετᾶς et supra n. 851 ἐν ἀστοῖσιν Ξενόφαντος καὶ ξείνοις ἀρετᾶς ἄξια πόλλ' ἔκαμεν.

---

901. Romae. C. I. 6232.

Cronio Eusebio v. c. consulari Aemiliae, addita praedictae provinciae contuitu vigilantiae et iustitiae eius etiam Ravennatensium civitate, quae antea Piceni caput provinciae videbatur, vicario Italiae, quae potestas supradicto viro ob testimonium ante acti honoris est adtributa, petitione senatus contemplatione vitae atque eloquentiae eius ab invictiss(imis) principibus est delata.

Ἰταλ]ίης ἄρχοντα σ[α]ό[π]το[λ]ιν ἐστήσαντο
βουλὴ καὶ βασιλεύς, τὸν σοφὸν Εὐσέβιον.

Dedicata V eidus Novembris cos. Fl. Mallio Theodoro v. c.

Annus est 399. — 1 ΗΜΙΗϹ corr. Casaubonus. — ϹΛΟΤΙΤΟΛΙΝ emendationem occupavit Cavedoni C. I. Add. III p. 1266. — 2 βασιλεῖς Bosch. Sed monuit Cavedoni unum intellegi posse occidentis inperatorem Honorium, cum praesertim unus ex binis consulibus memoraretur.

---

902. Athenis. Koehler *Hermae* IV 132.

Εἰκόνι χαλκείῃ σε Πρόβον, τὸν ὕπαρχον Ἀθήναις
Ἀντόλιος [στῆ]σεν Ἑλλάδος ἀνθύπατος.

Anatolium Koehler putat consulem a. 440 esse. — 2 ΙΟΣΣΕΝ corr.

Koehler. — Supra ex antiquiore fortasse titulo residua pinguioribus litteris sculpta ////NOMOI, ubi ἀγορανόμοι fuisse coniecit Koehler.

---

903. Sardibus. Lebas V 629.

Οὗτος ὁ τῆς Ἀσίης ὑψαύχενα θῶκον ὑπάρχων
πυργώσας καθαροῖς [λ]ούμασιν Ἀχόλιος·
ᾧ βουλὴ μεγάλων ἀγαθῶν χάριν εἰκόνα χαλκῆν
στησαμέν[η τειμὴν ὤπασε θ]ειοτάτην,
ἠδ' ὅτι λα[ι]νέων δαπέδων κρηπῖδα τορήσας
τεῦξε[ν] Ἐλευθερίης ἐνναέταις τέμενος.

Lydia inde ab IV saeculo exeunte consulari permissa erat, qui Sardibus habitabat; neque hoc tempore titulus antiquior. — 1 Sardes ipsae in planitie sitae (Strabo p. 625, quamquam idem p. 626 ὑπόκειται δὲ τῇ πόλει τό τε Σαρδιανὸν πεδίον καὶ κτλ'.) cum vix ὑψαύχην θῶκος nominari possint, fortasse solam arcem (Strab. p. 625 ἄκραν ἔχουσα εὐερκῆ) aquis Acholius instruxit. — 2 ΔΟΥΜΑCIN — 4 CTHCAMEN | . EIOTAHN versum omissum supplevit Waddington. — 6 Ἐλευθερίης τέμενος fortasse templum erat ubi τὸ κοινὸν τῆς Ἀσίας celebraretur, cf. C. I. 3461. 5918.

---

904. Prope Erythras. Lebas V 55.

Ἀγαθῇ τύχῃ
ψ(ηφίσματι) β(ουλῆς) δ(ήμου).

Ἡ διασημοτάτη Ἐρύθρου πόλις, ἡ μακάρων γῆ
Κεκροπίς, ἡ Διόθεν κῦδος ἀειραμένη,
σ]τῆσε πανηγύρεως ἀγορανόμον, οὔνομα Κάρπον,
τοῖς ἰδίοις ἔργοις ἔνδον ἀ[γ]αλλόμενο[ν.
ἐστὶ δέ μοι γενέτης, ᾧ εὔχομαι ἰσοφαρίζειν,
Ζωσιμίων, τειμαῖς ἄγχι παριστάμενος.

Sat recentis aetatis litterae. — 1 Erythrus Erythrarum ἥρως κτίστης Rhadamanthyis filius est, cf. Paus. VII 3, 4. Hinc tamquam ex ipsis beatorum sedibus colonia deducta videtur (cf. supra n. 317), hinc Διόθεν i. e. ex Creta famam sibi conlegisse dicitur. Sed Cleopus Codri filius patria relicta in Asiam profectus συλλέξας ἐξ ἁπασῶν τῶν ἐν Ἰωνίᾳ πόλεων ὅσους δὴ παρὰ ἑκάστων ἐπεισήγαγεν Ἐρυθραίοις συνοίκους. Inde Κεκροπίς vocatur civitas; sed mira est harum omnium fabularum confusio. — 6 Zosimionis patris Carpique filii statuae iuxta conlocatae erant;

τιμήν idem esse atque εἰκόνα norunt omnes, cf. τιμὴν ἀναστῆσαι alia *Ephem. epigr. lat.* II 12.

---

905. Gortyne. C. I. 2589 ex schedis Pigafettianis apud Gruterum, ex Cornelii libro *Creta sacra*, qui petiit ex codice Vaticano 1759, denique ex Pocockio.

Ἑσπερίης πάσης χθονὸς ὄβριμον ἰθυντῆρα,
  Μαρκελλῖνον ἄθρει, θαρραλέ[ο]ν ταμίην,
Ἑλλάδος ἀγλαὸν ἔρνος, ὃς εὐδικίῃ καὶ ἀρωγῇ
  κουφίζων πόλιας θῆκεν ἐλαφροτέρας·
5 τοὔνεκα καὶ προθύροισι Δίκης ἐπιμάρτυρα θεσμῶν
  βουλῆς καὶ Πύρρου στῆσεν ἐφημοσύνῃ.

Graviter interpolata sunt Pigafettiana et Corneliana, integriora quae in margine Cornelius habet quaeque Pococke tradidit; omnia ut res perspiciatur enotabo. — 1 Poc. ΕΣΠΕΡΙΗΠΑ . Ο . . . . . ΟΒΡΙΜΟΝΙΟΥΝΤ..., reliqui quae posui. — 2 Μάρκελλον ὁ θρασὺς μάρψε μόρος ταμίην Gruter eademque, nisi quod Μαρκελλῖνον habet, Cornelius in textu, in margine Μαρκελλῖνον ἄθρει θαρραλέων ταμίην. Pococke Μαρκελλῖνον θρα . . unde dubitari potest ὁρᾷς scribendum sit an cum Boeckhio ἄθρει. Alterum praetuli propter insequentis tituli v. 1. — Deinde θαρραλέον scripsi, θαρραλέως Boeckh. — 3 εὐδοκίῃ Κυκλάδων γῆς Gruter et Cornelius, alter tamen in margine καὶ ἀρωγῇ, Pococke ΕΥΔΙΚΙΗΚΑΙΑΡΩΡ .. — 4 ΘΕ . . . . Poc. pro θῆκεν, idemque v. 5 ΠΡΟΘ . . pro προθύροισι. — 5 ἐπιμαρτύρῳ Cornelius, correctum in margine. — 6 βουλὴ καὶ Πύρρον θῆκεν Gruter, βουλῆς κάπυρος στῆσε ἐν Cornelius, in margine vero βουλὴ καὶ Πύρρου θῆκεν. Pococke ΒΟΥΛΗΙΣΑΠ . ΥΡΡΟΥΣΤΙ . . . ἐφημοσύνῃ.

Eiusdem urbis alius est titulus C. I. 2588 Κόιντον Καικίλιον Ῥουφεῖνον, τὸν κράτιστον ἀνθύπατον Κρήτης καὶ Κυρήνης Κυντίλιος Πύρρος τὸν φίλον, ubi cum Pyrrhum eundem esse pateat, qui Marcellini statuam ponendam curaverit, sequitur utrumque titulum Constantino antiquiorem esse, quippe qui Cretam Cyrenenque provincias ab Rufino coniunctim administratas separaverit et alteram consulari alteram praesidi adtribuerit. Iam vero Marcellinus v. 1 Italiae corrector, v. 2 quaestor adpellatur, quo utroque munere cum non possit eodem tempore functus esse, hoc statuendum videtur, olim illum apud Cretenses quaestorem postea ad correctoris Italiae dignitatem provectum eoque ipso tempore cum novum iniret munus a Gortyniis statua honoratum esse. Quae si minus plane poeta dixisse videtur, aut ipsius inculpanda est inperitia aut interpolatorum fraus nobis quidem non deprehensa; vid. adnot. crit.

ad v. 1. — 6 Pyrrhus videtur civis Gortynius fuisse, fortasse urbano alicui muneri praefectus; similiter P. Septimium Getam ταμίαν καὶ ἀντιστράτηγον Cretae et Cyrenes statua honorant ἀρορανόμοι Gortynii C. I. 2591.

---

906. Gortyne. C. I. 2592.

Εἰκόνα τήνδ' ἐςάθρει· πέλεται δὲ τοῦ ἁγνοῦ ὑπάρχου
ἐς Κρητῶν πόλιν, ἣν μοῦνος ἔθηκε νέην·
ἀγχίθυρος δ' ἕστηκα Δίκης πέλας, εἰμὶ κριτὴς γάρ
ἤπιος ἰθυδίκοις, τοῖς δ' ἀδικοῦσι δέος.
στῆσε δὲ Καλλείνικος ἐνηὴς δόγματι νήσου,
γαίης Ἰλλυρίδος δεύτερον ἠέλιον.

Titulus superiori aetate suppar est. Constantino recentiorem putat Boeckh, qui falso ὕπαρχον (v. 1) *praefectum praetorio Illyrici* (cf. v. 6) intellegit. Immo homo ille, cuius nomen in alia parte lapidis scriptum fuit, natione Illyrius Cretam pro consule regebat; ὕπαρχος enim et ὕπατος et ἄρχων et σατράπης et ἡγεμών poetis aliisque liberioris sermonis scriptoribus saepius proconsul vocatur; cf. Becker-Marq. III 1 p. 296 adn. 17.

---

907. Sinopae. C. I. 4158 et Add. III p. 1114.

Ὁ κρατερὸς Πολιοῦχος αναξ ἠγίρατο ταύτην
νεύματι τῷ σφετέρῳ χαλκοτύπου παλάμαις
στήλην Εὐλαλίοιο, τὸν εὖ ἐνοήσατο θεσμός
πειθόμενον σκήπτροις αἰὲν ἀκηρασίοις.
δέρκεό μοι, φίλος, ὧδε νοήμονα τέκτονα χαλκοῦ
Ἡφαίστου σοφίῃ σῶμα μιμησάμενον.

IV fere saeculi. — 1 versus exordium simile Theocr. VII 152 τὸν κρατερὸν Πολύφαμον, A. P. XVI 66 τὸν κρατερὸν Βύζαντα, ibid. VII 578 τὸν κρατερὸν Πανοπῆα, quorum ex consensu minime probabile fit, non proprium nomen esse Πολιοῦχον, sed πολιούχου i. e. *curatoris urbis* munus significari. — 3 θεσμός Welckero (*Mus. Rh.* III 272 sqq. n. 51) est ipse inperator; non credo. Poliuchus, fortasse consularis provinciae Helenoponti Eulalium statua honorat, quem ipse leges et iudicia administrans suo imperio obsequentem cognovit. — 6 ϹΟΦΙΗϹϹΩΜΑ correxi licet tribus apographis confirmatum. — Ceterum ex Xanthopuli

fide praescripta epigrammati haec habentur ΤΟΝΚΑΙΑΥΤΟΥΣΜΕΤΑΤΩΝΣΠΕΙΡΟΚ, quae ad epigramma non pertinent.

---

908. Apud Eaccaeam Batanaeorum urbem. Ex Wetzsteinii apographo Kirchhoff *Act. acad. Berol.* 1863 p. 304. Lebas VI 2139.

. . . . *δικ*]*ασπόλου ἠδέ τε ἁγνοῦ*
. . . . *ἀνδρ*]*ὸς ἀριπρεπέος κατὰ κόσμο*[*ν*
. . . . *κῦ*]*δος δέ οἱ αφθιτον αἰεί*
. . . . *μάλα καὶ πόλεις ἄλλας*
. . . . *τει*]*μῆς χάριν ὑπατείης τε*
. . . . *ιου· εὐτυχίτω ἡ κολωνία.*

IV fere saeculi. — Laudes sunt vulgares; v. 4 (ubi traditum ΙΜΑΛΑ) non solum Eaccaeam sed alias quoque urbes suis beneficiis exornasse dicitur.

---

909. Nisaeae Megarensium. C. I. 1080.

a. *Ἐκ γενεῆς περίβωτον ἀπ' ἀνθυπάτων κ(αὶ) ὑπάρχων*
Πλούταρχον, καθαρῇσιν ἀοίδιμον εὐνομίῃσιν,
προφρονέως Μεγαρῆες ἀειμνήστοις ἐπὶ ἔργοις
εἰκόνι λαινέῃ στῆσαν ἀγασσάμενοι.

b. *Πάντῃ Πλουτάρχοιο κλέος, πάντῃ δέ τε θαῦμα,*
πάντῃ δ' εὐνομίης εὖχος ἀπειρέσιον,
υἱέος Εὐ[*λαλ*]*ίοιο, τὸν Ἀλκαθόου ναετῆρες*
πολλῶν ἀντ' ἀγαθῶν ἀμφὶ Δίκης τεμένει.

IV fere saeculi. Inepte fecerunt, qui de Plutarcho Chaeronensi cogitaverunt. — 7 ΕΥ . . . ΙΟΙΟ Villoison, ΕΥ . . ΙΟΙΟ Fourmont. Εὐτυχίοιο vel Εὐμενίοιο vel Εὐθύμοιο Boeckh. — 8 intellege ἔστησαν, quo aegre caretur in enuntiato relativo.

---

910. Athenis. *Ephem.* 2257. Keil *Mus. Rh.* XIV 493.

Δῆμος Ἐρεχθῆος βασιλῆ[*α*] *λό*[*γ*]*ων ἀνέθηκαν*
Πλούταρχον σταθερῆς ἕρμα σαοφροσύνης·
ὃς καὶ πρὶν ποτὶ νηὸν Ἀθηναίης ἐ[*π*]*έλασσεν*
ναῦν ἐλάσας ἱερήν, πλοῦτον ὅλον προχέας.

Plutarchum recte Wilamowitz intellegit Nestorii filium Atheniensem, Proculi Lycii praeceptorem. — 1 ΒΑCΙΛΗ . ΛΟΙωΝ et 3 ΕΥΕΛΑCCΕΝ corr. Keil. — βασιλεὺς λόγων primus Herodes praedicabatur. — 3 sq. *sacram navem in pompa Panathenaica ad arcem usque et Minervae templum magnis sumptibus evexit*; cf. Wachsmuth *die Stadt Athen* I 287.

---

911. Athenis. C. I. Add. I 373 b.

Τὸν θεσμῶν ταμίην Ἑρκούλιον, ἁγνὸν ὕπαρχον,
Πλούταρχος μύθων ταμίης ἔστησε σοφιστής.

IV saeculi. — Herculius fortasse ἀνθύπατος τῆς Ἑλλάδος fuit, cf. C. I. 372. — 2 μύθων ταμίης opponitur θεσμῶν ταμίῃ. Plutarchum eundem esse in titulo antecedenti patet; diversus tamen ab eo est cui Megarenses honores prospexerunt supra n. 909.

***912.** Athenis in museo descripsi titulum ineditum.

Τὸ]ν πρόμαχον θεσμῶν [Ἑρκού]λιο[ν, ἶσο]ν ἅπασιν,
ἑζόμενον θώκων [ὑ]ψόθεν αἰπυτάτων,
δ]εινὸς Ἀθηνάων Ἀπρωνιανός σε σοφ[ισ]τής
στῆσε παρὰ προμάχῳ Παλλάδι Κεκροπί[η.

1 C . . . ΙΛΙΟΙ . . . Ν quae si recte supplevi, dubitari nequit quin idem sit Herculius atque in tit. anteced. — 3 ab initio non plus una littera periit.

---

913. Megaris. C. I. 1081 ex schedis Fourmonti.

Ἑρκόλιον τὸν ἔπαρχον ἀ[νέστ]ησαν Μεγαρῆ[ε]ς,
παντοίω[ν ἔργων] καὶ πόλεων φύλακα·
τείχεα δ[εί]μα[το κ]αὶ [πόρ]ον ἔμπε[δ]ον [ὤ]πα[σ]ε Νύμφ[αις,
ἄστεα καὶ βουλὰς π[άντ' ἐφ]ορῶν σοφίῃ.

Eiusdem Herculii, cuius tituli antecedentes. — 1 ΑΙΙΓΗCΑΝΜΕΓΑΡΗC corr. Boeckh. — 2 ΠΑΝΤΟΙω . . . ΙCωΚΑΙ παντοίων ἐθνῶν Boeckh; cf. Aen. *Poliorc. praef.* πολλῶν καὶ παντοίων ἔργων πρόνοιαν ἐκτέον. — 3 ΔωΜ ΑΙυΙΑΙΙ.ΟΝΕΜΠΕ.ΟΝΙΟΠΑΕΝΥΜΦ corr. Boeckh, nisi quod Νυμφῶν praetulit; Νύμφαις Osann. Huius aquaeductus rudera superesse dicuntur in agro Megarensi. — 4 ΠΛΙΚΙ · ΟΡωΝ corr. Osann, sed fortasse πάνθ' fuit.

---

914. In Megaride. Lebas II 61.

Φ]ωσφόριον Μεγαρῆες Ἀριστονόοιο καμόντες
εἰκόνα λαινέην στῆσαν ἐπ' εὐδικίες,
οὕνεκα πυργώσας πόλιας κρατεραλγέα θοῦρο[ν
τεῦξεν ἀτάρβητον δήιον ἐνναέτες.

IV fere saeculi. — 2 εὐδικίες i. q. εὐδικίαις, ut v. 4 ἐνναέτες. — 3 ΘΟΥΡΟ. minime certa videtur aut lectio aut explicatio. Meliora cum deficerent, Keilium secutus sum *Mus. Rh.* XIV 502, qui κρατεραλγής vocabulo novo inlato sic intellegit: *quia urbibus muris munitis acerbum bellum hostium effecit ne timendum esset incolis*, in quibus θοῦρος (scil. Ἄρης) *deus violentus* ferri sane posset, nisi adiectivum insuper accederet δήιος.

---

915. Athenis. C. I. 373.

a. *Ἀρχὸν ἐμὲ Θεόδωρον Ἀχαιῶν εἰκόνι τῇδε*
στῆσε Θεμιστοκλέης νεύματι Κεκροπίης.

b. *Ἀρχὸν ὁρᾷς Θεόδωρον, ὃς εὐδικίῃς ἀγανῇσι*
σῶσε Πανελλήνων σώματα καὶ πόλιας·
τοὔνεκά μιν κατὰ ἄστυ Θεμιστοκλέης ἀνέθηκε
εἰκόνι λαινέῃ (τὼς γὰρ ἄνωγε πόλις),
εὐχόμενος μετέπιτα θεῷ γεννήτορι πάντων
καὶ χαλκοῦ στῆσιν νεύματι Θευδοσίου.

Post a. 380, quo tempore, ut bene coniecit Chandler, *Gothis Thessaliam et Epirum vastantibus honores meruit Theodorus Achaeorum dux.* Videtur autem Ἑλλάδος ἀνθύπατος tunc fuisse. — Duo distinxi epigrammata. — 2 ΚΕΚΡΟΠΙΗΙϹ — 8 ϹΤΗΕΙΝ Fourmont.

---

916. Troezene. C. I. 1187.

Πιτθεῖδαι Θεόδωρον, ἐπεὶ πόλιν ἠέξησε
πευκαλίμοις ἀγανῆς μήδεσι προστασίης,
ναὶ μὴν καὶ κτεάτεσσιν· ἐπεὶ λίπε πᾶσι νέμεσθαι
ἄργυρον ἐς γενεὴν πᾶσαν ἐπεσσομένην.

Eiusdem Theodori, cuius epigramma antecedens. — 3 sq. *pecuniam reliquit cuius usurae quotannis viritim populo distribuerentur.*

---

917. Prope Spartam. C. I. 1409. Lebas II 181.

Τὸν κλυτὸν ἡγεμονῆα Χαρείσιον ἄνθετο κούρα,
Σπάρτας ἁ πρώτα, Πηνελόπεια νέα,
ἣν μέγα χάρμα πάτρᾳ Σπαρτιατικὸς ἠέξησεν,
κυδάλιμος γενέτωρ κυδαλίμαν θύγατρα.

phallus

Δημητρίου τοῦ (Δημητρίου) γλυφή.

IV saeculi. — 2 cf. supra titulum et ipsum Spartanum n. 874 ἄλλην Πηνελόπειαν ἐγείνατο κυδαλίμη χθὼν-Σπάρτη κτλ'. Mirum sane esset si mulieris tanta laude dignae nomen taceretur; propterea recte Boeckh Χαρείσιον filiae nomen adgnovisse videtur. — Idem artifex C. I. 1330.

***918.** Romae in museo Lateranensi descripsi titulum ineditum.

Μαρκιανοῦ στίλβει τύπος Ἑλλάδος ἀνθυπάτοιο.

Vide supra n. 902.

---

919. Sidymis Lyciae. Duo sunt fragmenta. C. I. 4266 e.

a. *Τατι]ανὸς μετὰ δικανικῆ[ν τοῖς ἄ]ρχουσιν συνκαθεσθείς,*
ἡγεμόνι, βικαρίῳ, ἀνθυπά[τῳ], δυσίν τε ἐπάρχοις,
ἀρχὴν Θηβαίων λάχεν, ε[ἶτ]' Αἰγύπτου πάσης,
κεῖθεν ὑπατικὸς Συρίης, ἠδ' [ἔπ]αρχος ἑῴας,
θησαυρῶν τε θείων κόμ[ης], εἶτ' ἔπαρχος μέγας φανί[ς·
ταῦτα δ' ἔτι π[ρ]άττων ἔτ[εσι] τριάκοντα καὶ τρισὶν
δέξατ' ἀείδιον ὑπάτων [λάχος] εἵνεκα πά[ν]των.

b. — — — — — — — — — — — — —
οἱ θ]εῖοι βασιλεῖς τοῖς ἐ[ργοισιν] χαίροντες
εἵνεκ' ἀμοιβῆς ὑπατίας τε[ίμησαν] ἀφθάρτω[ς,
ὡς ἂν αὐ[τ]ῷ κῦδος καὶ τι[μ]ὴν ὀπάσοιεν
πάντας ἐπ' ἀνθρώπους ἅμα τ[οὺς τότε] καὶ μετέπειτα,
οὕνεκ' ἀπειρεσίους πόνους [ἐξή]νυσεν ἀρχαῖς.

Tatianus advocatus, assessor praesidis, vicarii, proconsulis, duorum praefectorum, praetoris, praeses Thebaidos, prafectus Augustalis (a. 367), consularis Syriae, comes Orientis, comes sacrarum largitionum (a. 374),

praefectus praetorio Orientis (a. 385 - 392), consul 391, natus in provincia Lycia, cod. Theod. IX 38, 9; cf. Claud. in Rufin. I 232. Haec doctissimus amicus O. Seeck, qui Tatiani nomen invenit. Eiusdem Tatiani titulus est C. I. 4816 Τατιανὸς ἡγεμὼν τῆς Θηβαίδος ἱστορήσας ἐθαύμασεν [τὸ] θαῦμα ξυνὸν τῶν σοφῶν Αἰγυπτίων. — Restituit fere titulum Franz. — 1 . . ΙΙΑΝΟϹ — ΔΙΚΑΝΙΚΗΙ — 3 ΛΑΧΕΝ . Ε | εἶτ' Seeck. — 4 ΗΔΟ ' ΑΡΧΟϹ corr. Seeck. — 6 ΔΕΤΙΠΑΤΤWΝ δέ τι πράττων Franz — ἔτεσι τριάκοντα καὶ τρισίν postquam primum honorum cursum iniit i. e. post adsessoris officium. — 7 ἀειδίων Franz. — ΠΑΠΤWΝ πάππων scribi vetuit Seeck; neque enim cum praeses Thebaidos ex equitibus legi soleret senatoriam Tatiani familiam videri fuisse. — 8 sic traditur:

. . . . ΝΑΨΕΑΥΤΟΥΓΝϹ
ΛΟΥϹΠΟΥΛΗΠΝΟ

ubi ab initio fuerit εἰκόν' ἀφθάρτου, deinde σπουδῇ nomen. — 10 οἱ θεῖοι scripsi. — 10 sic Franz; fortasse tamen ἀφθάρτῳ dativus servandus et ad substantivum aliquod praecedens referendus. — 11 ΑΥΙW — ΤΙ | ΛΗΝ τερπωλήν Franz, quod proximis non aptum est; sententia enim homerica Il. K 212 μέγα κέν οἱ ὑπουράνιον κλέος εἴη - πάντας ἐπ' ἀνθρώπους. — 13 διήνυσιν Franz.

---

920. Romae. C. I. 5921. 5922.

I. *Τὸν σοφὸν ἐν ἀνδράσιν Εἰωνικόν, ἄνδρα μέγιστον,*
Κύιντον Ἰούλιον Μείλητον οἱ τεχνεῖται ἀνέθηκαν.

Q. Iulius Faentius alumnus cum arteficibus posuit.

In altero cippi latere:

Κύιντος Ἰούλιος Μείλητος ζῶν κατειέρωσα τῇ πρὸ ζ̄ Καλ(ανδῶν) Μαρτ(ίων).

De Mileti persona ut iudicari possit, alterum subiciam eiusdem titulum:

II. *Κύιντος Ἰούλιος*
Μείλητος προλιπὼν Ἀσίας Τρίπολιν πατρίδαν πόλιν ἁγνήν
ἐνθάδε ἦλθα ἀγῶνα ἰδεῖν προκαθεζομένου βασιλεύοντι Σεβήρῳ.
καὶ πορίσας βίον ἐκ καμάτων ἰδίων
ταῦτα ἐποίησα ἐγὼ ἀπάτην τοῖς ζῶσιν.
εὐφραίνεσθαι, φίλοι, εἰς λαβύρινθον ἀεί.

μαρμαραρίων τὸ γένος σῶζε, Σέραπι.
Ὁ τόπος λαβύρινθος.

Q. Iulius Miletus Ionicus (hoc enim alterum videtur cognomen esse), Phoenix natione, patria urbe Tripolitanus, ditissimus homo Romam profectus inperante Severo suis inpensis monstrosum aliquod aedificium faciendum curavit, quod theatrum populare fuisse suspicatur R. Rochette. Videtur autem primitus ille marmorarius fuisse (II 7) et marmorarii fortasse intellegendi τεχνῖται (I 2); inprobabile enim histriones vel mimos pantomimosve, quae est Welckeri coniectura (*Syll. praef.* XIX), tam pravis versibus eum laudavisse. — 6 εὐφραίνεσθαι i. e. εὐφραίνεσθε.

---

921. Constantinopoli in saxo quadrato sub basi marmorea. Ex Frickii apographo C. I. 8614.

Κίο]ν[α] πορφυρέην καὶ ἀργυρέην βασίλειαν
δ]έ[ρ]κεο, ἔνθα πόληι θεμιστεύουσιν ἄνακτες·
οὔ]νομα δ' εἰ ποθέεις, Εὐδό[ξ]ια· τίς δ' ἀνέθηκεν;
Σι]μπλίκιος, μεγάλων ὑπάτων γόνος, ἐσθλὸς ὕπαρχος.

D(omi)nae [n(ostrae)] Eudoxiae semper Augustae
v. c. Simplicius praef. urb. dedicavit.

Supplevit Frick. — *Columna illa porphyretica una cum statua reginae argentea erecta est in honorem Eudoxiae Augustae anno p. Chr. 406, collapsa est terrae concussa motu a. 732.* Kirchhoff.

---

922. Emesae Syriae in basi columnae. Lebas VI 2570.

† Κυκλοτερὴς κόσμοιο τύπος, βασιλεῦ, σε κο[μίζει
ἔθνεα πάντα λαχόντα σοφαῖς φρεσὶν ἡνιοχ[εύειν
— — — — — — — — — — — —

Tituli mutili sententia non satis perspicua. — 1 distinxit et supplevit Kirchhoff.

III. AGONISTICA.

MVSICA CERTAMINA.

***923.** Athenis ad Parthenonem. Kirchhoff 493.

Νικήσας τὸν ἀγῶνα nomen victoris . . . *χο]ρῶ[ι ἀνδρῶ[ν*
. . . . *τόνδ' ἀνέθηκ]εν ὅρον,*
ἔξοχα τοῖς ἄλλοισιν] ὅροις ἔξω κατὰ φῦ[λα
τοῦδε μεταπρέψαι καλλοσύνην] τρίποδος.

Medii fere saeculi v. — Fingo victorem aliquo urbis loco tripodem pro termino posuisse, quem reliquis terminis extra urbem conlocatis (hoc enim v. 3 dictum videtur, etsi quid sit *κατὰ φῦλα* nescio) pulcritudine longe antecellere gloriatur. Aliter Kirchhoff:

Νίκας ὅσσοι ἕλοντ' ἐν ἀγῶσι θεᾶς χο]ροὶ ἀνδρῶ[ν
δῆμος Ἐρεχθειδῶν ἐνθάδ' ἔθηκ]εν ὅρον,
στήσασθαι τεμένους χ]ώροις ἔξω κατὰ φῦ[λα
κλεινὸν ἀριστεύσας μνημόσυνον] τρίποδος. —

2 init. poteris *ἐκπρεπὲς ἆθλον ἑλών*, nisi forte indicato confinio quo positus erat terminus scripsit poeta *μέσσον ἔθηκεν ὅρον*, cf. A. P. IX 786 *τόνδε καθιδρύσαντο θεῷ περικαλλέα βωμόν - Λεύκης καὶ Πτελέης μέσσον ὅρον θέμενοι κτλ.'* — 3 post ΦΥ non patet plus duarum litterarum spatium, unde recte Kirchhoff *φῦλα* pro *φυλάς* scriptum esse statuit.

---

924. Athenis in theatro. Benndorf *Goett. gel. Anz.* 1871 p. 607 sqq.

Εἰ καί τις προτέρων [ἐ]ν[αγ]ωνίωι Ἑρμῆι ἔρεξεν
ἱερά, καὶ Νίκηι τοιάδε δῶρα πρέπει,

ην πάρεδρον Βρομίωι κλεινοῖς ἐν ἀγῶσι τεχνιτῶν
Πρ]αξιτέλης δισσοῖς εἷσατ' ὑπὸ τρίποσιν.

Medio saeculo III non vetustiorem, medio II non recentiorem esse titulum Koehler iudicat. — 1 . ΝΔΙΙΩΝΙΩΙΕΡΜΕΙ corr. Benndorf. Elegantissime haec dicta: *multi Mercurio certaminum praesidi sacra obtulerunt, quidni ego Victoriae?* ubi vicisse Praxiteles non tam dicitur quam subsignificatur. Quod ἐν τοῖς τῶν περὶ τὸν Διόνυσον τεχνιτῶν ἀγῶσι vicit, Dionyso sociatur Victoria, utroque simulacro sub singulis tripodibus constituto.

---

925. In Λαμπτρέων παράλων pago attico. Lebas I 85. Ex Rossii apographo Keil *Bullet. de l'acad. de St. Petersbourg* XVI 94 (1859).

Ἡδυγέλωτι χορῶι Διονύσια [Σ]ῖμ[ος ἐνίκα,
μνημόσυνον δὲ θεῶι νίκης τόδε δῶρον [ἔθηκεν,
δήμωι μὲν κόσμον, ζῆλον πατρὶ κισσοφο[ροῦντι.
τοῦδε δ' ἔτι πρότερος στεφανηφόρον [εἷλετ' ἀγῶνα.

Aetatis certe graecae. — 1 ΔΙΟΝΥΣ et nihil ultra Ross; ΔΙΟΝΥΣΙΑΕΙ ΜΙ . . Ο Lebas; supplevit et haec et vv. 2 et 4 Keil. — 3 ΦΙΛΟΝ pro ζῆλον Lebas. — Keil κισσοφόρῳ δέ. At δέ etsi recentiores poetae post tertium vel quartum adeo vocabulum ponere non dubitaverunt, extremo tamen enuntiati loco nemo posuit. — 4 filius Dionysiorum victor patrem ad sui exempli imitationem inpulit, et vicit pater quoque. Erravit Keil.

---

926. Hermionae. Ex schedis Fourmonti C. I. 1212.

Παν]τακλῆς μ' ἀνέθηκεν· ἀδελφεός εἰμι δ' ἐκείν[ου
Πυθο]κλέης πλείστων ἀντιτυχὼν ἀέθλων·
ἑλλαδικαὶ ν]ῖκ[αι] τ[ρε]ῖς καὶ δέκα, τὰς [Νεμέῃ τε
καὶ π]αρὰ [Π]ειρήνην Κασταλίαν τ' ἔλ[α]βον,
τρεῖς δ' ἔτι καὶ Ζεὺ]ς οἶδε[ν] Ὀλύμπ[ι]ος ὡς ἐτίμας [τοι
εἰπεῖν ἐξ ἱ]ε[ρ]οῦ [φθ]εγγόμενος στόματος·
ἄσπετα δ' ἄλλων φ]ῦλ' οὐ[κ ἄ]ν τις ἀ[ρ]ι[θ]μήσειεν,
οὓς ἀν' Ἀχαιίδα] γῆ[ν ἠ]γαγόμ[η]ν στεφάνους,
ἀλλ' ὁπόσ' αὐλῳ]δός τε καὶ ἐγκυκλίοισι χοροῖσιν
ὅσσα τε κωμῳ]δός, ταῦτα καταγράφεται,
ἡνίκα Βοιωτῶν] με [π]αν[ήγυ]ρι[ς] ἐστεφάν[ω]σεν
. . . . πρῶτ' ἀ[π]ε[ν]εγ[κά]μεν[ον.

χῶ] στέφανος Μοίσαις Ἑλι[κω]νίσι καὶ Διονύσ[ωι
Κ]αδμείωι, τρίτατ' ἦν κῦδος ἐμοῖς γενέταις.
κ]αὶ [β]ασιλεῖς δώροισι [μ'] ἐτίμησαν τὸν ἀοιδόν
υ]ἱὸν Ἀριστάρχου, θεοῖς φίλον, Ἑρμιονῆ.

Pantacles et Pythocles fratres, quorum nomina divinando restituit Boeckh, inter eos numerantur qui Soteriis ludis delphicis interfuerunt III saeculo, in titulo apud Wescher et Foucart *Inscr. delph.* 4 χοροὶ ἀνδρῶν· Πυθοκλῆς Ἀριστάρχου Ἑρμιονεύς, Πανταχλῆς Ἀρι[στάρχ]ου Ἑρμιονεύς. Epigrammatis male traditi incerta emendatio, certior interpretatio est, cuius viam fere monstravit Wilamowitz; intellexit enim inde a v. 3 usque ad v. 6 enumerari victorias ex magnis et panhellenicis ludis reportatas, deinde reliquas. — 3 .ᵛ . . . ΙΚ-ΤΕΒΙΣΚΑΙΔΕΚΑΤΑΣ . . ΓΙ νῖκαι τρεῖς καὶ δέκα Boeckh; ab initio ἑλλαδικαί sim. Wilamowitz, in fine idem Νεμέῃ τε vel τε Νεμείῃ. — 4 ΑΡΑΡΕΙ — ΤΕΛ ΒΟΝΑ corr. Boeckh. — 5 ΣΟΙΔΕΟΛΥΜΠΟΣ et 6 ΣΓ . Ε . ΟΥΡΟΕΓΓΟΜΕΝΟΣ Ζεὺς οἶδεν Ὀλύμπιος Boeckh idemque v. 6 .. ἀπὸ θεσπεσίου, quod cum et ad litteras et ad rem aptius esset eo quod ipse posueram coniecit Wilamowitz τὰς δέκα (i. e. Nemeaeas Isthmias Pythias), καὶ τρεῖς οἶδεν Ὀλύμπιος ὡς ἐτύμας μοι Ζεὺς ἀπὸ θεσπεσίου φθ. στ. quae displicent. — 7 ΔΟΥΛΟΥ . . ΝΤΙΣΑΓΙΟΜΗΣΕΙΕΝ et 8 ΙΓΗ\ΓΑΓΟΜΕΝ οὐκ ἄν τις ἀριθμήσειεν Boeckh, reliqua supplevit correxitve Wilamowitz. — 9 et 10 egregie restituit Boeckh. — 10 ϽΛΟΣ ΤΑΥΤΑ — 11 Γ . Ο . ΜΕΤ . ΑΝ . . . Ρ . ΔΕΣΤΕΦΑΝΟΣΕΝ μέ πανήγυρις Wilamowitz. Videtur enarrari, unde victorias in catalogos relatas (v. 10) reportaverit. Proximis deinde versibus victoriis suis et Musas dicitur celebrasse et Bacchum Cadmeum, denique (τρίτατα) etiam parentes. — 12 Ι . . . ΙΝΟΣ . . \ . ΩΙΠΡΩΤΑΙΕΙΣ . ΕΓΕΝΟΜΕΝ ἀπενεγκάμενον etsi difficilis tamen necessaria videtur correctio. — 13 ΕΛΙΙ . . ΝΙΣΙΚΑΙΔΙΟΝΥΣΟΥ corr. Boeckh. — 14 τρίτατα cave ad πρῶτα (v. 12) referas. Ludi quoniam in deorum honorem celebrabantur, recte is qui ludis interfuit ipsos deos nobilitasse dicitur. — 15 ΑΙΙΑΣΙΛΕΙΣΔΩΡΟΙΣΙΝ δώροισί μ' probabiliter Wilamowitz.

***927.** Athenis ad στοὰν Ποικίλην. Ephem. 3785.

Ὁ δῆμος ἐνείκα. Λούκιος Φλάουιος Φλάμμας Κυδαθηναιεὺς ἦρχε.

Πάντες χοραγοὶ πᾶς τε φυλέτας χορός
ἄγαλμα δήμῳ Κέκροπος ἐστάσαντό με,
ἑκούσιοι μεθέντες ἐξ ἀγωνίας,

ὡς μὴ φέροι τις αἶσχος ἀποκισσούμενος·
ἐ]γὼ δ' ἑκάστῳ τόσσον εὐκλείας νέμω,
καθ' ὅσσον αὐτῷ ξυνὸς ὢν ὀφείλομαι.

II fere p. Chr. n. saeculi. — 3 legebatur με θέντες, correxit Neubauer. Victoria dubia fuerat. — 5 sq. *prout quisque ad me ponendum contulit, suam cuique laudis partem tribuo.*

***928.** Athenis in theatro Dionysi. Rhusopulus *Ephem. arch.* 1862 n. 165.

Νίκαν μὲν Πτολεμαίου ἐπώνυμοι Ἀτταλίδας τε
λαὸς ἕλεν φυλᾶς τ' ἔκγονοι Ἀδριανοῦ
Αἰγείδας τε φερεστέφανος Πανδειονίδαι τε
αἷμά τ' Ἐρεχθειδᾶν, κοῦροι ἐγερσιβόαι.
ῥυθμοῖσιν δ' ἕσποντο πολυπτύκτοις Ἀγαθοκλεῦς,
τα]ρσοῖς αὐλοβόαν Ζώσιμον ὀσσόμενοι.
nomen . .] *ἆρχεν Ἀθανάοις, ἔντυνε δὲ μολπάν*
. . . . . . *νος ψαλμοῖς ἀμφικρότοισι Τρύφων.*
nomen . . . . *ιάνασσα χοραγία, ἀμφὶ δὲ νίκα*
ἕσπετο οἱ κλειν]ά τ' ἀγλαΐα τρίποδος.

Epigramma Hadriano haud ita multo recentius tripodi subscriptum fuit, qui quo loco rotundae basi infixus fuerit etiamnunc prodit foramen satis magnum. — Choreutae ex variis tribubus electi fuerunt, chorodidascalus idemque poeta Agathocles (v. 5), tibicen Zosimus, praecentor Tryphon, choregi et archontis nomina perierunt; cf. Simon. ep. 148 ed. B[4]. — 5 ΑΓΑΘΟΚΛΕΥϹ Koehler, cuius lectionem mecum communicavit Neubauer; Rhusopulus et ego ΑΓΑΘΟΚΛΕΙϹ legimus. — 6 ⊃ϹΟΙϹ legi, ^ϹΟΙϹ Cumanudes *Philist.* III 461 ; ταρσοῖς proposuit Wilamowitz sic fere explicans *Tryphonem intuentes ad eiusque tibias suum conformantes gradum*, quae explicatio quamlibet inpedita vera esse potest. — 8 fuerit participium velut μελπόμενος. — 9 ingeniose Wilamowitz ita hoc distichon temptavit:

ἀμφὶ δ' Ἄγρων]ι ἄνασσα Χοραγία, ἀμφὶ δὲ Νίκα
ἔπλετο κυδαλίμ]α τ' Ἀγλαΐα τρίποδος,

in quibus placet sane Νίκη dea, placeret etiam Χοραγία, si non cum Victoria coniuncta esset, displicet plane neque ferri potest Ἀγλαΐα τρίποδος; quamquam enim quid in hac figura ausi sint veteres non nescio, his tamen similia nec Haupt adtulit (*Opusc.* II 166 sqq.). Mibi

ἀμφιέπομαι ita dictum videtur ut sit *comes illi obtigit choregia*, *obtigit etiam victoria victorique tripodis praemium;* nominatur *χορηγία πασιάνασσα* simil., ut choregus is esse significetur qui sumptibus susceptis choreutarum et musicorum studia excitaverit et tamquam gubernaverit.

***929.** Athenis in arce. Videtur ineditum.

Nomen victoris . . *χορηγ]ῶν ἐνείκα.*

Οὗτος ὅτ' . . . . *ἐχ]ορήγεε, φυλαῖς*
δὴ τότε Κεκροπιδῶν ἔξο]χα νεῖκος ἔην·
οὗ τρίποδα κλεινὸν λεύσσεις ἐ]μὲ πρῶτον ἄεθ[λον
nomen choregi . . . *τοῦ Β]ερενεικίδεω·*
5 *κοῦροι μὲν Πτολεμαίου ἐπ]ώνυμοι ἠείδο[ντο,*
ῥυθμοὺς δὲ nomen . . *ἥρμοσ]ε Λαοδικεύς.*

II vel III saeculi.

---

930. Athenis in Parthenonis pariete. Lueders *Bullet. arch.* 1872 p. 251.

Νίκας Ἀλκιβιάδου σημήιον ἐνθάδε κεῖμαι·
στᾶσε δέ μ' οὐ μολπᾶς, ἀλλ' ἀρετᾶς ἄεθλον.

ἐπὶ ἱερείας Ἀλεξάνδρας τῆς Λέοντος ἐκ Χολλειδῶν.

Alexandra Cteti uxor, Isidis sacerdos in titulo apud C. Curtium *Diar. arch.* 1871 p. 17.

***931.** Athenis. In Barbacio descripsi. Vtor etiam quod benigne mecum conmunicavit Michaelis apographo.

Σοὶ τάδ' Ὀνήτ]ωρ μῆλα, πατρώιε, σήματα νίκης
Πυθῴης ἱερῆς τ' ἀντίθεμ' εὐεπίης·
τὸν Νεμέη Θήβη τε καὶ εὐρύχορος Λε[βάδεια
μηδοφόνος τε Πλάται' ἠγλά[ισεν στεφάνοις,
5 *ἀσπίς τ' Ἀργείη, θώρηξ* . . . .
δισσάκι Ῥαριά[δος . . . .
Φοῖβε, σὺ δ' εὖ . . . .
. . . .

Litterae vulgares aetatis romanae; v. 1 scriptum ΠΑΤΡΩΪΕ. — 1 ΙΙΩΡ

haec ut reliqua supplevit Michaelis. — 1 μῆλα cur σήματα νίκης Phoebo donaverit ille satis explicare non queo. In promptu est Ἀπόλλων μαλόεις Lesbiorum, sed nihil hoc proficimus, neque huc pertinent quae Herculi Melitensi obferri solebant mala, cf. Dettmer *de Hercule attico* p. 12. — 3 sq. Lebadeae Παμβοιώτια (C. I. 1588), Plataeis Δαίδαλα et minora et maiora agebantur (Paus. IX 3, 2 sqq.). — 5 θώρηξ quo tendat edoceri velim. — 6 fortasse precabatur ut augeret sibi deus τὴν εὐ[επίην], nam rhetor vel poeta Onetor videtur fuisse coll. v. 2. — 8 prima littera superat Σ.

AVRIGARVM CERTAMINA.

932. Saidae in urbe prope Sidonem sita. Waddington ad Lebas VI 1866 a. Antea ex Weberi apographo Kirchhoff *Act. acad. Berol. min.* 1862 p. 183 coll. *Philol.* XIX 357.

Σιδωνίων ἡ πόλις Διότιμον Διονυσίου νικήσαντα Νέμεα ἅρματι.
Τιμόχα[ρι]ς Ἐλευθερναῖος ἐποίησε.

Ἀργολικοῖς ὄκα πάντες ἐ[ν ἄγκεσιν ὠκέας ἵππους
ἤλασαν ἐκ δίφρων εἰς ἔριν ἀν[τίπαλοι,
σοὶ καλόν, ὦ Διότιμε, Φορωνίδος [ὤπασε λαός
κῦδος, ἀειμνάστους δ' ἦλθες ὑπὸ στεφ[άνους.
ἀστῶγγὰρ πράτιστος ἀφ' Ἑλλάδος ἱππικὸν [ε]ὖχος
ἄγαγες εἰς ἀγαθῶν οἶκον Ἀγηνοριδᾶν.
αὐχεῖ καὶ Θήβας Καδμηίδος ἱερὸν ἄστυ
δερκόμενον νίκαις εὐκλέα ματρόπολιν·
πατρὶ δὲ σῶι τελέ[θ]ει Διονυσί[ωι εὖχος ἀγ]ῶνος,
Ἑλλὰς ἐπεὶ τρανῇ τόνδ' ἐβόασε [θρόον·
'οὐ μόνον ἐν νανσὶν μεγαλύνε[αι ἔξοχα, Σιδών,
ἀλλ' ἔτι καὶ ζευκτοῖς ἀθλοφ[όροις ἐν ὄχοις.'

Timocharis Eleuthernaeus III saeculi artifex. — 2 ΑΝΙ — 9 ΤΕΛΕΣΕΙ — ΙΩΝΟΣ — 10 ΕΒΑΣΟΕ. Omnia restituit Kirchhoff, praeter v. 9, ubi Waddingtonis lectionem nondum noverat.

***933.** Athenis. Miller *Revue archéol.* 1872 p. 354.

Τ. Δομίτ(ιον) Προμ(η)θέα Ὤαθεν πα[ρ]άδοξον, περιοδονε[ί-κ]ην τὸν ἀντικοσ[μητὴ]ν Τ. Δομίτ(ιος) Προμ(η)θε[ὺς] Ὤαθεν καὶ Τ. Δομί(τιος) [Νά]ρκισσος τὸν [ἑαυτῶν] πατέρα.

Ὀλύμπια	Πύθια	Ἴσθμ[ια]	[Νέμεια]
$\overline{α}$.	$\overline{β}$.	$\overline{α}$.	$\overline{α}$.

Ἄλλοτε μ[ὲν σταδίοις με κατέ]στεφεν Ἑλλὰς ἅ[πασα
ἅρματι νεικήσαντα Δ[ιὸς] Πεισαῖον ἀγῶνα,
ἄ]λ[λο]τε δ' ἐν Νεμέῃ, Πυθοῖ [δίς, πέμπτ]ον ἐν Ἰσθμῷ,
εὐμ]όχθ[ου] νείκης ἆθλα [φέ]ρον[α π]άτρῃ,
ἑξ]ήκονθ' ἱ[ερ]ῶν ὧν ἔλαβον στεφάνων
ἐν] πλείστοις ἱεροῖς, οἷς [θ]έμα κεῖτο μόνον.
$\overline{γ}$.

Τ. Δομίτιον Προμηθέα ἀντικοσμητήν Neubauer docuit me inveniri in tit. *Philist.* III 344, 4, quem titulum, cum eosdem fere enumeret magistratus atque tit. *Philist.* IV 168, huic necessario aequalem esse, i. e. anni fere 240; cf. Neubauer *comment. epigr.* p. 153. — Suppleveram priusquam Milleri disputationem cognovissem, raro ut res fert ab eo discrepans. — In praescriptis bis scriptum in lapide ΠΡΟΜΘΕΑ et ΠΡΟΜ ΘΕ[ΥΣ. — ἑαυτῶν ante *πατέρα* addidi propter spatii rationes. — 1 ἄ[ριστον M. — 3 Πυθοῖ τε καὶ ἔσχον ἐν Ἰσθμῷ M. — 4 . . . ΟΧC . . εὐμόχθου invenit M. — 5 . ΞΗΚΟΝΘΙ . . ωΝ quae aliter legi nequeunt, quamquam mirus est genetivus *sexaginta coronarum* ἀσυνδέτως positus et quidem pendens ab ἆθλα vocabulo v. 4, magisque etiam mirus liberior vocis στεφάνων usus, cum quidem ἀγῶνας θεματικούς et στεφανίτας inter se opponi pateat; neque denique infra scriptum $\overline{γ}$ numerale explicare possum, nisi forte ad satis singularem carminis conpositionem spectat, in quo tres pentametri tres hexametros excipiunt.

---

934. Olympiae. Dittenberger *Diar. arch.* 1876 p. 141 n. 19.

Ἵππῳ νικήσαντα Θεόπροπον ἔστεφε Πῖσα,
εὐπατρίδην Ῥόδιον, συνκλητικῶν γενετῆρα.

II vel III saeculi. — Filii ad senatoriam dignitatem provecti erant.

---

935. Constantinopoli supra anaglyphum, in quo auriga exsculptus est in quadriga adstans flagellum coronamque manibus tenens magna hominum caterva cinctus victori plausus ferentium. Equorum nomina adpicta Νικοπόλεμος, Ῥαδιᾶτος, Πύρρος, Εὐθύνικος. Henzen *Bullet. arch.* 1847 p. 122.

Ἄλλ]οις παυσαμένοισιν, [ἀεθλεύοντι δὲ μούνῳ
Πο]ρ[φ]υρίῳ βασιλεὺς τοῦτο [δέδωκε γέρας·
πολλάκι νικήσας [γ]ὰρ ἑο[ῦ]ς π[όρεν ὠκέας ἵππους,
λάζετο δ' ἀντιπάλων καὶ πά[λιν ἐστέφετο.
ἔνθεν ἔην Πρασίνοις ἔρις ἄσπε[τος, ἔνθεν ἀυτή·
'ὡς Βενέτους, τέρψῃ, κοίρανε, κα[ὶ Πρασίνους'.

δῆμος Πρασίνων.

ἄγεται, οὐκ ἄγεται, οὐ μέλει μοι· δὸς ἡμῖ[ν] Πορφύριν,
Πρασ]ίνο[ι]ς Πορφύριν.
ἔ]τερ[ψ]εν εἰς Βένετον, τέρψει καὶ εἰς Πράσινον·
εἰ δ' αὐτός, λάβε τὸ δημόσιον.

Epigrammatis fragmentum ex Anth. Plan. V 340 supplevi *de monum. aliquot graecor. carminibus* p. 18 sqq. — 2 . . . . ΡΟΥΡΙΩ et v. 3 ΤΑΡΕΟΙϹΠϹ lapis. — 6 τέρψει Planudes. — Porphyrius Calliopas natione Afer (de quo copiosius exposui *l. s. s.*) celeberrimus quinti sextique saeculi apud utramque factionem auriga, idemque variarum circensium seditionum auctor et dux. — 2 βασιλεύς fortasse Anastasius, cf. *l. s. s.* p. 32. — 3 significatur diversium, de quo cf. Constant. Porphyrog. *cerim. aul. byzant.* p. 336 d. ed. Bonn. δείλης κελεύοντος τοῦ βασιλέως γενέσθαι τὸ διβέρσιον κατέρχεται ὁ ἀκτουάριος καὶ φέρει τοὺς τέσσαρας ἡνιόχους . . . καὶ ἐπιτρέπει αὐτοῖς ποιῆσαι τὸ διβέρσιον καὶ ἀνταλλάξαι τοὺς ἵππους . . . ἀντιπαραδιδοῦσι τοὺς ἵππους καὶ τοὺς ὑπουργοῦντας· τὰ δὲ σκεύη οὐκ ἀντικαταλλάσσονται - φοροῦσι δὲ πανία σημεῖα, μηνύοντα ὁ τοῦ Βενέτου Πράσινον, ὁ τοῦ Πρασίνου Βένετον. Mutatis equis qui victoriam tulit, ad eam factionem sese conferebat, ὅθεν εἰσὶν οἱ ἵπποι, καὶ μετὰ τὸ λαβεῖν τὰ ἔπαθλα στεφομένων αὐτῶν ἐκ τοῦ βασιλέως ἀπέρχονται εἰς τὸν αὐτῶν δῆμον. Cf. *l. s. s.* p. 21 sq. et quae addidit Friedlaender *Ind. lect. Regimont. aestiv.* 1872. — 5 sq. postulant Prasini sibi ut cedatur Porphyrius auriga; inperatori enim ius erat aurigas alteri utri factioni tradendi, cf. *l. s. s.* p. 20. (τέρψῃ coniunctivus pro futuro positus ex usu byzantino; cf. Lobeck *Phryn.* p. 722.) — Eadem paullo inmodestius flagitant Prasini in eis quae subscripta sunt, ubi ΗΜΙΙ traditur, deinde ΙΝΟΥϹ et ϹΤΕΡΥΕ, ἔτερψε corr. Buecheler. Minatus esse inperator videtur, nisi quietem

agerent, certamina fore ut omnino prohiberentur; respondent illi *sive fient sive non fient* (ἄγεται, οὐκ ἄγεται scil. τὸ ἱππικόν, cf. *l. s. s.* p. 20), *cede Porphyrium*, et adiciunt ad ipsum Porphyrium conversi *si ipse audes*, *sume pannum prasinum*; hoc enim esse τὸ δημόσιον demonstravit Reiske ad Const. Porph. *l. s. s.* p. 344 sq. Videntur haec a seditiosis clam subscripta esse.

CERTAMINA GYMNICA.

936. Argis. C. I. 17 ex schedis Fourmontii. Melius Ross *inscr. ined.* I 55 et Lebas II 108.

Ἄλ]κων ἀνέθηκε [τῆ]ντεα
Ἰσχύ[λ]λου, θ[ε]οῦ [ʽ]ὸς τοῖς δαμοσίοις ἐν ἀέθλοις
τετράκι τε [σ]πάδιον νίκη κα[ὶ] δὶς τὸν ὁπλίτα[ν.

v saeculi initio. Conclamatas huius tituli difficultates paullo violentius sustuli. Est autem Rossii apographum tam adcurate factum, ut de earum saltem quae perierint litterarum numero dubitari plane non possit. Ab initio tituli duae interierunt; relicus versus, qui desinit verbo ἀνέθηκε, integer est. Eadem plane est alterius versus condicio, cuius extremum vocabulum Ross tradidit ΙΣΕΥ+ΗΟ, consentiente Lebasio, nisi quod hic antepaenultimam litteram Ι fuisse testatur confirmata Fourmontii lectione. Inde consequitur cum neque a fine quidquam desit et proximus versus ab initio plane integer sit, non posse scribi Ἴσχυλλος. Tertii deinceps versus certa est lectio ΘΙΟΡΟΣΤΟΙΣΔΑΜ. Iam nomen requiritur vel solius victoris vel ipsius atque patris; possis Ἰσχύλλου Θίοπος, ut concedam Θίοπον nomen graecum esse. At restat primum tituli vocabulum cuius tres quae superant litteras Ross ΟΟΝ tradidit, Lebas vero diserte errasse illum testatus primam litteram nec theta nec omicron sed coppa esse dixit; unde certus est vocabuli in — κων exitus. De plurali genetivo cum nequeat cogitari, restat ut nominativus fuerit ad ipsum victorem referendus. Duo igitur eiusdem enuntiati verba habes ἀνέθηκε et νίκη, quae ferri nequeunt. Itaque ut duo constituerem enuntiata studui, ΘΙΟ aut scriptum male aut lectum pro θεοῦ ratus, Ρ autem litteram iam mutilam olim spiritus notam superne inferneque clusam fuisse existimans. Reliqua bene restituit O. Mueller ap. Franz. *Elem. epigr.* p. 71 (cf. p. 380). — Ceterum ex eis quae disputavi patet primum versum hexametrum non fuisse; pro Ἄλκων vix

invenies aptius nomen. — 2 σπάδιον dorice i. q. στάδιον, cf. Ahrens *dial. dor.* p. 109. — ὁπλίταν scil. δρόμον.

---

937. Aphidnis. Rangabes 992.

ΝΙΑΝΑΔΕΞΑΜΕΝΟΙ
ΝΗΟΣΕΝΑΣΤΕΙΡΑΝΤΗΕΡ
ΚΑΙΔΟΛΙΧΟΚΡΟΤΑΦΟΥΝ
ΦΥΙΟΥΤΕΣΤΑΔΙΟΝΕΩΣ
ΡΟΥΝ ΥΕΣ Λ

Dicuntur haec superesse ex titulo viginti fere versuum. Memorabile est adiectivum δολιχοκρόταφος v. 3; deinde σταδίου nomen v. 4 argumentum tituli videtur indicare.

---

938. Tanagrae. C. I. 1582.

Εἰκόνα τήνδε ἀνέθηκε Φορύστας παῖς ὁ Τρίακος,
κῆρυξ νικήσας καλὸν ἀγῶνα Διός·
ἄλλους τε ἀθλοφόρους πτανοῖς ποσὶν εἷλον ἀγῶνας,
εὐόλβου δὲ πάτρας ἄστυ καλὸν στεφαν[ῶ.

Καφισίας ἐπόεισε.

I fere vel ante vel post Chr. n. saeculi; litterae vulgares praeter Ρ, si fides est Rossii apographo; Π formam habet Leake. — Phorystam recte Boeckh hominem adgnovit *validis lateribus praeditum*, ut pariter voce (κῆρυξ v. 2) ac pedibus vigentem. — 2 etiam praeconandi artem fuisse coronarum praemii haud expertem notum est; cf. Boeckh ad C. I. 1583 quemque adtulit Ciceronis locum *ad famil.* V 12, 8. — καλὸν ἀγῶνα Διός cf. supra ad. n. 492 et Diod. XV 53, 4. Cleosthenis victoris ol. 66 epigramma est apud Pausan. VI 10, 7, quod Tanagraeus poeta imitatus est:

Κλεοσθένης μ' ἀνέθηκεν ὁ Πόντιος ἐξ Ἐπιδάμνου.
νικήσας ἵπποις καλὸν ἀγῶνα Διός.

ubi v. 2 scribendum ἵπποις νικήσας, cf. n. 492. — 4 ΣΤΕΦΑΝΟ.

---

939. Synnadis. Perrot *Revue archéol.* 1876 p. 201.

Εἷς δρόμος, εἷς στέφανο[ς]· νίκης κρίσις ἀμφοτέροισιν
ἔλ(λ)αχεν ἰσοταχής· οὔνομα δ' Ἱππόλυτος.

ταῦτα δὲ κηρύσσοντος ἀκο[ύσα]ς Εὔαγρος ἡμ[ῶ]ν
στῆσεν ἀγ[ω]νοθέτης εἰκόνας ἀμφοτέρ[ω]ν.

Litterae vulgares praeter A. — 3 AKO | EIΣ corr. Egger. Ter praeterea in apographo peccatum O littera pro Ω scripta. — Miro casu accidit ut duo homines eodem Hippolyto nomine idem subeuntes cursus certamen eodem praemio ornarentur.

---

940. Athenis in arce. *Ephem.* 179. Rangabes 989.

Ν]ῖκαι ἐξ
Παναθήναια παί[δων
Θαργήλια . . . . . .

Τ]οιάδε τις δείξας παραδε[ί]γματα παισὶν ἑαυτοῦ
μᾶλλον ὀρέξασθαι τῆς ἀρετῆς προτρέπει.

Et litterae ΓΣ et scriptura EAYTO quarti saeculi indicia. — In praescriptis ΔΙΚΑΙ, quod correxit Keil *sched. epigr.* p. 13, idemque παίδων supplevit. — Titulus vix integer est.

***941.** Athenis in arce. Ex Rossii Bursianique apographis Keil *Bullet. acad. Petropol.* 1859 XVI 98 sq. Cf. C. I. 233.

Διοφάνης Ἐμπεδίωνος
νίκη Ἰσθμοῖ.

Ἐμπεδίωνος παῖδες Ἀθηναῖοι δύ' ἐνίκων,
Διοφάνης ἀγένειος [ἐν] Ἰσθμῶι πανκρατι[αστής,
καὶ πρόγονος Στέφ[ανος]· ῥώμην δὲ χερῶν [ἐ]π[έ]δ[ει]ξ[αν.

III fere a. Chr. n. saeculi. Supplevit Keil. — 2 Σ . ΙΣΘΜΩΙ legebant; meum apographum ceteroqui paullo plenius hoc loco deficit. — 3 legi Ι/ΙΠ . ΔΙ . Ξ//, unde confirmatur Keilii coniectura. — Diophanes inter pueros (ἀγένειος), inter viros iuvenesve (πρόγονος) vicerat Stephanus, cuius cur non praefixum sit nomen nescio. — Ceterum plane non video quomodo ante v. 1 ad dextram ΤΟΦΩΝΓΑ et extremo versu primo ΚΛΕΙ litteras in lapide deprehendere potuerint.

---

942. Thera in insula. Henzen *Annal. Instit.* 1864 p. 107.

Δωροκλείδας Ἱμείροντος
Ἑρμᾶι καὶ Ἡρακλεῖ.

Ἁ νίκα πύκταισι δι' αἵματος· ἀλλ' ἔτι θερμόν
πνεῦμα φέρων σκληρᾶς παῖς ἀπὸ πυγμαχίας
ἔστα παγκρατίου βαρὺν ἐς πόνο[ν]· ἁ μία δ' ἀώς
δὶς Δωροκλείδαν εἶδεν ἀεθλοφόρον.

I fere a. Chr. n. saeculi; litterae vulgares praeter A.

---

943. Athenis, olim sub anaglypho. C. I. 250.

Ἆ]θλα τὰ τῆς νίκης Ὠράριος Ἡρα[κλείδου
λα]μπάδας Ἑρμείαι θῆκε καὶ Ἡρα[κλέι.

II fere p. Chr. n. saeculi. — Aurarius (sic Keil *de inscr. attica* 1864; Horarius Heraclides Neubauer *Herm.* XI 146 adnotans Horarium praenomen esse) fortasse ephebus fuit gymnasii. — 2 ΗΡΑΙ hoc ut reliqua supplevit Boeckh.

---

944. Oenoandis Pisidiae. C. I. 4380 [m]. coll. Add. III p. 1169.

Ἀγωνοθετοῦντος Ἰουλίου Λουκίου [Μ]ει[δ]ίου Εὐαρέστου πανηγύρεως ἐ[πετείου] Εὐαρεστείων, ἧς αὐτὸς συνεστήσατο ἐξ οἰκίων χρημάτων, Πόπλιος Σθένιος Φρόντων Οἰνοανδεύς, υἱὸς Ποπλίου Σθενίου Λικινιανοῦ, στεφθεὶς ἀνδρῶν παγκράτιον κοινὸν Λυκίων.

Παίδων μὲν τὰ πρῶτα πάλην ἔστεψέ με πάτρη
καὶ κύδηνε κλυτῇ εἰκόνι χαλκελάτῳ·
πανκράτιον δ' ἀνδρῶν κοινὸν Λυκίων μετέπειτα
ἀράμενος πάτρῃ θῆκ' ἐρατὸν ξόανον.

In praescriptis ΙΙΕΙΛΟΥ Schoenborn, Π.ΙΛΙΟΥ sched. Danielli; Μειδίου Franz. Eiusdem agonothetae mutilus titulus C. I. 4380 n. — Post πανηγύρεως omnes Ε - - - - - - - ΕΥ κτλ'. ἐπετείου Wilamowitz. Euarestei ludi ab ipso agonotheta eiusve patre vel proavo videntur instituti esse.

---

945. Prope Thessalonicen inventus cippus, in quo mirmillo exsculptus est altera manu fascinam et pugionem tenens. Longpérier *Rev. archéol.* 1849 p. 198 sqq.

Εὐφράτης πάις ἦλθον, αἴϑ' ἑ πλοκαμεῖδες ἐπῆσαν·
ἑξάκι νικήσας πατρίδ' ἐπη[υ]κλέισα.

1 αἴϑ' ἑ pro ἔϑ' αἱ scriptum esse dixi *de monum. aliquot graecor. carminibus* p. 40, cf. Petron. c. 57 *et puer, inquit, capillatus in hanc coloniam veni: adhuc basilica non erat facta.* — 2 ΕΠΗΛΚΛΕΙΣΑ legebatur ἐπικλέισα. Cf. Simon. ep. 125 νίκαις ἱππόβοτον πατρίδ' ἐπευκλείσας et id. ep. 156 ἑπτάκι νικήσας ἐς γόνατ' οὐκ ἔπεσεν, ubi extrema παρ' ὑπόνοιαν addita. *Anthol. app.* 308 χαῖρε Κλέων, Θήβας πατρίδ' ἐπευκλείσας, denique cf. supra n. 21, 12 et infra n. 947, 6.

---

946. Trallibus Cariae. C. I. 2936.

Εὐβούλου Πολλίων κληίζομαι· ἐστὶ δὲ πάτρη
Νῦσά μοι εὐκλειής· πόλιος δὲ γέρηρέ με δῆμος
Τράλλεος εἰν ἀέϑλοισιν ἀταρβέ[ος] Ἡρακλῆος.

ἀγωνοϑετούντων καὶ ἀναϑέντων τοὺς ἀνδριάντας Μ. Αὐρ(ηλίου) Συ[μ]μάχου Κυανίου καὶ Μ. Αὐρ(ηλίου) Ἑρμείου.

3 ΑΤΑΡΒΕϹ — In subscriptis ϹΥΙΩΜΑΧΟΥ. Deinde Κυάνιος recte se habere puto neque emendandum Κιανοῦ.

---

947. Romae, in tribus anaglyphi lateribus. C. I. 5923.

a. . . . *τρος αὐτοῦ Ν[εική]της Ἡρακλεῖ[ος] προβιβασϑείς,*
καὶ αὐτὸς ἄϑλοις τοῖς ἐν σταδίοις τ[ε]τείχειν,
καὶ πρῶτον στεφϑεὶς στάδιν καὶ αὐτὸς δὲ δίαυλον
Ἡελίου τε δρόμον Μήνης τε Σελήνης ἆϑλα τελέ(σ)σας,
μείζονα ϑ' Ἡρακλέους . . . . ἐνεγ[κ]ών,
αἷσι τῶν γονέων τὸ γένος καὶ πατρίδ' [ἐπ]ε[υκλεί]σ[ας ἔ]παι[ν]ον ἔχ[εσκ]εν.
Ῥώμῃ τῇ κοσμ[οτρ]όφῳ χάριν οἶδε μεγίστην,
ἐν μεγάλῃ δόξῃ τ' ἔδραμε [ν]εικήσας
στέμ]μα[τα πέν]τε τυχ[ώ]ν· καὶ [σεμνῶ]ν εἰμ[ι] προφήτης
ὧν γε προεῖπα ϑεῶν.

b. . . . . . *Νεικήτης, τῷ γένει [Μ. Τύλ]λ[ι]ος*
Εὐτύχης Βειθυνὸς τεχνείτης ἐποίει.

c. *ἀληθ]ὴ[ς ἐ]ς τοὺς [θ]νη[τ]οὺς γείνετε θεὸς Ἑρμῆς* . . . . .
Μ.] Οὔ[λ]πιος φίλος . . . . *καὶ αὐτὸς σὺν* . . . .
Εὐοδίῃ, ἣν εὔχομε σώζεσθε πάντοτε.

De restituendis titulis desperandum videtur; melius cederet opera si anaglyphum quale fuerit sciremus: interim intellexisse sufficit in inscriptione vilissimo dicendi genere argumentique vulgaritate insigni non nimis magnam nos fecisse iacturam. — 1 ΗΡΑΚΛΕΙ Ligorius apud Muratorium; nihil nisi . . . ΛΕΙC Osann, qui etiam magis mutilo utitur apographo. — 2 ΤΟΤΕΥΧΕΙΝ non intellego. — 5 post Ἡρακλέους legitur CΥΝΕΙΔΗC, quod fuerit feminini generis nomen, ad quod αἶσι dativus referri possit; fortasse igitur μείζονα[ς] Ἡρακλέους . . . ἴδας ἐνεγκών scribendum. — ΕΝΕΓ | ΧΩΝ — 6 ΠΑΤΡΙΔΟCΤΕΤΥΧΗC | . . ΟCΠΑΙΔΙΟΝΕΧΘ | ΕΝ ἔπαινον Franz, cetera probabiliter correxi; cf. supra ad n. 945. — 7 ΚΟCΜ | . ΚΟΦΩ corr. Franz. — 8 sq. . ΕΙΚΗCΑCΡΩΜΑ | . . ΗΤΕΤΥΧΟΝ . ΚΑΙ | . . CΥΝΕΙΜΗΠΡΟΦΗ | ΤΗC in quibus quae conieci eorum nihil certum est praeter εἰμί. Franzii supplementa intellegi nequeunt.

Titulus b sic traditur:

ΟCΕΞΙΑ
ΝΕΙΚΗΤΗC
ΤΩΓΕΝΕΙ ΚΕΙΛΕΟC
ΕΥΤΥΧΗC κτλ'.

ubi ab initio in promptu est Osanni coniectura Ἐφέσια. — Μ. Τύλλιος Neubauer, qui recte eundem artificem adgnovit in tit. attico C. I. 247 Μάρκος Τύλλιος [Εὐτύχης] Ἀπαμεὺς τῆς Βιθυνίας, cf. *Diar. arch.* 1876 p. 68 sq.

Titulus c omnium inpeditissimus hic est:

ΟΗΕ
ΟCΤΟΥC
ΟΝΗΡΟΥC
ΓΕΙΝΕΤΕ
ΘΕΟC
ΕΡΜΗCΕΙΑ
ΕΥCΚΟΥΠΙ
ΟCΦΙΛΟC
ΑΠΟΛΙΕΙ
ΛΑCΑΚΑΙ

ΑΥΤΟCCΥΝΔЄ
ΜΑΔΙЄΥΟ
ΔΙΗ ΗΝЄΥ
ΧΟΜЄ CωΖЄ
CΘЄΠΑΝΤΟΤЄ

ubi ab initio ἀληθής posui; ἵλεως Franz idemque θνητούς v. 3 recte, cetera temere adtrectans. — 13 nec cuius sit votum patet nec pro qua muliere factum; σὺν δάμαρτι inprobabiliter v. 11 sq. Franz.

IV. EPHEBICA.

948. Teno in insula. Ex Francisci Desippae apographo pessimo *Ephem.* 3408.

Οἱ] ἐφηβεύσαντες ἐπὶ γυμνασιάρχου Φιλίσκου τοῦ Φιλίσκου, Σίμου τοῦ Ἀρχα[γ]όρου Ἑρμῆι καὶ Ἡρακλεῖ.

secuntur epheborum nomina

Τᾶς με[λέ]τας ἄνθημα διάκτορον ἔνθα με κεδνοί
θ[έντ]ο παλαι[σ]τριτᾶν ἠιθέ[ω]ν φ[ύ]λα[κ]α,
ἔργμ]ασιν εὐτάκτοισι μεμαλό[τε]ς ἄκ[ρ]ον ἔφηβοι
καὶ φιλί[αι] Χαρίτων τε ἄμμιγ' ὁμοφροσύναι,
τοὶ περὶ γυμνασίαρχον ἀεὶ μεδέοντα Φιλίσκον
σ[ω]φροσύνα[ς], Σῖμον [τ' ἔ]ν[γονο]ν Ἀρχα[γ]όρου,
οὕνεκ' ἐ[γὼ πι]νυτ[ᾶ]τα καὶ ἀγλαὸν ἤθεσι κόσμον
δῶ[κ]α καὶ ἐ[γ]μώμου πάντοθεν εἰρυσάμην.

Litterae vulgares praeter Α; titulus ineuntis videtur romanae aetatis. Emendaverunt Bergk *Fleckeis. Ann.* 81 p. 63 (cf. Meineke *ibid.* 87 p. 375 n. 22) et Keil *Philol. vol. suppl.* II 570 sqq., qui praescripta una cum epheborum catalogo restituit; traditur ab initio ΜΕΦΗΒΕΥΣΑΝ ΤΕΣ et paullo post ΑΡΧΑΙΟΡΟΥ. — 1 ΜΕΝΤΑΣ et 2 ΘΝΗΠΟΝΠΑΛΑΙΤΡΙΤΑΝΗΙ ΘΕΟΝΦΙΛΑΣΑΙ corr. Bergk. Mihi et *κεδνοί*, quod nimis longe abest ab nomine *ἔφηβοι*, substantivo videtur egere et *φύλακα* adiectivo; itaque conicio *παλαιστρίταν ἠίθεοι φύλακα.* — 3 Σ . . ΛΑΣΙΝ *ἔργμασιν* Bergk, *σχήμασιν* Keil, quod propter hoc ipsum quod vocabulum rei proprium est elegantiori poetae iniungendum non est. — ΛΟΝΣΑΚΤΟΝ *ἄκρον* Keil, *αἰέν* Bergk. — 4 ΦΙΛΙΧΑΡΙΤΩΝ — 6 ΣΟΦΡΟΣΥΝΑΙ — ΣΙΜΟΝ . . . ΝΕ . . .

ΝΑΡΧΑΙΟΡΟΥ Σῖμον τ' ἔκγονον Neubauer, perfecit emendationem Wilamowitz, idemque σωφροσύνας genetivum restituit. — 7 ΘΥΝΕΚΕ . . ΡΟΝΥΤ . ΤΑ et 8 ΔΩΡΑΚΑΙΕΙΜΩΜΟΥ corr. Bergk.

---

949. Spartae herma. Ross *Inscr. ined.* n. 29.

Συνέφηβοι Δαμοκράτους.

Δαμοκράτη, νέον Ἑρμείαν, υἱὸν Διοκλῆος
ἀμφὶ παλαίστραισιν στήσαμεν ἡμετέραις,
παῖδες ἀνίκατοι, σθεναροὶ κρατεροὶ συνέφηβοι,
Ἑρμάωνι θεῷ πλεῖον ἀγαλλόμενοι,
βουλαῖσιν πινυτοῖο Φιλουμενοῦ, ὃς πλ[έ]ον ἄλλων
ἐστὶν ἐπιστατέων γυμνασίαις πρύτανις.

II p. Chr. n. saeculo vix antiquius epigramma. — 4 πλεῖον quia ipse Damocrates iam Mercurius factus est. — 6 ἐπιστατέων participium; fuerit Philumenus curator aedificiis restituendis praepositus, cf. Dittenberger *de ephebis atticis* p. 46.

***950.** Athenis herma apud gymnasium quod dicunt Hadrianeum. Franz *Bullet. arch.* 1835 p. 210.

Τόνδε ἀπὸ δᾳδούχων ἱερῆς μητρός τε γεγῶτα,
ἣ τελετὰς ἀνέφαινε θεοῖν παρ' ἀνάκτορα Δηοῦς,
Αἴλιον Ἀπολλώνιον, κλεινὸν κοσμήτορα παίδων,
στῆσεν ὁμώνυμος υἱός, ὃς ἄρχων ἦεν ἐφήβων.

Hadrianeam aetatem produnt et praenomen Αἴλιος et vetustior θεοῖν forma, denique locus, ubi inventus est titulus. — Aelius Apollonius πατρόθεν Lycomida, μητρόθεν Phyllida fuit. — 4 ἄρχων ἐφήβων cf. Neubauer *comment. epigr.* p. 54 sq.

***951.** Athenis herma. Cumanudes *Palingenesiae* 1865 mens. Nov. n. 22.

Ἱππέα Ῥωμαίων τὸν ἐν ἠιθέοισιν ἔφηβον,
Κήρυκος Ζήνωνος ἀφ' αἵματος υἱέος υἱόν,
Ζήνωνος Ζήνωνα, κλυτῶν προγόνων κλυτὸν ἔρνος,
πατρὸς καὶ μητρὸς Στρατόλας παραμύθιον εἶναι.

Litterae ζ antiquior forma Hadrianeae fere aetatis indicium. —

2 de gente Cerycum orti filius pater avus homonymi. — 4 cf. supra ad n. 502, 4. Defuncto patet iuveni hermam positum esse; quis posuerit nescitur.

***952.** Athenis herma. Cumanudes *Philist.* I 428.

Εἰ]κόνα κοσμητοῦ Ἑρμείου παῖς Θεόδωρος,
Ἡρακλέους ἱερῆος ἀνέστησεν σὺν ἐφήβοις.

Litterae ϵcω. — 2 σὺν ἐφήβοις, qui dedicando aderant.

---

953. Athenis herma mutilus. Minusculis litteris ed. Dittenberger *Hermae* XII 7 (C. I. Att. III 749).

Δόξαν συν[εφή]βοις, χρηστότη[τος] εἵνεκεν
Κάλλιπ[π]ος Ἀντιφῶν τε [τὸν κο]σμήτορα.

1 *epheborum consilio.*

---

954. Athenis herma. C. I. 268.

Ὁμωνύμου παῖς εἰμι κλινὸς Ἀρχ[ικλῆς.
κοσμητής
Ἀρχικλῆς (Ἀρχικλέους) Λακκιάδης.

Ἐπὶ Δειδί(ου) Σεκούνδου Σφηττίου ἄρχον[τος.

Sequitur tabula magistratuum et ephebornm.

Anno 112 ex coniectura adsignat Didium Secundum archontem Neubauer *Comment. epigr.* p. 150. — Senarii supplementum, quod fugerat Boeckhium, etiam Keil invenit, cf. Neubauer *Hermae* XI 142.

---

955. Athenis herma. Cumanudes *Philist.* III 60 et IV 468.

Ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλ[ή] καὶ ἡ βουλὴ τῶν ἑξακοσίων καὶ ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων τὸ[ν] κοσμητὴν Ἡλιόδωρον Π[ει]ραιέα.

Σχῆμα τόδ' Ἑρμείαο καὶ εἰκόνας Ἡλιοδώρου
κεστροφόροι ξυνῷ τῷδ' ἀνέθεντο τύπῳ,

τοῦ μὲν ἐπεὶ θεός ἐστι καὶ εὔ[αδ]ε παισὶν ἐφήβοις,
τοῦ [δ' ὅ]τι κο[σ]μητῶν ἔξοχον εἶλ[ε] κλέο[ς.

Ἐπὶ ἄρχοντος Φο[υρ]ίου Μητροδώρου Σουνιέως ο[ἱ] ἔφηβοι ἀν[έγ]ραψαν τοὺς παιδευτὰς καὶ ἑαυτούς.

sequitur tabula magistratuum et epheborum.

Furius Metrodorus archon ca. a. 115; cf. Neubauer *Comment.* p. 145. — 1 εἰκόνας plurale in metri gratiam. — 3 ΕΥ.ΛΕ corr. Cumanudes idemque reliqua supplevit.

---

956. Athenis herma. C. I. 270.

Εἰκόνα τήνδε Ποθεινὸς ἐν εὐφήβοισι παλαίστραι
τεύξας κοσμητοῦ θήκατο Νυμφοδότου.

Ἐπὶ τῆς Γαίου Ἰουλίου Κασίου Στειριέως ἀρχῆς, κοσμητὴς ἐφήβων Ὦλος Πόντιος Νυμφόδοτος Ἀζηνιεὺς κτλ'.

Iulius Casius archon ca. a. 120; cf. Neubauer *Comment.* p. 19. — Idem (*Herm.* XI 139) defendit epigramma ab inutili emendandi studio, recteque εὐφήβοισι idem esse ait quod ἐφήβοισι. Non tamen recte υ litteram temere insertam putat in metri simulque lusus cuiusdam gratiam; illius enim aetatis homines cum υ vocalem non aliter pronuntiarent ac φ consonantem, nihil nisi consonantis duplicationem ab arsi excusatam scriptor conmisit. Explicandum autem ἐν ἐφήβοισι non *dum in ephebis est*, sed *una cum ephebis*, sicuti supra σὺν ἐφήβοις n. 952. — παλαίστραι dativus a participio τεύξας pendet. — Ceterum inprobabilis videtur Dittenbergeri emendatio (*Herm.* XII 1 sq.) ἐν εὐφήβοισι παλαίστραις, ut sint palaestrae ἀγαθοὺς ἐφήβους ἔχουσαι.

---

957. Athenis ad Prytaneum. Cumanudes *Philist.* III 62. C. I. Att. III 736.

Ἦρ]χε μὲν Ἡρώδης, κοσμήτεε δ' ἐσθλὸς [Ἴακχο]ν
εἱροπόλος, νυχίων μυστιπό[λος συν]όδων·
Διογένης δ' ἐχάραξ' ἑτάρου [ἕνεκα] Μαρκιανοῖο,
τάνδε γραφὰν φιλίης μνημόσυνον θέμενος·
τῶν δ' ἄρ' ὁ μὲν Πτολεμαῖον ἐπώνυμον ἔλλαχε φυλᾶς,
αὐτὸς δ'] Ἡρακλέους ἔγγονον Ἀντίοχον.

Ἐκεσ]τροφυλάκει Εὐτυχίδης Ἀσκληπιοδώρου Αἰξωνεύς.

Ti. Claudius Herodes Marathonius archon fuit tertius ἀπὸ τῆς ἐπιδημίας τοῦ . . . Καίσαρος Ἀδριανοῦ Σεβαστοῦ (tit. att. *Philist.* I 381); i. e. 127 vel 129, cf. Dittenberger *Hermae* VII 213 sqq. — 1 suppl. Cumanudes. Cosmetae nomen, quod ex sacro ritu tacetur, Dionysius est Marathonius; cf. tit. s. s. — 2 μυστιπόλων συνόδων Keil *Philol. vol. suppl.* II 591, μυστιπόλος Buecheler. — 3 et 6 supplevi *Hermae* XI 383; Keil v. 3 ἑτάρου ὄνομα et v. 6 ἄλλος δ'. Non recte Dittenberger *Herm.* XII 6 Diogenem una cum Marciano (ἑτάρου μετὰ Μαρκιανοῖο v. 3) amicitiae monumentum posuisse iudicavit; nam cui hoc φιλίης μνημόσυνον dedicaretur dictum oportuit.

---

958. Palaeochorio Megarensium. Ex schedis Fourmonti C. I. 1100.

— — — — — — — — — — —

. . . . *ὀ]εσσαν ἐυξε[ί]νων Με[γαρήων*
ἣν ἀρετὴν διὰ] π[ᾶσ]αν, ἐπὶ φίλος ἦεν ἅπ[ασιν.
ἀλλὰ χάριν μνήμ]ης ζάθεον βρέτας ὃς [τ]ό[δ' ἔθηκεν
ζωὴν Δ]ειογένους εἵνεκ' [ἀμ]ειψ[αμένου,
οὐδὲν ἰδὼν τούτου] φιλίη[ς γ]λυκερώτερον ἀν[δρός
τῆς τ'] ἐν [γ]υ[μ]νασί[οις μ]νωόμενος φ[ιλίης,
Μαρκιανὸς] τάδ' ἔγραψε, τεὸς φίλος· ἀλ[λὰ φίλει με
καὶ κρυερὸ]ν χ[θ]ονίων ὅ[ρμ]ον ἀ[μ]ειψά[μενος.

Diogenem, quem mortuum amicus imagine honorat, Atheniensem fuisse conieci (*Herm.* XI 384) eundem, qui Marciani sodalis memoriam coluit titulo antecedenti. Hinc v. 12 Marciani nomen supplevi; utrumque vel certe Diogenem non civem sed hospitem fuisse Megarensem docet epitheton (v. 6) εὔξεινος. — Ab initio quae tradita sunt non expedio:

ΠΟΙΣΙ
ΛΟΕΜΕΠΙΟΡΟΣΗΜΥΟΣΛ
ΑΙΠΟΥΣΛΙΣΠΟΕΛΟΝΙΙΙΑΓΕΡ
ΕΙΚΑΙΕΥΓΕΝΙΗΟΥΠΟ
ΜΑΟΑΙΟΣΠΙΝΥΤΗΝΔΑΚΑΧΟΙ
ΘΕΣΣΑΝΕΥΞΕΝΩΝΜΕ κτλ'.

ubi v. 4 κάλλει κεὐγενίῃ praecelluisse praedicatur Diogenes, v. 6 Megarenses morte sua graviter adflixisse dicitur. — 6 Με[γάρων] praeivit Boeckh. — 7 ΜΠΛΕΑΝ extr. ἅπασιν Boeckh. — 8 ΙΙΗΣ — ΟΣ · Ο — 9 ΕΙ ΝΕΙΚΛΛΕΙΨ εἵνεκα Boeckh dedit. — 11 ΕΝΕΥΝΑΣΙΕΝΩΟΜΕΝΟΣΦ μνωόμενος coni. Boeckh. — 13 ΝΧΕΟΝΙΩΝΟΙΝΟΝΛΛΣΕΙΨΑΙ ἀμεῖψαι Boeckh.

---

959. Athenis herma. *Ephem.* 1862 n. 202.

Ἑρμῆν Χρυσίππου κοσμήτορος ἐσθλοὶ ἔφηβοι
ἀντ' ἀρετῆς πάσης θῆκαν ἀριπρεπέως.

παιδοτριβοῦντος διὰ βίου Ἀβασκάντου τοῦ Εὐμόλπου Κηφεισιέως ἔτος ζ'. .

Abascanti paedotribae primus annus est $13^7/_8$, septimus $14^4/_5$; cf. Neubauer *Herm.* XI 396. — Quae circa phallum hermae incisae sunt litterae, inlusit eas manus recentior.

---

960. Athenis herma. *Ephem.* 2235.

Ἀγαθῇ τύ]χῃ
ἐπὶ ἄρχοντος Φ]λ. Ἀρριανοῦ Παιανιέος

κοσμη]τεύοντος Ἀθηναίου [σύσ]τρεμμ' ἀνέθηκεν
τῶν ἰδίων πολέμαρχος Ἀπολλοφάνης συνεφήβων.

In subscriptis Abascanti paedotribae annus decimus notatur, i. e. a. $14^7/_8$. — Supplevit Neubauer *Comment.* p. 96. — 1 ab initio syllaba abundat; vide quae secuntur.

---

961. Athenis herma. *Ephem.* 1862 n. 107.

Ἀλκιδάμου κοσμητεύοντος ἔφηβοι.

Intra annos 145-150; cf. Neubauer *Comm.* p. 112.

---

962. Athenis in arce inventus titulus scuto rotundo lapideo inscriptus. C. I. 284.

. . . . εὐήν]ορος ἀλκῆς
αἰὲν ἐς ἀγχεμαχ . . . .
— — — — — — — — — — — —
ἄνθεσαν] Ἀλκαμένους κοσμητεύοντος ἔφηβοι.

Sequitur epheborum tabula. Scriptus est titulus Caracallae fortasse aetate, cf. Boeckh ad C. I. 283; tamen interrupta temporum continuitate huc rettuli propter v. 3 praecedentibus titulis simillimum, quem haud recte a vv. 1 et 2 separaverunt. Scriptus enim est in scuti circulo interiore, exterior cuius nunc quidem fracti octava fere pars superesse

dicitur reliqua habet ΟΡΟΣΑΛΚΗΣΑΙΕΝΕΣΑΝΧΕΜΑΧ . . Octava pars, nisi fefellit ratio, cum 22 sit litterarum, integri circuli 176 litterae fuerunt vel quinque heroici versus, quibus nihil inpedit quominus verba interius scripta continuata fuisse putemus. Superare igitur videntur (nam certa res non est) quae supra posui ex ampliore sex fere versuum carmine, cuius ne sententiam quidem adsequor.

---

963. Athenis. C. I. 425.

Τόνδε ἀρετῇ προὔχοντα νέον, φίλον ἀθανάτοισιν,
μουσοπόλον Φιλότειμον, ὁμώνυμον υἱέα πατρὶ
Σύμφορος ἐσθλὸν ἑταῖρον ἀνέστησεν συνέφηβον,
πίστιν καὶ ζώοντι φέρων μνήμην τε θανόντι.

Ἐπὶ ἄρχοντος Τί(ου) Αὐρ(ηλίου) Φιλήμονος [Φιλ]άδου, κοσμητεύοντος Στατίου [Σε]ραπίωνος Χολλείδου.

T. Aurelius Philemon archon a. 159 vel 160; cf. Neubauer *Comment.* p. 23. 152. *Herm.* XI 397.

***964.** Athenis herma. *Ephem.* 1860 n. 200.

Λεὼς ἐφήβων τόνδε κοσμητὴν θέτο
Ὄνασον Ἑρμάωνι κυδήνας ἴσον.

Ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴ τὸν κοσμητὴν τὸν ἐπὶ Κλ(αυδίου) Λυσιάδου ἄρχοντος Ὄνασον Τροφίμου Παλληνέα γραμματεύσαντα τοῦ συνεδρίου.

Claudium Lysiadem archontem Antoninorum nunc aetati tribuit Neubauer.

---

965. Athenis herma. Litteris minusculis Dittenberger *Hermae* XII 9 (C. I. Att. III 753).

Ἑρμᾶν Ἀλέξανδρος μ' Ἀλεξάνδρου πατρός
ἔστασ' ἐφήβων εὐκλεᾶ κοσμήτορα.

Alexandrum cosmetam Dittenberger eundem esse vidit, qui in titulo *Philistoris* IV 272 Commodi aetate scripto archonte Ti. Claudio Bradua Attico Marathonio memoratur.

---

966. Athenis. C. I. 246 ex schedis Fourmonti.

Φιλαδέλφεια
ἀγαθῆι τύχηι.

Ἦρ]χεν ὁ [Δ]ε[ι]ο[γ]ένης [μέν], ἐκοσμήτευε δὲ ἐφήβων
Μάρκελλος, πινυτῆς σύντροφος εὐδικίης.
ἐν δ' ἄρα [ἠ]ιθέοισιν ἐφήβοισιν κρατεροῖσιν
τὴν πυμάτην τάξιν Μάξιμος ἦρε πάλης.
τοῦ δὲ . . . . . . Ἀσκληπιάδης [σ]τεφα[ν]οῦτο
τὴν πρώτην παίδων τάξιν ἀφ' Ἡρακλέους.
φωνη . . . .
— — — — — — — — — — — —

Fl. Diogenes Marathonius, si quidem recte nomen restituit Neubauer *Herm.* XI 144, archon est anni 209 (cf. Dittenberger *Jen. Litztg.* 1876 p. 555), si minus, certe L. Veri et M. Aurelii temporibus recentior titulus, quorum in honorem Philadelphei ludi instituti sunt, cf. Neubauer *Comment. epigr.* p. 121 sq. — 1 ΜΑΧΕΝΟΜΕΝΟϹΕΝΗϹ ἦρχεν ὁ Μηνογένης μέν dubitanter Boeckh, ὁ Διογένης μέν Neubauer *l. s. s.*; fateor tamen neque articulum placere neque μέν particulae ullum in lapide locum patere. — 3 ΕΝΔΑΡΑΚΙΘΕΟΙϹΙΝ ἐν δ' ἆρ' ἠίθεοισιν Boeckh; metricum huius generis vitium certe non reformidavit scriptor. — 4 Maximus $\overline{\gamma}$ πάλην, Asclepiades $\overline{\alpha}$ πάλην vicisse traduntur C. I. 245, quam tituli partem ad eosdem ludos Philadelpheos spectare recte contendit Boeckh. — 5 ΤΟΥΔΕΤΑΙϹΑϜΙΡΕΙΟϹΑϹΚΛΗΠΙΑΔΗϹ τοῦ δὲ πανάξιος ὢν Boeckh haud dubie falso, τοῦ δ' ἕταρος . . . ειος Neubauer, cui quod olim addendum putavi ἀγένειος iam displicet. — ΕΤΕΦΑΙΟΥΤΟ — Verba ἀφ' Ἡρακλέους videntur gymnasii locum Herculis statua insignitum notare; neque enim huc pertinent οἱ ἀφ' Ἡρακλέους ὀλυμπιονῖκαι, de quibus cf. Cobet *de Philostr. libello* π. γυμν. p. 75. — 7 sententiam vix recte Boeckh significavit hance: *medii autem ordinis victorem proclamavit praeconis vox.*

---

967. Athenis. C. I. 248.

Κοσμητεύοντος Πλουτάρχου Ἀχαρνέ[ω]ς.

Στῆ[σ]εν Ἄχ[ώ]ριστος στήλην με[γ]ακύδεσιν ἀστοῖς
πατρὸς τοὔ[ν]ομ' ἔχων δημόθεν Εὐπ[υ]ρίδης,
ἐκπρεπέ[ω]ς ἀέθλοισιν ἐπασκήσας καὶ ἐφήβο[υ]ς
καὶ στεφάνου κῦδος μο[ῦ]νος ἐνεγκάμενος.

ἀγωνοθετήσας Ἀδριανείων.

Σεβήρεια   Ἀντώνεια

Ἀντινόεια   Κομ[μό]δεια.

Circa exitum II initiumve III saeculi, cf. Neubauer *Herm.* XI 146. — ΑΧΑΡΝΕΙΟϹ — 1 ϹΤΗΧΕΝΑΧΗΡΙϹΤΟϹ — ΜΕΤΑ — 2 ΤΟΥΓΟΜ — ΕΥΠΩΡΙΔΗϹ — 3 ΕΚΠΡΕΠΕΥϹ — ΕΦΗΒΟΙϹ — 4 ΜΟΝΝΟϹΕΝΕΓΚΡΑΜΕΝΟϹ — Ludorum nomina infra scripta singulis coronis inclusa sunt; quartum traditur ΚΟΜΩ | ΔΕΙΑ. Omnia correxit Boeckh. Achoristus ephebus Hadrianeorum ludorum agonotheta electus sodalibus suis inpensis ex more praemia certaminum proposuerat (recte enim sic Neubauer *l. s. s.* v. 3 explicat) solusque videtur in Severeis Antinoeis Antoneis Commodeis coronam victor retulisse; Adrianeis ipse interesse non potuit.

***968.** Athenis prope Prytaneum herma inventus. Cumanudes *Philist.* III 277.

Ἐλευσείνιον γόνῳ με παῖδα Μακαρέως
στήσαντο παῖδες εὐκλεᾶ κοσμήτορα,
Φοίβου προφήτην, Οἰνέως ἐπώνυμον.

Ἄρχοντος Γ. Κασ(ίου) Ἀπολλωνίου Στειριέως.

sequitur magistratuum epheborumque index.

C. Casius Apollonius non post a. 208, fortasse hoc ipso anno archon fuit; cf. Neubauer *Comment.* p. 88 sq. *Herm.* XI 148. — 2 παῖδες in indice nominantur Macareus et Epimachus.

***969.** Athenis prope Prytaneum inventus herma. Cumanudes *Philist.* I 518.

Ὃν βασιλῆς ἔστεψαν ἐπ' εὐδικίῃ βιότοιο
καὶ σταδίοις ἱεροῖς στῆσαν ἀεθλοθέτην,
ξυστάρχην Κεκρόπεσσι καὶ ἀθλητῆρσι Τρύφωνα,
πάτρῃ κοσμητὴν παισὶν ἑοῖς ἔθετο,
κλεινότατον Κεκρόπων ἐρικύδεος ἕρμα πόληος,
σωφροσύνης παίδων ῥύτορα καὶ βιότου.

Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς Γαίου Κυίντου Ἱμέρτου Μαραθωνίου τὸν κοσμητὴν τῶν ἐφήβων Τρύφωνα Θεοφίλου Ὑβάδην οἱ

υἱοὶ Σάτυρος καὶ Θεόφιλος τὸν πατέρα καὶ Ἀπολλώνιος Θεοφίλου τὸν θεῖον, αὐτὸς δὲ ἑαυτὸν παρέστησα τῷ ἰδίῳ κοσμητῇ Ῥούφῳ Ἐλευσίῳ.

sequitur magistratuum et epheborum index.

Intra annos 197 et 207, cf. Dittenberger *Hermae* XII 10 sqq., idemque recte explicat *quem ipsi inperatores coronaverunt et athlothetam constituerunt (i. e. xystarcham), hunc patria cosmetam fecit puerorum.* — 5 ἐρισθενὲς ἕρμα πόληος supra n. 452, 11.

***970.** Athenis in arce herma valde detritus. Lebas I 148.

Ὅ]ς ποτ[ε] γυμνασίῳ Φιλήμονος ἔστανεν Ἑρμῆν
νῦν σ[τ]ήκω κἀ[ι]γὼ Τελέσφορος οὗ[τος . . . . .
. . . . στεφάνου . . . . . .
οἱ μετὰ τοῦ Διοκ[λέου]ς· ἱςακούω . . . .

Telesphorus ephebus est, qui cum olim Philemonis (cosmetae) imaginem posuerit nunc et ipse a Diocle eiusque sodalibus (v. 4) imagine honoratur; fortasse M. Aurelius Telesphorus est, de quo vide ad tit. seq. — 1 ΠΟΤΟΓΥΜ Lebas, ΠΟΤϹ . ΥΜ ego. — ЄϹΤΑΙΙЄΝ Lebas ЄϹΤ . ΝЄΝ ego; *σταίνω* verbum non magis barbarum quam *στήκω* (v. 2), quod et hodierni Graeci habent pro *ponere* et *stare*, neque a Novo Testamento alienum est. — 2 Ν . ΥΙΙϹ . ΗΚѠΤΑ Lebas, ΝΥΝϹΙΗΚѠΚΑ// ego. — ΟΥ extremae versus in lapide litterae sunt; deinde Lebas . Τ . ΤΝΗΤΟϹΤΟΠΟϹ Ϲ | \ΙϹΤЄΦΑΝΟΥΛ ʽΥΑ, ego . . . ΝΗϽЄΟΤ//ΓΟϹΟ | . . ΙϹΤЄΦΑΝΟΥ\.ΙΝ — 4 *οἱ μετὰ τοῦ Διοκλέους* Neubauer. Deinde Lebas

ΙϹΑΚΟΧѠΚΑΝ . Ι
Ι
Σ
ϽΝΑΝΔΙѠΝΚΑ
ΙΙ ΟΝѠΟΥ
ΥΛ

ego ΙϹΑΚΟΥѠΚΑΙΙΙ//

phallus

ΟΝΙΚ . . ΙѠΝΚΑ//
ΙΙ ѠΝΟΥ

Coniecturis praestat abstinere.

***971.** Athenis herma ineditus.

— — — καὶ οἱ σ[υνέφηβοι] τὸν συν[στρεμμα]τάρχην Μ. Αὔ[ρ. Τελέσ]φορον Τερτίου [Κηφι]σιέα κοσμιότητο[ς] πάσης ἕνεκεν.

Τελέσφορος τὸν ἑαυτοῦ σωφρονιστήν.

Δῆμος Ἐρεχθείδης με Νέρωνα δὶς εἷσατ' ἐφ[ή]βων
σωφροσύνης ἄρχοντα, κλέος τέ μοι ὤπασεν ἐσθλόν,
στέμμασιν ἰφθείμοισιν ἐπασσυτέροισι πυκάσσας.

In praescriptis incertum est Neubaueri supplementum Κηφισιέα; neque enim δῆμος Ἐρεχθείδης (v. 1.) ut ille crediderat tribus Erechtheis esse potest. Bene vero idem titulum in *Philist.* IV 344, 4, ubi memoratur Aurelius Nero ὑποσωφρονιστής, eodem anno positum esse vidit i. e. archonte Aurelio Laudiciano, ca. 240. — 1 adparet non hunc esse hermam a Telesphoro in Neronis honorem consecratum, sed epigramma additum, quo Telesphori a sodalibus honorati pietas in magistrum laudaretur. Posuerat autem duplicem Neronis imaginem una cum reliquis ephebis (δῆμος Ἐρεχθείδης - ἐφήβων i. e. omnes ephebi attici).

***972.** Athenis herma ineditus.

Κλ[εινὸν Κεκροπιδῶν ἀρχὸν βασι]λῆά τε δ[ῆμος
κοσμητὴ[ν βιότου στῆσα]τ' ἐπ' εὐδικί[ῃ,
Λεύκιον, ὃν [κλεινῶν πατέ]ρων ἄπο γείνα[το μήτηρ
ἀρρήτου τελ[ετῆς ὄργια δ]ερκομένη.

ἔδωκε τὸν] τόπον ἡ ἐξ [Ἀρείου πάγου βουλή κτλ.'

1 sq. supplevit Neubauer, nisi quod βιότου scripsi pro παίδων coll. n. 969, 1. — In subscriptis vocabuli τόπον summi supersunt apices.

***973.** Athenis herma ineditus.

— — — — — — — — — — — —
. . . . . πατ[έ]ρεσσι σο[φοῖς καὶ μη]τράσι δῶκε,
πολλ]ὰ [σ]αοφροσύνης ἔρ[γα πονησάμ]ενος.
phallus

1 σοφοῖς καὶ μητράσι Wilamowitz. Videtur sophronista, ad cuius imaginem versus pertinent, eo gloriari quod pueros quos parentes sibi instituendos commisissent prudentiores illis reddidisset.

V. PROSCYNEMATA.

974. Pselchi Aethiopiae in propylaeo templi. C. I. 5083.

Χαῖρε, Ἑρμῆ πατρῶι[ε], δίδο[υ] δ' ἀρετὴν Ἀχιλλῆι
καὶ κλέος ἐς λιπαρὸν [γ]ῆρας ἀνερχομένωι·
τρὶς μάκαρ Ἑρμεία, οἶμον τριτάτην ἀνύσας σοι
αἰτέομαι τρισσῶν τέρμ' ἐςιδεῖν ἀγα[νό]ν.

I fere saeculi. — 1 ΠΑΤΡΩΙΘΔΙΔΟΤ et 2 ΤΗΡΑϹ corr. Letronne. Fortasse memor fuit poeta versus Callimachei *h. Iov.* 94 χαῖρε πάτερ, χαῖρ' αὖθι, δίδου δ' ἀρετήν τ' ἄφενός τε. — 4 ΑΓΑ.ϽΝ Gau, ΑΓΑΜΩΝ Richter. Legebatur ἀγαθῶν cum falsa Welckeri (*Syll.* 193) interpretatione. Ego τρισσῶν genetivum intellego qui pretii dicitur *pro tribus his itineribus fac ut quietum aliquando vitae videam finem;* et intellegitur cur ad Mercurium hae preces fiant. Pro ἀγανόν poteris ἀγαθόν (cf. *Orph. h.* X 22 ἀγαθὴν δ' ὄπασον βιότοιο τελευτήν), sed illud et facilius videtur et elegantius.

---

975 Pselchi in propylaeo templi. C. I. 5078.

Ἦλθε στρατηγὸς ἐὼν Ἀπολλώνιος [ἔνθ]α δικάζων
ἀνδράσι·] σοὶ δὲ ἄναξ, Ψέλχιδος [ὃς μ]εδ[έε]ις
Αἰγύπτου] τ[ε μ]εταξὺ καὶ Αἰθ[ιόπων νεάτης γ]ῆ[ς,
Ἑρμῆ, ἐπευ]χό[με]νος ῥέζε θυηπ[όλιον.

1 ΥΗΘΑ — 2 ΔΟϹϹΟΙΙΕΔϹΟΙϹ — 3 ΝΤΙΙΙΓΤΑΞΥΚΑΙΑΙΘ+ΟΙϹΓ . . . ι'ΓΡ ΙΗ — 4 ΘΥΗΠϹ.Ϲ correxit omnia Letronne, nisi quod v. 2 ille λαοῖς

vel θνητοῖς, v. 4 σήμερον εὐχόμενος voluit; ἀνδράσι dedit Franz, v. 4 dei nomen ego intuli, cf. C. I. 5075-5077. — Apollonius στρατηγός fuit 'Ομβείτου καὶ τοῦ περὶ 'Ελεφαντίνην καὶ Φίλας (scil. νόμου) C. I. 5076. — 2 μεδέω verbum antiquioribus poetis non usitatum habet Quintus Smyrnaeus. — 3 C. I. 5100 'Ερμῆ . . Αἰγύπτου συνορίην καὶ Αἰθιόπων μετέχοντι et infra n. 978 καλὸν πέρας Αἰγύπτοιο ἐμμὶ καὶ Αἰθιόπων γᾶς ὅριον νεάτας.

---

976. In deserto cui nomen *Elithyá*, in templo parvo. C. I. 4835 b.

'Ηλθον δὲ καὶ ἐγὼ πρὸς σέ, Πάν, Θηβῶν [ἄπο
'Αθηνίωνος ἔκγονος Ποσείδη[ος.

1 ΘΗΒΩΛΙ. Θηβῶν ἄπο Franz, Θηβῶν ἀγός Letronne. — 2 ΠΟΣΕΙΔΗ Wilkinson, ΠΟΣFΔΗ Caillaud, unde Η littera certa videtur. Ποσείδιος Letronne, Ποσείδεος Franz. Versus σκάζων ab nomine proprio excusationem habet.

---

977. Apud Apollinopolin magnam, ad templum Pani dicatum (ὕδρευμα τὸ ἐπὶ τοῦ Πανείου cf. Letronne *Receuil des inscr.* II 239 sqq.) C. I. Add. III 4838 b².

'Α[ρι]σσ[τ]ί[ω]ν[ο]ς ἵκετ' [ἐνθ]άδε ξένος
Ζω]νᾶ[ς] ἄρισ[τος] τῶν ξένων Ναυπάκτιος
— — — — — — — — — —

1 ΤΑ . . ΣΣΣΣΙΟΝΣΙΣΙΚFΤΗ . . ΑΔΕΞΕΝΟΣΕΧΩΝ
2 Τ . ΝΑΕΑΡΙΣ . . ΩΝΤΩΝ
3 Λ . . ΟΣ[Α]

Quorum restitutio perquam incerta est; v. 1 satis recte videtur Franz scripsisse. Idem vero quae v. 2 temptavit ἐκ τῶν δ' 'Αρίστων τῶν ξένων Ναυπάκτιος ferri non possunt. Litteras ΕΧΩΝ si recte suspicatus sum ad alteram huic a dextra continuatam inscriptionem pertinere, mea probabilia saltem videbuntur; si minus, talia fere fuerint 'Αρισστίων ἀφίκετ' ἐνθάδε ξένος, ἔχων τὸν ἄριστον τῶν ξένων Ναυπάκτιο[ν] e. q. s. quae mihi quidem non satisfaciunt.

---

978. In insula Philis. C. I. 4923.

Καίσαρι ποντομέδοντι καὶ ἀπείρων κρατέοντι
Ζανὶ τῶι ἐκ Ζανὸς πατρὸς Ἐλευθερίω[ι,
δεσπόται Εὐρώπας τε καὶ Ἀσίδος, ἄστρωι ἁπάσας
Ἑλλάδος, ὃς (σ)ωτ[ὴ]ρ Ζεὺ[ς ἀ]ν[έ]τ[ειλε] μέγας,
Ἴσιδος ἐν προπύλοισι Κ]α[τί]λιος ἁγνὸν ἔθηκε
γρ]άμμ' ἀπ' [Ἀλεξάνδρου δ]εῦρο μο[λ]ὼν πόλιος.
καὶ μέγαν [ἐκ] μεγά[λων] Τουρράνιον, ἄνδρα δίκαιον,
Αἰγύπτου πάσας φέρτατον ἁγεμόνα
στάλλα[ι] ἐνεστάλωσεν, ἵν' εἰς τόδε νάσω ἔδεθλον
πᾶς ὁ μολὼν ὑμνῆι τὸν χθονὸς [ὀλ]βο[δ]όταν.
ταὶ δὲ Φ[ί]λαι φωνεῦντι· 'κ[αλὸ]ν πέρας Αἰγύπτοιο
ἔ]μμὶ καὶ Αἰθιόπων γᾶς ὅριον νεάτας.'

Κατιλίου τοῦ καὶ Νικάνο[ρος L . . .] Καίσαρος, Φαμεν[ὼθ]
ιβ', ἐπὶ Νείλου στρατηγοῦ.

Anni notam Lenormant legit κγ, sed utroque Gavii et Hamiltonis apographo examinato Letronnio videbatur et ιε et κ legi posse. Itaque annus est vel xv vel xx vel xxiii Caesaris Augusti, i. e. a. Chr. n. vel 15 vel 10 vel 7. Augustus Ζεὺς Ἐλευθέριος (v. 2) vocatur etiam C. I. 4715. — 4 ΟϹΩΤΠΡΖΕΥΓΑΝϹΤϹ/Ι.ΜΕΓΑϹ — 5 ΑΠΛΙΟϹ — 6 ΠΑΜΜΑΠ — ЄΥΡΟΜΟΝΩΝ — 10 ϹΑΒΟΤΟΤΑΝ — 11 ΤΑΙΔЄΦΥΛΑΙ — 12 ΟΜΜΙ omnia haec correxit et supplevit reliqua Letronne, nisi quod contra metrum scripsit v. 5 Ἴσιδος ἐν νάσῳ Κατίλιος et sine sensu v. 11 τᾶδε Φίλαι, quae correxi. — 7 cf. C. I. 4922 ἐλθόντες πρὸς τὴν μεγίστην Ἶσιν ἐμνήσθησαν τῶν οἰκείων alia multa. De Turranio praefecto Aegypti incertas Letronnii coniecturas vide apud Franzium C. I. III p. 310.

---

979. In insula Philis. C. I. 4924 b.

Κάμ[ε] τὸν εὐτέχνου φωτὸς στίχον, ὦ φίλε, βῆμα
τίμιον ἀμπαύσας ἔγμαθε καὶ χάρισαι
λιταῖς ἱστορίαις λιτὸν πόνον, οἷα πέπαιγμαι
οὐ κενά, μηνύων οὗπερ ἔφυν γενέτου·
τοῦ δὲ καλοῦ πλώσας, φησί, ξένε, χεύματα Νείλου
καιρὸν ἔχω φωνεῖν· 'χαίρετε πολλά, Φίλαι.'
νικῶμαι πέτραις τε καὶ ουρεσιν, ὦ καταράκται,
κἀγὼ ἔχω τεύχειν ἱστορικὴν σελίδα
νοστήσας καὶ ἰδὼν Νικάνορα καὶ γένος αλλο'.
ρος κατάλοιπον ἔχω· τοῦτο γάρ ἐστι τέλος.

Acrostichi lusu perspecto Κατιλίου τοῦ καὶ Νικάνορος carmen esse reperit Franz *Mus. Rh.* III 298 (1845), addiditque Haupt *Opusc.* III 490 eadem effici nomina conpositis primis quibusque cum ultimis versuum litteris. De aetate Catilii vide tit. anteced. — 1 ΚΑΜΟΤΟΝ corr. Franz. — 4 οὐ κενά Haupt; οὐδένα scripserat Franz. Loquitur epigramma idemque v. 5-9 loquentem inducit poetam, quem γενέτην suum vocat v. 4. Catilius autem *Nili, inquit, flumina pervectus Philas iam valere iubeo; valete catarractae, satis mihi rupium et montium, domum redeo omnia quae vidi commentariis perscripturus.*

---

980. In insula Philis. C. I. 4924.

. . . . *καὶ Φίλαι*
. . . . *κατὰ ψ]υχὰν χάριν*
Νείλου δ' ἐ]πε[λ]θὼν ἀμβολὰς Κατίλιος
σοφὸν λαβὼ]ν γραφεῖον εἰς μνάμαν τόδε
μναμεῖον] ἁγνὸν ἐνεκόλαψ' ἐν ἱαρῷ,
ἐμοῖς προςώ]ποις τὰς καλὰς δρακὼν Φίλας.
τὸ σεμνὸν εἴ] τωι μὴ συνέζευκται, ξένε,
μισητὸς ἀ]στ[οῖς ἐσ]τ', ἀ[νιη]ρὸς θεοῖς·
ὁ δ' εὐσεβὴς ὢν] οὐδὲ κάρφος ἐβλάβη,
. . . .
φίλος βροτοῖσι] καὶ θεοῖς τ[ιμ]ώμενος·
Ἑρμῆς δὲ τ]ό[νδε] καὶ κα[λὴ] σώζοι Κύπρις.

De Catilio poeta vide ad epigr. anteced. — 2 extr. ΑΝΑϹΚΑΙΦΙΛΑΙ — 2 ϵΧΟΝ||||||||ΓΔΥΥΧΑΝΧΑΡΙΝ κατὰ ψυχάν Wilamowitz. Catilius Philis ab insula decedens (ἀμβολαί v. 4 fortasse traiectus Nili est) deam et insulam valere iubet et ex animi sententia grates agit. — 3 ΠϵΧΘѠΝ ἐπελθών Franz. — 4 ƆΝΓΡΑΦϵΙΟΝ Franz haec una cum proximis sic refecit . . . λαβὼν γραφεῖον εἰς μνάμαν τόδε - 'Οσείριδος γράμμ' ἁγνὸν ἐκόλαψεν τάφῳ, quae non scripsit Catilius.. Forma ἱαρῷ equidem non offendor, μναμεῖον quia aliud vocabulum versus non capit videtur vocem μνάμαν argutius repetere ex v. 4. — Inde a v. 6 hanc sententiam postulat Wilamowitz *iuvat Philas visere; caveat tamen inprobus ne deam adeat; pio nihil damni timendum, immo dei ipsi adsunt ei vitamque eius servant.* Quae argutius quam verius excogitata arbitror; nihil video nisi pietatis quaedam praecepta, quibus extremum additur pro fausto reditu votum. — 6 προςώποις Franz. — 7 τὸ σῶφρον mavult Wilamowitz. — 8 \ϹΤѠΥѠΤΑ. ΤΡΟϹΘϵΟΙϹ restituit Wilamowitz. — 9 ΙΟΥΔϵ — 10 ΑΤΝѠ ϹΙΟϵ. Ƶ. ϹΧΟΤΤΥΧΑΙ sententia videtur *qui sancte vivit* (ἁγνῶς) *divina uti-*

tur sorte (. . . ἔχοι τύχαν); at neque optativus ἔχοι placet post indicativum ἐβλάβη (v. 9), nec contigit aptum invenire adiectivum nominis τύχαν. — 11 φίλος Wilamowitz, reliqua supplevit Franz. — 12 ΟΙ⁻ΚΑΙ ΚΑΙΚΑ . . . . . CѠZΟΙ καλή Franz; alterum καί videtur describentis error. Wilamowitz 'Ἑρμῆς δὲ πέμποι καὶ κτλ'.

---

981. In insula Philis. C. I. 4943. 4944 coll. Add. III p. 1232 sq.

Ἤλθομεν Αἰγύπτοιο πέρας, περικαλλέα νῆσον,
Ἴσιδος Ἰναχίης γαῖαν ἐποψόμενοι
καὶ Νείλου βαθὺ χεῦμα, ὃς Αἴγυπτον πολύολβ[ον
αἰὲν ἔτος σώζει Καίσαρος εὐτυχίαις.
χαῖρε, ἄνασσα Φιλῶν· χαίροις θ' ἅμα καὶ σύ, Σάραπι,
γαῖαν ἐναντιπέρα ναίων, Ἄβατον πολύσεμνον,
καὶ πέμψαις ἡμᾶ[ς] σώους ἐς Κρόνου ἐμπόριον.

ἄλλο.

Νῆσον ἔ[π]', Αἰγύπτ[ο]ιο πέρας, περικαλλέα, σεμνήν
Ἴσιδος, Αἰθιόπων πρόσθεν, ἀφιξάμενοι
εἴδομεν ἐν Νείλωι ποταμῶι νέας ὠκυπορούσας,
ἀξιθέους αἳ [λ]αοὺς ἤγαγον Αἰθιόπων
γαῖαν ἐς ἡμετέρην πυρηφόρον, ἀξι[θέ]ωρον,
ἣν πάντες βροτοὶ ἄ[ν]δρες ἐπὶ χθονὶ σεμν[ύ]νουσιν.

I fere saeculi. — 1 de clausula versus vide supra ad n. 817. — 2 Ἰναχίη Ἶσις Callim. *ep.* 58 Schn. — 4 explicant ἐπὶ Καίσαρος εὐτυχίαις, non recte. *Nilus quotannis* (αἰὲν ἔτος nove dictum) *superstagnans Aegyptum ad Caesaris felicitatem conservat et divitem facit*, in quibus *Caesar* significat *romanam civitatem*, cui ex Aegypto annona adportabatur. — 6 ἐναντιπέρα nove dictum. — Ἄβατον insula prope Philas sita, Osiridis, qui postea Sarapis vocabatur, sepulcro insignis. — 7 Κρόνου ἐμπόριον interpretantur *elysium* conparato Pindari versu *Olymp.* II 70 ἔτειλαν Διὸς ὁδὸν παρὰ Κρόνου τύρσιν, ἔνθα μακάρων νᾶσος κτλ'. At nec σώους (quod haud temere additum esse docet metrum corruptum) sic aptum est, neque credibile speciosam sententiam tam humili vocabulo, quale est ἐμπόριον, poetam foedaturum fuisse. Denique quoniam iter fecerunt illi homines nihil simplicius quam portum quendam cogitare, cuius nomen aut plane ignoramus aut graece ita versum est ut nomen aegyptium non iam perspiciamus. — 8 ΕΝΑΙΓΥΠΤѠΙΟ νῆσον ἐς, Αἰγύπτοιο πέρας Letronne. — 11 ΝΑΟΥϹ corr. Wilamowitz: neque enim naves plures

aediculas, sed unam cum Isidis imagine adtulisse. Quo probato ἀξίθεος non iam ita explicandum videtur, ut sit idem ac ἀξιόθεος, sed *deam ferens*, θεὰν ἄγων. De ipsa pompa exposuit Priscus Panita fr. 21 (Mueller FHG IV 100). — 12 ΑΞΙΟCωΡΟΝ corr. Niebuhr. — 13 ΑCΔΡΕC — CΕΜΝΨΝΟΥCΙΝ.

---

982. In insula Philis. C. I. 4925 coll. Add. III p. 1227.

Ἴσιδι καρποτόκῳ Κέλσος τόδε γράμ(μ)' ἀνέθηκα,
μνησθεὶς ἧς ἀλόχου καὶ τεκέων φιλίων
καὶ πάτρης γλυκερῆς Πτολεμαίδος, ἣν ἐπόλισσεν
Σωτήρ, Ἑλλήνων νιλογενὲς τέμενος.

1 ΓΡΑΜ simplici μ littera scriptum testatur apographorum consensus. — 3 Ptolemais Thebaidis urbs a Ptolemaeo Sotere condita habebat σύστημα πολιτικὸν ἐν τῷ ἑλληνικῷ τρόπῳ Strab. p. 813.

---

983. In insula Philis. C. I. Add. III 4936 b.

Νεῖλον περάσας καρποφόρον μέγαν πόρον
Δημήτριος ἥκω πρὸς μεγάλην Ἶσιν θεάν,
μνείαν ἐπ' ἀγαθῶι τῶν γονέων ποιούμενος
καὶ τῶν ἀδελφῶν καὶ φίλων μου κατ' ὄνομα.

ἔτους δευτέρου, Μεχεὶρ δεκάτῃ.

Secundum annum Letronne putat Ptolemaei Auletae dici (*Receuil* II 16), i. e. a. 79; dies mensis Februarii undevicesimus. — 1 καρποφόρου corrigunt iure fortasse, cf. tit. seq. v. 1.

---

984. In insula Philis. C. I. 4936 coll. Add. III p. 1230.

Νεῖλον περάσας καρποφόρον μέγαν πόρον
Σαραπίων Ἀριστομάχου ἥκωι πρὸς μεγάλην Εἶσιν θεὰν τὴν ἐν Φίλαις
μνείαν ἐπ' ἀγαθῶι τῶν γονέων ποιούμενος.

Epigramma ex Demetrii versibus expressum n. 983; v. 2 additis nominibus verbisque τὴν ἐν Φίλαις interpolatis corruptus.

---

985. In insula Philis. C. I. Add. III 4935 b.

Ἰο]ύνιος ἔνθα Σαβῖνος ἔχων ἱ[ππ]αί[δ]α [π]όρπαν
ἵκτο Συηναίας ἑσμὸν ἄγων στρατιᾶς,
ἔνθ]α πανο[π]τεύουσαν ἑοῖς ἐγ[άν]ωσεν ἰάκχοις
Εἶσιν [ὅλον σ]ώζ[ειν] κόσμον ἐπισταμέ[να]ν.
αὐτὰ δ' Εἶσις ἐθα]υ[μασ]άμην . . . .
. . . . ἱππεία]ς ἧκεν ἔχων ἀγέ[λ]ας.
οὗτος γὰρ κατὰ μ]ῶλον ἕεις τότε καὶ [π]άρος ἀνὴρ
. . . . κ]αὶ στέφος ἁρμόσατο.

1 ΙΤΙΓΑΙΙΛΑ . ΟΡΠΑΝ correxit Letronne *fibulam* intellegens, quae trabeam equestrem contineret; fortasse tamen πόρπης vocabulum poeta latiore significatu pro *anulo aureo* posuit. — 2 Syenae habitasse videtur cohors Aegypti finibus custodiendis destinata. — 3 ΑΠΑΝΟΕΡΤΕΥ ΟΥCΑΝ ἃ πανεορτεύουσαν Franz; ἑορτεύουσαν invenerat Letronne. Videor correxisse. — ЄΓΜ . ШCЄN corr. Letronne. — 4 ЄICΙΝΙ . . . ШZ . . ἀεὶ σώζειν vel potius καὶ σώζειν Letronne; τὰν σώζειν Franz. — ΜЄΙ . \Ν — 5 ΥΛΑΜΑΜΗΝΟΤΑΡШ . . ΥΑΙΔΑΙC ubi cum quidem ἐθαυμασάμην satis certum ducam non video quis praeter ipsam deam loquens potuerit induci. Reliqua despero. — 6 \CHKЄN — 7 \ШΛΟΝЄΙЄΙC κατὰ μῶλον ἕεις Letronne; sententia dubia.

---

986. In insula Philis. C. I. 4950 coll. Add. III p. 1235.

Βέλτερον ἢ . . . .
γῆρυν . . . . οὐδ' ἔτι [δή σοι
ὀξείως φωνεῖν ἐκ Διὸς ἐνδ[έχε]ται
ῥηιδίως, Μέ[μνων], ἐκ γαίης ἄχον ἱ[έντι.

Carmen haud dubie in Memnonis honorem scriptum miror quomodo Philas devenerit; fortasse initium est amplioris προςκυνήματος, quod a Memnone incipiens deinceps ad Isidem deam transierit; at inpeditum in hac lectionis obscuritate iudicium est. — 1 init. ЄΛΤЄΡΟΝΗЄ Pacho, eademque Bailie sed B littera ab initio addita. ΕΛΤΕΡΟΜΗΓ . . ΟΓΠ . . . ΥΛΗVΟΤΙ Caillaud, cuius extrema confirmant et Pacho, qui ΑVΛΗ, et Bailie, qui ΑΥΔΗΝΟΤΙ legit. — 2 . . +ΥΝΕΧΗCΣΧΙЄΙΟΥΣШCШΥΔVΙΟΝΔ . ΟΥΔΔΠ Caillaud, . . +ΥΝЄΧΞΞΝЄΙΝΟΥΙΟΝΛ . . ΔΠ Pacho, ΓΗΡΥΝΕΧΣΣΝΜΕΜΝΟΝCЄΔ ЄΟΥCΥΙΟΝΟΥΔЄΤΙ Bailie. — 3 CΣΣ . . . ΟΝЄ . ΝΟΑ . . ΟCΣΝ . ΛΓΤΜΙ Caill., . . . ΟΣΞφШΝЄШΝЄΝΔΙΟCΞΝΑΞΤΑΙ Pacho; recepi Bailii lectionem licet interpolationis suspicione non inmunem eiusdemque supplementum ἐνδέχεται. — 4 ΥΗΙΔΙШ . . ΜЄΙ . . . ΕΓΑΙ . ΗΣΑΥΟΝΙ . . V Caill., ΗΙΔШΜΖΝ

. . . . . . ΞΓΑΙΗCΑΥ Pacho, ΡΗΙΔΙΩCΜΕΝ . . . . . . ΕΚΓΑΙΗCΗΧΟΝ Bailie, unde supplevi. Memnonis imaginem cogita humi prolapsam: *non tibi iam facile est vocem ab Iove olim acceptam fundere.*

---

987. Thebis in Memnonis crure dextro. C. I. 4720.

Imp. Domitiano Caesare Aug(usto) Germanico c(onsule) XVII T. Petronius Secundus pr(aefectus) Aeg(ypti) audit Memnonem hora I pr(idie) idus mart(ias) et honoravit eum versibus graecis infra scriptis.

Φθέγξαο, Λατοίδα· σὸν γὰρ μέρος ὧδε κάθηται,
Μέμνων, ἀκτεῖσιν βαλλόμενος πυρίναις.

curante T. Attio Musa praef. coh. II Thebaeorum.

Anni p. Chr. n. 95 dies XIV mensis Martii. — In praescriptis GERMANIC. XIII. C. Girard, GERMANIKC. XVII Salt, GERMANICO XVII Bailie. — 1 recte explicat Wilamowitz *Phoebe locutus es*: *nam tui pars magna Memnon hic sedet, tuis radiis percussus.*

---

988. In Memnonis pede sinistro. C. I. 4727 coll. Add. III p. 1202.

Ἔκλυον αὐδάσαντος ἐγὼ 'πὺ λίθω Βάλβιλλα
φώνας τᾶς θείας Μέμνονος ἢ Φαμένωθ·
ἦνθον ὕμοι δ' ἐράται βασιλήιδι τυῖδε Σαβίνναι,
ὤρας δὲ πρώτας ἄλιος ἦχε δρόμος,
κοιράνω Ἀδριάνω πέμπτωι δεκότωι δ' ἐνιαύτωι,
φῶτ]α δ' ἔχεσκεν Ἄθυρ εἴκοσι καὶ πέσυρα·
εἰκόστωι πέμπτωι δ' ἄματι μῆνος Ἄθυρ.

Iuliae Balbillae sunt versus ad aeolicae dialecti leges quales grammatici praeceperant instituti (cf. Ahrens *de gr. ling. dial.* II 580); comes fuit Sabinae Hadrianique, qui anni 130 mense Novembri Thebas visebant. — 1 *'πύ* i. e. *ἀπύ* ut recte Franz explicat. — 2 Φαμένωφα vocat Paus. I 42, 3; Ἀμένωθ infra n. 992. — 3 Σάβιννα formatum ex Σαβίνη ut Φίλιννα ex Φιλίνη. — 4 *δρόμος* i. e. *δρόμους*. — 5 ΔΕ | ΝΙΑΥΤΩ ΙΑΔΕΧΕΣΚΕΝ omnium apographa, corr. Dorville. — 6 sqq. nescio quid Letronnio eumque qui secuntur acciderit, ut duos diversos dies significari putarent: Athyr mensis dies XXIV confectus erat, diei XXV hora prima audiverunt Memnonem.

---

989. In statua Memnonis. C. I. 4729 coll. Add. III p. 1202.

Ὅτε τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ οὐκ ἀκούσαμεν τοῦ Μέμνονος.

Χθίσδον μάν, [φίλε] Μέμνον, ὃς [οὐ φώνην ἐθέλησας,
ὡς πάλιν ἀλλοτρί[ω]ς βάξιν ἄναυ[δ]ος [ἔφυς·
. . . . γὰρ σέ[π]τα μόρφα βασιλήιδος, [αἴ ϝοι
ἐ[λ]θοίσαι [γ' α]ὔται θήιον ἄχον ἴη[ς·
μὴ καί τοι βασίλευς κοτέ[σῃ, ὅ] νυ δᾶρον [ἀπεῦσαν
τὰν σέμναν κατέχῃς κουριδίαν ἄλοχον.'
κὼ Μέμνων τρέσσαις μεγάλως μένος Ἀ[δρ]ι[άνοιο
ἐξαπίνας αὔδασ'· ἁ δ' ὀίοισ' [ἐ]χάρη.

Carmen eiusdem Balbillae est. Conpluriens videtur inperator cum uxore aut Thebas aut Memnonis certe statuam adiisse; et primo quidem nulla mora videtur Memnon audituris obtemperasse (cf. epigr. anteced.), iterum vocem exspectantibus inofficiosum se praebuit. — Emendatio magna ex parte dubia est, sed hoc intellexisse videor v. 1 - 6 ipsum Memnonem adpellari; et miratur quidem Balbilla quod iterum taceat (v. 1 sq.): nimia enim reginam audiendi cupiditate ardere. Addit minas *cave ne ipse inperator tibi succenseat, quod tam diu uxorem moreris.* — 1 MAN (sic Bailie, reliqui *μέν*) . . . . . . MEMNONOC — 2 post *ὡς πάλιν* (*ὅς πάλιν* Bailie) Salt et L'Hôte sic habent AKMOTPIOCOAΞINNAANOC . ., Bailie ΑΛΛΟΤΡΙΟCΒΑΞΙΝΑΝΑΥ . OC, unde distichon ad probabilem sententiam conposui. — 3 ΠΡΗΕΙΓΑΡCΕ ΛΤΑ Salt, ΠΡΗ ΓΑΡCΕ . . . . Α L'Hôte, ΠΡΗCΘ ΗΓΑΡCΕ . ΤΑ Bailie; verbo *πρήσθη* (*exarsit?*) diffido, num *τήρη?* *σέπτα* Bailie. Idem extrema ΛΗΙΔΟΟ . . . ΜΙ, ubi Salt MIC habet; *αἰ μή* Franz. — 4 ΕΧΘΟΙ CAIΟ . . ΥΤΑΙΘΗ . . . . ΛΥΟΝΙΗ Salt, ΕΧΘΟΙCΑΤ . . ΤΑΙΘΗΙΟΝΑΧΟΝΙΗΙ Bailie; correxit Letronne, nisi quod *ἴῃ* scripsit. — 5 ΚΟΤCC . ΝΥΔΛΡΟΝΝ ΤΟΑ Salt, ΚΟΤΕ - - - ΚΑΙΔΑΡΟΝ Bailie; *κοτέσῃ, ὅ νυ δᾶρον ὀνία - κατέχῃ* Franz, quibus mea praetuli. — 6 ΚΑΤΕΧΗC Salt, ΚΑΤΕΧΗΙ Bailie. — 7 ΜΕΝΟΙCΑΟΙΝ Salt, ΜΕΝΟ . ΙCΑC ΙΝ L'Hôte; *μεγάλως μένος ἐκ βασιλήων* praeivit Franz. — 8 ΑΔΟΤΟΙCΗΧΑΡΝ Salt, ΑΔΥCΙΟΙC . . . ΧΑΡΗ Bailie, ΑΔΥ . . ΙΟΙC . . . ΧΑΡΗ L'Hôte; correxit optime Franz, *ὀίοισα* est *ἀίουσα*.

---

990. In Memnonis crure sinistro. C. I. 4725 coll. Add. III p. 1201 sq.

Ἰουλίας Βαλβίλλης, ὅτε ἤκουσε τοῦ Μέμνονος ὁ σεβαστὸς Ἀδριανός.

Μέμνονα πυνθανόμαν Αἰγύπτιον, ἀλίω αὔγαι
αἰθόμενον, φώνην Θηβαίκω 'πὺ λίθω·

Ἀδρίανον δ' ἐςίδων, τὸν παμβασίληα πρὶν αυγας
ἀελίω χαίρην εἶπέ [Ϝ]οι ὡς δύνοτον·
Τίταν δ' οττ' ἐλάων λεύκοισι δι' αἴθερος ἵπποις
ἐ]ν σκίαι ὡράων δεύτερον ἦχε μέτρον,
ὡς χάλκοιο τύπεντος ἴη Μέμνων πάλιν αὔδαν
ὀξύτονον· χαίρων καὶ τρίτον ἆχον ἴη.
κοίρανος Ἀδρίανος χ[ήρ]αις δ' ἀσπάσσατο καὖτος
Μέμνονα. κἀ[πιθέμαν] καλλ[ιλό]γοισι πόνοις
γρόππατα σαμαίνο[ν]τά τ' ὄσ' εὔιδε κὤσσ' ἐςάκουσε·
δᾶλον παῖσι δ' ἔγε[ν]τ' ὤς [Ϝ]ε φίλ[ε]ισι θέοι.

3 poterat δὲ Ϝίδων. — 4 ΓΟΙ et 12 ΓΕ corr. Franz. — 6 ⁻Ι . . CKI AI Pococke, \ ΙΙCKIAI Salt, NCKIAI Bailie; legunt quod posui, nescio an non recte. Franz dictum putat pro ἐν ὡρολογίῳ. — 9 ΑΔΡΙΑΝΟΤ . . . ΛΙ CΔ Salt, ΑΔΡΙΑΝΟC - - AICΔ Pococke, ΑΔΡΙΑ NOCX . . . ΔICΔ Bailie, qui χάρε· δὶς δ' ἀσπάσσατο legit. At ter sonantem ter salutari oportuit; et docet illud καὖτος quid opus sit: χαίρων sonat ille, χαίρων ut par est respondet Hadrianus. Itaque puto insoliti aoristi participium latere χ[ήρ]αις, cuius mediale χηραμένην habet Leonidas Tarentinus A. P. VII 198. Idem coniecerat Wilamowitz. — 10 KANC - - - - ΛΚΛΛ - - ΜΟΥΙΙΟΥΟΙC Pococke, KANC . . ΛΛΚΑΜΙ . ЄΝΟΙCΙΤΟΝΟΙC Salt, KAII . . . . . . ΛΛΚΑΜЄΓ ΟΙCΙΠΟΝΟΙC Bailie, KAI . . . . . . ΚΑΛΛ . . . . . . ΠΟΝΟΙC L'Hôte. Verum num adsecutus sim dubito, sed falsi certe sunt qui Βαλβίλλα δ' ἄρ κάμεν οἷσι πόνοις vel similia argutabantur. — 11 CAMAINO . ΤΑ et 12 ЄΓЄΙ . ΤѠCΓЄΦΙΛ . ICI Bailie; corr. Franz.

---

991. In Memnonis crure sinistro. C. I. 4730 coll. Add. III p. 1202 sq.

Χαῖρε καὶ αὐδάσαις πρόφρων ἔμε [δέχνυσο, Μέμνον,
τὰν [μέγα δυστυχίαι σᾶι ἔπι μυρομέναν·
γλῶσσαν μέν τοι τ[μ]ᾶξ[ε . . . .
Καμβύσαις ἄθεος . . . .
δῶκέν τοι ποίναν τῶ σῶ οἰκτ[ίρματος ἠδ' ἄς
τόλμας, ἄς Ἄπιν . . . .
ἄλλ' ἔγω οὐ δοκίμωμι σέθεν τό [γε θῆον ὄλεσθαι,
ψύχαν δ' ἀθανάταν, ἄ[φθιτε], σῶ[σδες ἄι.
εὐσέβεες γὰρ ἔμοι γένεται σέ[πτας ἀπὸ ῥίσδας
Βάλβιλλός τε σόφος κἀντίοχος [προπάτωρ·
Βάλβιλλος γένετ' ἐκ μᾶτρος βασιλήιδος Ἄκ[μας,
τῶ πάτερος δὲ πάτηρ Ἀντίοχος βασίλευς·

κήνων ἐκ γενέας κἄγω λόχον αἷμα τὸ κᾶλον,
Βαλβίλλας δ' ἔμεθεν γρόπτα τε'δ' εὐσέβ[εος.

1 ΠΡΟΦΡΟΝ ϹΜϾ L'Hôte, ΠΡΟΦΡΩΝϾΜϾ Bailie, qui supplevit. — 2 supplevi ut τάν quo tenderet significarem. Vnus Pococke ΤΑΝ . . . ΛΧΟ. — 3 ΤΑΛϾΞ Salt, ΓΑΝΑΞ Bailie; τμᾶξε certum puto, quamvis audacter dictum de adempta a Cambyse voce. — 4 ΛΘϾΟϹΤΟΝΜΟΥΤΩϹ Salt, ΤΟΜΟΙ . ϹΩϹ Bailie; non expedio. De ipsa re cf. Herod. III 27. 29 et cuius verba adeo similia sunt Aelian. *h. anim.* X 28 τοῦτό τοι καὶ Ὦχος ὁ Πέρσης εἰδὼς ἀπέκτεινε μὲν τὸν Ἆπιν, ἐξεθέωσε δὲ τὸν ὄνον ἐς τὰ ἔσχατα λυπῆσαι θέλων τοὺς Αἰγυπτίους. ἔδωκε δὲ ἄρα αὐτὸς δίκας τῷ ἱερῷ βοὶ οὐ μεμπτὰς οὐδὲ ἥττονας Καμβύσου τοῦ πρώτου τὴν ἱεροσυλίαν ταύτην τετολμηκότος. — 5 ΤΩϹΩΙΟΙΚ Salt, ΤΩϹΩΟΙΚΤ Bailie, qui τῶ σῶ οἰκτίστω ὀλέθρω Franzio probavit. — 6 ΤΟΝΗΛΛϹΑΠΙΝ Salt, ΤΟΛΜΑϹΑϹ Bailie, quod quoniam participium vix est (debebat enim τολμάσαις esse) scripsi τόλμας, ἆς, nescius tamen quomodo versum explerem. Nam quae traduntur post Ἆπιν litterae ΚΑΙΤΟΝ corruptae sunt. — 7 τό γε κᾶλον ὄλεσθαι Franz; θῆον videbatur aptius. — 8 ΛΟΙΤΙΟϹϹΩΙ Salt, ΛΟ · ΙϾϹΩϹ Bailie, qui ἄθλιε, σῶσδες ἔτι scripsit; ἄφθιτε verum puto, ἄι dedit Wilamowitz. — 9 suppl. Wilamowitz; praeferenda tamen haec fortasse sententia εὐσέβεες γάρ ἔμοι γένεται (σὲ δὲ Ϝίδμεν ὀίω). Letronne σέ[ποτ' ἀσπάσδοντο. — 10 suppl. Franz. — 11 ΛΗΙΔΟϹΚΛΛΙ Salt, ΛΗΙΔΟϹΑΚΛ Bailie; Ἄκμας Letronne, non tamen bene verba interpretatus. Ego Mommseni sequor explicationem hance: *Balbilli mater Acme regiae stirpis fuit, nam avus eius (τῶ πάτερος δὲ πάτηρ) Antiochus rex erat*, sive ex Syriae sive ex Commagenes regibus is fuit. — 14 ΓΡΟΙΠΑΤΑΔϾΥΟΟΤϾ Salt, ΓΡΟΠΤΑΤΑΔϾΥϹϾΒ Bailie, qui supplevit.

---

992. In Memnonis crure sinistro. C. I. 4731 coll. Add. III p. 1203.

Ὅτε σὺν τῆι Σεβαστῆι Σαβείνηι ἐγενόμην παρὰ τῶι Μέμνονι.

Αὔως καὶ γεράρω, Μέμνον, πάι Τιθώνοιο,
Θηβάας θάσσων ἄντα Δίος πόλιος,
ἢ Ἀμένωθ, βασίλευ Αἰγύπτιε, τὼς ἐνέποισιν
ἴρηες μύθων τῶν παλάων ἴδριες.
— — — — — — — — — —

Balbillae videtur epigramma neque id integrum licet taceant auctores.

---

993. In basi statuae Memnonis. C. I. 4747. coll. Add. III p. 1204.

Ἀσκληπιοδότου ποιητοῦ τοῦ ἐπιτρόπου.

Ζώειν, εἰναλίη Θέτι, Μέμνονα καὶ μέγα φωνεῖν
μάνθανε, μητρώηι λαμπάδι θαλπόμενον
Αἰγύπτου Λιβυκῆισιν ὑπ' ὀφρύσιν, ὧν ἀποτάμνει
καλλίπυλον Θήβην Νεῖλος ἐλαυνόμενος·
τὸν δὲ μάχης ἀκόρητον Ἀχιλλέα μήτ' ἐνὶ Τρώων
φθέγγεσθαι πεδίωι μήτ' ἐνὶ Θεσσαλίηι.

Antoninorum aetate, cui tribuit Franz, videtur aliquanto antiquius elegans epigramma. Asclepiodotum poetam non novimus; fuit procurator Caesaris. Verba *ποιητοῦ τοῦ ἐπιτρόπου* in calce tituli scripta cum ipso nomine praescripto coniunxi. — 2 cf. supra n. 987 *ἀκτεῖσιν βαλλόμενος πυρίναις* scilicet Aurorae. — 4 *Νείλῳ ἐλαυνομένῳ* non habeo quae similiora conparem quam *ὄρχον* et *αὔλακα ἐλαύνειν*.

---

994. In crure dextro Memnonis. Wescher *Comptes rendus de l'acad. des inscr. etc.* 1871. VII 281.

. . . . τῷ σοφιστῇ

. . . . . .

Μέμν]ων οἶδε λαλεῖν ὅσ[α] ῥήτωρ, οἶδέ τ[ε] σιγᾶν,
εἰδὼς καὶ φωνῆς νεῦρα καὶ ἡσυχίας·
κα]ὶ γὰρ ἰδὼν Ἠῶ τὴν μητέρα, τὴν κροκόπεπλον
ἤχη]σε[ν] λιγυ[ρ]ῆς ἡδύτερον λαλίης.
τα]ῦτα Φάλερνος ἔγραψε ποιητὴς ἠδὲ σοφι[στής
ἄξ]ια καὶ Μουσῶν, ἄξια καὶ Χαρίτων.

II exeuntis saeculi vel III ineuntis. Restitui *Comment. Bonn.* p. 23. Praescripta haec sunt:

ѠΤѠϹΟΦΙϹΤΗ
ѠΝ

1 ΟϹΟΝ videtur Wescher qui descripsit C litteram legendo geminasse et Ν pro Λ legisse. — ΤΟϹΙΓΑΝ — 4 ϹΕѠΛΙΓΥΙΗϹ — 5 ϹΟΦΙΛ.

---

995. In Memnonis crure sinistro. C. I. 4721 coll. Add. III p. 1201.

Φουνεισουλανὸς ἐνθαδεὶ Χαρείσιος
στρατηγὸς Ἑρμώνθιός τε καὶ Λάτων πάτρης,
ἄγων δάμαρτα Φουλβίαν ἀν[ή]λυθεν.
σοῦ, Μέμνον, ἠχήσαντος ἕν[εκ', ἐπεὶ] μήτηρ
ἡ σὴ χυθεῖσα σὸν δέμας ἀ[μφ' Ἠὼς σ]τέφει·
θύσας τε καὶ σπείσας τε κα[ὶ κλύων σαφ]ῶς
τοῦτ' αὐτὸς ἠύτησεν εἰς σεῖο κλ[έος·
  λάλον μὲν Ἀργὼ παῖς ἐὼν ἐ[γὼ 'μάθον,
  λάλον δὲ φηγὸν τὴν Διὸς [Πελασγι]κοῦ,
  σὲ δ' αὐτὸν ὅσσοις μοῦνον ἐδρά[κη]ν [ἐμοῖς,
  ὡς αὐτὸς ἠχεῖς καὶ βοήν τιν' [ἐκχέεις.
τοῦτον δέ σοι χάραξε τὸν στίχων [χορόν,
ὅσ' εἶπες αὐτῷ, φίλτατος, τε[λῶν πάλιν.

Cf. C. I. 4722 Λούκιος Φουνεισουλανὸς Χαρείσιος στρατηγὸς Ἑρμωνθείτου καὶ Λατοπολείτου ἤκουσα Μέμνονος δίς . . . σὺν τῇ γυναικὶ Φουλβίᾳ Θὼθ $\overline{η}$, ἔτους $\overline{ζ}$ Ἀδριανοῦ τοῦ κυρίου, i. e. a. 123. — 2 ΕΡΜΩΝΘΙΣΤΕ ΛΑΤ ΩΝ Salt; dedi Bailii lectionem. — 3 ΑΙ ΘΕΝ Pococke, . . . ΤΟΕΝ Salt, . . Ν . ΛΥΘΕΝ Bailie, qui male ἐὴν ἤλυθεν; ἐλήλυθεν Franz. — 4 ΗΛ ΜΗ ΤΗΡ Pococke, ΕΝ . . . . . . ΜΗΤΗΡ Bailie, qui ἕνεκα invenit; opus enim est vocabulo unde pendeant genetivi σοῦ ἠχήσαντος. — 5 ΑΠΣ ΦΕΙ Pococke, ΑΠΟ . . . . ΤΕΦΕΙ Bailie; recepi quod Wilamowitz coniecit. — 6 ΤΕΚΑΡΤ Pococke et Salt, ΤΕΚΑΡΤΑΟ . . . . ΩΣ Bailie; scripserunt κάρτα φιλοθέως vel θεοσεβῶς, in quibus non video quid particula τε fiat. Sententia quam ipse intuli necessaria videtur propter ea quae secuntur *postquam te audivi, et ipse locutus sum.* — 7 suppl. Letronne. — 8 ἐγὼ 'μάθον Letronne, ἐγὼ κλύον Franz. — 9 extremas litteras ΚΟΥ solus Bailie, confirmans Grotefendii emendationem. — 10 ΕΔΙ omnes praeter Bailium, qui ΕΔΡΑ . . Ν, suppl. Letronne. — 11 legebatur ἐκφέρεις. — 12 ΣΤΙΧΩΝ Bailie, ΣΤΙΧΟ reliqui; ὄχλον ego, χορόν pulcre sed vereor ne ultra poetae ingenium Wilamowitz. — 13 ΤΕΔ Bailie, reliqui solum Τ habent; τελῶν certum puto, πάλιν addidit Wilamowitz; conicerem χάριν, nisi sic probabilius esset ὧν εἶπες αὐτῷ scripturum fuisse poetam. Ceterum cf. v. 6 sq.

---

996. In Memnonis crure dextro. C. I. 4723 coll. Add. III p. 1201.

Κέλερ στρατηγὸς ἐνθαδεὶ παρῆν,
Μέμνονος οὐχ ὅπως ἀκούσεται·
ἐν κόνει γὰρ αὐτῇ τῇ τῶν χωμάτων

παρῆν θεωρὸς καὶ προσκυνήσων [ἅμα·
Μέμνων ἐπιγνοὺς οὐδὲν ἐξεφθένξατο,
Κέλερ δὲ ἀπήει ἐφ' ἃ πάλιν παρῆν.
μέσας διαστήσας ἡμέρας δύο
ἤκουσεν ἐλθὼν τοῦ θεοῦ τὸν ἦχον.

ἔτους ζ̅ Ἀδριανοῦ Καίσαρος τοῦ κυρίου, Ἐπίφ ζ̅, ὥρας β̅.

Annus est 122, dies mensis Iulii primus. — 3 ΧΩΜΑΤΩΝ L'Hôte et Pococke, ΧΩΜΙΤΩΝ Salt, ΚΩΜΙΤΩΝ Bailie; *κωμητῶν* primitus dederat Franz, postea *χωμάτων* cum Letronnio. Idem explicat *Receuil* II 346 *du milieu des χώματα de la plaine devaient s'élever des tourbillons de poussière, le 1er juillet, au moment où l'inondation du fleuve ne faisait que commencer*. Hos monticulos adscenderat ut videret Memnonem venerareturque, non ut audiret; biduo post auditum ivit (v. 8). — 4 Salt ΠΡΟΣΚΥΝΗΣ''ΛΑΝ, Bailie ΣΩΝΑΙΑΝ, bene correxit Franz. — 6 voluit fere haec Κέλερ δ' ἀπήει ἐφ' ἃ πάλαι παρῆν πάλιν.

---

997. In Memnonis crure sinistro. C. I. 4735 coll. Add. III p. 1203.

Μάρκιος Ἑρμογένης ἔκλυον μέγα φωνήσαντος
Μέμνονος ἀντέλ[λουσαν ἰδ]όντος [μητέρα σεμνήν.

Eiusdem est titulus latinus apud Letronnium *Receuil* II 373: *Q. Marcius Hermogenes praef. classis Aug. IV exaudit Memnonem hora I nonis Martiis Serviano III et Varo coss.*, i. e. a. 134 mensis Martii die VII. — Saltii apographum sic habet:

ΣΑΝΤΟΣΜΕΜΝΟΝΟΣΑΝΤΣ\
ΔΑΣ . . . ΑΟΝΤΟΣ

nec differt L'Hôte, nisi quod ΑΝΤΕ habet v. 1. Pococke extremum versiculum sic tradidit: ΛΔΟΜΑΟΝΤΟΣ. Ferri igitur non possunt quae Franz posuit ἀντέ[λλουσαν ἑὴν γενέτειραν ἰδ]όντος.

---

998. In basi Memnonis. C. I. 4738 coll. Add. III p. 1203.

Θῆκέ σε φωνήεντα θεὰ ῥοδοδάκτυλος Ἠώς,
σὴ μήτειρ, κλυτὲ Μέμνον, ἐελδομένῳ μοι ἀκοῦσαι
σῆς φωνῆς· λυκάβαντι περικλυτοῦ Ἀντωνείνου
δ[ω]δεκάτῳ κα[ὶ] μηνὶ Παχὼν τρισκαίδεκ' ἔχοντι

ἤμα]τα δίς, δαῖμον, τεῦ ἐςέκλυον αὐδήσαντος
ἠελίου λίμ]νης περικαλλέα ῥεῖθρα λιπόντος,
οὕνεκε]ν ἀντολίης βασιλῆά σε θῆκε Κρονείων·
θῆκε δὲ νῦ]ν πέτρον, φωνὴν δ' ἀπὸ πέτρου [ἵεσθαι.
ταῦτα δ'] ἔ[γραψε Γέ]μελλος ἀμοιβαδὶς ἐνθά[δ' ἀνελθ]ών
σ[ύν τε φ]ίλῃ ἀλόχῳ Ῥουφίλλῃ καὶ τεκέεσσι.
εὐτυχῶ[ς.
Ῥ]ουφίλλῃ [κα]ὶ Λονγείν[ῃ.

Annum ipse indicavit v. 4, ubi si recte Bailie tradidit Δ. ΔΕΚΑΤѠ, est a. 150, mensis Maii dies VIII. — Formulas homericas notavit Letronne Od. μ 438 αὐδήεντα δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη (v. 1), Il. I 407 ἐελδομένῳ δέ μοι ἦλθεν-ὄψ (v. 2), Il. Π 76 οὐδέπω Ἀτρείδεω ὀπὸς ἔκλυον αὐδήσαντος (v. 5), Od. γ 1 ἠέλιος δ' ἀνόρουσε λιπὼν περικαλλέα λίμνην (v. 6). — 5 et 6 suppl. Letronne. — 7 Ζεὺς πάλαι ἀντολίης Letronne, τὸν πάλαι Franz. Vsus sum littera Ν, quam Bailie ceteris apographis addidit. — 8 sententiam perspexit Letronne scribens ἀλλὰ σὺ νῦν πετροῖ. Bailie νῦν δὲ τύχες, sed Ν litteram testatur Salt; quae ipse posui satis placent. — 7 extr. ЄΙΗ Salt, Є . . Bailie; ἧκας Franz. — 9 . . . . . ЄΤC . . . ЄΜЄ ΛΛΟC Salt, ΤΟ - - - - - - - ЄΜЄΛΛΟC Bailie, qui θῆκε τὸ γράμμα Γέμελλος scripsit. Recepi Letronnii supplementum, qui etiam ἀνελθών reposuit. — 10 CΗ - - - - ΙΛΗ Bailie; iam antea recte supplerat Letronne. — Subscripta Salt sic tradit ΦΙΛΛΗ . . . . ΙΔΟΝΓЄΙΝΙΑ, Bailie ΟΥΦΙΛΛΗ - - - ΙΛΟΝΓЄΙΝΙ. Videntur filiarum nomina (v. 10).

---

999. In Memnonis crure sinistro. C. I. 4761 coll. Add. III p. 1205.

Τίς] νύ σε τοιά[δ' ἔρεξ]ε, φ[ίλον τέκος, Οὐρανιώνων
μαψιδίως [ὡσεί] τι [κ]α[κὸν ῥέζοντα ἐνωπῇ;
ἔτ(ους) [ιβ'] Ἀντ[ωνείνου τοῦ κυρίου
Καίσαρος [μηνὸς . . . .
εὐτυχ[ῶς.
Μάρ[κος] Γέμελλ[ος] ἑκατοντ[άρχης.

Duo sunt apographa Pocockii et L'Hôte, quorum prius quamvis pravum alteri inservit confirmando:

L'Hôte:	Pococke:
NYCЄTOIA ЄΦ	ΠCNYCЄTOIA
MAΨIΔIWC TINAAΓЄ	MΛΨIΔIΦWΠNA
ЄΞ ANTO	ЄΞCΛΛITOIMIC
KAICAPOCC ЄCAKΓI	KA . . PΓWCOIOCAP
ЄYTYXO	CYTYX
MAPIWΓЄMЄΛΛ ЄKATONT . .	MAPIWTWCΛΛCOЄK.

Homerica inesse persensit Letronne, qui subscripta fere restituit; ipsos versus Il. E 373 sq. adgnovit Franz, qui infra μηνὸς Φαρμουθί scripsit. Annus ex superiore titulo repetendus.

1000. In statua Memnonis. C. I. 4749 coll. Add. III p. 1204.

Τούτοις τοῖς ἐλέγοις Πετρωνιανός σε γεραίρω,
αὐθήεντι θεῶι μουσικὰ δῶρα διδούς,
πατρόθεν οὔνομ' ἔχων Α[ὐρ]ή[λι]ος, Ἰταλὸς ἀνήρ·
ἀλλὰ σύ μοι ζώειν δηρόν, ἄναξ, χάρισαι.
πολλοὶ ἀ[ν]αστείχουσι δαήμεναι, [εἰ] δ' ἔτι Μέμνων
τοῦ λοιποῦ γῆρυν σώματος ἐντὸς ἔχει·
αὐτὰρ ὅ γε στέ[ρ]νων κεφαλῆς τε ἄτερ ἥμενος αὐδᾶι,
ὕβριν Καμβύσεω μητέρι μεμφόμενος·
εὖτ' ἂν δ' ἠέλιος φαέθων ἀκτεῖνας ἀνίσχηι,
ἦμαρ σημαίνει τοῖς παρεοῦσι βροτοῖς.

II saeculi. — 2 cf. supra n. 815, 4 ψυχικὰ δῶρα διδούς. — 3 ΛCTHNOC Salt, ΛCΓPHNAC interpolavit Bailie; Ἀσπρήνας enim licet crediderit Franz non est nomen gentile. Αὐρήλιος invenit Hecker *Comment. de Anthol.* (1852) p. 63. — 5 AMA et HPЄTI corr. Hecker. — 7 CTЄINWN corr. Cobet apud Heckerum.

1001. In Memnonis crure sinistro summo. C. I. 4739 coll. Add. III p. 1203.

Τρεβούλλης.

Τῆς ἱερᾶς ἀκούουσα φωνῆς Μέμνονος
ἐπόθουν σε, μῆτερ, καί [σε] ἀκούειν εὔχόμην.

De aetate cf. titulum proxime sequentem. — 2 ἐπόθουν σε, μῆτερ

idem est quod crebro legitur ἐμνήσθην τῆς μητρός. Itaque inepte interpretati sunt apographa legentes καὶ ἐξακούειν εὐχόμην. Pococke enim ΚΑΙϹΣΑΒΟΥЄΝ, auctores descriptionis Thebar. in *Descr. Aegypt. antiq.* I 111 ΚΑΙϹΑΡΟϹЄΝЄΥѠΧЄΙΝ. *Velim*, enim inquit Trebulla, *ut tu quoque, mater, audias.*

1002. In Memnonis crure sinistro imo. C. I. 4740 coll. Add. p. 1203.

Καικιλία Τρεβοῦλλα δεύτερον ἀκούσασα Μέμνονος.

Αὐδῆς τὸ πρόσθεν μοῦνον ἐξακούσαντας
νῦν ὡς συνήθεις καὶ φίλους ἠσπάζετο
Μέμνων ὁ παῖς Ἠοῦς τε καὶ Τιθωνοῖο·
αἴσθησιν ἄρα τῷ λίθῳ καὶ φθέγγματα
ἡ φύσις ἔδωκε δημιουργὸς τῶν ὅλων;

Trebulla cum priorem breviorem titulum (n. 1001) summo cruris loco, alterum longiorem imo inscripserit, sequitur ut media spatia putemus occupata iam fuisse titulis, qui cum omnes Hadrianeae sint aetatis rectissime Letronne (*Rec.* II 38) Trebullae carmina Hadriano recentiora esse conlegit.

1003. In Memnonis crure sinistro imo. C. I. 4741 coll. Add. III p. 1204.

Καικιλία Τρεβοῦλλα
ἔγραψα ἀκούσασα τοῦδε Μέμνονος.
ἔθραυσε Καμβύσης με τόνδε τὸν λίθον
βασιλέος ἑῴου εἰκόνα ἐκμεμαγμένον·
φωνὴ δ' ὀδυ[ρτ]ὸς ἦν πάλαι μοι Μέμνονος,
τὰ πάθη γοῶσα, ἣν ἀφεῖλε Καμβύσης.
αναρθρα δὴ νῦν καὶ ἀσαφῆ τὰ φθέγγματα
ὀλοφύρομαι, τῆς πρόσθε λείψανον τύχης.

4 ΟΔΥΜΟϹ, solus Bailie ΟΔΥΡΜΟϹ; corr. Franz. — 5 ΤΑΠΑΘΗΓΟΟϹΑΗΝ Pococke, ΔЄΟϹϹΑΗΝ auct. descr. Theb., ΓΟѠϹΑΛΗΝ Bailie; γοῶσα· δήν κτλ'. Letronne, ἣν recte Franz. Fortasse si fides est Bailio habenda in lapide post γοῶσα interpunctum fuit. Videntur tunc credidisse, Memnonem antequam a Cambyse fractus esset etiam clarius locutum esse.

[illegible]

[illegible]

[illegible] In Memnonis crure sinistro. [illegible]

[illegible]

[illegible] In Memnonis crure sinistro. [illegible]

[illegible]

[illegible] In Memnonis crure sinistro. [illegible] Metius [illegible]

[illegible]

[illegible] In Memnonis crure sinistro. [illegible]

[illegible]

1 cf. epigr. anteced. v. 1, quem versum non satis apte in suum usum convertit Catulus.

1009. In statua Memnonis. C. I. 4748 coll. Add. III p. 1204.

Ὢ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθ[αλμοῖσι]ν ὁ[ρῶμαι.
ἦ μάλα τις θεὸς ἔνδον, οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
ἤυσεν φωνῆι, κατὰ δ' ἔσχεθε λαὸν ἅπαντα·
οὐ γάρ πως ἂν θνητὸς ἀνὴρ τάδε μηχανόῳτο.

Ἀρείου Ὁμηρικοῦ ποιητοῦ ἐκ Μουσείου ἀκούσαντος.

Versus sunt homerici Il. N 99 (v. 1), Od. τ (40 v. 2), Od. ω 530 (v. 3), Od. π 196 (v. 4). Est igitur titulus ex Homerocentonum genere, quales indicavit Letronne A. P. IX 381 et 382 coll. Iacobsii adnot. *Anth. gr.* vol. XII 182, quos numeros velim legas a Franzio corruptos. — Arius (ΑΡΓΕΙΟΥ Hamilton) τῶν ἐν Μουσείῳ σιτουμένων ἀτελῶν fuit, cf. Letronne *Recueil* II 347 sq.

1010. In Memnonis statua. C. I. 4754 coll. Add. III p. 1205.

Ὑπὲρ τύχης τοῦ] κυρίου Διονυσίας
τὸ προςκύνημα· πολλάκις δ' ἀκούσεται.

1 suppl. Bailie, et simile quid certe fuit.

1011. In Memnonis statua. C. I. 4755 coll. Add. III p. 1205.

Βαλβεινιανὸς ἔναρχος ἐθαύμασεν ἀρχιδικαστής.

De vocabulo ἔναρχος v. Franzii adn. ad Add. *l. s. s.*

1012. In Memnonis crure dextro. C. I. Add. III 4761 b.

Εἰ φθέγγῃ [τι, λάλ]ησ[ον . . . .,
εἰ δὲ μόνον [σει]γᾷ[ς . . . .
ἀ[λλὰ θέ]λων ἐπακο[ῦσαι nomen viri *ἐνθάδ' ἵκανον,*
μή μοι τὴν σειγὴν . . . .
εὖ, Μέμνων, ἐλάλησας . . . .
πάντοτε καὶ [π]αί[δ]ων ἠελ[ιο . . . . . .

1 ΠΜ ΗϹ εἰ φθέγγῃ τι λαλήσας Letronne. — 2 ΙΕΓΑΩϹ γεγαώς Franz. — 3 ΑΙΝΛΛΟϹΛΩΝ corr. Franz. — 4 ϹΕΙΓΗΝΕΝΕ — 6 ΤΑΙΛΩΝ πασάων Letronne. — Disticha videntur fuisse huius fere argumenti: *si quae loquendi tibi est facultas, loquere; sin vero tacere tantum didicisti, quid huc veni? ut audirem te veni; ne silentium mihi obvertas.* Tertio denique disticho, quod videtur aliquanto post additum, voto potitus laudat deum: *bene sonuisti; ego vero solem conspicatus qui te facundum facit usque uxoris et liberorum recolam memoriam,* ut ludam ἐγὼ δὲ μνήσομ' ὁμεύνου πάντοτε καὶ παίδων ἥλιον προςιδών.

1013. In Memnonis crure sinistro. C. I. 4746 coll. Add. III p. 1204.

Οὐκ ἀκάρηνος [ἔφυ τὸν ἀεὶ χρόνον, ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
Μέμνων ἡμερί[οισιν ἅμ' ἀ]ντολῇ [ἠ]ελίοιο
θεσπίζων μερό[π]ε[σσι]ν [ἐπερχομέν]ο[ις] προςαυ[τεῖ·
ἐκ πάσης [γὰ]ρ [γῆς ἐ]λθεῖν [ἐπί ἑ σπεύδ]οντ[ε]ς
οἱ μὲν ἐπ[ήρανα δεχν]ύμενο[ι μάλα] θαυμάζοντες
οἴχ[ο]νται [πάλιν ἐς] πάτρα[ν φθόγγοιο] τυχόντ[ε]ς,
— — — — — — — — — — — — — —

Sententiam secutus qualem Franz significavit verba aliter constitui; certi fere nihil dare potui. — 1 ΗΝΟϹϹ Salt, ΗΝΟϹ - - - ΙΙΕΟϹΙΟΙΝΟ Pococke, cuius ceteroqui tam corruptum est apographum, ut nihil inde discas. Cum Saltio, si leviora excipias, plane consentit L'Hôte. — 2 ΗΜΕΡΙΙΙΛ . . . . ΝΤΟΛΗΧΕΛΙΟΙΟ — 3 ΜΕΡΟΕΩΝϹ . . . . ΟΧΙΓΡΟϹΑΥϹΙΙ μερόπεσσιν Letronne et Franz, ἐπερχομένοις Franz, qui extremo loco προςάυσεν posuit. — 4 ΠΡΙ . . . . ΛΘΕΙΝΙ . . . . ΟΝΤΟϹ — 5 ΕΠΙ . . . . . Υ ΜΕΝΟϹ . . . . . . ΝΘΑΥΜ κτλ'. — 6 ΟΙΧΩΝΤΑΙΓ . . . . ΓΑΤΡΑ . . . . . . ΤΙΧΟΝΤΟϹ suppl. Franz, nisi quod χρησμοῖο scripsit pro φθόγγοιο. — Mutilum carmen esse docent οἱ μέν verba v. 5.

1014. In Memnonis crure sinistro. C. I. Add. III 4761 d.

Ὦ παῖ, χαῖρε πρό[φ]ρων, [λαλέοις δέ τι χ]άρμ[α nomen
. . . . *θεῶ]ν εἵνεκα, ταῖς μέλομαι.*
— — — — — — — — — — — —

L'Hôte haec ita tradidit:

ΩΠΑΙΧΑΙΡΕΠΡΟ ΡΩΝ
ΑΡΜ
ΕΙΕΡ ΝΕΙΝΕΚΑΤΑΙϹΜΕΛΟΜΑΙ
ϹΡΟΙϹΑ
Ν ΚΡΕΤΟϹ

Balbillae esse epigramma coniecit Letronne, et sane mulier loqui videtur dearum quarundam sacerdos, quarum in gratiam postulat ut sonum edat Memnon. — A sinistra alter fuit titulus quattuordecim fere eisque brevioribus versibus perscriptus, quem metricum fuisse docent verba ἰδών (v. 4) et ἄμβροτος (v. 12).

1015. Memphi in ungue Androsphingis. C. I. 4700 coll. Add. p. 1187.

Σὸν δέμας ἔκπαγλον τεῦξαν θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
φεισάμενοι χώρης πυρὶ δαμαζομένης,
ἐς μέσον εὐθύναντες ἀρουραίοιο τραπέζης,
νήσου πετραίης ψαμμὸν ἀπωσάμενοι.
γείτονα πυραμίδων τοίην θέσαν εἰσοράασθαι,
οὐ τὴν Οἰδιπόδαο βροτοκτόνον, ὡς ἐπὶ Θήβαις,
τῇ δὲ θεᾷ Λητοῖ πρόσπολον ἁγνοτάτην,
τὴν] ἐπιτηροῦσαν πεποθημένον ἐσθλὸν Ὄσειριν,
γαίης Αἰγύπτοιο σεβάσμιον ἡγητῆρα,
ἔξοχον] οὐρανί[ω]ν, μεγα[λή]το[ρα . . . .
εἴκελον Ἡφαίστῳ . . . .
εἰς ὅταν ὠκε[αν]ο . . . .
ἐς γαῖαν . . . .
Ἀρριανός.

2 ΠΥΡΙΔΑΜΑΖΟΜΕΝΣ quod qui legunt *πυρίδα μαζομένης* (Letronne) vel *πυρίδ' ἀμαζομένης* (Franz) ne ipsi quidem sciunt quomodo explicent. Cui parcitur terrae, ea aliquid vel passa esse vel pati dici debet, unde etsi metrico vitio diffidas tamen *πυρὶ δαμαζομένης* verum putaverim *terrae caloribus subactae*. Et sane apta erat ad calores arcendos sphingis imago muris undique circumdata; cf. ad C. I. 4701. — 3 *ἀρούραιος τράπεζα* (de adiectivi genere cf. ad *hymn. Isid.* infra n. 1029.) est campus arenosus, *νῆσον πετραίην planum quadratum, in quo positus est Androsphinx*, recte explicat Franz. — 7 adtulit Letronne Steph. Byz. s. v. Λητοῦς *πόλις, μοῖρα* Μέμφεως, *καθ' ἣν αἱ πυραμίδες καὶ* Λητοῦς *ἱερόν*. Hinc nomus, in quo pyramides erant, Letopolites vocabatur. — 8 ΤΙΥΕ ΠΙΤΗΡΟΥΣΑΝ corr. Franz. Non quaesiverunt interpretes, qualem deam sibi finxerit Arrianus poeta sphingem, quae res quamvis in infinita numinum Aegyptiorum confusione lubrica sit, tamen hoc loco dubium non est quin sphinx Isidis personam induerit; cf. Plut. *Is. et Osir.* c. 52 *εἰσὶ γὰρ οἱ τὸν Ὄσιριν ἄντικρυς ἥλιον εἶναι καὶ ὀνομάζεσθαι Σείριον ὑφ' Ἑλλήνων λέγοντες . . . τὴν δ' Ἶσιν οὐχ ἑτέραν τῆς Σελήνης ἀποφαίνον-*

τες, καὶ τῶν ἀγαλμάτων αὐτῆς τὰ μὲν κερασφόρα τοῦ μηνοειδοῦς γεγονέναι μιμήματα, τοῖς δὲ μελανοστόλοις ἐμφαίνεσθαι τὰς κρύψεις καὶ τοὺς περισκιασμούς, ἐν οἷς διώκει ποθοῦσα τὸν ἥλιον. Opperiri igitur dicitur Isis, donec sol mane exoriatur, cf. ad. v. 12. — 10 ΟΥΡΑΝΙΟΝΜΕΓΑΝ Clarac; post ΜΕΓΑΝ apographum in *Quarterly Review* 1819 p. 411 editum haec addit ΙΤΟΜΙΝΙΙΙΙ . . . . ., idemque v. 11 post ΗΦΑΙCΤѠΙ haec Ι . . . . . Ι . . ΤΟΙΙΝΙΟΙV et v. 12 idem habet . . CICOTANOKЄMOKCI . MOIΛΛINOI MIVI, ubi Clarac ЄICOTANѠI, denique v. 13 . . ΓΑΙΑΝΙCΗΥΡѠ . ΟΛΙ . . . . ΝΙΙΙ - -, ubi Clarac CCΓΑΙΑΝΦ. — 10 ante οὐράνιον fortasse non debebat quidquam addi, nec ipse ille accusativus mutandus erat; μεγαλήτορα tamen certum videtur. — 11 Hephaesti apud Memphitas templum notum, cf. Herod. II 112. — 12 videtur solis iter describi; ἐπιτηρεῖ illa, εἰς ὅταν ab oceani extremis oris redeat sol sive Osiris; nam ὠκεανός vocabulum non puto dubium esse. Cf. Diod. I 27 in hymnis apud Nysaeos cippo inscriptis εἰμὶ δὲ Ὄσιρις ὁ βασιλεύς, ὁ στρατεύσας ἐπὶ πᾶσαν χώραν . . . μέχρι τῶν τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ πηγῶν καὶ πάλιν ἐπὶ τἄλλα μέρη ἕως ὠκεανοῦ.

1016. Memphi apud Androsphingem. C. I. Add. III 4700 b.

Ἧδε κυρεῖ πάντ[ω]ν σφί[γ]ξις καὶ θεῖον ὅραμα·
σ]ῶμα [γ]ὰρ [εἰ] νοέεις [σὺ σο]φ[ῶ]ς ὅπερ ἔπλετο τῇδε,
φάσματος [ἐξ] ἱεροῖο νοήσεις κόσμον ἅπαντα,
ἱερὸν [ὡ]ς ἐφύπερ[θ]ε πρόσωπον ἔχει τὸ θ[ε]ό[πν]ουν,
γυ[ῖ]α δὲ καὶ δέμας οἷα λέων, βασιλεὺς ὅ γε θηρῶν.
δ]εινὸν [μ]ὲν τὸ θέαμα, [ἀτ]ρεκὲς δ' εἴ τις γε νο[ή]σει,
ὄψι]ν [ἔ]χει . . . .
. . . . ἐκ τῆς θειότητος
ἐσθλῆς· αὐτὰρ [ἔγ]ω[γ]ε [Σ]α[ρ]απίων ἐχάραξα.

III fere saeculi. — 1 ΠΑΝΤΟCΝCΦΙ . ΞΙC πάντων σφίγξ, ἡ καὶ Letronne, πάντως ἡ σφὶγξ καί Franz. Mihi lusisse videtur poeta *omnium est et tortrix et spectaculum divinum.* — 2 ΚѠΜΑΙΑΡΚΡΝΟЄЄΙCѠΦΟCCΟΠЄΡ σῶμα γὰρ εἰ νοέεις ὕψος θ' ὅπερ Franz; at altitudo et corpus vix bene inter se coniunguntur. — 3 ΗΦΑCΜΑΤΟCΑЄΙЄΡΟΙΟ φάσματος εὐέργοιο Letronne, in quibus noli offendi adiectivo εὔεργος, Franz πλάσματος εὐώποιο. — 4 CΟCЄΦΥΠЄΡΚ . Є et ΘCΟΤΙΙΟΥΝ corr. Letronne. — 5 ΓΥΡΑ — 6 ЄΙΝΟΝ ΚЄΝΤΟΘЄΛΜΑΝΡЄΚЄC corr. Franz. — 7 ΤΝCΧЄΙΤЄΙΗΟΤΟЄΤΙѠΝΛΜΟΝΗCΛCΙΟΝ ΔЄ ὄψιν ἔχει recte videtur Franz scripsisse, reliqua eius supplementa inepta; coniecceram olim ὄψιν ἔχει [σ]τέ[ρν]ο[ι]ο ἐπω[μαδ]όν. — 8 ΚЄΙΚЄΤC ΑΝΤΘΛЄΙΑΙΟΜЄΔCCΙΓCЄΚΤΗC videbar olim παντολέτιν simileve eiusdem ge-

neris vocabulum legere, coll. supra. n. 1015, 6. — 9 CTWIEEACAΠIWN ἔγωγε Letronne, Σαραπίων Franz.

1017. Thebis in Rhamsis IX syringe. C. I. Add. III 4807 h.

Θηβαίας [σ]ύριγγας ἐγὼ καὶ Μέμνονα σεμνὸν
θα]ύμα[σα τ]ῆς τέχνης Οὐράνιος κυνικός.

Litterae valde recentes; Vranium cynicum non novi, neque alium ullum Demonacte recentiorem, qui mortuus est a. 150. — 2 ε ΥΜΑ ΗC suppl. Franz.

1018. Thebis in syringe. C. I. Add. III 4791 b.

Πάσας μὲν σύριγγας ἐθαύμασεν Ἡράκλειος,
ἀλλὰ λέγει πάντων Μέμνονα θειότατον.

1019. Thebis in syringe. C. I. 4792 coll. Add. III p. 1210.

Θαύματα συρίγγων ὀρόων μέγ' ἐθαύμ[α]σα Βησ[ᾶς,
τὴν δὲ μάλιστ' ὀρόων ἐθαύμασα Μέμνονος ἐσθλή[ν.
Ἡ]ρακλίδης.

Besas saltatoris Aegyptii nomen Anth. Pal. *app.* 30, 3. Besas homo indoctus Memnonem inter syringas numerat. — Ἡρακλίδην subscriptum recte fortasse Letronne ad hunc titulum pertinere negavit.

1020. Thebis in syringe. C. I. 4816 coll. Add. III p. 1214.

Τατιανὸς ἡγεμὼν Θηβαίδος ἱστορήσα[ς] ἐθαύμασεν
τὸ] θαῦ[μα ξ]υνὸν τῶν σοφῶν Αἰγυπ[τί]ων.

Tatianus praeses Thebaidis ante a. 367, cf. supra n. 919. — 2 ΥΙΘΑΥΛ ξΥΝΟΝ — ΑΙΓΥΠWΝ Αἰγυπτίων corr. Letronne. Initio versus (nam senarium esse persuasum habeo) Franz ἐνταῦθα τὸ εὐσύνετον, Letronne τὸ μνημόσυνον. Intellego *miraculum omnibus adeuntibus commune.*

1021. Apud Antinoen. C. I. Add. III n. 4705 i.

Ἔνθ' ἀναβὰς ἐ[χ]ά[ρα]ξε Κατυλλῖνος ἐν προ[θύρ]οισ[ιν,
τέχνην θαυμάζων τῶν ἱερῶν λαοτόμων.

1 ΕΛΛ . . ΞΕ corr. Letronne. — ΠΡΟCιιιΟΙC προθυραίοις vel προπυλαίοις Letronne. Praetuli quod Franz proposuit ut vulgarius. — 2 poterat λαοτόμων ἱερῶν, uti observavit Franz. Vrbi vicina sunt sepulcra montibus incisa.

1022. Talmi in vico Nubiae, inter columnas pronai. C. I. 5041.

Σαν[έ]νως γράφει ὁ υἱὸς Ψενο[σίριος·
σέβου τὸ θεῖον, θῦε πᾶσι τοῖς θεοῖς,
ἐ]φ' ἕκαστον [ἱε]ρὸν [ἐ]πιπορεύου προςκυνῶν,
ἡγ[ο]ῦ μά[λισ]τα τοὺς πα[τ]ρῴους καὶ [σέβου
Ἶσιν, Σά[ρ]απιν, τ[οὺς μεγ]ί[σ]τους τῶν [θεῶν,
σω]τῆρας [ἀγα]θ[ούς, εὐμε]νεῖς εὐεργέτα[ς.

1 CΑΝCΝWC — 3 ΘΦΕΚΑCΤΟΝΤ . C | ΡΟΝΘΠΙ — 5 CΑCΑΠΙΝΤC . . . | ΤΙ . ΤΟ ΥCΤWΝ — 6 ΤΗΡΑCΔΤ/ΘC . . . | ΝΕΙC restituit omnia Niebuhr, nisi quod v. 6 τηρήσατε θεούς, εὐμενεῖς εὐεργέτας posuit, correcta haec a Franzio. Dubium nihil fere est praeter nomen v. 1 (quem versum non certum videtur senarium esse; scripsisset enim τόδ' υἱός) et σέβου v. 4, ubi adiectivum potius velut φίλους fuisse puto; nam σέβου si posueris vix poteris quin μάλιστα iteres. — Consimilia Maecenatis sunt praecepta ad Augustum ap. Cass. Dion. LII 36 τὸ μὲν θεῖον πάντη πάντως αὐτός τε σέβου κατὰ τὰ πάτρια καὶ τοὺς ἄλλους τιμᾶν ἀνάγκαζε, τοὺς δὲ δὴ ξενίζοντάς τε περὶ αὐτὸ καὶ μίσει καὶ κόλαζε κτλ'., nisi quod ex parte obloquitur Maecenati Sanenos de peregrinis sacris minus severe iudicans.

1023. Talmi in templo dei Manduli. C. I. 5039.

Χρυσοχέλ[υ] Π[αι]άν, Μανδοῦλι, Ἀθηνᾶς ἀγάπημ[α . . . .
Λατοῦς γόν[ε], χρη[σ]μ[ῳδ]έ, λυρόκτ[υ]π', [ἰ]ή[ι]ε Ἄπολλ[ο]ν,
ὁ τὴν μελανόστολον βασίλισ[σαν] Εἶ[σιν . . . . . .
ἰςαθρήσας δ' ἐγὼ ἐν θ[υ]σί[αι]ς ἱκάνω προςκυνή[σ]ας σ[ε,
τὸν προκαθη[γέτην] Μανδο[ῦ]λι καὶ πρό[φ]ρον[ως ἐθυσάμην·
τὴν σὴν [μ]αντοσύνην τίς δ' ἂ[ν] κομίσαι[τ]' ἐπινεύσαντ[ος;

Ἵ]λα[θ]ί [μ]οι, Μανδοῦλι, Διὸς τέκο[ς] ἠδ' [ἔ]π[ί]ν[ε]υσον·
σῶζέ με καὶ κ[εδν]ὴν ἄλοχον κ[α]ὶ παῖδας ἀρίστ[ου]ς
. . . . σ]ῶ[ζ]ε πάντοτε καὶ [σφᾶ]ς κ[αὶ] δμ[ῶ]ας πατ[ρί]δ' ἱκέσ[θαι
νόσφιν ἄτερ [ν]ο[ύ]σου καὶ [ἄ]τερ χαλεποῖ[ο πό]νοιο,

λαμπρ[ὸς ἐπιπν]ε[ί]ων καὶ δ[ε]ξιὸς ἱστ[ία] ἱκ[άν]ων

— — — — — — — — — — — — —

Carmen inperite factum tam male aut inscriptum aut descriptum est, ut vel post optimam Niebuhrii operam plurima sint incerta. — 1 ΧΕΛΕ — ΑΓΑΠΗΜΙΕΙΛΑΝΕΠΙΣΕΜΟΛ. εἶ λίαν ἐπίσημος Niebuhr, cuius nisi contrarium notabitur omnia sunt supplementa. — 2 ΓΟΝΗΧΡΗΝΜΟΛΕΛΥΡΟ ΚΤΟΠΗΤ . . ΙΕΛΠΟΛΛΩΝ — 3 ΒΑΣΙΛΙΣΗΣΕΙΛΙΕΙ . . . Α . . . . supplendum amandi verbum. — 4 ΕΝΘΑΣΙΗΣΙΚΑΝΩΣ ἔνθα εἴης ἱκανῶς προςεκύνησα θεόν Niebuhr. — 5 ΘΗ Π/. ΧΜΑΝΔΟΤΛΙΚΑΙΠΡΟΟΡΟΝ . . . . . προκαθηγέτην Franz, προκαθήγημα Niebuhr; προφρόνως ἐθυσάμην ego. — 6 ΛΛΚΟΜΙΣΑΙΣΠΙΝΕΥΣΑ ΝΤΩ — Inde a v. 7 hexametri secuntur, probi duo, ceteri ut videntur vitiosi. — 7 ΤΛΑΠΙLΟΙ — ΤΕΚΟΗΛΙΠΝ . ΥΣΟΝ — 8 ΚΗ . . . ΗΝ — ΚΩΙ — ΑΡΙΣΤΙΣ — 9 ΚΑ⸌ΙΣΖΩΣΕ σῶζε scripsi. — ΕΤ\Σ ἔτας Niebuhr. — ΚΝΔΜΟΛΣΠΑΤΗΔΙΣΚΕΣ ΟΝ — 10 ΜΟΣΟΥ — ΧΛΛΕΠΟΙΝΟΙΩ versus fere Hesiodi est *opp.* 91. — 11 ΛΑΜ ΠΡΣ . . . . ΤΦΕ . ΩΝ — ΔΙΞΙΟΣΙΣΤΔΙΚ . . . . ΩΝ λαμπρὸν πνεῦμα φέρων Franz; extrema Niebuhr καὶ δεξιὸς Ἴσιδι καρπῶν. Scripsi quae sententia flagitabat. — Secuntur tres versus plane inextricabiles; v. 12 legunt vocabulum μαντο[σύ]νας, v. 14 traditur . ΛΟΡΕΝΛΙΣΕΧ . ΣΟΝΣΧΥΝΑΣΥΧΑΣ . . ., fortasse legendum [καὶ] λίτομαί σε, χρυσοχέλυ, τὰς ψυχάς [μοι διασώζειν.

1024. El Gabaouat in vico oasis Thebarum. C. I. 4958.

a. *Ἀμμώνιον [θεὸ]ν Χρ[ι]στῷ με[μ]ελημένο[ς] εἶ[δ]ον·*
ἵλαθει, Χρ[ισ]τὲ πάτερ, χρύσεον γένος ἀν[θ]υποφήνας
b. *ἀ]ν[θρώ]πο[ις . . . .*

Duo sunt fragmenta, quae dubites num sint inter se coniungenda. — 1 ΑΜΜΩΝΙΟΝΕΝΧΡΗΣΤΩΜΕΗΕΛΗΜΕΝΟΝΕΙΛΟΝ finxi hominem christianum (nam christianum titulum esse frustra negat Franz) Ammonis aliquod templum adeuntem, ubi tamquam inprobi sibi conscius facinoris Christo supplicat. Χριστῷ μεμελημένος Greg. Naz. A. P. VIII 147. — 2 ΧΡΠΕΤΕ — sub finem ΑΝ : Α / ΥΠΟΦΗΝΑΣ quae correxit Franz. — 3 ΔΝΟΚΠΟΩΛΠΩΠΡΣΝΕΛΣ fortasse ἀνθρώπων πτωχῇ γενεᾷ.

VI. HYMNI.

1025. Teni in oppido. C. I. 2342.

Χαῖρέ μοι, ὦ Δ]ήλου μεδέων, φαεσίμ[βρ]οτε [Τ]ε[ιτ]άν,
ἄντροις ὀ]μφαίοισι Κλάρου Βράγχου τε ἱ[ε]ρο[ῖσιν
τιόμ]εν', ὡρομέδων, μουσηγέτα, χρυσοέθ[ειρε,
Δελφῶν], ὦνα, πε[τρ]ῶν, πάτερ ἄφθ[ιτ]ε, δεῦ[ρ'] ἐ[πάρηξον
εὐχομ]ένοις μερό[π]εσσ[ι]ν τεῆς Τήνου ν[αέταισιν,
καὶ κλύ]ε θειοπρόποιο φίλου μακά[ρ]ων [τε βροτῶν τε,
χει]ρ[ῶ]ν [δ]υσ[με]νέ[ω]ν τε τεὸν βρέτα[ς] εἴ[ρυσαι αὐτός
. . . .
πη]κ[τί]δα δ' οὐρανίων ἑτάρην θαλίης τ[ε χορῶν τε
— — — — — — — — — — — — —

II vel III saeculi. — 1 ΦΑCCΙΜΜΟΤΕΙΕΤΙΑΝ corr. Boeckh. Ab initio *Φοῖβε ἄναξ* Wilamowitz. — 2 *νύμφαίοισι* Boeckh. Scripsi *ἄντροις ὀμφαίοισι* Nonnum secutus (IX 283) *ὀμφαίῃ παρὰ πέτρῃ* i. e. *Delphis*. — ΤΕΙ ΡΟΝΤΟ requiritur locale quoddam vocabulum; *ἱεροῖσι* cedet vero. — 3 *χρυσοέθειρε* Boeckh. — 4 ΩΝΑΠΕΕΙΩΝΠΑΤΕΡΑΦΘΠΕΔΕΥΙΕΙC *ἄφθιτε* Boeckh; similes sunt hymnorum orphicorum clausulae. — 5 ΜΕΡΟΤΕCCΝΤΕΗC *μερόπεσσι* Boeckh, idemque *ναέταισιν* supplevit; traditur ΝΛ. — 6 ΜΑΚΑΙΩΝ corr. Boeckh; extrema certa sunt. — 7 ΡΟΝΛΥCΛΙΝΕΟΝ — ΒΡΕΤΑΙΕΙ *βρέτας* Boeckh. — 8 ΑCΑΙΟ . . . . ΕΝΗΓΙΕΡΕΙCΥΠ . . ΝΑΝ videtur *ἱερεῖς* vel *πανηγυρέες* legendum. — 9 ΚΠΔΑ corr. et suppl. Buecheler. Non videtur talis cogitari Apollo, qualem invocat Orphicus poeta *hymn*. 34, 14 *σὺ δὲ πάντα πόλον κιθάρῃ πολυκρέκτῳ ἁρμόζεις κτλ'.*

***1026.** Romae. C. I. 5973 c.

Νουσολύτα, κλυτόμητι, φερέσ[βιε, δέσποτα Παιάν,
σὴ δύναμις κακόεργον ἀνακρο[ύει τ' ἐπιπομπὴν
ἀνθρώπων, τρομέει τε πάλιν [Δέσποινά τ' ἐπαινὴ
Ἅδης τ' εὐρυθέμιλος, ὅταν ζωαλ[κέα χεῖρα
ἀντανύσῃς, βιοδῶτα, φερεσσιπό[νοις μερόπεσσιν.
νῦν οὖν πάντα δόμον γενέτα[ς τε καὶ ἀγλαὰ τέκνα
σῶζε, μάκαρ Παιάν, ἀκεσώδυν[ε, δῶτορ ἐάων.
Πατρωίνου.

Patroinum (C. I. 6649) cur carmen fecisse negaverit Bergk (*Poet. lyr.* II 574) obscurum est; falso vero, ut nunc scimus, idem integros hos versus ex Sophoclis Paeane petitos esse coniecit. — 1 suppl. Welcker (*Syll.* 135) ex *hymn. orph.* 67, 1. — 2, 3, 4 suppl. Wilamowitz. — 3 sq. cf. *h. orph.* 68, 6 *μοῦνός τε στυγέει σ' Ἀίδης ψυχοφθόρος αἰεί.* — 4 ΖΩΑΛΙ// aperta lapidis lectio; Nonn. XXXV 75 *δεῖξον ἐμοὶ βοτάνην ζωαρκέα.* — 5 *φερεσσιπόνοισι βροτοῖσιν* Franz, cui praetuli quod suavius ad aures accideret. — 6 *γενέταν τε καὶ ἀγλαὰ τέκνα* Franz, patrem intellegens Patronum, quem extremo versus septimi loco male posuit; *γενέτας* Bergk idemque supplevit v. 7.

***1027.** Athenis translatus cippus in museum Cassellanum. C. I. 511 ex Gesneri editione et Add. I p. 913 ex meliore Voelkelii apographo. Praeter meum deinde apographum ectypo utor a Pindero benigne mihi conmisso.

Ἀγαθῇ τύχῃ.

a. *Ἔγραιω, Παιήων Ἀσκληπιέ, κοίρανε λαῶν,*
Λητοίδου σεμνῆς τε Κορωνίδος ἠπιόφρων παῖ,
ὕπνον ἀπὸ βλεφάρων σκεδάσας εὐχῶν ἐπάκουε
σῶν μερόπων, οἳ πολλὰ γεγηθότες ἱλάσκονται
σὸν σθένος, ἠπιόφρων Ἀσκληπιέ, πρῶτον Ὑγείαν·
ἔγραιω καὶ τεὸν ὕμνον, ἰήιε, καίκλυτι· χαῖρε.

b. *Ὑγεῖα, βροτοῖσι πρεσβίστα μακάρων, μετὰ σοῦ νέιν τὸ λει-*
πόμενον
βίου· σὺ δέ μοι πρόφρων ξυγειην·
εἰ] δ' αὖθις ἢ πλούτου χάρι[ς] ἢ τεκέων

εἰ] δ' αὖϑις εὐδαίμονος ἀνϑρώπο[ι]ς βασιληΐδος ἀρχᾶς,
η π ι ο φ ρ ο ν
ζυγίης Ἀφροδίτας ε λ κ ε σ ι ϑηρεύομεν·
εἰ δέ] τις ἄλλα ϑεόϑεν ἀνϑρώποισι τέρψι[ς] ἢ πόνων α κ ο α
[π]έ[φ]ανται,
μετὰ [σ]ῖ[ο], μάκαιρ' Ὑγεία,
τέϑαλε κ[αὶ λά]μπει χαρίτων [φ]άος.
σέϑεν δὲ [χ]ωρὶς οὔτις εὐδαίμων ἔφυ.

c. *ν ε ω ϑ α λ ο ς αφϑιτον, ... Τελεσφό-*
ρε, σὰς ἀρετὰς . . . . πάνσοφε
λυσιπόνοι[ς . . . . ενε δε̃-
μον . . . . α ϑά
νατον λαϑικ[η]δ[έα . . . .
. . . . . . πάγ]γλωσσα γένη
μερόπων ἀνεγείρατε ἐκ (κ)αμάτων
βαρυαλγέα νοῦσον ἀπωσαμένω·
Παιὰν δὲ γέγηϑεν ἀκειρεκόμης
νέον ἔρνος ἔχων σε, Τελεσφόρε, τὸν
περὶ κῆρ ἔσ[τη],
καὶ πολλάκι σεμνὰ ϑεοῦ Καμάτου
βροτὸν ἐς φ . . . ., σὺ δὲ ϑν αὐτὸς ἄγων
μετὰ σοῦ βαρὺ . . . .
Ἴδη χαῖρέ μοι, ὦ ἰώμενος, ὦ πολύ[τει]με,
π[α]ῖ[ζε, Τελ]εσφόρε, παῖζ', ἰ[ή], σύ γε γηϑοσύ[νοισι
σοῖς] περὶ φαιδρὰ πρόσωπα γέλωτα χέις ἱερ[εῦσιν.
ὑμναίομέν σε, μάκαρ, φαεσίνβροτε, [δ]ῶ[τ]ορ ἐάω[ν],
Παιᾶνος ἵδρυμα, Τελεσφόρε κλεινέ, δ[ιοικῶ]ν.
καί σε Ἐπιδαύριοι μὲν ἀλεξιχόροισιν ἀοιδαῖς
γηϑόσυνοι μέλπουσιν, ἄναξ, Ἀκέσιν καλέοντες,
οὕ[ν]ε[κ]' ἄ[κ]ος ϑν[η]τοῖσι φέρεις (σ)τυγερῶν ὀδυνάων·
Κεκροπίδ[αι δ'] ᾄδουσι Τελεσφόρον, ἕξοτε γ[έ]η
νοῦσον ἀπωσάμενος πυροφ[ϑ]όρον ἐς τέλος αὐτοῖ[ς]
εὐτοκ[ί]ην ταχέως ἀσσκ[ηϑ]έα, δαῖμον, ἔϑηκας·
οὐ μὰν [το]ῦδε χάριν σε, Τελεσφόρε, ᾄδομεν οἶον,
ἀλλ' ὅτι κ[αὶ] Παιᾶνος ἀκειρεκόμου ϑεραπείαις
ζωοφόρον [σ' ἔ]ϑ[ρεψεν], ἰὼ μάκαρ, αὐτὸς ὁ Βάκχος.

Exeunte saeculo II vel ineunte III titulum insculptum esse vidit Boeckh, quo quidem tempore sacra Telesphori ad placandam pestilentiam Athenas translata essent. Cuius rei satis memorabile atque certum ut videtur testimonium suggessit mihi Neubauer ex duobus titulis atticis (*Philist.* III 549 et *Ephem.* 3204) eodem illo tempore scriptis, quibus ephebi more suo publicas res imitati Τελεσφορον Ἀσκληπιοῦ, νέον θεόν sodalicii sui principem receptum referunt. Accedit his hermae mutili fragmentum ineditum, cuius verba

ΓΙΕΙΑΚΑΙΚΛ//ΤΩΙ | . ΕΛΕΣΦΟΡΩΙ

bene interpretatus Neubauer . . . . Ὑγείᾳ καὶ κλυτῷ Τελεσφόρῳ ad eandem rem certo iudicio vidit pertinere.

Exordium simile Podagri verbis baculum adloquentis in Luciani *Tragodopod.* 58 sqq. ἔγειρε, τλῆμον, γυῖα δεμνίων ἄπο . . . σκέδασον δ' ἀπ' ὄσσων νύχιον ἀέρος βάθος, quo eodem ex libello Bergk (*Poet. lyr.* II 575) indicavit v. 193 conparandum cum hymni v. 4 κλύε σῶν ἱερῶν μερόπων ἐνοπάς. Quibus verbis simul recte Boeckh coniecisse evincitur, titulum non de publico consilio, sed *a sacerdotibus indoctioribus et plebeiis asseclis* positum esse; nam σῶν μερόπων ut apud Lucianum Podagrae sacris initiatos, sic in titulo Aesculapii sacerdotes significat. Tertium denique eiusdem libelli Lucianei locum adferam ad v. 31. — 5 πρῶτον σθένος est Ὑγίεια, cuius hymnus primum tenet locum. Qui sive Licymnii est sive Ariphronis (cf. Bergk *Poet. lyr.* III 1249) integer ab Athenaeo XV 702 a sic traditus est:

Ὑγίεια, πρεσβίστα μακάρων, μετὰ σεῦ ναίοιμι τὸ λειπόμενον
βιοτᾶς, σὺ δέ μοι πρόφρων σύνοικος εἴης·
εἰ γάρ τις ἢ πλούτου χάρις ἢ τεκέων
ἢ τᾶς ἰσοδαίμονος ἀνθρώποις βασιληίδος ἀρχᾶς ἢ πόθων,
οὓς κρυφίοις Ἀφροδίτας ἄρκυσιν θηρεύομεν,
ἢ εἴ τις ἄλλα θεόθεν ἀνθρώποισι τέρψις ἢ πόνων ἀμπνοὰ πέφανται,
μετὰ σεῖο, μάκαιρ' Ὑγίεια,
τέθαλε πάντα καὶ λάμπει Χαρίτων ἔαρ·
σέθεν δὲ χωρὶς οὔτις εὐδαίμων ἔφυ.

Exordium praeterea, si testem titulo fere aequalem requiras, Lucianus servavit (*pro lapsu in salut.* c. 6), non discrepans ille ab Athenaeo. Discrepat vero vel maxime lapis, cuius rei cum in sententiae gratiam nihil fere si unum exceperis mutatum sit aliae causae circumspiciendae sunt. Nam ut mittam menda orthographica et leviter errata ἀνθρώπους (v. 10), χάριν (v. 9), τέρψιν (v. 12), quaeque deterioris fortasse exempli lectiones fuerunt, velut σοῦ pro σεῦ (v. 7), βίου pro βιοτᾶς (v. 8), ξυνείης (de quo statim dicam) pro ξύνοικος εἴης (v. 8), denique interpolatum

βροτοῖσι (v. 7), graviora sunt reliqua, inde opinor explicanda, quod aut lapidarius aut is qui lapidario carmen insculpendum tradidit exemplo parum vel curiose vel perspicue et litteris quidem maiusculis scripto usus est. Nam ut ΝΕΙΝ (ναίειν) ex ΝΑΙΟΙΜΙ corruptum videtur (de quo tamen facile patiar si quis aliter iudicarit), ita apertum est ΞΥΓΕΙΗΝ a lapidario de Ὑγεία cogitante pro ΞΥΝΕΙΗϹ lectum esse, et similiter ΗΠΙΟ ΦΡΟΝ pro ΗΠΟΘΩΝ, ΕΛΚΕϹΙ pro ΑΡΚΥϹΙ (si quidem verum hoc est), ΑΚΟΑ pro ΑΜΠΝΟΑ, ΤΕΘΑΝΤΑΙ pro ΠΕΦΑΝΤΑΙ, ΟΛΟϹ pro ΕΑΡ. Accedunt alia ubi quae difficilia erant lectu facili manu emendari posse illi visa sunt; sic enim ortum puto duplex illud ΗΔΑΥΘΙϹ (v. 9 et 10). Nam quae ante oculos habebat ΕΙΓΑΡΤΙϹΗ, in his Γ et Ρ litterae evanidae, Η pro ΕΙ scriptum fuit, θ et τ dentales quid differrent inter se nesciebat homo plebeius. Scripsit igitur ΗΔΑΥΘΙϹ. Deinde cum proximo versu legeret ΗΤΑϹΙϹΟΔΑ ΙΜΟΝΟϹ, non adgnovit vocabulum ἰσοδαίμων, substituit εὐδαίμων, reliquas litteras ΑϹΙϹ cum modo felici coniectura ΑΥΘΙϹ sibi reparavisse videretur, nihil aliud significare putabat quam idem illud ΑΥΘΙϹ, quo facto proclive erat ex versus antecedentis similitudine ΗΔ scribere pro ΗΤ. Omisit denique lapicida ΟΥϹ post ΗΠΟΘΩΝ (vel ΗΠΙΟΦΡΟΝ), proximum vero ζυγίης pro κρυφίοις non lapicidae tribuendum sed sacerdotulis intempestive pudicis. — Voelkelii lectionem raro sane ex meo apographo correxi; addo v. 12 in lapide esse ΙΙΔϹ, i. e. ἢ vel εἰ δέ, et ΑΚΟΑΤΕΘΑΝ | ΤΑΙ, v. 13 ΘΙΑ sed Α littera incerta.

Qui spatio intermisso secuntur anapaesti hos primus adgnovit Hermann *Opusc.* V 170 sqq.; in dimetros discribere usque ad v. 20 non ausus lapidis imaginem exhibui singulis punctis singulas quae perierunt litteras significans. — 16 initium certum est; turbavit lapicida nescio quid. — ΑΦΘΙΤΟΝ legit Chr. Baier amicus, qui mecum lapidem examinavit; sex interiectis litteris videbar mihi ΦΡΩΝ vel ΦΡΟΝ//Υ adgnoscere. — 20 ΛΑΕΙΚΙΙΔ legi. — 21 πάγγλωσσα Hermann. — 22 ignoravit ille dualem ἀνεγείρατον formam, quam et metrum et sententia flagitant. — 26 ΕϹΙΙ — 28 ϹΥΔΕ | ΘΝ certum. — 29 ΘΕΟΥ, sed Θ postea deletum. Dein ΒΑΡΥΑΝ . . . ΙΗ//ΤΟΙ legi, sed non nimis certa extrema sunt. Lapidarii errores non adsequor.

Hexametrorum pars maxima facile leguntur; inpeditiores sunt primi tres. — 30 ΠΟΛΥ . . . ΜΕ lapis; suppl. Baier. — 31 Π//Ι | ϹΕϹΦΟΡΕΠΑΙΖΙΕ ϹΥΓΕΓΗΘΟϹΥ. . . . ΠΕΡΙ graviter haec turbata a lapidario. Hermann παῖζε, Τελεσφόρε, παῖζε, ἐπεὶ σύ γε γηθοσύνοισι σοῖς περί κτλ'., quae fere recepi. Cf. Lucian. *Tragodopod.* 134 sqq. χαίροις μακάρων πολὺ πρᾳοτάτη καὶ σοῖς προπόλοις ἵλαος ἔλθοις ὄμματι φαιδρῷ, δοίης δὲ πόνοις λύσιν ὠκεῖαν. — 32 ΥΕΙϹ Voelkel, ΧΕΙϹ lapis; ἱερεῦσιν Boeckh. — 33 ΤΩΔΟΡΕΑΩΠΑΙ — 34 ΔΩ . . . . Ν Voelkel, ego ω non vidi. Perspexit Hermann verbo

opus esse, e quo penderet Παιᾶνος ἵδρυμα et scripsit Παιᾶνός θ' ἵδρυμα-διοίκει. — 35 ἀλεξιμόροισιν Hermann; traditum vereor ne verum sit. — 36 'Ακέσιν i. e. 'Ακέσιον Telesphori apud Epidaurios nomen, Paus. II 11, 7. — 37 ΟΥΔΕΤΑΧΟϹ corr. Hermann. — 38 ΚΕΚΡΟΠΙΔΑΔϹΥϹΙ corr. Baier. — ΕΞΟΤΕΓϹΗ litterae Γ et Η plane certae, media quae interposita est rotunda fuit; scripsi γέῃ i. e. γαίῃ. — 39 ΠΥΡΟΦΟΡΟΝ corr. Hermann. — 40 ΑΥΤΟΙΕΥΤΟΚ . ΙΝΤΑΧΕΩϹΑϹϹΚ//ΗΔΕΑ legi ex lapide et ex ectypo; post Κ lapis laesus litteram non tulit. ἀσκηθέα dubitanter scripsi homerici versus memor ἀσκηθέες καὶ ἄνουσοι. — 41 ΟΥΜΑΝ// //ΥΔΕ. — 42 χἀν Παιᾶνος Boeckh. — 43 ΖΩΟΦΟΡΟΝϹΕΘ .... quid opus esset vidit Hermann, qui σε ἔθηκεν scripsit; praetuli σ' ἔθρεψεν. Rem ipsam videmur ignorare.

1028. Andri. Ross *Inscr. inedit.* II 96. Rossii apographum passim correxit novaque tituli fragmenta adstruxit Welcker *Kleine Schriften* III 271 sqq.

columna prima.

Αἰγύπτου βασίλεια λινόστολε, [τ]ᾶι γονοέσσας
αὔλακος ἀρχαία μέλεται πολύπυρος ἀγυιά,
σειστροφόρος Βούβαστος, ἀμαλλοτόκοισι τε Μέμφις
γαθομένα πεδίοισιν, ὅπαι στάλαν ἀσάλευτον
εἶσε φιλοθρέσκων ἱερὸς νόμος ἐκ βασιλήων,
σᾶμα τεᾶς, δέσποινα, μοναρχείας, ἱκέταισιν
λαοῖς ἀπύοισαν· Ἐγὼ χρυσόθρονος Εἶσις,
ῥωμαλέα σκάπτροισιν, ὅσαν πυριλαμπέος ἀκτείς
ἀελίω σελάγευσκε βολαῖς φορβάμονα γαῖαν.
δειφαλέω δ' Ἑρμᾶνος ἀπόκρυφα σύνβολα δέλτων
εὑρομένα γραφίδεσσι κατέξυσα, ταῖσι χάραξα
φρικαλέον μύσταις ἱερὸν λόγον, ὅσσα τε δᾶμος
ἀτραπὸν ἐς κοινὰν κατεθήκατο, πάντα βαθείας
ἐκ φρενὸς ὑφάνασα διακριδόν· ἅδε τυράννων
πρέσβα, Κρόνω θυγάτηρ, Εἶσις, δάμαρ εὐρυμ[έδοντος
ἔμμι πολυζάλωτος Ὀσείριδος, ὧ ποτ' ὀ[παδός
τὰν αὐτὰν ἀνέλυσα γενέθλιον [ὀργάδα νηδύν,
βριθομένα σοβαροῖς ἑλινότροπος [ἐν πλοκάμοισιν,
αἰπυνόω βασιλῆος ὃν ὥ[ρα]νὸς ἐ[π]ρέσ[βευσεν,
θεσμοθέτις μερόπων, [τ]ὼς οὐκ ὀλέσει νόος ἀνδρῶν
οὐδ' ἀπαμαυρώσει πο[λιὸς χρόνος, οὐδέ ποτέ σφιν
ἐμπετάσει λά[θαν . . . .
ἀστροφόροι . . . .

ϑῆλύ τε γάρ . . . .
ἐξέκαμον . . . .
Εἶσις ἐγὼ πολύβουλος . . . .
καὶ χϑόνα μυδαλέαν . . . .
ἐς κρίσιν ὠ[ρ]ανίοισι κα . . . .
ἀτραπιτὸν πλαγκτ[ῆρ . . . .
λοξοπόρου σελάγεσ . . . . α καὶ πυροέντων
ἀέλιον πώλων ἁγήτορα φαίνο[π]α κύκλων
ἐς πόλον εἰϑύνεσκον, [ἵ]ν εὐκόσμοισι πορείαις
ἄξονες ἰλίγγοισι περικτυπέοντι διαύλω[ι
νύκτα διακρίνωσιν ἀπ' ἤματος· ἅδε ϑαλάσσας
πρᾶτον ἐν ἀνϑρώποισι περάσιμον ἤνεσα μόχϑον,
ἅδε δικασπολίαι ῥώμαν πόρον, ἅδε γενέϑλας
ἀρχὰν ἀνδρὶ γυναῖκα συνάγαγον, εὖ τε, σε[λάν]ας
ἐς δεκάταν ἁψεῖδα, τεϑαλότος ἄρτιον ἔργου
φέγγος, ἐπ' ἀρτίγονον βρέφος ἄγαγον, ἅδε γονήων
ἁζομένως τιμὰν ἔτι νηπιάχως ὑπὸ μαζῶι
κωρισμοῖς ἐδίδαξα μελίφροσι· φοιτάδι δ' ὀργᾶι
μᾶνιν ἐρεισαμένα μυκάμονος ἄχρις ἐπ' εὐνάς
Ἀίδος ἠπείλησα, μελαμφα[έω]ν τε βερέϑρων
ἀστόργοις φυλακὰν βαρυπάμοσιν. ἔμμι δ' ἀρούρας
πυρνοτόκω μεδέοισα, δαιξάνδ[ρ]ων ἀπὸ [χ]ειρῶν
ἐχϑομένα βρώμαν, ἃν φωλάδες ἔστυ[γ]ον ἄρκτοι,
τὰν λύκος ὠρυκτάς, λιμῷ τεϑοωμένος ἀλκάν . . . .

columnae secunda tertiaque fere interierunt.

columna quarta.

ἀελίω βασιλῆον ὁμᾶι συν . . . .
καί με καλεῦσι πάρεδρον· ἐλα . . . . . .
συνφέρομ' ἀκτείνεσσι κατω . . . .
ὅσσα δ' ἐμὸς γνώμων νόος εἴσιδ[ε, χειρὶ κρατούσαι
ἐς πέρας ἰϑύνω· τὰ δ' ὑπείροχ[α] πάν[τα . . . .
κῦρος ὑποκλάζοισ', ὑπάταν βασιληίδα τε[ιμάν
πτήσσονϑ' ἁμετέραν· δεσμῶν δ' ἀέκουσαν ἀν[άγκαν
ἀνλύω· πλωτὰ δὲ φιλεύδιος Ἀμφιτρίτα
νησοὶ μελαμπρώροισιν ὑπαὶ παχνώδεος αὐχμῶ,
ἁνίκα μειδάμων, ἱλαρὰν ἐρύϑοισα παρειάν,
ἀμπετάσω Τηϑὺν γλαυκώλενον· ἐν δ' [ἀ]περ[ά]τοις
βένϑεσιν ἀστιβέα πλαγκτὰν ὁδόν, εὖτέ με ϑυμος

κορθύσηι, κλονέω· παντᾶι δὲ μελανθέι ῥοίζωι
σπερχόμενος βαρὺ πόντος ἐνὶ σπήλυγξι βαθείαις
μυκᾶτ' ἐξ ἀδύτων. πράτα δ' ἐνὶ σέλματι δούρων
κολπωτὰν ὀθόναισι θοὰν τρόπιν ἰθύνεσκον,
οἶδμα καθιππεύοισα, δαμαζομένας δὲ θαλάσσας
ὠκυπόροις ἐλάταις ἑλικὰν ἔστασε χορείαν
Δωρίδος εὐλοχία· περιπάλλετο δ' ἐν φρεσὶ θάμβος
εἰρεσίαν ἀδάητον ἔτ' ὄθμασι παπταινοίσαις.
Ἶσις ἐγὼ πολέμω κρυερὸν νέφος ἕρκεσι μόχθων
ἀμφέβαλον κληίζοισι πολυκτέανον βασιλείαν
θεσμοφόρον. νάσως δὲ βαθυνομένας ἀπὸ ῥιζᾶν
ἐς φάος ἐκ βυθίας ποτανάγαγον ἰλύος αὐτά,
ὤρεα καὶ πε[δίω]ν σπορίμαν βάσιν, ὀργάδα τ' ἄκραις
στηρικταῖ[ς ζείδω]ρον ὑπερτείνοισα, βοαύλοις
μαλοκόμοι[ς τε . . . .]αν· ἐπ' ἀφριόεντι δὲ Νηρεύς
πλά[ζ]ετ' [ὕδει, τεύ]χων περιμάρμαρον ἄνθεσιν ἄχνας
φλο[ῖσβ]ο[ν ἐριβ]ρεμέθοντα, [π]οτὶ [κρ]οκά[λ]αισιν ἀράσσω[ν
χοιράδας. ἀμφὶ λό]φως δὲ κατ' ὀφρύος ἑρσάεσσαν,
κεκλιμέναν φέρ]βω ποτὶ ματέρα, πε[ρ]κάζοισαν
βότρυν χαρμοδ]ότειραν· ὑπερ[φι]άλοις δὲ κεραυνῶ
ἀστράπτοισα β]ολαῖς στιβαρὰν [θ]νατο[ῖ]σ[ιν] ἀπειλάν

— — — — — — — — — — — — —

desunt octo versus.

Isiaci huius hymni (nam Isidis epitaphium esse nescio an nemini persuaserit Welcker p. 277) et metrica ars et indoles poetica ad Nonni eiusque similium exempla proxime accedit. Quod cum et Sauppe (*Hymnus in Isim* Turici 1842 p. 10 sqq.) et Bergk (*Diar. antiq. litt.* 1843 p. 36 sqq.) intellexissent rationibusque probassent satis certis, Nonno nón antiquiorem esse hymnum Sauppe evicisse sibi videtur; cautius Bergk illo tempore sacris Graecorum Aegyptiorumque ubique abolitis vix quemquam publico loco lapidem illum positurum fuisse iudicat. Cui tamen iudicio nimium tribuens errat, cum saeculo III potius exeunte quam IV ineunte factum carmen statuat. Nam neque severae illae numerorum verborumque leges quod sciamus iam tum vigebant, neque omnino poetarum ferax fuit illud saeculum, neque denique litterarum genus scripturaeve ratio, qua nusquam fere errans lapidarii manus usa est, tertio convenit saeculo. Iota enim non solum dativis additum vides raroque fortasse eorum qui descripserunt culpa omissum, sed etiam coniunctivis velut *κορθύσηι* (v. 60) atque adeo adverbiis *ὅπαι* (v. 4) et *πάνται* (v. 60) et for-

tasse ὁμᾶι (v. 48). Mutae tamen huius litterae usus vergente iam saeculo secundo intermortuus est, ut ne in publicis quidem titulis post Severi fere tempora eius deprehendas vestigia, revixit autem quod saepius monui quarto insequentique saeculo, quippe cuius aetatis quo longius abesset ingenium ab antiqua dicendi sentiendique integritate, eo magis nugis quibusdam et pusillis rebus antiquitatis speciem adrogare soleret. Constantii Constantisque iras in Graecorum sacra graviter quidem saeviisse accepimus, sed illorum studium quantum reliqui fecerit Theodosii docent rescripta acerrimi novorum sacrorum vindicis. Mihi quarto saeculo medio non antiquior videtur hymnus esse in Isidis honorem ab Andriis lapidi mandatus. Aegyptium poetam fuisse coniecit Bergk neque hoc inprobabiliter, etsi quos memorat illius provinciae poetas Cyrum Coluthum Pamprepium Christodorum Tryphiodorum, omnes hi novae cuiusdam recentiorisque aetatis sunt; apte tamen Eunapii adtulit locum (*vit. Proaeres.* p. 92) τὸ δὲ ἔθνος (Aegyptiorum) ἐπὶ ποιητικῇ μὲν σφόδρα μαίνεται, ὁ δὲ σπουδαῖος Ἑρμῆς αὐτῶν ἀποκεχώρηκεν. Idem antiquissimum lapidi inscriptorum hymnorum exemplum monstravit Paus. IX 16, 1 ἀπέπεμψε δὲ ὁ Πίνδαρος καὶ Λιβύης ἐς Ἀμμωνίους τῷ Ἄμμωνι ὕμνον· οὗτος καὶ εἰς ἐμὲ ἦν ὁ ὕμνος ἐν τριγώνῳ στήλῃ παρὰ τὸν βωμὸν ὃν Πτολεμαῖος ὁ Λάγου τῷ Ἄμμωνι ἀνέθηκε. Feliciter autem factum est ut ex Diodori loco (I 27), quo et Bergk et Sauppe usi sunt, alterius Isiaci hymni notitiam acciperemus, a cuius exemplo prope abest Andriorum poeta. Ille enim οὐκ ἀγνοῶ δέ, inquit, διότι τινὲς τῶν συγγραφέων ἀποφαίνονται τοὺς τάφους τῶν θεῶν τούτων ὑπάρχειν ἐν Νύσῃ τῆς Ἀραβίας . . . εἶναι δὲ καὶ στήλην ἑκατέρου τῶν θεῶν ἐπιγεγραμμένην τοῖς ἱεροῖς γράμμασιν. ἐπὶ μὲν οὖν τῆς Ἴσιδος ἐπιγεγράφθαι· ἐγὼ Ἶσίς εἰμι ἡ βασίλισσα πάσης χώρας, ἡ παιδευθεῖσα ὑπὸ Ἑρμοῦ, καὶ ὅσα ἐγὼ ἐνομοθέτησα, οὐδεὶς αὐτὰ δύναται λῦσαι. ἐγώ εἰμι ἡ τοῦ νεωτάτου Κρόνου θεοῦ θυγάτηρ πρεσβυτάτη, ἐγώ εἰμι γυνὴ καὶ ἀδελφὴ Ὀσίριδος βασιλέως, ἐγώ εἰμι ἡ πρώτη καρπὸν ἀνθρώποις εὑροῦσα, ἐγώ εἰμι μήτηρ Ὥρου τοῦ βασιλέως, ἐγώ εἰμι ἡ ἐν τῷ ἄστρῳ τῷ κυνὶ ἐπιτέλλουσα, ἐμοὶ Βούβαστος ἡ πόλις ᾠκοδομήθη. χαῖρε, χαῖρε Αἴγυπτε, ἡ θρέψασά με. Ἐπὶ δὲ τοῦ Ὀσίριδος κτλ'. — Ceterum Isidem Andri cultam probat et titulus C. I. 2348 et nomen Ἰσίδωρος in tit. Andr. C. I. Add. II 2349 d.

Hymni ipsius adnotationem consentaneum est pendere fere a Saupii Bergkii Welckeri (*ll. s. ss.*), denique Hermanni (*Diar. antiq. litt.* 1843 p. 377 sqq.) disputationibus, quorum operam qui continuaverit auxeritve novi neminem. Rossii lectio sicubi a Welckero correcta est, falsa tacita correctam recepi; errores interpretum nisi ubi res aliter ferebat praetermisi. — 1 ΥΔ Ross, ΥΑΙ Welcker, τᾶι Bergk. — 2 ἀγυιά *de urbe dixit Pind. N. VII 92. Ol. IX 34,* Sauppe. — 3 cf. Diod. locus supra exscriptus. — 5 *Hesych.* θρεσκή· ἁγνή. Sa. — 6 sq. sic distinxit Bergk. —

10 *quas sagax Hermes invenerat, inventas vero occuluerat litterarum notas, has ego repperi repertasque insculpsi, partim hieroglyphice quas mystae soli intellegerent, partim demotice quas vulgus in publico poneret.* — 11 ΧΑΡΑ ΞΑΣ lapis, qua nisus lectione Hermann scripsit· ἀσφαλέων Ἑρμᾶνος ἀπόκρυφα σύμβολα δέλτων εὑρομένα γραφίδεσσιν ἅτ' ἔξυσε πᾶσι χαράξας μύσταις . . . ὅσσα τε δάμοις κτλ'., qua ratione vereor ne nimium Isidis laudi detrahatur nimiumque tribuatur Hermae; mystae enim sunt Isiaci. — 14 ὑφάνασα prima syllaba producta ferendum videtur; ἐκφάνασα Herm. cum Sauppio. — τυράννω Bergk ad Cronum referens; sed pluralis recte habet, cf. Apul. *metam.* XI 5 Isidis verba *en adsum - summa numinum - prima caelitum.* Aliter in hymno Nysaeo ap. Diod. *l. s. s.* — 15 suppl. Sauppe. — 16 ΩΠΟΤΟ sententiam recte adsecutus Bergk audacius correxit ᾧ ποτε νηδύν - τὰν αὐτὰν ἀνέλυσα γενέθλιον. Cautius Sauppe ᾧ ποτ' ὀπαδός - τὰν αὐτὰν ἀνέδυσα γενέθλιον κτλ'., in eo tamen falsus, quod minime eodem cum Osiride die Isis nata est, sed quarto post fratrem die, cf. Plut. *Is. et Os.* 12. Itaque ἀνέλυσα tenendum est, sicut dicitur ἀναρρῆξαι λαγόνας sim. γενέθλιον αὖλακα ῥίζας Herm. Similia ego posui. — 18 cincinnatam praedicari deam bene intellexerunt Sauppe et Bergk, quorum prioris supplementum recepi. ἑλικόπλοκος ἀμφὶ προσώποις Hermann, σοβαρός adiectivum crinibus aptum esse negans. — 19 ΒΑΣΙΛΗΙΟΣΟΝΩΙ ΝΟΣΕΙΓΡΕΣ βασιλῆος iota habet η litterae additum, sicut infra v. 39 teste Welckero ΓΟΝΗΙΩΝ. ὠρανός Bergk, ἐπρέσβευσεν Herm. invenit. — 20 ΓΩΣ τὼς Herm. scil. θεσμούς, qui facile ex adiectivo θεσμοθέτις repetuntur. Idem et huius et sequentium duorum versuum argumentum perspexit; verba paullo aliter constitui. Voluit enim v. 20 τὼς οὔτις ἀνὴρ καταλύσει, ubi vitiosa est ἡ κατὰ τέταρτον τροχαῖον caesura; v. 21 cum litteras ΠΟ in lapide esse nesciret δαμάτωρ χρόνος, οὐδέ ποτέ σφιν ἐμπελάσει λάθα. Cf. quae Nysaea Isis gloriatur ap. Diod. *l. s. s.* — 23 sqq. *in coeli sideriferis plagis et in terra animantium altrice certis legibus omnia ordinavi. Femineum enim et masculum in me consociata habens effeci hunc rerum cursum nascendi et moriendi vicibus semper duraturum.* Interpretatio fere Sauppii est; idem Plutarchi verba conparat *l. s. s.* c. 43 διὸ καὶ μητέρα τὴν σελήνην τοῦ κόσμου καλοῦσι καὶ φύσιν ἔχειν ἀρσενόθηλυν οἴονται. Cf. etiam *hymn. Orph.* 42, 4 de Mise Isidis filia ἁγνήν τ' εὐίερόν τε Μίσην, ἄρρητον ἄνασσαν - ἄρσενα καὶ θῆλυν, διφυῆ λύσειον Ἴακχον. — 28 ΩΙΑΝΙΟΙΣΙ ΚΑ . . . . ΧΙΟΝ . . ΟΣ . . . . ὠρανίοισι καταχθονίοις τε Bergk, prius etiam Sauppe; alterum verum non videtur. Interpretatur Sauppe *Isis ego consiliosa aerem temperavi et tellurem humidam, atque temporum anni accuratum in discrimen caelestibus sideribus sedes fixi aliis, aliis errabundum iter praescripsi utque moveatur per circulum obliquum splendor eorum perfeci et igneorum rectorem equorum solem in lucentem circulorum rotationem di-*

rexi e. q. s. — 29 ΠΛΑΓΚΤΕΙ quod cum nec πλαγκτήν fuisse possit (scripsisset enim πλαγκτάν) nec πλαγκτάν, restat aliqua nominis πλαγκτήρ forma. — 30 ΣΕΛΑΓΕΣ . . . . ΑΚΑΙ σελάγεσκε κατ' αἰθέρα Bergk, quae non habent quo pertineant. Sauppe λοξοπόρον intellegit zodiacum coll. Arat. v. 526 ὁ δὲ τέτρατος (κύκλος) ἐσφήκωται λοξὸς ἐν ἀμφοτέροις. — 31 ΦΑΙΝΟΝΑ quod φαίνοπα correxerunt Bergk et Sauppe; φαίνονα Welcker explicatione non addita. Invenio vocabulum ap. Mart. Cap. VIII 851 *Saturnum Phaenona dicunt Iovemque Phaetontem* coll. 886. De hoc certe non agitur. — 32 ΑΝ ἵν' Bergk et Sauppe. — 33 ΔΙΑΥΛΩ iota non adscripto. — 35 ΗΝΕΣΑ ἤνεσα Sauppe, ἤνυσα Bergk. De aoristo ἤνεσα ab ἄνω ducto timidius iudicavi supra ad n. 491, 1. — 37 ΕΥΤΕΣΕ . . ΤΑΣ εὖ τε σελάνας Sauppe et Bergk. εὖτε σελάνας ἐς δεκάταν ἀψῖδα, τεθαλότος ἄρκιον ἔργου φέγγος Hermann, in quibus cum εὖτε non intellegam, hoc tamen recte observatum puto, ἐπὶ φέγγος ἄγειν graece dici non posse pro ἐπὶ φάος ἄγειν. Vocula εὖ ad τεθαλότος referenda; ἄρτιος nescio an eodem quo ἄρκιος significatu positum credere liceat. Itaque hoc dicit poeta *ego, generationis initium, viro mulierem sociavi et ad decimum lunae remeatum, quae lux apta est bene adulto fetui, infantem modo (in utero) generatum eduxi* (ἐπάγαγον). — vv. 39 - 43 intellege *lascivae vero libidini acriter resistens iram meam minata sum, quoad ad Plutonis mugientis cubilia venerit, atque amoris expertibus atratarum voraginum custodiam gravia perpessuris*, in quibus singula verba a Sauppio mutuatus sum, qui universam sententiam non bene intellexit. μυκάμων Ἅιδης vocatur sive leoni conparatus ut saepius in sacris libris, sive ut Orci voragines mugienti sonitu concussae atque disruptae significentur. Ceterum cf. Apul. *l. s. s.* XI 6 *plane memineris-mihi reliqua vitae tuae curricula ad usque terminos ultimi spiritus vadata. — vives in mea tutela gloriosus et cum spatium saeculi tui permensus ad inferos demearis, ibi quoque-me quam vides Acherontis tenebris interlucentem Stygiisque penetralibus regnantem-adorabis.* — 43 ΜΕΛΑΜΦΑΡΟΝ μελαμφαρῶν Bergk; nam βέρεθρα, non φυλακή postulat adiectivum. Sed Hermanni correctio μελαμφαέων praeplacet; cf. Carcini fr. 5 N. δῦναί τε γαίας ἐς μελαμφαεῖς μυχούς. — 45 πυροτόκω Herm. Adtulit Sauppe schol. Od. ρ 361 πύρνα· πύρινα σίτια. — δαιξάνδρων Bergk; dein ΑΠΟΜΕΙΡΩΝ et 46 ΕΧΘΟΜΕΝΑΝ probabiliter corr. Hermann; ἐχθομέναν ante βρώμαν lapicidae error satis excusabilis, cf. supra n. 243, 22. In eo quem Sauppe adtulit Diodori loco (I 14) non quidem victimas humanas Isis exstirpasse narratur, sed παῦσαι τῆς ἀλληλοφαγίας τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος, frumenti usum homines docens; at cum quo vescuntur homines id deis sacrificare soleant, facile poeta nisi forte etiam de victimis humanis ab Iside abolitis famam acceperat rem paulolum inmutare potuit. —

Columnae secundae tertiaeque tam exigua non dico versuum sed litterarum vestigia extricavit Welcker (neque ea bene plerumque lecta), ut iure ea praetermisisse videar. Incipit columna II δυσμαθέων απενη . ., v. 2 τ[λη]θύμων (ΤΑΙΘΥΜΩΝ), v. 3 ἀγροίκοις (ΚΙΟΣ) τῶς δρυμὸς [ἀ]μείλιχος, v. 4 φείσατο, v. 7 [τ]ὸ νέον [δ]άπτοισα φιλὰ τοκάς ἀμ . . (ΑΑΠΤΟΙΣΑ), v. 8 μαιμῶοντ . ., v. 9 αὐχμῷ, v. 10 [ἀνθ]ρώποισιν, v. 36 μ[η]τέρα κ . . (ΜΕΤ), v. 37 αὖλακ' ἐκυμαν . ., v. 38 ἀμητὺν δρεπ[τ . . ., v. 39 ἄμπελον ἐκπρο . ., v. 40 ἀμερίω καμάτω, v. 41 ἔργα κασιγνήτας ε . ., v. 44 δρῦς ει . ., v. 45 Εἶσι[ς], v. 46 καὶ πρύταν[ις]. Hoc adparet de pastorum et agricolarum operibus expositum fuisse. Tertiae columnae in rebus nuptialibus versabatur argumentum; leguntur extrema fere aliquot versuum, velut v. 1 ἔπλασε μῦθος, v. 8 [ἀ]νδρὶ (ΟΝΔΡΙ) γυναῖκα, v. 10 [κ]ατεύνασεν ἥσυχα Πειθώ, v. 11 [νε]ο[θ]ε[λ]γέος (ΟΕΑΓΕΟΣ) ἠδ' ἀμαρυγᾶς, v. 15 εἴδεα δ' ἀγνά, v. 16 εἴδεσι παστώς, v. 17 πεύκας, v. 19 ὑμεναίοις, v. 20 [παστ]άδος ὀμφᾶς vel ὄμφα[ξ], v. 22 εὔστοχον οὔροις, v. 23 αἴσχους, v. 25 βαρεῖαι, v. 26 μερίμνας, v. 27 ἐλαύνει, v. 28 Ἐρεινύς. Sunt XLIII versus, quorum ultimis quomodo columnae quartae exordium adaptari possit non liquet. Sic enim traditur ΑΕΛΙΩΒΑΣΙΛΗΙΟΝΟΜΑΙΣΥΝ, interpretatur Sauppe *cum sole regiam simul dignitatem teneo.* — 49 possis haec fingere ἐλα[υνομένοισι δὲ πώλοις] συμφέρομ' ἀκτείνεσσι κατω[μαδόν], cf. Il. O 352 ὣς εἰπὼν μάστιγι κατωμαδὸν ἤλασεν ἵππους. — 51 εἴςιδε Hermann. — 52 ΥΠΕΙΡΟΧΟΠΑΝΚΑΙΣ quarum tamen extremas sex litteras incertas esse testatur Welcker. O. Schneideri emendatio (*Philol.* IV 563) τὰ δ' ὑπείροχ' ὀπανίκ' αἰστῶ vitiosam infert caesuram. Itaque τὰ δ' ὑπείροχα πάν[τα] (sic Bergk et Welcker) vel similia restituenda. — 53 τειμάν Bergk et Welcker; eadem clausula in *orac. Sibyll.* III 120 ἔχων βασιληίδα τιμήν et orac. apud *Diod.* XXXIV 13 ἕξεις βασιληίδα τιμήν. Veneris βασιληίδα τιμάν Eur. *Hipp.* 1280 monstravit mihi Wilamowitz. — 54 ἀνάγκαν certatim omnes reposuerunt. — 55 Ἀμφιτρίτη de *mari* dixerunt multi et graeci et latini poetae; cf. praeter ea quae Sauppe p. 11 conlegit exempla Hauptii *Opusc.* II 74 c. adnot. Similiter infra Τηθύν (v. 58). — 58 ΕΝΔΕΠΕΡΗΤΟΙΣ ἐν δὲ περητοῖς Bergk, ἐν δ' ἀπεράτοις Sauppe et Welcker; et sic fortasse, ut observavit Wilamowitz, scripsit poeta pro ἀπεράντοις. — 66 εὐλοχία *nobilis proles Doridis.* Sauppe εὐλογία vertens *Doridis pietas.* At dubitare non sinit Catullus 64, 21 *illa* (Argo) *rudem cursu prima imbuit Amphitriten. Quae simul ac rostro ventosum procidit aequor tortaque remigio spumis incanduit unda, emersere freti candenti e gurgite vultus aequoreae monstrum Nereides admirantes*, ad quorum versuum exemplum poeta suam conformavit orationem. — 68 ΚΛΗΙΖΟΙΣΙ solus retinuit Bergk, reliqui κλῄζοισα. Intellege *belli horrendam caliginem septis circumdedi, quae opulentum ac legiferum regnum finibus circumscriberent.* — 70 cf. supra ad n. 872, 8. —

71 ποτ' ἀνάγαγον legebatur ante Hermannum. — 72 sq. suppleverunt Bergk et Sauppe. — 73 sq. βοαύλοις μαλοκόμοι[ς τε πρέπουσ]αν Sauppe, quod per leges metricas cum ferri nequiret Hermann μαλοκόμοις πλήθοισαν scripsit; at sic βόαυλα et μαλοκόμοι vix inter se coniungi possunt. — 75 ΠΛΑΣΕΤΝ . . . . . ΧΩΝ et 76 ΦΛΟΓΕΡΟ . . . . ΡΕΜ κτλ'. πλάζεν ὕδει, παρέχων Sauppe, πλάζετ' ὄχῳ νήχων Bergk, πλάσσεν ὕδει τεύχων Hermann; φλοῖσβον praeclara est Sauppii emendatio, eidemque adiectivum περιμάρμαρον debetur. — Tum ΘΟΝΤΑ . ΟΤΙΝΟΚΛΑΔΑΙΣΙΝΑΡΑΣΣΩ egregie correxit Hermann, qui proxima scripsit sicut posui, nisi quod ὄμφακα v. 79 dederat, cui βότρυν praetuli. — 78 ΜΑΤΕΡΑΠΕΙΚΑΖΟΙΣΑΝ — 79 ΥΠΕΡΝ ΑΛΟΙΣ corr. Sauppe. — 80 ΟΝΑΤΟΣ . . . ΑΠΕΙΛΑΝ corr. Sauppe et Bergk.

1029. Cii Bithyniae, nunc Parisiis. C. I. 3724.

Ἀγαθῆι τύχηι.

Οὐρανίων πάντων βασιλεῦ, χαῖρε, ἄφθιτ' Ἄνουβι·
σός τε πατὴρ χρυσοστέφανος πολύσεμνος Ὄσειρις,
αὐτὸς Ζεὺς Κρονίδης, αὐτὸς μέγας ὄβριμος Ἄμμων
κοίρανος ἀθανάτων, προτετίμηται [δ]ὲ Σέραπις·
σή τε, μάκαιρα θεά, μήτηρ, πολυώνυμος Ἶσις,
ἣν τέκεν Οὐρανὸς Εὐφρονίδης ἐπὶ κύμασι πόντου
μαρμαρέοις, θρέψεν δ' Ἔρεβος φῶς πᾶσι βροτοῖσι,
πρεσβίστην μακάρων ἐν Ὀλύμπῳ σκῆπτρον ἔχουσαν
καὶ γαίης πάσης καὶ πόντου δῖαν ἄνασσαν
πανδε[ρκ]ῆ· μεγάλ[ω]ν [δ' ἀγα]θ[ῶ]ν [σὺ δό]τειρα βροτοῖσιν.

Invocantur Anubis eiusque parentes. Osiris idem Iupiter est et Ammon, praecipue vero Serapis. — 4 ΣΕ corr. Boeckh. — 6 Vranus Noctis filius non minus novus quam Isidis pater Erebusque Isidis nutritor. — 8 cf. supra n. 1028, 15. — 10 ex O. Muelleri apographo sic habet ΠΑΝΔΕ⌒/ ΗΜΕΓΑΛ⌒Ν . . . . Θ⁻Ν . . . ⁻ΤΕΙΡΑ suppl. Boeckh.

1030. Prope Smyrnam. C. I. 3165.

Ὑμνῶ θεὸν Μέλητα ⟨ποταμόν⟩, τὸν σωτῆρά μου,
παντός με λοιμοῦ καὶ κακοῦ πεπαυμένο[ν.

1 ποταμόν interpolatum, cf. supra n. 646, 4. — 2 interpolaverunt editores, Arundell ἐκ παντὸς λοιμοῦ, Villoison παντὸς δὲ λοιμοῦ, Pococke,

qui non ipse vidit, ἀπὸ παντὸς κακοῦ καὶ λιμοῦ πανομένου, in *Diario classico* denique (X 167) παντὸς λιμοῦ τε καὶ λοιμοῦ πεπαυμένον. Crederes neminem horum ipsum lapidem oculis usurpasse. Prokeschii exemplum duce Boeckhio secutus sum, nisi quod πεπαυμένου ille dedit. Scriptoris fortasse culpa activa vis participio indita est.

1031. In vico Labége prope Tolosam. Lapis quadratus est, cuius quattuor latera uno continuo versu scriptus titulus occupat. Ectypo usus edidit Rossignol *Explication et restitution d'une inscription en vers grecs.* Paris 1868.

Αὔξειν πάντα δίδωσιν ἥλιος καὶ ἅρσην κόσμον ἔθηκε
εὐγεν[έ]την.

2 ΕΥΓΕΝΗΤΗΝ — Non aeque facile mihi est docere quam Rossignolio fuit delectare legentes; haec enim fecit:

Ἥλιος ὡς θῆλύς τε καὶ ἄρσην πάντα δίδωσιν
αὔξειν εὐγενέτην τ' ἀπέραντον κόσμον ἔθηκε.

Certum est ab verbo αὔξειν exordium fieri; tum ἥλιος vocabulum, quod scriptor ad sententiam explendam inseruit, aut eiciendum aut v. 2 initio transponendum; quae supersunt, modo ex continuo quodam sententiarum ordine excerpta cogites, similia sunt Neopythagoreorum praeceptis, velut *Hippolyt.* IV 43 p. 110, 93 Schneid. καὶ αὐτὰ δὲ πάλιν τὰ ἄνω δύο στοιχεῖα ἑαυτοῖς συγκρινόμενα ἔχουσιν ἐν ἑαυτοῖς τὸ ἄρρεν καὶ τὸ θῆλυ πρὸς εὐκαρπίαν καὶ αὔξησιν τῶν ὅλων. καὶ τὸ μὲν πῦρ ἄρρεν ἐστί, τὸ δὲ πνεῦμα θῆλυ καὶ πάλιν τὸ ὕδωρ ἄρρεν ἐστίν, ἡ δὲ γῆ θῆλυ, quem locum H. Dielsio amico debeo.

1032. Augustae Treverorum. Rumpf *Jahrb. des Vereins f. Alterthumsfr. im Rheinlande* 1871 L et LI 146 sqq.

. . . . νυκτὸς] ὀπωπ[ητῆρα
. . . . ος ἀδελφη . .
. . . . π]ολυωπέος Ἄργο[υ
. . . . . λύρην εὑρὼν θ]έλγηθρον ἀνει[ῶν
. . . . δι' ἐργα]σίην Διός, Ἑρμῆ[ν
ὃς ναίεις . . . . . . ε]ὐέρνων γυάλ[οισι
. . . . πρὸς σέ, θεὸν τριμέ]γιστον, ἄνει[μι.

Rumpfii supplementa volenti prostant *l. s. s.* Satis fuit hymni argumentum adumbrare. — 1 *νυκτὸς ὀπωπητῆρα* vocat qui in hymn. hom. III 13 sqq. verba *αἱμυλομήτην* usque ad *πυληδόκον* (v. 15) interpolavit. — 2 quae aut cuius soror intellegenda sit nescio. — 6 *h. orph.* 40, 6 *ἣ ναίεις ἁγνοῖσιν Ἐλευσῖνος γυάλοισιν.* — 7 *ἄνειμι* i. e. inplorandi vel adorandi causa huc venio.

VII. ORACVLA.

***1033.** Athenis in arce. Cumanud. 3482.

— — — — — — — — — — — —

. . . . *βωμον* . . . . . .

3 versus

. . . . *κλει]νὸν πτολίεθρ[ον* . . . .
. . . . *ἀ]ντιθέου τόδε* . . . . . .
. . . . *σ[τ]ά[ς] εἰς ἴχνο[ς* . . . .
. . . . *μετὰ σπουδῆς θεο* . . . .
. . . . *νό[ο]ς ἀ[νδ]ρῶν ἠδὲ* . . . . .

3 versus

ὄσσων ἐκτείνας παν]δερκέ[α φω]σφόρον αἴγλη[ν
. . . . *φρου]ρεῖν ἀύπνοις φυλακαῖσι[ν*
ἠδὲ φυλάττεσθαι], μή σοί τις ἔχις ἀλίπλανκτο[ς
ἐκ βυθίου πόντου] κρυπτὸς μετὰ πήματος ἐλθώ[ν
. . . . *θειακτης ἑρπέθ' ἅμ' αὐτῶι*
. . . . . ., *τὰ] θεοὶ στυγέουσι βροτοί τε·*
μηδ' ὀνύχεσσι φέρων τανυσίπ]τερος ἥσσονα μάρψας
ἴρηξ ἀμφιβαλὼν θ]ούροις πτερύγεσσι νεοσσόν,
λιμὸν ἀκειόμενος φ]οινὴν εἰς γαστέρα θῆται·
τοῦ δὲ . . . . .*]ούλου δυσαπότροπ[ο]ς ἄ[τη*
. . . . *φύ]λαττε δὲ καὶ τὸν ἀν* . . . .

— — — — — — — — — — — — —

III fere a. Chr. n. saeculi. — Inter sepulcralia dubitanter rettulit Cumanudes, ego oraculum esse existimo, quod tamen quoniam quid rei agatur obscurum est restitui non potest. — 1 ΕΝΒΩΜΟΥ — 4 \ΝΤΟ . . ΟΝΟΝ ego, Λ . τ *ὀλοὸν ον* Cum. — 7 _ΣΙΑ//ΕΙΣ ego, *ια(π;)α(ς;) εἰς* Cum. — 12 ΣΓΟΝ . . . . . . ΕΝΤΕΣΙΘΩ, ubi coniciat aliquis *Ἰθώμης* nomen latere. Versuum 2, 3, 10, 11 nimis pauca superant, quam quae hoc loco referam. — 13 ΔΕΡΚΕΛ . . ΣΦΟΡΟΝ videtur hortari deus, periculum ut curiose provideatur, hostem conparans cum serpente (15-18) et cum accipitre vel aquila (19-21). Supplementa, quorum quod v. 19 posui spatium excedit, melioribus cedent. — 17 ΘΕΙΑΚΤΗΣ certissima lectio; *ἀκτῆς* inesse putat Cumanudes. — 18 fuerint adiectiva ad *ἑρπετά* referenda. — 19 *τανυσί-πτερος* supplevit Cumanudes. Verba videntur colorem duxisse ex Hesiodi *opp.* 203 sqq. — 21 *ἐὴν ἐγκάτθετο νηδὺν* Hesiod. *Theog.* 487. — 22 *δυσαπότροπος ἄτη* invenit etiam Cumanudes. — 23 ΤΟΝΑΝ Cuman., ΤΟΜΑΛ Rang. 2215, ΤΟΝΑΓ ego. Videntur haud pauca deesse.

1034. Callipoli Chersonnesi thracicae. Franz *Annal. Inst.* 1842 p. 136 coll. C. I. 2012, ubi vv. 34-36 editi habentur.

Ὁ δῆμος κατὰ χρησμόν.

. . . ειης νί[ῆ]ι τ[ε]τειμ[έ]νον ἱερὸ[ν ἄστυ,
ἀρχαίων ἵδρυμα . . . .
τίπτε πέρας πο[ταμοῖο . . . . . .
εἰ[ς] Αἶνον πέλας ε . . . .
τί[ν]' ὑπὸ σπλάγχν[οις φροντίδα κεύθεις
στόματος . . . .
βαιὴ δ' . . . .
βαρὺ [γ]ά[ρ] κραδίη τ[ετάρακται.
Φεῦ, φεῦ, δι' αὐτῶν ν[ῦν φρενῶν στείχει βέλος
ἄχους ἐφο[ρ]μαίνοντ[ο]ς . . . .
βροτοῖς ἔπεισι π[ῆμα
πέμπειν δ[. . . . . πέμ]πεται [δ]ὲ . . .
φόνω[ν . . . . ὧν] τὰ μὲν κείνου ν[ό]ος
τε]λοῖ, [τ]ὰ δ' α[ὖ . . . .] ἔνκειται πέδῳ

3 versus

. . ἐν μυ]χοῖς κευθμῶνο[ς] Ἀί[δο]ς [τ'] ἄφαρ,
ὅπη τ[ὸ Τ]αρτάρειον εἴδεται βάθρον.

Ἀλλ' ὦ κραται[ό]χειρες οἰκηταὶ πέδου,
εἰ [νῦ]ν ὑπὲ[κ] μ[έλ]εσθε ἄχους λεύ(σ)σειν ὑπε[ξ]άλυ[ξ]ιν,
ἔρδειν ὑπουδαίοις θεοῖς, ε[ὖ ἴ]σθ' ἕ[κ]αστα, λοιβάς,
καὶ τῷ μὲν Εὐχαίτη[ι] ταμεῖν κνηκόν, θε[ᾶι] δὲ μῆλο[ν,
κελαι[ν]ὰ [δ'] ἄμφω . . . . βόθρους δ' ἐπὴν ἐςέλθῃ
αἷμα μέλαν, τότε δή [ῥα] χυτὴν καταχεῦαι ὕπερθεν
σὺν ἀθροῖσιν ἄκεσσι· τὰ δ' αὐτίκα δηνύσθω φλόξ
εἶθαρ σὺν θυέεσσι καὶ εὐόδμοις λιβάνοισι,
καὶ [μ]ὲν πυρκαιὴν χρὴ ἀφ[αγνίσ]αι [α]ἴθοπι [ο]ἴνῳ
καὶ πολιῶι [πε]λάγει, στῆσαι δέ νυ κ[α]ὶ [β]ρο[το]λοι[γό]ν
το[ξο]φόρον Φοῖβον, λοιμοῦ [ὑ]ποσ[ημ]αντῆρα·
εἰ [δ' ἑτ]έρῃ [δήμ]ῳ στ[υγερὴ πε]λάσειεν ἀνείη
ν]η[λὴ]ς ἀνδροελής, [ἐπ]ε[λ]εύσεται εἰςέτι ποινή.
ἐπιμεληθέντων τῶν ἀρχόντων
καὶ ταμιῶν Τ. Φλαβίου Διογε[ν]ιανοῦ
καὶ Τ[ιβ.] Κλ[α]υδίου Σεβήρου.

Oraculum, cuius prior eaque gravior pars nimis mutila est quam ut rem penitus intellegas, Calliupolitis a nescio quo deo heroeve Aeni in urbe culto datum est ad pestilentiam avertendam. — 1 ΑΡΦΕΙΗΣΥΙΕΙΤΗΤ ΕΙΜΗΝΟΝΙΕΡΟ ab initio nomen matris vel eius dei fuit qui sive Calliupoli sive Aeni praecipuo honore utebatur vel eius herois, qui alterutrius urbis conditor ferebatur. — 2 ΙΔΡΥΜΑ . . . ΑΟ . . ΚΤΕ — 3 *ποταμός* si recte supplevi Hebrus videtur esse, a quo non longe abest Aenus urbs. — 4 ΕΙΧΑΙΝΟΝΠΕΛΑΣΕ verbi *πελάζειν* vix aptam invenies formam. — 5 ΤΙΜΥ ΠΟ — 7 ΒΑΙΗΔΑΤΩΝΑΙ — 8 ΒΑΡΥΤΑΙ — 10 ΕΦΟΙΜΑΙΝΟΝΤ . ΣΛ — 11 ΠΙΙΝ . . . . ΙΕΙΣ . . . . . Σ — 12 ΔΙ . Μ . Ι . Σ . . ΠΕΤΑΙΛΕΓΟ . . ΜΗ — 13 ΦΟΝ ΩΣΑΙ . . . ΝΥΣϹ . . ΤΑΜΕΝΚΕΙΝΟΥΝΘΟΣ an *φόνων ἀποίνης*? — 14 ΚΡΛΟΙΙΑΔΑ . . ΤΗΛΟΙΟΝΕΝΚΕΙΤΑΙ ab initio pro *τελοῖ* possis *ἔρδοι*; *κείνου νόος* eius videtur mens esse qui *πέμπεται* (ad oraculum consulendum?); deinde *τηλουρόν* vix recte conicias. — 15 sqq. sic traduntur:

Τ . . . . ΧΕΙΝΤΥΜΝΑΣΘΕΙ . . . . Η
. . . . ΣΕΣΕΡΙΗΣΣΕΥΗΣΟΜΑΙ
. . . . ΔΕΙ . . . . . . ΞΥΧΑΤΕΥΧΗΣΕΙΔΕΟΣ
. . Σ ΣΙ . . . ΧΟΙΣΚΕΥΘΜΩΝΟΞΑΙΣΩΣΙΑΦΑΡ

quae felicioribus relinquo interpretanda et emendanda. — 19 ΟΠΗΤΘΙΑΡ — 20 ΚΡΑΤΑΙΩ mirum quod primus hic novae sententiae versus idem ultimus superioris numerorum generis est; similiter in continua oratione metrum mutatur v. 25. — 21 ΕΙΛΙΙΝΥΠΕΡΜΙΔΕΣΘΕ — ΥΠΕΣΑΛΥΣΙΝ *si iam cordi vobis est ex hac calamitate ad salutem evadere*; de *μέλεσθε* verbo

dubitare noli. — 22 ΕΙ . ΣΘΕΡΑΣΤΑ — 23 ΕΥΧΑΙΤΗΡ — ΘΕΝΔΕΜΗΛΟΠ — 24 ΚΕΛΑΙΓΑΛΑΜΦΩ . ΜΕΙ lacunam non expleo. — 25 ΔΗΚΙΧΥΤΗΝ — 26 δηνύσθω esse i. q. δαινύσθω sola est Franzii adnotatio. — 28 ΚΑΙΔΕΝ — ΑΦΗΓ . ΑΙΛΙΘΟΠΙΘΙΝΩ ἀφαγνίσαι invenit Wilamowitz. — 29 ΠΟΛΙΩΙΛΑΓΕΙ ὕδατι (scriptum ὕδατει) coni. Kiessling. — ΔΕΝΥΚ . Ι . ΡΟ . ΥΛΟΙΟΝ mira sunt haec Apollinis nomina, sed videntur certa; cf. Welcker *Kl. Schr.* III 36 sq. Iubentur Apollinis statuam ponere. — 30 τοξοφόρον supplevit Robert amicus. — ΙΠΟΣΤΥΑΝΤΗΡΑ — 31 ΕΙΣ . . ΕΡΗΛΙΣΤΩΣΤΗ . . . ΛΑΣ ΕΙΕΝ δήμῳ στυγερῇ vocabula incerta. — 32 ΜΗΔ . ΣΑΝΑΔΡΟΕΛΗΣΙΝΕΧΕΥΣΕ ΤΑΙ νηλὴς ἀνδροελὴς Wilamowitz, verbo ἐλεύσεται praepositionem addidit Kiessling. — 35 ΤΗΚΛΥΔΙΟΥ.

1035. Pergami. C. I. 3538.

. . . . Κ]λα[ύ
διος] . . . . Κ]λαύδιος
. . . . καὶ Κλαύδιος
. . . . . . ἐπιμελ]ηθέντες καὶ ἐμβα
. . . . τ]ὸν ὑπογεγραμμένον
. . . . αιον χρησμόν.

ὅ]ν χρησμὸν ἔδοξεν τῆι βουλῆι καὶ τῶι δήμωι τῆς μητροπόλεως τῆς Ἀσίας καὶ δὶς νεωκόρου πρώτης Περγαμηνῶν πόλεως ἐν στήλαις ἀναγράψαντας ἐπί τε τῆς ἀγορᾶς καὶ τῶν ἱερῶν ἀναστῆσαι.

Τηλεφίδαις, οἳ Ζηνὶ πλέον Κρονίδηι βασιλῆι
ἐξ ἄλλων τιεσκόμενοι Τευθραντίδα γαῖαν
ναίουσιν καὶ Ζηνὸς ἐρισμαράγοιο γενέθλη,
ἠμὲν Ἀθηναίηι πολεμηδόκωι Ἀτρυτώνηι,
ἠδὲ Δι[ω]νύσωι λαθικηδέι φυσιζώιωι,
ἠδὲ καὶ ειητῆρι νόσ[ω]ν Παιήονι λυγρῶν·
οἷσι πάρ' Οὐρανοῦ υἷες ἐθήσαντο Κάβειροι
πρῶτοι Περγαμίης ὑπὲρ ἄκ[ρι]ος ἀ[σ]τε[ρ]ο[πητ]ή[ν
τικτόμενον Δία, μητρώιην ὅτε [γα]στ[έρα] λῦσ[εν·
φαίην κε ἀτρεκέως ἀψευδέσιν ἄλκα[ρ ἐπ'] ὀμ[φαῖς,
ὡ]ς μὴ δηρὸν ὑπ' ἀργαλέηι [τ]ρύοιτό γε νούσωι
Αἰακίδης λαός· τὸ δ' ἐμῶι κεχαρισμένον ἔσται
υἱέι· τ[ῷ] κέλομαί σε, θεαρί[δ]ος ἡγέτα ὁ[δ]οῖο,
τέτραχα μὲν διακρεῖναι ἐφ' ἡ[γ]ητῆρας ἅπαντας,

ὅσσοι ὑπὸ ζαθέην τύρσιν χλαμυδηφόροι εἰσὶν
καὶ πίσυρας στιχάδεσσιν ἐφ' ἡγεμονῆ[ας] ὀπάσσαι·
τῶν ἡ μὲν Κρονίδην ὕμνοι, μία δ' Εἰραφιώτ[ην,
ἡ δ' ἑτέρη κούρην δορυθαρσέα Τριτογένειαν,
ἡ δ' Ἀσκληπιὸν ἄλλη, ἐμὸν φίλον υἱέα, [μέλψ]ηι·
ἑπτὰ γεραιρόντων εἰς ἤματα μῆρα ἐπὶ βωμ[ῶ]ν,
Παλλάδι μὲν μόσχου διετήρονος ἄζυγος ἁγνοῦ
δαίοντες, τριένου δὲ βοὸς Διὶ καὶ Διὶ Βάκχωι·
ὡσαύτως καὶ παιδὶ Κορωνίδος ἠιθαλέοιο
ταύρου μήρια ῥέζοντες προτιτύσκετε δαῖτα,
ἠίθεοι χλαμύδεσσι ἀμφεμμένοι ὁππόσοι ἐ[στέ,
μὴ σφετέρων νόσφιν πατέρων· λοί[β]η [δ]' ἐφ' ἑκάστη
σπένδοντες [λοιμο]ῖο παρ' ἀθανάτων ἄκος ἐσθλὸν
αἰτέετε, [ὡ]ς τηλουρὸν ἐς ἐχ[θ]ο[δ]α[π]ῶν χθόνα φωτῶν
ἐκτόπιος προνέοιτ[ο — — — — — — — —

Secundus Pergamenorum neocoratus cum sub Antonio Pio, tertius sub Caracalla fuerit, recte Boeckh pestilentiam vidit eam dici quae Antonini Pii aetate orta diutius obtinuit; neque ipsi versus videntur antiquiores, qua de causa in praescriptorum versu sexto nec ἀρχαῖον nec παλαιόν suppleri potest; traditur χιΑΙΟΝ. Deinceps ὃν χρησμόν scripsi; τὸν χρησμόν legebant. Antea ἐπιμεληθέντες participium Boeckh dedit. — Vaticinantem intellegit Welcker (*Syll.* p. 231) Apollinem Gryneum et vicinum Pergamenis et consanguineum; Eurypylus enim Gryni pater, Telephi filius est, cf. Serv. *Verg. ecl.* VI 72 (Meineke *Anal. alex.* p. 78), idemque Iovi Baccho Minervae Aesculapio praecipuos a Pergamenis honores habitos fuisse docet ex nummis et scriptorum testimoniis. — 1 Τηλεφίδαις scil. φαίην κ' ἀτρεκέως v. 10. — 5 ΔΙΟΝΥΣΩΙ — 6 ΝΟΣΟΝ — 8 ΑΚ°ΟΣΑσ ΤΕρΟ°ηΖΗ et 9 ΟΤΕγΣΤ .... αΛΥΣεμ ... optime correxit Welcker; idemque de Cabirorum apud Pergamenos sacris monuit. — 10 ΑΛΚΑΙΣΙΙΟΜο ... ἀψευδέσι νάμασιν ὀμφῆς Boeckh Platonis memor, qui τὸ λόγων νᾶμα dixerat (*Tim.* p. 75); sed aliud requiritur, quod certa coniectura reciperavi. — 11 ΟΣ — ΡΥΟΙΤΟ corr. Franz apud Boeckhium. — 12 Αἰακίδης λαός, quia Pergamus eponymus heros Aeacida fuit, Paus. I 11, 1. — 13 ΤΟ τό scribunt; τῷ reposui, cui vetuerat Aristarchus iota adscribi. — ΘΕΑΡΙΛΟΣΗΓΕΤΑΟΛΟΙΟ corr. Boeckh, nisi quod praestare ait θεωρίδος corrigere, recte intellegens architheorum ad Apollinem missum. — 14 ΗΡ ΗΤΗΡΑΣ ἐφηβητῆρας Boeckh, quod vocabulum nec fuit unquam nec aptum hic est; Welcker ἐφ' ἡγητῆρας, quod ex v. 16 explicandum. Similiter oratio conformata v. 24 sq. — 15 ζαθέη τύρσις eadem quae supra v. 8 ἄκρις Περγαμίη vocabatur. — 17 ΥΜΝΩΙΜΝΩΙΜΙΑΔΕΙΡΑΦΙΩΤ∘νε corr. Welcker. —

19 ΥΙΕΑ . . . . ΙΗΙ suppl. Boeckh. — 20 ΒΩΜΟΝ — 21 διετήρων adiectivum invenit Boeckh. — 25 ΟΠΠΟΣΟΙΕ . . σε corr. Welcker. — 26 ΛΟΙΡ ΗΛΕΦΕΚΑΣΤΗ μοίρῃ δ' ἐφεκάστῃ Welcker, μοίρῃ δ' ἐφ' ἑκάστῃ Boeckh. At vix probabile est etiam epulantes iuvenes cum praesertim parentes accessissent in quattuor divisos fuisse partes; itaque paullo lenius correxi. — 27 λοιμοιο supplementum est Viduae qui descripsit et primus edidit. — 28 ΟΣ — ΕΧΟΟΛΑΝΩΝ ἐχθροτάτων Welcker, ἐχθοδοπῶν Boeckh. — 29 ΠΡΟ ΝΕΟΙΤ . . . ε . . . . ρ.

1036. Nicomediae Bithyniae. Ex Pauli Lucae apographo C. I. 3769.

Ἀμφ[ίπ]ολ' [ε]ὐτραφίης γεοθ[α]λπέος ὦ πτολι[ά]ρ[χ]α,
ε]ἰῆναι κέλομαί σε . . . . . . ὡρ[ο]μέ[δ]οντα
καὶ τὴν ὑδνοβόλοι[σ]ι δρόσοις πάνφο[ιτ]ον ἄνασσαν
ἠδὲ ἀνέμους, οἳ πάντα πνοαῖς φύτλα πειαίνουσιν.
ητ[ο]ι . . . . ιροις
ὑψι . . . . νης
τηε . . . . εο[ι]ο
νερ . . . . σω
ταν . . . . λις
ανε . . . . ασοιας
χρη . . . . ρεωνω
χρω . . . . θ]εαίναις
ωδε . . . . σουσα
Δήμ[ητρος . . . . ἱέρεια
καισ . . . . θαι
ἀστ . . . . νοστλς
χηι . . . .
ὧδε [γ]ά[ρ], ὡς ἐνέπω, [τ]ά[δ]' ἐρεσσόμενοι πολιῆται,
εὐθενίης ἐπίκουρον ἄδην ἀμήσετε καρπόν.

Responsa sunt dei quem de annonae inopia consuluerant cives. — 1 ΑΜΦΠΙΟΛΥ ΤΡΑΦΙΗΣ ΓΕΟΘΛΛΠΕΟΣΩΠΤΟΛΙΔΡΙΑ correxit Boeckh, qui recte poliarcham ad consulendum oraculum missum fuisse statuit. Vocatur hic *curator fertilitatis*, neque id sine ratione opinor; erant enim in quibusdam Asiae urbibus εὐθενίας ἔπαρχοι, annonae ut videntur praepositi; quod munus aut fuit apud Nicomedenses quoque, etsi traditum non est, aut fuisse a deo sumitur; cf. v. 19. — 2 . . . ΙΗΝΑΙ εἰῆναι Boeckh, sed verbum ἰαίνω nescio an non satis aptum sit; fortasse πρηῦναι. — ΚΕΛΟΜΑΙΙ ΣΕΣ ΛΩΠΥΡΟΝΩΡΜΕΛΟΝΤΑ Boeckh κέλομαί σε σαωτῆρ' ὑψιμέδοντα. Certum

vero est *ὡρομέδοντος* Apollinis nomen; quod antecedebat nec *σελασφόρον* nec *σαόπτολιν* fuit. Si litteras rotundas fuisse credere licet, non absonum videtur *θεὸν ἄφθιτον* conicere eiecto *σε* pronomine; nam adpellativo quodam, quale est *θεός*, difficile carebis; cf. *ἄνασσαν* v. 3. — 3 ΥΔΝΟΒΟΛΟΙΧΙ *ὑδροβόλοισι* Boeckh. — ΠΑΝΦΟΠΟΝ corr. idem. — vv. 5-17 perierunt. — 5 ΗΤΘΙ — 7 ΕΟΥΟ — v. 9 sq. videtur de tauri sacrificio dici (*ταῦ[ρος]* v. 9, *αὐε[ρύσαι]* v. 10). — 12 de Cerere Proserpinaque sermo fuit (*θεαίναις*). — 18 ΩΔΕΙΑΙ — ΙΑΛΕΡΕΣΣ *κτλ'. ᾄδεται, ὣς ἐνέπω· τάδ' ἀρεσσάμενοι* Boeckh; *ὧδε γάρ* certum est, neque *ἐρεσσόμενιο* sollicitandum videtur; dicebant poetae *μῆτιν ἐρέσσειν*. — 19 cf. ad v. 1.

1037. Apud Petiliam Bruttiorum inventa in sepulcro lamina aurea. C. I. 5772.

Εὑρήσεις δ' Ἀίδαο δόμων ἐπ' ἀριστερὰ [κρήν]ην,
πὰρ δ' αὐτῆι λευκὴν ἑστηκυῖαν κυπάρισσον·
ταύτης τῆς κρήνης μηδὲ σχεδὸν ἐμπελάσειας.
εὑρήσεις δ' ἑτέραν, τῆς Μνημοσύνης ἀπὸ λίμνης
ψυχρὸν ὕδωρ προρέον· φύλακες δ' ἐπίπροσθεν ἔασιν.
εἰπεῖν· 'γῆς παῖς εἰ σ[ὺ] καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντο[ς,
αὐτὰρ ἐ[γὼ] γένος οὐράνιον· τόδε δ' ἴστε καὶ αὐτοί·
δίψηι δ' εἰμὶ [αὔ]η καὶ ἀπόλλυμαι· ἀλλὰ δότ' αἶψα
ψυχρὸν ὕδωρ προρέον τῆς Μνημοσύνης ἀπὸ λίμνης.'
καὐ[τοί σοι δώ]σουσι πιεῖν θείης ἀ[πὸ κρήν]ης,
καὶ τότ' ἔπειτ' ἄ[λλοισι μεθ'] ἡρώ[ε]σσιν ἀνάξει[ς
— — — — — — — — — — —

II fere saeculi. — Oraculum adgnovit Goettling *progr. Jen.* 1843, id quod vel sola particula *δέ* v. 1 docere poterat, recteque idem haec responsa esse iudicat de rebus post mortem futuris sciscitanti. Sciscitati autem erant defuncti sive parentes sive amici et auro insculptos versus ne quid oblivisceretur sepulti capiti inposuerunt. — 1 extr. ΛΙΝΝ tamen non *λίμνην* sed *κρήνην* fuisse adparet ex v. 3. Dicitur autem *Λήθης πηγή*, sicut Paus. IX 39, 8 *ἐνταῦθα δὴ χρὴ πιεῖν αὐτὸν* (Trophonii oraculum aditurum) *Λήθης τε ὕδωρ καλούμενον, ἵνα λήθη γένηταί οἱ πάντων ἃ τέως ἐφρόντιζε, καὶ ἐπὶ τῷδε ἄλλο αὖθις ὕδωρ πίνει Μνημοσύνης, ἀπὸ τούτου τε μνημονεύει τὰ ὀφθέντα οἱ καταβάντι.* — 3 *ne accedas quidem proprius, nedum bibas.* — 6 ΣΙ corr. Goettling. — 7 ΕΝΙΙ *ἐγώ* Franz; fortasse *ἐμόν* sive *ἐμοί*. — 8 ΕΙΜΙΔ | Η *αὔη* Goettl. — 9 eadem verba supra v. 4 sq. — 10 ΚΑΥ-ΝΛΛΣΟΥΣΙ *καί σοι ὑπενδώσουσι* Franz. — *ἀπὸ κρήνης* Goettl. — 11 *καὶ τότ' ἔπειτά σοι ἔστι μεθ' ἡρώεσσιν ἀνάξειν* Goettling; *καὶ τότ'*

ἔπειτα φίλοισι μεθ' ἡ. ἀνάξεις Franz; *ἄλλοις* sumpsi ex titulo attico supra n. 107, 3 *καὶ ἡρώων γένος ἄλλων*. — Extremi duo versus sic traduntur:

ΣΣΙΝΑΝΑΞΕΙ — — — — ΙΗΣΤΟΔΕΝ — — — —
ΘΑΝΕΙΣΘ/ — — — — — ΛΛΕΙΜ — — —

1038. Attaliae Pamphyliae. Hirschfeld *Act. acad. berolin. min.* 1875 p. 716.

I *αςςς[γ]* $\overline{\kappa\beta}$ *Μοιρῶν ἐπιφανῶν·*

Εἷς] Χεῖος, τρεῖς δ[ὲ] ἐξεῖτε, πένπιος τρεῖος πείπιων·
μὴ χ]άλα, μηδ' εἰς χεῖρ[α κα]υ[χ]ῶ, μή σο[ί] τι γένητε.
δυσχερές ἐστι τ[ὸ] πρᾶγμα, περὶ οὗ [π]εύθῃ κὲ ἄπ[υ]σ[τον.
ἀ]λλ' ἡσύχιος μένε, λῆσα[ί] τε ὁδοῦ καὶ ἀγορᾶς.

II *δδδδς* $\overline{\kappa\beta}$ *Ποσειδῶνος·*

Τέσσαρα δ' οἱ τέσσαρες . . . υ . . δ' ἐ[ξεί]της τ . .
εἰς] πέλαγος σπέρμα βα[λεῖν καὶ γ]ράμματα γράψ[αι
ἀμφότερον μόχθος τε κενὸς [κ]αὶ ἄπρακτος.
μ]ηδὲ βιάζου θνητὸς ἐὼν θεό[ν, μή] σέ τι βλάψ[η.

III *δγ[γ]ςς* $\overline{\kappa\beta}$ *Ἄρεως θουρίου·*

Τέσσαρα καὶ δύο τρεῖς, δύο δ' ἐξεῖτε· τάδε φράζ[ευ·
. . . . νίκην . . . . . [ξ]ένε· τήνδε γὰρ οὐδείς
. . . . μέγα σόν τε φυλάξ[αι
δεῖ [ἄ]χος· ἄπρακτος [ὁ μόχθ]ος, ἐπ' ἡσ[υχ]ίῃ δ' ἀ[νάμεινον.

IV *αςςςδ* $\overline{\kappa\gamma}$ *Ἀθηνᾶς·*

Εἷ]ς Χεῖος, τρεῖς δὲ ἐξε[ῖ]τε καὶ τέσσ[αρ' ὁ π]ένπτος·
Παλλάδ' Ἀθηναίην τείμα καὶ πάντα σοι ἔστε
ὅσσα θ[έλ]ις, καί σοι τὰ δεδογμένα πάντα τελεῖ[ται,
λ]ύσι [δ]' ἐγδεσμῶν καὶ [τ]ὸ[ν] νοσέοντα δὲ σώ[σει.

V *ςςδδγ* $\overline{\kappa\gamma}$ *Εὐφροσύνης·*

Σ]τέλλε' ὅπου [σ]ο[ι θ]υμός· πάλιν γὰρ δόμον [ἔσται
εὑρῖν, καὶ πράξ[ι]ς κατὰ νοῦν πάντα τε κρατ[ήσεις
Εὐφροσύνην, [ὠ]νεῖσθε πωλεῖν τε καὶ ο[ὕ]τως.

VI ϛϛϛγγ $\overline{\text{κδ}}$ *Πυθίου Ἀπόλλωνος·*

Μ]ίμνε κ(αὶ) μὴ πράξῃς· Φοίβου χρησμοῖσι δὲ πεί[θου·
ἄλλο]ν χ[ρὴ καιρ]ὸν τηρεῖν· νῦν δ' ἥσυχος ἴσθι·
μι]κρὸν ἐ[πι]σχὼν τελέσις [πά]νθ' ὅσ(σ)α με[ρ]ι[μνᾷς.

VII δδδϛϛ $\overline{\text{κδ}}$ *Κρόνου τεκνοφάγου·*

Μίμνε δόμων ἐπὶ σῶν· πάλι μηδ' ἄ[λλ]οθι βαῖνε,
μή σοι θὴρ [ὀλ]ο[ὸ]ς καὶ ἀλάστωρ ἐνγύθεν ἔλθῃ·
οὐ γὰρ ὁρῶ [σὴν π]ρᾶξιν ἀσφαλὴν οὐδὲ βέβεον.

VIII δϛϛϛγ $\overline{\text{κε}}$ *Μηνὸς φωσφόρου·*

Θά]ρσι; καιρὸν ἔχις, πράξις ὃ θέλις, καιροῦ τ' ἐ[π]ιτεύ[ξῃ
τὴν ὁ]δὸν ὁρμηθῆνε· ἔχις καιρόν τιν'. ὁ μόχθος
ἔργ]ον τ' ἐνχειρῖν ἀγαθὸν καὶ ἀγῶνα δίκ[αιον.

IX ϛϛϛϛα $\overline{\text{κε}}$ *Μητρὸς θεῶν·*

Ὡ]ς ἄρνα[ς] κα[τ]έχουσι λύκοι κρατεροί τε λέοντ[ες
β]οῦς ἕλικας, πάντων τούτων καὶ σὺ κράτ[ος ἕξεις,
καὶ πάνι' ἔστε σ[ο]ι, ὅσα ἐπ[ει]ρώτας σύ [μ' ὁδῖτα.

X ϛϛϛδδ $\overline{\text{κϛ}}$ *[Ἑ]ρ[μ]ε[ία ἐριου]νί[ου·*

Ἡ πρᾶξις καὶ [ν]ῦ[ν ἀ]τε[λής . . . .
λυπηρά τις ὁδὸς γὰρ . . . .
ἠ]ρίσθ[αι] χα[λ]ε[π]ὸν . . . .

Oracula quinorum ex talorum (*ἀστραγάλων*, quibus desunt et binarius et quinarius numerus coll. Polluc. IX 100) sorte petita quinquaginta sex omnino esse poterant; singulis enim iactibus singulae sortes paratae erant ipso numero deique alicuius nomine insignitae. Post Mercurii vaticinium (n. 10) tria superabant numeris XXVII et XXVIII et XXX respondentia; sequitur ante Parcarum versus quadraginta trium deorum et nomina et oracula periisse. Adcuratius rem exposui *Hermae* X 193 sqq., ubi quem conmisi numerandi errorem correxit Roehl *Sched. epigr.* (Berol. 1876) p. 26; eidem vero cum apographo Barthiano (*Mus. Rh.* VII 251) aliquantulum momenti vindicare studeret ratio ut par erat parum constitit. — De sermonis versuumque vilitate dixi *l. s. s.* p. 197; Luciani testimonio (*Jup. tragoed.* c. VI) adde Plutarchi *de Pythiae orac.* c. V et VII — 2 ΔΙCΕΞΙΤΕΕ ἐξεῖτε i. e. ἐξῖται (iactus senionis) restituit Kirchhoff et hic et v. 12 et v. 17. — Χῖος est iactus caninus, τρεῖος novum

videtur ternionis vocabulum. — 3 ////ΓΩΛΛΑ Hirschfeld, ΠΥΛΛΑ Barth. — ΧΕΙΡ////ΚΛΥΚΩ Hirschf. ΧΕΙΡΑΛΥΚΩ aperta interpolatione Barth. Arist. *polit.* V 10 *διὰ τὸ καυχήσασθαι εἰς τὴν ἡλικίαν.* — ΕΟΥΤΙ Hirschf. ΣΟΠΙ Barth. — Intellege *ne remittas animum neve nimium tibi fidas.* — 4 ΤΙΡΑΓΜΑ — ΚΕΥΘΗ et ΑΠΜΣ . . . corr. Wilamowitz. — 5 ΔΗΣΑ΄Ε H. ΛΗΣΑΣ B. de *ἐλησάμην* aoristo cf. Lobeckii adnot. *Phryn.* p. 719. Scriptor *τε* et *καί* particulas saepius inter se confundit; poterat scribere *ὁδοῦ ἀγορᾶς τε.* — 7 post *τέσσαρες* Hirschf. . . . . Υ . . ΔΕ . . . ΤΗΣΤ., Barth . . . ΥΙΣΛΕ — ΤΗΤ *πέμπτος δ' ἐξείτης ἐστίν* coni. Leo. — 8 ΒΑΡ///////ΕΡΑΜΜΑΤΑΓΡΑΨΙ cf. Leutsch *Paroemiogr.* I 344. — 9 *καὶ* [*πρᾶξις*] *ἄπρακτος* coni. Leo; at solet ille *μόχθον ἄπρακτον* dicere, cf. v. 15. — 10 ΘΕΟ//ΙΛΣΕΤΙΒΛΑΨΙ quod olim proposui *ἤ σέ τι βλάψι* iam displicet; cf. infra n. 1039, 6 *μή τι καὶ βλαβῇς.* — 12 ΦΡΑΖΙ// — 13 ///ΗΡΑΙΝΙΚΗΝΜΕΛΛΙΣΞΝΕ H. ΝΙΗΝΜΕΛΛΙΣΕΕΝΕ B. — 14 //ΙΘΩΝΕΣΧΩΧΗΣΛΕΙ ΛΙ H. ΝΕΣΧΩΝ . ΗΣΛΕ . ΜΕΤΑ *κτλ'.* B. versus nondum correcti. — 15 ΟΣΕΠΗΣ΄ΚΙΗΔΑΙ//// H. ΤΟΣΕΠΗΣ B. *ἐπ' ἡσυχίῃ* neminem offendet; *ἀνάμεινον* sumpsi ex alio oraculo infra n. 1039, 10. — 17 ΔΕΔΕ bis scriptum *δέ.* — 19 ΘΑΙΣ — ΤΕΛΕΙ/// H. ΤΕΛΕΙΑ B. *τέλεια* falso Roehl; cf. Euripidea fabularum clausula *καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη.* — 20 //Ι ΥΣΙΑΕΓ — ΚΑΙ΄ΟΜΝΟΣΕΟΝΤΑΔΕΣΩ fortasse *σε σώσει,* cf. infra n. 1041, 9. — — 22 ΔΟΜΟΝΤΕ/// — 24 ΝΗΝ . ΝΕΙΣΘΕ *ὠνεῖσθε* Roehl. — CΙΤΩΣ *καὶ οὕτως* barbaro poetae idem videtur significare quod *ὡσαύτως. Εὐφροσύνην κρατήσεις* omni ex parte (*πάντα*); nam et deae nomen est hoc loco et laetitiae vocabulum. Graviter olim de his *Εὐφροσύνης* versibus erravi. — 26 //ΛΙΜ ΝΕΚΜΗ — ΠΕΙΟ///// — 27 ΝΧ . Ν//Λ//ΟΝ *ἄλλον χρή* Leonis supplementum est, quod recepi quamquam spatium sufficere non videtur; at enim *καιρός* aliud adiectivum vix addi sibi patitur, cf. Arist. *Rhet.* 1382 B 10 *ἀεὶ γὰρ τηροῦσα καιρόν.* — 28 ////ΚΡΟΝΕΙΣΧΩΝ — Γ//ΝΘΟΣΑΜΕΒΙΝ *μεριμνᾶς* non magis certum quam quod Leo proposuit *μενυνᾶς* i. e. *μενοινᾶς.* — 30 ΜΗ ΔΑΜΟΘΙ corr. Dit. Volkmann; cf. Anthol. Pal. VII 393 *μή με κόνι κρύψητε· τί γαρ; πάλι, μηδ' ἐπὶ ταύτης κτλ'.* — 31 ΘΗΡ//ΛΟ//Σ — 34 *θάρσι* Kirchhoff; cf. infra n. 1041, 5.. — ΕΝΙΤΕ////// cf. infra n. 1041, 3. — 35 ////ΝΟΝ *τὴν ὁδόν* Kirchhoff. — 36 ////ΡΟΝ *ἔργον* Wilamowitz. — 38 ///ΣΑΡΝΑΚΑΕΧΟ ΥΣΙ — 39 *κράτος ἕξεις* D. Volkmann; neque enim sufficit *κρατήσεις* metro, quod in versuum exitu corrumpere devitat scriptor; cf. Philostorg. *hist. eccl.* VII 15 *τοῖς πανταχόθεν χρησμοῖς τῶν Ἑλλήνων ὁ παραβάτης* (Iulianus) *ἀναπεισθεὶς ὡς ἄμαχον ἕξει τὸ κράτος κτλ'.* — 40 ΠΑΝΤΕΣΤΕΣΘΙΟΣΑΕΠ//ΡΩΤΑ ΣΣΥΛΑ *σύ με, ὁδῖτα* Wilamowitz. — 41 Ι[illegible]//////ΝΙ//// quod quin *Ἑρμεία ἐριουνίου* fuerit nullus iam dubito. — 42 ΚΛΙ΄ΥΝ//ΛΤΕ// — 44 ///ΙΡΙΣΘ //Χ//ΓΙ/ΟΝΙ *χαλεπόν* Wilamowitz; cf. infra n. 1039, 10 *κύμασι μάχεσθαι χαλεπόν,* neque minus difficilis haec cum oraculorum sordibus pugna.

1039. Prope Limyram Lyciae. C. I. 4310.

Ἅπαντα πράξις εὐτυχῶς, θεὸς λέγει.
Βοηθὸν ἕξις μετὰ Τύχης τὸν Πύθεον.
Γῆ σοι τέλειον καρπὸν ἀποδώσει πόνων.
Δύναμις ἄκαιρος ἐν νόμοισιν ἀσθενής.
Ἐρᾷς δικαίων ἐγγάμων ἰδεῖν σποράν.
Ζάλην μεγίστην φεῦγε, μή τι καὶ β[λ]αβῇς.
Ἥλιος ὁρᾷ σε λαμπρός, ὃς τὰ πάντα ὁρᾷ.
Θεοὺς ἀρωγοὺς τῆς ὁδοῦ ταύτης ἔχεις.
Ἱδρῶτες εἰσιν, πλὴν ἁπάντων [π]εριέσῃ.
Κύμασι μάχεσθαι χαλεπόν· ἀνάμειν[ον], φίλε.
Λαιὸς διελθὼν πάντα σημαίνει καλῶς.
Μοχθεῖν ἀνάνκη· μετα[β]ολὴ δ' ἔσται καλή.
Νεικηφόρον δώρημα τὸν χρησμὸν τε[λεῖ.
Ξηρῶν ἀπὸ κλάδων καρπὸν οὐκ ἔσται λα[βεῖν.
Οὐκ ἔστι μ[ὴ] σπείραντα θερίσαι κάρπιμα.
Πολλοὺς ἀ[γ]ῶνα[ς] διανύσας λήψῃ στέφος.
Ῥᾷον διάξις ἔτι βραχὺν μείνας χ[ρ]όνο[ν.
Σ]αφῶς ὁ Φοῖβος ἐννέπει· 'μεῖνον, φίλε.'
Τῶν νῦν παρουσῶν συνφορῶν ἕξις [λύ]σιν.
Ὑπόσχεσιν τὸ [π]ρᾶγμα γενναίαν ἔχει.
Φαύλως τι πράξας μετὰ χρόνον [μ]ένψῃ θ[ε]οῖς.
Χρυσοῦν ποιήσεις χρησμὸν ἐπιτυχών, φίλε.
Ψῆφον δικαίαν τήνδε παρὰ θεῶν ἔχεις.
Ὠμὴν ὀπώραν [ἢν] λάβῃς, οὐ χρήσιμον.

Oracula sunt ex litterarum ordine disposita, quae si recte olim conieci (*Hermae* X 197) prout quisque α vel β vel alius cuiuslibet litterae nota insignitam tesserulam ex urna promebat quaerentibus distribuebantur. — 4 facilius intellegerem δύναμις ἄκαιρος ἐν νόμοισι κἀσθενής, sententia vero non diversa videtur *vis inportuna ubi leges adsunt nil valet.* — 6 ΒΑΒΗC — 9 ΕΡΙΕCΗ corr. Blomfield et Boissonade. — 11 ΛΑ ΓΟC Graefe, ΛΑΙΟC Walpole; λαγώς Graefe, λόγος cum Blomfieldio et Welcker (*Syll.* 184) et Franz, qui caute faciunt quod interpretationem non addunt. Intellego homericum ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω *qui sis ignarus, omnia expertus bene edoceberis*; σημαίνει nimirum non tertia sed secunda est persona. — 12 μοχθεῖν ἀνάγκη Eur. fr. 37 et 719 (ubi vide Nauckii adn.); cf. Eur. *Hippol.* 207 μοχθεῖν δὲ βροτοῖσιν ἀνάγκη. — ΜΕΤΑΡΟΛΗ μεταβολὰ κακῶν Eur. *Herc.* 735. — 14 suppl. Boissonade; νεικηφόρον δώρημα explicat Franz *praemium victori donatum*; at sive δώρημα sive χρησ-

μόν putas νεικηφόρον vocari, sententia haec videtur *ubi largitus eris quod cupis consequeris.* — 14 suppl. Blomfield. — 15 ΜΙ — 16 ΑΙΩΝΑΕ et 17 ΧΙΟΝΟC et 19 λύσιν et 20 ΤΟΙΡΑΓΜΑ corr. Akerblad. — 21 ΕΝΨΗΘΟΙC Graefe, qui correxit. — 22 conferunt Luc. *necyomant.* c. 4 χρυσοῦν ἀπέδειξαν τὸν τῶν ἰδιωτῶν βίον. Addit Wilamowitz Eur. *Troad.* 432. — 23 adtulit Blomfield Eur. *Andr.* 1271 sq. πᾶσιν γὰρ ἀνθρώποισιν ἥδε πρὸς θεῶν ψῆφος κέκρανται κατθανεῖν τ' ὀφείλεται. — 24 ΙΚΛΑΒΗC quod nec εἰ λάβῃς est nec μὴ λάβῃς, sed ἢν λάβῃς.

1040. Prope Adadam Pisidiae. C. I. 4379 o.

Δέσποτα Ἄπολλ[ον] καὶ . . . .
. . . .
χ]ρησ[μ]ῳ[δ . . . .
γὰρ ἐκ προγόνων [μα]ντοσύνην, τὴν [θε]ὸ[ς ωπασε
Φοῖβος Ἀπόλλων.
Ἅπαντα πρά[ξ]ις κα[ὶ κρατ]ήσε[ις ὧν θέλεις.
Βοηθὸν ἕ[ξι]ς [μ]ε[τ]ὰ Τύ[χης τὸν Πύθεον.
Γλυκὺς [με]λισσ[ῶν ὁ πόνος, ἀλλ' οὐκ εὐχερής.
Δύναμις ἄκαιρος ἐν νόμοισιν ἀσθενής.
Ἐγῷ]δα σοι [πά]ν[τ]' ἐς τρ[οπ]ὰς [ἐλθεῖν καλάς.
Ζῆσαι προςεύχου· τοῦτο . . . .
Η [μ]ὴ προαιροῦ [τ]οὔργον, ἢ [π]ό[νους φέρε.
Θεοὺ[ς] ἀρωγοὺς τῆς ὁ[δ]ο[ῦ ταύτης ἔχεις.
Ι . . . . .] μέμψηι [τ]ο[ὔργ]ον . . . .
Κλυδ[ὼ]ν [θ]αλάσ[σ]ης . . . .
Λύπης πέπαυ[σ]ο, π[ρ]ος . . . .
Μοχθεῖν ἀνάγ[κ]η· [μεταβ]ο[λὴ δ' ἔσται κ]αλ[ή.
Νε]ικηφόρο[ν δώρημα τὸν χρησμὸν τελεῖ.
Ξηρῶν] ἀπὸ [κλάδων καρπὸν οὐκ ἔστι λαβεῖν.
Ὅ]ταν . . . .
Πειρῶ διαμε[ίνας . . . .
Ῥοδ . . . .
Σ[υν]οχή τι[ς ἔσται σοι κακῶν τε καὶ καλῶν.
Τε[ι]μῶν τὸ [θεῖ]ον τ[είμιος καὐτὸς φανεῖ.
Ὑπόσχε[σ]ιν τὸ πρᾶγμα [γ]εν[ναῖ]ον [ἔ]χε[ι.
Φ]αύλ[ως τ]ι πράξα[ς] μετὰ χρόνον μέμψῃ [θ]ε[οῖς.
Χρυσοῦν π]οιήσει[ς] χρησμὸ[ν] ἐπ[ιτ]υχ[ώ]ν, [ξ]ένε.
[Ψ . . . .
[Φ . . . .

Pessimo apographo praescripta sic tradita:

ΔΕϹΠΟΤΑΑΠΟΛΛ . . ΚΑΙΕΤΕΑΗϹΕΕ . ΑΙ
ΑΝΓΟΚΟΚΑΙΒΙΗ ΠΑ
. ΡΗϹΗΝΛ
ΓΑΡΕΚΠΡΟΓΟΝWΝ . . ΝΤΟϹΥ . ΗΝΤΗΝΟΞΟ
. ΦΟΙΒΟϹΑΠΟΛΛWΝ

ubi nihil perspicio nisi quod anapaesticos numeros persentisco; v. 3 χρησμῳδός vel χρησμῳδεῖν vocabulum certo fuit. Franzii supplementum παρειλήφαμεν γὰρ ἐκ προγόνων μαντοσύνην τὴν θέσπισε Φ. 'Α. vel ideo probari nequit, quod nec traditum a maioribus oraculum hoc est neque omnino unum oraculum, sed totidem quot litterae sunt; cf. ad tit. praeced. — Ipsi versus velim denuo ex lapide descriptos habeam; ut nunc res est plerumque ne ansa quidem emendandi datur. Vv. 7 9 13 17 18 19 25 26 27 eidem sunt qui tituli antecedentis, primi versus exordium saltem idem est; ex reliquis vv. 8 10 12 23 24 coniectura restituere conatus sum. — 6 ΠΡΑ . ΙϹΚΑ . . ΚΗϹΕ - - minus apte Franz κἀκτελεῖς ποτ' εὐτυχῶς. — 7 Ε . ΕϹΙΙΣ . ΑΤΥΥ — — 8 γλυκὺς . . ΛΙϹϹ sententia certa. — 10 ΞΥΟΔΑϹΟΙΓΛΝΙΕϹΤΡ . ΙΑϹ - - - - Ε ἐγῷδα Franz. — 11 ΤΟΥΤΟΠΑ ΡΑΡΠΡΙ . ΚΟ . ΕΞΤΕ — 12 ΗWΗΠΡΟΑΙΡΟΠΟΥΡΓΟΝΗΤΟΛσΞ vix recte Franz ἤδη προαιροῦ τοὖργον ἐκτελέσαι καλῶς. Quae ipse posui in eis ἢ μή - ἢ certum videtur, clausula non item. — 13 ΘΕΟΥΓ — ΟΒΟΠΥΤ . . ΞΞ . . — 14 . . . . . ΗΜΕΜΨΗΙΟΠϹΡΟΝ . . . ΕΗΞΝ τοὖργον Wilamowitz; extr. Franz conicit ξένε. — 15 ΚΛΥΔ . ΝΟΛΛΑϹΙΗϹΜ cor. Franz; multa cogitari possunt. — 16 ΠΙΟϹ - - - - Ο . . Χ . . . parum probabiliter Franz προςπελάσας θεοῦ μυχοῖς. — 17 ΑΝΑΝ Η . . . . . Ο - - - ΑΛ . . . — 18 . . ΣΙΚΗΦΟΡΟ . ΑΙ ergo non νικηφόρον sed νεικηφόρον fuit ab initio. — 19 . . . ΙΑΠΟ — 20 . ΤΑΝ — 21 ΔΙΑΜΕ - - - ΑΤΑΙ . ΗΟΙ - - - - - - ΕΙΝ extremus fuit infinitivus a πειρῶ inperativo suspensus. — 22 ΒΟΔ . ΠΑΡΟ - - - - - ΡΑϹΙΕΞΜ - - - - ΡΟΧ nec apte nec pulcre Franz ῥόδοις παρέσται σοι κάρα στέψαι τάχα. — 23 ϹΥΝΟΧΗΤΙ ΞϹ - - sententia incerta; συνεχῆ corrigit Franz. — 24 ΤΕΙΜWΝΤΟ . ΗΟΝ ΤΜΝ — 25 ΥΠΟϹΧΕΓΙΝ — ΓΕΝΔΖΑΝΓΧΕ — 26 ΝΛΥΛ . . ΙΠΡΑΞΑ — ΘΕΥ . . — 27 . . . . . ΟΙΗϹΕΙ . ΧΡΗϹΜΟΧΕΠΜΕΥΧΗΝΣΕΝΕ — 28 circa medium versum ΕΠΙΠΟΘΗΝ . ΙΕΠΦΑΛ — 29 sub finem ΟΙΝΔΕΠΠ.

1041. Ad Colossas. C. I. 3956 ex Arundellii apographo minusculis litteris scripto.

Νῦν τοι πάντα τελεῖ δαίμων, νῦν ἐς ὀρθ[ὸ]ν ὁδηγεῖ.
πράξεις πάντα κατὰ νοῦν· μηκέτι τρῦχε σεαυτόν·
ἐντεύξει σύ τ' ἀμέμπτως ὧν ἂν ἐπιθυμ[ῇ]ς.

ὅσσα θέλεις πράξεις· ε[ὑ]ρήσεις . . . .
ἐνχείρι, ξένε, θαρσήσας· παντὸς [δ' ἐπιτεύξῃ.
ἥσυχα βουλεύο[υ] καί σοι θεὸς ἡγεμονεύσει.

Εἰσὶ καλαὶ πράξεις· σπεύδε[ιν] σε χρή· [πάντα] κρατήσεις.
καίτο[ι] ἀλώμενον ἐν ξενίῃ [ὁ θεός σε φυλάξει.
ἐκφεύξῃ γὰρ νούσου χαλεπῆς πάντω[ς] θεὸς αὐδᾷ.

Ex sententiarum, si fas est dicere, similitudine eoque quod versuum terniones tres supersunt, eorumque tertius ab secundo spatio intermisso disiunctus coniecerit quispiam, similia haec esse oracula ex talorum sorte petita ac supra n. 1038. Diffido tamen. — 1 ορθεν corr. Franz. — 3 επιθυμεις — 4 ει ρησεις . . . . corr. Franz; extrema facile ut quisque volet supplere poterit. — 5 εν χειρι, Franz ἐν χειρί. Intellege *conare bono animo*, cf. supra n. 1038, 36. — 6 βουλευον corr. Franz. — 7 σπευδε σε χρη, 8 κρατησεις και του αλωμενον, ubi σπεύδειν corr. Franz, nisi forte σπεῦσε i. e. σπεῦσαι fuerit; κρατήσεις vocabulum describentis errore initio versus proximi positum ad v. 7 revocavi; est enim clausula sollemnis, cf. supra n. 1038, 23. Nihili autem sunt Franziana κρατήσεις καὶ γὰρ τὸν ἀλώμενον ἐν ξενίῃσιν. — 9 παντων δε corr. Franz; cf. supra n. 1039, 1 ἅπαντα πράξεις εὐτυχῶς, θεὸς λέγει.

III. EPIGRAMMATA VARIA.

I. TERMINI AEDIFICIA FONTES PONTES.

1042. In Attica. Ex schedis Fourmonti C. I. 12. Kirchhoff C. I. A. 522.

Ἐν μ]έσ(σ)[ωι Κ]ε[φαλ]ῆς τε καὶ ἄστεος . . . . . [Ἑ]ρμῆς.

Hermam ex eorum numero fuisse vidit Boeckh, quos per agros disposuit Hipparchus Pisistrati filius binis titulis inscriptos: ἐν μὲν τοῖς ἐπ' ἀριστερὰ τοῦ Ἑρμοῦ ἑκάστου ἐπιγέγραπται λέγων ὁ Ἑρμῆς, ὅτι ἐν μέσῳ τοῦ ἄστεος καὶ τοῦ δήμου ἕστηκεν, ἐν δὲ τοῖς ἐπὶ δεξιὰ 'μνῆμα τόδ' Ἱππάρχου· στεῖχε δίκαια φρονῶν' κτλ'. [Plat.] *Hipp.* p. 228. — Lectio versus incerta. ⱶΙΗΕϟΘΗϹΕΘΡΙΕϟ ἐν μέσσωι γε Θρίης Boeckh; Kirchhoff quod posui. Post ἄστεος haec ΑΝΔΡΘΘΓΕΡΜΕϟ, quae ἄνερ, ὅθ' (i. e. ὅδ') Ἑρμῆς non recte legit Boeckh. Cf. Wachsmuth *die Stadt Athen* I 498 adn. 3.

1043. Prope arcis portam exteriorem muro infixus lapis. C. I. 525.

Ἡ πόλις] ἔστ[η]σ[έν με β]ροτ[οῖς] μνημεῖον ἀληθές
πᾶσιν] σημαίνε[ιν μέ]τ[ρον] ὁδοιπορίας·
ἔστιν γὰρ τ]ὸ μεταξὺ θεῶν πρὸς δώδεκα βωμὸν
. . . . τεσσαράκοντ' ἐγλιμένος στάδιοι.

IV saeculi, etsi scriptum traditur v. 3 ΜΕΤΑΧΣΥ. — Duodecim deorum aram tamquam umbilicum Pisistratidis pro aureo quodam miliario fuisse, unde non solum Atticae terrae spatia (Herod. II 7) dimetirentur, exposuit Wachsmuth *die Stadt Athen* I 498 cf. adn. 2. — Restituit epigramma Boeckh Buttmanni O. Muelleri suis denique supplementis con-

iunctis usus. — 1 ΕΣΤΕΙΣ . . . . ΡΟΤ . . ΜΝΗ κτλ'. — 2 ΣΗΜΑΙΝΕ . . ΓΤΙ . . ΟΔΟΙΓΟΡΙΑΣ — 4 numerus incertus; posuerunt πέντ' ἐπί vel ἑπτ' ἐπί.

1044. Megalopoli. Hirschfeld *Bull. arch.* 1873 p. 218.

Αἴνεσον εὔ]οπλον Φιλοποίμε[νος] αἷμ[α λαχοῖσαν
παῖδα Μ]εγακλείας, αἴνεσον Εὐξενία[ν,
ἃν ἀπ]ὸ Δαμοκράτους λέκτρων ἠνείκατο μ[ούναν,
Εὐ]ξ[ε]νίαν, [σεμνὰ]ν Κύπριδος ἱροπόλον.
τέρ]μονι γὰρ ναοῖο [πέ]ριξ εὐερκέα θριγκὸν
θ]ήκατο καὶ ξ[εί]νοις [χῶρον ἅμ' εὐφρ]οσ[ύνας.
εἰ] δὲ γυνὰ . . . .
ο]ὐ θαῦμ'. [ἐξ ἀγαθῶν αὐτὰ ἔγεντ' ἀγαθά.

Litterae ΑΠΣ romanae videntur aetatis. — Supplementa, e quibus τέρμονι (v. 5) invenit Wilamowitz, certa sunt usque ad v. 5. — 1 . . . . ΙΟΠΛΟΥ — 2 ΙΕΓΑΚΛΕΙΑΣ — ΞΕΝΙΑ// — 5 . . ΙΜΟΝΙ — ΓΞΡΙΞ — 6 Ξ// ΥΝΟΙΣ . . . . Τ//ΝΟΣΙ sumpsi viatoribus simul tranquillum ad quietem locum paratum esse umbris et fontibus fortasse exornatum. — 7 ΓΥΝΑΠΛΛ et sub finem versus ΑΞΑΤΟΙΑΜ quae male descripta sunt. — 8 ΥΘΑΥΜ' sententia certa est ex v. 1.

***1045.** Athenis in arcu Hadriani. C. I. 520.

a. Αἵδ' εἴσ' Ἀθῆναι Θησέως ἡ πρὶν πόλις.

b. Αἵδ' εἴσ' Ἀδριανοῦ καὶ οὐχὶ Θησέως πόλις.

Cf. Wachsmuth *die Stadt Athen* p. 688.

1046. Romae in via Appia. C. I. 6280.

Μαρκέλλου.

a. Δεῦρ' ἴτε, Θυβριάδες, νηὸν ποτὶ τόνδε, γυναῖκες,
Ῥηγίλλης ἕδος ἀμφὶ θυοσκό[α] ἱρὰ φέρουσαι.
ἡ δὲ πολυκτεάνων μὲν ἔην ἐξ Αἰνεαδάων,
Ἀγχίσεω κλυτὸν αἷμα καὶ Ἰδαίης Ἀφροδίτης,
γήματο δ'ἐς Μαραθῶνα· θεαὶ δέ μιν οὐρανιῶνα[ι
τίουσιν Δηώ τε νέη Δηώ τε παλαιή,
τῇσί περ ἱερὸν εἶδος ἐυζώνοιο γυναικός

ἀγκεῖται· αὐτὴ δὲ μεθ' ἡρῴνῃσι νέασται
ἐν μακάρων νήσοισιν, ἵνα Κρόνος ἐνβασιλεύει·
τοῦτο γὰρ ἀντ' ἀγαθοῖο νόου εἴληχεν ἄποινον,
ὥς οἱ Ζεὺς ᾤκτειρεν ὀδυρόμενον παρακοίτην
γήραι ἐν ἀζαλέωι χήρῃι περικείμενον εὐνῆι,
οὕνεκά οἱ παῖδας μὲν ἀμύμονος ἐκ μεγάροιο
Ἅρπυιαι κλωθῶες ἀνηρείψαντο μέλαιναι
ἡμισέας πλεόνων· δοιὼ δ'ἔτι παῖδε λιπέσθην
νηπιάχω, ἀγνῶτε κακῶν, ἔτι πάμπαν ἀπύστω,
οἵην σφι νηλὴς κατὰ μητέρα πότμος ἔμαρψε,
πρίν περ γηραιῇσι μιγήμεναι ἠλακάτῃσι·
τῶι δὲ Ζεὺς ἐπίηρον ὀδυρομένωι ἀκόρητον
καὶ βασιλεὺς Διὶ πατρὶ φυὴν καὶ μῆτιν ἐοικώς,
Ζεὺς μὲν ἐς ὠκεανὸν θαλερὴν ἔστειλε γυναῖκ[α
αὔρῃσι Ζεφύροιο κομίζεμεν ἠλυσίῃσιν,
αὐτὰρ ὁ ἀστερόεντα περὶ σφυρὰ παιδὶ πέδιλα
δῶκεν ἔχειν, τὰ λέγουσι καὶ Ἑρμάωνα φορῆναι,
ἦμος ὅτ' Αἰνείαν πολέμου ἐξῆγεν Ἀχαιῶν,
νύκτα διὰ δνοφερήν· ὁ δέ οἱ περὶ ποσσὶ σαωτὴρ
παμφανόων ἐνέκειτο σελ[ηναίη]ς κύκλο[ς αὐγῆς·
τὸν δὲ καὶ Αἰνεάδαι π[οτ'] ἐνερράψαντο πεδίλῳ,
ἔμμεναι Αὐσονίοις εὐ]ηγενέεσσι γέρα[τ]α.
οὔ μιν ὀ[ν]όσσηται καὶ Κεκροπίδην περ ἐόντα
Τυρσηνῶν ἀρχαῖον ἐπισφύριον [γ]έρας ἀνδρῶν,
Ἕρσης ἐκγεγαῶτα καὶ Ἑρμέω, εἰ ἐτεὸν δὴ
Κῆρυξ Ἡρώδεω πρόγονος Θησηιάδαο.
τοὔνεκα τιμήεις καὶ ἐπώνυμος, ᾗ μὲν ἄνασσα[ν
ἐς βουλὴν ἀγέρεσθαι, ἵνα πρωτόθρονες ἕδραι,
Ἑλλάδι δ' ουτε γένος βασιλεύτερος, οὔτε τι φωνὴν
Ἡρώδεω· γλῶσσαν δέ τέ μιν καλέουσιν Ἀθηνέων.
ἡ δὲ καὶ αὐτή περ καλλίσφυρος Αἰνεϊώνη
καὶ Γανυμηδείη καὶ Δαρδάνιον γένος ἦην
Τρωὸς Ἐριχθονίδαο· σὺ δ' ἴ φίλον ἱερὰ ῥέξαι,
καὶ θῦσαι· θυέων ἀτὰρ οὐκ ἀέκοντος ἀνάγκη·
ε[ὖ] δέ τοι εὐσεβέεσσι καὶ ἡρώων ἀλεγίζειν·
οὐ μὲγγὰρ θνητή, ἀτὰρ οὐδὲ θέαινα τέτυκται·
τοὔνεκεν οὔτε νεὼν ἱερὸν λάχεν, οὔτε τι τύμβον

οὐδὲ γέρα θνητοῖς, ἀτὰρ οὐδὲ θεοῖσιν ὅμοια,
σῆμα [δέ] οἱ νηῶι ἴκελον δήμωι ἐν Ἀθήνης.
ψυχὴ δὲ σκῆπτρον Ῥαδαμάνθυος ἀμφιπολεύει.
τοῦτο δὲ Φαυστείνηι κεχαρισμένον ἥσται ἄγαλμα
δήμωι ἐνὶ Τριόπεω, ἵνα οἱ πάρος εὐρέες ἀγροί
καὶ χορὸς ἡμερίδων καὶ ἐλαιήεντες ἄρουραι.
ου μιν ἀτιμήσειε θεή, βασίλεια γυναικῶν,
ἀμφίπολον γεράων ἔμεναι καὶ ὀπάονα νύμφην·
οὐδὲ γὰρ Ἰφιγένειαν ἐύθρονος Ἰοχέαιρα,
οὐδ' Ἕρσην γοργῶπις ἀπητίμησεν Ἀθήνη,
οὐδέ μιν ἡρώνῃσι παλαιῇσιν μεδέουσα
Καίσαρος ἰφθίμοιο παρόψεται ὄμπνια μήτηρ,
ἐς χορὸν ἐρχομένην προτεράων ἡμιθεάων,
ἣ λάχεν ἠλυσίῃσι χοροστασίῃσιν ἀνάσσειν,
αὐτῆι τ' Ἀλκμήνη τε μάκαιρά τε Καδμεϊώνη.

b. *Πότνι', Ἀθηνάων ἐπιήρανε Τριτογένεια,*
ἥ τ' ἐπὶ ἔργα βροτῶν ὁράᾳς, Ῥαμνουσιὰς Οὖπι,
γείτονες ἀγχίθυροι Ῥώμης ἑκατονταπύλοιο,
πείονα δὴ καὶ τόνδε, θεά, τειμήσατε χῶρον,
δῆμον Δηώοιο φιλόξεινον Τριόπαο,
τόφρα κε καὶ Τριόπειαι ἐν ἀθανάτοις ἀλέγησθο[ν.
ὡς ὅτε καὶ Ῥαμνοῦντα καὶ εὐρυχόρους ἐς Ἀθήνας
ηλθετε, δώματα πατρὸς ἐριγδούποιο λιποῦσαι,
ὧς τήνδε ῥώεσθε πολυστάφυλον κατ' ἀλωή[ν,
λήιά τε σταχύων καὶ δένδρεα βοτρυόεντα
λειμώνων τε κόμας ἁπαλοτρεφέων ἐφέπουσαι.
ὔμμι γὰρ Ἡρώδης ἱερὴν ἀνὰ γαῖαν ἔηκε,
τὴν ὅσσην περὶ τεῖχος ἐύτροχον ἐστεφάνωται,
ἀνδράσιν ὀψιγόνοισιν ἀκινήτην καὶ ἄσυλον
ἔμμεναι· ἡ δ' ἐπί οἱ ἐξ ἀθανάτοιο καρήνου
σμερδάλεον σίσασα λόφον κατένευσεν Ἀθήνη,
μή τωι νήποινον βῶλον μίαν ἢ ἕνα λᾶαν
ὀχλίσσαι, ἐπεὶ οὐ μοιρῶν ἀτρεῖες ἀνάγκαι,
ὅς κε θεῶν ἑδέεσσιν ἀλιτροσύνην ἀναθήη.
κλῦτε περικτίονες καὶ γείτονες ἀγροιῶται·
ἱερὸς οὗτος ὁ χῶρος, ἀκίνητοι δὲ θέαιναι,
καὶ πολυτίμητοι καὶ ὑποσχεῖν οὔας ἕτοιμαι·

μηδέ τις ἡμερίδων ὄρχους ἢ ἐ[π]' ἄλσεα δενδρέων
ἢ ποίην χιλῷ εὐαλδέι χλωρὰ θέουσαν
δμωὴν κυανέου Ἄιδος πήξειε μάκελλαν,
σῆμα νέον τεύχων ἠὲ πρότερον κεραΐζων.
οὐ θέμις ἀμφὶ νέκυσσι βαλεῖν ἱερόχθονα βῶλον,
πλὴν ὅ κεν αἵματος ἦισι καὶ ἔκγ[ο]νος ἐσσαμένο[ιο·
κείνοις δ' οὐκ ἀθέμιστον· ἐπεὶ τιμάορος εἴστωρ·
καὶ γὰρ Ἀθηναίη [ποτ'] Ἐριχθόνιον βασιλῆα
νηῶι ἐνκατέθηκε συνέστιον ἔμμεναι ἱρῶν.
εἰ δέ τωι ἄκλυτα ταῦτα καὶ οὐκ ἐπιπείσεται αὐτοῖ[ς,
ἀλλ' ἀποτιμήσει, μή οἱ νήτιτα γένηται,
ἀλλά μιν ἀπρόφατος Νέμεσις καὶ ῥόμβος ἀλάστωρ
τίσονται, στυγερὴν δὲ κυλινδήσει κακότητα·
οὐδὲ γὰρ ἴφθιμον Τριόπεω μένος Αἰολίδαο
ὤναθ', ὅτε νειὸν Δημήτερος ἐξαλάπαξεν.
τῶι ἤτοι ποινὴν καὶ ἐπωνυμίην ἀλέασθαι
χῶρον, μή τοι ἕπηται ἔπι Τ[ρ]ιόπειος Ἐρινύς.

Herodes Atticus Marathonius Anniae Regillae uxoris mortuae a. fere 161 memoriam singulari pietate prosecutus est cum in ipsa patria, ubi sepulta est (C. I. 6185), tum Romae maxime in urbe, ubi ad tertium lapidem viae Appiae (C. I. 26) Triopeum constituit sacrum id Cereri Proserpinaeque ac deis inferis; in eodem autem circuitu et Minervae Nemesique, atticis deabus, et Cereri Faustinaeque (*νέᾳ Δήμητρι*) fana consecravit eorumque in altero Regillae heroum statuamque conlocavit. Quae potissimum res ad Triopeum condendum perduxerit Herodem videtur Chishulli coniectura explicare, qui Herodem a Theagene Cnidio, quo praeceptore usus erat, Triopiorum sacrorum, quae in Cnidio promunturio colebantur, notitia et religione inbutum illa suo instituto celebrare voluisse suspicatus est. Accedit quod Herodi eiusque similibus obsoletissima quaeque maxime placebant, cf. ad v. 64. Ceterum in ipso Triopei aditu celebres illae columnae positae fuerunt, antiquae litteraturae atticae imitatione insignes C. I. 26, eodem titulo utraque inscripta hoce *καὶ οἱ κίονες Δήμητρος καὶ Κόρης ἀνάθημα καὶ χθονίων θεῶν· καὶ οὐδενὶ θέμιτον μετακινῆσαι ἐκ τοῦ Τριοπίου, ὅ ἐστιν ἐπὶ τοῦ τρίτου ἐν τῇ ὁδῷ τῇ Ἀππίᾳ ἐν τῷ Ἡρώδου ἀγρῷ· οὐ γὰρ λώιον τῷ κινήσαντι· μάρτυς δαίμων Ἐνοδία.*

Duo sunt quae supra scripsi carmina, quorum alterum ad heroum statuamque Regillae, alterum ad Minervae Nemesisque fanum pertinet, numerorum arte satis adcurate factum utrumque (cf. Herm. *Orph.* p. 711. 738. 782), dicendi genere saepe docte obscuro, verborum ampullis ubique molesto, sententiarum tenuitate minime digno. Longiori carmini Marcelli

poetae nomen praescriptum est, recteque Visconti Marcellum Sideten intellexit, cuius superest fragmentum περὶ ἰχθύων (*Poet. bucol. et didact.* Paris. 1846). Eundem autem alterum quoque carmen scripsisse, quod Brunck ipsi Herodi tribuit, certa est Viscontii coniectura. Nam ut taceam utriusque carminis artem rationem indolem plane aequales, vix Herodem puto si ipse voluisset ingenii sui periculum facere sibi eam argumenti partem sumpturum fuisse, quae a quovis alio tractari posset, domesticarum rerum gentisque suae enarratione Marcello relicta. Neque illorum poetarum qui Hadrianeo saeculo pullulabant mos erat ut quid ipsi ingenio valerent alios celarent. Itaque quod Marcelli nomine insignitum est carmen priore loco posui. Diversis autem locis Clarac intellexit lapides positos fuisse, quorum titulos nulla rerum necessitudine inter se coniunctos esse adparet. Vicina fuerint Minervae Nemesisque et Cereris Faustinaeque fana, ita tamen ut Triopeum ingredienti alterum propius esset. — 3 Annia Regilla Appii Annii Atilii Braduae (cos. a. 160) soror erat, quorum ex nominibus frustra cognationem ab ipsis Iuliis Aeneave ducendam quaesiverunt; illo enim tempore omnes Romani *Aeneadae* vocabantur poetis, cf. supra ad n. 272, 5. — 6 *Cererem novam* recte intellexerunt Faustinam, neque post Heysei calculos a Franzio confirmatos auctosque dubium esse potest quin Faustina maior Antonini Pii uxor significetur, quae etiam in nummis saepius Cereris specie utitur. Nam ut breviter conplectar quae huc faciunt, Regillam quam post fratris consulatum (a. 160) obiisse ex Philostrato constat, ante annum 162 mortuam esse necesse est, si quidem Antoninus Pius, qui a. 161 decessit, Herodi de uxoris morte graviter adflicto solatii aliquid adlaturus Atticum filium patriciis adscripsit (C. I. 6185 coll. v. 28). Herodi cum Triopeum conderet duo liberi supererant (v. 16), e quibus Elpinice filia post matrem teste Philostrato, sed ante mortua est quam pater Sirmium ad M. Aurelium inperatorem proficisceretur; quod factum est a. 171. In Triopeo igitur etsi aliquanto post Regillae obitum tamen ante a. 171 constituto Faustinae minori, quae a. 176 vita decessit, non potuerunt divini honores haberi; sequitur Faustinam maiorem intellegendam esse cum Arnaldo. — 10 sententia hic coepta, mox alio digressa v. 19 sqq. duplici exitu absolvitur *hoc solatii ei doloris contigit ut Iupiter defunctam ad beatorum sedes perduceret, Caesar Iovis patris similis filium eximio honore adficeret.* — 17 *priusquam senectutis fines attingeret*; recte Martialis *breves colos* conferunt (IX 18). — 19 ad ἐπίηρον supplendum participium velut δούς, ut sit idem ac χαρισάμενος. — 20 cf. ad v. 6. — 23 *lunula in calce calceamenti adposita* (schol. *Iuven.*) erat patricii senatorisve insigne, cf. Philostr. *vit. Herod.* p. 555 ἐπισφύριον ἐλεφάντινον μηνοειδές. Cf. Th. Mommsen *Roem. Forsch.* I, qui coercendis calceamenti vinculis lunulam argenteam

inservisse probabiliter statuit. — 27 σεληναίης κύκλος [αἴγλης] Salmasius, αὐγῆς Visconti, idemque v. 28 πότ' invenit; traditur ΠC.. — 29 lectio incerta; extrema sic fere omnes legerunt ΗΓΕΝΕΕCCΙΓΕΡΑΑ. In priore parte versus post nonam fere litteram Salmasius ex Sirmondi apographo habuit ΑΥ, quod si conposueris cum litterarum vestigiis ΥC quae Visconti adgnovisse sibi visus est, non modo *speciosa* sed paene necessaria evadit emendatio Αὐσονίοις vel Αὐσονίων, velut Salmasius σύμβολον Αὐσονίοισιν ἐυγενέεσσι γεραιόν, Visconti υἱάσιν Αὐσονίων εὐηγενέεσσι γεραῖα, Iacobs aut Salmasium sequi voluit, nisi quod γ' ἐραννόν scripsit, aut ὅς δέ κεν Αὐσονίοις εὐηγενέεσσι γεραστός scribendum putavit. Franz denique quod posui; γέρατα nescio an verum sit, cf. Orph. fr. VI 24 δύο χρύσεια κέρατα. — 30 quaesitius haec dicta, *neque eum, spero, tusca calceamenta (cf. Serv. Verg. Aen. VIII 458) respuent, quod non sit Romanus.* — 31 ΤΕΡΑC — 32 Paus. I 38, 3 Κῆρυξ ὃν αὐτοὶ Κήρυκες θυγατρὸς Κέκροπος Ἀγλαύρου καὶ Ἑρμοῦ παῖδα εἶναι λέγουσιν, ἀλλ' οὐκ Εὐμόλπου. Alii Pandrosum matrem tradiderunt, Poll. VIII 103. — 33 ΚΗΡΥΧ — 34 haec si de Herode ipso accipienda sunt, non de filio Attico, lenius v. 35 post ἕδραι distingues et sic interpretaberis *propterea (et Romae) honoratus fuit eponymoque consulis munere fungebatur, qua re in prima domini senatus* (Mart. XVI, 1) *subsellia evectus est, neque apud Graecos quisquam aut genere aut facundia regalior erat.* Herodes consul a. 143; Ἑλλήνων γλῶτταν καὶ βασιλέα λόγων Rufus discipulus eum praedicaverat. — 36 οὔτε τι φωνήν ut v. 44 οὔτε τι τύμβον. — 38 ad Regillam redit oratio, cf. Il. V 229 Δάρδανος αὖ τέκεθ' υἱὸν Ἐριχθόνιον βασιλῆα, 230 Τρῶα δ' Ἐριχθόνιος τέκετο Τρώεσσιν ἄνακτα· Τρωὸς δ' αὖ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο Ἶλός τ' Ἀσσάρακός τε καὶ ἀντίθεος Γανυμήδης, 239 Ἀσσάρακος δὲ Κάπυν (ἔτεκεν), ὁ δ' ἄρ' Ἀγχίσην τέκε παῖδα, αὐτὰρ ἔμ' Ἀγχίσης sunt omnia Aeneae verba. Quidni altius etiam uxoris originem repetierit Herodes eodem Homero duce (*ibid.* 215) Δάρδανον αὖ πρῶτον τέκετο νεφεληγερέτα Ζεύς, haud obscurum est; noluit enim cum ipso inperatore contendere, qui Διὶ πατρὶ φυὴν καὶ μῆτιν ἔοικεν. — 40 ἰ pro εἰ scriptum retinui, quamquam vix dubium est quin lapidario debeatur et hoc et σίσασα v. 75. — Aptius videbatur εἰ φίλον ἱερὰ ῥέξαι coniungere; interpunxerunt post εἰ φίλον. — 42 ΕΙΔΕΤΟΙ correxi; reliqui quae coniecerunt probari nequeunt. — 43 caesura κατὰ τέταρτον τροχαῖον et hic et v. 45 ab anaphora excusationem habet. — 46 ΜΕΝ lapis, δέ Herm. *Orph.* p. 738; erravit lapicida proximo versu inductus, σῶμα nimirum et ψυχήν inter se opponi ratus. — σῆμα est Odeum, cf. Philostr. *vit. Herod.* p. 551 ἀνέθηκε δὲ καὶ τὸ ἐπὶ Ῥηγίλλῃ θέατρον coll. Paus. VII 20, 6. — 49 agri sunt ex Regillae hereditate adquisiti coll. C. I. 6184 Ἀννία Ῥήγιλλα . . . τίνος ταῦτα τὰ χωρία γέγοναν. — 50 ἐλαιήεντες ἄρουραι v. de hac generum in adiectivis confusione

Herm. *Orph. Argon.* 262. – 54 Cecropis filias etsi sacerdotes Minervae fuisse non traditum est, facile tamen inde sibi fingere poterant recentiores, quod illis dea Erichthonium custodiendum dederat. Hersen autem hoc loco eadem qua supra v. 32 ratione Pandrosi partes agere puto quippe quae sola cistae arcano non inspecto deae gratiam sibi servarit. — 56 ὄμπνια Cereris cognomen est, quod cum non animadvertissent interpretes Domitiam Aurelii matrem intellegebant. At Ceres hoc certe loco non potest alia esse nisi ipsa Faustina, quae optime Aurelii mater adpellari potuit. Sic procedit sententia: *nolit eam dedignari Faustina dea; neque enim Minerva Hersen nec Diana Iphigeniam dedignata est: sic nec Faustina veterum heroinarum dominatrix Regillam spernet superioribus heroinis adscitam.* — 59 ΑΥΤΗΙ lapis; iota abundat. — 71 Callim. *hymn. Cerer.* 47 ὅτις τὰ θεοῖσιν ἀνειμένα δένδρεα κόπτεις. — 76 μή τωι νήποινον scil. εἶναι vel ἔσεσθαι. — 77 ἀτρεῖες pro ἀτρῆες scriptum, sicut v. 96 νειόν pro νηόν. Accusativo ἀτρέα usus est Euphorio fr. 95 Mein.; cf. supra n. 222 ὦ μοίρας ἀτρύτου ἀναγκαστῆρες ἄτρακτοι. — 82 ΕΝ ἐν pro ἐς positum esse nemo cum Salmasio credet; ἀν' ἄλσεα Iacobs, facilius Franz ἐπ' coniecit, quae praepositio κατὰ κοινόν ad ὅρχους et ἄλσεα et ποίην referenda est. — 84 ΡΗΞΕΙΕ quo servato Salmasius eumque secuti alii δμωῇ-μακέλλᾳ scripserunt. At erravit lapicida latina forma Ρ pro graeca Π posita, ut supra v. 33 ΚΗΡΥΧ. — 83 χλωρὰ θέουσαν satis mire dictum exemplis confirmare non queo. — 87 ΕΚΓΕΝΟϹ quod nescio an probandum sit ita scriptum καὶ ἐκ γένος ἑσσάμενοιο *qui eius qui posuit proles est.* — 89 ΕϹΤѠΡ sched. Holstenianae Barberinae solae ΕΙϹΤѠΡ, quod quamvis structura haud expedita verum videtur: *nemini agrum colere licitum esto, praeter eos qui de eodem genere nati sint (his autem non inlicitum); nam si quis fecerit, eis ultor quidam rei conscius erit.* Cf. C. I. 26 μάρτυς δαίμων 'Ενοδία. — 89 ΤΕΘΡΙΧΘΟΝΙΟΝ 'Εριχθόνιον βασιλῆα clausula homerica ex eodem loco (Il. Υ 219) desumpta, unde doctrinam poeta hauserat v. 38 sqq.; absque hoc foret, melius certe scripsisset καὶ γὰρ 'Εριχθόνιόν ποτ' 'Αθηναίη βασιλῆα. Pro τε vero quod ferri nequit, Herm. *Orph.* p. 738 οἱ, Iacobs περ reposuit, quibus praetuli quod simplicius videbatur esse ποτ'. — 90 νηῷ i. e. Erechtheo, nam Erechtheus et Erichthonius duo eiusdem hominis nomina sunt. — 93 conferunt πολύπλαγκτον ἀλάστορα *hymn. Orph.* 72, 3. Rhombi nomen explicat verbum κυλινδήσει v. seq. — 95 Triopas Callimacho (*h. Cer.* 100) Neptuni et Canaces Aeolidis filius est, pater Erysichthonis eius, qui Cereris fano violato ex Thessalia in Cariam profugus Triopeo condito deae animum sibi reconciliavit. Marcellus ipsum Triopam sacrilegum perhibuit eundemque Δηῷον v. 64. — 97 *itaque cave Triopae poenam luas aut Triopae nomine* Τριόπειος *nomineris, ne Triopeia te vindicta expetat.*

1047. Cysi Aegyptiorum in porta propyli. C. I. 4949 coll. Add. III p. 1235.

Ἐνθάδε [τὸ πρό]θυρον δωμήσατο τεῖχεος ἐντός
ὑψηλὸν ζαθέης Ἴσιδος ὁ ἀρχιερεύς,
πρὸς δ' ἔτι καὶ τὸν ἄνυσσε πυλῶνα ἱρῆι ἐνὶ Κύσει,
οὗ πάρος ἐνναέτης [θ]ῦ[μα] νομιζόμενον,
ἅ[ργμ]ατα ἀναι[μ]οσ[ύ]νοις ἔπ[ορ]εν ὑπο . . . . δέχεσθαι
τῇ] θ[ε]ᾷ [ε]ὐ[κ]άρποι[ς τ]ερπομένῃ πεδίο[ι]ς
. . . .
πᾶσι πα[ρ' ὀψ]ιγόνοισιν ἀοί[δι]μ[ος ἔσσεται . . . . .
ἤπιο . . . . . ἐὼν υἱὸς ὁ [Φλ]αουι[ανοῦ.

Tria sunt apographa Caillaudii et Hydii corruptissima, interpolatum ut ipse fatetur Bailii, cuius tamen recepi lectionem vv. 1-3, ubi ab ceteroqui traditis non dissentire videbatur. — 4 ΕΝΝΑΕΓΠΚΟΥΜ . . . ΟΜΙΖΟΜΕΝΟΝ Caill. ΕΝΝΑΕΤ . ΠΚΕ . . . . ΟΜΙΖΟΜΕΝΟΙΝ Hyde, ΕΝΝΑΕΤΗΣΕ[ΡΔ]ΕΝ ΟΜΙΖΟΜΕΝΟΙΝ Bailie. — 5 ΛΘΓ+ΑΤΑΙΝΑΙΗΟΣ . . ΝΟΙΣΕΓΘΤΕΝΥΤΟΤΑΣ . ΙΔΕ ΧΕΣΕΛ Caill. ΑΘ++ΑΤΑΙΝΑΙΠΟΣΣΝΟΙΣΕΠΕ- . ΝΥΠΟΠΑΕΙΔΕΧΕΣΘΑΙ Hyde, ΑΘ [Λ]ΑΠΟ[Θ]ΕΙΝΑ[ΚΑ]ΛΟΙΣΕΠΕΣΙΝΥΠΟΠΑΣΙΔΕΧΕΣΘΑΙ Bailie. — 6 . . Ο . ⌒ΥΧΑΡΓΟΙΟΚΕΡΠΟΜΕΝΗΓΕΔΙΟΕΣ Caill., ... ΥᵛΑΡΤΤΟΙΟ . ΕΡΠΟΜΕΝΗΠΕΔΙΣω Hyde, [ΕΝ]ΘΑ[ΣΑ]ΡΑΠΕΙΗ[Ν]ΚΕΡΧΟΜΕΝΗΝΕ[Π]ΙΣΟ[Ν]. In eis quae scripsi certum videtur *ἄργματα* certaque sententia; dicit enim ille, se sacra non cruenta deae obtulisse, quae non victimis delectaretur, sed laetis planitiei segetibus. Isidem enim cruenta sacra abolevisse vetus fama fuit. In v. 6 *εὐκάρποις τερπομένη πεδίοις* Franzii supplementa sunt. — Post v. 6 ab sinistra Caillaud paucas tradidit litteras, quae intellegi non possunt; eodem loco Hyde nihil plane, Bailie haec habet *θύσας ἐπ' ἀγαθῶι*, quae *ad sensum magis quam ad exoleta vocum simulacra*, quae ipsius verba sunt, inventa videntur; pergit enim v. 7 ΠΑΣΙΚΑΤΑΧΘΟΝΙΟΙΣΝΑΟΝΜ[ΕΓΑΝ ωΔΑΝΕΘΗΚΕ] - ΗΠΙΟΘΟΛΜΟΣΕωΝΥΙΟΣΟ[ΦΛ]ΑΟΥΙ[ΑΝΟΥ], ubi Caillaud v. 7 ΠΑΣΓΑΣΣ+ΗΓΟΝΟΙΣΙΝΑΟΙΛΜ, v. 8 ΗΠΙΟΣΟΛΝΟΣωΝΥΙΟΣΟΟΥΔΛΕΤΙΜΧ et Hyde v. 7 ΠΑΣΙΓΑΣΣΧΗ⁻ΟΝΟΙΣΙΝΑω . Μ . . . ., v. 8 ΗΠΙΟΣΟΑΜΟΣωΝΥΙΟΕΟ . ΟΥ . ΕΜ . . . . Certum in his videtur quod Franz invenit *ὀψιγόνοισιν*, totum distichon non apte sic restituit *πᾶσι γὰρ ὀψιγόνοισιν ἀοίδιμον ἔργον ἔτευξεν Ἠπιόθολμος ἐὼν υἱὸς ὁ Οὐεργιλίου*. Permirum est Ἠπιόθολμος nomen (ubi malo *ἠπιόθυμος* vel *ἠπιόσεμνος*) nec recte habet *ὁ* articulus. Nomen viri puto in hexametro extremo fuisse; patris nomen incertum.

1048. Ghirgé in magna oasi Thebarum, in porticu. C. I. Add. III 4957 b.

Ἑπτάκι τοὺς ἑκατὸν πήχεις εἰς μῆκος . . . . .
τὴν Ἰβὶ κόσμησεν στρώματι τῷ λιθίνῳ
Ἑρμόλεως ὁ γυναικὶ σὺν Ἀνθούσηι μεθ . . . .
πατρίδος ἐξ Ἑρμοῦ, υἱὸς ὁ Ἑρμοφίλου.

1 post μῆκος Caillaud et Pacho ΘΤΗΙΝ, Bailie ΟΤΗΝ[ΔΕ]. — 2 ΤΗΝ ΙΙΝ . ΟCΜΝ Caill. ΤΗΝΙΒΙΟCΜCC . Ν Pacho, in quibus latere videntur quae ex Bailii fide posui. Sed ineptam esse versus primi lectionem ὁ τήνδε (τὴν Ἰβὶ) inde adparet, quod sic κόσμησεν in κοσμήσας cogimur mutare, ut taceam de sententiae obscuritate. Vere fortasse Franz significari putat antiquam Oasis metropolin *Hibé* (cf. *Notit. dignit.* ed. Seeck p. 64 *Hibeos-Oaseos maioris*); at τήνδε τὴν Ἰβί nec traditum est neque intellegi potest. Fortasse ΘΤΗΝ litterae paullo violentius mutandae in ἐπίκλην hac fere sententia *spatium illud septingentas ulnas longum quod* Ἰβί *adpellatur lapidibus constravit.* — 3 posui Bailii lectionem minime certam; Caillaud ΘΡΜΕΙΑCΟCΟΑCΥΝΑΧΜΗΝΑΝΘΟΥCΑ . ΘΘ eademque fere Pacho. Supplevit Bailie μεθιδρύσας, Franz μεθοδεύσας, quorum neutrum verum. — 4 lectio non dubia, nisi quod Bailie ὅδ' Ερμοφίλου interpolavit.

1049. In museo Vindobonensi lapis ex Aegypto adlatus. C. I. 4961.

— — — — — — — — — — — — — — —
ὤλετο καὶ Θήβης τείχεα [περθόμενα·
τοῦτο δὲ τεῖχος ἐμὸν πολ[εμόκλονον ἔχθει Ἄρηα
οὐδ' οἶδεν δηίων ἔργα τε καὶ ῥ[αθάγους·
αἰεὶ δ' εἰλαπίναισι καὶ εὐχω[λαῖσι τέθηλεν
ἠιθέων τε χοροῖς πάντοθ[εν ἀγρομένων·
αὐλῶν, οὐ σάλπιγγος ἀκ[ούεται ἐνθάδ' ὁμοκλή,
ταύρων, οὐκ ἀνδρῶν δεύε[ται αἷα φόνῳ,
ἵμασι δ' ἀνθ' ὅπλων κοσμο[ύμεθ' ἐπὶ χρόα λευκοῖς,
οὐ ξίφος, ἀλλὰ κύλιξ δαι[νυμένοισι πρέπει·
παννυχίοις δ' ὑμνοῦμεν ὑ[π' εὐφροσύναις τὸν ἄνακτα
Ἄ]ρμαχιν στεφάνοις κρᾶτα [πυκαζόμενοι.

Bene coniecit Franz in aedificii porticu scriptum fuisse, cuius generis aedificia Strabo (p. 800) significat Eleusine Aegyptiorum fuisse ἐστὶ δὲ αὕτη (Ἐλευσίς) κατοικία πλησίον τῆς τε Ἀλεξανδρείας . . . . ἐπ' αὐτῇ τῇ Κανωβικῇ διώρυγι κειμένη, διαίτας ἔχουσα καὶ ἀπόψεις τοῖς καπυρί-

ζειν βουλομένοις καὶ ἀνδράσι καὶ γυναιξίν, ἀρχή τις Κανωβισμοῦ καὶ τῆς ἐκεῖ λαμυρίας. — Epigramma pulcre restituit G. Hermann *Annal. Vindob.* 1831 LIV 269 (*Opusc.* VI 140), cuius paucis mutatis recepi supplementa. — 7 ἀκούεται ὄρθιος ἠχή Hermann, ubi recte sentiens Franz ἐνθάδε adverbio opus esse scripsit quod posui. — 9 κοσμούμεθα καὶ διὰ χειρῶν Herm. At languet καί, abundat διὰ χειρῶν, εἵμασι denique epitheton sibi postulat, quo rectius *armis* opponatur. Itaque mea praetuli. — 11 sq. ὑπ' εὐφροσύναις θεὸν ἀγνήν-Ἁρμονίην Hermann. De numine Ἄρμαχις vide C. I. Add. III 4699 v. 17.

1050. Ephesi. C. I. 2976. Melius Lebas V 150.

Τέρπεο καὶ σκηνῆς πολυγηθέος ἔκτοθι μίμνων
Μεσσαλίνου δεινοῖς ἔργμασιν ἡδόμενος,
οἷς θεάτρου κύκλον περιώσιον ἐξεσάωσεν·
πανδαμάτωρ δὲ χρόνος εἶξεν ἀρηγοσύνῃ.
εὐτυχῶς.

IV saeculi non videtur antiquius. — Lebasianam lectionem bis praetuli Chandleri apographo, v. 2 δεινοῖς recipiens pro κλεινοῖς et v. 4 ἀρηγοσύνῃ pro eo quod Chandler habet ἀρηγοσύνηι.

1051. Sardibus. C. I. 3470.

Εἴθε μὴ], ὦ πανάριστε Βοκόντιε, σαῖς ἀτέλεστον
ἔργον ἔ[φυ] πραπίσιν τοῖα πονησαμένῳ.

Titulum, qui sic fere traditur:

ΩΠΑΝΑΡΙΣΤΕΒΟΚΟΝΤΙΕ
ΣΑΙΣΑΤΕΛΕΣΤΟΝ
ΕΡΓΟΝΕΟΙΠΡΑΠΙΣΙΝ
ΤΟΙΑΠΟΝΗΣΑΜΕΝΩ

mutilum esse Peyssonelio credo; itaque ab initio εἴθε μή supplevi, ΕΟΙ autem (Spon. ΕΘΙ) in ἔφυ mutavi. Sepulcrale enim non esse epigramma persuasum habeo. — 2 solus Spon . . . ΣΑΙΣΑΤΕΛΕΥΤΟΝ, quod miror Boeckhio placuisse; reliqui sine lacunae nota σαῖς ἀτέλεστον. Videtur initium esse amplioris carminis in aedificii alicuius epistylio scripti.

1052. Stratoniceae Cariae in urbe, in epistylio scriptum. Lebas V 524.

Πάντα μὲν ἐσθλὰ τέλεσσε θεοῖς ἐναλίγκιος ἥρως
πᾶσιν ὁμοῦ ναέταις ἄστει τ' ἡμετέρωι.
Εὐθεῖος κλυτόμητι[ς] ἀγασθενέων βασιλήων
ἀνδράσιν εὐνομίης ἔργα φυλασσόμενος·
θήκατο δ' ἄλλο φέριστον, ἀλιτρονόων μόθον εἴργων,
χαλκῷ ἐπιζεύξας τάσδ' ἐπίπροσθε πύλας.

IV fere saeculi. — 3 ΜΗΤΙΟ et 4 COMЄNOY corr. Waddington. — 3 sq. *custodiebat leges* (εὐνομίης ἔργα) *inperatorum inter cives* (ἀνδράσιν).

1053. Athenis in muro occidentali stoae Attali. Editores enumeravit Keil *Mus. Rh.* XVIII 47 sqq.

Οὐ τάδε θελξιμελὴς Ἀμφιονὶς ἥρα[ρε φόρμιγξ,
οὐδὲ Κυκλωπείας χειρὸς ἔδ[ειμε βία.

— — — — — — — — — — — —

Litterarum praegrandium formae III p. Chr. n. saeculo non vetustiores. — Supplevit haec Keil, nisi quod βία v. 2 scripsi pro κράτος. — Fuit alterum praeterea distichon, cuius de priore versu vocabulum πειθοῦς superat, quinque fere ulnarum spatio ab litteris ΗΡΑ (v. 1) dextrorsum remotum, alterius versus supersunt litterae ΡΑ vel ΤΕ (dissentiunt enim editores) etiam longius distantes a litteris ΕΔ (v. 2). Restitui haec eo minus poterunt, quod quonam pertineat epigramma incertum est.

1054. *Athenis in lapide moenium.* Ex Cyriaco C. I. 428.

Ἀμφίων μούσαις κιθάρης ἔ[στ]ησ' ἐ[πὶ] Θήβης
τείχεα· νῦν δ' ἐπ' ἐμᾶς πατρίδος Ἰλλύριος,
ἀδυλόγον μοῦσαν μεθέπων· τῷ καὶ δοκέουσι
ἀκμῆτ' ἐσ[τή]ξειν πείρατα πάντα τέ[χ]νας.

IV fere saeculi. — 1 ΕΞΗΣΕΝΘΗΒΗΣ ἔστησεν Θήβης Boeckh, ἐξήνυσε Iacobs et Hermann (*Opusc.* V 173). — μούσαις κιθάρης i. e. *citharae cantu.* — 4 ΑΚΜΗΤΕΣΡΕΞΕΙΝ optime corr. Hermann. — ΤΕΚΝΑΣ.

1055. Philippopoli Syriae. C. I. 4633. Melius Waddington apud Lebas VI 2015.

Εὐσεβίης τόπος οὗτος, ὃν ἔκτισεν ἐγγύθι λίμνης
ἔξοχος ἐν στρατιῇ Ἀμμώνιος, ᾧπερ ἅμ' [ἴ]σην
ἀθάνατοι φιλέοντες ἐυφροσύνην τε καὶ ὄλβον
δοῖεν ἔχιν στρατιῇ τε φέριν κλέος αἰὲν ἄριστον.

Fuerit Pietatis sacellum.

1056. Zoravae Trachonitidis. Waddington apud Lebas VI 2484.

Α]ὐλῆς νῦν [ἐσορᾷς] πρόθυρον μόνον· εὖτε δὲ πά[σην
Μάξιμος ἐκτελέσῃ (αἶψα δὲ τοῦτο πέλοι),
ὄψεαι Ἀλκινόου προφερέστερα δώματα πάντα·
τέκνοις δ' ἐκτελέοι καὶ τεκέων τέκεσιν.
τελείῳ.

1 suppl. Waddington. — 3 Od. *η* 84 sqq. — Subscriptum *τελείῳ* non satis intellego; nam Iovi *τελείῳ* vix ille domum suam custodiendam tradidit.

1057. Canathis Batanaeorum. Waddington apud Lebas VI 2349.

Φλωρεντεῖνος, ἄριστος ἀνὴρ καὶ ὑπείροχος ἄλλων,
οἶκον ἐδείματο τόνδε μετ' εὐκλείης σοφίης ται.

Florentinum architectum fuisse contra Waddingtonem moneo; cf. tit. seq.

1058. Bosanae Batanaeorum. Waddington apud Lebas VI 2244, cf. Kirchhoff *Act. acad. Berolin.* 1863 p. 272.

Στρωτῆρας τοῦδε δόμου τεκτήνατο Ἄδδος Ταροῦδου,
οἰκοδόμων ὄχ' ἄριστος· ἔργον δέ τε ἐξετελέσθη.

2 *τε* pro *καί* inperitus posuit scriptor.

1059. Eithae Batanaeorum. Waddington apud Lebas VI 2113.

— — — — — — — — — — —
ἵδρυσε φαιδρὸν δῆμος Ἐειθηνῶν Καισαρήων
ἐκ φιλοτιμίης ξυνῆς, κλέος ἄφθιτον α[ὐτῷ.

Titulus ab initio haud dubie mutilus fuit sacello vel aedificio publico inscriptus; cf. A. P. IX 811 φαιδρὸν Ἰουστινιανὸς ἄναξ ἐμὲ χῶρον ἐγείρει. — 2 αὐτῷ vel αὐτῷ aptius putabam quam vulgare αἰεί.

EPIGRAMMATA CHRISTIANA.

1060. Corcyrae. C. I. 8608.

† *Πίστιν ἔχων βασίλιαν ἐμῶν μενέων συνέριθον*
σοί, μάκαρ ὑψιμέδον, τόνδ' ἱερὸν ἔκτισα νηόν,
Ἑλλήνων τεμένη καὶ βωμοὺς ἐξαλαπάξας,
χειρὸς ἀπ' οὐτιδανῆς Ἰοβιανὸς ἕδνον ἄνακτι.

Circa a. 363 Iovianus Graecorum sacris abolitis Christo hoc templum exstruxit. — 4 χειρὸς ἀπ' οὐτιδανῆς iungendum esse cum verbo ἔκτισα (v. 2) monet Kirchhoff; significari enim *humilem et abiectum Christiani hominis animum.*

1061. Constantinopoli in hippodromo, in basi obelisci. C. I. 8612.

Κίονα τετράπλευρον, ἀεὶ χθονὶ κείμενον ἄχθος,
μοῦνος ἀναστῆσαι Θευδόσιος βασιλεὺς
τολμήσας Πρόκλῳ ἐπεκέκλετο· καὶ τόσος ἔστη
κίων ἠελίοις ἐν τριάκοντα δύω.

In altero latere:

Difficilis quondam dominis parere serenis
iussus et extinctis palmam portare tyrannis
(omnia Theodosio cedunt subolique perenni)
ter denis sic victus ego domitusque diebus
iudice sub Proclo superas elatus ad auras.

Positum obeliscum (post Maximum victum) refert Marcellinus Comes a. 390 Valentiniano Aug. IV et Neoterio coss., cuius anni praefectus urbi fuit Proclus; huic enim inperator conlocandi obelisci curam mandaverat. — 3 προκλος cod. Anth. Palat. (IX 682), πρόκλω Planudes et lapis. — 4 τριακονταδύο codex, quod retinet Duebner.

1062. Bostrae Nabataeorum. Waddington ad Lebas VI 1917 (n. 1914 in explicationum volumine).

Δόξης] ὀρθοτό[ν]ου ταμίης καὶ ὑπέρμαχος ἐσθλός,
ἀρχιερεὺς θεόπνευστος ἐδείματο κάλλος ἄμετρον
Ἀντίπατρ]ο[ς] κλυτόμητις ἀεθλοφόρους μετ' ἀγῶνας,
κυ[δ]αίνων μεγάλως θεομήτορα παρθένον ἁγνήν,
Μαρίαν πολύυμνον, ἀκήρατον, ἀγλαόδωρον. †

Intellegit Waddington Antipatrum archiepiscopum Bostrae Leone inperante (457-474), eiusque nomen restituit v. 3 (traditur ΟΓ). Scripsisse illum contra Origenis doctrinam (δόξης-ὑπέρμαχος v. 1), inter sanctos relatum ab ecclesia graeca, diemque eius festum XIII m. Iunii esse. — 1 ΟΡΘΟΤΟΜΟΥ — 4 ΚΥΚΑΙΝΩΝ corr. Waddington.

1063. Gerasis Syriae. C. I. 8654.

Ἀέναος δ]όμος εἰμὶ ἀεθλοφόρου Θεοδώ(ρου)
μάρτ[υ]ρος ἀθα[νάτοιο, θεοῦ τε] κὲ ἀν(θρώπ)οιο·
σ]ῶμα γὰρ ἐν γαίῃ, ψυχὴ δ' εἰς οὐρανὸν εὐρύν
ἀγγε[λ]ικ[ὴ] τελέθει κἀγήραον ἕρμ[α . . . . . .
καὶ ναέτ[ησ]ι καὶ ἐσσομέν[οις μέγα θαῦμα ἰδέσθαι.
ᾠκοδομήθη τὸ μα]ρ[τ]ύριον Μαίῳ τῇ ε̄, ἰνδκ. ᾱ, [πό]λ[εως] ἔ[τει]
υπε̄.

v seu vi saeculo titulum scriptum esse probabiliter statuit Kirchhoff idemque non sepulcri sed sacelli inscriptionem esse intellexit. — 1 *ἀέναος* addidi. — 2 ΜΑΡΤΗΡΟϹ — ΚΕΑΝΘΙΟ quod frustra legerunt *ὠκεανοῖο*. Idem conpendium in titulo Bethlehemensi a. 452 scripto (C. I. 8962) ΑΝΙΝΝ i. e. *ἀνθρωπίνην*. Quae supplevi *θεοῦ τε καὶ ἀνθρώποιο*, adiecta sunt explicandis verbis *μάρτυρος ἀθανάτοιο*, nam martyr homo est, inmortalis deus. — 3 ΕѠΜΑ — 4 ΑΓΓΕΧΙΚ — ΕΡΜΛΟΕΤΕΥ *ἕρμα λοέτρου* Kirchhoff de baptisterio sacelli intellegens: referri enim haec ad ea quae v. 1 dicta sint ceteris parenthetice interpositis. Mihi tale quid placeret *κἀγήραος ἐμβιοτεύει*. — 5 ΝΑΕΤΝΕΙ corr. Kirchhoff idemque relicum versum supplevit. — In subscriptis ΡΓΥΡΙΟΝ reote Boeckh (*Act. acad. Berol.* 1853 p. 23 sqq.) *μαρτύριον* correxerat falso tamen de *passione* interpretatus; *templum* dici vidit Kirchhoff qui extrema sic tradita ΙΝΔΚΑΝΗΛΘ ΕΝΤΑΥΠΕ restituit: Gerasenorum civitatis epocha etsi nesciamus a quo anno repetenda sit, tamen illarum urbium epochas plerumque saeculis p. Chr. primis contineri, ideoque annum 485 Gerasenorum saeculi esse aut quinti aut sexti.

1064. Constantinopoli. C. I. 8639.

Ἄλλοι μὲν βασιλεῖς ἐτιμήσαντο θανόντας
ἀνέρας, ὧν ἀνόνητος ἔην πόνος· ἡμέτερος δὲ
εὐσεβίην σκηπτοῦχος Ἰουστινιανὸς ἀέξων
Σέργιον αἰγλήεντι δόμῳ θεράποντα γεραίρει
Χριστοῦ παμμεδέοντος, τὸν οὐ πυρὸς ἀτμὸς ἀνάπτων,
οὐ ξίφος, οὐχ ἑτέρη βασάνων ἐτάραξεν ἀνάγκη,
ἀλλὰ θεοῦ τέτληκεν ὑπὲρ Χριστοῖο δαμῆναι
αἵματι κερδαίνων δόμον οὐρανοῦ. ἀλλ' ἐνὶ πᾶσιν
κοιρανίην βασιλῆος ἀκοιμήτοιο φυλάξοι
καὶ κράτος αὐξήσειε θεοστεφέος Θεοδώρας,
ἧς νόος εὐσεβίῃ φαιδρύνεται, ἧς πόνος αἰεί
καὶ κτεάνων θρεπτῆρες ἀφειδέες εἰσὶν ἀγῶνες.

Sergius martyr periit sub Galerio Maximo Caesare; cf. Waddington ad Lebas. VI 1915. — Versus etsi probi fere sunt, tamen ne saeculi notam obscurarem nec βασιλῆες (v. 1) nec ὃν (v. 5) pro τόν scripsi.

1065. In monasterio Deir-el-Kadi Auranitidis. Waddington ad Lebas VI 2412.

Μείζονα τοῦ προτέροιο σὺν ἀσφαλέεσσι θεμέθλοις
εἰς ἔδαφος νεύοντα Γεώργιος οἶκον ἔγειρεν,
Ἀντιπάτρου γενετῆρος ἀμείνονα κόσμον ἀνύσ(σ)ας,
μάρτυρι Σεργίῳ περικαλλέα νηὸν ὀπάσ(σ)ας. †

De Sergio martyre vide tit. anteced.

1066. Ad Bostram. Ex Wetzsteinii apographo Kirchhoff *Act. acad. Berol.* 1863 p. 290.

Κάλλος ἐμὸν [τ]όδ' ἔτευξε Γελάσιος, ὥσπερ ὁρᾶτε,
ψυχῆς ἠδὲ κακῶν λυτήριον ὄφρα πέλοιτο,
τοίχου[ς] ἠδὲ θ[έ]μεθλα καὶ εὖ καθύπ[ερ]θ[εν] ἐρέψας,
Δ]ωσι[θ]έου ἁγίου Βόστρης ἱερ[ητεύ]οντος.

Dositheus Bostrae episcopus nunc primum innotuit. — 1 ΕΟΔΕ — 2 ψυχῆς ἠδὲ κακῶν genetivi obiectivus subiectivusque qui dicuntur male inter se coniuncti. — 3 ΤΟΙΧΟΥΕΗΔΕΘϹΜΕΘΛΑ — ΚΑΘΥΠϹΙΘϹΗ — Post θέμεθλα participium τεύξας supplendum. — 4 ΛѠϹΙΟΕΟΥ — ΙΕΡΙ . . . . ΟΝΤΟϹ correxit omnia Kirchhoff.

1067. Prope Aphrodisiadem Cariae. Ex schedis Falkeneri (ed. Henzen *Annal. Inst.* 1852 p. 137) C. I. 8633.

Ἐξεπόνει τό]δε κά[λλ]ος ἐῆι [θ]ρεπτήρια [π]ά[τρηι
ἐξ ἰδίων κα]μάτω[ν ὁ] Φιλάγριος, ὄφρα σαώσ[ηι
ἄστυ τε καὶ ν]αέτας, ὅτε χείματος ἵσταται ὥρ[η.
πολλὸν Χριστὸς] ἄχραντος ἐπὶ χρόνον οὔνομα τούτο[υ
παντοκράτωρ ἀλό]χου τε μένειν νε[ῦ]οι Θεοδώρης.

Ceteri versus vetustate deleti esse dicuntur; at ipsum carmen integrum plane est. Iustiniani aetate non recentius videtur Waddingtoni ad Lebas V 1593. — 1 ΔΕΚΑ\ΛΟCΕΗΙΟΡΕΠΤΗΡΙΑΙΙΛΙ — 2 ΜΑΤΩΙΙC — 3 ΩΡΙ — 5 ΝΕCΟΙ — Vv. 1-3 restituit Kirchhoff, qui falsa proximorum interpretatione nisus de Theodora Iustiniani uxore (v. 5) cogitavit. Optime supplevit vv. 4 sq. Waddington, nisi quod v. 4 τούτο[υ] scripsi pro τοῦτο. — 4 Χριστὸς ἄχραντος supra n. 427.

1068. Gerasis Syriae. Ex Bertovii apographo. C. I. 8655, cuius editionis ignarus repetiit Itali cuiusdam pessimo apographo usus M. Schmidt *Annal. Fleckeis.* 1870 p. 814.

Θάμβο[ς] ὁμοῦ καὶ θαῦμα παρε[ρ]χομένοισιν ἐτύχθην
πᾶν γὰρ ἀκοσμί[η]ς λέλυται νέφο[ς], ἀντὶ δὲ λ[ύ]μης
τῆς προτέρης πάντη με θ[ε]οῦ χάρις ἀμφιβέβηκεν.
καί ποτ[ε τετρα]πόδων, ὁπόσα μογέοντα δαμείη,
ἐνθάδε ῥιπτομένων ὀδμὴ διε[σπε]ίρετο λυγρή·
πολλάκι καὶ παριών τις ἑῆ[ς] ἐδράξατο ῥινός
καὶ πνοιῆ[ς] π[αρέθρεξ]ε κακοσμίην ἀλεείνων.
νῦν δὲ δι' ἀμβρο[σ]ίοιο πέδον περόωντε[ς] ὁδεῖται
δεξ[ιτ]ερὴν παλάμην σφετέρῳ προσάγουσι μετώπῳ
σ]ταυροῦ τιμήεντ[ι τ]ύ[πῳ ψυχὴν πρ]ο[τ]ελοῦντες.
εἰ [δὲ] θέλεις κ(αὶ) τοῦτο δαήμεναι, ὄφρ' εὖ εἰδῇς,
Αἰνεία[ς] τόδε κάλλο[ς] ἐμοὶ πόρεν ἀξιέραστον
πάνσοφος, εὐσεβί[ῃ] μεμελημένος ἱεροφάντη[ς.

Aeneas sacerdos templum aliquod veterum sacrorum foeditate expurgatum in christianorum usum conformavit, qua re si quidem vere dixit locum etiamtunc mactatarum reliquiis beluarum pollutum fuisse haud paullo Iustiniano antiquior titulus videtur esse; neque apte quispiam Benedicti exemplum huc retulerit, qui in monte Casino monasterium conditurus a. 529 Apollinis templi rudera ac reliquias egessit:

huius enim templi dudum exoleverant sacra. — Supplevit omnia Boeckh *Act. acad. Berol.* 1853 p. 16 sqq. — 1 ΘΑΜΒΟΕ — ΠΑΡΕΟΧΟΜΕΝΟΙϹΙΝ — 2 ΑΚΟϹΜΙΝϹ — ΝΕΦΟΕ — ΛΗΜΗϹ — 3 ΘΡΟΥ — 5 ΔΙΕΓϹΡϹΙΡΕΤΟ Dieterici, ΔΙΕΤΕΡΤΙΡΕΤΟ Bertou, ΔΙ . . ΡΠΡΕΤΟ Schmidt; iure videtur Boeckh διεγείρετο, quod in promptu est, reiecisse. — 6 ΕΗΓ — 7 ΠΝΟΙΗΕ — παρέθρεξε non certum est, sed conveniunt quae Schmidt habet, si quidem his fidei quidquam est: ΕΙΑΙΡΟΥΤΙ — 8 ΑΜΒΡΟΕΙΟΙΟ — ΠΕΡΟѠΝΤΕΓ — 9 ΔΕΞΠΕΡΗΝ — 10 ΕΤΑΥΡΟΥΤΙΜΗΕΝΗΔΥΥΟ ΟΔΕΛΟΥΝΤΕϹ Bertou; in quibus litterae conplures notantur incertae esse, supplementa vix vera; crucis signo putat Boeckh quasi consecrari templum adeuntis animam. — 11 ΕΙΛΓ Schmidt. — 12 ΑΙΝΕΙΑΕ — ΚΑΛΛΟΡϹ — 13 ΕΥϹΕΒΙΝ — ΙΕΡΟΦΑΝΤΗ Bertou, ΙΕΡΟΦΑΝΤΥΓ Schmidt.

1069. Aiaz Syriae. Burton *Vnexplored Syria* II 381, tab. II 25.

a. † *Ἐπηνὴς δόμος εἰμὶ βα[θ]υκτεάνων ναετήρων,*
λ]αινέαισι πύλαις ἀπήμονα τέκνα φυλάσσων.
ἰνδικ. α τοῦ . . ἔτους.

b. . . . . *διώκοι τὸν φθόνον.*
. . . . *θε]οῦ λόγε, μει[λ]ίχιον φῶς,*
. . . . *ἔ]δείμα[το] κό[σ]μον ἄ[μεμπτ]ον*
. . . . *σὴν χά[ρ]ιν ἄ[φθιτ]ον αἰ[ε]ί*
. . . . *ἀ]πήμονα χ[εῖρ]α κομίζει*
. . . . *μενοινᾶς*
. . . .
. . . . *θε]μείλια πήξαο γαίης*
. . . . *ἐσσομένη* . . . . . .
. . . . *ἀ]οίδιμον αἰ[ὲ]ν ὁρᾶσ[θ]αι.*

1 *ἐπηνής* videtur *αἰπεινής* esse eaque heteroclita forma pro *αἰπεινός*. — ΒΑΟΥ — 2 ΔΑΙΝЄΑΙϹΙ — *πύλαις* non videtur lapidarii sed poetae vitium. — Alterius carminis pauca expedivi; invocatur Christus (v. 4) eiusque laudes efferuntur. — 4 ΜЄΙΧΙΧΙΟΝ — 5 ΞΔЄΙΜΑΚΟΟΜΟΝΑ//////ΗΙΟΝ supplementis diffido. — 6 ΧΑΒΙΝΔΟ/ΠΟΝΑΙϹΙ — 7 ΧΞΙΒΑ — 8 ΜΙΚΑΚΟ// // Є/ΤΟΙΟΜЄΝΟΙΝΑϹ — 9 //ΥΠЄΡΟΥΚΑΙΑΘ//ΜΙΟ — 11 ѠЄϹϹΟΜЄΝΗΟΙΟΙΝΟ//ΑΖΟ ΙΟ — 12 ΑΙϹΝΟΡΑϹЄΑΙ.

1070. Prope Panticapaeum ad aquam medicatam. Muralt *Mém. de la société d' archéol. et numism. de St. Petersb.* I 277 (1847). Postea editum in *Antiquités du Bosphore* n. XX.

— — — — — — — — — — — —

τὴν δ' ἀρετὴν κρήνης πολλὴν [νόος] ἐξανέδειξεν
υἱέος Ἀσπούργου, εὐσεβέος Κότυος,
γαίας καὶ προγόνων πατρώιον ἀραμένοιο
κῦδος κοίν' Ἀχαιῶν [σ]κῆπτρά [τ'] ἔχοντος ὅλα.

Cotys Aspurgi f. Claudio Nerone Galba inperantibus regno bosporano praefuit. — 1 ΠΟΛΛΗΝ . . . . . Ξ Mur. ΠΟΛΛΗΝ | ΑΙ . . . ΕΞ Antiq. Bospor. Ἀγακλῆς ἀνέδειξεν Keil *Allgem. Littztg.* 1849 p. 640; μοῖρ' ἐξανέδειξεν (scil. μοῖρα Κότυος) probavit Franz E. Curtio *Act. societ. litt. Gotting.* 1859 VIII 163. Equidem sumpsi Cotyn regem primum medicam fontis vim expertum communi omnium usui tradidisse; quod scripsi νόος certum non esse scio. — 4 ΚΟΙΝΑΧΑΙΩΝ Mur. ΚΕΙΝΑΧΙΩΝ Antiq. Bosp. unde κεὶναχίων scripserunt, rectius certe κεὶναχιδῶν debuere; at nescio an recte habeat κοίν' Ἀχαιῶν, etsi languet ὅλα additum, cf. Strab. p. 495 sq. et Boeckh C. I. II p. 106. — ΑΠΕΧΟΝΤΟΣ Mur. ΕΠΕΧΟΝΤΟΣ Ant. Bosp.; corr. Keil.

1071. Naupacti. Lebas III 1029.

Λ]ουτρὸν μὲν [π]ροχέω Νύμφαι[ς, θ]νητοῖσι δ' ὑγείην,
ὧ[ν] χάριν [ἐκτελέσ]ας θῆκ' Εὔνο[μο]ς ἰθυντήρ με.

Titulus pessime habitus sic traditur:

ΛΟΥΤΡΟΝΜΕΝ . Ρ
ΝΟΣΧΕΩΝΝΥΜΦΑΙ
ΟΝΗΤΟΙΣΙΔΥΓΕΙΗΝ
ΦΩΣΧΑΡΙΝΗΣΛ
ΔΡΕΑΣΘΗΚΕΥΝΟ
ΗΣΙΘΥΝΤΗΡΜΕ

Primum versum qualem ego restitueram habet fere epigr. A. P. IX 684 εἰς τὴν ἐν Τάφῳ τῇ νήσῳ κρήνην:

Νύμφαις μὲν προχέω λουτρόν, θνητοῖσι δ' ὑγείην·
θῆκε δέ με Πτερέλας υἱὸς Ἐνυαλίου,

cuius tituli in vicina insula positi facile explicatur apud Naupactios imitatio. Alterum versum nondum emendatum esse sentio.

1072. Philadelphiae. C. I. 3431 ex Sherardianis.

. . . σφαίρης . . . .
Ὡράων δόμ[ον . . . .
Ν[ύ]μφῃσιν δρ[όμον εὐρὺν . . . .
Ὥραις καὶ Νύμφ[αις ξυνὰ θέτ'] Εὐτρόπιο[ς.
ε[ἰ τ]ο[ῦ]τον κλυ[τὸν ἄνδρα, ὃς ἐποίησεν τάδε πάντα
καὶ δρόμον Ὥ[ρα . . . .
κείονας ἄτλαντ[άς τε πέριξ ἔστησε . . . . . .
ἀθρῖσαι ποθέ[εις . . . .
δέρκεο κρήδεμνο[ν πεπυκασμένον εἰκόνι καλῇ·
Εὐτροπίου χαρ[ίεις τοῦ κλυτοῦ ἐστι τύπος.

Sententiam indicare volebam. Eutropius Horis sacellum condidit fonteque eo deducto et columnis circumpositis exornavit. — 1 . . . Cφ ΑΙΡΗC . . . — 3 ΝΙΜφΗCΙΝΔΡ . . . — 5 ΕΠΤΟΝΤΟΝΚΛΥ . . — 7 Paus. II 4, 5 *πηγὴ καλουμένη Λέρνα· κίονες δὲ ἑστήκασι περὶ αὐτὴν καὶ καθέδραι πεποίηνται τοὺς ἐςελθόντας ἀναψύχειν ὥρᾳ θέρους.* Fortasse *δρόμος* (v. 6) dicitur haec porticus. — 9 in fontis crepidine videtur Eutropii imago sculpta fuisse.

1073. In Cora oppido Sami. C. I. 2257 ex Pocockio.

Εἰςορόων τόδε θαῦμα [Βολοῦ]μνιον ἡγε[μ]ονῆια
πολλὸν [ἐπαινήσας] μέλπε πορευόμενος·
δίψῃ τιρομένοισιν μελισταγὲς [ἤ]γαγεν ὕδωρ
καί [τιν'] ἀμηχανίης εὗρε πόρον ὕδασιν,
καὶ τά[δε] μὲν κατέθηκεν ἐπὶ σκοπέλοις κελαρύ[ζ]ειν,
τὸ πρὶν ξηροτέροις καύμασει τειρομένοις.
τῷ νῦν μηδ' ἀπόληγε, κέλευε δὲ πᾶσιν ὁδίταις
ὑμνῖν, θαρσαλέως τῇδε πορευομένους,
ᾗ Χαρίτων πόρον ε[ὗρ]εν ἐπιτρέψαντος Ἀρίστου,
ὃς θέμιν ἡμ[ε]ρίοις δεῖξεν ἀγαλλομένην.

IV vel V saeculi. — 1 ΘΑΥΜΑ | ΜΝΙΟΝΗΓΕΝΟΝΗΙΑΠΟΛλονι | ΜΕΛΠΕ corr. Boeckh; Pococke inperite videtur Apollinis nomen intrudere voluisse. — 3 ΙΙΓΑΓΕΝ — 4 ΚΑΙΡΥΠ *ἀπ' ἀμηχανίης* praestare ait Boeckh; *τιν'* nec violentius et aptius correxi. — 5 ΚΑΙΤΑΜΕΝΚΑΤΕ | ΘΗΚΕΝ recepi Boeckhii emendationem incertus tamen an gravius corrupta sint tradita. — ΚΕΛ ΑΡΥΣΕΙΝ — 6 *ξηροτέροις* i. e. quam ipsi homines siti exusti (v. 3). — 9 ΧΑΙΡΙ | ΤΩΝ *ἧ Χαρίτων* legebatur; confidentius *ᾗ* relativum defenderem,

nisi forte quod spatium in lapide post πορευομένους vacat hoc pro vulgata interpunctione et lectione facere videretur. — ΕΣΧΕΝ quod non intellego correxi ex v. 4. Fecit autem Volumnius *permissu praesidis*, cui Aristo nomen fuit. — 10 ΗΜΗΡΙΟΙΣ.

1074. Hierapoli Phrygiae. C. I. 3909.

Ἀσίδος εὐρείης προφερέστατον οὖδας ἁπάντων,
χαίροις, χρυσόπολι Ἱεράπολι, πότνια Νυμφῶν,
νάμασιν, ἀγλαίῃσι κεκασμένη . . . .
— — — — — — — — — — —

2 ΙΕΡΗΠΟΛΙ Chandler et codex Askewianus; Ἱεράπολι Smith, qui alia quoque iuterpolavit. Itaque etsi mirum est urbis nomen ad dialecti normam inflecti tamen Ἱερήπολι fortasse scribendum. — 3 extremam Η litteram unus Smith addidit; omiserunt reliqui; lectio igitur haud certa.

1075. Erythris prope arcem. Lebas V 58.

Ἀγαθῇ τύχῃ.
Νύμφαις Ναιάσιν ἀγαλ(λ)όμενος ἔνθα Σιβύλλης
εἰρήνης ἄρξας Εὐτυχιανὸς τὸ πάροιθε
δαπάναις ἑτοίμοις, ἀγορανόμος φιλότειμος,
ἄμφω δ' εὐψύχως σὺν Εὐτυχιανῷ παιδὶ πανηγυριάρχῃ
ἐκ προςόδων ἰδίων τῇ πατρίδι τὸ ὕδωρ
φαίδρυνέν τε γραφαῖς ἐπικοσμήσας τὸ αὐλιεῖον
μνημόσυνον τοῦτο τοῖσιν ἐπεσσομένοις.

Versus inconditos addendo omittendo corrigendo in ordinem redigebant Curtius et Sauppe *Act. societ. litt. Gott.* 1859 VIII 161. — 5 pentametrum puta. — 6 αὐλιεῖον fontem antro coercuit cf. A. P. VI 334 αὔλια καὶ Νυμφῶν ἱερὸς πάγος. Nymphis et Mercurio vicina Herophila sibylla Idae Troico in oppido condita fuit (Paus. X 12, 6), nec minus Erythraea sibylla (Paus. *l. s. s.*), iuxta cuius antrum Eutychianus fontem instruxerat (v. 1), ex Nympha nata esse dicebatur.

1076. Romae. C. I. 6191.

Μέμφις καὶ Γελάσις Χαρίτων λουτρὸν τόδε τεῦξαν.

Traditur ab initio . ΙΜΕΝΦΙϹ et extr. ΤΕΥΞΑΝ . Ι ., ut duae lineolae

rectae interpungentis notae esse videantur. — Melius scripsisset τόδε λουτρὸν ἔτευξαν. A. P. IX 609 Τῶν Χαρίτων τόδε λουτρὸν ἀθύρματα· καὶ γὰρ ἐκεῖνας-μοῦνας ἔσω παίσδειν τὰς Χάριτας δέχεται.

1077. Romae. C. I. 6322.

Λουτροῖς ἀενάοισι ἀθύρ[ματα . . . . . .
δ]ό[ξ]αν ἐῷ γεν[έ]τᾳ . . . .
. . . .

1 ἀθύρματα recte videtur Franz posuisse, cf. ad n. 1076. At λουτροῖς dativum nescio quomodo explicem. Videtur enim et nomen dedicantis et verbum ἔτευξεν in eodem versu fuisse. — 2 sq. sic traduntur:

ЄΝΙΑΟΖΑΝЄѠΓЄΝΗΤΑΙ — — —
ΠΑϹΑΡΟΛѠΜΙЄΝΟϹΚ — — —

ubi ῥόδων nomen facile deprehendas, difficile suo loco ponas.

1078. Adanis Ciliciae. C. I. 4440 et melius ibid. Add. III p. 1171.

Ὄντως σῆς ἀρετῆς, Αὐξέντιε, καὶ τόδε θαῦμα
δείμασθαι ποταμοῦ χειμερίοισι δρόμοις
αρρηκτον κρηπῖδα σιδηροδέτοισι θεμείλοις,
ὧν ὕπερ εὑρείην ἐξετάνυσσας ὁδόν,
ἣν πολλοὶ καὶ πρόσθεν ἀπειρείῃσι νόοιο
Κυδναίων ῥείθρων τεῦξαν ἀφαυροτέρην·
σοὶ δ' ὑπὲρ ἀψίδων αἰώνιος ἐρρίζωται,
(καὶ ποταμὸς πλήθων πρηύτερος τελέθει),
αὐτὸς τήνδε γέφυραν ἀνασχόμενος τελέσασθαι
ἡγεμόνος πιθοῖ τοῦ διασημοτάτου,
ὄφρα σε καὶ μετόπισθεν ἔχοι κλέος ἶσον ἐκείνοις,
οἳ Νείλου προχοὰς ζεῦξαν ἀπειρεσίους.

Auxentius iussu praefecti, cuius nomen tacetur (v. 10), Cydnum flumen ponte iunxit firmiore; qui antea facti erant inpetum fluminis sustinere non potuerant. — 8 parenthesin significavi; nam verba (v. 9) αὐτὸς-ἀνασχόμενος continuanda eis sunt quae v. 7 leguntur σοὶ-ἐρρίζωται.

II. HEROVM ET VIRORVM CLARORVM MONVMENTA ARTIFICVM ARTIVMQVE TITVLI.

1079. In museo privato Britannico. Leake *Transact. of the Royal Soc.* 2 d. series I 305. Welcker *Mus. Rh.* III 274 n. 53.

Καὶ μετὰ λαοφ[ό]νον ξίφος υἱέ[ος] ἤρκεσα πάτρηι,
κτεῖνα δ' Ἀχιλλῆα γήραος εὐφραδίηι·
ἐς δεκατὸν δ' ἐκράτησα Π[αν]ελλήνω[ν] ἐνιαυτό[ν],
πρὸς δὲ μ[ί]τον μοιρ[ῶν] ουτις ἔχε[ι] δύνασιν.

Priami statuae olim subscriptum fuit epigramma, quod ab initio mutilum esse nescio an non recte censeat Welcker. Idem recte explicat: *gloriatur se etiam post Hectoris necem patriae defendendae parem fuisse. Noti enim strategematis, quo Achilles Paridis Deiphobique manu periit, auctor ferebatur Priamus, Eur. schol. Hec. 388 Dind.* λέγεται γὰρ κληθῆναι αὐτὸν πρὸς τοῦ Πριάμου ὡς φίλον καὶ φονευθῆναι πρὸς Ἀλεξάνδρου διὰ βέλους. — 4 legebatur μοίρ[ης].

1080. Prope Ilium novum. C. I. 3626.

Τίκτε τέχνα τὸν ἄριστον ἀμύντορα πατρίδος αἴης,
οἷον Ζεὺς ὦρσεν, οἷον Ὅμηρος ἔφ[η.

Miro acumine ignotum quendam hominem patria ignota ex matre Techna natum finxerunt et Welcker (*Syll.* 44) et Boeckh. Patria nimirum Ilium est, eiusque defensores Priamidae, quorum quem potissimum intellegas nec per se dubium est et verba docent οἷον Ζεὺς ὦρσεν. Sunt enim Homeri verba Φοῖβος Ἀπόλλων, ὅς ῥά οἱ Ἕκτορ' ἐπῶρσεν, nisi quod

pro Apolline poeta memoria deceptus ipsum Iovem posuit. Fuerunt igitur versus Hectoris statuae subscripti, quem τίκτε τέχνα i. e. *quem ars exsculpsit.* Hectoris heroum et statuam Iulianus Ilii se vidisse narrat in epistola nuper ab Henningio edita (*Hermae* IX 257) v. 16 ἡρῷόν ἐστιν Ἕκτορος ὅπου χαλκοῦς ἕστηκεν ἀνδριὰς ἐν ναίσκῳ βραχεῖ· τούτῳ τὸν μέγαν ἀντέστησαν Ἀχιλλέα κατὰ τὸ ὕπαιθρον. — 2 ΕΦΥ corr. Welcker.

1081. Prope Ilium novum. C. I. 3632 ex schedis Koehlerianis.

Οὐκ ἴσ]α πατρὶ [π]αθόντα κατέσχε με Ἰλιὰς α[ἶα
ἀλκὰν Ἑλλαδικὰ[ν] κευθομένα λαγ[ό]σιν.

1 traditur:

ΑΠΑΤΡΙΗΓΑΘΟΝΤΑ
ΚΑΤΕΣΧΕΜΕΙΛΙΑΣΑ

quibus fretus Boeckh ἀπατρίῃ γάθοντα scripsit interpretans *peregrina habitatione et quasi exilio gaudentem*, quae plus uno nomine vituperanda sunt. Re diu perpensitata coniecturam proposui valde quidem incertam, Aiacis quoddam epitaphium esse putans, quem ut πύργον Ἀχαιῶν ita ἀλκὰν Ἑλλαδικάν apte adpellari posse puto. Sententiam repetii ex Soph. *Ai.* 434 sqq.

ὅτου πατὴρ μὲν τῆσδ' ἀπ' Ἰδαίας χθονὸς
τὰ πρῶτα καλλιστεῖ' ἀριστεύσας στρατοῦ
πρὸς οἶκον ἦλθε πᾶσαν εὔκλειαν φέρων·
ἐγὼ δ' ὁ κλείνου παῖς κτλ'. coll. vv. 465 sq.

— αἶα rarum vocabulum certo restituit Boeckh. — 2 ΛΑΓΩΣΙΝ — κευθομένα pro κεύθουσα dictum videtur soloece.

1082. Romae in villa Albani. Anaglypho exsculptus Hercules quiescens. C. I. 5984. Iahn *Bilderchron.* p. 68 sqq. 74.

a. sub tripode

Ἀμφιτρύων ὑπὲρ Ἀλκαίου τρίποδα Ἀπόλλωνι.

addito scholio:

τοῦ]το[ν] ὑπὲρ Ἡρακλέ[ο]υς φασὶν δαφνηφορήσαντος ἀ[ν]ατεθῆναι· τὸ γὰρ ἐ[ξ] ἀρχῆς οὐχ Ἡρακλῆ ἀλλ' Ἀλκαῖον αὐτὸν καλεῖσθαι.

b. sub anaglypho

Οὗς ποτ' ὑπ Εὐρυσθεῖος ἀναγκασθεὶς [τέλεσ' ἄθλους·
πρῶτα μὲν ἐν Νεμέᾳ βριερὸν κατέπεφνε λέοντα,
δεύτερον ὕδραν Λερναίαν ἔκτεινε, τρίτον δέ
καπρὸν ἐν Ἀρκαδίᾳ, στικτὴν ἔλαφον δὲ τέταρτον·
πέμπτον δὲ στρουθοὺς Στυμφαλίδος ηλασε λίμνης,
ἕκτον δ' Αὐγείαο ἐφόρει κόπρον· ἕβδομον ἐλθών
ἐκ Κρήτης ταῦρον μέγαν ἤγαγεν, ὄγδοον ἵππους
Θρήκης ἐξέλασεν Διομήδεος, Ἱππολύτης τε
ζω]στῆρα ἐξεκόμισ(σ)εν Ἀμαζονίδος, δέκατον δέ
Γηρυόν]ην ἔκτεινε [καὶ ἤ]γαγε βοῦς ἀγελαίας·
ἑνδέκατον δ' ἐξ Ἅιδου ἀνήγαγε [Κέρβερον αἰνόν,
Ἑσπερίδων δ' ἤνεγκε μολὼν [ἐπὶ τέρματα γαίης
χρύσεα μῆλα, δράκοντα λαθ[ών, τὸ πανύστατον ἔργον —
δώδεκα μὲν τούσδ' ἐξε[τέλεσσε τότ'· ἀλλὰ πάρεργα
Βούσειριν μὲν ἐν Αἰγύπτ[ῳ κτάνεν, ἐν Λιβύῃ δέ
Ἀνταῖον· Φολόην Κεντ[αύρων ἐξεκάθηρεν.
Κύκνον ἰδ' ἀετόν, ὃς τὸ [Προμηθέος ἤσθιεν ἧπαρ,
ἐν Λυδοῖς πύματον θ' . . . .
. . . .

Consimili ratione Herculis labores conplures enumeraverunt et grammatici et poetae, quorum omnium proxime ad tabulam Albanam accedit scriptor epigr. append. Planud. 92; uterque enim metro usus tritissimo singulos labores quam plenissime ut in puerorum usum explicat, nullo admixto dictionis fuco. Omnibus autem hoc propositum erat, ut ieiuno argumento quam brevissime enarrato acuminis aliquid adderent, velut Philippus (app. Plan. 93) αὐτὸς Ὄλυμπον ἔχω et frigidissime iocans grammaticus ille (*ibid.* n. 92) τὸ τρισκαιδέκατον τοῖον λυγρὸν ἔσχεν ἄεθλον· μουνονυχὶ πεντήκοντα ξυνελέξατο κούραις. Anaglyphi versus qui fecit non sibi defuit; versu enim extremo, quem non video qua alia ratione expleas, idem ille dixisse videtur, quod anaglypho exsculptum est, exantlatis tot aerumnis ad superos receptum esse Herculem. — 1 post ἀναγκασθεὶς legit Stephani . . . ʟ⅄ . . recteque supplevit. Coepta versus primi sententia repetitur v. 14. — 9 ζωστῆρα Corsini. — 10 suppl. Reinesius. — 11 Κέρβερον Victorius, cui addendum adiectivum; θηρίον αἰνόν clausula est Theocritea XXV 205. — 12 εἰς ἔσχατα χώρας Franz. — 13 λαθών Franz, reliqua supplevit Wilamowitz. — 14 ἐξεγ . . vel ἐξεν . . traditum; ἐξετέλεσσ' ἄθλους Stephani. Vocabulo ἄθλους non opus est, cf. ad v. 1; scripsi τότ' i. e. ὅτε ὑπὸ Εὐρυσθέως ἠναγκάσθη (v. 1); ἀλλὰ πάρεργα addi-

dit Wilamowitz. — 15 suppl. Stephani. — 16 suppl. Michaelis; vocabulo ἐκκαθαίρειν utitur grammaticus app. Plan. 92, 7. — 17 suppl. Franz. Cycnum propterea puta cum Promethei vexatore conpositum, ut avium par (cygnus et aquila) ne disiungerentur. Interficiendi verbo, quo opus est, cum in hoc versu locus non sit, proximo demum versu fuerit necesse est, quem sic *exempli causa* explevit Franz ἐν Λυδοῖς πύματον κτάνε Συλέα καὶ Λιτυέρσην. At certa est θ littera post πύματον. — 18 ab initio ουτον vel ΙΙυτοις traditum et spatio novem litterarum intermisso Ξυτε. Stephani nihil legit nisi . ΥΤΟ.

***1083.** Athenis prope Lysicratis monumentum. Cumanudes 1.

Κόδρον τοῦτο πέσημα Μελανθείδαο [ἄνακτος,
ξεῖνε, τὸ καὶ μεγάλην Ἀσίδα τειχίσα[το·
σῶμα δ' ὑπ' ἀκροπόληι φέρων τάρχυσεν [Ἀθήνης
λαός ἐς ἀθανάτους δόξαν ἀειραμέ[νου.

Litterae vulgares praeter Α; videtur II p. Chr. n. saeculi. Supplevit Conze. — 1 ex Pausania (I 19, 5) videtur conligi posse prope Ilissum cecidisse Codrum; Lycurgus *Leocr.* 86 πρὸ τῆς πόλεως dicere satis habet. Lapis eo loco repertus, ubi sepultum regem credebant (v. 3). — 2 Paus. VII 2. — 4 ἀειραμένου Buecheler.

1084. Romae extra portam Trigeminam (*alle tre fontane*) herma. C. I. 6092.

Ὅμηρος.

a. *Ἡρώων κάρυκ' ἀρετᾶς μακάρων τε προφήταν,*
Ἑλλάνων δόξας δεύτερον ἀέλιον,
Μουσέων φέγγος, Ὅμηρον, ἀγήρατον στόμα κόσμου
παντός, ὁρᾷς τοῦτον δαίδαλον ἀρχέτυπον.
>
b. *Οὐχ ἔθος ἐστὶν ἐμοὶ φράζειν γένος οὐδ' ὄνομ' αὐτό,*
νῦν δ' ἕνεκ' Αἰλιανοῦ πάντα σοφῶς ἐρέω·
πατρίς μοι χθὼν πᾶσα, τὸ δ' οὔνομά φασιν Ὅμηρον,
ἐστὶ δὲ Μουσάων, οὐκ ἐμὸν οὐδὲν ἔπος.
>
c. *Εἰ μὲν θνητὸς ἔφυς, πῶς ἀθάνατόν σε ἐποίησαν*
Μοῦσαι καὶ Μοιρῶν νῆμα ἀνέκλωσαν, ανα ξ;

· εἰ δ' ἦσθα ἀθάνατος, πῶς ἐν θνητοῖς σε ἀριθμοῦσιν;
οὐ μὰ σὲ ταῦτ' ἐχρῆν, σεμνὲ ποιητά, φρονεῖν·
ἀλλ' ἔγνων τὰ ἀληθές, ἐπεὶ τὸ σαφὲς διαφεύγει·
ἄνθρωπόν φασιν, θεῖέ σε Ὅμηρε, πέλειν.

Litterae vulgares; II saeculo non antiquior inscriptio, si quidem in Menandri titulo (v. seq.), qui ut eodem loco positus ita eodem tempore ab eodem poeta scriptus et ab eodem lapidario sculptus est, dativo φίλῳ (v. 1.) iota non additum est. Aelianum περὶ ζώων scriptorem utrumque fecisse epigramma omnes fere crediderunt, quorum sane hoc favet opinioni, quod versus pedestrem magis quam poeticum sermonem resipiunt. Aelianum tamen, qui in bibliothecae suae vestibulo hermas posuit, eundem carmina fecisse docent tituli alterius vv. 9 sqq. Ceterum ex schedis vaticanis Ligorii notitiam protraxit Welcker *Mus. Rh.* 1845 III 466, Menandri una cum Homeri hermam repertum esse in villa Claudii Valeriani Aeliani Praenestini, tunc *Casale di Valeriano* nominata; quae qua fide digna sint nescio. — Primum epigramma paucis mutatis Antipatri Sidonii est A. P. VII 6. — 1 μακάρων δέ codex. — 2 Ἑλλάνων βιοτᾷ codex, cui quod Aelianus δόξης substituit cum obscurus fieri vereretur ineptus factus est. Melius poeta IV saeculi supra n. 906, 6 γαίης Ἰλλυρίδος δεύτερον ἠέλιον. — 3 Μουσῶν codex, quod ex lapide corrigendum. — ἀγήρατον codex et lapis, certaque ratione hoc et Antipatro et aliis multis poetis restituendum est, cf. ad. n. 547, 3. — 4 Antipatri versus παντός, ἁλιρροθία, ξεῖνε, κέκευθε κόνις ex rerum necessitate mutatus est, et satis quidem male; paullo melius scripsisset ὁρᾷς τούτου δαίδαλον ἀρχέτυπον, cf. A. Pal. XVI (ed. Par.) 151 ἀρχέτυπον Διδοῦς ἐρικυδέος, ὦ ξένε, λεύσσεις εἰκόνα. — 5 Homerum grammaticorum altercationibus defatigatum patriam ortumque indicare recusantem multi finxerunt, cf. A. P. XVI (ed. Par.) 299, pluresque eadem fere ratione qua Aelianus quaestionem solvebant, cf. *ibid.* 295 οὐ γὰρ ἔφυ χθονὸς ἔργον· ἀπ' αἰθέρος ἀλλά ἑ Μοῦσαι πέμψαν, ἵν' ἡμερίοις δῶρα ποθητὰ φέροι et 296 πάτρα σοι τελέθει μέγας οὐρανός, ἐκ δὲ τεκούσας οὐ θνατᾶς, ματρὸς δ' ἔπλεο Καλλιόπας. — 9 sqq. cf. A. P. XVI (ed. Par.) 301 εἰ θεός ἐστιν Ὅμηρος, ἐν ἀθανάτοισι σεβέσθω, εἰ δ' αὖ μὴ θεός ἐστι, νομιζέσθω θεὸς εἶναι. — 12 οὐ μὰ σέ per ipsum Homerum iurans deum esse significat. — 14 *hominem quidem te praedicant, at divinum*, quam sententiam poeta non apertam, sed veram ait esse, tamquam ex oraculi tenebris extricatam, cf. A. P. *l. s. s.* 296 εἰ δέ με Φοίβου χρὴ λέξαι πινυτὰς ἀμφαδὰ μαντοσύνας, - πάτρα σοι τελέθει μέγας οὐρανὸς κτλ'.

1085. Romae eodem quo antecedens loco herma repertus. C. I. 6083.

Μένανδρος.

a. *Ἐχρῆν μὲν στῆσαι σὺν Ἔρωτι φίλῳ σε, Μένανδρε,*
ᾧ συνζῶν ἐτέλεις ὄργια τερπνὰ θεοῦ.
δῆλος δ' εἶ φορέων αἰεὶ θεόν, ὁππότε καὶ νῦν
σὴν μορφὴν κατιδὼν αὐτίκα πᾶς σε φιλεῖ.

b. *Φαιδρὸν ἑταῖρον Ἔρωτος ὁρᾷς, σειρῆνα θεάτρων*
τόνδε Μένανδρον ἀεὶ κρᾶτα πυκαζόμενον,
οὕνεκ' ἄρ' ἀνθρώπους ἱλαρὸν βίον ἐξεδίδαξα,
ἡδύνας σκηνὴν δράμασι πᾶσι γάμων.

c. *Οὐ φαύλως ἔστησα κατ' ὀφθαλμοὺς σε, Μένανδρε,*
τῆσδέ γ' Ὁμηρείης, φίλτατέ μοι, κεφαλῆς·
ἀλλά σε δεύτερα ἔταξε σοφὸς κρείνειν μετ' ἐκεῖνον
γραμματικὸς κλεινὸς πρόσθεν Ἀριστοφάνης.

Versus non melioris notae quam hermae Homerici; vv. 1 et 5 et 6 duplici trochaica incisione foedati; v. 2 θεοῦ abundat. — 7 ΕΞΕΔΙΔΑΞΑΣ Gruter ex Vrsino, errore eo faciliore, quod primo tertioque epigrammate adpellatur ipse Menander. — 8 condita scena *omnibus actionibus nuptiarum* Franz, quod etsi minime pulcrum, melius tamen est quam quod Meineke γάμῳ corrigens pro γάμων explicat *omnibus in fabulis scenam nuptiarum celebritate exhilarans* (*Menand. et Phil. rel.* p. XXIX). — 9 sqq. versus miserrimi. — 11 sq. Aristophanem magni fecisse Menandri virtutes docet vox quaedam illius ὦ Μένανδρε καὶ βίε, *πότερος ἄρ' ὑμῶν πότερον ἀπεμιμήσατο*; cf. Meineke *l. s. s.* p. XXXIII, idemque iudicium eo loco profert Quinctilianus XI 69, ut Aristophaneum esse facile credamus: *ita omnem vitae imaginem expressit.*

1086. Thera in insula rupi insculptus titulus. Ex Prokeschii apographo Boeckh *Act. acad. Berol.* 1836 p. 41 sqq. coll. tab. n. 5.

Κυκλείδας Κ]υκλῆος ἀδε[λφ]ε[ιῶι Ἀρίω]νι,
τὸν δελφὶς [σῶσε, μνημόσυνον τέλεσεν.

Litterarum formae sunt fere ol. 40, cf. Kirchhoff *Stud.*[2] p. 45 sq. — Recepi quia ingeniose haec Boeckh mihi lusisse videbatur. Ad obscuram Arionis memoriam explanandam nemo sanus hoc disticho abutetur.

1087. Romae in monte Caelio herma. C. I. 6088.

Μιλτιάδης.

Qui Persas bello vicit Marathonis in arvis,
civibus ingratis et patria interiit.
Πάντες, Μιλτιάδη, τά[δ]' ἀρήια ἔργα ἴσασιν,
Πέρσαι καὶ Μαραθών, σῆς ἀρετῆς τέμενος.

3 ΤΑΔΑΡΗΙΑ Wesseling et Brunck τά σ' ἀρήια, cautius Iacobs corruptum locum significavit. Mihi τάδ' ἀρήια certum videtur; respicit autem poeta quae v. 1 dicta erant. Continua enim disticha tradita sunt, ut nesciam an lenius post v. 2 interpungendum sit.

1088. Romae. Anaglypho pugna ad Arbela conmissa in clipeo exsculpta, quem tenent Europa et Asia mulieres. C. I. 6020. Iahn *Bilderchron.* p. 55 sq.

a. *Ἔπταξαν βασιλῆες ἐμὸν δόρυ ἔθνεά τε αὐτῶν,*
ὅσσα πέριξ γαίης ὠκεανὸς νέμεται.

Εὐρώπη — *Ἡ ἐπιπασιμάχη τρίτη πρὸς Δαρῆον γενομένη ἐν Ἀρβήλοις.* — *Ἀσία*

b. *Εἰμὶ δ' ἀφ' Ἡρακλέος Διὸς ἔκγονος, υἱὸς Φιλίππου,*
Αἰακιδῶν γενεῆς, μητρὸς Ὀλυμπιάδος.

1 cf. Verg. *catal.* XII *hic reges Asiae fregerat, hic populos* de Mithridate. — In proximis ἐπιπασιμάχη unum vocabulum feci Welckerum secutus *Mus. Rh. vol. suppl.* II 1 (1839) p. 24. Nota est Accii tragoedia *Epinausimache*, cf. Iahn *Bilderchron.* p. 17 adn. 124.

1089. In Romae suburbana quadam regione uti omnes Gruteri titulos ab Vrsino acceptos inventum esse, fortasse in Hadriani villa Tiburtina (cf. ad v. 7) statuit Mommsen. Ex Grutero C. I. 6857.

. . . . *ἀ]ριδείκετον [ἀν]δρὸ[ς] ἀοι[δήν,*
γαῖ]α τὸν Ἀ[σ]κανίη [γ]είνατο Πα[ρθέ]νιο[ν,

ἀε[ὶ τ]ιμ[ήε]σ(σ)ι τετιμένον ἡγεμόνεσ[σ]ι,
μυρία] ἐ[π]' Ἀ[ρήτῃ] μ[υ]ράμενον [φθ]ιμέν[ῃ,
μυράμενον λυγ]ροῖσιν [ἐ]πὶ φθιμένῃ ἐλέγοισιν,
ἀνέρα παντ]οίη[ς ἔ]μμορον εὐεπίης.
καὶ] τὸ μὲν οἴχετα[ι ἄω]τον ὑ[πὸ] πλημῆσιν Ἀναύρου,
π]ε[τροφ]υᾶ [γ]ραπτὴν [σ]υραμένοιο λίθον·
τὴ]ν δ' ἀρ' ὕπερ[θ]ε νέην [δέλτον] πάλι [θ]ήκατο [τ]ύμ[β]ο[υ
Ἀ[δ]ριανὸς Μου[σῶν δῶρ]ον ἀφ' [ἁγνοτ]άτ[ω]ν,
ὄφ]ρ[α καὶ] ὀψιγόνοισιν [ἀγα]κλέα τ[ύμβος ἀείδοι
ἀστὸν] Ἀπαμ[ε]ίης [κ]αὶ [θ]άλος Εὐφρ[οσ]ύν[ης.

Tractavi *Hermae* XI 370 sqq. adtulique Scaligeri verba, qui magnam verae interpretationis partem occupaverat. Singula quae posui verba incerta pleraque esse ipsi videbunt periti. Fuit eo quo lapis inventus est loco epigramma positum Parthenii Nicaeensis, factum id ut suspicor in Areten uxorem mortuam, cf. Suid. s. v. Παρθένιος· ἔγραψε δὲ . . . Ἀρήτης ἐπικήδειον τῆς γαμετῆς, ex quo carmine nihil superest praeter unum inperativum ἄννεμε ἀντὶ τοῦ ἀνάγνωθι positum (schol. *Pind. Isthm.* II 63). Monumentum fluminis inpetu disiectum Hadrianus Caesar restituit, quem simili Parthenii ingenio delectari facile credam; ille enim *recolenda abstrusarum fabularum memoria doctrinae laudem aucupabatur* (Meineke *Anal. Alex.* p. 258). — 1 ATEI . . . . . PINE . . . . . PIΔEIKE TONΛH:ΔPOEΛOI extrema bene restituit Franz; antea πρίν fuisse videtur: *olim hoc loco legebatur praeclarum Parthenii carmen.* — 2 AEKANIHTEINA TOΠALOCNIO Ἀσκανίη γείνατο Scaliger, qui Παιόνιον nomen fuisse putavit. — 3 AENIMEECI — HΓEMONECEI inperatores intellege Tiberium et Hadrianum. — 4 . . . . ΔEΓIAHIMTPAMENONIOIMENI ἐπ' Ἀρήτῃ plane incertum. — 5 . . . . MIPOICINΠI verbum iteratum fuisse docent iterata ea verba quae e verbo proxime suspensa sunt ἐπὶ φθιμένῃ. Apoll. Rhod. II 782 ὄντινα λαός-οἰκτίστοις ἐλέγοισιν ὀδύρεται. — 6 AIMENHIOIHΓΛMMOPON — 7 ἄωτον bene Franz. — YΠΛHMHCIN praestat fortasse forma πλησμῆσιν. Αναυρον Thessalico flumini cognominem sicut Peneum et Alpheum villae Tiburtinae fluvium fuisse eleganter coniecit Wilamowitz. — 8 THE . . . . . . YAIPAΠTHNYPAMENOIO συραμένοιο Scaliger; poteris ἀραμένοιο. — 9 . . . . NΔAPYΠEPOENEHNA . . . ΠΛΛAIOHKATOIYMIO πάλι θήκατο τύμβῳ Scaliger; δέλτον vocabulum parum placet. — 10 ANPIANOCMOYC . . . . . AIMONAΦIVΓATNVN ἀφ' ἁγνοτάτων apte Franz, nec praestat opinor ἀφ' (vel ἀπ') ἀθανάτων. — δῶρον conieci ex Antipatri Sid. ep. A. P. VII 14 ἄφθιτα μνησαμένᾳ δῶρ' Ἑλικωνιάδων. — 11 . . . . . . ZPΔENOΨI ΓONOICINΠ . . . . . KΛEAT . . . . ὄφρα Franz. — 12 . . . . M AΠAMIHCAI ΛΛOCE YΦPIIYN videtur Apameensium civis nominari Parthe-

nius; Suid. Νικαεὺς ἢ Μυρλεανός. Myrlea πόλις Βιθυνίας, η νῦν Ἀπάμεια καλουμένη (Suid. s. v. Ἀσκληπιάδης). Vt pari iure Nicaeenses apud se natum Apameenses altum educatumque apud se poetam suum civem praedicare potuerint, statuendum videtur parentes post natum Nicaeae filium Apameam sedem transtulisse Bello Mithradatico a. 73 captum et Romam ductum esse narrat Suidas, nescimus tamen utra ex urbe; nam eodem anno Apamea a Valerio Triario et Nicaea a Barba Luculli legatis capta est, Appian. *b. Mithr.* c. 77. Suidae verba ἐλήφθη ὑπὸ Κίννα λάφυρον aut corrupta aut errore foedata sunt. — θάλος Εὐφροσύνης si recte scripsi, non inficete dicitur perpetuus ille *tenerorum lusor amorum.*

1090. Prope Cephisiam herma sine capite. C. I. 989.

Ἥρως Πολυδευκίων,
ταῖσδέ ποτ' ἐν τριόδοις σὺν σοὶ ἐπεστρεφόμην.
πρὸς θεῶν καὶ ἡρώων κτλ'.

Polydeuces Herodis Attici libertus sat notus; libertorum Herodem imagines posuisse auctor est Philostratus, cf. Boeckhii adn. et tit. seq.

1091. 'Στὸν Μαρκόπουλον' Fourmont, cuius ex schedis C. I. 994.

Πολυδευ[κίων] ἥρω[ς,
κ[α]ὶ το[ύ]τοις λουτρο[ῖσι συν]ωμειλή[σαμεν ἄμφω.

Supplevi ex similitudine tituli antecedentis; Philostr. *vit. soph.* p. 559 εἰκόνας γοῦν ἀνετίθει σφῶν . . . τὰς μὲν ἐν δρυμοῖς, τὰς δ' ἐπ' ἀγροῖς, τὰς δὲ πρὸς πηγαῖς, . . . ξὺν ἀραῖς τοῦ περικόψοντος ἢ κινήσοντος. Tradita haec sunt:

ΠΟΛΥΔΕΥ
ΗΡΩΚΑΙΤΟ
ΤΟΙϹΛΟΥΤΡΟ
. . ΩΜΕΙΛΗϹ

***1092.** Ad Erechtheum herma. *Ephem.* 3722.

Μνῆμα τόδε Φρόντωνος· ἐς Ἀίδος εἰθὺ νεοίμην,
πρὶν χρυσὸν δέχθαι πρήχματος οὐχ ὁσίου.

1 εἰθύ non εὐθύ in lapide est; cf. A. P. X 3 εἰς Ἀίδην ἰθεῖα κατήλυσις.

1093. Bovillis reperta tabula Iliaca. C. I. 6125 coll. Iahn *Bilderchron.* p. 3. 91. tab. A.

Ὦ φίλε παῖ, Θεοδ]ώρηον μάθε τάξιν Ὁμήρου,
ὄφρα δαεὶς πάσης μέτρον ἔχῃς σοφίας.

1 suppl. Lehrs (*Mus. Rh.* II 354). Alii artificem intellegunt Theodorum, rectius ut videntur alii grammaticum qui *ordinem rerum ab Homero enarratarum conposuit.*

1094. Romae vel prope Romam reperta tabula argumentis homericis insculpta. C. I. 6126 a. Iahn *Bilderchron.* p. 4 sq. p. 92 tab. C.

Ἐνθάδε τὴν ἀρχὴν σύ γε λάμβα]νε, οὗ ποτε βούλει.

Supplevit Michaelis praeeunte fere Franzio. — Occupat versus superiorem partem lapidis in modum tabulae latruncularige quadris discripti, quibus singulis in quadris singulae litterae scriptae artificis titulum efficiunt hunce:

Θεοδώρηος ἡ τέχνη.

Quae eadem verba cum unus quisque quadrarum ordo a sinistra oblique dextrorsum adsurgens contineat, recte dici potest: *undecunque initium feceris, semper eadem verba conpones.* — Theodorus idem est de quo ad tit. anteced. dixi.

1095. Tabula Sartiana argumentis homericis insculpta. Henzen *Annal. Inst.* XXXV 412. Iahn *Bilderchron.* p. 4. 85. tab. B.

Perierunt argumenta librorum α β γ.

Δ Δέλτα . . . .]υσιν· ὅρκων ἐπιπωλ[εῖται δ'] Ἀγαμέμνων.
Ε Εἶ· Διομήδης μὲν ἀριστεύει· πρὸς δ' Εἴλιον ἔρχεται Ἕκτωρ.
Ζ Ζῆτα δ' ὁμιλ[ῖ τ]ὰ πρὸς Ἀνδρομάχην, καὶ Πάριν ἐς χάριν ἕλκι.
Η Ἦτα· Αἴας Ἕκτορι μουνομαχῖ, καὶ νὺξ αὐτοὺς καταλύει.

reliqua perierunt.

Similia extant Stephani grammatici A. P. IX 385 ἀκρόστιχα εἰς την Ἰλιάδα κατὰ ῥαψῳδίαν et quae inedita ex codicibus Homeri addidit A. Ludwich *Mus. Rh.* XXXII 10 sq. Vidit Merkel tabulae versuum eam esse naturam ut heroico hexametro praecedat choriambus; corruptos numeros v. 1 et v. 3 bene Michaelis (apud Iahn p. 85) ita explicavit ut versus

non in huius ipsius tabulae usum factos a lapidario incuriose aliunde transcriptos esse coniceret. — 1 Δέλτα θεῶν δόγμα (sic etiam Henzen) χύσιν [θ'] ὅρκων Michaelis. Litterarum vestigia ante χύσιν omnia incerta. Deinde ΕΠΙ | ΠΩΛΟΛΙ | ΑΓΑΜΕΜ | ΜΝΩΝ corr. Henzen. Stephanus *l. s. s.* δέλτα θεῶν ἀγορή, ὅρκων χύσις. Ἄρεος ἀρχή. Quinti libri periocha ὁρκίων σύγχυσις· Ἀγαμέμνονος ἐπιπώλησις. — 3 ΔΟΜΙ | ΛΠΑ corr. Sarti. Fortasse Hectoris nomen ex versu superiore repetendum; certa tamen res non est. Conlato Stephani versu ζῆτα δ' ἄρ' Ἀνδρομάχης καὶ Ἕκτορός ἐστ' ὀαριστύς conieci olim ζῆτα δ' ὁμιλεία πρὸς Ἀνδρομάχην· Ἕκτωρ Πάριν ἐς χάριν ἕλκει. — 4 Αἴας non videtur iambus, sed anapaestus esse; in Stephani versu ἦτα δ' Αἴας πολέμιζε μόνῳ μόνος Ἕκτορι δίῳ fortasse δ' delendum.

Accedit similis tabulae fragmentum Romae repertum ap. Iahn *l. s. s.* tab. IV F coll. p. 25.

Ἀχιλλεύς. Πρίαμος. Λύτρα.

Λύτρ]α νεκροῦ καὶ πέρας ἐστὶν τάφος Ἕκτορος ἱππ[οδάμοιο.

Ab initio . . . ΟΛ corr. et suppl. R. Rochette. — Versus natura praecedentibus similis, non aequalis (spernendae enim Studemundi argutiae ap. Michaelis. ad Iahn p. 85 adn. 440); sunt autem duo choriambi quos excipit tetrapodia dactylica.

1096. Stratoniceae in Serapiei pariete. C. I. 2722 coll. Add. II p. 1108.

Μ] νημόσυνον ἀνθρώπ[οις τόδ' ἡμε]ρήσιον λα
ε] ὗρον, μετρήσας μουσ[ικῷ συντ]άγματι λ
ν] έμ[ω]ν τ' ἑκάτερον μῆνα[ς ἠδ' ἐ]πεμβόλους, λα
ἵ] να ἄν τις ἔτυχε τῆς ἀπαιδεύτου τύχης, λα
π αρησίαν ὁμοίαν οὐκ ἔχων βροτοῖς, κη
π αρηγορεῖται βαιὸν ἀριθνμήσας τάδε. λα
ο] ὕτως ἔγραψα τοῖς φίλοισι χρήσιμον. λ
σ ύ μοι, Πρόνοια, λοιπὸν εἰς τὸ δεύτερον λα
ε ὑπερινόητον ἡδὺν ἀγγεῖλαι στίχον· λ
ὑ περτάτοις γὰρ ἡμῶν εὐχὴν Ἥρῃ καὶ Διί λα
Ῥ εμβηνόδῳ περάσας τὴν ἐτησίαν χάριν λα
ε ὐδαιμονήσας δέλτον ἀνατιθῶ θε[οῖς. λ

S αφ ἔ[τ(ους).

A dextra mensium duodecim dies adscriptos esse vidit Chishull, menses anni Asiani a d. 24 Sept. incipientis adgnovit Boeckh, intellegens simul quot quisque mensium dies haberet, tot singulis versibus litteras esse; idem denique eius qui tam facete luserit nomen ex versuum litteris initialibus extricavit Μένιππος εὗρε. Grammaticus fuit otiosus qui incultis hominibus hoc μνημόσυνον ἡμερήσιον non nullo labore prospiciendum putaverit, fuit insulsus et inperitus, qui cum initio satis commode res cesserit postea et morae et laboris inpatiens ut rem quocumque modo perficeret et grammaticis et metricis, denique vel orthographicis legibus abusus sit. — 1 et 2 Boeckh, 12 Chandler supplevit. — 3 ΙΕΜΟΝ νόμιμόν τε χἄτερον μῆν' ἠδ' ἐπεμβόλους Boeckh; ego Waddingtonem fere secutus sum, qui (ad *Lebas* V 514) νέμον τ' ἑκάτερον μῆνα καὶ ἐπ. proposuit. Intellego *disponens et menses vulgares* (τριακάδας) *et dies additicios*. — 4 ΑΝΑΝ Chandler, ΝΑΝ Sherard; ἵν' Boeckh. — 5 παρησίαν simplici ρ littera scriptum, ut iustus litterarum numerus expleretur; ineptius v. 6 ἀριθνμήσας. — 8 σύ μου προνοίᾳ Boeckh explicans *tu iam, lector, meo provisu in posterum secundo loco nuntia intellectu facilem suavem versum*, quae vereor ut multis probaturus sit. Hoc equidem dici puto *dicavi Iovi et Iunoni hoc mei ingenii monumentum*; *ut alterum posthac aliquando dicare possim, tu curato, Prudentia, cuius opera haec excogitavi.* — 11 Ζεὺς Ῥεμβήνοδος ignotus. — Subscripta legit Boeckh ut significavi, αφ pro φα positum ratus, quem annum ΔΙ repetendum ab epocha Seleucidarum Stratoniceae conditorum esse a. p. Chr. n. 189.

1097. Deli in basi. C. I. 10. Melioribus Stuarti et Lebasii apographis usus Kirchhoff *Stud.*[2] p. 61.

. . . . λίθου εἰμὶ ἀνδριὰς καὶ τὸ σφέλας.

Litterae olympiade LXXV antiquiores. — Statua fuit Apollinis colossea a Naxiis olim Deli dedicata, postea (Plut. *Nic.* c. 3) vi tempestatis eversa; eversam cum restituerent, alterum in averso latere scriptum titulum videntur addidisse Νάξιοι Ἀπόλλωνι. — Ab initio apographorum consensu confirmata haec leguntur ΟΑFΥΤΟΛΙΘΟ. Senarium esse bene perspecto scripsit Bentley τ]οῦ ἀϝυτοῦ λίθου, quod ferri non posse (nam nec Τ litterae locus est in lapide, neque ϝ litterae in pronomine) demonstraverunt et Welcker (*Syll.* 122) et Kirchhoff *l. s. s.* p. 62. Verum latet.

1098. Prope Orchomenum. Anaglypho sculptus senex pallio indutus baculo innisus dextra cani locustam porrigens. Ex Michaelis apographo (*Annal. Inst.* XXXIII 83 tab. E 3) tractavit Kirchhoff *Stud.*[2] p. 63 sqq.

Θε]λξήνωρ ἐπ[ο]ίησεν ὁ Νάξιος, ἀλλ' ἐςίδεσ[θε.

Exeuntis VI vel ineuntis V saeculi. — Restituit Kirchhoff adnotans simul artificem versum qui ad anaglyphum minime pertineret de suo addidisse naxia usum et dialecto et scribendi ratione.

1099. In amphora musei Berolinensis. C. I. 8154.

Ἐξηκίας ἔγραψε κἀπόησε ἐμέ.

V saeculi.

1100. Vasi rubro inscriptum. Benndorf *Griech. und sicil. Vasenbilder* tab. XXVIII n. 24.

Ἄνδρες ἐποίησαν σοφίαισιν καλὸν ἄγαλμα.

V saeculi. — Benndorfio tituli dedicatorii partem esse indicanti nemo accedet; artificum vel fabrum nomina videntur in ipso vase scripta fuisse.

1101. Thalamis Laconiae. Lebas II 282 (281 b).

Ἔγρα(ψε) κὴ ἐχάραξε Δαμονικίδ[ας.

II fere p. Chr. n. saeculi. Versus sub titulo scriptus, quo magistratus recensentur βίδυος, ἔφορος, νομοφύλαξ, κᾶρυξ, γραμματεύς.

1102. Romae. C. I. 6272.

Εἰςορᾷς δίκηλον, ὅπως περὶ νῶτον ἀείρας
κριὸν ἀεξικέρων ἔμπνοον ἀχθοφορεῖ.
Πάτρων Νέου.

Adtulit Welcker (*Syll.* 165) Pausaniae locum IX 22, 2 de Mercurio caprifero memoratque in pictura quadam Herculanensi (VII tab. 56) similiter iuvenem agnum caprinum ferentem expressum esse, quibus apte denique conparat Satyrum Florentinum haedulum eodem prorsus modo portantem. — Patron Nei f. nescio artifex fuerit an poeta.

1103-1106. In domus Pompeianae cubiculo parieti inscripta quattuor epigrammata, quibus singulae inlustrantur picturae. Ex suo apographo edidit C. Dilthey *progr. Turic.* 1876.

I Amor cum Pane luctans adstante Venere agonis praeside.

Ὁ θρασὺ[ς] ἀνθέστακεν Ἔρως [τῷ Πανὶ παλαίων,
χἀ Κύπρις ὠιδείνει, τίς τίν[α πρ]ῶ[τος] ἑλεῖ·
ἰσχυρ]ὸς μὲν ὁ Πὰν καὶ καρτερός, ἀλλὰ πανοῦργος
ὁ πτα[νὸς καὶ Ἔρως· οἴχεται ἁ δύναμις.

Supplementa sunt Diltheii, certa ut ex vestigiis litterarum patet vv. 3 et 4, probabilia saltem v. 1, ubi litterarum ω α πα reliquiae adgnosci posse narrantur. At v. 2 quae posuit Dilthey licet A. Mavii testis oculati consensu confirmata ea spero fore aliquando ut melioribus conmutentur; non hercle posuissem illa, si mihi aeque ac Diltheio probabile videretur Tarentinum Leonidam epigramma fecisse. — 3 sq. recte explicat Dilthey *valens quidem ac robustus Pan, at veterator ales iste et Cupido*, idemque apte contulit Servii verba ad *Verg. ecl.* II 31 *a poetis fingitur cum Amore deo luctatus et ab eo victus.*

II Circa signum aliquod (Panis) tres viri adstant, quorum duo ex habitu instrumentisque quae gerunt alter piscator, alter venator esse dignoscuntur; tertius, cuius vitae condicionem non est unde intellegas, discessurus videtur; arbori retia quaedam adfixa. Picturae evanidae argumento cognito tenuibusque carminis vestigiis repertis praeclaro acumine vidit Dilthey Leonidae Tarentini fuisse epigramma (A. P. VI 13):

Οἱ τρισσοί τοι ταῦτα τὰ δίκτυα θῆκαν ὅμαιμοι,
ἀγρότα Πάν, ἄλλης ἄλλος ἀπ' ἀγρεσίης·
ὧν ἀπὸ μὲν πτανῶν Πίγρης τάδε· ταῦτα δὲ Δᾶμις
τετραπόδων· Κλείτωρ δ' ὁ τρίτος εἰναλίων.
ἀνθ' ὧν τῷ μὲν πέμπε δι' ἠέρος εὔστοχον ἄγρην,
τῷ δὲ διὰ δρυμῶν, τῷ δὲ δι' ἠιόνων.

Superant v. 2 vocis ἄλλος littera ο, v. 3 nominis Δᾶμις δ, v. 4 ab initio τ . . . . . . δ, v. 5 ab initio α . . . . . ω, v. 6 τωδεδι primae versus litterae.

III Sedet senex meditabundus (ΟΜΗΡΟϹ nomen adscriptum), ex quo duo homines piscatores (ΑΛΕΙϹ adpictum) sciscitantur quae infra scripta sunt:

ὅσσ' ἕλομεν, λ]ιπόμεσθα, ὅσσ' οὐκ [ἕλ]ο[μ]εν, [φερόμ]εσθα.

Res nota narratur in Homeri et Hesiodi Certamine. Inscriptio codicum confirmat lectionem ὅσ' οὐχ, reprobat vulgatam ὅσα δ' οὐχ.

IV In dextra picturae parte caper vitem adrodit, ad sinistram idem caper versus aram vi protruditur, cuius caput homo aliquis uva expressa vino inspergit:

Κἄν με φάγῃς ποτὶ ῥίζαν, ὅμως ἔτι καρποφορήσω,
ὅσσον ἐπισπεῖσαι σοί, τράγε, θυομένῳ.

Epigramma utpote picturae inlustrandae causa scriptum nemo iam dubitabit quin integrum sit traditum A. Pal. IX 75 Eueni nomine insignitum Ascalonitae. Expressit autem Euenus (cui cum pictura inscribenda esset breviori esse licuit) Leonidae Tarentini epigramma A. P. IX 99, cuius extremum versum ὅσσον ἐπισπεῖσαι σοί, τράγε, θυομένῳ integrum suum fecit, *tamquam digito monstraturus exemplum suum et praeclari poetae admirationem confessurus gratissimumque carmen lectoribus in memoriam reducturus.* Verba sunt Diltheii, qui praeter Hauptii disputationem *Opusc.* II 72 adtulit Phaedri locum ab Vsenero indicatum *prol. l.* IV 17. — 1 κἢν cod. Palat. et schol. *Arist. Plut.* 1129; καί Suet. *Domit.* c. 14. — ἐπί pro ποτί cod. Palat., schol. Arist., Suet., idque iure praestare ait Dilthey.

De quinta quadam pictura, quae ex adverso fuit Panis cum Amore luctae, nihil superest nisi Bacchi statua comite panthera in alto suggestu sedentis, litterarum nihil quidquam.

1107. Romae in basi. C. I. 6320.

Πορφυρέαν ἐσθῆτα λι]θοξόος ἐς χρόα λευκόν
θῆκε φύσιν ζηλ]ῶν κάλλεϊ τεκτοσύνας.
— — — — — — — — — — —

1 ΝΘΟΞΟΟϹ corr. Franz. — Supplevit Wilamowitz imaginem intellegens marmoream veste indutam porphyrea, quales fieri solebant Caesarum protomae altero fere saeculo.

1108. Chio in insula. Ex Grutero Sylburgii schedis uso C. I. 2229.

Ἑρμῆν τὸν κλέπτην τις ὑφείλετο· θερμὸς ὁ κλέπτης,
ὅς τῶν φιλητέων ᾤχετ' ἄνακτ[α] φέρων.

1 legunt τίς ὑφείλετο; — 2 ΑΝΑΚΤΙ — Fateor non intellegere me

quo tandem loco inscripti esse versus potuerint, neque inepte videtur Maffei ficticium epigramma iudicasse. Simili acumine Philippi epigramma distinctum est Append. Plan. 193, ubi Mercurio hortorum custodi furem prohibenti respondetur ὦ παραδόξου· μὴ κλέπτειν Ἑρμῆς καινὸν ἔθηκε νόμον.

1109. Argis a Veli Pascha effossum emptumque a Northio comite de Guilford. C. I. 1147.

Φθέγγεται, ἠρεμέει· γελάει μόνον καὶ τάχα δώσει
τάνδε λίθῳ ψυχάν· μορφὰ τόσον δύναται.

2 τῷδε legi maluit Boeckh. At inutile est emendare epigramma quod mihi quidem neque mihi tantum opinor ab homine recentissimo eodemque inperitissimo fictum videtur.

III. POETARVM MEMORIAE FACETE LVDICRE SAPIENTER DICTA AMATORIA POTATORIA VASCVLORVM RELIQVA.

***1110.** In Atticae pago Acharnensi. Conze *Philol.* XII 566.

Ὧραι.

Καὶ τότε δὴ πρὸς Ὄλυμπον ἀπὸ χθονὸς ε[ὐρ]υοδ[είη]ς
λευκοῖσιν φάρεσσι [κ]α[λυ]ψαμένα χρόα καλόν
ἀθανάτων μετὰ φῦλ[ον] ἴτον προλιπόντ' ἀνθρώπους
Αἰδὼς Εὐνομίη τ[ε . . . .
αὐτό[ματ]αι δὲ πύλ[αι μύκον] οὐρανο[ῦ, ἐ]ς [δ' ἴτ]ον Ὧραι.

II fere saeculi. — Adgnovit Conze Hesiodi versus *Opp.* 197 sqq. in quibus mutavit scriptor alterum nomen (Hesiodus enim v. 4 Αἰδὼς καὶ Νέμεσις) addiditque alia. — 2 καλυψάμεναι Conze; lapis quod posui. — φάρεσσι pro φαρέεσσι ex Hermanni coniectura dudum scriptum oportuit, cf. Vsener *Mus. Rh.* XXIII 148. — 4 ΜΙΗΤ/// | ΗΠΩΛΟΝ//ΙCΤΗ legi; Η//Ο.ΟΙ Conze. Post ΜΙΗΤ quot litterae perierint incertum; inaequales enim lapidis versiculi sunt modo XXII modo XV litterarum. Supplendi periculum nuper Vsener fecit [Διὸς δὲ δικ]ηπόλοι ἧστη[ν]. — 5 ΑΥΤΟΝ . . . ; ΙΔΕΤΥΛΛ . . | ΟΥΡΑΝΟ . ЄC . ΟΝΩΡΑΙ Conze; ΑΥΤΟΥ . . ΑΙΔΕΠΥΛ// | ΟΥΡΑ ΝΟ . CC . . ΟΝΩΡΑΙ ego. Explevi versum ex Iliad. E 749 αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὧραι, mutatis quae ex sententiae litterarumque traditarum ratione mutanda videbantur. Nam *Pudorem* et *Iustitiam* illum pro Horis habuisse (auctore quidem Hesiodo *Theogon.* 901 Εὐνομίην τε Δίκην τε καὶ Εἰρήνην τεθαλυῖαν) ex Horarum nomine versibus praescripto satis clarum est.

***1111.** Romae in pariete domus cuiusdam in monte Esquilino erutae. Edidi *Hermae* X 1 sqq.

Εἰ μὲν ἑκώ]ν, Ἀρχῖν', ἐπεκώμασα, μ]υρία μέμφ[ου·
εἰ δ' [ἀέκων ἥκω, τὴν προπέτει]αν ἔαι.
Ἄκρητος [καὶ Ἔρως μ' ἠνάγκασεν], ὧν ὁ μὲν αὐτῶν
εἷλκεν, ὁ δ' οὐκ εἴα τὴν προπ]έτηαν ἐᾶν.
ἐλθὼν δ' οὐκ ἐβόησα, τίς ἢ τίνο]ς, ἀλλ' ἐφίλησα
τὴν φλιήν· εἰ τοῦτ' ἐστ'] ἀδίκημ', ἀδικῶι.

Callimachi est epigramma n. 43 ed. Schn. primo fere saeculo ab homine romano doctissimo Callimachi admiratore in cubiculi pariete pictum. Vtique veram hanc esse carminis lectionem demonstravi *l. s. s.*, nisi quod ΕΑΙ (v. 2) et ΠΡΟΠΕΤΗΑΝ (v. 4) et ΑΔΙΚΩΙ (v. 6) saeculi inferioris sunt vitia. Itaque sic intellegendum: *si mea sponte, Archine, comissabundus heri ad te veni, dignus sane sum conviciis; sin autem invitus adfui, mitte conviciandi studium: Liber et Amor me coegerunt, quorum Amor me traxit, Liber inpedivit ne veniendi studium mitterem. Nec cum adessem aut tuum aut patris nomen publice pronuntiavi* (velut Ἀρχῖνε Ἀρχεβούλου), *sed limen solum exosculatus abii. Hoc si crimen est, sum ego in crimine.*

1112. Stabiis. C. I. 5868. C. I. R. N. 2175.

D. M. P. Aelio Audaci eq. sin. Aug. [t]urm. Vlp. Ius[tin]i C. Iulius Probus h(oc) b(ene) m(erenti) f(ecit).

Θέλω τύχης σταλαγμ[ὸ]ν ἢ φρενῶν [π]ίθον.

ΣΤΑΛ . . . | ΑΓΜΩΝ.Η.ΦΡΕΝΩΝΓΙΘΟΝ corr. Reinesius, adnotans versiculum modo Ptolemaeo Philadelpho Sotadam inridenti, modo Diogeni adtribui Alexandrum refutanti cum ὦ πίθε μεστὲ φρενῶν ille exclamavisset. Idem senarius inter monosticha Menandrea fertur utiturque eo Gregorius Nazianzenus citatus a Franzio:

ἔφησέ τίς που τῶν φιλοχρύσων τάδε·
'θέλω τύχης σταλαγμὸν ἢ φρενῶν πίθον.'
πρὸς ὃν τις ἀντέφησε τῶν φιλοφρόνων·
'ῥανὶς φρενῶν μοι μᾶλλον ἢ βυθὸς τύχης.'

1113. Gallopoli in cochleari argenteo. Newton *Travels and Discoveries of Levant* p. 123.

῞Ος δὲ Κόρινθον ἔναιε ‛θυμοῦ ’κρατέειν’ Περίανδρος,
ὅταν μισ[ῇ]ι σε ἡ φίλη σου.

Hexameter sumptus ex carmine A. P. IX 366, ubi codex Pal. χόλου κρατέειν, duo vero Parisini θυμοῦ κρατέειν, quae etsi versui non apta vetustior tamen et vulgatior videtur sententiae forma. Ceterum Anthologiae carmen eiusdem puto poetae esse cuius sunt VII 81 et IX 26, Antipatri utrumque non Sidonii sed Thessalonicensis. — Verba ὅταν μισῇι.σε ἡ φίλη σου in manubrio scripta addidit qui amicus amicum praeter supellectilem utilem utiliore consilio inpertire voluit.

1114. In museo Britannico in cochleari argenteo. Newton *Travels* cet. (cf. ad. tit. praeced.) p. 123.

Τέρμα δ’ ὁρᾶν βιότου.

Ex eodem unde epigramma antecedens Anthologiae carmine, ubi integer versus hic est ‛τέρμα δ’ ὁρᾶν βιότοιο’ Σόλων ἱεραῖς ἐν ’Αθήναις.

1115. Lugduni. C. I. 6792.

D. M. Lucretiae Valeriae Sex. Avius Hermeros coniugi sibi merit(ae) et sibi vivus posuit et sub ascia dedicavit.

῾Ο φθόνος ὡς κακόν ἐστιν· ἔχι γάρ τι καλὸν ἐν αὑτῷ·
τήκι γὰρ φθονερῶν ὄμματα καὶ κραδίην.

Legitur epigramma P. XI 193, ubi male ὁ φθόνος ἐστὶ κάκιστος et melius ἔχει δέ τι καλὸν ἐν αὐτῷ. Sententiam adnotavit Iacobs ex Isocr. *Euag.* 6 petitam esse. — Versus graecos ab Hieronymo (*in epist. ad Galat.* III 5) latine versos monstravit Haupt *Opusc.* III 338:

iustius invidia nihil est, quae protinus ipsum
auctorem rodit excruciatque animum.

1116. Zacynthi in epistylio. C. I. 1935.

῾Ο φθόνος αὐτὸς ἑαυτὸν ἑοῖς βελέεσσι δαμάζει.

Legitur versus A. P. X 111. Cf. ad tit. praeced.

1117. In museo Bononiensi herma. C. I. 6745.

a. *Οὐκ ἤμην, γενόμην· ἤμην, οὐκ εἰμι· τοσαῦτα·*
εἰ δέ τις ἄλλο ἐρέει, ψεύσεται· οὐκ ἔσομαι.

χαῖρε δίκαιος ων.

b. *Ὦ παῖ, φυλάσσου μὴ σφαλῇς· ἡ γλῶσσά τοι*
αὐτὴ μὲν οὐδέν, ἡνίκ' ἂν λέγῃ, πονεῖ,
ὅταν δ' ἁμάρτῃ, πολλὰ προςβάλλει κακά.

1 *nec fui ante quam genitus sum, neque ero post mortem*, de qua sententia v. Welcker *Syll.* 62. — 3 voluit δίκαιος ἐών, nam aperta est Hipparchei versiculi imitatio στεῖχε δίκαια φρονῶν. — 4 sqq. Euripideos esse Dobree coniecit, vereor ut recte. Eandem sententiam expressit Theodoridas app. Plan. 132 θνατοῖς ἐν γλώσσᾳ δολία νόσος, ἇς ἀχάλινος-ἀφροσύνα τίκτει πολλάκι δυστυχίαν.

1118. Monte Casino. C. I. Add. III 5875 g ex schedis Cassitii.

Μικρὰ μὲν ἡ λίθος ἐστίν, ἔχει δ' ἡδεῖαν ὀπωπήν
ἔνδον τ[ῶ]ν μορφῶν, ὡς ἴον ἐν ταλάροις.

1 facile sed invito opinor poeta restitui poterit deleto ἡ articulo; expressit enim epigramma balnei A. P. IX 610 μικρὰ μὲν ἔργα τάδ' ἐστίν, ἔχει δ' ἡδεῖαν ὀδωδήν-ὡς ῥόδον ἐν κήποις, ὡς ἴον ἐν ταλάροις, cf. *ibid.* 612. — 2 ΤΟΝ — Subiecta traduntur latina haece: *qui lapis est, qui intus habet amoenum adspectum formarum, ut viola in corbe*, quae modo [*exi*]*guus* scripseris pro *qui* ad adcuratam interpretationis formam redeunt.

1119. Tabella lignea ex Aegypto adlata in museum Massiliense. Froehner *Tablettes du Musée de Marseille.* 1867.

Ἄμπελος ὕδωρ πιοῦσα παρὰ τοῦ δεσπότου
ακρατον αὐτῷ ἀποδίδωσι τὴν χάριν διπλῆν.
φιλοπόνει.

Scripsit haec puerulus dictata a ludimagistro. — 2 delevit αὐτῷ ut versum integraret G. Wolff *Philol.* XXVIII 176, διπλῆν resecandum putat Wilamowitz. Mihi aptius quis haec rescribere videbitur ἄκρατον αὐτῷ ἀποδιδοῖ, χάριν διπλῆν vel διπλῆν χάριν. Nam duae ni fallor inter se sen-

tentiae confunduntur, altera haec *vitis aquam haustam vino rependit*, altera haeç *si quid severis, duplum metes.* Quo aptius erit illud *fabula docet*, quod subicitur *itaque labora ut rem tuam augeas.*

***1120.** Romae in monte Caelio repertus herma. C. I. 6022.

Ἀλκιβ[ιάδης

in latere:

Εἰσίν μοι δύο ἀδελφοὶ ὁμών[υμοι], οἱ δύ' ὅμοιοι,
οἳ μέχρι μὲν ζώουσι, τὸν [ἥλι]ον οὐκ ἐςορῶ[σιν,
αὐτὰρ ἐπὴν [θανέωσι, τότ' ἀλλήλοισι μάχονται.

In herma aenigma non fuit amplius trium versuum; fuit vero in Tryphonis *περὶ τρόπων* libro ap. Speng. *rhet. gr.* III 194, cuius loci notitiam Wilamowitzio debeo. Ille enim haec habet:

εἰσίν μοι δύο κασίγνητοι, οἱ δύο μοῦνοι (l. *δύ' ὅμοιοι*),
ὄφρα μὲν οὖν ζώωσι, τὸν ἥλιον οὐκ ἐςορῶσι,
αὐτὰρ ἐπεί κε θάνωσι καὶ ἀνδρῶν χεῖρας ἵκωνται,
ἠέλιόν τε ὁρῶσι (l. *τ' ἐςορῶσι*) *καὶ ἀλλήλοισι μάχονται.*

addens *περὶ τῶν ἀστραγάλων, οἶμαι, λέγει.* — In hermae titulo v. 3 *θανέωσι* dubitanter scripsi, sed *ἐπήν* certa lectio est. Tryphonis versum primum quomodo corrigam non habeo. Recte autem explicat Wilamowitz: *tali dum in ossibus vivunt, solem non vident; ubi interfecto cuius sunt animali tamquam et ipsi mortui in hominum perveniunt manus, tum vident solem et pugnas inter se committunt tali revera facti.*

1121. Romae in Palatino monte lapis a dextra infernaque parte fractus. Descripsit Mommsen.

Πατρίς . . . .
πέντε φ . . . .
τὸν μηδ . . . .
ὀκτάκι μ . . . .
οἱ πίσυρε[ς . . . .'.
ἐς τρὶς ἀγ . . . .
δοιά σοι ε . . . .
δὶς δ' ἐπὶ λ . . . .

Videtur aenigma esse ex eorum fere genere, quae Metrodori *ἐπι-*

γράμματα ἀριθμητικά feruntur A. P. XIV inde a n. 116. Hexametri fuerint an disticha nescio. — 8 ΛΙΣΛΕΠΙΛ.

1122. Herculanei in horologio solari. C. I. 5862.

Ἓξ ὧρα[ι] μόχθοις ἱκανώταται· αἱ δὲ μετ' αὐτὰς
γράμμασι δεικνύμεναι 'ζῆθι' λέγουσι βροτοῖς.

A. P. X 43. — 1 ΩΡΑΣ — Adtulit Iacobs praeter alia Eustathii verba ad Il. Η p. 554, 46 ἰστέον δέ, ὡς οὐ νυκτὶ μόνον πείθεταί τις εἰς τὸ σχολάζειν ἀπ' ἔργου, ἀλλὰ καὶ ταῖς μετὰ σταθερὰν μεσημβρίαν ὥραις, εἴ τι προςεκτέον τῷ ἀποφηναμένῳ, ὡς αἱ μὲν ἓξ πρῶται τῆς ἡμέρας ὧραι ἔργων εἰσίν, αἱ δὲ ἄλλαι 'ζῆθι' λέγουσι βροτοῖς. — τοῦτο δὲ ἐσοφίσατο ἐκεῖνος ἐκ τοῦ ἀριθμητικὰ σημεῖα τῆς ἑβδόμης, ὀγδόης, ἐνάτης καὶ δεκάτης ὥρας ὁμοῦ παρακείμενα δοκεῖν ἐπιτάσσειν τοῖς ἐργατίναις ἑκάστῳ τὸ ΖΗΘΙ.

1123. In pariete domus Palatinae. Zangemeister *Bullet. arch.* 1867 p. 53.

Πολλοὶ πολλὰ ἐπέγραψαν, ἐγὼ μόνος οὔ[τι] ἔγραψα.

ΟΥΠΕΓΡΑΨΑ male editor οὔπω vel οὐκ ἐπέγραψα.

1124. In pariete Pompeiano. Zangemeister *Inscr. pariet. Pomp.* 2400.

Ἤδη μοι Διὸς ἆρ' ἀπάτα παρὰ σοί, Διομήδη.

Versus est ex καρκίνων genere κατὰ ἀναποδισμόν legendus. Eundem ex Planude edidit Duebner A. P. vol. II p. 608, non hercle de S. Diomede somniaturus si pompeianum lusum novisset; scriptum in Planudeis ἆρα πηγή. — Sententiae si quid inest verbis grammaticus videtur mihi Iliadis librum quintum (Διομήδους ἀριστείαν) et decimum quartum (Διὸς ἀπάτην) continuos se legisse vel didicisse profiteri.

1125. Myris Lyciorum in sepulcro. C. I. 4302. Newton *Travels and Discoveries in Levant* p. 343.

Μόσχος φιλεῖ Φιλίσταν τὴν Δημητρίου.

Luc. *dial. meretr.* IV 3 init. Male intellexit Franz.

1126. In gemma. C. I. 7290.

Εἴ με φιλοῦντα φιλεῖς, δισσὴ χάρις· εἰ δέ με μεισεῖς,
τόσσον μεισηθείης, ὅσσον ἐγώ σε φιλῶ.

2 sententiam non adsecutus E. Curtius *τόσσον μισοίης* correxit. Haec intellego: amori amore respondere duplex est gratia; itaque simplex haec est ut puella patiatur quidem se amari, ipsa tamen non redamet; omnis abiit gratia, ubi odit amantem. Vt amorem decet amore rependere, sic odium odio; iuvenis igitur cum ipse non oderit puellam sed amet optat ut aliis tantopere illa odio sit quam ab ipso ametur. Itaque ad sententiam optime habet illud *μισηθείης*, poeta scripsit fortasse quod Villoison coniecerat *μισηθῇς*.

1127. In achate. C. I. 7293.

Λέγουσιν, ἁθέλουσιν·
λεγέτωσαν, οὐ μέλι μοι·
σὺ φίλει με, συμφέρι σοι.

Versus sunt anacreontei; verba, quod contra E. Curtium moneo, iuvenis sunt qui gemmam puellae suae donavit: *locuntur*, inquit, *homines quidquid volunt; loquantur*, *non curo*; *tu ama me et proderit tibi.* Eidem versus in aliis gemmis habentur. — 1 *ἃ θέλουσιν* legebatur; corr. Wilamowitz.

1128. *Alopeciae in ecclesia infra montem Hymettum*, Fourmont, ex quo C. I. 126.

— — — — — — — — — — —

18 *ἄρχων μὲν Ταυ[ρ]ίσκος, ἀτὰρ μὴν Μο[υ]ν[υ]χιὼν ἦν,*
ὀκτ[ω]καιδεκάτῃ δ' ἔρανον σύναγον φίλοι ἄνδρες
καὶ κοινῇ βουλῇ θεσμὸν φιλίης ὑπέγραψαν.

sequitur *νόμος ἐρανιστῶν.*

II fere p. Chr. n. saeculi. — Carmen ad minimum viginti fuit versuum, e quibus pauca supersunt, quae referre nihil iuvat. Leguntur v. 15 . . *μνήμην φθιμένοισι καὶ ἀλλήλοις ἀνέ[θηκ]αν*, unde de consilio sodalicii coniecturam facias. — 18 ΤΑΥΙΙΣΚΟΣ-ΜΟΙΝΙΧΙΩΝ corr. Boeckh. — In ipsa quae subiecta est lege postquam de recipiendis sodalibus deque constituendis praesidibus dictum est haec adiciuntur: *εἰ δέ τις μάχας ἢ*

θορύβους κεινῶν φαίνοιτο, ἐκβαλλέσθω τοῦ ἐράνου, ζημιούμενος ταῖς διπλαῖς τετράκις ἢ ὡς . . . . . . (δραχμαῖς) ἀττ[ι]καῖς κ[ε] ἢ πληγαῖς [δέ]κα . . . Nam sic fere legenda puto quae tradita sunt ΤΑΙϹΔΗΠΛΑΙϹΠΕΤΡΑΚΡΙϹΕΩϹ | ΜΕΝΟϹΕΑΤΤΚΑΙϹΚ̄ϹΗΠΛΗΓΑΙϹΑΙΚΑΙΚΙΖ, conf. a Buechelero tractatam legem convivalem *Ind. schol. Bonn. aest.* 1877 p. 10.

1129. In gemma. Superne hominis calvaria, infra mensa sculpta dapibus referta. C. I. 7298.

'Πῖνε', λέγει τὸ γλύμμα, 'καὶ ἔσθιε καὶ περίκεισο
ἄνθεα. τοιοῦτοι γεινόμεθα ἐξαπίνης.'

Extremum est distichon epigrammatis A. P. IX 38, quod in cod. Pal. Πολέμωνος βασιλέως dicitur esse, apud Planudem ἄδηλον est. — 2 τοιοῦτοι ad imaginem spectat.

1130. Athenis vasculum.

Μογέα
δίδωτι τᾶ[ι] γυναικὶ δῶρον Εὐχάρι
τηὐτρητιφάντου κότυλον, ὡς χάδαν πίηι.

Litterae sunt boeoticae saeculi VI. — Mogea Euchariti Eutretiphanti uxori poculum donat ut amystin bibat. — 2 χάδαν novum est, sed idem videtur quod χανδόν in Callimachi epigr. *Athen.* XI 477 c καὶ γὰρ ὁ Θρηικίην μὲν ἀνήνατο χανδὸν ἄμυστιν ζωροποτεῖν. Similiter διαφανδόν et διαφάδην, ἀναφανδόν et ἀναφάδην iuxta habentur, cf. Lobeckii *Paralip.* p. 152 sqq.

1131. In lucerna musei Britannici. Hirschfeld *Diar. arch.* 1873 p. 109.

Εἰμὶ δὲ Παυσανίου τοῦ καταπυγοτάτου.

1132. Athenis in poculo fictili. C. I. 545.

Κηφισοφῶντος ἡ κύλιξ· ἐὰν δέ τις κατάξη[ι],
δραχμὴν ἀποτείσε[ι], δῶρον ὂν παρὰ ξέν[ο]υ [Θρασ]ύ[λλου].

1 ΚΑΤΑΞΗΕ — 2 ΑΓΟΤΕΙΣΕ — Verba δῶρον ὂν παρὰ ΞΕΝΥΧ ita in
Υ

angusto circulo scripta sunt, ut si recte ex Boeckhii coniectura hospitis nomen addidi hoc in altero etiam minore circulo scriptum fuisse necesse sit.

1133. Amphora caeretana, in cuius antico latere duo viri circa oleam ex adverso sedentes expressi sunt, alter ex amphora haustum oleum in vasculum inmittens (dominus oliveti), alter illi intentus baculum manu tenens (mercator), in postico eidem homines, dominus sedens, mercator empto oleo ad proficiscendum paratus. Ritschl *Annal. Instit.* 1837 p. 183 sqq.

a. *Ὦ Ζεῦ πάτερ, αἴϑε πλούσιος γεν[οίμαν.*

b. *ἤδη μὲν ἤδη πλέον· [ἀ]π' ἄρα βέβακε.*

Verba sunt olivitoris, qui quod ante messem precatus erat *o Iupiter utinam dives fiam* messe peracta ratum videns *iam*, inquit, *iam plena dolia; votum igitur exitum habuit.* — 1 suppl. Ritschl. — 2 supplevit et explicavit optime Hermann *Diar. litt. antiq.* 1837 p. 845.

1134. Apud Coliadem promunturium repertum vas grande, cuius in parte superiore defuncti prothesis, infra titulus est. Conze *Annal. Instit.* 1864 p. 183. 197.

Ἀνδρὸς ἀποφϑιμένοιο κά[ρη] κα[λ]ὸ[ν] ἐνϑάδε κεῖμαι.

Sic legi posse docent litterarum vestigia qualia Conze expressit; et melius certe sic legetur quam cum Keilio (ap. Conzium *l. s. s.*) ῥάκος κακόν. Ceterum videntur litterae V vel IV saeculi esse.

1135. In vasculo musei Neapolitani cippus pictus, qui distichon habet. C. I. 8429. Cf. Heydemann *Vasensamml.* 2868.

Νώτωι [μὲν] μολάχην τε καὶ ἀσφόδ[ε]λον πολύριζον,
κόλπωι δ' Οἰδιπόδαν Λαίου [υ]ὸν ἔχω.

1 ΝΩΤΩΙΜΟΛΑΧΗΝΤΕΚΑΙΑΣΦΟΔΟΛΟΝ correxerunt μαλάχην, at cf. Athen. II p. 58 d ἐν πολλοῖς ἀντιγράφοις εὗρον τοῦ Ἀντιφάνους Μίνωος διὰ τοῦ ο γεγραμμένον· τρώγοντες μολόχης ῥίζαν. — 2 ΛΑΙΟΥΙΟΝ ubi antepaenultima littera paullulum curvata Υ esse videtur. — Epigramma in Aristotelis Peplo fuisse recte Franz ex Eustathii verbis conlegit ad *Odyss.* λ p. 1698, 25 ὡς δηλοῖ καί τι τῶν παρὰ τῷ Πορφυρίῳ ἐπιγραμμάτων, λέγον

ὡς ἀπό τινος τάφου, ὅτι νώτῳ μὲν μαλάχην καὶ ἀσφόδελον πολύριζον, κόλπῳ δὲ τὸν δεῖνα ἔχω. Hoc vero minime certum (cf. Franz ad h. tit. et Bergk *Poet. lyr.* II 659) Oedipi fuisse epitaphium apud Aristotelem, qui num praeter Troiani belli principes etiam alios receperit nescimus. Immo probabilis est Franzii coniectura cui olim Hippothoi Pylaeique epitaphium fuisse videtur, coll. Ausonii epigr. XXI:

Hippothoum Pyleumque t e n e t g r e m i o *infima tellus*:
c a u l i b u s e t m a l v i s t e r g a superna virent.

Oedipi nomen vasculi pictor certe non primus fuit qui substitueret.

IV. DIRAE ET PROPHYLACTICA.

1136. In Attica lamina plumbea Cumanudes *Ephem.* 1869 n. 405 coll. eiusdem *Epitymb. att.* 2583.

Δήσω ἐγὼ Σωσίκλειαν κα[ὶ κ]τήματα καὶ μέγα κῦδος
καὶ πρᾶξιν καὶ νοῦν, ἐχθρὰ δὲ φίλοισι γένοιτο·
δήσω ἐγὼ κείνην ὑπὸ Τάρταρον ἀερόεντ[α
δεσμοῖς ἀργαλέοις
σὺν θ' Ἑκάτηι χθονίαι
Σωσίκλεια Βιττώ
καὶ Ἐρινύσιν ἠλιθιώναις.

III vel II a. Chr. n. saeculi; litterae Γ et Σ, v. 4 ΕΚΑΤΕΙ scriptum. — Similes devotiones et graecas et latinas conlegit Wachsmuth *Mus. Rh.* XVIII 559 sqq. Adde simillimam (ed. Henzen *Bullet. arch.* 1866 p. 253) *Cn. Numidium Astragalum, illius vitam valetudinem quaistum ipsumque uti tabescat morbus, hoc C. Sextius Tabsimado rogo.* — 4 non coniunxi verba δεσμοῖς ἀργαλέοις et σὺν θ' Ἑκάτῃ χθονίᾳ in unius pentametri formam. — Nomina inversis litteris scripta ut solent in his plumbeis tabellis. — 5 ἠλιθιῶναι novo vocabulo vocantur Furiae; confert Wilamowitz Aesch. *Eumen.* 326 τόδε μέλος παρακοπά-παραφορὰ φρενοδαλής-ὕμνος ἐξ Ἐρινύων-δέσμιος φρενῶν.

***1137.** Florentiae. C. I. 6308.

Ὁ πανσίλυπος οἶκος οὗτός ἐστιν ἀσφαλῶς·
ἐστὶ δὲ καὶ σιγᾶν ἀκίνδυνον γέρας.

1 numeros restitueris deleto ἐστίν verbo. — 2 Simon. fr. 66 B., nisi quod σιγᾶν male pro σιγᾶς scriptum et δέ insertum est in senarii gratiam. Cf. Wilamowitz *Bullet. arch.* 1874 p. 51, qui vertit:

ingredere limen: cura non potest sequi,
tutum est fideli praemium silentio.

***1138.** In pariete Pompeiano. Zangemeister *Inscr. pariet. Pomp.* 733.

Ὁ τοῦ Διὸς παῖς καλλίνεικος Ἡρακλῆς
ἐ[νθ]άδαι κατοικεῖ, μηδὲν εἰςειαίτω κακόν.

Similia conlegit Buecheler *Mus. Rh.* XII 248 sqq. — 2 εἰςειαίτω i. e. εἰςιέτω, de qua forma vide Lolliani praeceptum in Phrynichi ecloga cum adnot. Lobeckii p. 15 sq. — Eosdem versus non adgnoverunt in titulo provinciae Curdistan C. I. 4673:

ΗΡΑΚΛΗ Λ ΔΕΚΥΓΙΙΕΙ
ΜΗΦΕΝ\ ΙΣΙΠΛΙΘΟΙΚΑΚΟΝ

ubi videtur scriptum fuisse ἐνθάδε κατυκεῖ, μηθὲν εἰςιαίθω κακόν.

1139. Amuletum Aegyptium. C. I. 4971.

Εἷς Βαῖτ, εἷς Ἀθώρ, μία τῶν βία, εἷς δὲ Ἄχωρι·
χα[ῖ]ρε, πάτερ κόσμου, χαῖρ[ε], τρίμορφε θεός.

1 legebatur μία Τωνβία. — 2 ΧΑΡΕ — ΧΑΙΡΘ.

1140. Modoetiae in thesauro ecclesiae cathedralis amuletum. C. I. 9065.

a. *Ἰ(ησοῦ)ς Χ(ριστό)ς.*
π(άτε)ρ εἰς χῖράς σου παρ[α]τίθ[η]μ[ι τὸ] π(νεῦ)μά μου.
ἡ μίτηρ σου
ὁ ὑούς σου.

cf. evang. Luc. XXIII 46 et Ioann. XIX 26. 27.

b. *Φεῦγ' ἀπ' ἐμ[ῆς] κραδίης, δολομήχανε, φεῦγε τάχιστα,*
φεῦγ' ἀπ' ἐμῶν μελέων, οφ[ι], πῦρ, Βελιὰρ κ[ακό]μορ[φ]ε,
. . . . μ[ί]ασμα, δράκων, θη[ρῶν λ]όχε, λύσσα χό[λ]ος [τε,
βάσκαν[ος, ἀν]δ[ρ]οφόνο[ς] καὶ πρ[ω]τόγον[ο]υ [γ]ένος . . . .
λυγ[ὸ]ν ἐ[π]ασσύ[τερον σ]κ[εδά]σ[α]ς . . . . . καὶ θαν[άτοιο,

Χ(ριστὸ)ς ἀναξ κέλετέ σε φυγε[ῖ]ν ἐς λεῖτμα θαλάσσης
Ἐγέας [σ]κόπελ[ό]ν [τ]' Ἐγέ[ο]υ ὠκαι[α]ν[οῖο,
ἐς ἐ[ω]νοπ[υ]ρ[ε]ῖο[ν] ἀτάσθα[λ]ον· ἀλλ' [ὑ]πόε[ι]κε.

Versus Iustinianea aetate non recentiores esse iudicat Kirchhoff. — In praescriptis ΠΑΡ | ΤΙΘΜ | ΠΜΑΜΟΥ. — 1 ΕΜΕ — 2 ΨΟΦ[ΠΥΡ *ὄφι, πῦρ* Kirchhoff; non ausus sum *ψοφόπυρ* scribere. — Κ | ΜΟΡΕΑCΜΑCΜΑ *κ[ακ]ορέ[κτ]α* Kirchhoff integrum relinquens versum proximum, qua ratione vereor ut litterae numeris sufficiant. — 3 ΘΗ | ΑΟΧΕ *θηρῶν λόχε* scripsi; cogita serpentem ex inproviso feras opprimentem. — ΧΟΟCΒΑCΚΑΝ | ΔΕΟ ΦΟΝΕΟΥ *χόλος τε* dubitanter scripsi; dein Kirchhoff *βάσκανος ὀφθαλμοῦ*, quod solito lenius dictum videtur de satana. — 4 ΠΡΟΤΟΓΟΝΥ | . ΕΝΟC CΕΠCΛΥΓΩΝ *πρωτογόνου μένος* Kirchhoff; *γένος* praetuli, cui addendum fortasse *ἐχθροῦ*. — 5 ΛΥΓΩΝΕΗΑCCΕΥC | ΚΗΚΑΚCΗCΟΥΛCΟΚΑΙΘΑΝΝΑ *λυγρὸν ἐπασσυτέρης κακίης . . . καὶ θανάτοιο* Kirchhoff, ubi extremum vocabulum verum fortasse non est; *λυγόν* i. q. *λοιγόν*. Ceterum sacrorum librorum peritis emendanda haec conviciorum turba curae esto. — 6 ΦΥΓ | ΕΝ — 7 ΕΓΕ | ΑCΚΙΟΡΕΛΩΝΕΓΕCΥ. ΩΚΑΙ | ΗΝΩΗ *Ἐγέας σκοπέλων* et *ὠκαιανοῖο* Kirchhoff. — 8 ΕΟΝΟΠΥΡΟΙΟ | ΚΑΤΑCΘΑΚΟΝ corr. Nauck. — ΑΛΛΥ | ΠΟΕCΚΕ corr. Kirchhoff.

ADDENDA.

1a. Athenis in museo centrali descripsit Leo amicus.

Παι[δὸς ἀπ]οφθιμένοιο Κ[λεοί]τον τοῦ Μενεσαίχμου
μνῆμ' ἐςορῶν οἴκτιρ', ὡς καλὸς ὢν ἔθανε.

VI saeculi. — 1 nomen supplevit Kirchhoff.

---

2 v. 1 lege Ξενοφάντωι.

---

4 a. Fragmentum atticum in museo Britannico. Hirschfeld *Diar. arch.* 1873 p. 108.

Nomen . . *τόδ]ε σῆμ' ἀγαθου [καὶ σώφρονος ἀνδρός*
Ἀριστίων . . . . .]ς μ' ἐποίησ[ε.

Non verba tantum eadem fere atque in Antilochi titulo (n. 4), verum sculptoris quoque manum eiusdem adgnovit Hirschfeld. Cuius quoniam nomen Ἀριστίων est, adparet in hoc titulo cum ante μ' ἐποίησε littera ϟ superest patris nomen additum fuisse. — Graviter erravit, uti conlatis ectypis efficitur, Roehl *Sched. epigr.* p. 21 fragmentum cum titulo dedicatorio n. 755 parum apta ratione coniungens.

---

35 a. Athenis. De anaglypho superest mulier sedens alteri figurae quae periit dextram iungens. Misit Leo.

Δημήτριο[ς . . . .
Θεοδότη Σ . . . .

a. *Ψυχὴ μὲν προλιποῦσα τὸ σόν, [Δημήτριε, σῶμα*
οἴχεται εἰς Ἔρεβος· σωφροσύν[η δὲ τρόπων

θάλλει ἀγήρατος· τύμβωι δέ σ[ε θῆκεν ἑαυτῆι
4 *Ἔρξις ἴσον στέρξασ' οἷσί τε ἴ[σον τέκεσιν.*

b. *Ἄφθονον εὐλογίας πηγήν, Δημ[ήτριε, καλόν*
ἀσκήσας κόσμον σωφροσύνη[ς, ἔλαβες·
ὧν σε χάριν στέρξασ' Ἔρξις . . . .
μνημεῖον φιλίας τεῦξε τάφ[ον φθιμένωι.

Alterius saeculi IV partis. — 2 suppl. Wilamowitz. — 3 sq. vel haec vel similia supplenda, si quidem v. 4 ΟΙϟΙΤΕΙ certam lapidis lectionem esse adfirmat Koehler. — 5 cf. n. 35, 2 *ηὕρηται δ' ἄφθονος εὐλογία.* — 6 *κόσμον σωφροσύνης* intellege ut *σωφροσύνης ἀρετήν* n. 384 et 525. — 7 ΕΡΞΙΣΤΕΙϛ quae quoniam Koehler legit temptare non audeo. Sententia eadem videtur quae v. 4, velut *τεκέεσσιν ὁμοίως.*

---

40. Cf. Gomperz *Act. acad. Vindobon. min.* 1876 p. 587, qui v. 3 *σῆς δ' Ἀκαδημείης*, v. 6 *δῆμος Ἀθηναίων δ' ἐσθλὸς ἔτεισε χάριν* scribit, neutrum satis apte.

97a. In agro Eleusinio. C. I. 401.

Μνῆ]μα τόδ' ὑψιφανὲς Δη[οῦ]ς [ζ]α[κόρ]οιο δέδορκας,
μυρίον ἐν σοφίῃ κῦδος ἐνεγκαμένου,
ὃς τελέτας ἀνέφηνε καὶ ὄργια πάννυχα μύσταις,
Εὐμόλπου προχέων ἱμερόεσσαν ὄπα.
ὃς καὶ δυσμενέων μόθον οὐ τρέσεν, ἀλλ' ἐσάωσεν
ἄχραντα ἀρρήτων θέσμια Κεκροπίδαις.
ἆ μάκαρ, ὃν καὶ δῆμος ἐπεστεφάνωσε γεραίρων
. . . .

Recte videtur Boeckh v. 5 Gothos intellegere, qui ca a. 269 Graeciam pervagati sunt; cf. ad n. 878. — 1 ΙΙΙΜΑ — ΔΗ . . ΖΙΑΙ ΟΙΟ corr. Boeckh. Hierophantae nomen consulto tacetur.

---

180 v. 3 lege *στονόϝεσσαν.*

181a. Corcyrae. C. I. 20. Melius ex Mustoxydae editione Wachsmuth *Mus. Rh.* XVIII 578 coll. tab. Describam tituli imaginem vulgaribus litterarum formis usus.

IATΞΒΗΟΤΒΞΟϤΤΑΜΟΜΙ
ΕΠΙΤΥΜΟΙΠΟΛΥΝΟFΑΣΣ
. . . . ϤΤΑΜΟΤΒΠ . . . . . .

Ab initio tituli unus dimidiatusque alter versus pes periit; singulos pedes si quinarum fere litterarum fuisse ponimus, septenae octonaeve litterae a dextra lapidis parte supplendae sunt singulis versibus. Vnde reperies vv. 3 et 4 undeviginti vigintive litteras restitui debere. Itaque sic propono ut legatur:

Σᾶμα . . .]ίμου (nomen filii) *ματρὸς ἐγὼ ἕστα[κ]' ἐπὶ τύμωι*
ΠολυνόϜας· σ[τοναχὰ δὲ υἱῷι κατελεί]πετο ματρ[ός.

VI saeculi. — 1 adparet falso me supra n. 181 τύμβῳ correxisse pro eo quod traditum erat τύμῳ. — 2 ΠωλυνόϜας Wilamowitz.

197a. Rhodi in basi sepulcrali. C. I. 2545.

Ἀμφιλόχου τοῦ Λαάγου Ποντωρέως.

Ἥκει καὶ Νείλου προχοὰς καὶ ἐπ' ἔσχατον Ἰνδὸν
τέχνας Ἀμφιλόχοιο μέγα κλέος ἄφθιτον αἰεί.

Aetatis videtur graecae; traditur Ρ forma. — Amphilochus Lagi f. (nam Λάαγος idem esse quod Λᾶγος inde contractum recte observat Boeckh) Pontoreae natus fuit, quam τῆς περαίας Rhodiorum partem fuisse Boeckh coniecit.

---

208 v. 13 fortasse ἀπ' ὀλβίων.

---

221. Cf. Weil *Mittheilungen des archaeol. Instit. in Athen* I 334 adn., qui patris nomen ΕΧΕΚΡΑΤΙΔΕΩ in lapide legit.

---

222. Cf. Weil *Mittheil. cett.* I 329 adn., qui v. 1 testatur in lapide esse ἀρετᾶ λάμψαντα, v. 2 ΤΕΜΕΝΙ, v. 5 στεφάνοις, v. 6 μανύουσ', tacet vero de vv. 7 et 8.

---

228 a. Ephesi. Edidit minusculis litteris, ut omnia, Wood *Discoveries at Ephesus: Inscriptions from the city and suburbs* n. 10.

‘Ὡς ἀγαθὸν καὶ παῖδα καταφθιμένοιο λιπέσθαι,’
εἶπε μ[ελιγ]λώσσων ἴδρις ὁ Πιερίδων·
τοῦτ' ἐτύμως ἐπ' ἐμοί, φίλε, κέκριται· ἃν γὰρ ἀνεῖλεν
μνάμαν ἁ κακία, παῖς πάλιν εἰργάσατο.
καλὰν δ' ἐξσώζων γενέτᾳ χάριν, οὐ βιότου φῶς
δεύτερον, ἀλλὰ κλέους ἧψ' [ἕτ]ερον βίοτον.
αἰνῶ Μουσάων σεμνὸν γένος· εἰς ἀρετὰν γάρ
δῶκαν ἐμοὶ τέκνου ζῶσαν ἐνφροσύναν.

Nomen patris, cuius malignorum hominum studio accusati memoria damnata fuisse videtur, iure tacetur; at mirum quod nec filius nominatur, quem superstitem relictum sperat pater sibi demptam famam reconciliaturum esse. — 1 Od. γ 196. — 2 suppl. editor. — 6 ἧψ' ἱερόν editum. In lapide haec opinor sunt ΗΨΕΤΕΡΟΝ, in quibus qui descripsit neglectam putans elisionem et Ι pro Τ legens erravit; nam hoc voluit poeta *alteram accendit mihi etsi non vitae lucem, tamen laudis famaeque vitam.* — 7 εἰς ἀρετάν *in virtutis gratiam.*

---

228 b. Ephesi. Wood *Discoveries: Iuscriptions of tombs* n. 19.

Ἄρτι με] νυμφιδίων κραδίην πεπληθότα λέκτρων
Ζωΐ]λον αἰακτῷ τῷδ' ὑπέναςσε τάφῳ
καλ]ή τε γνωτή τε παναιδοίη Στρατονίκη
ξυν]ά τ' Ἀλέξανδρον κοῦρον ὁμηγενέα,
ἀσ]τοῖς καὶ ξείνοισι προςηνέας, ἐσθλὰ μὲν εἰπεῖν,
ἐσθλὰ δὲ καὶ ῥέξαι πάντας ἐπισταμένους.
Λητογενές, σὺ δὲ παῖδας ἐν ἡρώεσσι φυλάσσοις,
εὐσεβέ]ων αἰεὶ χῶρον ἐπερχόμενος.

Bonae aetatis. — Editor falso suppletis vv. 1 4 8 nihil intellexit; probabiliter vero idem v. 2 nomen et v. 3 καλή adiectivum restituit. — 5 sq. imitatur poeta Leonidae Tarentini epigr. A. P. VII 440 ᾔδει καὶ ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισι προςηνέα-ἕρδειν.

---

229. Ed. Wood *Discoveries: Inscriptions of tombs* n. 18, qui v. 1 legit Πόλιττα i. e. Πώλιττα, recte fortasse, et subscripta addidit haece:

ὁ ἐνοχλήσας τούτῳ τῷ βωμῷ ἢ τῷ τόπῳ καταβαλεῖ
εἰς τὸν φίσκον (δηνάρια) μυρία.

---

241 a. In museo Smyrnaeo. Μουσεῖον καὶ Βιβλιοθήκη τῆς εὐαγγελικῆς σχολῆς. ἔτος πρῶτον, περίοδος δευτέρα (Smyrnae 1876) p. 56.

Ἀφλέκτους Ὑμέναιος ἐμῶν ἠείρατο πεύκας
ἀμφί διπλῶν, ὅτε μοι φέγγος ἀνεῖχε, γάμων·
ἄγε δυσὶν ζευχθεῖσα φίλοις ξυνάοσι τέκνων
οὐδὲ σὺν ὁπλοτέρῳ μακρὸν ἔτεινα βίον·
ἀλλ' ὁ μὲν ἀκμαῖος στέργων ἐμὸν ὤλετο λέκτρον,
τρισσὰ ἐν ἐμοῖς κόλποις ὀρφανὰ τέκνα λιπών·
εἰς δὲ δόμους ἀέκουσα φίλου πάλιν ἤλυθον ἀνδρός,
ὡς θέμις, ἀρχαίων κηδομένη λεχέων·
ἀλλὰ καὶ ὁμποθέουσα πλέον, φιλέοντα δὲ μεῖζον
προὔλιπον ἀμφὶ διπλοῖς νηπιάχοισι πόσιν·
τὸν δ' ἐμὸν ἐχθαίρων ἄδικομμόρον οἰκτρὰ γοᾶται
ἧς ζωῆς τέκνων οὕνεκα φειδόμενος.
τίς δὲ κόρας ἀδάκρυτος, ὅταν φρενὶ πότμον ἀ[κού]οι
τὸμβαρύν, ὥς με τρίτωι νὺξ ἐμάρανε φάει;
ἡ δέ με πρὶν σώιζουσα πολύστονος Εἰλείθυια
πάσας ἀπρήκτους λοίσθιον ἔσχε λιτάς,
ἀμφὶ δέ μ' ὠδίνεσσι δυηπαθέσιμμογέουσαν
θῆκ' Ἀίδης ἔμπνουν εἰς μυχὸν εὐσεβέων.
οὕνεκα καὶ πρὸς τέκνα καὶ ἀνέρας, οἷς [ἔπ'] ἀνέσχον
εὐχὴν ἐξ ὁσίου, τέ[ρ]μ' ἐπέ[β]ην βιοτῆς.

De aetate tituli incertum est iudicium: litterarum formae non traduntur, nomina tacentur; iota mutum additum dativo τρίτωι **(v. 14) et participio** σώιζουσα **(v. 15), omissum in dativo** ὁπλοτέρῳ **(v. 4), quae res una cum littera** ν **sequenti** μ **adsimilata (vv. 9 11 14 17) vetat ne secundo p. Chr. n. saeculo recentius epigramma existimemus; in sola tamen carminis indole si iudicium positum sit, ex narrandi inconcinnitate et ex loquaci eodemque quaesitiore dicendi genere de recentiore potius poeta cogitaverim quam de antiquiore quidem sed inhabiliore. — 1** ἄφλεκτοι πεῦκαι ***incassum accensae faces.*** **— 3** ξυνήονα λέκτρων **i. e.** ***uxorem*** **dixit Christodorus** ***ecphr.*** **207; minus apte poeta Smyrnaeus. — 7** ***alteri viro nupsi, lugens, ut par est, priorem amissum.*** **— 8** κηδομένηΝ **traditur. — 9** ***et ego illum et ille me magis amabat viro priore.*** **— 12 cf. 204, 19 sq. — 13** πότμον ἀνέχοι **traditur. Dubitanter ΑΝΕΧΟΙ in ΑΚΟΥΟΙ correxi; displicet illud** φρενὶ ἀκούειν. **— 19** οἷσσι ἀνέσχον **traditur. Mirum est** εὐχὴν ἀνέσχον **(i. e.** εὐχομένη χεῖρας ἀνέσχον**), non tamen ultra poetae artem, neque quod scripsi ΟΙϹΕΠ pro ΟΙϹϹΙ ferri non posse videtur, ut sit idem quod** ὧν ὕπερ. **— 20 traditur** τειμαΕ πέρην βιοτῆς**; cf. supra n. 343.**

241b. Prope vicum Ali-Aga ad novam Phocaeam. Μουσεῖον καὶ Βιβλιοθήκη cet. p. 12 sq.

Ὁ τᾶς ἀοιδ[ᾶ]ς ἁγεμὼν ἀν' Ἑλλάδα,
ὁ παντάπασιν ἐξισώσας τὰν λόγῳ
καὶ τὰν ἀτάραχον ἐν βροτοῖς θεύσας ὁδόν
Πυρρωνιαστὰς Μενεκλέης ὅδ' ἤμην ἐγώ.

Meneclem Πυρρώνειον philosophum fuisse censet Wilamowitz coll. v. 3; quod si quem offendat propter Πυρρωνιαστής vocabuli formationem, cogitare poterit de Πυρρωνιαστῶν collegio, quod a Pyrrhone auctore et conditore nomen duxerit. — 2 τὰν λόγῳ videntur poetae verba dici, quae suis cantus numeris plane se exaequasse et ad amussim expressisse ille gloriatur. — 4 voluit ὅδ' εἴμ' ἐγώ vel ὅδ' ἦν ἐγώ.

---

243. Nuper edidit ipse C. Curtius *Act. acad. Berol. min.* 1876 p. 341 sqq. Qui etsi ordinem versuum recte constituit tamen arte scriptoris non perspecta singula epigrammatia mirum in modum inter se confudit. Vt mittam quae a me olim inventa iam suo nomine reposuit (nam et ipsa leviora sunt et fallax memoria ex praesenti sermone repetita) enumerabo quae aliter ille conformaverit. Scripsit v. 2 τῆς σῆς ἔξοχον υἷα τέχνης, v. 10 τῆς τ' ἰητορίης, v. 11 νοῦσος. Tum post v. 11 distichon excidisse ratus alteram pentametri partem recte fortasse sic reparavit ν[οῦσ]ος ἔλυ[σε μέ]νος. V. 14 νῦν σε, φίλος vel νῦν σ', ἥρως, quorum alterum sane ferri potest. V. 16 non expedivit, v. 18 ψυχὴ μένει ἀθανάτη et v. 19 σῶμα δὲ θνητὸν ἐόν. Post v. 31 ex tituli imagine patet etiam plura fuisse ad prius Pantheae epitaphium referenda: superant obscuri quidam litterarum apices. V. 32 integrum reliquit, v. 33 legit ut ipse legi.

Eorundem titulorum pars edita etiam in Μουσείῳ καὶ Βιβλιοθήκῃ (cf. ad n. 241a in his Add.) p. 52, ubi recte supplevit editor v. 1 invenitque v. 31 ἔνθα et κείσομαι.

242a. Circa Pergamum teste Perrotio, qui edidit *Revue archéol.* 1876 p. 283. Apud Elaeam inventum refert editor in Μουσείῳ καὶ Βιβλιοθ. (cf. supra ad n. 241a) p. 17, et hoc quidem verum esse docet v. 1; Elaea enim ad mare sita urbs.

. . .]ην ὠκεανοῖο δεδου[πότα . . . .
Σώταν δυσμενέων μαρ[νάμενον προμάχοις,

υἱέα τὸν Φιλίου, ὃς αγοντα . . . .
ὠκύμορον κρυόεις ἀμ[φεκάλυψ' Ἀίδης
Κελτῶν ἐν χείρεσσιν ὀ]λέσσας· ἀλλ' ἀπὸ Ῥώμης
ἤλυθε σὺν Κίντωι κρα[. . . . . εἰς Ἀσίην,
ἔνθα οἱ εὐρυμενὴς γα[ίη τάφος ἐστί· φίλοι δέ
ἐκτέρισαν ξείνηι φῶ[τες ἀποφθίμενον·
τηλοῦ μὲν τοκέων, τ[ηλοῦ δ' ἀλόχοιο ποθεινῆς
ωλετο καὶ πάτρης ἄ[μμορος Αὐσονίη]ς.

Σώτας Φιλίου . . . . .

Litteras Perrot tradidit vulgares, unde quoniam ne res quidem ut in mutilo titulo satis faciles sunt perspectu, nec aetas carminis definiri nec verba restitui possunt. Cum Celtis sive Gallograecis saepius in Asia conflixerunt Romani altero a. Chr. n. saeculo. — 1 . . . *ην* editor Musei, addens *η* litteram incertam esse; . . . . Ν Perrot. Versu extremo litterae Π vestigia adparere testatur ed. Mus., itemque extremo v. 2 litterae Ν, v. 3 Λ, v. 5 Π, v. 6 Ι, v. 10 Σ. Primo versu dici videtur Sotas in maris litore pugnans occidisse. — 3 *Φιλίου, ὃς ἄγοντ* . . . ed. Mus. Perrot ΦΙΛΟΙΣΑΓΟΝΤΑ, quae non expedio. — 6 *Κίντον* dubitanter sumpsi romanum *Quinti* nomen esse; extrema neque minus quae v. 7 posui incerta sunt.

---

258. Ad explicandum mirum illud *νεκραγωγὸν γόνυ* indicavit mihi Wilamowitz Euripidis versus *Hecub.* 535 sq., ubi Neoptolemus Polyxenam Achilli inmolaturus precatur *δέξαι χοάς μου τάσδε κηλητηρίους, νεκρῶν ἀγωγούς· ἐλθὲ δ' ὡς πίῃς μέλαν κόρης ἀκραιφνὲς αἷμα κτλ'.* Itaque quidquid sacrorum quis facit ad sepulcrum, eo pertinent ut defunctus advocetur; advocatur autem ita, ut qui vocat terram pulset, quam ad rem necesse est ut genu flectat. Invitat igitur Alexandrinus ille poeta quaesitius quam clarius locutus ut qui praetereat genu flectat versusque legat eoque tamquam sacris oblatis mortuum ad se advocet adducatque.

273a. Paro in insula. Ed. Olympius *Athenaei* V 21 n. 8 litteris minusculis.

Διφίλου οὗτος ὅδ' ἐστὶ τύπος, τοῦ Διφίλου υἱοῦ,
ὃς καὶ ἐπὶ στρατιὴν δόξαν ἔχεν μεγάλην.

Videtur romanae aetatis. — 1 *οὗτος ὅδε* uti *ὅδ' ἐκεῖνος* n. 633.

---

275. Ed. C. Curtius *Act. acad. Berol. min.* 1876 p. 352.

---

277 a. Minoae Amorgi. Weil *Mittheil. d. arch. Inst. in Athen* I 341.

Ἄνδρα κλυτὸν Διαδ . . . .
ὦ ξεῖν', ἐνταυθὶ τύμβο[ς ἔχει φθίμενον·
οἰκονόμον] πάτρης, ἀγορανόμον . . . .
μυρίον ἐν Μούσαις κῦδος ἐνεγ]κάμενον,
παιάνων τ[ε ἱερῶν ποιητήν . . . . .
βούλαρχον τ' ἐπὶ τοῖς . . . .
εἰκοσιὲξ] λυκάβαντας ἀναπλήσαν[τα . . . .

Servata sunt exordia lapidis versuum sex eaque aequalia fere; quo magis mirum quod, si quidem probos fuisse versus sumimus, supplementis opus videtur satis inaequalibus. — 1 nomen non exputo. — 3 supplevi ex n. 405 πατρίδος οἰκονόμον, 4 ex n. 97 a in his Add. v. 2. — 7 editor cum superne et a dextra fractum lapidem dixerit videtur inferne integrum significare, ut non liceat post v. 7 pentametrum addere.

---

295. Ed. Μουσεῖον καὶ Βιβλιοθήκη (cf. ad. n. 241 a) p. 141, ubi subscripta traduntur:

Φιλοκλῆς Δημητρίου ἥρως χρηστέ, χαῖρε.

---

297 a. Ephesi. Wood *Discoveries at Ephesus*: *Inscr. of tombs* n. 1.

Ἑπτα[ετ]ους ὁ τάφος παιδὸς πατρός τε σὺν αὐτῷ·
Μαρκελλεῖνος ἔην ἀμφοτέρ[ων] ὄνομα.
ἄλλοι μὲν στεφάνοισι, χοαῖς, δακρύοις τε καὶ ᾠδαῖς
τειμῶσιν τὸν σόν, Μαρκελλεῖνε, τάφον·
ἀντὶ χ[ο]ῶν δὲ πατὴρ ψυχὴν ἰδίαν ἐπέδωκεν,
κοινὸν ἔχειν ἐθέλων οὔνομ[α] καὶ θάνατον.

hanc aram si quis temptaverit transferre aut in terram (?) *excidere aut alias amoveri curam fecerit*, *dabet* (sic) *fisco poenam nominatim HS. X. MM. HS. haec ara defenditur ab ieis qui sunt in tabulario Ephesi.*

Φιλουμενὴ ἀνδρὶ ἰδίῳ καὶ τέκνοις ἐκ τῶν ἰδίων.

1 ἑπτάπους, 2 ἀμφοτέρο[υ], 3 δακύροις, 5 Ἀντίχθων editor.

306a. In museo Smyrnaeo. Μουσεῖον καὶ Βιβλιοθήκη (cf. ad. n. 241 a) p. 56.

Παῖδά με] Πλουτάρχου Διονύσιο[ν ἅδε κέκευθε
γαῖ]α, τὸν αἰθ[έ]ρι ὡς ἀστέρα λαμπόμενον
ἀθλοφόρον [τ]αχύτατι· τί τὸ πλέον; εἰς Ἀίδαο
ἤλυθον ἡβήσας [ἐννεακ]α[ιδ]εχέτης,
ο[ὐ] τῶν . . . . πόνος, ἀλλ' ὃ . . . .
πένθος ἐφῆ[κε πικρὸν μοῖρ'] ὀλο[ὴ] γενέταις.

1 ante Πλουτάρχου novem litterarum patet spatium. — 2 αἰθρίως traditur; cf. A. P. VII 373 τοίους ἀστέρας αὐχήσεις Ἑλλάδι λαμπομένους. — 4 ἡβήσας . . . . ἅ[μ'] ἐχέτης traditur. — 5 sq. sic editi ὅ[ν]των. λ[ῦσε δὲ γούνατα οὐ] πόνος, ἀλλ' ὃ δν[όφειον]-πένθος ἐφή[πλωσαν ἀμφίπ]ολοι γενέταις. Sententia fere eadem videtur quae supra n. 116 τεθνειὼς οὐχ οἷος ὀδύρομαι, ἀλλ' ὅτι πένθος ἀμφοτέροις ἔλιπον λυγρὸν ἐμοῖς γονέσιν. V. 6 parum refert ἐφῆψε an ἐφῆκε scribas; μοῖρ' ὀλοή certa est.

307a. In museo Smyrnaeo sub anaglypho, cuius argumentum non diversum suspicor esse ab n. 529. Μουσεῖον καὶ Βιβλιοθήκη (cf. ad n. 2 41a) 1873-1875 (ed. Smyrnae 1875) p. 88.

Οὐκ ἀκλεῆ Δεκούρατον ὁρᾷς, ὃν ἀνεῖλε Σαγ[ίττας
λαιῆς χειρὸς ἐμῆς οὐ προφυγὼν θάνατον.

1 Σάγτ[ας] editor; corr. Wilamowitz.

313a. In museo Smyrnaeo. Μουσεῖον καὶ Βιβλιοθήκη (cf. ad n. 307 a) p. 67.

Νύσης εὐτάκτου τε καὶ ἐργατίδος τόδε σῆμα.

Nysa ancilla fuit frugi et laboriosa.

319a. Philadelphiae. Μουσεῖον καὶ Βιβλιοθήκη (cf. ad n. 307 a) p. 123.

Γάιον [ἐν]θάδε, ξε[ῖ]ν', ἐσορᾷς,
ὃς θάνεν [ὀ]κταέτης·
τῷ δὲ π[α]τὴρ Γάιος Παπιαν[ή τε] τεκοῦσα
μνείας χ[ά]ριν εἰκόνα τή[νδε
ἄν]θεσαν.
ἔτους . . . . [μ]η(νὸς) Ἀπελλαίο[υ.

Sic haec edita sunt, nisi quod versus distinxi atque v. 1 ξεῖν' pro ξέν', v. 5 ἄνθεσαν pro ἀνέθεσαν reposui.

---

333 a. Pergami. Μουσεῖον καὶ Βιβλιοθήκη (cf. ad n. 241 a) p. 41.

Ἤμην ἐν ζωοῖς · φάος [ἡδὺ δὲ] λεῖπον ἀγεννῶς·
οὔνομά μοι Χρηστεῖνος τὸ πρίν, ἀνέθρεψε δὲ γαῖα
Βειθυνῶν πρώτη Νικομήδεια, κτεῖνε δ' Ἀχιλλεύς·
ταῦτα δὲ πάντα μίτοις μο[ι]ρῶν πάθον, ὡς ἄνθρωπος.
Ἀντωνία Ὀρείνῳ ἀνδρὶ ἰδίῳ μνείας χάριν.

1 editum φάος [λαμπρόν]. — ἀγεννῶς si verum est, defunctus dici videtur liberos non reliquisse. — 2 nomen ab initio Chrestinus, postea Orinus fuit. — Ceterum cf. titulos Nicaeenses n. 350 sq.

---

335. Ante v. 1 non debebam tacere tradita esse haec:

. . . ΕΚΤΗΣ . ΩΝΙ . . . Ω . . ΝΟΣΙ . . . . ΔΛΙΙΙ

a Franzio vix recte sic restituta ἐκ τῆς τῶν χώρων προσόδου κατεσκευάσθη. — 8 haec tradita ΩΝΕΙΚΑΜΕΣΣΦΑΛΕΡΑΜΟΣ ΑΔΕΔ . . Ι . ΝΑΣΕΝ κτλ.

---

337. Cf. Marquardt *Antiquit. reipubl. rom.* II 487.

---

459 a. Syriae nescio quo loco. Perrot *Rev. arch.* 1877 p. 61.

Τὸν σοφὸν ἐλλό[γιμον] καὶ παιδεύσαντα ἐφήβους,
τὸν θρέ[ψαν]τα βροτοὺς καὶ ἐν στέρνοισι δίκαιον
παρθενικας τελέσας ἄ[ξ]ια νυμφιδίων,
καὶ ζήσαντα καλῶς ἑβδομήκοντα ἔτη,
Κατάγραφος ἐνθάδε κεῖται.

1 ΕΛΛΟ | ἐν λογίοις Perrot, recte fortasse. — 2 ΘΡΕ// | ΤΑ et 3 ΑΖΙΑ corr. Perrot. — 2 δίκαιον scil. ἄνδρα. Nam si a verbo τρέφειν penderet, scriptum oportuit τὸ δίκαιον. — 3 non intellego; videtur Perrot nescio quid turbasse; τελέσας nominativus non offendit. — 5 Κατάγραφον etsi vetuit Perrot nomen feci; inepte enim dixeris *imagine exsculptus ille hic situs est*, quae illius est explicatio.

---

461 a. Megaris. Lenormant *Mus. Rh.* 390 n. 230.

Σᾶμα τόδε Ὑψικλέους· Μεγαρῆς τόνδε . . . .

Descripsisse se ait editor a. 1863, neque hoc anno ipse titulus videtur antiquior, licet litteris sexti saeculi scriptus. Supplementum vix aliud inveneris praeter hoc Μεγαρῆς τόνδ' ἐνθάδ' ἔθαψαν, ubi tria illa τόδε et τόνδε et ἐνθάδε iuxta posita inperiti potius falsarii quam sexti saeculi produnt ingenium.

---

463 a. Prope veterem Corinthum. Lolling *Mittheil. des arch. Inst. in Athen* I 40 coll. tab.

ΔϜεινία τόδε [σᾶμα], τὸν ὤλεσε πόντος ἀναι[δής.

VI saeculi. — Supplevit Kirchhoff.

---

471 a. Spartae. Roehl *Mittheil. d. arch. Inst. in Athen* I 233.

Αἰνετίδαν με χθὼν Πολυαινέτ]ου εἷλε Κόρινθος,
ἀνίχ' ὑπὲρ Σπάρτας ἐν συ]νόδοις ὀλόμαν,
ἅ μοι μνᾶμ' ἐπέθηκε · πατ]ρίς δέ μοί ἐστιν Ὀρειοί.
ζαλωτὸς δ' ἔσομαι τοῖς ἐπι]γινομένοις.

IV saeculi. — Editoris supplementis mea praetuli. — 3 Ὀρειοί oppidum ignotum.

---

497 a. Cyparissiae Messeniorum. Leake *Itiner. Peloponn.* I 293.

a. *Κλεινὸς παῖς . . . .*
αὐτομάτῳ [θανάτ]ῳ θνη[σ]κ . . . . . .

perierunt duodecim vel quattuordecim versus.

b. *Ξυστοῦ με παῖδα . . . .*
. . . .
τὸν καλ(λ)ίνεικον χῶσεν, ἄρσενας δί[ο
λιπόντα παῖδας καὶ φάος [γυ]ναῖκά τε
χήρην Ἀριστόκλειαν, [ἣ] φιλ[αν]δρίας
ἀρχαῖον ἐζή[λ]ωσεν ἦθος· [ἧς] βα[ρ]ὺς
δαίμων ἀπέσχ[ισ]έ[ν] με [καὶ] παίδων δυ[εῖν,
οὓς ἀντ' ἐμεῖο Τα[ίναρ]ος φίλη πατρίς
ἄγοιεν] εἰς βίοιο γηραιὸν μέτρον.

Duo sunt nescio an non unius hominis epitaphia. — 1 ΠΑΙϹ . . ΩΙ ΠΟϹΤΕΠΩΝΟϹΜ . ΝΟϹ quae neque ego expedio neque expedivit G. Hermann *Opusc.* IV 322 sq. — 2 . . . . ΩΘΝΗΟΚ corr. Welcker *Diar. antiquit.* 1830 n. 86. — 3 non fuit opinor Ξύστου παῖς, sed in gymnasio altus et tamquam natus. — 5 ΔΥΕΙΝ et 9 ΔΙΟ transposuit Hermann. — 6 sq. suppl. Welcker. — 8 ΕΖΗΝΩϹΕΝ corr. Welcker. — ΗΘΟϹ . . ΒΑΙΥϹ et 9 ΑΠΕϹΧ . . ΕΙΜΕ . . . ΠΑΙΔΩΝΔΙΟ corr. Hermann, idemque vv. 10 sq. supplevit; patriae nomen incertum.

---

545. Gravi sane meo errore factum est quod Decharmium dixi tertii tituli nihil nisi fragmentum addidisse. Addidit enim haec:

c. *Τίς Πλάταιαν σύλησεν; τίς ὤλεσεν ὅρμον ἀ[π]άντω[ν,*
Σκεπτιανὴν πλ[ουσί]α[ν], φιλόξεινον καὶ φιλόχριστ[ον;
οὕνεκεν ἐν παραδίσῳ σὺν ἀθανάτοις λάχε κλῆρος
αὐτῇ καὶ πό[σει, ὃς τ]ό[νδ]ε . . . . . . τάφον,
ἐσ[λ]ὸς . . . . φίλος τό[δε] σ[ῆμα.

1 ΑΕΑΝΤⲰΙ — 2 ΠΛⲰΤΕΥΑ ubi latere putat editor barbaram aliquam adiectivi πλούσιος formam; latet ni fallor ipsum hoc adiectivum. — 4 ΑΥΤΗΚΑΙΠΟ . . . ΟΛΛΕ . . . ΑΤΟΤΑΦΟΝ pentameter videtur, quem non expedio. — 5 ΕϹΛΟϹ ab initio, tum 12 vel 13 litterarum spatium, deinde ΛⲰΡΟϹΦΙΛΟϹΤΟΛΙϹ. Videant alii.

---

552 a. *In museo Victorio, Romae opinor.* Franz C. I. 6314 ex Lupo.

Nomen . .]*ωι ἥρωι θέσαν τόδε πά[ντες ἑταῖροι*
κλειν]ὸν ἕδος Κλυμένου δώ[ματ' ἀμειψαμένωι,
ἄρτι] γενειήσαντι, τὰ δ' εἰς βίο[ν ἶσα γεραιῶι
δε]ιξαμένωι, ἀρετᾶς εἵνε[κα καὶ σοφίας·
ὧι] λόγος, ὧι σθεναρὴ γυμν[ὰς πρέπεν, οὗ βίον ἴσμεν
λαμπρὸν πρὸς σοφίαν ἠδὲ π]ρὸ[ς] εὐ[σ]εβίην.

Aetatis bonae videtur epigramma sat elegans, cui quae adhibui supplementa non nimis a vero opinor recedunt. — 1 possis παῖδες ἔφηβοι, nam romanum titulum esse non constat, cf. v. 5. — 2 κλεινόν, 4 δειξαμένῳ, 6 πρὸς εὐσεβίην dedit etiam Franz. — 3 sententia aperta, cf. A. P. VII 603 ἀλλὰ νόῳ τοῖς πολιοῖσιν ἶσον. Vocabulum βίος propria quadam vi oppositum τῇ ζωῇ (ἄρτι γενειήσαντι); alterum *vivendi ratio* est, alterum *vitae spatium*. — 6 ΙΡΟΤΕΥΤΕΒΙΗΝ.

---

555. Praetermisi adnotare v. 6 ex Wilamowitzii apographo in lapide ipsum illud πιστοτάτης extare.

---

564. Huius tituli nuper in hortis Aldobrandinis fragmentum effossum est editumque tamquam novum in *Bullet. della Commissione archeol. municipale* Romae 1876 p. 113.

. . ΤΟΕΡΟΙΙ . .
. . ΝΤΕϹΕΜΗϹ . .
. . ϹΠΟΔΙΗϹ
. . ΝΕΦΗΜΕΓΑΠΕΝ . .
. . ωΔΥϹΤΟΚΕΕϹΤΟΚΕ . .

---

588 v. 10 verissime observavit Wilamowitz senarium facere voluisse scriptorem

ἔτε(σ)σιν (ἑπτά), ἡμέραισιν (ἕνδεκα).

quod ni ita esset, non scripturum fuisse ἡμέραισιν.

---

646 a. Vrbini in palatio ducum. Ectypo utor Bormanni.

— — — — — — — — — — —
ἀλλ' ὅτε μοιράων τρίπλους μίτος ἐξεκενώθ[η
καὶ λοιπὸν θανάτῳ μετὰ τοῦτο τὸ φῶς μετέβαι[νον,
ψυχὴ μὲν πρὸς Ὄλυνπον ἀνήλλατο, σῶμα δὲ πρ[ὸς γῆν
καὶ λυθὲν ἐξεπόθη καὶ οὐδὲν ἔχω πλέον ὀστῶ[ν.
ὡς οὖν καιρὸν ἔχεις, λοῦσαι, μύρισαι, σπατάλησον
καὶ χάρισαι, δαπάνησον, ἅπερ δύνασαι· τίνι τηρεῖς;

M. Septimius Diocles fecit sibi et Iul. Ca . . . .
fi[liae . . .

Ante v. 1 paucarum adparent litterarum apices. — 2 ΜΕΤΕΒΑΙΙ — 3 ΠΡϹ — 4 dictio satis mira *corpus solutum exhaustum est.*

---

688 a. Romae in monte Esquilino. Brizio *Pitture e sepolcri scoperti sull' Esquilino* Romae 1876 p. 43 n. 74.

. . . χρυσάορος
δωδεκέτης δὲ πέλω.

. . . . *ὅτι δαίμονες αὐτοί*
. . . . *ἡρπάσ]ατ' ἐκ μερόπων*
τὴν ἐσθλὴν καὶ ἄμεμπτ]ον ἐν Αὐσονίδεσσι κόραισιν
ἣ πασῶν θαλερ]ᾶ προὖφερ[ε καλλ]οσύνῃ,
πυκναῖσιν πραπίδε]σσι κεκασμ[ένη, ᾗ ν]υ μὲν αἰδώς
ἔπρεπε σωφροσύνη τ' ἔργα τε Καλ]λιόπης
. . . . *ἐχόρε[υσεν*
. . . .

Plura non audeo in apographo non nimis curiose facto. Praescripta obscura sunt:

ΝΩΙ ΙΙ
ΝΟϹ ΧΡΥϹΑΟΡΟϹ
ΔΩΔΕΚΕΤΗϹΔΕΠΕΛΩ

In proximis primi distichi eadem videtur sententia fuisse, quae est supra n. 526 *καὶ ἀπήγαγαν δαίμονες αὐτοὶ ζωῆς.* Cf. etiam A. P. VII 241 extr. — 1 ΥϹΟΤΙ — 2 ΓΛΤΕΚ — 4 ΙΑΠΡΟΥΦΕΡ// // . . . . ΜΟϹΥΝΗ — 5 ΚΕΚΑϹΝ . . . . ΥΜΕΝΑΙΔΩϹ — 6 ΛΛΙΟΠΗϹ — 7 ΕΧΟΡΕΙ// puellae saltandi psallendique ars laudata fuit.

697a. Romae in monte Esquilino. Brizio *Pitture* cet. (cf. ad tit. praeced.) p. 107 n. 476.

Γάιος Οὐε[ν]οῦσ[τος

Πα]ῖδά με πενταέτη ὀλίγη ἐκρύψατο κρ[ω]σσό[ς,
ἀ]λλίστου ταχέως ἀντιάσαντ' Ἀίδεω·
οὔ]νομα δ' [εἰ] δίζησαι, ἐνὶ πρώτοισι Μένης [ἦν.

ia]m spes externis semper committimus oris.

Epigrammati praescripta nomina sic traduntur ΓΑΙΟϹ ΟΥΕΔΟΥϹ, quae probabiliter emendavit Buecheler. — 1 ΚΡΟϹϹΟ// — 2 //ΛΛΙϹΤΟΥ — 3 ΝΟΜΑΔΗΔΙΖΗϹΑΙ alteram versus partem minime certo restitui. — Infra haec tradita:

IM · SPES · ES · EXTERNIS · SEMPER · COMMITTMVS · ORIS

restituit Buecheler adnotans versum sumptum videri ab nobiliore aliquo poeta.

---

772 a. Romae in monte Esquilino. Brizio *Pitture* cet. (cf. ad n. 688 a) p. 128 n. 535.

Ἰουλία Κρισπεῖνα ἀνδρὶ γλυκυτάτῳ καὶ σοφιστῇ,

ᾧ οὔνομα ἦν Σέκκιος Τρόφιμος, γένει Σιδήτης,
καλὸν βίον καὶ ἀμέμπτως βιώσας μετ' ἐμοῦ
ἔτη δύο καὶ δέκα· αὐτὸς δὲ ἀποδοὺς τὸ δάνειον
τῆς ζωῆς ὀγδοηκοστὸν ἕκτο[ν ἔτος
ὧδε κεῖται οἴκῳ ἐωνίῳ παραλημφθε[ίς.

Quae latioribus litteris describenda curavi numerosae orationis speciem referunt. — 4 cf. supra nn. 387 et 522. — 5 ἔτος fortasse supervacaneum.

---

750 a. Paro in insula. Olympius *Athenaei* V 8 coll. tab. n. 3.

Δημοκύδης τόδ' ἄγαλμα Τελεστοδίκη τ' ἀπὸ κοινῶν
εὐξάμενοι στῆσαν παρθένωι Ἀρτέμιδι
σεμνῶι ἐνὶ ζαπέδωι, κούρηι Διὸς αἰγιόχοιο·
τῶν γενεὴν βίοτόν τ' αὖξ' ἐν ἀπημοσύνηι.

v saeculi. — 1 nominis Δημοκύδης nota paenultimam conreptam, sicuti in perrecenti Thucydidis epitaphio A. P. IX 583 Θουκυδίδην Ὀλόρου Κεκροπίδην τὸ γένος. — 4 αὖξεν ἀπημοσύνηι editor; corr. Kirchhoff.

---

805 a. Romae ad thermas Traiani. C. I. 5974.

a. Τῷ σωτῆρι Ἀσκληπιῷ σῶστρα καὶ χαριστήρια Νικομήδης ὁ ἰατρός.

Τὰν παιδὸς καλλίσταν εἰκῶ τάνδε θεοῖο,
Παιᾶνος κούρου ματρὸς ἀπ' ἀρτιτόκου
δαιδάλλων μερόπεσσιν ἐμήσαο, σεῖο, Βόηθε,
εὐπαλάμου σοφίης μνᾶμα καὶ ἐσσομένοις·
θῆκε δ' ὁμοῦ νούσων τε κακῶν ζωάγρια Νικο-
μήδης καὶ χειρῶν δεῖγμα παλαιγενέων.

b. Τῷ βασιλεῖ Ἀσκληπιῷ σῶστρα καὶ χαριστήρια Νικομήδης Σμυρναῖος ἰατρός.

Οἷον ἐμαιώσαντο νέον τόκον Εἰλείθυιαι
ἐκ Φλεγύου κούρης Φοίβῳ ἀκειρεκόμῃ,
τοῖόν τοι, Παιὰν Ἀσκληπιέ, σεῖο Βόηθος
χειρὸς ἄγαλμ' ἀγαθῆς τεῦξεν ἑαῖς πραπίσιν.
νηῷ δ' ἐν τῷδε ζωάγρια θῆκεν ὁρᾶσθαι
πολλάκι σαῖς βουλαῖς νοῦσον ἀλευάμενος
σὸς θεράπων, εὐχῆς ὀλίγην δόσιν, οἷα θεοῖσιν
ανδρες ἐφημέριοι τῶνδε φέρουσι χάριν.

II p. Chr. n. saeculo non antiquior titulus. — Dedicavit Nicomedes medicus in nescio quo templo Aesculapii infantis statuam, quam Boethum fecisse Carthaginiensem, nobilem incertae aetatis artificem sive ipse credebat sive persuadere voluit hominibus; nam vero fuisse Boethi artem aegre cediderim. — 1 versum horridum a poeta elegantissimo et peritissimo sic scriptum esse nego; scripsit potius παιδὸς καλλίσταν τὰν εἰκόνα τάνδε θεοῖο vel similiter. — 2 ματρὸς ἀπ' ἀρτιτόκου cf. v. 7 νέον τόκον. — 5 diremptum ex Simonidis aliorum imitatione nomen numeris inhabile neque ut Hephaestioni ἐπίληπτον huic poetae videbatur et in primis cultae artis documentum; vitavit tamen sano iudicio in altero epigrammate. Nicomedem qui Iacobsio duce eundem esse existimant cuius epitaphium supra n. 595 posui, eis neque cur adsentiaris neque cur obloquaris quidquam est. — 10 χειρὸς ἀγαθῆς genetivus, ne quid cum Iacobsio fallaris, suspensus ab ἄγαλμα *peritae manus monumentum.*

---

811 v. 1 Romanorum *arguta Venus* intellegenda videtur Wilamowitzio, idemque v. 7 Hadrianeae arti patrocinatus non temere *prudentem* Amorem adpellari existimat, sed ut ὁ σώφρων Ἔρως Veneris Vraniae comes (v. 8) significetur, coll. Eur. *Iphig. Aul.* 543 sqq.

---

828 a. Paro in insula. Olympius *Athenaei* V 20 n. 7.

Βωμὸν δορποφό[ρον ταῖς] Νύμφαισίν μ' ἀνέθ[ηκεν
. . . . Παπιανοῦ ἔκ τ' [αρα] Μυρσινέας.

1 δορποφοροις editor. — H Nίκα Παπιανοῦ ἐκ τ[ῆς] Μυρσινέας editor. Fuit ab initio nomen mulieris velut Ἥδυκα (Ἥδυκος in titulo romano apud Wilmanns *Exempl. inscr. lat.* 535); tum parentum nomina Papiani patris matris Myrsineae. Praepositio ἐκ postposita ἀπὸ κοινοῦ ut in Simmiae ep. A. P. VII 22 Μουσέων ἄμμιγα κὰκ Χαρίτων. Particula ἄρα quam inserui incerta est.

---

842 a. Cyrenae prope templum Veneris. Anaglypho exsculpta mulier (Λιβύη) coronam inponens alterius mulieris (Κυρήνης) fronti, quae nudis bracchiis leonem adsurgentem iugulat. Smith and Porcher *Discoveries at Cyrene* tab. 76 coll. p. 114.

Κυρήνην πολίων μητρόπτολιν ἣ στέφει, αὕτη
ἠπείρων Λιβύη τρισσὸν ἔχουσα κλέος·
ἐνθάδ' ὑπὲρ μελάθροιο λεοντοφόνον θέτο Κάρπος
εὐ[ξ]άμενος, μεγάλης σῆμα φιλοξενίης.

II fere saeculi. — Cyrenes et Libyae figurae in Amphionis Cnosii anaglypho fuere descripto a Pausania X 15, 6 Κυρηναῖοι δὲ ἀνέθεσαν ἐν Δελφοῖς Βάττον ἐπὶ ἅρματι . . ἡνίοχος μὲν τοῦ ἅρματός ἐστι Κυρήνη, ἐπὶ δὲ τῷ ἅρματι Βάττος τε καὶ Λιβύη στεφανοῦσά ἐστιν αὐτόν. — 2 *Libya triplicem trium terrarum partium famam coniunctam habens.*

---

844 ed. V. Koehler C. I. A. II 555, qui v. 3 falsam intellegens Boeckhii lectionem θείην esse operae tamen pretium non iudicat in meliore indaganda tempus consumere.

---

845 v. 4 pro ἴσασιν quod ferri nequit σπεύδουσιν simileve ponendum.

---

872 v. 3 fortasse scribendum ὑδροφόρον Μήνῃ Πατνίῃ.

---

874 a. Cyzici. Ex ectypo ed. Perrot *Rev. arch.* 1876 p. 270.

Ὑπέρτατε κ]ο[ίραν]ε κό[σ]μου καὶ χθον[ός, Σάραπι,
ὀχοῦσά τε κρατὶ σελήνην ἀμφίκυρτο[ν Ἶσι,
ὑμῖν τάδε καίρια τέχνης χαλκὸν εἰς καμούσης
ἱδρύσατο τῆς Θεοπείθους εἰκόνος τύπωμα
Ἐνυαλίου κατ' ἔνοπλον σχῆμα Μητρόδωρος,
νέοισι τὸν ἄρσενα τέκνου θ[υμ]ὸν ἐκκαλύπτων
ὃν ἔσχε δὶς ἐννέα πλήθων [τ]οὺς ἐτῶν ἀριθμοὺς
πάτρας ὕπερ εἰς φονόεσσαν δηίων φάλαγγα.

Litterae editori videntur I a. Chr. n. saeculi esse, Theopithem conicit occidisse cum patriam a Mithridate a. 73 obsessam defenderet. Filii statuam Martis armigeri specie indutam dedicat Metrodorus Isidi et ut videtur Sarapidi. Metri genus plane singulare ut ἐνόπλῳ σχήματι (v. 5)

responderet electum videtur; cf. Bergk *das aelteste Versmaas der Griechen* (Freib. 1854) p. 7 adn.** — 1 . . . . Ο . . . ΕΚΟ . ΜΟΥΚΑΙΧΘΟΝ κόσμου editor idemque v. 6 θυμόν, ex Fournieri coniectura v. 2 Ἶσις scripsit. — 3 legebatur εἰςκαμούσης.

---

875 a. Olympiae nuper repertum.

Χαρμαντίδου Γοργίας Λεοντῖνος.

a. *Τὴμμὲν ἀδελφὴν Δηικράτης τὴγΓοργίου ἔσχεν,*
ἐκ ταύτης δ' αὐτῶι γίγνεται Ἱπποκράτης,
Ἱπποκράτους δ' Εὔμολπος, ὃς εἰκόνα τήνδ' ἀνέθηκεν
4 *δισσῶν, παιδείας καὶ φιλίας ἕνεκα.*

b. *Γοργίου ἀσκῆσαι ψυχὴν ἀρετῆς ἐς ἀγῶνας*
οὐδείς πω θνητῶν καλλίον' εὗρε τέχνην·
οὗ καὶ Ἀπόλλωνος γυάλοις εἰκὼν ἀνάκειται,
οὐ πλούτου παράδειγμ', εὐσεβείας δὲ τρόπων.

IV saeculi ineuntis. — Paus. VI 17, 7 καὶ τὸν Λεοντῖνον Γοργίαν ἰδεῖν ἔστιν· ἀναθεῖναι δὲ τὴν εἰκόνα ἐς Ὀλυμπίαν φησὶν Εὔμολπος ἀπόγονος τρίτος Δηικράτους συνοικήσαντος ἀδελφῇ τῇ Γοργίου· οὗτος ὁ Γοργίας πατρὸς μὲν ἦν Καρμαντίδου κτλ'., ubi prae probato Keilii consilio, qui Χαρμαντίδου correxit, adhuc vicit librariorum stulta auctoritas. — 4 Eumolpum Gorgiae senis in rhetorica discipulum arguit verborum conlocatio ab initio Χαρμαντίδου Γοργίας Λεοντῖνος. — 5 cf. Platonis *Gorg.* c. 58. — 6 Plat. *Gorg.* p. 448 c ὧν καὶ Γοργίας ἐστὶν ὅδε καὶ μετέχει τῆς καλλίστης τῶν τεχνῶν. Ceterum similem dicendi figuram vide supra n. 768 et quae ibi adtuli Simonidei carminis v. 3 et attici epigrammatis v. 3. — 7 sq. Plin. *hist. nat.* 34, 4 *Gorgias hominum primus et auream statuam et solidam Delphis in templo sibi posuit.* Eumolpus ab ostentationis crimine avum defendit.

---

877 a. Ephesi. Wood *Discoveries: Inscriptions from the site of the temple of Diana* n. 11.

praecedit index discipulorum undecim.

Δίς με σοφιστὴν πρῶτο[ν] Ἀθήνηθεν καλέσαντο
Σώτηρον βουλῆς δόγμασιν Ἀνδροκλίδαι.
πρώτῳ δὲ ἀντ' ἀρετῆς τε βίου σοφίης τε λόγο[ιο
ὥρισαν ἐν τιμαῖς μυρ[ία] δῶρα τελεῖν.

Philostr. *vit. soph.* p. 605 ἄγει με ὁ λόγος ἐπ' ἄνδρα ἐλλογιμώτατον Δαμιανὸν τὸν (τῶν ?) ἐκ τῆς Ἐφέσου, ὅθεν ἐξηρήσθων Σώτηροί τε καὶ Σῶσοι καὶ Νίκανδροι καὶ Φαῖδροι Κῦροί τε καὶ Φύλακες· ἀθύρματα γὰρ τῶν Ἑλλήνων μᾶλλον οὗτοι προςρηθεῖεν ἂν ἢ σοφισταὶ λόγου ἄξιοι. Aliter Ephesii iudicaverunt, qui bis illum *sophistaruu principem* honorifice adpellaverunt. Fuit Soterus Atheniensis natione, disciplina Ephesius. — 3 sqq. suppl. Wood.

---

879. In praescriptis lapis habet INTERCETERAS | . . CENTESARTES, ubi Henzenium coniecisse *lucentes* perhibet L. Ieep *Claud. carm.* praef. p. XV. — De ipso epigrammate recte Wilamowitz: *aequare dicitur Claudianus Homerum Vergiliumque, quia et graecos condidit et latinos versus. Nam unum fuisse Claudianum poetam Alexandrinum ut hoc carmen luculentissime docet ita olim intellexere viri sobrii cum alii tum eximius homo I. M. Gesner: nunc idem inviti docent qui contra disputant.*

---

886 a. Athenis. Lebas I 136. Ex meliore Koehleri apographo Dittenberger *Hermae* XII 13 sq. (C. I. A. III 726).

Σωτῆρα] βουλῆς γενόμενον δήμου τε ἅμα
ξανθαῖσί με] σταχύεσσιν ἠγλαισμένον
καλῷ π]ολυκάρπῳ βασιλέω[ν] μ[ητρ]ῶν στέφει,
εἰκόν' ἀ]νέθηκε λαίνην Φιλήμονος
πόλις στρ]ατηγοῦ τήνδε κἄρχοντος θεοῖς.

II vel III saeculi. — Supplementa posui quibus significarem, quemadmodum a Dittenbergero discedendum mihi videretur. Ille enim haec:

[Ἡ πόλις]

κήρυκα] βουλῆς γενόμενον δήμου τε ἅμα
τιμῶσα, τὸν] σταχύεσσιν ἠγλαισμένον
καὶ τῷ π]ολυκάρπῳ βασιλέω[ν] μ[εγάλ]ων στέφει
εἰκόν' ἀ]νέθηκε λαίνην Φιλήμονος
γνώμῃ στρ]ατηγοῦ τήνδε κἄρχοντος θεοῖς.

in quibus falsa esse vv. 2 et 3 supplementa facile patet: neque enim honoratur ille spicis caput redimitus, sed eo ipso honoratur quod caput spicis redimitur, et πολύκαρπον στέφος aperte ipsa est spicarum corona; adde quod v. 3 a Koehlero traditam trium litterarum lacunam M . . . ΩN haud inpune quattuor litteris expleveris. Denique etsi vetat sic intellegi Dittenberger equidem v. 5 στατηγὸν καὶ ἄρχοντα non possum intellegere

nisi unum hominem eumque ipsum Philemonem duobus illis uno post alterum honoribus functum. Itaque v. 1 ab initio generale quoddam velut *amici* vel *tutoris* vocabulum requirebam, v. 2 adiectivum vocabulo σταχύεσσιν addendum postulabant linguae graecae leges; v. 3 *matres Augustorum* dubitanter intuli, sed cf. supra n. 1046 v. 56 Καίσαρος ἰφθίμοιο παρόψεται ὄμπνια μήτηρ cum mea adnot. Faustina dicitur, Aurelii mater, Cereris specie induta, neque unam fuisse Faustinam in Cereris sacra religionemque adscitam notum est.

888a. Ephesi. Wood *Discoveries: Inscript. from the site of the temple of Diana* n. 7.

Ὑπατικὸν ποντίφικα Ὑμμιδίου Κο[δράτου πατ]έρα κηδε[στήν . .

. . . .

Παντοίης ἀρετῆς στάθμην, ῥυσίπτολιν ἄνδρα,
ἔξοχον Ἑλλήνων, πρόκριτον Αὐσονίων,
κλεινοῦ Κοδράτοιο φίλον πατέρ', ᾧ βασίλειον
Ἁρμονίη θάλαμον πῆξατ' ἐπ' εὐγαμίῃ,
Ἀδριανὸς Μούσαισι μέλων ἀνέθηκε Σεουῆρον,
εἰκῶ χαλκείην οὕνεκα προστασίης.
ὑ[μῖν δ'], ἄνδρες Ἴωνες, ἀγάλματα καλὸν ὁρᾶσθαι
ἑστα]ότ' [Ἀρτέμιδος πλ]ησίῳ ἐν τεμένει.

De Vmmidio Quadrato eiusque patre Severo quae Th. Mommsen benevolentissime in meam gratiam conlegit paucis conplectar; adcuratius enim sperare licet fore ut ipse vir summus rem difficilem mox exponat. Docuit igitur C. Vmmidium Quadratum intellegendum esse (v. 3) consulem a. 118, Vmmidiae Quadratillae nepotem (Plin. *epist.* VII 24); eius patrem, cuius cognomen ex epigrammate primum innotuisset, fortasse L. Catilium Severum esse cos. II a. 120, quo probato simul concludi posse titulum cum alterius consulatus mentio non fieret ante a. 120 positum esse. Quadrati uxor, quae regia stirpe nata praedicatur v. 3, Mommsenio videtur Asianorum alicuius regum filia fuisse. Honoris Severo auctorem carminisque scriptorem ipsum esse Hadrianum Caesarem patet; quae res eo memorabilior est quod Catilius ille Severus Hadriano inperante magnae vir auctoritatis et conplures annos urbi praefectus postea gratia excidit successoremque accepit. — 2 cf. supra ad n. 272. Conicias ipsum Hadrianum acuminis illud primum invenisse, ut omnes orbis terrarum gentes duobus his nominibus Graecorum et Romanorum conplecteretur. Severus igitur non Graecorum nobilissimus praedicatur (non enim fuit Graecus) et Romanorum princeps, sed omnium mortalium

ἔξοχος et πρόκριτος. — 4 Ἁρμονίη scripsi deam intellegens. — 5 de Hadriano poeta cf. supra n. 1089, 10 Ἀδριανὸς Μουσῶν δῶρον ἀφ' ἁγνοτάτων. — 7 ὑ[μῖν], ἄνδρες editor. — 8 [αἰέν], ὅτ' [ἔστεπται πλ]ησίῳ ἐν τ. editor. Nolui scribere ὅσσα π]οτ[ὲ ἕστηκεν κτλ'. Adiectivum πλησίῳ displicet, sed melius non habeo.

903a. Hypaepis. Μουσεῖον καὶ Βιβλιοθηκη (cf. ad n. 307a) p. 114.

a. *Ἀγαθῇ τύχῃ.*

Ἀνθεμίου παῖς οὗτος, ὃς ἀνθυπάτων μέγ' ἀμίνων,
ὑπάρχου πατρὸς ζηλῶν τρόπον ἠδ' ὑπάτοιο,
ἶσα Διὸς θέμιδι φαίνων χραίσμη[σιν] ἅπασιν.

b. *Ἀγαθῇ τύχῃ.*

Ἀοίδος ἀνθύπατον, μεγαλήτορος υἱὸν ὑπάρχου
Ἀνθεμίδην Ἰσίδωρον ἐν ἰκόσιν μαρμαρέῃσιν
Ὑπαίπων ναετῆρες ἐτίσαμεν εἵνεκεν ἀρχῆς,
προνοησαμένου τ[ῆς ἀναστάσεως] Ἀπολλωνίου ἀρχιμάγου.

III vel IV adeo saeculi. — 1 ἀμείνων conparativus pro superlativo elegantius positus ad Theocriti exemplum ὁ γὰρ προφερέστερος ἀνδρῶν. — Verbum omissum in enuntiato relativo sicut supra n. 909, 8. — 3 χραίσμησιν editor; idem supplevit subscripta.

1029a. Colophanae in oppido Amorgi insulae. Weil *Mittheil. d. arch. Inst. in Athen* I 346.

Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς Ὀλυμ[πίου ἀγλαὰ τέκνα,
ἀγλα[ὰ] τέκνα θεοῖσι καὶ ἀνθρώ[ποισι ποθεινά,
Μουσείων ἐπέων μόναι εὑρέτ[ιδες, θεαὶ ἁγναί,
ἡδυλάλους φθόγγο[υ]ς στομά[των λαρῶν προϊεῖσαι,
συμφώνοις τέχναισι γλυκυ . . . .
[ἱ]με[ρ]όεντα χορὸν . . . .
θνη]τοῖς τ' ἀνθρώποις . . . .
— — — — — — — — — — —

Litterarum formae, si fides est apographo, parum sibi constant; nam vv. 1 sq. ϵ, postea ϲ forma traditur. — 1 ΟΛΥΜ | ΑΓΛΑΤΕΚΝΑ versus Solonis est fr. 13; cf. Cratetis Theb. fr. 1. Simile exordium hymni

Orphici 75 Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς ἐριγδούποιο θύγατρες. — 2 ἀγλα[ὰ] τέκνα iteranda esse vidit Wilamowitz. Cf. h. Orph. 75, 3 θνητοῖς, οἷς κε παρῆτε, ποθεινόταται. — 3 clausula θεαὶ ἁγναί est h. Orph. 75, 10. — 4 ΦΘΟΓΓΟΙϹ ἡδυμελεῖ φθόγγῳ A. P. IX 571, 2; λαρὰ δ᾽ ἀπὸ στομάτων φθέγξατο ibid. 571, 4. — 5 ΤΕΧΝΑΙϹΚΛΥΚΥ// // — 6 ΜΕΛΟΕΝΤΑΧΟΡΟΝΑΙ // //ΘΝΜΕΓΑ//, restitui homericum χοροῦ epitheton. Deinde fortasse ... μετὰ [θεοῖσιν ἄγουσιν]. — 7 sqq. haec traduntur:

7 . . . ΤΟΙϹΤΑΝΘΡΩΠΟΙϹΓ// //Ν// //Γ
ΕΝ ΤΟΥΙΕΡΟΥ . . ΠΟ
ΕΛΙΚΩΝΑ . . . . . ΙΤΩΝ// //
10 ΕΤ ΕΝΤΥΝ . . . ΙΑΟ
ΛΙΤΑΙϹ ΜΕΙΛΙ . ΙΟ

in quibus v. 9 adgnoscuntur Ἑλικῶνα et [Χαρ]ίτων vocabula, v. 10 ἔντυνον ἀοιδήν, v. 11 λιταῖς et μειλιχίοις. — Probabiliter amplior fuit hymnus, cuius sub finem Musarum nomina recensebantur, sicut factum in h. Orph. 75.

1046 v. 29. Sero didici Rhianum et Aristophanem (schol. Il. Ψ 81) adiectivum εὐηγενής ut male formatum reprobasse adsentientibus G. Curtio et A. Nauckio. Marcellum tamen cum Theocriti exemplo niti potuerit cur vocabulo usum esse negemus causa non est. Cf. Mayhoff *de Rhiani Cretensis studiis homericis* (progr. gymn. Vitzthum. 1870) p. 47 sqq. — v. 72 cf. Marcell. *de piscib.* 40 τῶν ὁπόσων ἠμαρτ᾽ ἔχει φύσις et Dionys. *de avib.* III 3 τοῖς μεγάλοις δ᾽ οὐκ ἐπιχειροῦσιν ἰχθύσιν, ἀλλ᾽ ἀπόχρη θήρα καρκινάδος αὐτοῖς ἢ συλλαβεῖν ἄλλο τι τῶν ὁπόσα πρὸς τοὺς αἰγιαλοὺς ἐκφέρει τὰ κύματα, similiaque habentur in libello περὶ ὕψους. Omnium fons Homerus est P 172 τῶν ὅσσοι Λυκίην ἐριβώλακα ναιετάουσιν.

INDICES.

I. EXORDIA.

adde:

II. DEORUM NOMINA.

III. NOMINA GEOGRAPHICA.

IV. NOMINA HOMINVM ANIMALIVMVE.

V. VOCABVLA POTIORA.

VI. RES ET GRAMMATICA POTIORA.

VII. SCRIPTORES.

Memoriae homericae et hesiodeae.

414 κουρίδιον — πόσιν = 325,12.
444 μῆνιν ἀλευάμενος = 847,2 ὕβριν ἀλευάμενον.
485 ἀτὰρ οὐδέ = 1046,43. 45 ἀτὰρ οὐδὲ eadem versus sede.
749 αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὧραι = 1110,5 αὐτ. δ. π. μ. οὐρανοῦ, εἰς δ' ἴτον Ὧραι.
Z 15 οἰκία ναίων = 372,2 Πλουτέος οἰκία ναίω.
150 εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι, ὄφρ' εὖ εἰδῇς = 1068,11 εἰ δ' ἐθέλεις καὶ τοῦτο κτλ. Similia saepe, velut 301,3. 339,3. 340,5. 408,1. 530,1. 698,5. 877,3.
193 τιμῆς βασιληίδος = 1028,53 βασιληίδα τιμάν cf. adn.
292 Ἑλένην — εὐπατέρειαν = 871,8 Ἰσίαν εὐπατέρειαν.
380 ἱλάσκονται clausula = 1027,4.
455 ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας = 461,1 ἐλεύθερον ἆμαρ ἀέξειν.
464 ἀλλά με τεθνηῶτα χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτει = 698,1 παῖδά με τεθνειῶτα χυτὴ (sic scribendum) κ. γ. κ.
H 86 ἐπὶ πλατεῖ Ἑλλησπόντῳ = 764,1.
104 βιότοιο τελευτή = 33,7 et saepius.
359 εἰ δ' ἐτεὸν δή initio versus = 1046,32 εἰ ἐτεὸν δή v. extr.
Θ 13 ἐς Τάρταρον ἠερόεντα = 1136.3 ὑπὸ Τάρταρον ἀερόεντα.
22 καὶ εἰ μάλα πολλὰ κάμοιτε = 228,5 καμὼν μάλα πολλά.
361 ἐμῶν μενέων ἀπερωεύς = 1160,1 ἐμῶν μενέων συνέριθον.
388 πόλεμον δακρυόεντα = 19,2 adn.
404 ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτούς = 324,7 τριςκαιδεκάτου περιτελλομένου ἐνιαυτοῦ.
539 ἀθάνατος καὶ ἀγήραος ἤματα πάντα = 320,7 ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἤ. π.
I 143 θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ = 649,2.
161 εὔχομαι εἶναι = 750,3.
390 ἔργα δ' Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι ἰσοφαρίζειν = 268,4 ἔργα δ' Ἀθηναίης.
404 ἐντὸς ἐέργει clausula = 545,1.
407 ἐελδομένῳ δέ μοι ἦλθεν ὄψ = 998,2 ἐελδομένῳ μοι ἀκοῦσαι.
446 νέον ἡβώοντα clausula = 598,3 παῖδας λίπον ἡβώοντας.
457 καὶ ἐπαινὴ Περσεφόνεια = 449,3 καὶ ἐπαινῇ Φερσεφονείᾳ.
486 ἐκ θυμοῦ φιλέων = 543,1 ἐκθύμως φιλέων.
508 ἄσσον ἰούσας = 312,6 ἄσσον ἰόντα.
544 θηρήτορας ἄνδρας coll. Λ 685 ἡγήτορες ἄνδρες = 885,1 θηρεύτορες ἄνδρες.
561 πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ = 372,31 πατὴρ καὶ πᾶσα πατρὶς καὶ πότνια μήτηρ. 587,6 πατὴρ κ. π. μ.

699 μυρία δῶρα διδούς	= Add. 877a4 μυρία δῶρα τελεῖν. 815,4 ψυχικὰ δῶρα διδούς. 1000,2 μουσικὰ δ.δ.
Κ 47 ἔκλυον αὐδήσαντος	= 998,5 coll. 988,1.
212 πάντας ἐπ' ἀνθρώπους	= 919,12.
Λ 131 ζώγρει Ἀτρέος υἱέ	= 841,7 ζώγρει, δέσποτ' ἄναξ.
137 ἀμείλικτον δ' ὄπ' ἄκουσαν	= 558,5 δικαιοτέρην ὄπ' ἄκουσον.
471 ἐσθλὸς ἐών	= 221,1 ἐσλὸς ἐών. 744,4 ἐσλὸς ἐών et saepius.
514 ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων	= 600,1.
529 ἱππῆες πεζοί τε	= 849,1 πεζοὶ δ' ἱππῆές τε.
573 χρόα λευκόν	= 1107,1 ἐς χρόα λευκόν.
813 αἷμα μέλαν init. versus	= 1034,25 αἷμα μέλαν eadem versus sede.
Μ 252 Ζεὺς τερπικέραυνος	= 320,6.
Ν 99 ὢ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι	= 1009,1.
121 ἐν φρεσὶ θέσθε	= 298,7.
484 ἥβης ἄνθος	= 658,2 ἥβης — ἄνθος.
687 οὐδ' ἐδύναντο clausula	= 324,5 οὐδ' ἐδυνήθη.
763 κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες	= 620,8 κείμεσθ' ἄλαλοι, ψυχὰς ὀλέσαντες.
837 ἠχὴ δ' ἀμφοτέρων ἵκετ' αἰθέρα καὶ Διὸς αὐγάς	= 288,4 ψυχὴ μὲν ἐς αἰθέρα καὶ Διὸς αὐλάς.
Ξ 169 θύρας ἐπέθηκε φαεινάς	= 590,4 θύρας ἐπέθηκα φαεινάς, cf. 818,5 θύρας τεύξαντο φαεινάς.
177 ἐκ κράατος ἀθανάτοιο	= 312, 15 κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο cf. 1046,75.
Ο 352 κατωμαδὸν ἤλασεν ἵππους	= 1028,50 adn.
439 ἶσα φίλοισι τοκεῦσι	= 884,1 ἶσόν τοι τοκέεσσι.
460 ἐξείλετο θυμόν	= 320,2 στέρνων ἐξείλετο θυμόν.
489 ἀνδρὸς ἀριστῆος	= 343,2.
Π 123 κέχυτο φλόξ clausula	= 1034,26 δαινύσθω φλόξ claus.
457 τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων	= 7,2. 502,6 cf. 249,4.
540 θυμὸν ἀποφθινύθουσιν	= 414,2 θυμὸν ἀποφθίμενος.
548 λάβε πένθος	= 233,7 παλίνδρομον ἔλλαβε πένθος.
665 δῶκε φέρειν	= 228,6 ἔδωκε φέρειν.
711 ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος	= 801,1 ἑκατηβόλον Ἀπόλλωνα.
849 μοῖρ' ὀλοή	= Add. 306a6 μοῖρ' ὀλοή.
856 ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη	= 243,5.
Ρ 88 φλογὶ εἴκελος Ἡφαίστοιο	= 1015,11 εἴκελον Ἡφαίστῳ . .

Hesiodi Theog. 41 ὀπὶ λειριοέσσῃ	= 169,4 ὄπα λειριόεσσαν.
158 κακῷ δ' ἐπετέρπετο ἔργῳ	= 109,3 στυγερῇ ἐπιτέρπεται ὕβρει.
279 ἐν μαλακῷ λειμῶνι καὶ ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν	= 649,4 ἄνθεσιν ἐν μαλακοῖσιν.
301 κάτω κοίλῃ ὑπὸ πέτρῃ	= 309,2 ἔσω κοίλης κατὰ πέτρης.
462 βασιληίδα τιμήν, cf. Il. Z 193	= 1028,53 adn.
692 χειρὸς ἀπὸ στιβαρῆς	= 1060,4 χειρὸς ἀπ' οὐτιδανῆς.
763 ἥσυχος ἀνστρέφεται καὶ μείλιχος	= 591,3 ἡσύχιος, κεδνὸς καὶ μείλιχος.
797 κεῖται ἄμ' ἄπνευστος (sic Herm.) καὶ ἄναυδος	= 702,1 κεῖμαι ἄναυδον, ἄπνουν-παιδίον.
938 κήρυκ' ἀθανάτων (accus.)	= 772,1 κύρυκι ἀθανάτων.
Opp. 41 ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ	= 1135,1 μαλάχην τε καὶ ἀσφόδελον.
91 νόσφιν ἄτερ νούσου καὶ ἄτερ χαλεποῖο πόνοιο	= 1023 νόσφιν ἄτερ τε κακῶν καὶ ἄτερ χ. π.
197 sqq. καὶ τότε δὴ πρὸς Ὄλυμπον ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης — λευκοῖσιν φάρεσσι καλυψαμένα χρόα καλόν — ἀθανάτων μετὰ φῦλον ἴτον προλιπόντ' ἀνθρώπους — Αἰδὼς καὶ Νέμεσις	= 1110, 1—4, ubi tamen Αἰδὼς Εὐνομίη τε scriptum est.
353 τὸν φιλέοντα φιλεῖν καὶ τῷ προςιόντι προςεῖναι	= 65,2 τὸ δικαιοσύνῃ τε φίλον τε φίλοισι προςεῖναι.
450 χείματος ὥρην.	= 1067,3 ὅτε χείματος ἵσταται ὥρη.

Citata quaedam correcta.

C. I. G.	1582 (cit. ad 492)	= huius syll.	938.
„	1957 (cit. ad 167)	= „	523.
„	III Add. 3857 m (cit. ad 119)	= „	367.
„	4944 (cit. ad 832)	= „	981.
„	5724 (cit. ad 437)	= „	685.
„	6205 (cit. ad 371)	= „	577.
„	6222 (cit. ad 430)	= „	580.
„	6227 (cit. ad 371)	= „	578.
„	6257 (cit. ad 371)	= „	576.
Anthol. app.	313 (cit. ad 401)	= „	642.
Welckeri syll.	84 (cit. ad 272)	= „	660.

VIII. METRORVM TABVLA.

hexametri: 3. 5. 7. 10. 12. 14. 19. 26. 31. 44—46. 59. 65—67. 72. 76. 78. 80. 81. 87. 92. 101. 108. 109. 115. 157—166. 174. 178—181. 213. 262. 270. 271. 272b. 280. 281. 283. 285. 290. 294. 304—306. 312. 320. 322. 342. 344. 349—351. 354. 355. 361. 365. 368. 375. 379. 380. 385a. 389. 390. 392. 401—404. 408 (?). 415. 416. 420. 422. 427—429. 438. 441. 444. 445. 449. 450. 452a. 454. 456—458. 460. 472. 475. 479. 480. 484. 502 ab. 503. 513. 520—522. 526. 535. 537. 540. 541. 544. 584. 586—588. 590. 591. 594. 601. 607—610. 612. 618. 620. 632. 633—637. 645(?). 647—650. 652. 656. 658—661. 671. 675. 676. 680. 682. 692. 694. 700. 702. 703. 705. 707. 711. 713. 714. 726. 727. 729—732. 738. 739. 741. 742. 747. 757. 760. 772. 775—778. 784. 789. 792. 800. 805. 807a. 808. 809. 819. 820. 827a. 840. 865. 870. 871. 875. 887. 891. 892. 896. 897. 899. 908. 911. 918—922. 925. 934. 936. 941. 946. 950—952. 960. 962(?). 963. 970. 971. 997—999. 1009. 1011. 1013. 1016. 1019. 1023—1026. 1027 a c v. 30 sqq. 1028. 1029. 1031—1034 (v. 1—4. 15—32). 1035—1038. 1041. 1042. 1046. 1055. 1057—1060. 1062—1069. 1071. 1074. 1076. 1082. 1091. 1094. 1098. 1100. 1105. 1110. 1113. 1116. 1120. 1121. 1123. 1124. 1128. 1134. 1136. 1140. Add. 4a. 181a. 197a. 313a. 333a. 461a. 463a. 646a. 903a. 1029a. praef. 1100a.

hexametro subiecta tripodia dactylica 188. 800.
„ subiecti pentametri tres 113.
„ „ senarii duo 282. 360. 798.

hexametris singulis subiecti singuli senarii (pythiamb. II) 211.
„ „ „ „ dimetri iambici 154. 155.
„ duobus subiectus pentameter 52. 132. 171. 370. 400. 662. 666. 687. 823 (bis). 1008.

Berolini, typis fratrum Unger (Th. Grimm).